

Giới thiệu Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt

Editor: Vivi + bangthan87rn

rnCoverter: Ngocquynh520rn

rnĐộ dài: 550 trang word

Nương tử, ta muốn ăn cô lần nữa

Người nào đó: Bản cô nương là hoa không phải cỏ (￣▽￣)۞

Nương tử, lão gia ta muốn cùng nàng lăn ở trên giường

Người nào đó đập đập: Bản phu nhân cho người lên giường hả (#') cut

Nương tử, vi phu muốn ăn thịt!

Người nào đó vung roi quát: Biển, đêm nay, lão nương ăn chay (#= khỏe =) _

Một câu văn án: Đây là câu chuyện xưa kể về trượng phu bị bỏ dưng trăm phương nghìn kế dụ dỗ vợ trước lăn lên giường, ăn thịt sinh heo nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu

Khi Hạ Lệnh Mị mơ màng...tỉnh lại, nàng cũng không mở mắt ngay.

Sáng sớm, trong làn sương sớm mang theo mùi khói thuốc súng từ trong hoàng cung như thường ngày, dường như nàng còn nghe thấy tiếng kêu, la hét của bọn lính tuần tra ở trên bức tường cao ngoài thành. Nàng giật giật người, từ trên lqđ xuống dưới, xương cốt, giống như rã rời, không có một chút sức lực nào, nhất là từ eo trở xuống, dính dính, chết lạng ngoài ra còn có cảm giác vô cùng đau đớn do có vật xâm nhập từ bên ngoài vào.

Mắt nàng khép lại mở ra vài lần, môi nhếch nở nụ cười nhạo. Càng cười, nụ cười càng không có âm thanh, mắt mở to, không một giọt nước mắt, so với việc lqđ khóc, nụ cười này còn kinh khủng hơn vài phần.

Nàng giãy dụa đứng dậy, mái tóc đen dài bị nam tử nằm ở sau lưng nàng nằm đè lqđ lên. Dường như đối phương cũng không ngủ yên, cau mày, cánh môi trắng xám, khuôn mặt ngày xưa ôn hòa là thế, giờ phút này, trước mặt nàng, khuôn mặt ấy tràn đầy sự thống khổ và tuyệt vọng.

Nàng kéo từng lọn tóc ra khỏi ngực của đối phương, ra một chút thêm lạnh một chút, nửa bức màn bị gió thổi tung lên lqđ khiến cả người nàng lung lay như sắp đổ, trên người có vô số vết xanh tím, giữa hai chân, luồng dịch trắng đỏ lẫn lộn chảy lqđ xuống lòng bàn chân, lại càng nhắc nhở cho nàng biết cuộc giao hoan, hận ý đêm qua thâm thiết tới mức nào.

Hạ Lệnh Mị hít sâu một hơi, nhặt chiếc váy bị xé rách ở trên mặt đất lên, lau qua loa vài cái, tìm quần áo bình thường, mặc vào.

Quay lại nhìn xung quanh lần nữa, cuối cùng ở trong đồng quần áo đồng bừa bọn tìm thấy một bức thư. Mở ra, bên trong lqđ chỉ có một tờ giấy, hai chữ đầu tiên của bức thư là "hưu thư ". Nàng vuốt nhẹ, nhìn hưu thư từ đầu đến cuối, mãi đến lqđ khi nhìn thấy cái tên quen thuộc đập vào mắt, nàng mới thở ra một hơi, thở thật chậm.

Từ giờ cho tới sau này, Tiêu lang là người lạ.

Người nàng yêu hơn mười năm, nàng phải dùng bao nhiêu năm mới có thể quên đi?

Hận phu quân ba năm, nàng phải dùng bao nhiêu năm mới có thể thổi tan từng chút từng chút một sự thù hận trong tim?

Hạ mị nhất, không nhìn tới người đang nằm trên giường nhỏ, người khiến nàng hận bao nhiêu năm, càng thêm yêu bấy lqđ nhiều năm. Hạ Lệnh Mị quay đầu, đi tập tễnh từng bước tiêu sái, rời khỏi chiếc lồng vàng, nơi gian giữ cả thể xác và tâm hồn nàng, không quay đầu lại.

Tạm biệt, Ông phú;

Vĩnh viễn không gặp lại, Ông Văn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Thiên Tê năm thứ mười, đầu hạ.

Lúc chim yến chui ra khỏi mái hiên để phơi nắng thì ở trên lầu phía tây của Cổ gia, lqđ chim bồ câu trắng cũng tụ tập khá nhiều, kêu âm ỉ từ sớm tới muộn.

"Không biết loài hoang dã ở đâu, âm ỉ ngày đêm khiến nẫu thân không được yên tĩnh là sơ sót của con. Nếu không, con sai người dùng hương hun chúng, đuổi chúng đi, được không ạ?" Cổ Lang múc một thìa hương liệu ở trong hộp làm lqđ bằng mã não do tiểu nha hoàn bưng lên, cẩn thận đổ vào lư hương. Ở bên cạnh, đã có một người khác đứng trước tiểu nha đầu, dịu dàng làm tiếp việc của thiếu gia, đập nắp lư hương, sau đó, mỉm cười với lqđ Cổ Lang.

Dường như Cổ lão phu nhân không nhìn thấy ánh mắt đùng đùng của nàng ta, bà tập trung vào việc lán tràng hạt, sau khi lqđ niệm 'a di đà phật', mới nói: "Ông trời có đức hiếu sinh. Con hun hương, đuổi bồ câu đi, chúng nó có thể ở đâu? Không bằng cho chúng nó sống yên ổn ở đây." Dừng một chút, lại nghĩ tới điều gì, nói tiếp: "Ngay cả một nữ tử có thân phận lqđ không rõ, Cổ gia chúng ta còn có thể thu nhận và giúp đỡ, huống chi, đây chỉ là loài chim."

Cổ Lang xấu hổ, cười cười, liếc mắt một cái, nha hoàn lạnh lợi nhanh chóng chạy tới, pha ly trà, đưa tới trước mặt hắn, hắn lại tiêu sái cầm ly trà, đưa tới trước mặt lqđ Cổ lão phu nhân, lấy lòng vô cùng hợp lý: "Hạ cô nương có ơn cứu mạng đối với con. Không phải từ nhỏ, mẫu thân dạy con phải biết ơn báo đáp hay sao, cho nên..."

Lão phu nhân hừ lạnh, ngắt lời hắn: "Vậy cũng không cần cưới nàng làm chính thê chứ!"

Cổ Lang cầm ly trà, bỏ xuống không được mà tiếp tục cầm cũng không xong, đành phải đứng im như đứa con có hiếu, bộ dạng nghiêm túc nghe dạy bảo.

Sự tức giận của lão phu nhân đã tích lũy nhiều ngày, lúc này mới được bùng nổ, lqđ cầm tràng hạt dí dí vào trán Cổ Lang. Cổ Lang trắng nõn, lão phu nhân dí dí một chút, hắn loé lên suy nghĩ, giữa hai hàng lông mày nổi lên vết ấn màu hồng giống như đoá hoa cài đầu của nữ tử.

"Đường đường Hộ bộ ngũ phẩm lang trung, có thể cưới một nữ tử lai lịch lqđ không rõ làm vợ hả?"

Cổ Lang không dám chọc mẹ già tức giận, gật gù đồng ý: "Không thể."

Lão phu nhân lại nói: "Trưởng tộc Hoa gia tốn bao nhiêu công sức mới đưa được lqđ con vào Hộ bộ, là vì cái gì? Vì để con có thể cưới cháu gái nhà hắn, cho các người, hai nhà môn đăng hộ đối, coi như là báo đáp công ơn diu dặt của cha con lúc đương lqđ thời. Con thì ngược lại, âm thầm lòi đến nhà mình một nữ nhân không nhà không cửa, còn nói muốn cưới nàng, con khiến thể diện Cổ gia nhà chúng ta mất lqđ sạch rồi, con tát một cái vào Hoa gia. Hoa gia nhà bọn họ có thể buông tha cho con không?"

Người Cổ Lang lạnh run: "Không thể."

"Vậy con cảm thấy tiểu thư Hoa gia không xứng với con?"

Cổ Lang lắc đầu.

"Vậy con không vừa ý với dung mạo của tiểu thư Hoa gia?"

Cổ Lang lại lắc đầu.

"Vậy cuối cùng là vì sao? Vì sao người hủy hôn? Người muốn lão nương tức chết à!" Dứt lời, giờ tay cướp ly trà trong tay Cổ Lang, uống hai ngụm, sau đó đập tay lên mặt bàn một cái thật mạnh, nước miếng bay tung toé, tiếp tục mắng, đơn giản là lqđ hắn phụ công giúp đỡ của Hoa gia, phụ công dạy dỗ bao nhiêu năm của lão nương, phụ bạc tấm chân tình của tiểu thư Hoa gia.

Cổ Lang cúi đầu nghe mẫu thân lải nhải, vết ấn màu hồng trên mặt đã sánhtạhoa mai, khiến tiểu nha đầu cười khề.

Cổ lão phu nhân nghe thấy tiếng cười, vung tràng hạt lên, tiếp tục mắng, ra lqđ về 'đừng tưởng mặt ta mờ, không nhìn thấy các người, những kẻ đi thoả làm chuyện thấp hèn', còn nói 'đừng tưởng rằng có thể hù dọa thiếu gia thật tốt thì đã có thể một bước lên trời làm phượng hoàng, trong phủ này, lão

nuong mà lqđ không cho phép, một đám các người cũng đừng mơ mộng, có thể treo lên giường của con ta', mắng chửi bọn nha đầu tới mức mặt đỏ tai hồng, xấu hổ và giận dữ.

Mắng một câu, bỏ câu trắng ở trên nóc nhà lại thì thầm một câu, âm thanh ấy trở nên vô cùng náo nhiệt.

Qua nửa nén hương, Cỗ lão phu nhân cũng đuối sức, nằm trên tháp than thở. Cỗ Lang lập tức đi tới, vừa đắp chăn cho lão phu nhân, vừa nói thật cẩn thận nói: "Suy cho cùng Hạ cô nương cũng có ơn cứu mạng lqđ với con, nếu không phải ngày đó nhờ có nàng dừng cảm lao ra đánh đuổi sơn tặc, thì con cũng phải đi theo những gia phó, vui thân nơi núi rừng, không có người nhất xác. Phần ân tình này, con cũng sẽ báo đáp ổn thỏa."

Lão phu nhân tức giận, vỗ gối: "Vậy là người lập tức lấy thân báo đáp hả?"

Da mặt Cỗ Lang ửng đỏ, phản bác: "Phải khiến nàng yêu thương nhưng nhớ mới đúng. Nương, người nghĩ xem, nếu cưới nàng, sau này, con đi đến đâu cũng có lqđ nàng ở bên cạnh, bảo vệ cho con, không để xảy ra một chút sai lầm nào, coi như không cần phải tốn tiền tiêu vật hàng lqđ tháng cho những tên bảo tiêu, có sao lại không làm."

(vivi: khinh bỉ tên này... *đạp đạp*)

Lão phu nhân tát cho hắn một phát, nắm ngón tay in dấu vết chói lọi ở trên má Cỗ Lang: "Hồ đồ! Đồ cưới của Hoa gia cho lqđ cháu gái đồ cũng đủ để người mua một phòng toàn hộ vệ, còn cần tới nữ tử Hạ gia chắc. Người nghĩ lại đi, của cải của Hoa gia, nghĩ lại tiền đồ của người đi, nếu lqđ muốn sau này được sống vinh hoa phú quý..." Trong tim lão phu nhân có trăm nghìn điều núi khe nước, điều đó đã đánh thức lòng dạ hẹp hòi của Cỗ Lang, hai mắt từ cùng thấy được hình ảnh Cỗ Lang sau này, quyền khuynh hướng đã* ngồi trên núi vàng núi bạc, ngay cả hai tiểu nha đầu thân tín cũng không nhìn được, quan sát thân thể gầy yếu của Cỗ Lang, càng nhìn càng vui sướng.

*Quyền khuynh hướng đã: nắm quyền lực dân chúng lẫn triều đình

"Nhưng con đã đồng ý với Hạ cô nương, nói sẽ thú nàng ..."

Lão phu nhân vung tay lên: "Hoàn toàn không có lệnh của cha mẹ, hai là không có lời mai mối, ba là chưa đặt sính lễ, không tính."

Càng nghĩ, Cỗ Lang càng thấy mẫu thân già của hắn nói quá đúng, vừa ý để khó lqđ xử. Hắn không phải Huyện lệnh lục phẩm nữa rồi, nhưng với chức vụ là ngũ phẩm Bộ bộ lang trung, so với trước kia, mặt mũi của hắn bán được rất nhiều bạc, không thể vì việc nhỏ mà đánh mất thể lqđ diện. Hơn thế, cô nương Hạ gia cô có sức mạnh phi phàm, ngay cả sơn tặc, nàng cũng có thể đánh cho da tróc thịt bong, nếu hắn từ hôn, nói không chừng nàng sẽ lôi hắn ra để rút da lột da, sau đó thả vào trong chảo, hầm thành canh loãng.

Trước mặt người khác, Cỗ Lang có tiếng là đứa con có hiếu, một khi đến nơi có lqđ người, Cỗ Lang lại bắt đầu vênh mặt lên ra vẻ là người đứng đầu trong nhà, uy phong bát diện*.

*uy phong bát diện: uy phong trên mọi phương diện

Ở trong lòng Cỗ Lang, cỗ lão phu nhân được sinh ra trong nhà nghèo, thái độ làm người của bà rất ít khi lo lắng cho tình lqđ cảnh của hắn. Giống như lần này, hắn vừa nói hai câu đã lập tức bị ăn tát, không thể trốn chỉ có thể chịu đựng, nếu không lqđ thanh danh bất hiếu bị truyền ra thì con đường làm quan của hắn sẽ gặp trắc trở. Hoa gia đồng ý gả cháu gái của bọn họ cho hắn là vì nghĩ rằng Cỗ Lang là người có ơn tất báo, trong tương lai sẽ không thể lqđ thiếu được sự giúp đỡ từ Hoa gia.

Nhưng mà lòng người cách nhau cái bụng. Cỗ lão phu nhân tính kế Cỗ Lang. Cỗ

Lang lại tính kế Hoa gia, Hoa gia coi như lqđ cũng tính kế Cỗ gia, thật là nghìn tơ vạn sợi ân ân oán oán, để ý cũng không thể hiểu rõ.

Đã ăn một cái tát, lúc Cỗ Lang bước ra khỏi Tây viện, không biết mặt trời bị chim chóc nào che đi, trải ra bóng râm bao phủ trên đỉnh đầu, một mảnh râm mát. Sẽ không phải chứ, giống nói sợ hãi truyền đến từ phía sau lưng hắn, khuôn mặt tiểu nha lqđ đầu đồ bùng nghiêm túc cảm khăn áp lên gương mặt hắn, lạnh nhè nhẹ, thì ra bên trong chiếc khăn ấy có một cục băng: "Thiếu gia, nô tỳ cố ý dùng cục băng này để ngài giải nhiệt."

Cỗ Lang dịu dàng cảm ơn, đầu ngón tay xoa xoa, cười nói: "Làm phiền." Tiểu nha đầu càngthen thùng, liếc mắt đưa tình, nhìn chằm chằm tiểu thiếu gia anh tuấn lqđ đang đi ra khỏi cửa, tiêu sái không quay đầu lại, lúc đó mới cầm chiếc khăn khăn đi vào hành lang, để lại một chú chim to bay hai vòng ở trên đỉnh đầu, lqđ dường như chú chim ấy cũng cảm thấy không thú vị, cánh to như quạt hương bồ bay về hướng thiên viện, không lâu sau, ở trong Cỗ phủ lại nghe thấy tiếng cười.

Con chim này rất hiểu tính người, nghe thấy người gọi về, nó lao xuống đình viện xanh um, bay qua ba cái sân từ tây sang đông, trực tiếp bay thẳng theo rừng bách ở phía nam, bên trong có người cười lqđ nói: "Cô nương, Phi Dao đã về rồi."

Phi Dao đang hai cánh màu đen rậm nắng, đậu trên khuỷu tay đang giờ cao.

"Ồ kìa, cô nương mau nhìn, nó lại bắt sâu." Nói xong, cánh tay của chủ nhân lập tức đưa con chim cất tới trước mặt một nữ tử khác. Phi Dao ngẩng đầu, giống như tranh công, đặt con sâu đang vẫy vẫy ở trong miệng lên cửa sổ, nháy hai cái về lqđ phía trước.

Đang dựa ở bên cửa sổ, ăn quả dâu ướp lạnh, Hạ Lệnh Mị nhướn mày: "Ta nói bao nhiêu lần rồi, ta không ăn sâu. Lần sau lqđ người bắt hai con chim nhỏ đến đây, nói không chừng ta sẽ cân nhắc lại."

Phi Dao và Hạ Lệnh Mị nhìn nhau một lát, chắc chắn con sâu không lấy được niềm vui của mỹ nhân, dưới con giận dữ, nó lqđ vung đôi cánh to lên, trong không trung, chủ sâu mập về lên một đường cong xinh đẹp, rơi xuống cái hồ hai ngày trước mới được dẫn nước vào, làm mồi ở trong bụng cá.

Hạ Lệnh Mị vui vẻ nói: "Thật ra, lữ cá ở trong hồ này thật là tốt số, bất kể là tổ yến, nhân sâm hay là món ăn quý giá nơi thôn quê đều được bón vào bụng của lqđ chúng nó, nói không chừng nửa tháng nữa, chúng ta có thể cùng nhau ăn cá chép kho tàu rồi."

Nâng Phi Dao, Tụ Ngọc bĩu môi, nói: "Người Cổ gia không cần ức hiếp người khác như thế chứ. Tổ yến và nhân sâm lqđ đều có mùi mốc, có thể cho cô nướng ăn sao. Còn nói cái gì mà 'lão phu nhân thấy cô nướng gầy, cô ý dặn người mang thuốc bổ tới', thật là dùng mắt chó thấy người thấp mả. Đem cho cá ăn, cá còn lqđ chết mất hai con, nếu biết từ sớm, ta thà đem hai con cá nhỏ đó bón cho Phi Dao còn hơn."

Phi Dao nghe thấy tên mình, gọi hai tiếng, cánh run run, vô cùng thân thiết đi tới cạnh bàn tay của Hạ Lệnh Mị, muốn nàng vuốt lông cho nó.

Hạ Lệnh Mị liếc mắt một cái nhìn nha đầu nhà mình nha: "Nhập gia tùy tục. Đây là người của gia đình quan lại, ta lại là nữ lqđ nhân gian hồ không nơi nương tựa, bị người khác lạnh nhạt cũng là lẽ thường." Nàng đặt chiếc bát sứ trắng xuống, nói hợp lý, mang theo sự xúc lqđ động: "Làm nữ tử, lấy chồng theo chồng, chỉ cần phu quân đối xử tốt với mình, như vậy là đủ rồi."

Ánh mắt Tụ Ngọc lóe sáng, liếc mắt nhìn nhau với một nha hoàn khác đang đứng ở trong phòng, cười nói: "Cũng đúng, cô lqđ nương vừa nói, ngày hè oi bức, Cổ đại nhân sẽ lập tức sai người đưa đồ giải nhiệt tới đây. Nói không chừng ngày nào đó, cô nương muốn lấy ánh trăng từ trên cao xuống, hẳn cũng sẽ nhảy lên cung trăng tự mình hái xuống tặng cho cô lqđ nương. Nếu thật sự có duyên, tất nhiên cô nương nói gì hẳn sẽ nghe nấy, ân ái trăm năm."

Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu nghĩ, thờ dài: "Hy vọng lúc này được đúng như mong muốn."

Tụ Ngọc cười nói: "Nếu Cổ đại nhân phụ bạc cô nương, không nói ai khác, Phi Dao sẽ mở mù mắt hẳn." Nói xong, hạ cánh tay, Phi Dao rít một tiếng, giương cánh bay lên trời cao.

Ai cũng không biết, ở cùng dưới bầu trời, có người chỉ vào con chim quen thuộc, nói với nam tử đang đứng bên cạnh: "Đại nhân, người nhìn kia, kia có phải sủng vật của phu nhân hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Tay của Ưông Văn Phong vắt trên mái che nắng nhìn một con chim lớn lượn vòng qua đỉnh đầu, đột nhiên lùi về phía sau một bước

Người hầu Quyền Thư bên cạnh nghi ngờ hỏi: "Chẳng lẽ không đúng?" Vừa dứt lời, Quyền Thư kêu to, bùm mặt nghẹn họng nhìn trần trời, cả buổi trời mới chống đỡ trong lòng bàn tay, dí sát cái mũi vào người người: "Đây là... Cút chim?"

Về mặt Ưông Văn Phong lạnh lùng buông lỏng, cảm khái nói: "Phi Dao, là một người xem chim chóc như kẻ thù."

Quyền Thư: "Nôn - -!"

Bạch Nghiên đang từ dinh thự đi ra ngẩng đầu nhìn Mạc Vô Lam, đột nhiên nhìn lại góc tường thấy Quyền Thư liền tới tắm trời đất, khẳng định nói: "Lão gia, đưa con trong bụng Quyền Thư không phải là của ta."

Ưông Văn Phong treo một bên về mặt cương thi: "Ta biết." Quyền Thư nôn càng lúc càng lớn tiếng

Bạch Nghiên cọ cọ hai tay: "Lão gia có biết hay không, chúng tôi có hàng xóm bí mật?"

Ưông Văn Phong nhìn theo ngón tay của Bạch Nghiên, từ tường cao nhà mình một đường nhìn quét đến bức tường thấp của Cổ phủ hàng xóm. Đúng là đầu hạ, bên trong tường hoa đào đã rụng hơn phân nửa, chỉ còn năm ba nhánh hoa già còn vương vãn trên tường như muốn rơi. Hình như Ưông Văn Phong hơi rung động: "Một nhánh hoa nở hồng hạnh vượt tường."

Bạch Nghiên cười gian hai tiếng hắc hắc, tiến đến bên tai lão gia nhà mình: "Nghe nói tòa nhà này là lão phu nhân ở Cổ Gia tự mình tuyển chọn."

Ưông Văn Phong dừng dung liếc hẳn một cái, tự nhiên vào sân nhỏ của mình, xem kỹ tất cả ba ngõ cửa của tòa nhà một lần, còn cố ý sai người đặt cái thang cao ở trên tường bên cạnh Cổ phủ, theo tiếng hừ lạnh, Bạch Nghiên tựa như nịnh nọt leo lên leo xuống, vừa leo vừa lải nhải: "Ồi chào, sao ta lại leo không qua chứ! Ta còn muốn nhìn xem mỹ nhân trong Cổ phủ đây." Chặc chặc chặc tiến hận hồi lâu.

"Lão gia, ta đã thăm dò rõ ràng rồi. Cổ gia này a, lên xuống ngoại trừ gã sai vặt trông cửa, xa phu lái xe, cuối cùng chỉ có Cổ đại nhân là nam tử, còn lại 50 người đều là nữ tử. Đương nhiên, Phi Dao là công."

"Ân."

"Lão gia, ta thấy phu nhân, không đúng, là Hạ cô nương là không chuyển chỗ ngồi thôi? Một năm này chúng ta theo đuổi bước chân của nàng, thiếu chút nữa đã đem toàn bộ chim nhạn trong triều bắt nhốt lại, nhìn cánh tay ta này đều gầy như sáo trúc rồi."

"Hừ."

"Ai, đương nhiên, lão gia không ghét bỏ vất vả, làm tôi tớ đâu nào chịu khổ! Lại khổ, bất quá lão gia cũng khổ ở một mình trông phòng thất còn khổ tâm hơn a a a... Quyển Thư người dám đánh ta? Ta đều nói, con trong bụng người không phải là của ta. Ai ai, hảo hảo, là của ta là của ta, nhưng mà ta sẽ không chịu trách nhiệm với người... Ai, người còn đánh "

Uông Vân Phong thăm than, nhìn tường cao phía xa, suy nghĩ về Na Tư Nguyệt bây giờ đang làm gì. Bóng lưng nàng rời nhà trong nỗi tuyệt vọng năm đó luôn quanh quẩn trong lòng hắn không đi, hắn vậy mà cũng thật không ngờ, bản thân cũng có lúc truy đuổi một người như thế. Cô gái đem đó không ngừng chảy nước mắt trong tay hắn, dưới đáy lòng tự thành hồ. Đáy hồ mai táng hắn này vài năm qua đã bỏ qua vô số những sai lầm, mỗi một lần chơi thuyền trên hồ, anh liền không nhìn được nỗi đau đớn.

Hắn phạm vào sai, nhưng không có cách nào xin lỗi để cứu vãn.

Đầu bị Bạch Nghiên che lại không biết theo cái góc nào chui đi ra: "Lão gia, hiện thời Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, không bằng tôi nay chúng ta liền treo tường, đi xem phu nhân đi?"

Uông Vân Phong tràn ra xót xa như bị bóc hòa, nháy mắt biến mất vô tung. Hắn trừng mắt nhìn hậu đồng của mình, lúc sau mới vung tay áo dài, nghẹn ra một câu: "Không có vấn đề!"

Bạch Nghiên ở phía sau run lấy bảy bà vai: "Lão gia, ngài nói sai rồi, tiểu phó nhiều nhất chỉ có thể xem như mặt người dạ thú."

Phía trong cổng, Quyển Thư hét lớn: "Cầm thú, còn không mau tới thu dọn thư phòng."

"Ai, đến chim - - " (*tiếng chửi)

Uông Vân Phong mua tòa nhà ngay tại bên cạnh Cổ gia, xung quanh cách 50 dặm chỗ bọn họ là gài đất trung tâm Thần Châu. Trong lúc đó có hai chiếc xe ngựa cùng đi qua ngã tư đường, hai bên ngã tư đường thuộc loại thường, Đại mộ Uông Gia ở hướng đông, Cổ gia ở hướng Nam, hậu viện lại cách hai con đường, một cái cửa lớn đi ra ngoài như trước chỉ có thể nhìn thấy tường cao, một cái cửa khác đi ra cũng là ngã tư đường ngựa xe như nước, quẹo hai cái khúc cua là Thần Châu Huyện nha.

Lời nói thật, Hạ Lệnh Mị ở đây cũng không thoải mái.

Mỗi ngày giờ dần canh ba còn chưa đến, đủ có thể nghe được tiếng gọi mua hoa của tiểu cô nương non nớt, con lừa hí lên trong viện đậu hủ Tây Thi, còn có người đàn ông say mê hồng nhan ôm cột ngồi nói say mê trắng đêm trên phố. Đợi đến đầu giờ mao, không ngoài ý muốn có thể nghe được tiếng trâu kêu la như bị cắt cổ, rồi mới tới tiếng kêu án "Đại nhân, ngài phải minh oan thay tiểu nhân - - oan, a!" Điều này còn thường xuyên biến hóa, có đôi khi là giọng Bắc Kinh, có đôi khi là giọng Hồ Bắc, có đôi khi là giọng Chiết Giang, đây nhịp điệu, coi như là đặc sắc nhất ở Thần Châu rồi. Về sau, Hạ Lệnh Mị ở tại huyện nha này nổi tiếng nhờ âm thanh chấn động thiên hạ này.

Người tập võ chính là không tốt ở điểm ấy, ngũ quan rất nhạy bén, một chút tiếng động nhỏ cũng khiến nàng không thể nào ngủ yên.

Cuối năm trước nàng theo cùng Cổ đại nhân đến Thần Châu, bây giờ đã bốn năm tháng. Vốn là chỉ đi nghỉ ngơi một chút, ngoài ý muốn sau khi cứu Cổ Lang một mạng, hắn liền nhắc tới nhất định phải báo đáp. Tháng năm này, anh hùng cứu mỹ, mỹ nhân đã nghĩ lấy thân báo đáp. Hạ Lệnh Mị trước kia xem biểu diễn nhiều rồi, đối này tài tử giai nhân truyện Kiều rất là quen thuộc, ngay lúc đó cũng vui đùa nói một câu: "Vậy không bằng đã đem công tử hứa cho tiểu phụ nhân đi."

Nàng chính là nói đùa, thứ nhất là sau khi rời khỏi thành Vạn Uyển thật sự không thú vị, thứ hai cũng không nghĩ sẽ trở lại thành Bắc Định mừng năm mới với bốn gia, thứ ba là vì người nào đó đã bỏ ta luôn âm thầm đi theo sau nàng. Nhưng mà lời nói đùa này lại bị Cổ Lang ở nơi khác cho là thật, lúc này liền lôi kéo nàng muốn đi gặp Cổ lão phu nhân. Hạ Lệnh Mị hành tẩu giang hồ nhiều năm, tính tình thật là tùy ý. Tuy rằng không có trang phục và đạo cụ danh môn khuê tú, đã có cô con gái rượt Khôi Tử Diễm vượt lên, hơn nữa người giang hồ tính tình ngay thẳng, đi tới chỗ nào đều giống như bị nước mưa tẩy trừ biến thành cầu vồng, đẹp để loá mắt.

Điều kiện tiên quyết là, chỉ cần người ngoài không vô duyên vô cớ chọc nàng, bằng không mảnh vải đồ trên tay nàng cũng không biết được thế nào là lễ độ

Cổ Lang là một người có nhân lực, lúc lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Lệnh Mị thì phát hiện thân phận của hắn không hề đơn giản như vậy. Không nói đến cái khác, trường tiên này không biết nàng giấu ở đâu, toàn thân yên hồng, bảo thạch đủ màu tròn tròn bóng được khảm trên cây trượng San Hổ, chỉ một viên thôi là có thể vác đủ chi phí ba bốn năm của Cổ gia; nàng chưa bao giờ mang theo tiền bạc bên người, lúc giúp đỡ dân chạy nạn lang thang Đông Nhật không cho vàng nén cũng không cho ngân phiếu, trực tiếp chạ đến kho thóc thương nhân địa phương, là ta vài roi là có thể mở kho lấy lương thực, sau chuyện này thì bị phủ nha mời đến, đều toàn thân mà lui; hai nha hoàn đi theo nàng da như tuyết mặt như hoa, bàn tay nhỏ bé mượt mà trắng nõn, lúc hầu hạ Hạ Lệnh Mị chu đáo mọi mặt, ngữ hàm kính trọng, không phải là tôi tớ mà tiểu môn tiểu hộ bình thường nuôi nôi.

Một đường đi tới, đến Cổ gia, hắn tận lực giữ cô ở lại, mỗi ngày thăm hỏi, nhìn cách ăn mặc cùng cách ăn nói cử chỉ của nàng đều không giống với nhà

giàu trong thị trấn mỗi ngày đều gặp qua, cho dù Cổ lão phu nhân rất khó xử, nàng vẫn như cũ ngượng ngùng như núi không hề thay đổi. Phần phong thái này, khiến cho Cổ Lang không khỏi suy nghĩ nhiều, vốn chính là tâm tư muốn đỡ nàng một đường hộ tống mình cũng phai nhạt, mỗi ngày đối với người chỉ nói bản thân mình muốn tri ân đồ báo, nhất định phải cưới người con gái này làm vợ, vì muốn tìm kế với xuất thân phía sau của nàng.

Như thế, hẳn cũng không biết chân tướng Cổ lão phu nhân là một người mặt đỏ một người mặt trắng, cư nhiên đổ dành để cho Hạ Lệnh Mị luôn ở dưới.

Hắn để bụng đối với Hạ Lệnh Mị, cũng dần để cho bà người chủ tới rút đi cách xa một chút. Chính là, Hạ Lệnh Mị chưa bao giờ trả lời kết luận đối với nhân duyên của hai người, ngẫu nhiên làm cho nóng nảy nàng liền mỉm cười nói: "Lâu ngày biết lòng người." Dòng sức mạnh giả dối này chỉ làm trong lòng người đàn ông ngứa, hận không thể đem cô ăn vào trong bụng.

Mỗi ngày Hạ Lệnh Mị nhàn hạ không có việc gì, ngoài chơi chim trồng hoa cho cá ăn cũng chỉ có thể luyện võ. Sáng sớm mua hoa ngâm thơ nàng liền vung roi đi tới đi lui ở trong tiêu viện, màn đêm xuống, cách một bức tường âm thanh huyền ảo nàng cũng hăng hái vung trường tiên trên bãi đất trống, sắc roi tươi đẹp trong không trung xuất ra một đạo màu đỏ, như gò má vậy ra tơ máu của mọi người, lại giống như đâm vào ngực tuồng ra oán hận trong lòng.

Cổ Lang, mỗi đêm sẽ đánh đàn cổ ở bên cạnh. Chiến trường cao chói vọt, máu nhuộm Hoàng Sa, giữa tiếng kiếm leng keng tấu ra một bản Sơn Hà cực hay. Chính là, vô luận như thế nào hẳn cũng không dám trộn lẫn đối với dáng điệu uyển chuyển khi múa võ của Hạ Lệnh Mị.

Roi dài bay ở bên trái hắn, khó khăn đem bàn trà đánh tới một góc, mảnh vụn bay ngược: "Người nói biểu muội của người muốn ở tạm trong phủ?"

Tay Cổ Lang diễn tấu không ngừng, nhướn một bên mi mắt, nhìn chăm chú bàn tay nhỏ bay lên không trộn vụn, làm bộ trấn định: "Biểu muội ta họ Hoa, phụ thân của nàng cùng phụ thân của ta kết nghĩa huynh đệ. Nghe nói lần này thân châu có hội hoa mẫu đơn, nghĩ cố ý đến xem, thuận đường tiếp mẫu thân hay cảm ảm kẻ dưới. Nếu người có nguyện ý, ngược lại cũng đi đến coi nào nhiệt, thêm chút kiến thức về cảnh đẹp của Thân Châu, chẳng phải vui vẻ à!"

『 bá 』, bãi cây bên phải liền bị quét rơi rụng.

Cổ Lang cười khan nói: "Nếu người không muốn, kia ngày mịch hưu (*ngày nghỉ của quan), hai người chúng ta cùng đi ngắm hoa." Nghĩ, tiếng đàn cũng dần chuyển sang mềm mỏng, tiết ra triền miên chi ý, lời hắn nói trầm thấp có chút tư vị dụ dỗ: "Cách đây trăm dặm có tòa miếu, nghe nói bên trong thờ cúng Quan Âm nương nương rất linh nghiệm, chúng ta đi cúng bái. Hắn lời nói trầm thấp trung hơn tí dụ dỗ hương vị: "Cách này ngoài trăm dặm có tòa miếu, nghe nói bên trong cung phụng Quan Âm nương nương nhất linh nghiệm, chúng ta đi bái bái. Được hứng thú mà nói, ở trong miếu chỉ lưu lại hai ..."

『 mắc kẹt 』, lúc này đến cây đàn này đều bị một phân thành hai.

Hạ Lệnh Mị kinh ngạc nói: "Ai nha, ta này vũ khí quá trơn tay, không làm người bị thương chứ?"

Cổ Lang kính sợ chưa nhìn ra khoảng cách đàn bị phá vỡ ở giữa hai chân mình, cái trán ứa ra mồ hôi lạnh: "Không, không có."

Hạ Lệnh Mị lo lắng, đem trường tiên thu bên hông, ý cười Oánh đi đỡ hắn, nói: "Ta biết được ý tứ của người. Người là sợ ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa xông Hoa cô nương, gây phiền toái cho người và làm lão phu nhân khó xử."

"Nơi nào, ta là sợ tính tình biểu muội kiêu căng..."

"Ai, ta là người giang hồ, không hiểu được sự nghèo khổ trong bụng các người. Hoa cô nương đã là biểu muội người, ta không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ, cũng phải nhường nàng. Hơn nữa, chẳng lẽ người cũng cảm thấy ta là cái không phân biệt tốt xấu đối với ai cũng dùng vũ lực sao?"

Trông mặt Cổ Lang cũng không nhìn tàn hoa rơi rớt phía sau liếc mắt một cái, chỉ gật đầu: "Ta biết được, trên đời này người là thông tình đạt lý nhất, bụng lớn có thể khoan dung nữ tử.."

Hạ Lệnh Mị tự mình bùng một ly trà cho hắn, đem thổi trên mặt trà đưa đến bên tay hắn, đồng dạng nói: "Trong lòng người biết rõ là tốt rồi."

Biết rõ, hẳn rất hiểu rõ, hẳn càng thêm rõ ràng điển cổ "Sư Tử Hà Đông Rộng là có tồn tại. Nhịn không được tát một cái đổ mồ hôi lạnh, Cổ Lang uống cạn nước trà, chỉ cảm thấy chút đắng chút ngọt, nhất thời cũng không nhắm ra được mùi vị gì.

Đội đến bóng dáng Cổ Lang rời xa Tiêu Viện, Hạ Lệnh Mị đã bỏ roi ra hầm hừ: "Lại là nhất cô biểu muội. Nam tử này trừ bỏ biểu muội làm hồng nhan tri kỷ, liền tìm không ra được con mà nữa khác!" Nói đến đây phần nộ, chỉ cắn lợi xuất huyết.

Lại vung Trường Tiên lên: "Tắm rửa."

Tụ Ngọc vừa mới đóng cửa nhà, biết được cô nương tâm tình không tốt, cùng nháy mắt ra dấu với Huỳnh Thạch trong phòng, hai người nhanh tay nhẹ chận chuẩn bị quần áo nước ấm, thỉnh thoảng trong sương phòng truyền đến tiếng dậm chân của Hạ Lệnh Mị. Đội cho tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng. Hạ Lệnh Mị đã phát tiết cơn tức một trận, che đậy cửa sổ ở mái nhà, cách bình phong ngồi ở trong bồn tắm, cảm xạ phòng đưa cánh tay sát hồng lạt lạt.

Tức giận không chịu nổi nàng sớm mất đi cảnh giác như mọi ngày, hồn nhiên không biết tối nay nóc nhà có - - tặc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trộm, là tên một nghề nhưng lại có rất nhiều cách gọi. Ví dụ như: trộm vặt móc túi được gọi là tiểu tặc, cướp của người giàu chia cho người nghèo là đạo tặc, thám hoa hảo sắc là hái hoa tặc.

Trang Sinh tự nhận hắn không phải là trộm. Nhưng nghề của hắn cũng có một phần thuộc loại trộm hạng nhất, hắn biết nhiều lắm - - so trăm việc thì hắn biết nhiều hơn một chút, nghìn việc thì biết ít hơn một phần, cho nên người trong giang hồ gọi hắn là 'ngàn sự thông'. Bách sự thông dùng tiền để mua tin tức, Vạn Sự Thông ngoắc tay một cái là có người tự đưa tin, lúc không có bạc thì hắn tự đi thu thập tin tức, lúc có bạc, tin tức hắn cũng lười chẳng muốn mua.

Có rất nhiều cách để thu thập tin tức, nửa đêm bò qua tường vào nhà người ta là loại hạng nhất, không lớn cũng không nhỏ.

Cho nên, qua tấm màn sa mỏng, Trang Sinh nhìn trộm cần cổ mảnh khảnh của nữ tử, tóc đen như sa tanh, còn có thân hình duyên dáng uyển chuyển như nước, như ẩn như hiện, trong đầu hắn đã bắt đầu ý - dâm, tưởng tượng ra khuôn mặt tươi đẹp, mềm mại, đáng yêu của nữ tử.

Đứng trên nóc nhà, gió thổi phất qua khiến hắn cảm thấy hưng phấn, nhìn hai bên một chút, sau đó chọn vị trí có phong cảnh đẹp nhất, lấy bầu rượu uống một ngụm, ám chỉ: "Ta là người tốt, không phải hái hoa tặc!"

Sau đó, tiếp tục ló một viên ngói nữa ra, thò đầu, nhòm vào nhìn. Nhưng không lâu sau, hắn lại chán nản. Gỗ làm xà nhà quá thô, che chắn tất cả cảnh xuân, khiến hắn không nhìn được. Một lúc nữa hắn lại cười, bởi vì nữ tử ở dưới đang nói chuyện phiếm với bọn nha hoàn. Mang tiếng là biết nghìn chuyện, được rồi, biết nghìn chuyện, nghề nghiệp lúc này của hắn vẫn là tin nhảm mà.

Trong đó, có một nha hoàn đang kiểm tra quần áo, vừa gấp vừa nói: "Cổ đại nhân tặng cho cô nương mấy bộ quần áo đang rất nổi tiếng, có phải Cổ đại nhân muốn xin lỗi cô nương, đúng không ạ?"

Nha hoàn đứng ngoài bình phong cười nhạt: "Cô nương tức giận đến mức lòi roi ra đánh lung tung vài cái lên người hắn, có xin lỗi bằng bao nhiêu quần áo cũng vô dụng. Cô nương nhà chúng ta không hiếm lạ mấy thứ này."

"Vậy cũng được, ít nhất Cổ đại nhân còn biết nhận lỗi, cũng nói trước một tiếng cho cô nương biết, suy cho cùng thì hắn vẫn đặt cô nương ở trong lòng."

"Để ở trong lòng thì có ích gì? Không phải Cổ lão phu nhân nói gì hắn nghe nấy hay sao. Ta cam đoan, biểu muội kia là do Cổ lão phu nhân cố ý mời tới đây nhằm gây sức ép với cô nương nhà chúng ta. Cô nương, mấy roi kia cần phải quất lên người Cổ đại nhân, đúng không ạ?"

Mỹ nhân ngồi trong thùng tắm nở nụ cười, thờ dãi: "Nam nhân có biểu muội, cô nương ta không rút nổi roi ra đâu."

Nha hoàn: "..."

"Nhưng mà" Hạ Lệnh Mị ngẩng đầu, nhìn về chỗ ngồi hờ ở trên nóc nhà, cười lạnh: "Trái lại, dùng thủ đoạn ác độc đối với hái hoa tặc thì vẫn quá dễ dàng."

Mọi người cảm thấy hoa mắt, tiếng nước tí tách, lúc này, Hạ Lệnh Mị vẫn ngồi trong thùng tắm, lúc này nàng đã khoác áo ngoài lên người, phá cửa sổ lao ra ngoài, dưới ánh trăng sáng như dát bạc, trường tiên màu đỏ trường hiện lên ánh hào quang nóng ấm, 'vút' một tiếng, quất lên nóc nhà, khiến vô số viên ngói bị vỡ nát.

Trang Sinh chỉ kịp nhảy ra, huyết sáo, cắn hạt dưa, đứng ở một góc của nóc nhà, cười hi hi vô cùng đắc ý: "Cô nương, cô hiểu lầm rồi, tiểu sinh không phải hái hoa tặc đâu."

Hạ Lệnh Mị quất về phía đối phương: "Cuồng rình hả?"

"Tiểu sinh không rình."

Hạ Lệnh Mị vùng trường tiên lên mái ngói, cuối cùng, lộ ra lòng bàn chân đang dẫm lên trên nóc nhà.

Trang Sinh xấu hổ: "Không phải ta vẫn chưa trộm hay sao, ít nhất là chưa trộm được cái gì thì đã bị cô phát hiện rồi, đã trộm thì càng không thể nói rõ. Cô nương, không thể vì cô mặc ít quần áo mà hời hợt ta được."

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh: "Hái hoa tặc."

Trang Sinh chỉ vào ngực của nàng, nói vô lại: "Nhưng cô lại là hoa tươi, ta lại chưa kịp hái cô, cho dù là thanh thiên đại lão gia cũng không có cách nào phán tội này được."

"Đồ vô sỉ!" Hạ Lệnh Mị giờ cánh tay dài, lời nói vừa dứt, trường tiên đã rít gào, lao đến bụng của Trang Sinh.

"Cô nương, cô lại hiểu lầm rồi. Tiểu sinh vô si chỗ nào, cái gì, ta cũng chưa làm. Nay, cô đừng dùng võ ná, không biết quân tử động khẩu không động thủ hay sao? Á...á, sao trường tiên của cô lại có gai thế kia, đâm chết người bây giờ..." Hạ Lệnh Mị vùng trường tiên không ngừng, Trang Sinh vừa lái nhái vừa cắn hạt dưa lại vừa nhảy lên nhảy xuống, trong lúc đó, động tác của hắn có chút chật vật. Hạ Lệnh Mị càng nghe càng thấy tức, e ngại bộ quần áo mỏng manh trên người nên không dám tự tiện bay lên, chỉ có thể vùng trường tiên lên, đuổi theo tên nam tử vô lễ với nàng.

Hai người cứ nhảy từ nóc nhà này đến nóc nhà khác, cách đó không xa, gà trống kêu ầm ĩ, con chó gì sủa rít gào, cách xa mà vẫn nghe thấy Trang Sinh lái nhái: "Á, cô nương, cô quát roi khiến ta cảm thấy đau rất thích hợp, mạnh hơn một chút. Ta cho cô vùng mạnh hơn một chút đó, chân bước ra chút, thất lung không được tự nhiên kia, chắc chắn, để cho ta xem xem, trên người cô có ký hiệu gì mờ ám hay không nào, áy áy, mông của ta." Trang Sinh gào to lên án, "Cô nương, cô dám phi lễ ta!"

Hạ Lệnh Mị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cũng không chờ nha hoàn đang đuổi theo phía sau, trực tiếp nhảy thêm vài bước, lúc đó nàng cách Trang Sinh không tới năm trượng, vùng trường tiên, quét qua những viên ngói ở dưới chân, vô số ngói bay lên, lao về phía Trang Sinh...

"Xảy ra chuyện gì hả?" Khi Ôn Vân Phong vội vội vàng vàng chạy ra khỏi thư phòng, đúng lúc đó nhìn thấy Quyển Thư chạy tới, khuôn mặt nghiêm túc, xanh lè.

"Lão gia, Cô gia, hàng xóm nhà chúng ta xảy ra chuyện."

Ôn Vân Phong kinh ngạc, bước nhanh, đi vòng qua tiền viện: "Bạch Nghiên đâu? Bảo hắn đi xem." Chẳng lẽ Hạ Lệnh Mị xảy ra chuyện. Mấy năm nay, nàng đi theo Ngũ gia của Hạ gia thảo đông chạy tây, đặc tội không biết bao nhiêu người, hiện giờ, Hạ gia quyền thế thái thịnh, từ lâu đã có những nhà làm quan, coi Hạ gia thành đối thủ một mất một còn, nghĩ mọi cách để tóm đuôi Hạ gia. Một số thì được hoàng thượng ép xuống, một số thì bị hắn bị cản ngược lại một cái, có số là do người Hạ gia tự lo liệu, suy cho cùng thì Thần Châu không phải thành Bắc Định, lúc âm thầm bảo vệ nàng, hắn không dám lười biếng chút nào, nếu không, lo là một lần thôi, Hạ Lệnh Mị sẽ bị lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Đứng ở bên này, hắn đoán nọ đoán kia, trong lòng tràn ngập sóng gió nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, trầm ổn. Không lâu sau, nhìn thấy Bạch Nghiên nhảy xuống từ trên nóc nhà, chạy trốn, khuôn mặt vụn vụn, tạo thành hình dáng quái dị, quanh co nửa ngày mới nói: "Lão gia, phu nhân, nàng..."

Sắc mặt Ôn Vân Phong tái nhợt: "Thật sự là có người tìm nàng, gây phiền phức?"

Người Cô gia đâu rồi? Tiếng động lớn như vậy mà bọn hắn cũng không gọi người giúp đỡ hay sao? Người đừng đứng ngây ngốc ở đây nữa, mau đem người lên đó giúp đi, đừng cho nàng biết xuất thân của người là được."

Bạch Nghiên ho khan: "Chuyện đó, lão gia, đó là ân oán cá nhân của phu nhân, bọn nô tài nhúng tay vào cũng không tốt đâu." Cũng không dám nhúng tay ấy chứ, lần đầu tiên, hắn được thấy tính cách của phu nhân khi nóng giận.

Ôn Vân Phong nghĩ rằng Bạch Nghiên sợ Ôn gia chọc phải chuyện lời thôi, khuôn mặt lạnh lẽo: "Sao trước kia người không nói những câu như thế này. Trước kia thì âm thầm giúp đỡ, lần này thì lại không được hả? Vậy thì ai đang đánh nhau với nàng, sao lại khiến người kiêng dè thế hả."

Bạch Nghiên nói lúng túng: "Không phải nô tài sợ đối thủ của phu nhân, bọn nô tài sợ phu nhân thẹn quá hoá giận thôi." Trời quá tối, da mặt của Bạch Nghiên có dày cũng không nhịn được mà phỉếm hồng: "Lúc này, phu nhân giống như là...à, ... Ở....."

Lòng Ôn Vân Phong đã nóng như lửa đốt: "Nói!"

Bạch Nghiên nhắm mắt thật chặt, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng kêu đầu sọ hãi của Quyển Thư: "Lão gia, phu nhân đang đuổi theo nam nhân."

'Rắc', chiếc bút lông ở trong tay Ôn Vân Phong gãy thành hai nửa.

Quyển Thư đứng bên bậc thang, thang tựa vào tường viện, nói không tìm không phổi: "Lão gia, nô tài nhìn thấy cánh tay của phu nhân kia."

'Bùm', giờ chân đá một phát, tảng đá bị vỡ ra làm bốn năm mảnh.

"Lão gia, " Khuôn mặt Quyển Thư tỏ vẻ cầu xin, "Phu nhân chạy tới đây rồi..."

Ôn Vân Phong ngẩng đầu, đúng lúc đó nhìn thấy một hình bóng khoác chiếc áo mỏng dài màu nhạt, bay một phát qua tường viện nhà mình. Trường tiên màu đỏ quen thuộc quất mạnh lên trên vách tường, đánh bật ra những hạt bụi màu trắng, giữa bầu trời xanh nhạt, những hạt bụi màu trắng bay lên càng thêm tô điểm cho dáng người mảnh mẽ của Hạ Lệnh Mị. Nàng không bay được cao, phi không được xa, người vẫn đang nhảy nhảy, dường như hắn vẫn ngửi thấy mùi hương thơm ngát quen thuộc vẫn quanh chóp mũi không rời.

Hắn cố gắng mở mắt thật to, dường như muốn đem hình dáng của đối phương tạc vào đáy mắt, vào trái tim ngay trong khoảng khắc này, tiếp tục sống cùng hắn giống như trước kia.

Hắn quá nhớ nàng.

Nhưng nhìn thêm một lát mới nhớ ra cả người Hạ Lệnh Mị đang được bọc trong một bộ quần áo, tóc dài rối tung, khuôn mặt bùng bùng lửa giận đang đuổi theo một tên nam nhân giống như đang cọt nhà, phóng đặng, vô lại, thân hình dâm loạn, võ công không đủ cao cường, một lúc sau, hắn biết mất như chưa tồn tại.

Hạ Lệnh Mị đang đuổi theo một nam nhân xa lạ.

Đường đường là Nhị tiểu thư của Hạ gia lại đuổi theo một tên vô danh tiểu tốt sống trong giang hồ.

Phu nhân của Uông Vân Phong, không biết xấu hổ, lại dám đuổi theo một nam nhân chưa từng gặp mặt, không hề biết gì về lai lịch của hắn, đuổi theo một tên xa lạ, cuồng vọng lại vô sỉ trong tình trạng quần áo toát loạn.

"Hạ... Lệnh.... Mị!"

Phong ba bão táp trong người Uông Vân Phong cuộn cuộn trào dâng, đang muốn thể hiện sự lo lắng và tức giận cho nữ tử không biết sợ kia, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì chẳng thấy bóng dáng hai người kia nữa.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, từ nơi truyền tới tiếng gào thét của nữ tử và tiếng kêu sợ hãi của nam tử, Uông gia • bùng lên sự tức giận • gia chủ - - Uông Vân Phong, Uông đại nhân, lại một lần nữa, Hạ Lệnh Mị không thêm để mắt tới hắn.

Bạch Nghiên đi tới, nói thâm đầy thương tiếc: "Lão gia đáng thương, lại bị phu nhân vứt bỏ rồi."

Không.

Uông Vân Phong che mặt, hắn cảm thấy bản thân không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa rồi. Không cho hắn một chút mặt mũi nào, thay mặt Hạ Lệnh Mị, hắn cũng cảm thấy mặt mình chẳng còn tí ánh sáng nào ấy chứ.

Hắn không thể nào chấp nhận được khi nhìn thấy một tiểu thư đoan trang, khuê các biến thành một nữ nhân giang hồ, mạnh mẽ, phóng đảng, chuyện này vô cùng kích thích, khiến hắn không chấp nhận nổi.

Tâm hồn vấp phải cú sốc, Uông Vân Phong thức trắng đêm, hắn bắt Bạch Nghiên lập tức tới Cổ gia để canh gác, sự phẫn nộ vẫn tiếp tục được duy trì, dặn dò Bạch Nghiên một cách bình tĩnh và tàn nhẫn: "Chỉ cần nàng trở về, lập tức báo vệ cho nàng, giam nàng lại, bất cứ chỗ nào cũng không cho nàng đi."

Bạch Nghiên cảm thấy cô cùng khó xử: "Bọn nô tài có tư cách gì bắt phu nhân an phận? Với lại, lão gia, bọn nô tài là thị vệ của Uông gia, không phải Hạ gia. Đối với bọn nô tài, sự an toàn của lão gia quan trọng hơn phu nhân rất nhiều."

Uông Vân Phong hít một hơi thật sâu: "Yên tâm, đợi tới ngày mai, một lần nữa, nàng sẽ quay lại Uông gia."

Đứng ở một bên, Quyển Thư hỏi: "Lão gia, người chuẩn bị mời phu nhân quay về ạ?"

Bạch Nghiên phun ra mà cười: "Đừng có mà u mê, tính cách của phu nhân, có thể mời về được hay sao. Ta thấy, không bằng trực tiếp bắt cóc đem về. Lão gia, người lqđ phải tỏ rõ khí thế của người đứng đầu gia tộc, không thể để phu nhân lưu lạc ở trên giang hồ như thế được. Nếu không nghe lời, nói không chừng Uông phủ sẽ bị tuyệt hậu đó." Thiếp thì người không chịu cười, huyết mạch phồng lớn Uông gia sắp bị tuyệt tự rồi.

Quyển Thư nhếch miệng: "Mấy ngày trước, ta có đọc 《 Quái đàm 》, có một câu chuyện nói rằng: Trên đời này có một loại dược có thể khiến nam tử sinh con, hay là, chúng ta đừng chờ phu nhân nữa, để cho lão gia tự mình sinh con trai trưởng là tốt rồi."

Uông Vân Phong lắc đầu, nói với Bạch Nghiên: "Đi đi, người bảo hắn sinh con trai cho ta nhìn đi."

Mắt Bạch Nghiên tròn tròn, hắn cảm thấy lão gia nhà mình đã bị phu nhân chọc tức tới mức hồ đồ rồi.

Suy cho cùng, Uông Vân Phong có tới hồ đồ hay không, không ai biết, nửa canh giờ sau, khi Hạ Lệnh Mị trở về tới Cổ gia thì cũng chẳng có mấy người biết.

Sau một đêm hỗn loạn, Hạ Lệnh Mị kéo cơ thể mệt mỏi của mình đứng dậy, tiếng xay đồ hoà cùng tiếng Tây Thi đập phụ, tiếng lqđ bán hoa của Hoa cô nương, tiếng của nam nhân cao lớn đang say giấc mộng xuân, ở trong tiểu viện, trường tiên trong tay vung lên ào ào.

Ngoài cửa (ba công), tuy từng của Uông Vân Phong gõ cửa lớn Cổ gia.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hạ Lệnh Mị Con tức Hạ Lệnh Mị rất lớn, bọn nha hoàn giống như biết rõ tính khí của nàng lúc này nên giả bộ làm cộc gỗ, không nghe không thấy không nói, tùy nàng phát ra con tức là tốt rồi.

Ngày hôm qua Cổ Lang nói những lời này sau đó có chút chột dạ, lại để người đem xiêm y đến cho nàng, lại đưa thuốc bổ, bị Cổ lão phu nhân biết được, nhéo lỗ tai một trận lải nhải: "Người tên phá của này, lão nương nuôi không người. Xiêm y này tiêu bao nhiêu bạc, thuốc bổ này bán thân lão nương cũng không dám ăn, người lại đem toàn bộ cho người ngoài. Người nói, cuối cùng người có phải là con cháu của Cổ gia không?"

Lão thái thái biết rõ biện pháp một khúc hai nháo ba thất cổ, ở hậu viện trong đại sảnh ngoài mặt gây sức ép một chút, Hạ Lệnh Mị liền cho người đem thuốc bổ cùng xiêm y còn nguyên vẹn trở về, còn tặng thêm một đôi vòng vàng. Vòng tay không lớn, chính là mặt trên điêu khắc con cháu đầy đàn thật rất tinh tế, tiền công phu điêu khắc này so với vàng bạc càng quý hơn rồi.

Cổ Lang cười hề hề: "Nương, nhìn xem Hạ cô nương tặng quà rất nhiều."

Lão thái thái hừ hần một tiếng, xiêm y để cho tiểu nha đầu đem vào phòng, lúc này đem thuốc bổ đi nấu canh, lúc này cái vòng vàng được đeo trên tay lão nhân gia, ngó trái ngó phải yêu thích không buông, trong miệng vẫn ghét bỏ như cũ: "Cái thứ này lão nương không thấy lạ. Nhìn xem vòng vàng còn không dày bằng vòng ngọc ta đang đeo, đeo trên cổ tay của ta không có một chút giá trị nào, quả trống trải."

"Lúc nào đó con sẽ mua cho lão ngài một đôi?"

Một bàn tay của lão thái thái vung qua, Cổ Lang làm bộ uống trà, khó khăn tránh thoát.

"Ta nói người là tên phá của còn không nghe, người có bạc làm chi không để lại cưới vợ. Lão nương nói cho người, đừng tưởng rằng dựa vào đôi vòng này đã muốn chuột ta. Con dâu, phi, ít nhất con dâu của Cổ gia chúng ta cũng phải làm con gái của quan ngũ phẩm."

Đôi mắt Cổ Lang còn quay tròn nhìn cái vòng vàng này. Hạ Lệnh Mị tùy ý là có thể đưa ra trang sức như vậy, này không phải lý giải rằng của cải của nàng rất giàu có sao? Mà ngày thường cũng không thấy nàng mua này nọ, nàng theo mình đến Cổ gia, cũng không mang theo mấy cái gương nào. Vậy cuối cùng bạc đó từ nơi nào đến?

Đang nói, người đầy tớ liền chuyển đến một cái thiệp vàng, vừa thấy ký tên lại là Ngự Sử Đại Phu Ưông đại nhân.

Ví như đem sự to lớn về nhà cao cửa rộng của chín cấp độ phẩm chất quan lại ngày xưa, Cửu Phẩm này là biết được cánh cửa nhà đại viện số nào, Thất phẩm là bước trên đại viện một bậc thềm nhỏ, Ngũ Phẩm là cánh cửa, Tứ Phẩm là đi ở bên ngoài viện, Tam Phẩm có thể là ở phòng nghị sự, Nhị Phẩm là đứng ở thư phòng, Nhất Phẩm Thái Sur, Thái Phó, Thái Bảo, Thái Úy, Tư Đồ, Tư Không là ngồi cùng Hoàng Đế bàn chuyện quốc gia đại sự.

Ngự Sử đại phu là quan Tam Phẩm, thuộc về có tiếng nói ở phòng nghị sự, có thể tham gia tấu về sống chết của một quan viên. Lại nói nha môn của Ngự Sử này nói ra thật sự làm cho người ta yêu cũng không được, hận cũng hận không thể. Người yêu nó quá sâu, các quan khác hận người, người hận nó quá sâu, những quan viên bên trong càng hận người. Người không thể cười phóng túng đối với người của nha môn này, bằng không bọn họ sẽ cho rằng chính mình là quan – kỹ nữ, người nguyện ý chơi gái - khách, bọn họ cũng không nguyện ý sẽ mở cửa tiếp khách; người cũng không thể châm chọc khiêu khích đối bọn họ, nói bọn họ đầu đường ác bá, há mồm ngậm miệng khiến cho gia đình nhà người ta táng gia bại sản vợ con chê trách, nếu không nghe lời, bọn họ sẽ làm người thử một chút cái tư vị thế nào là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Cổ lang vừa lên làm quan không bao lâu, nịnh hót hần người ta sẽ nói hần Ngũ Phẩm quan to “, miệt thị hần người ta nói “theo Ngũ Phẩm Tiểu Quan.”. Loại cấp bậc này ở thành bắc định vừa nắm một bó to. Một văn bài mười người thì có đến tám người sẽ đập đầu xin làm thiệp với hần. Nên chỗ này là Thần Châu, quan viên lớn nhất là Tứ Phẩm Thứ Sử Hoa đại nhân, những mà biểu muội. Ngự Sử Đại Phu đến đây như vậy, cũng là cho Hoa gia, cũng làm cho Hoa gia không xong, tự nhiên Cổ Lang cũng nhúc nhích không được.

Bất quá ngoài mặt vẫn là khách đến thăm, Cổ Lang đầy nhiệt tình đưa Ưông Văn Phong đi vào, vừa mới dâng trà, Ưông Văn Phong liền nói thẳng ý đồ đến đây.

"Lần này ta đến là vì việc tư. Không biết quý phủ Cổ đại nhân có một vị là Hạ cô nương phải không?"

Cổ Lang ngăn người. Hạ Lệnh Mị nói để nghe là ân nhân cứu mạng của hần, nên cuối cùng không có nói cho người ngoài biết. Một quan Ngũ Phẩm trên đường đi nhậm chức được một nữ tử giang hồ cứu giúp, nói ra sẽ bị người chê cười. Cổ đại nhân ông cũng sẽ uất ức, người khác là anh hùng cứu mỹ nhân, người ta khen ngược lại, mỹ nữ cứu anh hùng, còn bị mỹ nữ đùa giỡn một phen muốn lấy thân báo đáp, chắc, nói ra thật sự là đã đánh mất hình tượng đại trượng phu rồi.

Hần cười hắc hắc nói: "Đây là Cổ phủ, bên trong phủ chỉ có người nhà và tôi tớ Cổ gia ta, nào cô gái họ Hạ nào." Hắn tiếp sát vào Ưông Văn Phong, "Chẳng lẽ phủ Ưông đại nhân lại lạc mất người nào?"

Ưông Văn Phong đã sớm dự đoán được đối phương sẽ không chịu nói thật, vẫy tay, Quyền Thư lập tức đưa ra một cái hộp gỗ đàn dài, bên trong có một bức vẽ tinh xảo. Cao lớn tuần mã, tranh mỹ nữ diễm lệ đầy đặn nháy mắt chiếm lấy tầm mắt người, bút họa sinh động, màu sắc tươi đẹp, làm cho người ta hoa mắt mê thần, đúng là thiên kim tiêu thư.

Ánh mắt Cổ Lang sáng ngời, đang chuẩn bị vươn tay cẩn thận nghiên cứu một chút, Quyền Thư nhanh nhẹn thu lại, Ưông Văn Phong uống trà: "Cổ đại nhân..."

Cổ Lang ảo não, ngón tay run lẩy bẩy: "Ha ha, trong phủ đích xác có một vị Hạ cô nương"

Ưông Văn Phong gật gật đầu: "Phiền toái mời nàng ra gặp một lần."

Cổ Lang do dự.

Uông Văn Phong đặt cốc trà xuống: "Có chút không tiện sao?"

Quyển Thư đem cuốn tranh lại, Cổ Lang: "Tiện, dĩ nhiên tiện." Gặp một lần mà thôi, dù sao là ở Cổ gia, Uông Văn Phong cũng không thể làm gì hãn. Hơn nữa, nhìn tư thế này của Hãn là tìm phiền toái cho Hạ Lệnh Mị, Cổ Lang không thay người chịu tiếng xấu làm lý tưởng cao cả, để hãn gặp Hạ Lệnh Mị một lần, bản thân có thể được một bức tranh cổ, vì sao mà không làm.

Lúc nha hoàn đến tiểu viện Hạ Lệnh Mị, chính là gặp chủ tớ các nàng đang dạy bảo nhau.

Cái chim yến danh là Phi Dao đứng trên mặt đất, trước mặt nó là lan can, là phi đao cái kia yến chim cất đứng trên mặt đất, nó trước mặt có vài bậc lan can, mỗi bậc cao hơn, bậc cuối cùng là cái song sắt, mặt trên quần quanh một vòng vải dầu, điểm bắt đầu bị đốt lửa bốc cháy, nổi một giỏ trúc đóng bửa bên trong có mấy con chim sẻ. Có lẽ lửa cháy lớn quá, các Tiểu Tước lú rú không ngừng, có con đập nước muốn bay ra ngoài, cso cợn bị chim Yến đối diện đứng oai hùng bị dọa làm cho choáng váng, có con trực tiếp bỏ nhào giả chết muốn tránh được kiếp nạn này.

Phi đao ủy khuất lui vào bên trong bả vai, bất chợt nhìn xem công việc thực sự ở xa mà nuốt nước miếng, bất chợt tối tăm nhìn chăm chăm vào lửa cháy trên lan can than thở.

Hạ Lệnh Mị ngồi trên ghế dựa Thanh Đằng, đông đưa qua lại, đợi đến lửa trên lan can cháy càng lúc càng mạnh, liền vươn roi San Hô đánh vào mông Phi Dao: "Nhảy."

Phi đao ủy khuất, kêu hai tiếng đối với chủ nhân của mình.

Hạ Lệnh Mị hừ: "Cho người tìm thức ăn hoang dã, ăn như thế mập ra đến bay cũng không xong." Một cây roi vút vừa xong, vừa vịn gần cánh Phi Dao, Phi Dao sợ tới mức đập đập cánh tại chỗ lại bật nhảy đập nước không bay lên.

Nha hoàn tiến đến bên cạnh Tụ Ngọc, nhỏ giọng hỏi: "Hạ cô nương đang làm cái gì?"

Tụ Ngọc lườm nàng một cái: "Giảm béo."

"A?"

"Ba tháng gần gần Phi Dao liền mập lên năm cân, cô nương sợ nó béo tìm không được người trong sạch xuất giá, hiện tại chính là giảm béo cho nó."

Nha hoàn nghi hoặc: "Này chim chóc cũng muốn xuất giá?"

Tụ Ngọc khinh bỉ: "Người đều phải lập gia đình, nó tại sao không thể gả. Phi Dao nhà chúng tôi là chim Yến có tiếng là mỹ nhân trong tộc." Nàng xoay người nhìn nhìn đối phương, hỏi: "Tìm cô nương có việc?"

Nha hoàn nhanh chóng giải thích lý do. Tụ Ngọc hỏi đối phương người tới họ là ai, nha hoàn lắc đầu; Tụ Ngọc hỏi lại ý đồ của đối phương đến đây, nha hoàn cũng lắc đầu; Tụ Ngọc hỏi: "Người có biết cái gì?"

Nha hoàn vô tội nháy mắt: "Ta chỉ biết là đại nhân nhà ta để cho Hạ cô nương đi gặp khách"

Tụ ngọc hận không thể dùng Phi Dao đè chết nàng.

Người cổ đại xem tiểu thư nhà nàng là nha hoàn sao, có thể tùy tiện sao bảo. Còn lúc gặp khách, có cô nương nhà nào lại tùy tiện đi gặp người ngoài chứ. Cô nương nhà nàng là hành tẩu giang hồ, phần lớn thời gian cũng đều đợi mũ ô sa, ngồi trong xe ngựa, nhiều nhất là đến nơi núi hoang vắng mới tự mình cỡi ngựa. Người Cổ gia này cũng không hiểu nhiều quy củ, hoặc là từ lúc đầu bọn họ đã không tôn trọng cô nương nhà nàng rồi.

Tụ Ngọc dè dặt không vui, tiến đến bên cạnh Hạ Lệnh Mị thừa chuyện, quả nhiên, Hạ Lệnh Mị không đồng ý gặp người xa lạ. Nha hoàn chu mỏ, cảm thấy Hạ cô nương này làm giá quá lớn, bất quá chính vì cái cao ngạo này mới không làm lão phu nhân thích. Lão phu nhân không thích, các nàng nha hoàn tự nhiên cũng không chịu tốn nhiều tâm tư, vui vẻ chạy tới chạy lui nói chuyện.

Không lâu sau, lại thêm một mục giả đến mời Hạ Lệnh Mị, chỉ nói là có vị Đại Quan Nhân muốn gặp nàng.

Hạ Lệnh Mị đã đứng lên vung roi ép Phi Dao luyện nhảy lên, nhảy qua một cái lan can liền cho một viên đậu, nhảy không qua liền đánh một roi. Phi Dao vừa ăn no chán chê vừa giẫy dụa trong địa ngục nóng bỏng, nhảy qua một cái lan can liền đau khổ la lên một tiếng. Roi Hạ Lệnh Mị rung lên uy hiếp một chút, Phi Dao cũng chỉ có thể cất giữ vẻ mặt bên trong tiếp tục kế hoạch giảm béo.

Lão mục tử bị trường tiên của Hạ Lệnh Mị dọa sợ hãi, tâm can phèo phôi đều muốn trào ra ngoài, ánh mắt mọc trên đầu phát biểu với nàng ăn nhờ ở đậu phải biết đúng mực: "Cô nương, người đến cùng là ở tại trong nhà đại nhân của chúng tôi, đại nhân nói cái gì dù là ý kiến to lớn cô nương cũng phải nghe theo, đi làm đàng hoàng tử tế. Người cho Cổ gia thể diện, Cổ gia cũng sẽ nhớ tới ý tốt của người, cho người ở nơi này yên ổn thoải mái." Nhiều năm là người hầu tể tử cho Lão phu nhân, bọn họ nhìn không quen mắt hồ ly tinh yêu khí mãnh liệt tác quái, cho rằng cứu Cổ đại nhân một mạng là có thể ở Cổ phủ tác oai tác quái mượn oai hùm. Trong ngày thường thì thôi đi, bây giờ Cổ đại nhân muốn nàng đi gặp khách còn muốn tam thối tứ thỉnh, còn gì là đức hạnh.

Hạ Lệnh Mị tựa hồ là lần đầu tiên nhìn thấy thái độ quá đáng của người ở Cổ gia đối với bản thân mình, đương nhiên, có lẽ trước kia đã rất nhiều lần, bất quá đều bị hai nha hoàn của mình gánh chịu thay.

Nàng cười khẽ hai tiếng, từ nhỏ đã được dạy dỗ khiến cho nàng không đi so đo với tôi tớ, huống chi là đi tranh luận.

Nàng bảo Tụ Ngọc "Người đi theo nhìn một cái." Nói xong, lại cầm một viên đậu ném vào trên người Phi Dao đang nhân cơ hội lười biếng: "Đừng ngừng, chìm mặt."

Tụ Ngọc đi khoảng một ly trà, lúc đi là một người, tới bây giờ lại là ba người. Người dẫn đường đầu tiên là Cổ Lang, người đi giữa kia sao mà quen thuộc như vậy, cư nhiên là...

"Uông Vân Phong!" Hạ Lệnh Mị trừng to mắt.

Cách đó không xa Phi Dao giống như bị kim châm, rồi đột nhiên thét chói tai, quạt cánh rộng, liên tiếp năm sáu lần mới bay lên, xông tới hướng Uông Vân Phong đang đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Uông Vân Phong đã từng tưởng tượng, nếu không có hạ nhân đứng đây, liệu Hạ Lệnh Mị có trực tiếp quát chết hần bằng roi hay không. Nói vậy, hần có thể nhân cơ hội này sử dụng thương tích để nhận được sự tha thứ của nàng. Trong nhận thức của hần, Hạ Lệnh Mị là một nữ tử luôn thương tiếc kẻ yếu. Với một điều kiện, hần phải nhận toàn bộ sự đau đớn da tróc thịt bong, vô cùng đau.

Hần cũng muốn, nếu gặp nhau ở bên ngoài, nàng cũng sẽ giống hệt như lúc ở Hạ gia, ngoảnh mặt làm ngơ với hần. Lúc thân thiện quá mức, nàng sẽ dùng 'ánh mắt lạnh lẽo giết người', đã kích tâm lòng yếu ớt nam nhân của hần.

Hần có thể chắc chắn, nghìn lần tưởng tượng, cũng chẳng ngờ rằng hần sẽ bị hủy dung bởi vật cưng của nàng.

Cơ thể phi phi của Phi Dao lao về phía mặt hần, móng vuốt sắc nhọn túm chặt tóc của hần, hai cánh vỗ mạnh vào da mặt của hần, trên mắt, đôi cánh sắc nhọn quét qua da thịt khiến hần đau đớn.

Cổ Lang bị dọa tới mức ngây người, bọn nha hoàn bà mụ bị dọa cho thét chói tai, Phi Dao hưng phấn kêu to, sau khi ngạc nhiên, nụ cười nhẹ nhàng, đắc ý của Hạ Lệnh Mị truyền tới tai hần.

Uông Vân Phong nhìn xuống sự đau đớn nơi khoe mắt, chờ nha hoàn hầu hạ buộc mũ quan chắc chắn cho hần, phui tay áo một lần nữa, lúc này mới ra khỏi sương phòng, chuyển hướng đi về phía sảnh trà.

Hạ Lệnh Mị ôm Phi Dao, vuốt ve lớp lông vũ ở trên đỉnh đầu nó, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ nhà, cười mà như không cười. Sáng sớm, tường viện phản xạ lại ánh nắng mặt trời, xuyên qua ao cá, vờ vụn quanh người nàng, nổi bật lên khí chất đẹp đẽ, ung dung cao quý của nàng.

Ở trong mắt Cổ Lang, lúc này, nàng có chút xa lạ, dường như chớp mắt một cái ngẩn ngui, một nữ hiệp giang hồ không biết có kỳ điều gì trở thành nữ nhân nơi nhà cao cửa rộng, đoan trang thanh tao lịch sự, nhìn người bằng nửa con mắt.

Cổ Lang xấu hổ ho khan một tiếng: "Uông đại nhân là bạn cũ của nàng à?"

Hạ Lệnh Mị nhú mày, cười như không cười: "Hần là nam tử, ta là nữ tử; hần trong triều đình, ta ở giang hồ; hần họ Uông, ta họ Hạ. Hai tiếng bạn cũ, từ đâu mà đến."

"Hần biết nàng, khẳng khái muốn gặp nàng."

Hạ Lệnh Mị nâng ly trà, dụng nắp để hắt lá trà, nói với dáng vẻ vô ý: "Cho nên, người mời hần vào trong này. Lần đầu tiên, ta được biết, nội viện của quan ngũ phẩm có thể trở thành kỹ viện, bất cứ nam tử xa lạ nào cũng có thể bước vào."

Cổ Lang cười khan: "Ta cũng có chuyện khó xử của ta."

Hạ Lệnh Mị nhú mày, đối với sự khó xử của đối phương, nàng tỏ thái độ không sao cả.

Điều này khiến Cổ Lang vô cùng căm tức, hần nói thầm Phụ nhân chẳng biết gì.

Mặt trời chiếu vào lưng hần, Uông Vân Phong thu sắc mặt của hai người kia vào đêm trong mắt, đôi mắt âm u, không ai nhìn ra được vẻ mặt của hần.

Hạ Lệnh Mị nheo mắt lại, nói với người đứng đối diện nàng ở ngoài cửa: "Người định nghe lén tới khi nào?"

Uông Văn Phong hừ lạnh: "Từ trước tới nay, nàng vẫn thích vu oan cho ta."

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Vu oan cho người? Người còn chưa đủ tư cách đâu."

Uông Văn Phong sai bước đến, ngồi đối diện nàng, ánh mắt khủng hoảng nhìn nàng không hề kiêng kỵ: "Ở bên ngoài nhiều năm, tính cách của nàng vẫn mạnh mẽ như thế. Những lời nàng nói với ta, ngược lại chẳng có chuyện gì, vừa muốn thay đổi người khác lại không muốn chịu thiệt."

Hạ Lệnh Mị túm chặt bộ lông của Phi Dao, cả chủ lẫn sủng vật đều nhe răng lòi lợi: "Người quân nhiều thế."

Uông Văn Phong không nhìn nàng, chỉ gõ mặt bàn: "Pha trà."

Hạ Lệnh Mị trợn mắt: "Không phải trước mặt người có một ly đây à."

Uông Văn Phong cầm bã trà che mắt.

Chén trà là sứ trắng bình thường, không được trang trí vẽ hoa tỳ nào có, miệng chén khuyết mất một ít, nước trà đục ngầu, lá trà hạt hoàng đường như căng tròn mềm nhũn, nở trên mặt nước: "Trà Khổ Đinh." "Cạch" Đặt cái bát sang bên cạnh: "Đây là đạo đãi khách của Cổ gia hay sao? Trà Khổ Đinh mà nàng cũng có thể uống à?"

Hạ Lệnh Mị cười lạnh: "Ta có thể uống, vì sao người lại không uống được? Nhập gia

tùy tục, người có hiểu không, ra khỏi cửa, ở bên ngoài mà người vẫn tỏ vẻ tự cao tự đại như thế."

"Vậy cũng không thể tự bạc đãi mình chứ." Uông Văn Phong nói lạnh lùng. "Một tiểu viện chỉ có ba người ở. Sương phòng để tiếp khách cũng không có, không có thư phòng, cũng không có phòng đánh đàn, ngay cả đình ngắm hoa cũng không có cái nào; vôi quét trên tường còn nhìn thấy cả hạt cát, đồ gỗ trong phòng thì không được quét nước sơn, chén pha trà bằng sứ trắng thì bị hỏng, trong bình hoa chỉ có một đóa hoa đại một đóa, trong phòng nàng, chắc bình phong không phải được làm bằng mấy cây trúc đỡ cái giá đây chứ?" Hắn ngắm đồ trang sức củ đối phương đầy ghét bỏ, "Đây không phải là cây trầm lạ mất làm bằng gốc cây năm năm trước hay sao, quần áo bằng vải bố, sợi to như sợi lông, giày nàng đi được bao lâu rồi? Nhìn thần sắc của nàng, rốt cuộc, ở Cổ gia, nàng có ăn tốt không, hai mắt xanh xao, vàng vọt, vô thần, nói chuyện thì ỉu xiu..."

Cổ Lang ghen hờn nhìn trần trời, nghe Uông đại nhân lời sân của Cổ gia, mắng đến từng bông hoa, ngọn cỏ, soi mói từ quần áo, trang sức của Hạ Lệnh Mị đến khinh bỉ nha hoàn nhà hắn xấu xí không chịu nổi. Cái bàn, ghế dựa, trà, điểm tâm bức họa trên tường, ao cá, hoa cỏ chim tước, thậm chí ngay cả một vùng trời trên đỉnh đầu bọn họ cũng bị phủ đầy tro bụi vào mặt. Ngoại trừ Cổ Lang, tất cả đều bị hắn ghét bỏ giống như nhìn thấy lũ ăn xin, thứ hắn ghét bỏ nhất là con chim cất ở trong tay Hạ cô nương.

Hắn phê phán một con chim cất thành loại con chuột béo phì, người gặp người ghét.

!!!!!!!!!!

"Quả nhiên Ngự sử đại nhân là người căm ghét thế tục, răng bén lưỡi nhọn." Gập gối ngăn ngừa, trong lòng mỗi người cũng phải kết luận ra như thế.

"Câm miệng cho ta." Không thể nhìn được nữa, Hạ Lệnh Mị đã nhìn đến cực hạn, tức giận đến mức cả người phát run.

Đã lâu rồi, không ai quan tâm nàng có tốt hay không, có ăn thật no mặc thật ấm hay không, có bị người ác ý gâu khó dễ hay không. Trong mắt tất cả mọi người, Hạ Lệnh Mị có khả năng chăm sóc bản thân thật tốt, nàng không chỉ độc lập, kiêu ngạo mà còn vô cùng khỏe mạnh. Chẳng những nàng có thể đối xử từ tế đối với những người đối tốt với nàng, có thể trừng phạt những người độc ác với nàng. Nàng mang theo hai người nha hoàn phiêu dạt bên ngoài, gió táp mưa sa dầm mưa dãi nắng còn không sợ. Đây chính là con đường nàng lựa chọn, vì thế nàng phải thỏa mãn, phải cao hứng, phải cảm ơn.

Trở lại Hạ gia, khi tỷ muội biết rõ chuyện, các nàng ước ao có được tự do như nàng, thoát khỏi nhà giam, tự do bay lượn.

Đứng cạnh người thân, tất cả mọi người đều cảm thấy nàng vẫn kiêu ngạo như cũ, đối với trần thế bất công, khí chất của nàng lại càng thêm khoan dung. Nàng ngửa đầu, kiêu ngạo nói cho mọi người biết, nàng rất tốt.

Chỉ có hắn, năm nào cũng vậy, có một khoảng thời gian ngắn, hắn đi theo nàng như hình với bóng, lặng yên thờ dài, yên lặng nhìn kỹ, câu nói đầu tiên hắn nói luôn là 'quá khổ thì về đi', nàng sẽ cãi lại cực kỳ hung ác 'Ta rất tốt, vĩnh viễn không quay về'. Hắn trầm mặc, nàng tỏ ra vô cùng hiền ngoan, giống như bản thân không cần bất cứ ai lo lắng.

Nhưng sự kiên cường chống đỡ và kiêu ngạo lại bị hắn đâm thủng không chút do dự, nàng xấu hổ vô cùng. Sự hung hãn của nàng khiến nàng giấu đầu hở đuôi, che đậy sự khổ sở mà bản thân phải chịu đựng.

Cổ Lang thấy sự điêu ngoa của Hạ cô nương tan vỡ trong khoảnh khắc, người không biết còn tưởng Uông đại nhân lợi hại. Xem ra, bọn họ cũng không phải người xa lạ như lời Hạ Lệnh Mị đã nói, mà là bạn cũ vô cùng thân thuộc rồi. Khuôn mặt hắn nóng lên, có phần hối hận khi biết lão phu nhân thất lễ với Hạ Lệnh Mị. Tuy nhiên tiểu viện cũng chẳng đơn sơ không chịu nổi như Uông đại nhân nói, nhưng thật sự thì đây chính là tiểu viện xa xôi và hoang vu nhất của Cổ gia, thật sự không phải nơi ăn nhậu cứu mạng nên ở.

Hạ Lệnh Mị cố chấp hất đầu: "Người dạy xong rồi, đi được chưa?"

Uông Văn Phong lại vén vạt áo ngồi xuống, bưng chén khổ trà hồng lên uống. Nửa ngày, nói: "Nàng không thích hợp ở nơi này. Theo ta về phủ đi, ta sẽ

chăm sóc cho nàng."

Hạ Lệnh Mị xuýt một tiếng, giọng nói bén nhọn, chứa đựng sự không tin nổi: "Người chăm sóc ta? Trên thế gian này, người không có tư cách nói chăm sóc ta nhất chính là người đây."

Uông Vân Phong nhếch môi mỏng, đường cong nơi khóe miệng đường cong đủ chứng minh sự kiên cường và không cho người khác kháng cự: "Nếu nàng không theo ta về, ta sẽ khiến người Hạ gia tới đưa nàng đi. Ta không thể để cho nàng chịu uất ức như thế, Cổ gia không phải là nơi nàng có thể ngây ngốc." Hắn lườm Cổ Lang một cái, nói cực kỳ thẳng thắn, thành khẩn: "Cổ đại nhân cũng không phải phu quân của nàng."

Hạ Lệnh Mị thẹn quá hoá giận: "Hắn không phải, chẳng lẽ là người à?"

Cổ Lang không xứng với nàng, chẳng lẽ Uông Vân Phong hẳn có thể lấy nàng? Nhiều năm trước, sự thật đã chứng minh hắn không thích nàng. Nàng thu lại tính nết dữ dằn của bản thân, rụt rè, đoan trang đứng sau lưng hắn, cố gắng làm tốt vai trò chủ mẫu trong nhà, làm thế tử đệ dàng. Nhưng hắn chưa bao giờ liếc nàng, nhìn nàng một cái, đối với tình yêu say đắm của nàng, hắn coi như không thấy, hắn công nàng...

Hạ Lệnh Mị rút trường tiên từ sau lưng, hếch cằm, lại thành lữ kiên cường thêm lần nữa: "Ta không muốn nhìn thấy người. Bây giờ, ngay lập tức, rút khỏi tầm mắt ta ngay lập tức. Nếu không, ta sẽ cho

người ném thử mùi vị của roi san hô." Một tay chống nạnh, Hạ Lệnh Mị cười cười, "Trước kia rất lâu, ta đã muốn lôi người ra, đánh cho một trận rồi."

Cuối cùng, trường tiên của Hạ Lệnh Mị cũng không có chỗ để sử dụng. Sau khi đối nghịch với nàng nửa nén hương, Uông Vân Phong tiếc nuối rồi đi.

Lúc đưa hắn ra cửa, Cổ Lang xấu hổ giải thích: "Ta sẽ chăm sóc Hạ cô nương thật tốt."

Không, Uông Vân Phong không muốn người khác chăm sóc cho Hạ Lệnh Mị một chút nào. Có thù tất báo, người lòng dạ hẹp hòi như Ngự Sử đại nhân quyết định đối tượng tiếp theo mà hắn tấu lên sẽ là Cổ Lang-vị Hộ bộ lang trung mới nhận chức.

Uông Vân Phong đi chân trước thì chân sau, Cổ Lang đã sai người thu dọn lại sân phía đông, tự mình đi mời Hạ Lệnh Mị tới thăm đình viện mới. Ồ, cho ân nhân cứu mạng ở trong đại viện, buông tha bức tường vây là viện lớn của Cổ gia, của Cổ đại nhân, người có tim 7 lỗ.

Đối với môi trường sống, Hạ Lệnh Mị căn bản không hề soi mói, cảm xúc thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Với thái độ ân cần, khác thường của Cổ Lang, từ cung kính đến a dua, đón ý, hùa theo lấy lòng, điều đó cũng chẳng khiến nàng thấy chút cảm động chút nào.

"Thật ra, ta rất thích tiểu viện lúc đầu. Đầy đủ mà yên tĩnh, hẻo lánh, có thể phòng được sát thủ, kẻ trộm, lúc xảy ra hoả hoạn thì có đường vòng, thao hồ mà chạy trốn."

Cổ Lang cười gượng, định trả lời: "Có ta ở đây, tất cả mọi chuyện không cần lo lắng. Ta sẽ bảo vệ nàng."

Đối với chuyện này, từ đầu tới giờ Hạ Lệnh Mị cũng không để trong lòng. Loại thư sinh như Cổ Lang, bắt con gà cũng không xong chứ đừng nói tới chuyện bảo vệ một nữ tử.

Nhưng vị thư sinh tay trái gà không chặt này lại bất ngờ xoay người, gia tăng không ít tình yêu thương đối với Hạ Lệnh Mị. Cả một ngày loay hoay dọn viện mới cho nàng ở, trồng loại hoa tươi đang được ưa chuộng, vẽ lên bước trang cung nữ xinh đẹp thanh tú, đồ sứ Cảnh Thái Lam màu hồng đẹp tươi toả ra ánh hào quang chói mắt, cá chép thường nhảy trên mặt nước cùng vui vẻ với mọi người. Tăng số lượng nha hoàn thô sử lên bốn người, hai quân sự, bà mụ, sau buổi trưa, không ít chủ tiệm trang sức và thợ lụa tới đây, nói là muốn đặt mua cho Hạ Lệnh Mị mấy bộ quần áo, trang sức từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Cổ lão phu nhân đứng trên lầu cao nhất nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy cái sân ở cách đó không xa, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, muốn lôi Cổ đại nhân lên mắng cho một trận. Đến buổi chiều, Cổ lão phu nhân phá lệ gọi Hạ Lệnh Mị đến ăn cơm chiều, không có món mặn, chỉ có thức ăn chay, vài đĩa đậu chiên xào. Hạ Lệnh Mị không để bụng, cổ họng không nóng không lạnh ngồi ăn cơm, rửa tay, quay đầu về phòng nghỉ ngơi. Vốn dĩ định bàn bạc một tý với mỹ nhân về việc Cổ đại nhân báo ân, đành phải cho người ta chọn mùi hương, tự mình ôm đàn cổ ra sân ngồi, gảy khúc 《Phượng Cầu Hoàng》suốt đêm, khiến Hạ Lệnh Mị trở thành dạ khúc, hôn mê bất tỉnh ngủ say.

Đợi tới lúc khuya khoắt, vị Hạ cô nương ngủ sớm bỗng thức dậy, vội vàng thu xếp chăn chiếu, thu dọn đồ nữ trang, bò qua cửa sổ, mang theo hai nha hoàn thân thuộc bên người, chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Hạ Lệnh Mị có sở trường tương đối về chạy trốn.

Từng rất nhiều lần, nàng ở dưới sự bảo vệ tầng tầng lớp lớp của Ảnh Vệ ở Hạ gia tự cho là đúng đi trừng trị kẻ ác hành thiện, rồi mới ở tình thế ngoài dự tính sau đó cười khổ đợi nhóm Ảnh Vệ tìm được nàng, thay nàng xử lý chuyện phía sau.

Nàng sống ở đại tộc trường, học được rất nhiều về người trong gia tộc đạt được lợi ích như thế nào. Mạng lưới quan hệ khổng lồ này, liên quan toàn bộ cơ cấu lợi ích, khiến cho nàng chỉ coi trọng kết quả mà không cần quá trình. Phương diện nào đó mà nói, nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, không biết cái gì là cùng khổ. Năm đó nàng mới vào giang hồ, lần đầu tiên biết đến tên đầu đường khi dễ kẻ yếu, giống như nắm quả đu đủ trong tay vỗ đầu những người bản cùng, nàng mới hiểu được mọi chuyện không phải dùng mồm mép là có thể giải quyết. Hóa ra, lúc đó chẳng cần đề cập đến quyền lợi, mọi người mới có thể động đến vũ lực, có đôi khi mọi người chỉ là vì - - nhàm chán, đúng, chỉ là muốn kiếm chút chuyện gì đó làm sau những chuỗi ngày ảm nó không thú vị, cho nên, những kẻ ý thể hiếp người chỉ có thể dựa hơi từ danh tiếng của nhà mình, ý thể hiếp người, đi đánh dân thường ở trước công chúng đến gần chết.

Khi đó Hạ Lệnh Mị phần nộ, đơn thuần, lấy thân phận của một người con gái đi chất vấn, nhận được chính là bị nhóm hạ lưu đùa giỡn, còn có ý đồ hèn hạ là vũ nhục nàng, lấy một kẻ nữ lưu thân phận đi chất vấn, được đến đích thị ác phổ nhóm hạ - lưu đùa giỡn, còn có ý đồ dơ bẩn vũ nhục tay nàng. Nổi giận về nàng, đem sự hung dữ trừng phạt quát roi người bên đường, nàng cứu kẻ yếu, có thể nàng cũng bị chủ của những tên chó điên này dè ý, thiếu chút nữa đem sự trong sạch của nữ nhi Hạ gia làm bẩn. Nhóm Ảnh Vệ đến cứu nàng, kết liễu mất xích phiến toái sau này.

Sau lần đó, nàng biết rõ sự bảo vệ của gia tộc là áo giáp của nàng, có thể bảo vệ bản thân, còn có thể giúp đỡ kẻ yếu. Đương nhiên lửa giận này của nàng chỉ có thể làm mọi chuyện đơn giản ngày càng rối lên. Nàng không bao giờ thử thoát khỏi sự bảo vệ của Hạ gia nữa.

Sau khi đến Ôn gia, lần đầu tiên trở lại Hạ gia mừng năm mới Hạ Lệnh Mị ngoài ý muốn phát hiện vòng bảo vệ bản thân càng lớn hơn — Âm vệ của Ôn gia cũng tham gia bảo vệ nàng.

Ảnh Vệ Hạ gia để cho nàng yên tâm, Âm Vệ Ôn gia lại khiến nàng cảm thấy bị vũ nhục. Giống như năm đó, nàng oán giận sự vũ nhục của người nam tử này, nàng oán giận tất cả Ôn gia. Bởi vì yêu khắc sâu, cho nên hận đến như thế.

Nàng giết giặc Ảnh vệ Hạ gia cùng Âm vệ Ôn gia đánh nhau, khơi mào máu đỏ của bọn sát thủ này, nàng không chỉ một lần đặt mình vào cảnh nguy hiểm, dự đồ Âm vệ Ôn gia vì nàng mà bỏ ra giọt máu cuối cùng.

Một người con gái nhu nhược đi du tẩu mang theo một khoản tiền lớn, luôn có thể hấp dẫn rất nhiều dã thú. Âm vệ Ôn gia thành đồ ăn dưới móng vuốt của dã thú. Nàng không một tiếng động tỏ vẻ bản thân chán ghét đối với tất cả người Ôn gia, buộc Ôn Văn Phong lui bước.

Cho đến khi nhìn thấy hắn..

Hạ Lệnh Mị giống như một con sư tử tự do cao ngạo bị nguyên chủ bắt được, nàng sợ hãi. Lúc đầu gấp mặt, nàng chỉ kịp dựng thẳng bộ lông trên người, đưa ra răng nanh nhìn uy hiếp, hồn nhiên quên mất để lộ ra móng vuốt sắt bén nhất của mình.

"Người nói hắn ở nơi này?" Hạ Lệnh Mị không thể tin hỏi Huỳnh Thạch.

"Đúng, hơn nữa còn mới chuyển vào ở hôm qua." Huỳnh Thạch nhún vai. Nàng theo dõi Ôn Văn Phong ra cửa lớn Cổ gia, vốn tưởng rằng đối phương sẽ lừa vào phủ đệ huyện Thần Châu, phải biết rằng nhóm Ngự sử là nanh vuốt của Hoàng Đế, sẽ không hạ phóng dễ dàng, trừ phi trên tay bọn hắn nắm giữ ám chỉ của Hoàng đế điều tra quan viên mới sẽ xuất hiện ở tại địa phương nhỏ Thần Châu này. Nào biết rằng, Ôn Văn Phong liền rẽ một chỗ ngoặt, trực tiếp đến cách vách Cổ Gia.

Hạ Lệnh Mị giận dữ sợ. Phái Âm vệ theo dõi nàng, hàng năm mừng năm mới là lúc như bóng đi theo, còn có không buồn hé răng mua tào nhà cách vách, sao lại thấy tất cả đều giống như khiêu khích vậy.

Lửa giận nổi lên Hạ Lệnh Mị hận không thể đem cây roi này chém nát của lớn tòa nhà, giống như có thể đem phân thay chủ nhân nó như vậy.

"Hắn không để cho ta sống dễ chịu, ta dựa vào cái gì để cho hắn sống tốt." Hừ hừ Hạ Lệnh Mị nhăn cái mũi, nói nhỏ với Huỳnh Thạch vài tiếng, không lâu sau, Ảnh vệ Hạ gia lặng yên không một tiếng động đi tới bên người các nàng.

"Đi rồi?" Ôn Văn Phong nhíu mày, "Tiếp tục tới cùng, đừng cùng đã đánh mất."

Quyển Thư có chút ủy khuất mà nói: "Lão gia, phu nhân lại rời nhà đi ra ngoài."

Ôn Văn Phong sửa chữa hắn: "Đó là Cổ gia, không phải nhà của phu nhân nhà ngươi."

Quyển Thư cường điệu: "Nhưng mà nàng ấy đi rồi."

Ôn Văn Phong trừng mắt: "Nàng vốn là không nên ngây ngốc ở nơi đó."

Quyển Thư vội la lên: "Phu nhân vừa đi, chúng ta lại muốn lưu lạc rồi. Ta... Chúng ta rõ ràng mới đến Thần Châu, mới dàn xếp xuống dưới. Lão gia, tòa nhà này thật sang quý, bạc mua nó đủ cho ta ăn hai mươi năm."

Mắt Ôn Văn Phong trở trắng: "Dùng bạc của chính lão gia ngươi, lại không phải của ngươi, ngươi gấp cái gì."

Quyển Thư thở dài: "Chính là lão gia ngươi không vội, cho nên ta mới thay ngươi gấp."

Có câu tục ngữ tên là: XX không vội, thái giám lại gấp. Ông Vân Phong hiện tại liên tràn đầy cảm xúc.

"Lão gia, "Đầu Bạch Nghiên treo ngược ở cửa sổ, động nhìn giống như là Dã Quỷ treo cổ đến lấy mạng: "Nói cho người biết một tin bất hạnh,"

Ông Vân Phong lật đi lật lại "72 kẻ theo đuổi người đẹp trong tay, lạnh nhạt nói: "Ta đến nay bất hạnh lớn nhất chính là để cho Quyển Thư làm hầu đồng của ta."

"Phu nhân tự tay dùng hồ dán đem đại môn chúng ta dính lại rồi."

"Uh, hồ, " Ông Vân Phong dùng một chút, hỏi: "Đem hồ dán cái gì?"

"Đại môn."

Ông Vân Phong nhíu mày: "Nàng tự tay hồ?"

ạch Nghiên gật đầu, phi thân theo sau Ông Vân Phong đi nhìn cửa lớn bị toàn bộ hồ dán dính lại. Tòa nhà này là tam tiến đại trạch, không coi là dinh thự, chỉ có thể là dinh trang, cho nên không có cấu tạo nghiêm ngặt dưới chân dinh thự giống như ở Hoàng Thành, bản thân Ông Vân Phong ra vào cũng chỉ có thể đi qua cửa này.

Hiện tại, sáu người bị kẻ có lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo Hạ Lệnh Mị dùng hồ dán. Đến khe hở khung cửa và ván cửa đều một đồng hồ trắng dán dính lại, không có một kẻ nhờ nào.

Quyển Thư nhanh chóng lại sờ soạn một lần: "Lão gia, sau này người không thể đi cửa lớn rồi."

Bạch Nghiên nói: "Cửa này không còn cách nào dùng được nữa, phải đập ra từ chính giữa."

Quyển Thư hỏi: "Nếu như sau khi đập ra không có cách nào tháo khung xuống, thì phải làm sao đây."

Bạch Nghiên suy nghĩ: "Như vậy, chúng ta chỉ có thể đem bức tường này nhảy xuống, xây lại bức tường một lần." Hắn có chút đau xót đối với chủ nhân nhà mình nói: "Lão gia, ta đã từng nhắc nhở ông. Con gái Hạ gia không dễ chọc. Người mới thấy mặt của nàng, cửa lớn đã bị hồ dán dính lại, tiếp theo sẽ bị..."

Quyển Thư và Bạch Nghiên cùng đồng thời nói: "Đoán chừng là miệng người."

Ông Vân Phong đau khổ rồi.

Cùng đau khổ còn có Hạ Lệnh Mị. Nàng liên tục tìm mấy khách điểm, đều bị cho biết đã đầy. Cuối cùng này một nhà còn có một gian phòng thượng hạng, bất quá, có người đã tới trước nàng một bước rồi. Người nọ có quen biết một chút với Hạ Lệnh Mị, từng có một lần gặp mặt với nàng, gần như nàng nhận ra ngay lập tức: "A, Hái Hoa Tặc."

Trang Sinh liên tục xua tay: "Cô nương, thứ nhất ta không có hái hoa, thứ hai cũng không có làm tặc. Hư danh Hái Hoa tặc này tại hạ không đảm đương nổi, nhị cũng không có làm tặc. Đây Hái Hoa Tặc hư danh tại hạ thật sự không đảm đương nổi. Nếu như người cố gắng vu tội tôi như thế, như tại ta cũng chỉ có thể xưng hô người một tiếng - -" tầm mắt của hắn dừng ở trên câu Trường Tiên bên hông của Hạ Lệnh Mị: "Sư tử cái."

Kết cuộc đắc tội với sư tử cái, là nếm mùi roi.

Một đêm trước Trang Sinh còn hưng phấn nghĩ võ công đối phương không đủ cao cường, ít nhất cây roi này chưa có chạm vào người hắn. Mà vừa mới trải qua buổi sáng, cây roi này còn có chút uy lực, quất vào vẻ mặt đang vui vẻ của hắn trong khách điểm, giống một con khi, vẫn là con khi lưu manh.

Mặt hắn đều tái rồi.

Kỳ lạ hơn chính là, bất luận hắn chạy đến nơi nào, ở trước mỗi bước chân roi xuống đất đều lướt qua một mũi ám khí, hắn không thể giẫm trên ám khí. Hắn chỉ có thể trước khi roi xuống đất liền bay vọt lên, rồi lại có ám khí vô cùng nhỏ bay tới đỉnh đầu, chỉ cần cổ của hắn duỗi thẳng một chút xiu, da đầu hắn sẽ nở hoa.

"Người cư nhiên quăng ám khí."

Hạ Lệnh Mị cười lạnh: "Đối phó với Hái Hoa Tặc không cần thiết phải so đo vũ khí."

Trang Sinh bĩu môi: "Người cái người sư tử cái này cuối cùng có bao nhiêu nanh vuốt đang âm thầm bảo vệ người."

Hạ Lệnh Mị cười lạnh, dựa vào sự giúp đỡ của Ảnh vệ, lúc Trang Sinh tránh né ám khí, một cây roi vừa vạn quất ở trên môi đối phương. Trang Sinh khóc kêu thảm thiết, che miệng nhảy lên cao ba thước: "Người!"

"Ta cái gì?"

"Gào khóc, cái người này..."

"Ta cái gì?"

"Oa, gào khóc... Oa, buông ta ra."

Ảnh vệ thừa dịp xông lên nắm chéo tay Hải Hoa Tặc ra đằng sau, gương mặt lạnh băng hỏi cô nương nhà mình: "Xử trí như thế nào?"

Hạ Lệnh Mị xem thẳng thừng đánh ngất Trang Sinh, nhún vai nói: "Loại người đàn độn này, các người đem đi xuống đánh một trận là được rồi, cảnh cáo hần sau này ít đi ăn trộm một chút." Dứt lời, bảo Huỳnh Thạch cầm lấy chìa khóa đi đến gian phòng ở cuối cùng."

Đợi cho hai người đã quẹo vào thang lầu không còn thấy bóng dáng, Tụ Ngọc có thể đi lại gần, nói chuyện huyền thuyên một trận với Ảnh Vệ, ai cũng không thấy một đen một trắng, lúc sáng lúc tối con mắt hai người lóe ra ánh sáng tà ác.

Hạ Lệnh Mị lẩn qua lẩn lại đến nửa đêm mới ngủ, nàng ngủ tương đối ổn định, một chút cũng không lo lắng sai khi rời khỏi Cổ gia Cổ Đại Nhân sẽ xảy ra chuyện.

Cổ gia đã đánh mất Hạ Lệnh Mị, sẽ bị hủy đi dưới dự tức giận của Uông Vân Phong không? Có lẽ, lần gặp Cổ Lang Cổ đại nhân tới đâu, sẽ biến thành chim Nhạn trong thiên lao! Nếu có ai hỏi nguyên nhân Cổ gia gặp tai họa, chỉ là bị Cổ đại nhân ở một đêm trăng nào đó đã đánh mất Uông đại nhân. . . Cho nên Uông đại nhân bụng dạ hẹp hòi liên quan báo tư thù, lợi dụng chức vụ Ngự Sự của mình viết tấu vạch tội Cổ đại nhân vừa mới nhận chức quan.

Thật sự là tai bay vạ gió!

Cổ đại nhân thật đáng thương.

Ôm ấp phần nhớ nhưng tốt đẹp, Hạ Lệnh Mị ngủ tương đối sâu.

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao, cả người Hạ Lệnh Mị vô lực uể oải bò lên. Đêm qua dẫn vật hai người đàn ông, thân thể cùng tinh thần của nàng đều mệt. Nghe thấy tiếng cười nói huyền ảo không ngừng bên ngoài, nàng vừa ngáp vừa hỏi: "Có chuyện gì, sao lại ầm ĩ như vậy?"

Huỳnh Thạch đang bung nước ấm đi vào cho nàng rửa mặt, Tụ Ngọc cuộn tay áo lên, vắt khăn khô lau nhẹ nhàng trên mặt Hạ Lệnh mị: "Không gì, chính là một đám người không có việc gì ở xem náo nhiệt mà thôi."

"Nhìn một buổi sáng còn chưa kết thúc?"

"Ân. Nghe nói là có người bị đi điều phố thị chúng rồi."

"Thông dân bán nước hay tội phạm quan trọng trong triều đình?"

"Không phải."

"Trộm cướp bóc đồ của dân chúng?"

"Cũng không phải."

Hạ Lệnh Mị rửa mặt sạch, súc miệng, tự mình phần chân chọn ra xiêm y, liền để bọn nha hoàn mặc lên: "Đó là chuyện gì, chẳng lẽ là giết người phóng hỏa cướp sông cướp biển."

Tụ Ngọc cười cười, đem xiêm y mặc cho cô nương nhà mình sửa sang lại cho tốt sau đó liền đẩy cửa sổ ra. Khách điểm này cao sau tầng, tầng cao nhất này là phòng thượng hạng, tầm nhìn rộng, phong cảnh thật đẹp, từ cửa sổ nhìn xuống có thể nhìn thấy hơn phân nửa Thần Châu

Hạ Lệnh Mị có chút nghi hoặc, một bên bưng trà uống cho thông cổ một bên nhìn ra cửa sổ, mơ hồ nhìn thấy đèn thờ cách đó không xa dường như treo một người.

"Là Hải Hoa Tặc." Tụ Ngọc giải thích, "Không biết Hải Hoa Tặc bị người ta tính kế ở nơi này, chuốc thuốc mê, lấy hết quần áo, treo tại đèn thờ để thị chúng. Cô nương, người nói người nọ không phải là gieo gió gặt bão a?"

A, Hạ Lệnh Mị chớp ánh mắt.

So sánh với Cổ đại nhân, kỳ thực Hải Hoa Tặc mới nhân vật bị kịch chim Nhạn thứ nhất

Có lẽ, so sánh với làm quan, Hải Hoa Tặc mới là thứ nghề nghiệp nguy hiểm

Đáng thương, Tặc tiên sinh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Kẻ cao thâm ẩn thân nơi chợ búa, điều này Hạ Lệnh Mị hiểu rất rõ.

Ngồi buồn bực ba ngày trong khách điếm, Hắc Tử đến báo cáo tin tức, nói người đóng giả nàng chạy đường khác đã thoát khỏi ám vệ Uông gia.

Hạ Lệnh Mị mang theo hai nha hoàn, muốn truy tìm người có chồng như các nàng cực kỳ dễ dàng. Cho nên, lần này, lúc chuẩn bị trốn đi, Hắc Tử trực tiếp sai thuộc hạ đóng vai thành nữ tử, mấy nhóm ba người chia thành các hướng đi ra khỏi thành. Uông Văn Phong cũng không biết rõ nguyên nhân, cho dù ám vệ bị Hạ Lệnh Thủ lợi dụng tới mức xương cốt cũng không còn, trước sau như một, hẳn vẫn phải người đi theo nàng. Ba ngày sau, đội ngũ khó chơi nhất cũng thoát được ám vệ của Uông gia, thật đáng mừng.

Khi Uông Văn Phong nhận được tin tức về hành tung của nàng, Hạ Lệnh Mị đang vui vẻ, tiêu điều tự tại.

Nhiều năm như vậy, bọn họ cứ nguoi chạy ta đuổi theo, đuổi không biết mệt.

Đến ngày thứ tư, Hạ Lệnh Mị độu mĩ sa, bỏ kiểu ăn mặc của tiểu thư khuê các phiền phức, thay bằng kiểu quần áo nhẹ nhàng của nữ tử trên giang hồ chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Thần Châu. Cũng chẳng ai nghĩ rằng nàng không rời đi, lại càng không nghĩ nàng sẽ đi nghênh ngang ở trên đường. Nơi nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất, ở phương diện này, đối với việc đùa giỡn Uông Văn Phong, Hạ Lệnh Mị vô cùng quen tay. Tuy nhiên, hàng năm, lúc gặp nhau ở Hạ gia, nàng chưa bao giờ nở một nụ cười với hắn.

Nàng có thói quen, hàng năm, lúc gặp mặt, nàng chỉ nói một câu: "Chúc phát tài." Sau đó, cách một hôm, Uông gia sẽ đưa tới vô số quà tặng, nhiều như nước chảy, đưa cho Hạ Lệnh Mị bản danh sách chi tiết đầy đủ như quyển 《 Tam Tự Kinh 》.

Có lẽ, ở trong mắt Uông Văn Phong, Hạ Lệnh Mị khỏi nhà trong tình trạng thiếu bạc?

Sự thật, ở nhà trăm chuyện đều tốt, ra ngoại vạn chuyện đều khó. So với lúc ở Hạ gia hoặc những ngày ở Uông gia, những ngày Hạ Lệnh Mị hành tẩu trên giang hồ, nàng cực kỳ thiếu bạc ==

Nàng dạo mấy tháng ở Thần Châu, ban đầu, lúc ở tạm Cổ gia, nàng gần như không ra cổng trước không bước vào cổng trong, cho nên rất ít khi đi dạo chơi, nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Sau khi rời khỏi Cổ gia, nàng không hề trói buộc bản thân, thoải mái mấy ngày, những nơi tốt ở vạn dặm Thần Châu Phương Viên, nàng đã chơi đùa hết. Hai ngày nay, được biết có một vị danh sĩ dạo chơi tứ phương tới Thần Châu, nói toàn sách tốt, trăm bông nhấp nhô, nói những mưa gió trong hai trăm năm qua của Đại Nhạn, đế vương, tể tướng, tướng quân, tài tử giai nhân cũng nói hết. Hạ Lệnh Mị vô tình đi ngang qua, nghe vài câu đã thấy hưng phấn, cách một ngày, sau khi lượn một vòng quanh chợ tranh, hoa và chim, nàng ôm một chú chó ngao Tây Tạng nhỏ nhắn, có cái đầu khờ khạo, ngồi ở một góc vắng vẻ trên lầu hai, giống thàng tư thối dịu dàng, uống trà Bích Loa Xuân ngon nhất, ăn một miếng điểm tâm lại bón một miếng vào miệng cho chú chó ngao Tây Tạng, nghe Bình thư, trải qua những ngày tiêu điều tự tại. Ngẫu nhiên, từ trên cửa sổ, nàng có thể nhìn thấy xe ngựa của Uông Văn Phong dừng trên đường, bị mọi người vây quanh.

Suy cho cùng, hắn cũng không phải tới tìm nàng, Hạ Lệnh Mị nghĩ vậy. Đường đường là Ngự Sử đại nhân, đi tới Thần Châu, hiển nhiên là vì chuyện lớn của triều đình, từ lâu, đối với hắn, tình cảm nữ nhi chi là hoa trong gương trăng trong nước.

Uông Văn Phong xuất hiện bất ngờ, khiến nàng không kịp dựng bức tường cao bảo vệ cho bản thân.

Nàng đã có thói quen, một năm 364 ngày, mỗi ngày góp cho trái tim một viên gạch, sau đó, ngày cuối cùng nàng sẽ dựng lên bức tường thành ngăn chặn toàn bộ sự cô chấp, dịu dàng, sự tác công cường bá của hắn. Mỗi năm, khi nhìn thấy hắn, trong tích tắc, bức tường thành của nàng lại dựng lên thật cao, trong chớp mắt, khi hắn rời đi, bức tường ấy lại sụp đổ ầm ầm.

Cho nên, lúc gặp nhau ngoài ý muốn, nàng lại chạy trốn khi chưa kịp đánh lại.

"Trên biển, gió thổi, cánh buồm lớn tung bay phàn phật, vô số hải âu lượn vòng trên không trung, không ngừng kêu. Trên mặt biển mênh mông là vô số thuyền bè của Đại Nhạn, xếp thành hàng của trận địa mũi tên. Thân thuyền được nước biển đen như mực vỗ về, ở đầu thuyền, Đại Bàng giương cánh được khảm bằng kim bì tử, Hạ tướng quân thống lĩnh thủy quân đứng trên con thuyền lớn nhất, gió thổi áo choàng tung bay, đỏ như máu người. Ngày ấy mặt trời chói chang, mọi người giống như bị nướng, lúc thuyền của bọn cướp biển men theo đường ven biển chạy trốn, khiến người ta tưởng đốt lửa rừng khắp nơi. Hai quân đối đầu với nhau, chiến trống vang trời. Đánh nhau trên biển hoàn toàn khác với đất liền, trên đất liền chỉ cần các tướng sĩ cưỡi ngựa tiến lên là được rồi, nhưng với đánh nhau trên biển, người khỏe mạnh khầu khinh xông lên chỉ rơi xuống biển mà thôi. Chao ôi, các ngươi cho rằng ngã xuống biển thì rất an toàn phải không? Nói cho các ngươi biết, chỉ cần ở trên chiến trường, chỗ nào cũng là chỗ chết. Trên mặt biển, chỉ cần người thấy được một chút máu tanh, cả đàn cá mập sẽ kéo tới..."

Hạ Lệnh Mị nở nụ cười, nâng hai móng vuốt nhỏ mập mập của chú chó ngao Tây Tạng, nói: "Tướng sĩ Đại Nhạn chém giết cướp biển và kẻ địch nước khác, vớt xác bọn họ vớt vào trong biển cho cá mập ăn, sau đó nhóm đầu bếp lại bắt cá, giết để nấu ăn, cho mấy vạn người từ trên xuống dưới ăn no." Nàng gợn tay, nói với hai nha hoàn, "Chuyện này có được tính là không ăn thịt người không? Vẫn lại thịt của kẻ địch mà."

Tự Ngọc đang gấp thịt và bánh ngọt, nghe vậy dừng một chút, nhìn cô nương nhà mình, lại nhìn nhìn điểm tâm ở trong tay, thả xuống: "Cô nương, ta cực kỳ vui vẻ khi được Ngũ lão gia gọi về."

Hai ngón tay bắt ngò thò vào mâm, véo một miếng điểm tâm, thả vào trong miệng nhai: "Ngũ lão gia. Các ngươi đang nói đến Ngũ thúc của đương kim

hoàng hậu họ Hạ, Ngũ gia là họ hàng thân thích bên ngoại của Hạ gia, là đại tướng quân nhị phẩm của Đại Nham, tên là Hạ Tường Dân đúng không?" Trang Sinh ăn điểm tâm vô cùng tự nhiên, lại lấy một ly trà, uống cho nhuận họng: "Vậy cũng là hoàng thân quốc thích. Không biết Hạ cô nương có quan hệ thế nào với hắn?"

Hạ Lệnh Mị tròn mắt nhìn hắn: "Vết thương của người tốt lên rồi chứ?"

Trang Sinh lắc lắc cánh tay: "Nhờ phúc của cô nương, tốt lên rồi. Chỉ xin cô nương, lần sau, nếu muốn tiểu sinh phơi bày cơ bắp của bản thân, đừng treo ta trên đèn thờ, đó là nơi nhiều người, bị phơi nắng bởi mặt trời, thịt ta đều bị đá cẩm thạch hun cho bỏng luôn. Bị bỏng chỉ là chuyện nhỏ, khiến vô số tiểu thư con nhà quyền quý yêu thương ta phải đau lòng thì lại không tốt chút nào."

"Người lại đi hái hoa hã?"

"Nào có!" Trang Sinh tròn mắt, ngoắc tay, gọi tiểu nhị, sai đôi phuơng lấy một bình rượu ngon, sau đó chớp chớp mắt, nhìn Hạ Lệnh Mị với ánh mắt lảng lơ: "Gần đây, ta bận một chút chuyện quan trọng, xong việc, lập tức tới tìm cô đó."

Hạ Lệnh Mị nghi ngờ: "Tìm ta báo thù?"

"Không, " Chân trái của Trang Sinh gác trên đùi phải, cười đùa: "Tìm cô nương để đòi một chút phí bồi thường tổn thất về tinh thần. Phải biết rằng, một nam nhân như ta, bị treo lơ lửng ở trên đường, cho tất cả mọi người nhìn, là không đúng."

Tụ Ngọc tức giận: "Người dám tới đây đe dọa chúng ta!"

"Không nói thế mà. Các người không sợ ta mà, nhiều lắm cướp phòng ta lúc nửa đêm, các người cũng không mưu hại ta, nhiều lắm là để cho hộ vệ đánh ta một trận, ba ngày mới tốt lên được một chút; các người cũng không bôi xấu ta, nhiều lắm là lôi người vô tội như ta ra, lột sạch biến thành con gà luộc, treo trên đường cái cho người khác nhìn hời." Hắn mở to mắt, nói vô cùng vô tội: "Nếu cô nương cảm thấy những thứ này đủ khiến cho chúng ta thành kẻ địch, vậy được rồi, ta tới đe dọa đó. Các cô nương có bao nhiêu bạc, lôi hết ra đây."

Hạ Lệnh Mị vào Nam ra Bắc, gặp qua rất nhiều loại người, loại người mượn cơ hội để đe dọa, nàng cũng gặp rồi. Nhưng mà, nàng nhận thấy, tên này có đầu óc hơn hẳn những kẻ thích đe dọa, ít nhất, hắn nói những điều khiêu khích chẳng có mấy lực sát thương. Thậm chí, hắn còn không có tỏ ra vẻ mặt 'Gia tôi để dạy dỗ các ngươi', ngược lại hắn uống trà ăn điểm tâm của các nàng vô cùng thành thoi. Sự tiêu sái này, một tên tiểu nhân chân chính có thể làm được không?

Nàng có một chút hưng phấn: "Ra khỏi cửa, đi ra ngoài, dựa vào được thì là bằng hữu. Nếu bạc có thể loại bỏ địch ý đối với chúng ta..."

"Cô đừng có dùng món tiền nhỏ để đuổi ta đi." Trang Sinh xen miệng vào, nhìn đôi mắt nàng chăm chăm: "Đường tỳ của đương Kim hoàng hậu Đại Nham, đại tiểu thư con vợ lẽ, bên ngoại của Hạ gia, Hạ Lệnh Mị."

Bộ mặt giả dối của Hạ Lệnh Mị sụp xuống: "Người điều tra ta."

Trang Sinh cầm bầu rượu đổ toàn bộ rượu vào hồ lô của bản thân, tỏ vẻ không sao cả: "Biết người biết ta thôi. Nếu không biết rõ lai lịch của cô, sao ta dám mở miệng hét giá như thế. Năm vạn lượng, giao ra đây. Nếu không chịu, ngay tại đây, ta có thể đem hành động của người nói ra cho mọi người nghe một chút, cho mọi người giải trí lúc rảnh rỗi." Hắn nâng mí mắt, nhún vai cười: "Là một thiên kim tiểu thư, nên đứng trong khuê phòng lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé như Thần Châu, là bị Hạ gia vứt bỏ, phải lưu lạc tới giang hồ, hay là bị người khác lừa gạt, rồi nhà bỏ trốn..."

"Câm miệng."

"Chẳng lẽ bỏ trốn thật?" Trang Sinh cười ha ha, "Không phải cô bị Cổ đại nhân dụ tới Thần Châu... Đây... Đây cô là sư tử cái à, đừng có động một tý là lại lôi roi ra dạy dỗ người khác chứ."

Hạ Lệnh Mị nghe rằng: "Quất chết người có thể loại bỏ được vô số phiền phức, còn được năm vạn lượng, sao lại không làm."

Trang Sinh gào khóc kêu to, nhảy từ trên ghế xuống, không lùi mà tiến tới, liên tục công kích cổ tay nàng, muốn mượn lực để khống chế trường tiên trong tay nàng trước đã. Nhưng, hiển nhiên là hắn đã quên mất hai nha hoàn thân cận bên người nàng, khi hắn lao về phía trước công kích nàng, Tụ Ngọc đã lao một kiếm về phía đai lưng của hắn"

"Này, tiểu nha đầu, cô muốn phi lễ tiểu sinh à?" Hắn chỉ tới kịp nắm được mép quần đơn, phòng ngừa một lần nữa biến thành con gà luộc không có lông, nhưng sự thật là nửa người dưới vẫn không có lông. Vừa mới dứt lời, quay đầu lại, một bình trà nóng đã lao tới, khiến lq hắn nhảy tung tung: "Uớt hết, uớt hết rồi, các người phải chịu trách nhiệm với ta." Huỳnh Thạch cầm ấm trà rồng tuếch, khước miệng giật giật, đúng lúc đó nhìn thấy tia sáng loé lên trong mắt tiểu thư nhà mình, đây là sát khí muốn giết người.

Thanh danh của nữ nhân Hạ gia, không cho phép cứ kẻ nào được bôi xấu và chửi bới.

Trang Sinh bị ba nữ tử bao vây và tấn công, sợ tới mức la to, từ cửa sổ bên này nhảy tới cửa sổ bên kia, trong quá trình chạy trốn, vài lần cầm quần không chắc, bị tụt xuống, trường tiên của Hạ Lệnh Mị dường như muốn cướp đi trình tiết của hắn, lao theo như hình với bóng.

Dưới lầu, tiên sinh ngồi kể chuyện, nước miếng vẫn tung bay: "Tên cầm đầu lũ cướp biển có cái đầu tròn bóng, thiếu mất một tròng mắt, còn nửa cái chân vẫn chiến đấu anh dũng. Mục tiêu của hắn là Đại tướng quân của Đạo Nham chúng ta, Hạ Tường Dân. Tên đầu trọc đứng đầu lũ cướp biển tiến lên, Trường Dao của hắn chỉ trực chờ để lao tới thân hình uy nghiêm, bất động của Hạ tướng quân. Bỗng nhiên, giữa không trung xuất hiện một luồng cầu"

vòng đỏ như máu, đánh về phía nửa thân dưới của tên đầu trọc đứng đầu lũ hải tặc. Chỉ nghe thấy tiếng kêu 'Á - thảm thiết, tên đầu trọc..."

"Á-, Á-" Từ cửa sổ, Trang Sinh nhảy xuống hành lang.

"Hắc, kể chuyện tiếp đi, tên đầu trọc sao rồi?"

"Á...Á" Trang Sinh chạy qua chạy trên cầu thang.

"Tên đầu trọc chết chưa?"

"Á...Á.."

"Á..á.. Cái đầu nhà ngươi à%*&()* - -)(%&" Những người nghe kể chuyện cảm thấy vô cùng tức giận, cùng nhau xông lên, lỗi người đang túm quần, kêu thảm thiết xuống, thì thấy nam tử nhảy tung tung đã bị đánh gục rồi.

Hạ Lệnh Mị cười lạnh, kéo kéo chiếc roi màu đỏ, dậm một phát lên ngực Trang Sinh, cười không có ý tốt. Nàng chưa kịp dùng sức, Trang Sinh lại gào lên: "Uông đại nhân, sớm thật, người cũng tới đây nghe kể chuyện à? Á"

Hạ Lệnh Mị sợ hãi, chỉ thấy cửa quán trà hạn hẹp đã bị người vây chặt như nêm, đứng ở giữa, trước mặt là một nam tử mặc quần áo mà xanh, khuôn mặt như mây đen che đỉnh núi, Uông Văn Phong.

Trong quán trà, người kể chuyện dùng tấm gỗ đập thật mạnh: "Thì ra, đó là một chiếc roi đầy gai, màu đỏ giống như cầu vòng, mà người cầm roi lại là một nữ tử mặc váy cùng màu với nó. Chỉ nghe thấy vài tiếng 'vút, vút', tên đầu trọc đã vinh quang biến thành thái giám duy nhất trong cướp biển."

"Hu...hu!" Người nghe thốn thức.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hạ Lệnh Mị nhìn thấy Uông Văn Phong, lại nhìn thấy Hải Hoa Tặc dưới chân, liền tỉnh ngộ: "Hai người các ngươi liên hợp tính kế ta."

Trang Sinh khóc kêu to: "Hạ đại hiệp, Hạ Mỹ nữ, tiểu sinh oan uổng. . ."

Hạ Lệnh Mị dùng sức dưới chân, Trang Sinh thiếu chút nữa sùi bọt mép.

Uông Văn Phong cũng không nhìn Trang Sinh đang đau khổ, một đôi mắt lạnh lẽo chỉ đặt trên người Hạ Lệnh Mị. Một tay Hạ Lệnh Mị nắm trường tiên, một tay chống bên hông, bộ dạng người đàn bà đánh đá hết mười phần. Hai người đối diện, không chớp mắt, loáng một cái, một nén nhang.

Người vây xem thấy hai người đã lâu không có hành động gì tiếp theo, ồn ào đoán.

"Bọn hấn trúng gió rồi hả ?"

"Có lẽ là trúng tà rồi."

"Hắn là trúng ám khí."

"Uy!" Trang Sinh thống khổ khóc thét, "Uông đại nhân, người rộng lượng, Uông công tử, phiền phức, ngươi trăm phương nghìn kế để ta dẫn vị cô nương này ra, không phải là để chơi gà chọi đó chứ?"

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh: "Ngươi sai rồi, vị Uông đại nhân này có tiếng là mắt ở trên cao, có mắt không trông."

Uông Văn Phong nhìn không dời mắt.

"Đúng rồi, hấn vẫn là có tiếng là mặt cương thi."

Uông Văn Phong mặt không biểu cảm.

"Hắn sở trường nhất chính là tự mình đa tình, tự cho là đúng, cảm thấy trên đời này bản thân mình là tốt nhất, sâu nặng nhất, nam tử đa tình vô tội nhất."

Trang Sinh không còn sức lực: "Hạ cô nương, nhất định trước kia hấn đã đắc tội ngươi." Trang Sinh hấn chính là vạch trần thân phận của Hạ Lệnh Mị, phải có một trận roi, , cho nên mới sẽ bị Hạ Lệnh Mị ghi hận đến nồng nức như thế này, chắc chắn.

Hạ Lệnh Mị mím môi, nàng không nghĩ sẽ nhớ lại những năm tháng khổ đó

"Thực xin lỗi." Uông Vân Phong nói.

Mày Hạ Lệnh Mị nhảy dựng lên. Hóa ra nên đau lòng, vốn nên xót xa, vốn nên rơi lệ đầy mặt, nàng lại không thể nào ghen ngào.

"Những lời này người nói quá muộn rồi." Nàng nói, phát tay: "Nếu người chỉ là vì một câu này mới làm cho ta rời khỏi Cổ gia, không khỏi là chuyện bé xé ra to."

Uông Vân Phong nặng nề: "Cổ gia không phải là nơi người nên ở."

Hạ Lệnh Mị hở ra khoe miệng: "Nhà hán không phải, nhà người là được? Ta mới biết được, Uông đại nhân tài cao thể lớn, cư nhiên đã mua một điền trang ở Thần Châu nhỏ nhỏ này. Người không nên đắc tội với người không nên đắc tội, bị giáng xuống đây tham sống sợ chết."

Vốn là nàng nói dối. Màn đêm buông xuống nàng nhìn thấy cửa lớn Uông gia là lúc đột nhiên sinh ra một loại dũng khí. Phải biết rằng là danh hiệu danh môn được xếp cao trong triều đại, theo triều cực lên xuống hơn trăm năm, cho dù là thật sự mua ở Thần Châu, ông chủ cũng sẽ không đi vào ở. Hiện trạng cũng là, Uông Vân Phong lặng yên không một tiếng động đến đây, còn bỗng nhiên bố trí dài hạn. Không phải là nói nơi này sắp có biến cố sao.

Ánh mắt Uông Vân Phong sang ngời, giấy lát lướt qua. Hán lại ngậm chặt miệng, không nói chuyện rồi.

Mấy năm nay Hạ Lệnh Mị gặp hán vịt chết còn cứng mỏ, trước kia phần lớn không nhìn, bây giờ về mặt nàng còn bày ra như chuyện không liên qua đến mình: "Người và ta sớm đã không có quan hệ. Bây giờ người cũng thấy, nên cũng nói. Người đi đi."

Uông Vân Phong vẫn không nhúc nhích.

Trang Sinh ngửa đầu nhìn Hạ Lệnh Mị đang lên mặt bắt nạt người, thấy Uông Vân Phong lại giống như cọc gỗ, nhìn không được thờ dài: "Kỳ thực, Hạ cô nương, ngụ ý của Uông đại nhân là, người ở lại Cổ gia không được, ở lại Uông gia thì được."

Hạ Lệnh Mị hỏi Uông Vân Phong: "Người muốn ta ở nhà người?"

"Gâu!" Chú chó ngao Tây Tạng liều mạng phi móng vuốt ở vai Hạ Lệnh Mị, le lưỡi, sửa to với Uông Vân Phong.

Hạ Lệnh Mị tới gần phía trước, hí mắt, mặt đối mặt cùng Uông Vân Phong: "Người không sợ ta nửa đêm leo vào phòng người, đột nhiên làm thịt người?"

"Gâu gâu!" chú chó nhỏ dung sức lắc lắc đuôi.

Uông Vân Phong mặt thành khẩn: "Trong phủ ta an toàn."

Hạ Lệnh Mị lên tiếng: "Không đi."

"Gâu gâu gâu!" Chú chó nhỏ sử dụng bốn chân trèo lên vai Hạ Lệnh Mị.

Uông Vân Phong buồn chán nhìn liếc mắt nhìn chú chó nhỏ một cái: "Ồ Uông phủ người không cần nhìn sắc mặt người khác, có thể coi nó như nhà của mình." Căn bản Cổ lão phu nhân sẽ không xuất hiện.

Hạ Lệnh Mị lí nhí kể hán.

"Người có thể tùy ý ra vào, không ai dám chất vấn người đi đâu, càng không có người đàn ông nào bụng dạ khó lường sinh ra ý nghĩ không an phận với người." Giống như cái tên Cổ Lang kia khờ dại không có mắt nhìn.

Hạ Lệnh Mị cười nhạo.

"Trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, có thể ngăn chặn được Hái Hoa Tặc."

Hạ Lệnh Mị dừng một chút, Trang Sinh nóng nảy: "Uy, người là người vong ân phụ nghĩa, người đối đãi như thế hợp long người à?"

Uông Vân Phong một cước dẫm nát bờ vai Trang Sinh, chuyên tâm nói: "Việc chính là, ta có thể chiêu cố người."

Rõ ràng hai chân Hạ Lệnh Mị nhảy dựng lên, cùng với Trang Sinh khóc thét, cũng không quay đầu lại, đi rồi.

Sau ngày này tương đối náo nhiệt.

Uông Vân Phong dường như thành một chú chó săn tìm chủ. Hạ Lệnh Mị đi tới chỗ nào hán cũng đi theo tới chỗ đó.

Nàng ở quán trà nghe thư, hán đã kêu một ấm trà, ngồi ở đối diện nhìn chằm chằm nàng vẫn không nhúc nhích. Nàng ôm chó nhỏ đi dạo phố, Uông Vân Phong liền mua một con mèo ôm trong tay đi theo nàng phía sau, đem theo hai người hầu đi, mang theo hai cái người hầu không xa không gần đi theo.

Nàng đi đến thợ may chọn xiêm y, hần liền ở một bên khoa tay múa chân. Nàng nói màu hồng nhìn được, điểm lệ. Hần liền gật đầu, nói màu đỏ thích hợp chính thể. Nàng nói màu lục tươi mát, hần đã nói lục sắc có vẻ hoạt bát. Nàng nói màu đen thích hợp treo tường, hần đã nói không có việc gì, người leo tường nhà của ta đi.

Nàng chơi đùa một mối, ở quán cơm ăn cơm, gọi món ăn hần liền đưa ra nhiều yêu cầu. Không cho cay quá, sẽ đau yết hầu; không cho nhiều đạm, nàng sẽ không ăn nhiều; không cho ăn nhiều món ăn thôn quê, sẽ ảnh hưởng hệ tiêu hóa của nàng. Chỉ có thể ăn thức ăn chay, hoa quả phải là mới hái từ sáng sớm, chỉ được uống một chén canh thơm ngon ngào ngạt này

Hạ Lệnh Mị ở ngoài tiêu điều tự tại, cũng không phải ăn nhờ ở đậu, tự nhiên mà vậy sẽ không đi soi mói. Ông Văn Phong nói dai như giẻ rách chất thành đồng lớn, làm cho nàng cảm thấy tay chân bị trời buột, cắn răng, chỉ vào chú chó Tây Tạng nhỏ nói với bọn nha hoàn của mình tiê: "Sau này, gọi nó là Ông Ông."

Mọi người không nói gì, vụng trộm nhìn sắc mặt Ông Văn Phong.

Giống như bình thường, chỉ cần đối mặt Hạ Lệnh Mị, Ông Văn Phong có thể khoa chân múa tay những việc nhỏ đối với nàng, nhưng chuyện lớn cũng không làm cho đôi phương mây may rung động.

Àn, chuyện đặt tên cho sủng vật này, hần là đại sự. . . Đi?

"Ông Ông, nhào lộn một cái nào."

"Gâu."

"Ông Ông, đi cắn mâm trở về."

"Gâu."

"Ông Ông, đuổi người đàn ông này đi ra cho ta."

"Gâu. . . Ngô "

Ông Văn Phong dẫn theo chú chó nhỏ, cùng đối diện với cặp mắt tối đen như mực kia, thờ dãi: "Người có tinh thần làm cán với ta thì tốt rồi, khi dễ nó làm cái gì."

Hạ Lệnh Mị một tay tóm lấy con chó nhỏ, đem nó áp ngủ yên trên người, không ngừng nhu ngược: "Sủng vật của ta, người quản được sao." Ông Văn Phong tự nhiên không xen vào, hần cũng không dám quản, thật sự chọc giận Hạ Lệnh Mị, nói không chừng nàng sẽ đánh hần một chút.

Đầu giờ nào mỗi ngày Ông Văn Phong sẽ đến nhìn người, ban đêm giờ tý canh ba mới đi. Hạ Lệnh Mị tìm biện pháp đánh hần, đối phương lại không có tính tình giống như Bò Tát, tùy ý nàng cứng mềm đều không rời bỏ. Ép buộc mắt ngày như thế, Hạ Lệnh Mị cũng mệt mỏi. Mọi nơi chơi đùa ở Thần Châu đều chơi, nên ăn gì cũng đã ăn, không lâu liền không chịu nổi tính tình muốn đổi đi nơi khác.

Nàng ngấm chạy trốn vài lần. Mặc kệ là ban ngày lúc ở bên ngoài đi dạo tao cổ lên đi, vẫn là nửa đêm chờ Ông Văn Phong đi rồi sau khi lại hoá trang ra khỏi thành, đều là thất bại chấm dứt.

Hai người giằng co nhiều năm, Ông Văn Phong sớm đã biết nàng cong queo như thế nào, lại có ý định muốn vậy nàng, sau khi nháo một lần, đối với mọi thứ xung quanh tự nhiên sẽ không có chút lo là nào.

Hạ Lệnh Mị châm chọc khiêu khích, nói hần là đại nam tử theo chủ nghĩa bá quyền, còn tuyên bố muốn lên cáo quan phủ, thậm chí còn viết thư cho thân tộc Hạ gia, cầu người đem Ông Văn Phong bên cạnh nàng tha đi. Người Hạ gia so ra càng tỉnh quái, biết được hai người ép buộc đã nhiều năm, ước gì Ông Văn Phong có thể thu thập được nữ tử lêu lổng bên ngoài không biết đường trở về nhà, cho nên nhận được thư của Hạ Lệnh Mị, hỏi âm cũng là gọi cho Ông Văn Phong. Ông Văn Phong bụng dạ khó lường, trực tiếp đem bức thư ngắn ngủi này đưa cho Hạ Lệnh Mị đọc, nàng tức giận xé tan từng mảnh

Tính khí Hạ Lệnh Mị ngày càng táo bạo, động một cái liền phát giận. Ông Văn Phong nhường nhịn mọi cách, đối với tất cả cũng không trách mắng.

Đến Trang Sinh cũng không nhịn được, nói thầm: "Su từ cái như vậy, ai cưới nàng khẳng định là mất chó bị mù rồi."

Hạ Lệnh Mị run run cánh môi: "Đúng. Người cưới nàng khẳng định là mất bị mù, còn mù tâm, bị nàng hành hạ không ít, khiến hần trở thành người quý không ra quý. Còn biến thành một nhà hoàn hảo, cha mất mẹ không còn, đều lại hần một mình nhận hết sự nhạo báng của thân tộc."

Ngực Ông Văn Phong đau xót, sắc mặt tái nhợt.

"Nàng không thuận cha mẹ, vô tử, ghen tị, thả lưới dài nhiều lời, đi ra ngoài phạm vào từ điều. Nàng xứng đáng bị yếm khí, bị nhục nhã. Nàng khiến hần đau không sống yên nơi nào, khiến hần buồn bức không vui, khiến hần có thể sống yên ở giữa trời đất làm một người nam nhi tốt chân chính."

"Nữ tử như vậy, dựa vào cái gì được sự trân trọng của hần. Nàng nên bị hần thiên đao vạn quả. . ."

"Đù!" Ông Vân Phong quát lạnh, trong mắt có núi lửa ở phun trào: "Không cần nói bản thân như vậy."

Hạ Lệnh Mị cười nói: "Ta đã làm, tự nhiên là có thể nói. Không chỉ ta có thể nói, ta còn có thể nghe người khác như thế nói. Ngàn người chỉ trỏ, không cái gì đáng sợ, bởi vì ta vốn là nữ tử tâm địa bờ cạp."

"Lệnh Mị. . ."

"Câm miệng." Nàng cực lực hấp lãnh khí, "Ta đã sớm chịu người đủ rồi, người cũng không đáng ở trước mặt ta làm ra bộ dáng thâm tình, ta không tin người, giống như người không thương ta. Người đừng quên, người đã hù ta!"

"Ta không có." Lần đầu tiên, từ lúc gặp nhau đến bây giờ, Ông Vân Phong chân chính giận tím mặt: "Người luôn là thê tử ta cười hời đàng hoàng."

"Người, " Hạ Lệnh Mị quá sợ hãi, cả người run lên, rõ ràng là ngồi trong tiểu sảnh khách điểm, lại cảm giác rơi vào hàn băng vạn năm

Ông Vân Phong gắt gao nắm chặt hai nắm đấm trên đùi, thần sắc sớm đã lộ ra nỗi lo sợ bất an

Đột nhiên, Hạ Lệnh Mị bạo lên, mảnh vai đỏ chột động. Ông Vân Phong cảm thấy đau bùng ở ngực. Hắn theo bản năng bắn lên, Hạ Lệnh Mị lần thứ hai lại vung trường tiên, không chút do dự đánh ở trên người hắn.

Ông Vân Phong không có trốn. Hắn rất đau, nhưng mà, hắn biết trong lòng nàng so với bản thân càng hơn.

Nàng đau như thế nhiều năm, đã ôm đau đớn này trong lòng.

Hắn chỉ yêu thương nàng. Nếu, một chút roi có thể khiến nàng đem sự đau khổ phát tiết ra, hắn sẽ vui sướng, hơn nữa còn chấp nhận.

Trường tiên quật ở trên thân hắn, quần áo bị phá thành mảnh nhỏ, da thịt bị đánh đỏ lên, hắn cắn răng gắng gượng, thật sự đau đớn mới kêu lên một tiếng, mà vẫn tiếp tục nhận sự phản nộ của nàng

"Ta hận người." Nàng nói.

Lúc trước đến cùng thương hắn bao nhiêu, bây giờ liền hận hắn bấy nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Giờ sù canh ba, mây đen đã che kín vầng trăng không còn kẻ hở.

Trên đường phố yên tĩnh, cũng chẳng còn. Bóng tối sâu thẳm như hình với bóng lan tới nơi xa hơn, bí hiểm khiến lòng người thêm nặng nề.

Ông Vân Phong cảm thấy lồng ngực bị đè ép vô cùng khó chịu, hắn không còn sức lực, ho khan hai tiếng.

Quyển Thư giật chén rượu trong tay hắn: "Lão gia, nên về thôi."

Bạch Nghiên đứng trước cửa khách điểm, khoanh hai tay với nhau, cười nhạt: "Đừng về, trực tiếp thuê một gian phòng ở trong này, ôm mỹ nhân ở trong mộng nghỉ tạm là được rồi."

Ông Vân Phong hoảng hốt, lại nghĩ tới dáng vẻ của Hạ Lệnh Mị khi ở trong ngực mình, không biết trên mặt mình, trắng nhiều hơn hay là hồng nhiều hơn nữa.

Quyển Thư đứng ở bên cạnh, ườn ẹo hai lần: "Nếu lão gia không thích mỹ nữ, ôm Quyển Thư cũng được."

Bạch Nghiên bóp chặt bầu rượu ở trong tay, lời cổ Quyển Thư, nói với ám vệ: "Đưa lão gia về phủ."

Ông Vân Phong nấc hai cái, toàn mùi rượu, mơ mơ màng màng, mờ mắt, nhìn cầu thang ở nơi xa, nửa ngày mới nói: "Vài người theo ta về là được, những người còn lại, ở đây bảo vệ phu nhân."

Hai mắt Quyển Thư phóng lửa: "Ta sẽ đưa lão gia về phủ, Bạch Nghiên, người ở đây bảo vệ phu nhân, á!"

Bạch Nghiên đánh một quyền vào đầu Quyển Thư, nói nghiêng răng nghiêng lợi: "Người có muốn bảo vệ lão gia luôn ở trên giường không?"

Quyển Thư cười nói: "Ý kiến này cũng không tệ." Sau đó, hắn thổ lộ với đáng về thẹn thùng, "Thật ra, ta thăm mền lão gia thật lâu rồi."

Theo bản năng, ám vệ đứng ngoài cửa xoa xoa da gà đang nổi lên khắp người.

Bạch Nghiên trực tiếp đập một phát vào mũi hắn, để cho đối phương đang đứng ở cửa lao xuống, cút dưới gầm xe ngựa: "Ngươi cứ ngồi mà nằm mơ, lão gia là của ta."

..... =))!!!!

Mắt của ám vệ đứng ngoài cũng không nhìn được mà tròn tròn, tự động để lại một nửa tiếp tục bảo vệ Hạ Lệnh Mị, một nửa đỡ Uông Văn Phong đang nửa say tỉnh vào trong xe ngựa. Trong lúc Quyển Thư và Bạch Nghiên đang lủi lủi 'tranh thủ tình cảm', xe ngựa đã chậm rãi chạy mất theo đường đêm, hướng về bóng tối.

"Cô nương, Uông đại nhân đi rồi." Chỉ chừa một khe cửa sổ nhỏ để nhìn ra ngoài, Tụ Ngọc quay đầu lại, nói với Hạ Lệnh Mị đang nằm trên giường, nhắm mắt mà không ngủ.

Huỳnh Thạch đem cốc nền duy nhất đặt lên trên bàn nhỏ ở bên cạnh giường, thấy mí mắt Hạ Lệnh Mị kích động giật nhẹ, thở dài, dèm chăn cho nàng: "Thời gian còn sớm, chờ Uông đại nhân đi xa một chút, sau đó chúng ta lại lên đường."

Hạ Lệnh Mị thở một hơi mong manh, coi như chấp nhận lý do của đối phương.

Lúc trưa, nàng phát hoá một trận thật lớn với Uông Văn Phong, mắng tới mức miệng đắng lưỡi khô, đánh tới mức gan bàn tay phát đau, đợi tới khi phát tiết xong, sau khi tỉnh táo lại, mới phát hiện Uông Văn Phong thương tích đầy mình, bộ dạng lung lay như sắp đổ. Trong thời gian ngắn, nàng không biết bản thân mình thấy sung sướng hay đau khổ nhiều hơn nữa. Hai người đối mặt với nhau, nặng nề ngồi với nhau một buổi chiều, không nói một câu.

Uông Văn Phong không tìm một lý do hợp lý nào giải thích cho sự quẫn quít làm phiền của hắn, đối với sự nổi giận của bản thân, Hạ Lệnh Mị cũng không tìm lý do giải vây cho mình.

"Ta không muốn nhìn thấy ngươi." Lúc hạ trường tiên xuống, nàng lạnh lạnh nói: "Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào... Cuộc đời này, đến đây, một dao cắt đôi."

Ban đầu, là nàng cố gắng coi nhẹ sự đau đớn của hắn, ép hắn phải cưới nàng; năm đó, là nàng coi nhẹ sự tuyệt vọng của hắn, tự mình xoay người; lúc này, lại vẫn là nàng, coi thường sự thâm tình của hắn, tuyệt tình chặt đứt tất cả.

Lòng nàng đã không còn cảm giác, không còn cảm nhận được bất cứ sự đau đớn nào.

Nàng chỉ có thể trốn ở nơi tha hương nhỏ bé như khách điểm này, tự mình ôm chặt bản thân, dựa vào hai bàn tay ấm áp của mình, nuốt nước mắt vào trong.

Giờ dần, Hạ Lệnh Mị đứng dậy, tự mình mặc quần áo, chờ sau khi đồng hồ nước kêu vang khắp mọi nơi, mới nói khẽ: "Đi thôi."

Tụ Ngọc nói: "Có muốn Hắc Tử dụ ám vệ của Uông đại nhân tới nơi khác không ạ?"

"Không cần." Hạ Lệnh Mị nói, "Bây giờ, chúng ta sẽ đi ra ngoài một cách quang minh chính đại."

Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch liếc nhau nhìn nhau, cảm theo tai nải quý giá, đi theo Hạ Lệnh Mị ra cửa lớn. Đối với hành vi công khai chạy trốn lần này của nữ chủ nhân, ám vệ Uông gia tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ và lo lắng. Mấy năm nay, thủ lĩnh ám vệ vô cùng thân quen với Hắc Tử, hắn lặng yên không tiếng động nhảy tới bên cạnh Hắc Tử, kéo cánh tay đối phương, hỏi: "Lần này, phu nhân chuẩn bị chạy đi đâu?"

Hạ Lệnh Mị ngẩng đầu, quay người, nói với tên thủ lĩnh đang đứng ở dưới mái hiên: "Hơn một nửa lãnh thổ của vương triều Đại Nhạn ta cũng chạy qua rồi, Tiểu Bạch Tử có đề nghị gì mới không?"

Thủ lĩnh ám vệ - Bạch Tử, gãi gãi đầu: "Đề nghị thì không thể nói rõ, nhưng người đừng chạy nơi đến không có tiền trang là được. Nếu không tiền tiêu vật hàng tháng không có cách nào tới tay chúng ta đúng hạn được đâu, thuộc hạ sẽ lười biếng."

Hạ Lệnh Mị vô ý hỏi: "Nhiều năm như vậy, tiền tiêu vật hàng tháng của các ngươi có tăng không?"

Bạch Tử lập tức tỏ vẻ uất ức: "Không có. Đại nhân bận rộn nhiều việc, chắc quên luôn rồi."

"Ừ, nhưng mà ngược lại, tiền tiêu vật hàng tháng của Hắc Tử lại tăng không ít, vài năm nữa chắc cũng nên tăng thôi."

Hắc Tử tựa vào Bạch Tử, vỗ vai an ủi hắn: "Huỳnh đệ, các ngươi làm việc bán

mạng, nhớ phải moi thêm tiền tiêu vật hàng tháng chứ."

"Không phải!" Bạch Tử kêu đau, "Vậy, chúng ta muốn đi trước, bàn bạc về chuyện tiền tiêu vật hàng tháng với đại nhân một lúc, sau đó quay lại bảo vệ phu nhân, được không?"

Hắc Tử rộng lượng vỗ vào vai đối phương: "Đi đi, kiểu gì ta cũng để lại dấu hiệu cho người mà. Khi tiền tiêu vật hàng tháng được tăng lên, nhớ nhanh chóng đuổi theo, mời các huynh đệ uống rượu."

Thiên lương, đầy nghĩa khí, đảm bảo em ảnh vệ Hạ gia vẫy tay, nhìn từng ám vệ Uông gia chạy vào bóng tối, nhanh chóng hướng tới con đường mà chủ nhân của bọn họ vừa đi để đòi tăng lương, trên mặt nở nụ cười sáng lạn, vô cùng thuần lương.

Hạ Lệnh Mị xoa trán: "Bạch Tử vẫn trong sáng như hồi bé mà Hắc Tử nhà chúng ta vẫn đen tối như cũ." Hắc Tử xấu hổ, Hạ Lệnh Mị tiếp tục nói: "Giờ ta mới biết, nhiều năm nay, ta chưa từng thoát khỏi ám vệ của Uông gia, nguyên nhân là do có nội gián."

Hắc Tử cười ngây ngô: "Cô nương tha mạng. Nếu Tiểu Bạch không đi theo chúng ta, sớm hay muộn cũng bị những người giang hồ gian trá ăn tới mức xương cốt cũng không còn."

Nói đùa một hồi, cuối cùng, tâm trạng của Hạ Lệnh Mị cũng thoải mái hơn một chút, nhanh chóng cười lên con ngựa đã được chuẩn bị từ trước, đi về hướng ngược lại với hướng Tiểu Bạch vừa đi.

Nửa đêm, trên đường phố, ngoại trừ hai ngọn đèn được treo trên cửa của những gia đình lớn, nhìn tới đâu cũng chỉ còn màu đen. Ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những con chuột giống như những quả cầu chạy trên ngã tư, sau đó là tiếng mèo kêu meo..meo, tiếng chó sủa gâu gâu, cùng với tiếng vó ngựa lộc cộc lộc cộc gõ trên nền đá xanh, giống như âm thanh nơi địa ngục, khiến người ta cảm thấy tiêu điều và rùng mình.

Nằm ở trong lòng nàng, thỉnh thoảng, chú chó ngao Tây Tạng bé bỏng lại vươn đầu ra nhìn trái nhìn phải, cái mũi ướt ươn ướt ngửi tới ngửi lui, thỉnh thoảng gầm gừ, uy hiếp vài tiếng với con chuột đang bận rộn, sau đó lại ru rú ở trong lòng chủ nhân, làm nũng đòi khen ngợi.

Bây giờ không cần trốn chỗ nọ chỗ kia như trước, cho nên đội ngũ đi không nhanh không chậm, mãi đến khi Hắc Tử đi phía trước mở đường bất ngờ ngừng lại.

Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch đi lên trước hai bước, chia nhau, đem Hạ Lệnh Mị kẹp vào giữa để bảo vệ, nàng hỏi nhẹ nhàng: "Sao vậy?"

"Có xe ngựa ở phía trước."

Hạ Lệnh Mị giật giật: "Nhà ai?"

Ảnh vệ giục ngựa tiến lên phía trước nhìn nhìn, nhanh chóng đi vòng về, trong đêm tối, vẻ mặt dường như hiện lên ánh sáng mà xanh nhạt, hơi dọa người. Hắc Tử nói với đối phương vài câu, sau đó Hắc Tử nói với Hạ Lệnh Mị: "Chúng ta đổi đường khác thôi."

Không nói là nhà của ai, cũng không nói đối phương có bao nhiêu người, vô cùng kỳ lạ.

Qua vai mọi người, từ phía xa, Hạ Lệnh Mị quay đầu nhìn lại, cảm thấy hình dạng của chiếc xe ngựa rất kỳ lạ, đèn treo trên xe cũng không giống treo một bên, ngược lại giống như ngôi mộ bốc lên ngọn lửa âm ty, lúc sáng yếu ớt, lúc sáng lúc tối. Gió đêm thổi tới, mọi người chỉ cảm thấy lạnh da đầu, dường như ngửi thấy mùi máu tanh.

Hắc Tử biết Hạ Lệnh Mị nghĩ nhiều, chỉ giải thích: "Chắc là trả thù, chúng ta tránh đi thì tốt hơn."

Báo thù cũng có rất nhiều loại. Hạ Lệnh Mị tiếp xúc với rất nhiều vụ ám sát ở trong cung, còn có những nhà quan lại dùng quyền thế để chèn ép, mấy năm nay đi lại trên giang hồ, ngược lại, lại nhìn thấy nhiều chuyện trả thù trên giang hồ. Phần lớn là bọn họ chọn cách né tránh, không muốn rước họa vào thân.

Mọi người quay đầu ngựa, Hắc Tử đi trước mở đường, mở ra một nhánh đường mới, Hạ Lệnh Mị được mọi người bảo vệ ở bên trong, toàn bộ yên lặng tới mức vô cùng quỷ dị, chỉ có chú chó ngao nhỏ Tây Tạng bất an ngo ngoáy.

Hạ Lệnh Mị ôm chặt nó, nghe thấy tiếng sủa non nót vang lên, một lát sau, dường như có tiếng mèo kêu mềm mại từ xa truyền tới.

Nhóm ảnh vệ bắt đầu chia làm mấy vòng, vòng ngoài chia nhỏ ra để ảnh vệ quan sát, người ở vòng trong thì tập trung khá nhiều, đứng không nhúc nhích, canh giữ bên cạnh Hạ Lệnh Mị, Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch rút trường kiếm ra.

Lại thêm tiếng mèo kêu, một nhóm bóng đen nhỏ nhỏ ngã từ trên cây xuống. Tiếng ngựa hí vang lên, dưới ánh trăng, đao kiếm loé lên ánh sáng lạnh lẽo. Chú chó ngao Tây Tạng bé nhỏ dường như đáp lại tiếng mèo kêu meo meo, tiếng sau nguy cấp hơn tiếng trước, ngẫu nhiên run rẩy khóc hu hu.

Ảnh vệ dùng trường thương lôi con mèo nhỏ tới gần, đưa tới trước mặt Hắc Tử. Mèo con rất nhỏ, mới hơn ba tháng, trên bốn bàn chân có một vòng lông trắng, cái đuôi dài lắc lắc, lông ở đỉnh mũi cong cong khiến mọi người chú ý, nhìn hơi quen thuộc.

"Là con mèo con của Uông đại nhân." Tụ Ngọc nói.

"Bảo vệ cô nương quan trọng hơn, chúng ta quay lại khách điểm thôi."

Vừa mới thoát được, sao có thể trở về. Tất cả mọi người đều có thắc mắc, nhưng cuộc sống ảnh vệ nhiều năm khiến họ biết cái gì mới là quan trọng nhất. Lúc này, ngay cả Hạ Lệnh Mị cũng hiểu rằng ra khỏi thành không an toàn. Bên ngoài tường thành cao vút này là nơi hoang dã, đối với người trong võ lâm mà nói nó là nơi dễ dàng ẩn thân để đánh lén, còn không bằng ở trong khách điểm, lấy tình dễ chế động.

"Xe ngựa của ai?" Hạ Lệnh Mị hỏi Hắc Tử.

Chắc đối phương không dám lừa gạt nàng, nhiều lắm là im lặng.

"Là Uông Vân Phong, đúng không?"

"Trong xe ngựa chỉ có thi thể của người đánh xe ngựa và người cầm đèn, không thấy Uông đại nhân." Hắc Tử dừng một chút, "Uông đại nhân có người bảo vệ, chắc đã thoát khỏi nguy hiểm từ lâu rồi."

Như vậy coi như đã gián tiếp trả lời vấn đề của Hạ Lệnh Mị.

Nàng do dự hai lần, ngựa đen nôn nóng, bốn chân của nó chao một vòng, phì phì tung hơi thở.

"Con đường không thông tới Uông phủ."

"Chắc là tới nha môn. Uông đại nhân về muộn, chắc là sợ muộn giờ mào ngày mai, nên trực tiếp tới nha môn."

Mấy ngày nay, Hạ Lệnh Mị bị Uông Vân Phong làm phiền tới mức không chịu được, chỉ biết rằng trợn mắt nhăm nhăm cũng đều không muốn thấy hấn lượn trước mặt mình, đuổi mà cũng không đuổi được, còn tưởng rằng Uông Vân Phong không có chuyện để làm, thì ra tin tức đã được đưa tới nha môn từ trước rồi. Nàng cũng không biết, bình thường, những chuyện quan trọng trong ngày, hấn xử lý thế nào.

Đúng lúc đang định quay đầu ngựa, mặt đất bắt đầu rung chuyển, có rất nhiều ngựa đang lao nhanh, chạy tới đây, chú mèo nhỏ sợ tới mức người lạnh lẽo, núp dưới bụng chó ngao Tây Tạng run cầm cập.

Hắc Tử gương mặt lao lên phía trước, đôi trường kiếm thành trường thương, đứng chặn ở giữa đường.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, như gió bão cuốn sóng biển, tiếng động thật dọa người.

Người đứng đầu ở phía đối diện lao thẳng về phía trước, nói với Hắc Tử đứng cách đó không xa: "Giao đại nhân nhà chúng ta ra đây!"

Hắc Tử sùng sốt: "Bạch Tử?"

"Lão Hắc?"

Bạch Tử thờ hồng hộc: "Nhìn thấy đại nhân nhà chúng ta không?"

"Không phải người về Uông phủ hay sao?"

"Ta đi nhầm đường, nửa đường bỗng nhận được tin cầu cứu, lúc đó, ta mới biết Uông đại nhân tới nha môn."

Tụ Ngọc đã chạy tới: "Lấy tin ra nhìn đi." Bạch Tử lưỡng lự một lúc, lấy từ trong ống tay áo một tờ giấy.

Tụ Ngọc đưa cho Hạ Lệnh Mị, trên đó chỉ có một chữ 'Ba'.

Hạ Lệnh Mị sờ chữ, đầu ngón tay đặt lên trên chóp mũi để ngửi: "Dụng máu viết."

Mấy người biến sắc, Tiểu Bạch nói: "Đây là tin tức của nhóm thứ ba, còn hai nhóm kia, cho đến lúc này vẫn chưa có tin tức."

"Xem ra, Uông Vân Phong được nhóm người đó bảo vệ." Hạ Lệnh Mị cầm tờ giấy, tay run lẩy bẩy, nhìn chữ bằng máu ngưng kết lại mà không nói lên nổi những lời nguy hiểm: "Hắn đi một canh giờ, lúc này, nói không chừng..."

Tiểu Bạch gào lên một tiếng: "Ta muốn đi cứu lão gia." Dứt lời, giục ngựa chạy như điên, ở phía sau, ám vệ của Uông gia vẫn luôn đi theo.

Hạ Lệnh Mị nhìn đường phố đã khôi phục lại sự yên tĩnh, trầm mặc không nói.

"Cô nương, chúng ta đi trước đi." Mặc kệ Uông đại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

"Đi chỗ nào?" Hạ Lệnh Mị hỏi, tầm mắt rơi trên người Hắc Tử.

"Trách nhiệm của chúng ta là bảo đảm sự an toàn cho cô nương, mong cô nương chú ý thân vào nơi nguy hiểm." Hắc Tử nói, một lần nữa, tập trung đội ngũ lại: "Cô nương, người và Uông đại nhân đã không còn liên quan tới nhau nữa."

Mây Hạ Lệnh Mị dựng lên, mím môi, không nói, giục ngựa rẽ vào ngã tư đường vừa đi. Không lâu sau, một lần nữa, nàng nhìn thấy chiếc xe ngựa bị phá tan tành. Đền xe đã bị phá, mảnh vụn che kín ở trên sàn. Chắc là xe đang chạy thì bị người từ bên ngoài đánh vào mũi xe, nóc vẫn còn nguyên vẹn nhưng thư từ linh tinh ở trên thảm và bàn nhỏ đều bị đâm nát, nếu cẩn thận quan sát, sẽ thấy rằng tất cả những thư này đều đã bị mở ra xem rồi, thậm chí còn có bản tấu chương bằng gấm bị xé làm đôi.

"Rõ ràng là hắc đắc tội người ta ở trong chốn quan trường, mới bị ép buộc phải đến Thần Châu."

"Cô nương, người hành tẩu ở trên giang hồ, chuyện quan trường thì có liên quan gì tới người."

"Có lẽ, hắc phạt mệnh theo mật chỉ của Hoàng đế, đến điều tra một ít chuyện quan trọng. Việc này liên lụy đến đại tộc thế gia hoặc chuyện lớn của triều thần."

"Cô nương, chuyện lớn trong triều đã có Hoàng đế an bài, các thần tử thực hiện, không liên quan tới dân thường như người đâu."

Hạ Lệnh Mị đem con chó ngao Tây Tạng bé nhỏ và mèo con cùng buộc trên lưng ngựa, cười tủm tỉm: "Người nói xem, nếu ta biết hắc đang trong tình trạng mạng treo lơ lửng, còn thấy chết không cứu, sau chuyện đó, Tộc trưởng có nói ta... Mượn đao giết người, mưu sát mệnh quan triều đình không hả?"

Hắc Tử trợn mắt, chỉ tay lên trời: "Cô nương, ta tin rằng người Bắc Định thành chỉ nói người - - mưu sát chồng thôi."

Hạ Lệnh Mị ngừng nói, bắt ngờ rút roi ngựa ra, giọng lên, giọng nói đầy căm hận: "Tốt nhất là ta cho hắc chết luôn."

Mọi người: "..."

Vừa này không phải còn nói muốn cứu người hay sao, vừa quay đầu lại nguyên rủa đối phương đi chết đi là sao? Thay đổi quá nhanh, những nhân sĩ vây xung quanh nàng tỏ vẻ đầu óc không có cách nào thay đổi suy nghĩ, ngây ra như phỗng nhìn chủ nhân đang vô cùng tức giận, lại trợn mắt nhìn Hắc Tử với ánh mắt phê phán: Nhìn đi, nhìn xem người đã làm chuyện tốt gì đây này!

Hắc Tử khóc lóc, túm chặt đuôi ngựa: "Cô nương, ta sai rồi. Chúng ta đi cứu Uông đại nhân đi."

Hạ Lệnh Mị quát mông ngựa thật mạnh: "Không đi."

"Cô nương, ta xin người."

"Cút."

"Cô nương, chúng ta không đi cứu Uông đại nhân nữa, chúng ta đi cứu Tiểu Bạch được không. Tên đàn độn này chẳng những lơ ngơ còn hay bị lạc đường, chắc chắn là hắc lại không cẩn thận rơi vào bẫy của địch, chết không toàn thây cho mà xem."

Hạ Lệnh Mị quay đầu: "Người thích hắc hả?"

Nước mắt Hắc Tử rơi đầy mặt, không thể không nói trái lương tâm: "Từ nhỏ đã thích hắc đến nỗi trà không nhớ cơm không nghĩ, chỉ cần hắc cách tiểu nhân hơn một trượng thôi, tiểu nhân liền hụt hơi, tim đập nhanh." Vừa nói, vừa túm lấy cương ngựa, kéo đại cô nương nói một đàng làm một nẻo, nghĩ cách cứu Uông đại nhân không tìm không phổi.

Trong tay Hạ Lệnh Mị vẫn còn nắm tờ giấy viết bằng máu, Hắc Tử cầm tờ giấy, cẩn thận nhìn kỹ, ở mép giấy nhìn thấy một ít bùn đất khô. Hắc tự động nhảy đến chỗ cao, quét mắt nhìn bóng đêm bao xung quanh Thần Châu, hét một cái, từ bốn phương tám hướng, chim tước bay tới không ít, hắc sờ móng vuốt từng con, tìm được mấy nơi, cho đám ảnh vệ phân công nhau đi tìm. Bản thân thì đưa Hạ Lệnh Mị và những người còn lại đuổi theo nơi Tiểu Bạch vừa rời đi.

Mấy năm nay, Bạch Tử nghe theo lệnh Uông Vân Phong bảo vệ Hạ Lệnh Mị, đã có ám hiệu qua lại với Hắc Tử từ lâu, hơn nữa ảnh vệ của Hạ gia có sự theo dõi, tìm kiếm cô cùng cao siêu thành thạo, không lâu sau, một nửa Thần Châu đã bị lật tung lên.

Hắc Tử không nhịn được, bùng phát: "Cái tên ngu ngốc kia, chắc chắn hắc lại lạc đường rồi."

Cũng may, người vừa phải đi đã truyền tin về. Đến khi mọi người tìm được gian phòng, thì đúng lúc đó, cũng nhìn thấy Tiểu Bạch dẫn đầu, mang theo thuộc hạ, đánh nhau vô cùng ác liệt với đối phương, nơi nơi đều là tiếng binh khí chém giết, va chạm vào nhau, nhưng con đường dẫn vào phòng chỉ chít rậm rạp lại không có bất cứ một ai.

Hắc Tử dẫn mấy người chạy tới giúp đỡ Tiểu Bạch hỗ trợ, Tụ Ngọc và Huỳnh Thạch đã nhanh chóng tìm kiếm toàn bộ căn phòng hoang phế, tìm sạch sẽ từ trong ra ngoài. Cuối cùng, dựa vào độ dày của bụi đất ở trên sàn nhà, phát hiện ra con đường dẫn tới căn hầm. Cẩn thận di chuyển ván gỗ, vài ảnh vệ đi trước dẫn đầu, võ công của Hạ Lệnh Mị không kém, chẳng qua mọi người luôn vây quanh ở bên người để bảo vệ cho nàng, lại chưa từng nghĩ tới việc nàng có quan tâm hay không.

Trong hầm vô cùng hỗn loạn, nơi nơi toàn những đồ lung tung, có vại rượu, thùng gỗ, có khô lẫn lộn, có sợi bông, những bộ quần áo đã trở thành giẻ lau, mạng nhện giăng đầy trần, đằng sau đồng giấy trúc và cửa, mờ mờ nhìn một tia ánh sáng, tiếng roi quật đồm độp truyền ra.

"Nói, mặt chỉ ở đâu?"

Hạ Lệnh Mị ra hiệu cho mọi người ngừng lại, tự nàng lui tới một góc, nhìn theo đường đi của ánh sáng xuyên qua cánh cửa bằng gỗ, thấy một nam tử bị trói- Uông Vân Phong.

Hai mắt hần khép hờ, bộ quần áo vừa thay lúc chiều bị roi quật càng thêm rách nát, lộ ra bộ quần áo đơn màu xanh ở bên trong với những vết máu dài trên ngực. Trong những vết thương trải dài, có một phần là kiệt tác lúc chiều của Hạ Lệnh Mị, một phần là dấu vết vừa bị đánh. Vết thương mới che phủ toàn bộ những vết sẹo cũ, thoát nhìn thì thấy ghê người. Mà bộ dáng rũ đầu của hần, dường như đã không còn hô hấp.

Hạ Lệnh Mị cố gắng kìm nén hơi thở nặng nhọc của bản thân, nhìn toàn bộ căn hầm thật cẩn thận. Chỉ có ba người, trên mặt đất, một tên lùn ngồi giữa đồng đồ vật đang tìm kiếm thứ gì đó, đứng ở giữa là một tên có vóc dáng cao gầy đang vung roi, một tên đại hãn mặt đầy râu ria đang cầm bầu rượu, uống say khướt, nửa ngồi nửa dựa vào vách tường. Loại cục hình này, người nào có dáng cao sẽ là người có sức mạnh nhất. Nhưng dựa vào kinh nghiệm hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, ánh mắt của Hạ Lệnh Mị lại luôn tập trung vào kẻ say xỉn.

"Ta nói này, loại quan lại Ngự sử loại này, đánh đến chết mà miệng vẫn cứng, người gầy, người đánh không ngoan độc một chút, hần không nói thật đâu."

Lúc này, Uông Vân Phong đã không kêu rên nổi nữa rồi.

"Mẹ nó, ngược lại, ta lại muốn đùa ngoan độc một tý, nhưng không biết tên thư sinh này bị người ta trói cho một trận từ lúc nào rồi. Con rận không sợ ngứa, tiếp tục bức cung hần, sớm hay muộn cũng chết, thứ cần còn chưa lấy được, chúng ta không có cách nào báo cáo kết quả cho Cổ đại nhân đâu."

"Người đừng dọa ta, ta theo hần rất nhiều ngày, ngoại trừ chúng ta, tạm thời chưa có ai phát hiện trong người hần có mặt chỉ của Hoàng đế. Nói không chừng thương tích trên người hần là do ả nữ tử nóng nảy nào chơi đùa đấy, chắc chắn, chúng ta chỉ cần tới khách điểm, bắt nữ tử đó tới đây, uy hiếp hần thử xem."

"Ồ bên người nữ tử đó có rất nhiều người bảo vệ, muốn chết thì người tự đi đi." Nói xong, người nọ nhặt một cái đinh ri sét ở trên mặt đất, dường như nghĩ ra phương pháp gì, hần cầm cái đinh hướng về khe hở giữa móng và thịt ngón tay của Uông Vân Phong, đâm sâu vào trong.

Thét chói tai.

Gần như là Uông Vân Phong tỉnh lại vì sự đau đớn, từ trước, chiếc dây thừng cũ kỹ này đã không bền, trong lúc đối phương gây dựa, nó đã đứt làm đôi, đau đến mức nam nhân không hề rơi nước mắt cũng phải lẫn lộn, gào khóc trên mặt đất, kho khăn lấm, máu mới ngừng chảy, một lần nữa, khối máu đông lại bị phá tan, ma sát với tro bụi, có bản ở trên sàn.

Ái Tử thấy rất thú vị, ngồi xổm, nhìn chằm chằm Uông Vân Phong đang vô cùng thống khổ: "Uông đại nhân, sau này, người còn muốn cầm bút viết tấu chương nữa không, tốt nhất người hãy nói ra nơi người dấu thánh chỉ với mặt chỉ, như vậy, người còn có thể giảm một chút đau đớn."

Uông Vân Phong ngừng lẫn lộn, run rẩy kịch liệt run. Tên gầy cầm đi tới, túm tay hần, còng lại, lấy ra ít nhất một ngón tay, cầm cái đinh gì, không chút do dự, đâm vào vết thương đang loang lổ máu tươi.

Tự Ngọc nắm chặt cánh tay Hạ Lệnh Mị, che kín lỗ tai. Nàng không biết, vì sao cô nương nhà mình lại đứng im không hề di chuyển.

Uông Vân Phong thờ dốc mang ý cự tuyệt vô cùng rõ ràng, thờ dốc nói: "Lời này phải là ta nói với các người mới đúng. Ta biết ta không sống nổi, các người đừng tưởng rằng lấy được thánh chỉ và mặt chỉ là có thể thăng chức nhanh chóng. Các người giết mệnh quan triều đình, lại cầm thánh chỉ, kiêu gì, vị Cổ đại nhân kia cũng không tin rằng các người không xem nội dung của mặt chỉ. Không phải phụ tá đặc lực của hần, lại biết nhiều bí mật của hần, không cần nghĩ cũng có thể biết được kết cục sau này của các người."

Hai người còn chưa kịp ngạc nhiên, lúc này, kẻ luôn cầm bầu rượu, uống tới mức say xỉn lại mở miệng: "Vậy ý của Uông đại nhân là thế nào? Muốn chúng ta phản bội Cổ đại nhân, đầu quân vào dưới trướng của người hay sao? Người có thể cho chúng ta lợi lộc gì tốt hơn?"

Uông Vân Phong nhếch miệng cười hỏi: "Một mình Cổ đại nhân của các người khai thác mỏ vàng, hần cho các người bao nhiêu lợi ích?"

"Mỏ vàng? !" Ái Tử lập tức nhảy cao ba thước, "Từ đâu mà người biết được tin này?"

"Chính Hoàng thượng cho ta tới điều tra nơi có mỏ vàng. Xem ra, lòng của Cổ đại nhân cũng không lớn nhỉ, ngày thường giả vờ ra vẻ quan thanh liêm, trong sạch, yêu dân, sau lưng thì tích góp từng ly từng tý, không ít tài sản đâu."

Kẻ say xỉn nói: "Một mỏ vàng, một mình Cổ đại nhân căn bản không thể nuốt nổi."

Uông Vân Phong dường như đã quên đi sự đau đớn, ngẩng đầu nhìn con ma rượu vô cùng hung ác, nói: "Còn có người đứng sau lưng hần. Có lẽ là mệnh quan triều đình, hoặc là gia tộc thế gia, hoặc là. Một vị hoàng thân quốc thích nào đó."

Ánh mắt của kẻ say xỉn lóe sáng, người bỗng nhiên đứng bật dậy, cả người lao tới, phi về phía góc phòng. Vốn dĩ, hần đứng ở nơi có bụi đất tung bay, trường tiền màu đỏ đậm có vô số mũi quật vào phiến đá khiến nó nổ tung. Sau đó, vô số bóng đen dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng

lao vào, trong nháy mắt đã bắt được hai người kia.

Trong ánh mắt hỗn loạn của kẻ say xin bỗng hiện ra ánh sáng, bầu rượu trong

không trung vạch ra một đường, kiếm chặt cổ Uông Văn Phong, dí vào trong ngực: "Lại lao tới đây, ta sẽ giết hần."

Hạ Lệnh Mị cầm chiếc roi, nhẹ nhàng lắc lắc: "Giết đi, ngoại trừ người của ta, nơi này, tất cả mọi người đều phải chết."

Kẻ say xin nghi ngờ: "Không phải các người tới đây cứu Uông đại nhân hay sao?"

Hạ Lệnh Mị cười nhạt, nói với Uông Văn Phong: "Này, người nói ai hận người tới mức không thể đem người rút gân lột da, nghiền xương thành tro hả?"

Sau khi ngạc nhiên, Uông Văn Phong hồi phục tinh thần, cười khổ lắc đầu: "Là nàng."

Hạ Lệnh Mị tiếp tục nói: "Sau khi người chết, ai sẽ dẫm mấy nhát ở trên nấm mồ

Uông Văn Phong ho khan vài tiếng, bọt máu dính nơi khóe miệng cũng quên không lau; "Ừ... là nàng."

"Trên đời này, người hận người tới mức không thể nguyên rủa người vào Địa ngục nhận hết chín chín tám mươi một cực hình, vĩnh viễn không thể đầu thai làm người, là ai?"

"Là - - nàng."

Mắt hạnh của Hạ Lệnh Mị trợn lên, chiếc roi đã nhanh chóng, lao tới người của Uông Văn Phong: "Vậy người còn không đi chết đi!"

Uông Văn Phong muốn cười, trong lòng lại đang khóc, hần không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Hạ Lệnh Mị. Người hần như chết lặng đánh không dậy nổi hơi run run, lồng co rút đau đớn cũng khiến mỗi mạch máu nhỏ như mỗi đóng băng, hần nhắm nghiền mắt...

"Lão gia!" Bạch Tử hét chói tai, phá cửa lao vào.

"Gâu...gâu, " Chú chó ngao Tây Tạng chạy theo Bạch Tử, bốn chân khoẻ mạnh như chó săn nhằm mặt của kẻ say xin mà lao tới.

"Meo - -" Một bóng dáng lẩn lộn giữa màu đen và trắng cũng lẩn một vòng trên mặt đất, nhằm ngón chân cái của kẻ say xin mà ngắm, nhẹ răng cắn một ngụm thật to.

Trong tiếng hét ngạc nhiên của Bạch Tử, trường tiên của Hạ Lệnh Mị rơi xuống đất, miệng mọi người há thật to, nhìn thấy một con chó nhỏ màu nâu sẫm treo lủng lẳng ở trên mặt kẻ say xin, ngón chân cái thì bị một con mèo con ôm lấy, cắn thật chặt, cả người bật lên tiếng kêu đau đớn.

Chuyện máu me này nói cho chúng ta biết, không thể coi thường sự công kích của những con sùng vật.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Khi nghe thấy tiếng nói, Uông Văn Phong đã tỉnh lại, lúc trợn mắt lên nhìn mới phát hiện ra mình đã về Uông phủ, trên đỉnh đầu là chiếc màn thêu dòng chữ 'người không phạm ta phạm người'.

Làm Ngự Sử đại nhân, lúc nào hần cũng nhớ rõ trách nhiệm của bản thân - - hất đổ toàn bộ quan lại phạm pháp.

Đương nhiên, sáu chữ đó không phải là châm ngôn của hần, mà đó là gia huấn Ngự Sử của Uông gia nhà hần.

Ngoài màn, đằng sau tám bình phong bằng gỗ tử đàn có 12 ngọn núi xanh, đá Chu Lan, hần nhìn thấy loáng thoáng bóng dáng của Hạ Lệnh Mị, nàng đang thành thói hỏi cái gì.

"Chỉ cần hơn nửa tháng, toàn bộ vết thương trên người Uông đại nhân có thể khỏi hoàn toàn..."

Hạ Lệnh Mị hỏi: "Nói cách khác, hần không chết được?"

"Cô nương, thể chất Uông đại nhân vô cùng tốt, lại đang lúc thanh niên..."

"Vậy hần có nội thương không? Đêm qua, ta nhìn thấy hần ho ra máu."

"Nội thương không nghiêm trọng lắm, chút nữa, lão phu viết một ít phương

thuốc, điều trị một thời gian..."

Hạ Lệnh Mị tiếc hận: "Thật sự không chết được à?"

"Cô nương, Uông... Uông đại nhân cát nhân thiên tướng, lại là trọng thần của triều, người..."

Hạ Lệnh Mị xoắn xuýt: "Suy cho cùng là xương cốt hần cứng hay là mạng của hần cứng, như vậy mà cũng không chết được."

"Đương nhiên là không chết được!" Cuối cùng, đại phu không nhịn được mà gào lên, "Ta từng gặp những người vô tình vô nghĩa, nghĩ âm mưu, sát hại tính mệnh người khác, cũng gặp loại người hư tình giả ý, cáo mượn oai hùm, lại gặp những người bằng mặt không bằng lòng, ra tay độc ác, người giống như ngươi, công khai nguyên rủa trượng phu đang bị thương nặng, không chữa được, đau đớn chết sớm siêu sinh sớm, ngươi là người đầu tiên đấy. Ngươi nghĩ ngờ Uông đại nhân có ham muốn được sống mãnh liệt như con gián, hay đang nghĩ ngờ bản lĩnh cái tử hoàn sinh của ta, hay ngươi nghĩ tới việc y thuật của lão phu không dễ hần chết cũng phải khiến hần tức chết!"

Hạ Lệnh Mị chớp mắt: "Làm sao ngươi biết?"

"Ngươi, ngươi, ngươi" Chòm râu hoa râm của đại phu già run rẩy, trợn mắt, mũi sứt sứt, cuối cùng đập bàn thật mạnh: "Lão phu liều mạng với ngươi. Cho dù thế nào, lão phu cũng phải cứu hần, cho độc phụ như ngươi tức chết."

Hạ Lệnh Mị chu môi: "Ngươi cũng đừng chữa hết cho hần, ít nhất cũng phải khiến hần bán thân bất toại, mất mù điếc tai, hoặc khiến hần không thể giao hợp..."

"Ngươi đừng nằm mơ!" Đại phu già bị chọc cho tức điên, nhanh chóng viết mấy phương thuốc, vứt bút, hừ hừ, dậm chân tự đi lấy thuốc, sắc thuốc. Hần cũng không tin, có hần ở đây, có thể khiến người bệnh yên ổn... Lại biến thành tên bất lực bị liệt dương hay sao? Phì, Căn bản là ở phương diện này, Uông đại nhân không có tật xấu.

Tự Ngọc nhìn cô nương nhà mình, lại nhìn ông già đang vô cùng mạnh động: "Ta đi xem thế nào?"

Hạ Lệnh Mị đang lật một đồng danh thiếp, vừa mở ra lập tức nhủ mảy, nhìn hai tấm đã lé cả mắt: "Đi thôi, thuận đường đưa tới đây cho ta một bình trà ngon." Dứt lời, tự mình ôm một đồng thiếp mời, sung sướng đi tới bên giường, khom người nhìn người nằm trên giường dường như còn đang mê man, không chút do dự, không lưu tình chút nào, buông lỏng tay. Vô số thiếp mời rơi xuống rào rào thành mưa đập xuống người Uông Văn Phong, vậy mà hần không có bất cứ một phản ứng nào.

Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu: "Chẳng lẽ không tỉnh thật hả? Vừa rồi, rõ ràng ta nghe thấy hơi thở nặng nề của hần mà."

Uông Văn Phong từ từ nhắm hai mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Nếu hần thức dậy, nói không chừng Hạ Lệnh Mị sẽ lập tức xoay người rời đi; không cần chiếu cố người bệnh, nàng sẽ không có lý do để ở lại Uông phủ; bắt ở lại Uông phủ, hần sẽ không thể có được nàng; nàng đi, chắc chắn sẽ không quay đầu lại.

Bởi vì Uông Văn Phong cảm nhận được ánh mắt của đối phương luôn dừng lại ở trên gương mặt mình, hần cố gắng kìm cho mình thở chậm lại. Một lát sau, mũi hần đã bị đối phương bóp chặt, nếu há miệng ra để thở chắc chắn sẽ lộ, hần không thể hít vào, hần kìm nén tới nổi mặt đỏ bừng, ngực và lưng, nơi có những vết roi bắt đầu trở lên đau đớn, hần cảm thấy bản thân sắp trở thành quan lại đầu tiên của Đại Nhạn bị thê tử trước mưu sát, cũng là người duy nhất.

Lúc hần đang cảm thấy tuyệt vọng, mũi được buông lỏng, hần lại sống rồi.

"Đúng là không tỉnh thật." Hạ Lệnh Mị thì thào, sau đó chạm tay vào hai má Uông Văn Phong.

Bắt đầu thì rất nhẹ nhàng, rồi sau đó, cái sau lại nặng hơn cái trước, đây không phải là gọi người rời giường, mà là dùng tay để tát người, là bạo lực, cứ tiếp tục như thế, hần còn sống nhưng sẽ có một thời gian không có cách nào để gặp người khác. Tuy vậy, Uông Văn Phong vẫn không tỉnh lại. Không thấy người thì không gặp người là được, vừa đúng lúc có thể trói Hạ Lệnh Mị ở bên cạnh hần mỗi ngày, vành tai tóc mai chạm vào nhau, hàng đêm có cô nam quả nữ, sau này, cho dù muốn chạy thì lòng của nàng cũng không thoát khỏi bàn tay của hần. Lúc này, bị ù tai hoa mắt cũng chẳng tính là gì, mặt xưng rách miệng mấy ngày cũng không được tính là chuyện lớn, nửa tháng ở trong nhà, xấu hổ không dám gặp người cũng không sao...

"Cô nương, Cô đại nhân đưa thiếp mời đến đây."

Bàn tay ngừng lại, Hạ Lệnh Mị cảm thiếp mời để nhìn, lưng quay lại, không thấy rõ vẻ mặt: "Hần ở đâu?"

"Đang chờ ở sảnh."

Hạ Lệnh Mị nói không chút do dự: "Đi thôi."

Không! Đang giả vờ ngủ ở trên giường, Uông Văn Phong cảm thấy một ngày mà hần cũng đợi không được, hần phải ngăn cản không cho Hạ Lệnh Mị đi gặp người khác, đặc biệt là con sài lang hổ báo thích ăn gà như Cô gia.

Mấy ngày không thấy, Cổ Lang càng thêm phong độ, tư thái tuấn lãng, cả người toát lên khí chất tài tử phong lưu, bộ quần áo trắng, một cây quạt trắng, hoa tai bằng ngọc bích toả sáng không, vô cùng chọc người.

Hắn cũng không đến để thăm người bị bệnh nặng như Uông đại nhân, hắn tới gặp Hạ Lệnh Mị. Có một số người, để tâm với mỹ nhân hơn là nam tử, đặc biệt là ở trong trường hợp vị nam tử này có khả năng là tình địch.

Hai người nói với nhau vài câu, ánh mắt của Cổ Lang vẫn đóng đinh trên người Hạ Lệnh Mị.

Trước kia sao lại không phát hiện ra? Khí chất của nàng không phải nữ nhân giang hồ chân chính mới có được, mỗi tiếng nói cử chỉ của nàng nhìn rất lỗ mãng, nhưng trong động tác giờ tay nhắc chân đã có khí chất cao quý không thể lẫn át; mặc dù lời nói của nàng rất mau lẹ, sắc mặt nghiêm nghị, nhưng đôi mắt cũng không có một chút khó chịu và tủi thân, nàng cao ngạo, là một nữ tử giỏi ngụy trang tính cách bản thân. Rõ ràng ở Cổ gia, lại bị lão phu nhân khinh thường, bị ma ma và bọn nha hoàn bỏ mặc, việc ăn, mặc, ở, đi lại của nàng cũng không bị cấm đoán, ngược lại nơi nào cũng toát lên sự tinh tế, đẹp đẽ quý giá.

Người như vậy, trời sinh đã vật lộn với nhau ở trong đám hồ ly, mạng mặt nạ còn cao siêu hơn so với thuốc thiết yếu được chuẩn bị ở trong nhà.

Đây là đưa con đường tiền tài lên tận cửa, là đường tắt dẫn đến nơi quyền thế.

Cổ Lang quyết định mất bò mới lo làm chuồng, quyết định bắt lấy nàng.

Cầm roi của Hạ Lệnh Mị ở trong tay - -, Cổ Lang tỏ vẻ thâm tình khẩn thiết: "Ta đã thương lượng với mẫu thân rồi, lúc nào tới nhà nàng cầu hôn cũng được, chúng ta nhanh chóng quyết định chuyện thành hôn thôi."

Hạ Lệnh Mị âm thầm kéo roi, không kéo được, ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi: "Không phải lão phu nhân không không đồng ý hay sao. Phải biết rằng gia thế của ta không được tốt, bộ dạng cũng không được tốt, tài năng học vấn không có, tính cách không đoan trang hiền hoà, cũng không hiền lương thực đức, nữ tử như ta sao có thể vào được cửa lớn Cổ gia."

Cổ Lang nghe không hiểu sự châm chọc ở trong lời nói của đối phương: "Cho dù nàng có ngàn vạn điều không tốt, ta vẫn thích nàng." Hắn vuốt ve thân trường tiên, giống như vuốt ve bàn tay mềm của Hạ Lệnh Mị: "Không phải nàng thường nói, thích một nữ tử là thích tất cả những ưu khuyết điểm của nàng ấy hay sao."

Hạ Lệnh Mị giả vờ cười: "Vậy người nói một chút đi, ta có khuyết điểm gì?"

Cổ Lang tiếp tục đả kích đưa tình: "Ồ trong mắt ta, tất cả những khuyết điểm của nàng đều là ưu điểm."

Đến dò xét tình địch, giữ chức thần giữ cửa, Quyền Thư sờ da gà bản thân đang nổi lên. Vị Cổ đại nhân này, nói lời âu yếm cứ gọi là tình ý triền miên, tình thâm ý trọng, tình sâu như biển, tình...

"Nhưng mà, " Hạ Lệnh Mị nhủ mảy, "Không phải biểu muội của người, Hoa cô nương cũng có tình cảm sâu nặng với người hay sao?"

Cổ Lang cười cười ha ha, không che dấu nổi sự đắc ý: "Đó là biểu muội, nàng thích ta nhưng ta lại không thích nàng, không sao cả."

"Nhưng nàng muốn gả cho người."

"Nàng có muốn muốn gả cho người đâu, người gấp cái gì." Cổ Lang lộ vẻ tức giận nhưng lập tức quay lại vẻ mặt ôn hoà: "Cùng lắm thì cho nàng ta làm thiếp."

Hạ Lệnh Mị nhủ mảy, ngón tay hơi dùng sức, rút trường tiên ra: "Cổ đại nhân là quan cao, có thể khiến dòng chính nữ của quan tam phẩm làm thiếp cho người hay sao?" Người coi mình là hoàng đế chắc.

Cổ Lang hừ lạnh: "Làm sao Bảo Hà có thể được coi là nữ nhi của quan tam phẩm chứ, nhiều nhất cũng chỉ là đứa con của kẻ thương nhân mà thôi. Người làm quan đều là thúc bá của nàng, không phải phụ thân của nàng, làm thiếp cho ta cũng coi như Cổ gia chúng ta cất nhắc." Nhưng mấy ngày trước, mẹ con bọn hắn lại vội vàng muốn mời vị Hoa cô nương đó tới Cổ gia ở, quyết định đầu tiên là để cho đối phương làm chủ mẫu Cổ phủ, không nghĩ mất bao nhiêu công sức, chính thể dự bị lại bị giảm giá thành tiểu thiếp.

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Việc này không ổn. Nếu xé rách mặt, hiển nhiên là Hoa gia sẽ gây sự với người. Người mới bước vào quan trường không bao lâu, trước mặt sau lưng không có quyền thần giúp đỡ chiếu cố, khó tránh khỏi việc sẽ xảy ra chuyện."

Cổ Lang sùng sốt, tất cả sự chú ý của đối phương đều đặt trên người mình, lo lắng cho con đường làm quan của hắn. Hắn không nhìn được tiến lên vài bước, muốn âu yếm nàng: "Sợ cái gì, đứng trước ta không phải còn có nàng hay sao."

"Vậy phía sau người là ai?"

Cổ Lang cười tit mắt trả lời: "Có thông gia, nhà mẹ đẻ của nàng còn gì."

Sắc mặt của Hạ Lệnh Mị thay đổi vài lần, chẳng lẽ thân phận của mình đã biến thành tình trạng cả thế gian đều biết rồi hả? Hay là, người dưới của Cổ Lang nói cho hắn biết? Hạ Lệnh Mị quyết định lấy tình chế động.

Cổ Lang thấy đối phương không lên tiếng, cho rằng đối phương đã bị mình thuyết phục, càng thêm đắc ý: "Dù sao sớm hay muộn ta cũng đi cầu hôn, không bằng nàng nói trước cho ta biết quê quán của nàng ở đâu, chức quan của phụ thân nàng, ta sẽ nhanh chóng sai người đi cầu thân."

Hạ Lệnh Mị dờ khóc dờ cười. Đêm qua, nàng nghe thấy những người đó nói Cổ đại nhân, còn tưởng là Cổ Lang ở Thần Châu, nhớ lại sớm hay muộn cũng muốn tra ra người đứng sau sai bảo đối phương, không nghĩ nàng còn chưa thám thính được điều gì, đối phương đã đánh chủ ý lên người nàng trước rồi, cũng không biết ở sau lưng, đối phương đã vòng vo tích lũy bao nhiêu âm mưu rồi, sẽ làm ra những chuyện gì không có lợi đối với Hạ gia và Uông gia đây.

Suy nghĩ của nàng vô cùng linh hoạt, trải qua nhiều chuyện lớn, lại là người giỏi giao tiếp, khi đã quyết định thiết kế bẫy với người khác thì sự cố chấp của nàng, không ai có thể sánh bằng.

Suy nghĩ một lúc, nàng nói với vẻ nghi ngờ nói: "Muốn cầu hôn cũng không phải là không được, nhưng mà, lúc này, chức quan của ngươi quá thấp, ta sợ phụ thân sẽ không đồng ý. Không bằng, ngươi tìm một vị quan lại có chức cao ở trong triều, tay cầm quyền lớn tới nhà ta hỏi một chút, nói không chừng cũng thành công được nửa..."

"Cha ngươi sẽ không đồng ý đâu." Kiên quyết hét một tiếng, phá vỡ sự mờ ám như có như không và sự thăm dò lẫn nhau của hai người. Uông Văn Phong được Quyền Thư mật báo, diu tới, yếu tới mức không chịu nổi.

Cổ Lang lập tức đứng dậy: "Uông đại nhân, ngươi..."

"Nàng sẽ không gả cho ngươi." Uông Văn Phong chẳng muốn tiếp chuyện với đối phương.

Cổ Lang vừa nghe lời này thì tính cách của bản thân lại nổi lên, dùng khí thế vô cùng thản nhiên để đáp trả: "Chuyện riêng của chúng ta, không tới phiên Uông đại nhân bận tâm."

Uông Văn Phong hừ hừ, bước nhanh đi tới, kéo tay Hạ Lệnh Mị: "Nói cho hắn biết, nàng sẽ không gả cho hắn."

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Không phải ngươi đang nửa chết nửa sống hả, chạy ra đây làm gì, ngại sống lâu quá hả?"

Uông Văn Phong biết tính cách của Hạ Lệnh Mị, nhìn xuống sự đau đớn ở trên người, dùng tay kéo nàng tiến tới phía trước, đứng ra phía sau mình, nói không kềm được giận: "Cổ đại nhân, có điều mà ngươi không biết, mấy năm trước, nàng đã là phu nhân được ta cưới hỏi hoàng đế rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Lời này vừa nói ra, dừng nói Cổ Lang kinh hãi, Hạ Lệnh Mị đều sợ ngây người. Trong nháy mắt, cả căn phòng im ắng lạ thường.

Đầu ngón tay của Cổ Lang run run chỉ Uông Văn Phong, lại chuyển tới trên người Hạ Lệnh Mị, không thể tin mà cả lăm: "Ngươi, các người..." Nếu thật là vợ chồng, Hạ Lệnh Mị ngươi lại chải tóc thiếu nữ? Nếu là vợ chồng, Uông đại nhân ngươi sao có thể dung túng cho phu nhân của mình ở ngoại tùy ý hành tẩu, còn ở người ở bên ngoài phủ đệ?

"Uông đại nhân, " Hạ Lệnh Mị nghiêng răng nghiêng lợi, "Đội nón xanh mùi vị như thế nào?"

Ngược lại Cổ Lang hít một hơi, lại trừng mắt về phía Uông Văn Phong, quét mắt nhìn đối phương từ trên xuống dưới qua lại mấy lần, cuối cùng tầm mắt đã rơi vào trên bảo thạch nạm vàng của quan trên ở đối phương. Cảnh sắc tươi đẹp đầu hạ từ cửa sổ chạm khắc chiếu vào, bảo thạch phát ra ánh sáng chói, lúc màu đỏ lúc là màu xanh.

Nếu như Uông đại nhân thật sự đội nón xanh, như vậy Cổ Lang hẳn có phải là...

Lúc này, chẳng những Cổ Lang hít khí lạnh, còn đỏ mồ hôi lạnh. Hạ Lệnh Mị ngươi là tai họa, hồng nhan họa thủy, sấm đánh không chết Yêu Tinh.

Uông đại nhân thấy phản ứng của Cổ Lang rất hài lòng. Hắn muốn chính là hiệu quả như vậy, bất luận là người đàn ông nào cũng không cho phép muốn nương tay của hắn. Hạ Lệnh Mị là Uông Văn Phong, điều này không cần nghi ngờ.

Hắn rất có độ lượng vỗ mu bàn tay Hạ Lệnh Mị: "Vi phu biết được ngươi còn đang tức ta đối với ngươi không bảo vệ tốt, " Hạ Lệnh Mị giật mình, Uông Văn Phong càng thêm hối tiếc: "Cũng quên tâm ý của ngươi, đối với ngươi hiểu lầm rất nhiều. Lúc ấy chúng ta đều còn trẻ, tính tình kiêu căng, không cho phép thua kém một chút nào, cho đề ngươi bị ủy khuất. Hiện tại, vi phu cũng biết sai rồi, cũng thận trọng đi đến lão Thái Sơn nói xin lỗi, cũng hứa hẹn sau này yêu ngươi, không phụ ngươi."

Hạ Lệnh Mị hồ nghi. Hắn cho là phải xin lỗi cha mẹ mình, nhưng cái gì đã hứa hẹn rồi sao? Nàng sao lại không biết?

Uông Văn Phong dùng cánh tay bị thương nặng nắm lấy lòng bàn tay của nàng, trước nay chưa từng có mềm mại. "Những ngày này, người đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng, giữa phu thê tức giận nhiều cũng nên tiêu tan." Hắn ngửa đầu nhìn nàng, "Bên đường hoa nở, nhưng chậm rãi mà về."

Như vậy nét mặt, Hạ Lệnh Mị chỉ ở cực kỳ lâu trước kia ra mắt.

Khi đó, hắn là thiếu niên dịu dàng như ngọc. Đứng ở dưới cây hoa đào nở khi xuân về, hái được một nụ hoa đào chớm nở, mỉm cười đưa đến thiếu nữ trước mặt. Giữa long mày nhú chặt, khoe miệng mềm mại khiến tâm trí Hạ Lệnh Mị đứng ở xa hướng về. Nàng thề, nhất định phải tìm được hắn.

Nhưng mà, lập gia đình ba năm, ở dưới vô số lạnh lùng cùng thương tổn nàng mới không thể không thừa nhận, nàng không thể tranh giành được trái tim của Uông Văn Phong, đoạt không được.

Nhắm mắt, Hạ Lệnh Mị đợi đến một lúc tiêu tan, trong lòng lại một lần nữa yên lặng.

Cổ Lang chỉ thấy thần sắc Hạ Lệnh Mị từ thần thờ đến sôi nổi lại chuyển tới lạnh như băng, thầm kêu một tiếng không tốt, liên tục rút lui hai bước, liền nhìn thấy thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn của Hạ Lệnh Mị dễ dàng bước tới tàn phá vật áo Uông Văn Phong, hé nửa mí mắt, như con sư tử từ cái nhìn chăm chăm vào con mồi: "Uông đại nhân, thanh danh của ta hỏng rồi khiến cho người cao hứng sao?"

Uông Văn Phong không có mở miệng, Cổ Lang cười khô: "Đúng đấy, Uông đại nhân, làm người muốn phúc sau này. Thanh danh Hạ cô nương cũng không thể để người tùy ý phá hỏng."

Uông Văn Phong quay đầu, lạnh lẽo cảnh cáo: Câm miệng.

"Hay là người cảm thấy giả tạo nhân duyên của ta, là có thể để cho ta cả đời đều làm khuê nữ, không cách nào xuất giá?"

Cổ Lang cười to: "Đúng đấy, Hạ cô nương mềm mại uyển chuyển, hiền lương thực đức, chỉ cần con mắt đàn ông có chút nhìn cũng sẽ không bởi vì người bên ngoài một câu vu tội thì dễ dàng từ bỏ nàng."

Hạ Lệnh Mị quay đầu, suy nghĩ trọng lượng của người đàn ông: Ta như vậy còn mềm mại uyển chuyển?

Hai tay Cổ Lang theo bản năng ngăn cản trước người: "Các người đã không là vợ chồng, như vậy, Hạ cô nương, người có nguyện ý hay không ta sẽ đem phẩm vật đến chỗ nhạc phụ tương lại một lần nữa? Dinh phủ ở nơi nào? Ta..."

Uông Văn Phong chịu hết nổi hét to: "Cút!"

Thế là, Quyển Thư một lòng trung thành nâng tay áo, một tay ấn lấy đầu Cổ Lang, một tay kéo gãy hai cánh tay của hắn, một cước lại đá vào mông đít đối phương, để cho hắn danh chính ngôn thuận, lăn.

"Lệnh Mị, thả ta xuống." Uông Văn Phong níu lấy vật áo cầu mình ở cổ tay, "Ta hiện tại rất tức giận, không muốn làm người bị thương."

"HEAA..., Uông đại nhân khẩu khí thật lớn." Chỉ bằng vừa rồi câu nói, Hạ Lệnh Mị còn muốn lại đánh hắn một chút. Hắn thật oách, lại còn nói hắn rất tức giận.

"Ta từng nói, cổ lang không phải là phu quân của người." Hắn dừng một chút, "Hắn cũng không phải là người chúng ta muốn tìm."

"Ta không biết người nói cái gì." Hạ Lệnh Mị nhẹ buông tay, Uông Văn Phong ngã ngội trở về.

"Đêm qua người ám sát ta không phải là thủ hạ của Cổ Lang. Cổ Lang vốn chỉ là một Huyện Lệnh Lục Phẩm, vinh quang Ngũ Phẩm dựa vào không phải là chiến tích, mà là nhân mạch Hoa gia. Hắn cùng với Hoa gia này có một chút quan hệ, còn chưa liên lụy tới đại sự triều đình." Uông Văn Phong móc ra một khối ngọc bội. Thân ngọc xanh biếc, đối với ánh sáng chiếu qua, có thể nhìn thấy được phía trên mặt điều khắc chữ cổ, chạm trổ tinh xảo, âm áp trong suốt.

Uông Văn Phong nói khẽ: "Đây là lấy được từ tay của một kẻ say xin, người nhìn xem có thấy quen không?."

Hạ Lệnh Mị là cô gái chuyên đánh giá mấy chuyện này, từ nhỏ sờ qua ngọc so với đồ ăn muối còn nhiều hơn, không cần nhìn kỹ cũng đã nói ra: "Bắc Định Thành Cổ gia, " nàng suy tư, sắc mặt biến đổi lớn: "Cổ Tôn Tụ. Nàng không phải đã chết rồi sao?"

Cổ Tôn Tụ, tên nhị tiểu thư của Cổ gia được xếp cao trong hoàng thành. Từ khôn vặt lanh lợi, cầm kỳ thư họa, ca múa tài nghệ mọi thứ đều thông thạo, trên đời lúc đó cùng với đương kim hoàng hậu nương nương Hạ Lệnh Thủ được xưng là hai viên ngọc ở Hoàng Thành. Như vậy một cô gái tài mạo song toàn, cuối cùng bởi vì giết tỷ trả thù, với năm đó bè phái mưu của Đại hoàng tử đồ bí mật cung biến, cuối cùng chết bởi dưới loạn đao.

Cổ gia với Hạ gia, là kẻ thù truyền kiếp.

Uông Văn Phong không đáp lời, chỉ lấy qua vật kia: "Việc này không thể so sánh tầm thường, người đừng liên lụy vào. Những ngày này đừng đi lung tung, lại càng không được rời khỏi phủ nửa bước." Ngược với giọng điệu thương lượng trước đó, đổi thành tin tưởng chân thành. Nghĩ, vừa cười nói: "Đêm qua cảm ơn người đã cứu ta."

Sắc mặt Hạ Lệnh Mị xanh trắng giao nhau, hừ được một tiếng, khuỷu tay mạnh đánh tới ngực Uông Văn Phong: "Cứu người chỉ là thuận tay. Sớm biết thế người hôm nay sẽ hồ ngôn loạn ngữ đối với Cổ Lang, ta nên đợi cho người bị những người kia đánh chết sau bắt nữa phạm nhân thẩm vấn."

Uông Văn Phong cười cay đắng: "Người thật sự muốn ta chết như thế?"

"Đúng." Hạ Lệnh Mị nói, coi như không thấy khuôn mặt tái nhợt của đối phương trong mắt, "Ta từng nói, ta hận người."

Trong miệng mặc dù nói hận, rốt cuộc nàng cũng biết sự tình nặng nhẹ, không có nói nữa liền rời đi, cũng không đi ra ngoài chơi, do đó ở lại trong Uông phủ.

Uông Văn Phong ngoại thương rất nặng, cũng may cam lòng cho tốn hao bạc mua thuốc, qua nửa tháng vết thương trên người giảm. Rõ ràng có thể rời giường, hẳn lại cứ ở trên giường, mỗi ngày mong ngóng trông chờ chờ Hạ Lệnh Mị đến nhìn.

Hạ Lệnh Mị trong miệng cường ngạnh, trong lòng rốt cuộc vẫn là lo lắng thương thế của hắn, mỗi ngày chờ nha hoàn nấu thuốc, thì không chút do dự để vào bên trong nhiều nhân hạt sen. Một lần bất cẩn, tay run lên, liền đem nửa túi tim sen đổ vào trong ấm sắc thuốc, suýt chút nữa lấp đầy ấm. Cảm kích bọn hạ nhân mỗi lần nhìn lông mày Uông Văn Phong hẳn lại cố gắng uống hết chén thuốc, đều hận không thể thay hắn đi nôn mửa một lần.

Này vốn dĩ chẳng phải thuốc, mà là hoàng liên thủy.

Lúc Hạ Lệnh Mị bùng cái chén không, mặt tựa như băng liền lộ ra nụ cười tủm tỉm, vở bả vai của đối phương: "Rất tốt, người vẫn là Uông công tử trong ký ức của ta uống được thuốc đắng

Một câu ca ngợi như thế, Uông Văn Phong thì hận không thể mắc bệnh mỗi ngày.

Ở đây nửa tháng, Cổ lang cơ hồ là đến Uông phủ đưa tin mỗi ngày.

Sáng sớm Uông Văn Phong vừa rời khỏi, lúc Hạ Lệnh Mị đang thay đổi xiêm y chuẩn bị tập võ, thì Cổ Lang gõ cửa đến đây, nói ra cho oai thường thức tư thế hiển ngang oai hùng Hạ cô nương; đến buổi trưa, cơm trưa của Hạ Lệnh Mị mới vừa bùng lên bàn, Cổ Lang đã có da mặt dày nói đến xin cơm; đến hoàng hôn, Cổ đại nhân ra nha môn liền chạy về phía Uông gia, đối với Hạ Lệnh Mị nói không hết tương tư, lời nói vô cùng mềm mỏng. Hận bệnh tình của Uông Văn Phong tăng thêm vài phần, đại phu chỉ nói nóng tính quá cao.

Bạch Nghiên giải thích với Quyển Thư: "Nóng tính, thì ra lòng đồ kị trong tục ngữ. Lão gia nhà chúng ta thật ra là ông chồng ghen ghét."

Quyển Thư gật đầu: "Ghen ghét không được, sẽ bị nghi ngại."

Hắc Tử ngồi ở trên nóc nhà hừ lạnh: "Lão gia của nhà người sớm đã bị cô nương bỏ rồi."

Bạch Khỏa nhảy nhót tung tăng trong sân, chỉ vào Hắc Tử: "Người dám ghen ghét, ta liền bỏ người."

Hắc Tử: "Cút!"

Quyển Thư ôm lấy Bạch Nghiên: "Hắc huynh đệ thật hung dữ."

Bạch Nghiên lại ôm lấy Quyển Thư: "Không sao, người đối xấu với ta đi nữa ta cũng sẽ không bỏ người."

Hắc Tử: Các người đều cút đi (##)

Trong Uông phủ mỗi ngày đón tiếp phần đông đều là quan viên đến an ủi, quan nhỏ tép riu ngược lại có thể không thấy, quan viên có thực quyền cùng liên lụy rất sâu với tử đệ Bắc Định Thành lại không thể ngăn cản, những quà tặng này giống như nước chảy về Uông gia. Uông Văn Phong là Ngự sử, sợ nhất là bị người ta thiết kế hãm hại. Mỗi ngày thấy người, còn muốn nghe Quyển Thư đọc danh sách quà tặng, vượt mức đều phải trả lại bên ngoài, làm một hình tượng quan liêm giữ mình trong sạch. Ngắm hiểu kính, trong sổ sách nhìn ko ra chút dấu vết nào. Uông Văn Phong cố tình để Hạ Lệnh Mị quản lý hậu viện một lần nữa, mang theo một đê bệnh để bắt nàng đi lo liệu những chuyện có qua có lại này, Hạ Lệnh Mị sớm đã có phòng bị. Mỗi ngày ngoại trừ đúng giờ xác định địa điểm nhìn thấy Cổ Lang bên ngoài, những lúc khác nàng đều ở cùng hòa thượng uống rượu.

Hòa thượng này không là ai khác, chính là kẻ say rượu bị Uông Văn Phong bắt cóc ngày đó.

Kẻ say rượu cùng Hạ Lệnh Mị không đánh nhau thì không quen biết, trêu chọc vô cùng vui vẻ, khối ngọc bội này chính là hắn ta lấy ra. Trong ba người, thì hắn có chút danh tiếng trên giang hồ, xưng là Tùu Quỷ, không rượu không vui, uống rượu là say, say đi nằm ngủ, ngủ vẫn là hé mắt ngủ.

Hạ Lệnh Mị bên ngoài hành tẩu nhiều năm, rất là biết cách giao tiếp với người giang hồ, không bao lâu thì với Tùu Quỷ kia xưng huynh gọi đệ. Tùu quỷ cũng rõ ràng linh hoạt, biết sẽ nói tất cả, ngày đó ra ám lao yêu cầu đại phu xem ngón chân, lại tắm rửa, lại cạo đầu cạo mặt, xong rồi gọi người mua được một bộ đồ của nhà sư, mang theo một dạ minh châu ngồi ở trong hậu viện cùng Hạ Lệnh Mị cùng rượu.

Rượu không phải hắn mua, Hạ Lệnh Mị càng không đi mua, là hai người bọn họ cùng đi trộm hầm rượu Uông phủ, không có người biết. Người biết cũng sẽ không nói, ví dụ như Hắc Tử (√ ∇ √) .

Uông Văn Phong xin Hạ Lệnh Mị hỗ trợ, nàng đều không đếm xỉa Cổ Lang đồ ngon đồ ngọt, hay là tại say nằm bụi hoa với Tùu Quỷ đánh nhau cùng rượu, bẽ bộn nhiều việc, ai nha, bận quá rồi.

Có lẽ, ông trời cảm thấy Uông đại nhân vận rủi còn chưa đủ, trong lúc hắn bệnh nặng nằm trên giường, Uông phủ lại tiếp một vị khách không mời mà đến

"Hai đồng."

"Bác Phong."

"Bảy cái."

"Ai nha, ta hồ rồi." Một vị khách không mời mà đến cười đến gian trá, "Các vị, dựa theo ước định, người thua phải đáp ứng Doanh Gia một chuyện."

Hạ Lệnh Mị cười khúc khích nhắc lên một tấm bảng: "Nói đi, chỉ cần không bắt lão nương bán mình."

Từu Quý: "Đừng khiến lão tử kiêng rượu."

Hắc Tử: "Ta không cùng Tiểu Bạch lăn trên giường."

Khách không mời mà đến vỗ mạnh lên bàn: "Tối nay chúng ta cùng đi hái hoa!" Được, vị này đúng là hợp với người trước đây của Uông Vân Phong, đại danh đình đình hái hoa tặc —— Trang Sinh, Trang đại hiệp.

Giờ khắc này, Uông Vân Phong chống cây gậy đứng dưới ánh mặt trời đầy lòng lệ rơi đầy mặt, hận không thể nói: Lệnh Mị, người tới chỗ ta hái hoa đi.

Đương nhiên, ngoài mặt, hắn vẫn là ra vẻ đạo mạo, ra vẻ người sống mặt cương thi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lúc thọc được nở hoa ở trước sân, trong lúc mọi người vui đùa ẩm ỉ, thời gian trôi qua lặng yên không tiếng động.

Thuốc của Uông Vân Phong đã đổi thành thuốc bổ, ngoại trừ việc nguyên liệu của thuốc thay đổi, cho tới bây giờ, vị của thuốc vẫn đáng không chịu nổi. Trong phủ, rất nhiều âm vệ bị thương thể cũng đã khỏi tới bảy tám phần, hơn nữa, tên Trang Sinh không có việc gì để làm, chuyên gia đi tìm hoa để hái, còn có con sâu rượu chỉ sợ thiên hạ không loạn, cả Uông phủ, ngày ngày đêm đêm gà bay chó sủa, rất náo nhiệt.

Hai ngày nay, Phi Dao cũng đã giảm béo, Hạ Lệnh Mị thả nó về, đồng thời mang tin tới Hạ gia cho nàng.

Cực kỳ hiển nhiên, âm mưu quỷ kế của Ngự sử đại nhân Uông Vân Phong, một lần nữa lại phát huy tài năng rằng bén lười nhon, lật ngược phải trái, đổi trắng thay đen, không biết dùng cách nào để thuyết phục phụ thân của Hạ Lệnh Mị, khiến đối phương gửi thư cho nàng, khiến nàng không thể không canh giữ ở bên cạnh Uông Vân Phong.

Ví dụ như vài ngày trước, Hạ Lệnh Mị vì an nguy không thể không ở tạm Uông phủ nhưng lúc này, bị tộc trưởng Hạ gia ra lệnh, nàng không chỉ ... phải bảo vệ bản thân thật tốt, còn phải bảo vệ an toàn cho Uông Vân Phong.

Lúc nàng không biết, Uông Vân Phong đã bắt đầu giăng lưới do bản thân bày ra, đem Hạ Lệnh Mị cất vào trong lưới, không thể tự ý rời đi.

Hạ Lệnh Mị khá buồn bực.

Nàng và Uông Vân Phong vướng mắc nhiều năm như vậy, trong đó, thị phi phải

trái ân ân oán oán, bậc cha chú của Hạ gia, có người nào không biết, cái nào không hiểu. Năm đó nàng ép Uông Vân Phong viết hưu thư, cũng cho rằng quan hệ thông gia của Hạ gia và Uông gia chẳng kém nhau là mấy, cho nên, đối với sự tự chủ trương của nàng, bọn họ duy trì thái độ im lặng.

Lúc này, Uông Vân Phong chủ động tung rã, Hạ gia đáp lại bằng cách để Hạ Lệnh Mị sa vào sự mờ mịt.

"Còn nhớ trước kia, ta và thích nhất là đi thả hoa đăng dưới ánh trăng, ở Cửu Khúc gần bờ suối dưới ánh trăng. Đoan Ngo, có vô số thuyền rồng bảy màu uốn lượn theo suối, ghé đầu từ thượng lưu xuống, ngọn đèn dầu sáng sáng tới tới như con rồng lửa đang di động, chiếu sáng cả Ngân Hà."

Hạ Lệnh Mị cất thư vào trong tay áo: "Chuyện xảy ra lâu như vậy, trừ người ra, ai cũng không nhớ." Nàng gán mỗi câu rồi quăng vào trong hồ nước, nhìn đàn cá chép tranh nhau đón ánh tranh朦胧 lung dưới ngọn đèn hồng hồng trắng trắng. Đợi tới khi dùng hết đĩa mồi câu cá bột, lúc này, nàng mới nghiêng đầu hỏi: "Người dùng cách gì thuyết phục phụ thân ta, khiến phụ thân ta đồng ý cho người dùng người Hạ gia tới để bảo vệ cho người? Người không muốn nói cho ta chuyện quan trọng vô nghĩa của triều đình, tên hoàng đế háo sắc kia cho người giám sát quan viên, không phải cho người"

Hạ gia xét xử tham ô nhận hối lộ. Càng không cần người phải bày ra khuôn mặt như cương thi, đừng tưởng rằng người không nói lời nào thì ta sẽ không bức cung, tới lúc quan trọng, ta sẽ đánh cho rằng người rơi đầy đất."

Uông Văn Phong ho khan một tiếng, nếu nàng không nói thì quả thật là hắn đang chuẩn bị giả vờ cảm điếc, lừa dối để qua cửa trót lọt, hắn đoán đo rồi nói: "Thật ra cũng chẳng có cách nào đặc biệt vô dụng, ta chỉ nói một câu thôi."

"Nói cái gì?"

Uông Văn Phong xoay người, đối diện với nàng, cẩn thận quan sát sắc mặt nàng:

"Ta nói, ta muốn cưới Hạ Lệnh Mị làm thê tử."

Hạ Lệnh Mị bị kim hãm, không thể tin được, hỏi lại: "Ngươi nói cái gì?"

Uông Văn Phong đem khuôn mặt của nàng nhớ kỹ tận đáy lòng, rõ ràng đang thờ dài

nhưng lại không ức chế nổi sự thất vọng dưới đáy lòng: "Đừng nghi ngờ, ngay cả khi nàng muốn thế. Ta cũng nói một câu, ta nói với phụ thân nàng bảy năm, phụ thân nàng cũng từ chối ta bảy lần."

Hạ Lệnh Mị hí mắt: "Năm đầu tiên, sau khi ngươi viết hưu thư, ngươi đã vô liêm sỉ tới mức nói muốn thành thân lại với ta?"

Uông Văn Phong gục đầu xuống, hốc mắt đỏ lên: "Hưu thư không phải do ta viết."

"Nhưng trong khoảnh khắc đầu tiên, khi ngươi thành thân với ta, không lúc nào ngươi không muốn hưu ta." Hạ Lệnh Mị cười lạnh. Phi Dao men theo tường cao bay tới, lượn một vòng trên đỉnh đầu hai người, hạ cánh, đậu lên vai Hạ Lệnh Mị. Một người một súng vật vô cùng giống nhau, nhìn hán giống như đang thưởng thức thứ gì quái dị: "Trước thì máu lạnh vô tình bỏ thê, sau đó lại giả nhân giả nghĩa biểu diễn màn lãng tử quay đầu. Ta nói, Uông đại nhân, Uông Văn Phong, ngươi coi ngươi là hoàng đế hảo sắc ở trong hoàng cung kia hả, nổi giận hay mưa móc đều là thánh ân, thuận theo thì sống, chống lại thì chết hả! Ngươi dựa vào cái gì cho rằng nữ tử bị ngươi bỏ nhất định sẽ gả cho ngươi lần nữa? Ngươi dựa vào cái gì cho rằng Hạ gia sẽ khuất phục trước thế tục, lại gả nữ nhi cho người vong ân phụ nghĩa như ngươi? Ngươi coi ngươi là Phan An tái thế à, hay ngươi vẫn là người người gặp người thích hoa gặp hoa nở kim nguyên bảo?"

Uông Văn Phong mím môi, thấp giọng nói: "Ta muốn chăm sóc nàng."

Một người một chim đều gio tay chống nạnh: "Bản cô nương không hiếm lạ sự chăm sóc của ngươi."

"Ngươi không thể lang thang trên giang hồ cả đời, tuy nhạc phụ... Hạ bá phụ không nói, nhưng bọn họ đều rất lo cho nàng. Hơn nữa, giang hồ hiểm ác, suy cho cùng nàng chỉ là tiểu thư trong khuê phòng, tiếp tục như vậy thì chỉ bất lợi cho thanh danh của nàng thôi."

Một người một chim cùng nghiêng người về phía trước, như có chung mối thù,

phun một câu: "Mắc mớ gì tới ngươi."

Đôi mắt Uông Văn Phong tròn lên, thế nào cũng không nghĩ rằng người có tri thức hiểu lễ nghĩa như nữ tử Hạ gia lại có thể nói ra câu thô tục, không thể chịu nổi tới mức này: "Nàng..." Lòng hắn vùng vẫy một phen, "Chuyện của nàng là chuyện của ta. Vì sao lại ta nói nàng cũng không chịu

tin? Bởi vì trước kia ta phụ nàng hay sao? Hay bởi vì nàng cho rằng ta dối với nàng vô tình? Người ta nói một ngày phu thê tình nghĩa trăm năm, ta với nàng, ba năm, không nói trăm năm, nửa đời cũng nên có. Nàng dám nói chẳng mấy chốc, nàng sẽ dễ dàng quên đi hai đứa nhỏ vô tư ngày ấy? Dám nói ta chưa bao giờ trả giả một chút chân tâm thật ý nào với nàng? Nàng dám nói, trong ba năm, ta thật sự không nghĩ thay cho nàng, thay nàng đau đớn, thay nàng..." Nói còn chưa nói xong đã cảm thấy người trở lên nhẹ bẫng, cảnh vật trước mắt thay đổi, 'ùm' một tiếng, vô số dòng nước theo đường mắt, mũi, lỗ tai chảy vào, khiến hắn bị sặc, ho khan không ngừng, cả người không ngừng chìm xuống.

Đứng trên bờ ao, Hạ Lệnh Mị vẫn còn giơ chân, đứng song song với Phi Dao nhìn chăm chú nam nhân đang vùng vẫy trong nước, cười gian trá: "Ta cảm thấy ngươi đang muốn được tình tảo, đừng tự mình đa tình khiến đầu óc cháy hồng."

Phi Dao giương lên cánh, kêu một tiếng cười nhạo.

"Ngươi nói, thời gian đó, ngay từ đầu bản cô nương đã không nhớ rồi. Cái gì tình nghĩa trăm năm, cái gì mà hai đứa nhỏ vô tư, cái gì chân tâm thật ý, chúng ta từng có những ngày như thế à? Ngươi đừng nhớ nhầm người thế chứ."

Phi Dao lại kêu to một tiếng, giống như đang khinh bỉ.

Hạ Lệnh Mị gật đầu: "Chắc chắn là nhớ nhầm, phải biết rằng, chị em Hạ gia nhà chúng ta có rất nhiều, lớn lên cùng với ngươi cũng không chỉ có ta-Hạ Lệnh Mị, còn có cả Hạ Lệnh Thù, Hạ Lệnh... Ngọa."

Uông Văn Phong hít một hơi thật sâu, dòng nước mạnh mẽ lao vào cổ họng, lúc sắp hôn mê, hắn chỉ kịp nhìn thấy Hạ Lệnh Mị xoay người một cách tuyệt tình, rồi đi cũng không quay đầu lại.

Tin tức tâm trạng của Hạ Lệnh Mị rất tồi tệ, ở Uông phủ đã không tạo nổi bất kỳ sóng gió nào.

"Thật đó, đêm qua, cô nương còn đá lão gia xuống ao cơ mà." Lúc nói chuyện tám nhảm, Tụ Ngọc cũng khá lo lắng.

Hắc Tử cười nhạo: "Lòng của cô nương thật là mềm yếu. Chỉ đá xuống ao thôi thì chưa đủ đâu, ít nhất phải buộc hai tảng đá lớn vào đuôi Ưông đại nhân, để cho hắn trực tiếp chết chìm dưới đáy sông làm mồi câu cho cá."

"Ài, đó là mưu sát. Đổi lại là ta, trực tiếp uống say rồi đá xuống, tuyệt đối không để cho người ta đoán ra là ta giết." Đây là lời nói của con ma rượu.

Bạch Tử nghi ngờ, Quyển Thư lại giận, Bạch Nghiên lại cắn hạt dưa.

Bạch Tử: "Giết lão gia thì cô nương phải làm sao bây giờ?"

Quyển Thư hừ hừ: "Làm quả phụ."

Bạch Nghiên rút đao: "Giết nàng, cho bọn họ thành quý phu thê."

Tụ Ngọc nổi giận, Hắc Tử cười lạnh, con ma rượu nắc một cái.

Huỳnh Thạch bùng trà đi ngang qua: "Các người đang làm gì đấy?"

Mọi người: "Chém gió."

"A...", "Huỳnh Thạch đi vòng qua hành lang dài, "Ta đi dâng trà cho cô nương dâng. Lũ bà mối đưa tới một đồng tranh của những nhân vật lớn, cho cô nương chọn cô gia đó."

Tụ Ngọc vui vẻ chạy theo sau: "Cuối cùng cô nương cũng muốn tái giá hay sao?"

"Đúng vậy, cô nương nói, cuối cùng cô nương cũng bắt đầu suy nghĩ về tình yêu rồi, thừa dịp còn có chút khao khát tình yêu, nhanh chóng chọn một vị công tử vừa ý rồi gả cho hắn, năm sau chúng ta có thể hầu hạ tiểu công tử rồi."

Tiểu công tử à, Tụ Ngọc nuốt nước miếng. Một đám người vui sướng chạy theo, thành hàng dài giống như đi xem chuyện vui.

Hậu viện, trong phòng khách, một nhóm người có bảy tám bà tám, bùng trà, trên mặt cười vô cùng hiền lành, trong lòng cũng không biết nên phân cao thấp thế nào.

Hạ Lệnh Mị ngồi ở vị trí chủ vị, Trang Sinh bắt chéo hai chân, ngồi bên cạnh, hai người, một người cầm bức tranh ở trên tay, nhìn ngang hoặc dựng thẳng, giờ nghiêng để xem, nhàu mảy, nhăn mặt, méo miệng, mỗi loại biểu cảm cũng đã làm hết. Mỗi thả một bức tranh xuống, hoặc mở ra một bức tranh, bà mối ngồi xung quang lại có người cười vui vẻ, có người lại buồn.

"Cô nương nhà t nói, nếu đối phương làm quan, nàng có năm điều không. Dựa vào nhà mình để mua quan: không cần, không phải con trai trưởng: không cần, chưa cưới vợ đã có con: không cần, đã có hơn hai thị thiếp và thông phòng: không cần, cuối cùng, chức quan dưới ngũ phẩm: không cần. Nếu đối phương là nhân sĩ giang hồ, cũng có năm không. Hắc đạo: không cần, người tàn tật, không đủ bộ phận: không cần, bề ngoài không đoan chính: không cần, lưu lạc giang hồ không nhà để về: không cần, chỉ biết đánh đánh

giết giết, không biết nuôi gia đình: không cần. Ngoài chuyện đó, thương nhân không đáng suy xét, dân chúng bình dân không cho vào phạm vi để lựa chọn, hưu thê tái giá lại càng không cần nói, anh em trong phủ từng có án mạng trên người: không cần..."

Trang Sinh đôi chân, tiếp tục nói, uống một ngụm trà đặc, than thở: "Người nói thẳng đi, người muốn gì."

Hạ Lệnh Mị ném bức họa trong tay vào trong đồng giấy vụn, dụi mắt, ăn bánh ngọt: "Thật ra, yêu cầu của ta cũng không

nhieu. Chỉ cần lên được triều đình, núi đao, vào được giang hồ biển lửa, bên ngoài là chính nhân quân tử ôn nhuận như ngọc, bên trong là người hiền đức, kính cần nghe theo thê tử, coi thê tử là trời. Tự mình cố gắng, tự lập, có dũng có

mưu, thấu tình đạt lý, ôn hoà, hiền lương, cung kính, tiết kiệm, nói là làm, tùy cơ ứng biến, có chí lớn, nhìn xa trông rộng..."

"V... v...", "Trang Sinh kêu to, "Người đang tìm tướng công hầu, hay đang tìm anh hùng dân tộc?"

"Hoàng thân quốc thích cũng không đủ ấy chứ?" Một bà mối nào đó nói nhỏ.

Hạ Lệnh Mị cười nói: "Bên trong hoàng thân quốc thích cũng có sâu mọt."

"Vậy gia đình lớn có gia thế?"

"Cũng có loại mặt người dạ thú."

"Kia gia đình lớn nhà quan lại?"

"Cũng có người lịch sự, bại hoại."

"Giang hồ hào kiệt?"

"Mãng phu, người thô kệch, chỗ nào cũng có."

Mọi người thờ dài.

Có bà mối che họng, nói không có ý tốt: "Quan hệ thông gia là việc của hai bên. Cô nương đưa ra nhiều yêu cầu cũng là chuyện trong dự đoán, chẳng qua, nếu như có công tử như thế nguyên ý cầu hôn, chúng ta có thể dùng thứ gì để tới thu xếp thay cô nương? Chúng ta... Là bà mối, cũng uống mấy cốc trà rồi, đến giờ cũng không biết gia thế nhà cô nương ra sao, tài năng, bản lĩnh, số lượng đồ cưới có thể đem theo."

"À, " Hạ Lệnh Mị cầm quạt tròn, quạt hai cái: "Hạ gia, một trong mười gia tộc lớn ở thành Bắc Định thành. Không nói bậc cha chú vinh quang thế nào, chỉ cần nói tới nơi của những vai dưới như chúng ta. Năm phòng, dòng chính nữ có sáu người, gả cho quan viên ngũ phẩm trở lên có ba người, một người làm vương phi, một người làm hoàng hậu; con trai trưởng có năm người, quan văn ngũ phẩm trở lên có ba người, quan võ tứ phẩm trở lên có hai người. Trong đó, con vợ kế có 12 người, quan văn, võ tứ lục phẩm trở lên có chín người, còn ba người chưa trưởng thành; thứ nữ có mười lăm người, xuất giá tám người, gả cho quan viên tứ lục phẩm trở lên có tám người, còn lại bảy khuê nữ."

Nàng hơi nhú mảy, mùi hương của nữ tử điềm tĩnh đoan trang nơi khuê phòng hoàn với mùi hương quyến rũ của hiệp nữ giang hồ dung hòa cùng với nhau, trong nước có lửa, trong lửa có lẫn sương, đúng là chộc người.

Trang Sinh nín thở, đảo mắt nhìn lại, đứng ở cửa, Cổ Lang đã lộ vẻ mặt thêm nhỏ dãi, đứng ngoài viện, khuôn mặt Uông Vân Phong trắng bệch, người lung lay sắp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nhóm bà mai vẫn luôn làm âm ỉ đến đêm tinh thần mới phần khởi rồi đi, hơn nữa ước định với Hạ Lệnh Mị ngày mai sẽ cố gắng không ngừng.

Thiên viện Uông phủ đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo, chính viện lại tĩnh mịch u ám, khó diễn tả bằng lời buồn tẻ. Bọn nha hoàn đưa cơm tới qua vẫn luôn bày ở trên bàn, động cũng không động, ngày bình thường còn có người đến hỏi han ân cần, tối nay đến muộn cũng không trông thấy.

Quyển Thư bước vào tòa nhà, không nhận được than nhẹ: "Chỉ thấy người mới cười, thế nào lại nghe thấy người cũ khóc."

Thân thể Uông Vân Phong cứng còng đứng thẳng trong phòng, cũng không quay đầu: "Nàng còn chọn người thích hợp?"

"Ai, lão gia người yên tâm, phu nhân này chọn rể yêu cầu người bình thường nhưng không đạt được. Theo ta thấy, có thể được tuyển hơn nửa năm"

Uông Vân Phong hừ lạnh một tiếng, đem sách trong tay tùy ý nhét vào trong giá sách: "Địa phương Thần Châu nhỏ này có thể có các vị quan viên Ngũ Phẩm ở trên, cao nhất Tử Phẩm Hoa đại nhân cũng sớm có chính thê, con trai trưởng đều có hai, Lệnh Mị này tính tình hoàn toàn sẽ không cân nhắc đàn ông có vợ."

Quyển Thư cười hi hi nói: "Phu nhân nói không phải quan viên cũng thành, còn có giang hồ hiệp sĩ."

Uông Vân Phong trong tay mới vừa rồi cầm sách cũng đập xuống: "Người trong giang hồ lỗ mãng ương ngạnh, thị phi chẳng phân biệt được, đen trắng không rõ, cho dù hợp với yêu cầu nàng chọn, cũng không nhất định có thể bảo vệ nàng tốt. Đừng tưởng rằng người giang hồ đều chỉ có một vị chính thê, đại đa số nam tử hành tẩu giang hồ cũng sẽ dự trữ nuôi dưỡng một hai người bên ngoài, nếu là bị Lệnh Mị biết được, đều muốn lột da bọn hắn."

Quyển Thư run cầm cập một chút: "Này, nếu phu nhân trở về thành Bắc Định, tất cả Đại Thế Gia từ Hoàng Thành để tìm vị hôn phu thì sao?"

Uông Vân Phong đang uống trà. Nước trà pha buổi chiều, bọn nha hoàn đều chỉ nhớ đi xem náo nhiệt, đơn giản chỉ cần không người để đổi, trong lòng hẳn lo nghĩ, ôm bình trà nguội rớt liên tục vài chén. Nước trà lạnh băng mà lại chua từ yết hầu chảy xuống dưới, khiến cho hắn lạnh run một cái. Suy nghĩ cả buổi trời, mới chậm rãi nói: "Nếu trở về thành Bắc Định thật sự, ta cũng không phải sợ."

Tất cả mọi người đều biết Hạ Lệnh Mị là vợ cả Uông Vân Phong. Ngoại trừ người Hạ gia đang cầm quyền, ít có người biết được nữ chủ nhân Uông phủ sớm đã người đi nhà trống. Năm đó, Hạ Lệnh Mị buộc hắn ký tên trên hưu thư sau đó tự động rời đi, hắn cũng không có công bố ra ngoài đã bỏ vợ, chỉ nói Hạ thị bệnh nặng, dưỡng bệnh bên trong không thể gặp khách. Cho nên, mỗi năm Hạ Lệnh Mị trở về Hạ gia, người ngoài cũng chỉ quan tâm thân thể nàng nhiều, nhờ vào lễ mừng năm mới về nhà mẹ đẻ với người nhà họ gặp gỡ mà thôi. Người Hạ gia sẽ không nói con gái nhà mình bị bỏ ra bên ngoài, Uông Vân Phong sớm đã trói buộc người trong nhà, bất luận kẻ nào cũng không được cầu kiến phu nhân quấy rối nàng tính dưỡng.

Những năm này cũng có người mị mờ đưa thê thiếp đến cho hắn, cũng đều bị mặt lạnh Ngự sử hàng đầu của hắn dọa chạy. Bất luận cái gì nam tử, sau khi thành thân mười năm cũng không có con trai trưởng thì cũng đủ khiến người ta nghiêng mắt, Uông Vân Phong lại không động trong lòng, tựa hồ đối với con nòi dòng không hề bận. Người có mắt nhìn, cũng không dám đơn giản đắc tội Hạ gia, càng không dám trêu chọc Hà Đông Sư Tử thành Bắc

Định; không có mắt, đưa thê thiếp ngay mặt cũng sẽ bị Uông Văn Phong từ chối, kiếm kẻ vụng trộm nhét vào Uông phủ, cách ngày người con gái kia không phải là bị bán lại thì cũng bị trao cho người khác. Cô gái cũng có dã tâm bùng bùng, thê phải găm gọc xuống cứng của Ngự Sử đại nhân, Thiên Kiều Bá Mị, hoặc ngây thơ trong sáng, hoặc mềm mại, hoặc còi mớ rộng rãi, ngày ngày trình diễn, đơn giản chỉ cần bị Uông Văn Phong bình đến tướng chán, nước đến đất chặn, thật sự lúc gần không được, Quyền Thư đều nuốt chút nữa thay hấn thất thân với người ta, sợ tới mức nhốt mình tại tiểu viện niệm chú mấy ngày mới hết.

Trình tiết Quyền Thư đã bị uy hiếp, Bạch Nghiên tỏ vẻ con tức rất lớn. Dem học hỏi mười phần của lão gia Lãnh Trường, sau này đảm đương bảo vệ trình tiết nam tử ở Uông Phủ trong cuộc sống, một thanh hàn kiếm làm cho những cô gái lệ rơi đầy mặt.

Những chuyện này, Hạ Lệnh Mị đều không biết. Hạ gia sẽ không nói cho nàng biết những chuyện này sẽ làm nàng đau lòng, Uông gia bảo vệ nàng Âm vệ đều biết im lặng là nguyên tắc vàng, đến nỗi Uông Văn Phong, hấn không phải là không muốn nói, mà là không dám nói (T_T)

Quyền Thư thay lão gia nhà mình than ngắn thở dài: "Chẳng lẽ để phu nhân tùy ý hồ đồ như vậy ở dưới? Có lẽ một ngày nàng sẽ nghĩ thông suốt, cũng không đem những yêu cầu này, trực tiếp bày cái lỗi đại luận võ chọn rể..."

Uông Văn Phong dừng một chút: "Không có một người nào có bản lĩnh thực sự đánh không lại nàng "

"Có lẽ, phu nhân cũng không cần một nam tử võ công cao hơn nàng."

"Nàng kia luận võ chọn rể là cái gì?"

"Ai có thể đánh nhiều lần hơn." Uông Văn Phong sừng sốt, Quyền Thư bèn giải thích: "Nam tử đánh hung ác có thể còn sống sót, người thiện, còn mệnh dài. Quan trọng nhất là, hấn sẽ đối với phu nhân nói gì nghe nấy cúi đầu nghe theo, chính là người chồng ở nhà đưa ra khoản tiền giết người phóng hỏa cứu trợ thiên tai chuẩn bị thành nhị thập tứ hiếu."

Bổng chốc, ly trà, nứt.

Quyền Thư vốn là tới khuyên Uông Văn Phong phương thức giải sầu, không ngờ đến cuối cùng lại làm cho lão gia nhà hấn ngược lại càng lo lắng, không chỉ bóp nát ly trà, trái tim nhỏ còn bị xé rách, sắc mặt này khi thì lửa giận hùng hực, khi thì lo lắng tim đập nhanh, khi thì bối rối bất lực, so với ở trên triều đình vô tình mặt lạnh thì cách xa ngàn dặm

Đợi đến ngày thứ hai, lúc nhóm bà mối lại một lần nữa vui vẻ ra mặt mang đến nhiều bức họa được cuộn tròn, Uông Văn Phong thì chỉ có một biểu lộ —— anh giống như băng sương

Ngày thứ ba, Quyền Thư không ngừng đến báo cáo tình hình chiến bị Uông Văn Phong dùng đồ rửa bút đập ra ngoài cửa.

Ngày thứ tư, Bạch Nghiên ngồi ở bên cửa sổ trong thư phòng của Uông Văn Phong, bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa truyền lại tình hình thực tế: "Phu nhân tài danh độc nhất vô nhị, hôm nay phần đất bên ngoài đã có quan viên phái người đưa bức họa tới, cho phu nhân phẩm duyệt. Chắc chắn, viên quan ngũ phẩm không phải là mống, tam phẩm con trai độc nhất cạnh tranh mạnh mẽ." Rầm, Bạch Nghiên phá cửa sổ nhảy ra.

Ngày Thứ năm, Bạch Từ ưu sầu đầy mặt ngồi ở trên nóc nhà cùng Hắc Từ phàn nàn: "Vô Lâm Minh Chủ Tân nhậm quá ghê tởm, cả gan dám cùng luận võ chọn rể với phu nhân, người nào thắng phu nhân gả cho ai."

Hắc Từ: "Luận võ chọn rể có chuyện gì với người?"

"Ta muốn thay lão gia ra mặt."

"Người đánh không lại hấn."

"Ta biết. Ta tức giận trong lòng, người rõ ràng trông thấy đối phương đánh ta, lại còn khoanh tay đứng nhìn."

"Người muốn thay nhị lão gia ra mặt, ta lại không cần thay chỗ dựa cho cô nương nhà ta. Hơn nữa, Vô Lâm Minh Chủ này phong lưu phóng khoáng, một thân chính trực, còn sự nghiệp đạt được, xứng với cô nương nhà ta thì tốt biết bao."

"Người sao không rõ vậy, phu nhân gả cho Vô Lâm Minh Chủ ta sẽ không có cách nào khác cùng người rồi"

Hắc Từ kinh hãi: "Ai nói muốn cùng với người?"

Bạch Từ giận dữ: "Người nghĩ bỏ vợ bỏ con?"

Hắc Từ rút lui: "Người cũng không phải lão bà của ta."

Bạch Từ truy đuổi: "Người không thể bội tình bạc nghĩa!"

Ngày thứ sáu, bóng dáng mảnh khảnh của Uông Văn Phong bay ra thư phòng, vung tay áo trống rỗng, nét mặt nghiêm túc đi tới phòng, sau khi Hạ Lệnh Mị mới vừa ngồi vững, thì đặt móng nhất định tại vị trí đầu bên kia. Bọn nha hoàn biết cách nhìn sát mặt liền dọn lên com canh trà nước, đốt hương nhang an thần, đỡ lên phiến uyên ương, hành động tự động an bài liên tiếp đến số ghế bà mai.

Nhóm bà mai đứng là khéo léo, bà mối là dững mãnh phi thường độc nhất vô nhị, bà mối là khẩu Phật tâm xà, bà mối phải.

"Hạ cô nương, tất nhiên vị Cổ Công Tử này cùng với người là tuyệt phối. Nhà hần cũng là một trong Thập Đại Thế Gia thành Bắc Định, tự mình sắp xếp công việc, bên trên còn có một anh trai ruột, bây giờ là Tứ Phẩm Thượng Thư. Tài văn chương nổi bật, xuất khẩu thành thơ, trên thông thiên cổ sử ký, dưới biết dã sử, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông..."

"Cổ nhị công tử, đúng lúc bản quan từng có gặp mặt một lần."

Nụ cười trên mặt Bà mối nhiều hơn ba phần, quyến rũ nói với Ưông Văn Phong: "Có thể được Ngự Sử đại nhân thưởng thức, Cổ Công Tử này nhất định là người khó lường rồi. Nếu thành nhân duyên với cô nương..."

"Xác thực khó lường" Ưông Văn Phong ngắt lời, bưng bát trà gạt phăng lá trà uống một ngụm nhuận hầu: "Cổ nhị công tử từ nhỏ thì có tiếng thần đồng, ba tuổi có thể đọc lịch sử, bốn tuổi có thể ngâm thơ, năm tuổi vào thư viện thành Bạch Lộ trở thành môn sinh tâm đắc"

Ánh mắt bà mối tỏa sáng, lồng ngực càng phập phồng, nét mặt càng thêm kiêu ngạo.

Hạ Lệnh Mị để bọn nha hoàn cầm lấy bức họa cuộn tròn cẩn thận nhìn, có điểm nghi hoặc: "Họ Cổ này coi như hai ta có gặp qua."

"Hần cùng với con gái ngũ thúc của người cùng nhau vào học, là một người tài ba, tự nhiên người cũng gặp qua." Ưông Văn Phong nhìn thấy Hạ Lệnh Mị gật đầu, cười lạnh nói tiếp: "Lúc ở thư viện Bạch Lộ, hần có quen biết một cô nương thanh mai trúc mã, hai người tình cảm rất tốt, vốn là chuẩn bị sau khi cập kê với cô nương kia thì đính hôn lập gia đình, nào biết trời có mây gió bất ngờ, cô nương kia cập kê trước một đêm bị người bắt đi, người cứu trở về thanh danh cũng hỏng rồi. Lúc này Cổ gia từ hô, Cổ nhị công tử làm một bài thơ tặng cho nàng ta đêm đó, cô nương kia thì treo cổ tự tử phò mệnh cho Hoàng Tuyền."

Hạ Lệnh Mị lông mày nhảy lên: "Hần đưa một bài thơ?"

"Đúng."

"Nàng ta thì tự sát?"

"Đúng."

Hạ Lệnh Mị cười như không cười nhìn chăm chăm vào Ưông Văn Phong: "Người cũng biết được nội dung bên trong?"

Ưông Văn Phong uống trà: "Loại chuyện hủy hoại người khác này, có tác phong của quân tử. Bài thơ này ta biết được cũng không thể nói, cũng sẽ không nói."

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh một tiếng, liền xé bức họa Cổ công tử thành hai: "Từ xưa đến nay, thanh mai trúc mã cũng khó khăn đến đầu bạc. Người nói, phải hay không?"

Ưông Văn Phong mỉm môi, nói với nhóm bà mối: "Bức họa Võ Lâm Minh Chủ có đó không?"

Lập tức Quyển Thư giống như chó săn dâng lên bức họa được cuộn tròn. Không giống với quan lại đệ tử thế gia ôn tồn nho nhã, người trong võ lâm đều có một dòng khí độ oai hùng bất phàm, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, nghe thêm bà mối lẫn nhãi nhũ hiệp chí sĩ, dùng một từ tả khái quát chính là hiệp cốt nhu tràng.

"Minh Chủ nói, hần là người thô kệch, không có cách nào khác cùng những người tỏ vẻ nho nhã kia, so với thư sinh tay trái gà không chặt. Nếu cô nương có ý, có thể tìm được một ngày hai người thiết tha một lần..."

"Đã thành." Ưông Văn Phong lại một lần nữa ngắt lời, "Ta chỉ hỏi người, vị trí minh chủ kia là như thế nào có được?"

"Tự nhiên là võ lâm chính phái cùng đề cử mà được."

"Theo ta biết, người trong võ lâm có chính phái thì có tà đạo. Cái gọi là súng bắn chim đầu đàn, vị trí Võ Lâm Minh Chủ này chính là một bia ngắm. Chính phái có việc khiến cho Minh Chủ ra mặt, tà đạo có việc cũng tìm hần nói chuyện tiêu diệt. Trong chính phái có bao nhiêu danh môn bảo vệ hần, trong tà đạo thì có bao nhiêu người hận không thể giết sau khi đóng vai ác. Người như vậy, vĩnh viễn chỉ có thể co đầu rút cổ ở địa bàn chính phái, cũng không dám đi về phía tổng đàn tà giáo một bước nào. Nói dễ nghe là muốn giữ gìn giang hồ hòa bình, nói khó nghe chính là nhát gan sợ phiền phức. Lệnh Mị, "hần chuyển hướng nàng "Hạ gia là người trong triều đình, lấy việc dùng nước làm trọng. Nếu người thật sự gả cho Võ Lâm Minh Chủ, đợi đến lúc võ lâm với quan phủ có xung đột, người là hướng về giang hồ võ lâm hay là hướng về dân chúng triều đình?"

Hạ Lệnh Mị nói không sao cả: "Thiên hạ rộng lớn, hần là vương tử."

Ưông Văn Phong bỗng nhiên cười nhạt: "Nếu đây là lúc giang hồ báo thù, lan đến gần dân chúng vô tội, người là thay dân chúng biểu dương chính nghĩa muốn người trong giang hồ giết người thì đèn mạng rồi đó vẫn nghe theo phép tắc bắt thành văn trong giang hồ, chỉ cần là danh môn chính phái, kẻ giết người là vì chính nghĩa mà giết người, con kiến hôi táng mạng không đủ nói đến, mọi người còn hần là cảm kích bọn họ vì dân trừ hại?"

Nhóm bà mối hít một hơi khí lạnh, Hạ Lệnh Mị nghiêng răng nghiêng lợi: "Được khéo mồm khéo miệng, không hổ là Ngự Sử đại phu miệng đồng răng sắt, giết người không cần đao."

Uông Văn Phong lướt qua ống tay áo: "Quá khen quá khen. Ta cũng chỉ là lo lắng người bị gả cho người không tốt, làm lỡ cả đời."

Hai người đối mặt trên không trung, nhìn chăm chăm, nhìn gần, coi là kẻ thù, trong mắt lửa mạnh hừng hực, hận không thể đem đối phương băm thành trăm mảnh.

Phần đông bà mới ở giữa lúc hai người đối chọi gay gắt thì kinh ngạc không hiểu sao, chỉ chốc lát sau, bỗng một vị ra nói: "Đúng rồi, vị Uông đại nhân này là tam phẩm Ngự sử!"

"A, Uông gia cũng là một trong Thập Đại Thế Gia ở thành Bắc Định."

"Nghe lời này, Uông đại nhân với Hạ cô nương là thanh mai trúc mã phải không?"

"Ồi, " có người phát tay, "Hạ cô nương người cũng đừng lẫn tẩn bọn chúng tôi đã là lão bà rồi. Theo ta thấy, người cũng đừng kén cá chọn canh nữa, trực tiếp tuyển vị Uông đại nhân này là được."

Càng có người tỉnh ngộ: "Hạ cô nương những cái yêu cầu này không phải là dùng Uông đại nhân làm mẫu..."

Có người biết vậy chẳng làm: "Ta đã sớm nói cửa tuyển hôn này rất quái dị, thì ra hai người bọn họ đã sớm xem vừa mắt rồi, vẫn cứ một mực muốn tìm một lý do mờ mịt lẫn tẩn như thế, một chết eo lão già ta đây rồi."

Mọi người báy miệng tám lời???, vỗ ngực liên tục người nào đó, ghi hận chửi bới người nào đó, ghen ghét nén giận người nào đó, từng đợt tiếng động lớn náo nhiệt sau khi được đổ dành đi ra ngoài, trước khi rời đi còn nhanh chóng đóng cửa phòng.

Hạ Lệnh Mị tức giận đến choáng váng: "Uông Văn Phong, người đây là đang muốn chết!"

Uông Văn Phong cười, lúc này tự nhiên có chút đắc ý: "Mẫu Đan Hoa Hạ Từ, thành quỷ cũng..."

Vẫn chưa ngâm xong, Tiểu Bạch ngọc lại xuất hiện ở cửa sổ, hô to: "Lão gia, công tử Liễu gia Liễu Linh cầu kiến."

Uông Văn Phong nín thở: "Không gặp."

"Lão gia, cùng đi còn có Triệu vương phi Hạ thị."

Triệu vương phi Hạ thị, chính là con gái dòng chính Hạ Gia, cùng Uông Văn Phong lúc còn trẻ chân chính thanh mai trúc mã, là tình địch suốt đời Hạ Lệnh Mị.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Nói về vị Triệu vương phi, các gia tộc lớn làm quan của Đại Nhạn chỉ biết dờ khóc dờ cười, không vì cái khác, chỉ vì nàng có tên khác là "Khí lông vàng".

Lúc chưa gả, ở trong nhiều thiên kim tiểu thư, nàng được coi là nhân vật nổi bật, tính cách thì loi choi, lanh lợi tới cổ quái; tới khi gả vào vương phủ, chính là khi vào núi sâu, thành kẻ ranh ma quỷ quái, dùng cách vô cùng kỳ lạ để giày vò người khác thì cứ gọi là ừn ừn, nhưng người khác lại không tóm được sai lầm, chỉ hận không thể tạo ra một toà cung điện cho Triệu vương phi, trói nàng ở bên trong để không thể ra ngoài gây tai họa cho con người.

Nhắc tới cũng lạ, một nữ tử như vậy lại được Triệu vương khăng khăng sủng ái, vì nàng dồn hết cả đời, không chịu cưới thiếp cũng không có hồng nhan tri kỷ.

Nếu chỉ vậy thì cũng thôi đi, nhưng nàng lại còn có một muội muội làm hoàng hậu, thân phận tôn quý, ngay cả Đường Kim Thánh Thượng cũng phải kiêng dè ba phần, sợ sự tức giận của khí lông vàng lan đến đây, ngay cả hoàng hậu tính cách lạnh lùng cũng bị tóm cùng với con rồng, cho lên hầm thành nước canh để uống.

Nữ tử như vậy, khiến người tốt trong thiên hạ vừa đổ kị vừa hận.

Từ nhỏ tới lớn, Hạ Lệnh Mị y vào thân phận đường tử còn có thể chen ép một ít, tới khi đối phương thành Triệu vương phi, thân phận của Hạ Lệnh Mị lại chênh lệch quá lớn, giống như mức nước của lòng sông so với mặt biển, vì thế mà cách xa. Năm đó, Uông Văn Phong lại khăng khăng không phải Hạ Lệnh Ngọa không cưới, đem tân hôn lại làm chuyện ngu xuẩn, muốn mang nàng ấy bỏ trốn, khiến Hạ Lệnh Mị hận thấu xương nhưng lại không thể trút giận.

Ngán ngán trong chớp mắt, trong mắt Hạ Lệnh Mị hiện lên sự hoảng hốt của nhiều năm trước, đêm động phòng hoa chúc đầy chữ song hỷ màu hồng, nền lay động, khăn hỷ bằng lụa mỏng lẳng lặng buông xuống, tất cả đều ồn ào như thế nhưng nàng vẫn không nhận được mà lo lắng. Nàng vẫn chờ, vẫn đợi, đợi mãi đến khi nghe thấy tiếng thì thầm của mama hồi môn. Tai nài nhẹ nhàng, cõi bỏ hỷ phục, ở dưới ánh trăng, nam tử ôn nhuận có vẻ cô tịch mà kiên định, hân cũng chờ ở đây.

Đêm động phòng hoa chúc, tân nương đang đợi chú rể, chú rể lại đang đợi ai?

Mở rộng công, ánh mặt trời chói mắt, nàng nháy mắt mấy cái, nhìn thấy mọi người vây xung quanh đỡ hai người, một lớn một nhỏ mặc quần áo nữ tử chậm rãi đi đến.

Hạ Lệnh Mị khẽ thở ra một hơi: "May quá." Nàng nói. Mau mắn ở đâu, người nào tốt, không ai hỏi, nàng cũng không trả lời.

Triệu vương phi nở nụ cười thần nhiên, giờ tay lên trước: "Tỷ tỷ."

Hạ Lệnh Mị nhẹ nhàng nhún người, nói khẽ: "Cung nghênh vương phi."

Triệu vương phi không ngừng nghỉ chút nào, thuận thế vươn tay ra ngăn tay nàng lại: "Tỷ muội trong nhà, nào có... quy củ thế này."

Hạ Lệnh Mị cố gắng tỉnh táo, nhìn kỹ đường muội đang được sủng ái, vinh quang. So với bản thân lưu lạc sương gió bảy năm, khuôn mặt Triệu vương phi hồng nhuận, đôi mắt trong trẻo, thần thái nàng ấy lạnh lẽo sáng láng, ngoại trừ việc trầm ổn và rực rỡ hơn lúc xuất giá, phong thái yếu điệu giống như tiên tử ngọc bích.

Tuy vương phi không phải người ngoài, suy cho cùng vẫn theo khuôn phép của hoàng tộc, ngôn ngữ, cử chỉ có nề nếp, nghiêm khắc quy phạm. Ưông Văn Phong đã đi trước một bước, ra tiền sảnh nghênh đón Hạ Lệnh Ngoạ, Triệu vương phi là nữ quyến, trực tiếp được mời vào hậu viện, đứng cùng một chỗ với Hạ Lệnh Mị.

Tự Ngọc và Huỳnh Thạch sống chết cùng Hạ gia, đối với chuyện của Triệu vương phi với cô nương nhà mình, họ biết rất rõ, lúc này, lại ở trong phủ của Ưông đại nhân, khó tránh khỏi bị người khác suy một đoán hai, dẫu đi suy nghĩ, đứng dậy đi thu xếp toàn bộ công việc cho người làm trong Ưông phủ nhân.

"Ta chỉ ở tạm ba ngày thôi, mọi thứ không cần quá tinh tế, tỷ muội." Triệu vương phi nói, ngồi cùng một chỗ với Hạ Lệnh Mị, cẩn thận quan sát vị đường từ hàng năm mới gặp mặt một lần, nửa ngày mới than nhẹ: "Ta nghe Triệu vương nói Ưông đại nhân đã đi tìm tỷ, cho rằng hai người đã ổn rồi, lúc này nhìn lại, dường như vẫn còn chút vướng mắc."

Hạ Lệnh Mị ngẩn ra. Nàng không giao thiệp với tiểu thư khuê các từ lâu, ngày thường, đi lại trên giang hồ chỉ nhìn nam nhân thô lỗ và nữ nhân con nhà bình thường tính toán chi li, bỗng nhiên nhìn thấy Triệu vương phi, nàng vẫn cân nhắc không biết phải đối mặt thế nào, không nghĩ đối phương lại vô cùng thẳng thắn, có chuyện gì liền nói thẳng ra, so với nàng, lại ngay thẳng hơn vài phần. Đây lòng thâm trào phúng lòng dạ tiểu nhân của bản thân, cũng giảm đi chút thận trọng, cười, hướng sang chuyện khác: "Rốt cục là người tới đây nhìn hân, hay là tới thăm ta?"

Triệu vương phi cười to: "Muội tới nhìn hân làm gì? Nếu để cho con gấu chó nhà muội biết muội đi nhìn nam tử khác, thì hân còn không chạy từ thành Vạn Yên tới đây hay sao, trói tay chân của muội lại, nhốt vào trong nhà không cho ra cửa ấy chứ."

Triệu vương phi và Triệu vương là một đôi oan gia vui vẻ, từ nhỏ hai người đã không hợp nhau, khi đó Triệu vương thích nhất là trêu Hạ Lệnh Ngoạ, gọi nàng ấy là "con khi", Hạ Lệnh Ngoạ cũng luôn khinh bỉ Triệu vương, gọi hân là 'gấu chó'. Ở Hạ gia, hai người chưa bao giờ kiêng dè việc gọi nhau bằng tên riêng, bị không ít trưởng bối nói, ngọt ngào có, oán giận cũng có, nhưng là chưa từng sửa cách gọi.

"Muội sợ hân lại ức hiếp tỷ, lúc này mới đi ngang qua Thần Châu, nên có ý đến xem sao."

Hạ Lệnh Mị mỉm cười, lông mày nhíu lại, có chút dương dương đắc ý: "Chúng ta nữ tử của Hạ gia, ai có thể ức hiếp."

Triệu vương phi cười, cười đến mức Hạ Lệnh Mị phải xấu hổ, lập tức vênh cằm lên, môi mắt nghiêm nghị chớp chớp, hừ lạnh: "Trước kia là do ta dùng quá nhiều tình yêu, vì hân, hao hết cả tấm lòng. Bây giờ, hân đi cầu độc mộc của hân, ta đi dương quang đạo của ta, ai cũng đừng mơ cản trở ai. Nếu trêu chọc ta, một lần nữa, ta sẽ quát cho hân một trận để cho hân mất nửa cái mạng."

Triệu vương phi bỗng nhiên tỉnh ngộ, khóc thút thít: "Ưông đại nhân đáng thương." Dường như đã tận mắt nhìn thấy tình cảnh khổ không thể tả khi ở dưới trường tiên của Ưông đại nhân.

Hạ Lệnh Mị không nhận được, đẩy nàng: "Rốt cục là khuỷu tay của người hướng tới đâu để ngoắc hả?"

Triệu vương phi cười đùa: "Đương nhiên là hướng về sư tử cái của nhà chúng ta để ngoắc rồi."

"Ai nha, người chê cười ta." Hạ Lệnh Mị vô cùng keo kiệt, bỏ nhào vào người Hạ Lệnh Mị, xoay vài vòng, giống như quay lại khoảng thời gian vô lo vô nghĩ.

Hai người đang cười đùa, một bé gái nhỏ đang xoa mắt đi tới, nhìn giống như chưa được mười tuổi, bé gọi: "Mẫu thân."

Hạ Lệnh Mị vừa thấy, cười nói: "À, khi con nhà chúng ta cũng tới, nhanh tới đây, cho đi nhìn một cái." Nói xong, đi lên, kéo Tiểu Quận Chúa, nhìn trái nhìn phải, sau khi hành lễ với đối phương, lại cầm bàn tay nhỏ của quận chúa quan sát: "Đang tập võ?"

Triệu vương phi gật đầu: "Triệu vương luôn sợ nữ nhi bị người ta bắt nạt, dạy võ vẫn liên tục không nghỉ. Hai tay tập võ, cầm trường kiếm thì thôi, phi châm nhon còn chưa đủ, dạy nữ công thế nào, học cũng không xong."

Hạ Lệnh Mị nhìn không được nở nụ cười: "Võ nghệ sẽ tốt. Sau này, nếu phu

quân con phụ bạc con, một kiếm đâm cho hấn thành tổ ong vò vẽ, cho phụ thân con được chiêu mộ con rể lần nữa."

Tiểu Quận Chúa nháy mắt, gật đầu liên tục: "Con nghe theo dì."

Con gái nghiêm túc, mạnh mẽ như vậy, ngược lại lại dọa Triệu vương phi, hai tỷ muội tranh luận, không ai nhường ai, lúc này vô cùng ồn ào.

Liễu Lệnh Mặc là thiếu niên hai mươi tuổi, bởi vì chịu trách nhiệm, hai gò má vốn có chút phì nộn của trẻ sơ sinh giờ đã hóp xuống. Tinh thần sáng láng toát lên khí chất khiêm tốn, có chút tương tự với thái độ hồi thiếu niên của Ông Văn Phong.

Hiện tại, Như Ngọc bé nhỏ đã lớn lên, Ông Văn Phong cũng gặp nạn liên tục, không còn ôn hòa nữa, trên người Ngự Sử mới thể hiện sự căm ghét cái ác vô cùng nhuần nhuyễn, lúc mặt lạnh là lúc vô hình khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

"Lần này, ta chỉ là đi hộ tống vương phi về tới nơi thuộc quyền sở hữu của Triệu vương thôi, ở trên đường nghe nói Ông đại nhân ở đây, liền đi vòng đến thăm một chút, không có việc gì khác."

Ông Văn Phong dùng trà.

Liễu Lệnh Mặc trầm ngâm, lấy một phong thư từ trong lòng ra: "Trước khi khởi hành, hoàng thượng bảo ta giao tới tận tay Ông đại nhân."

Ông Văn Phong nhận thư, cũng không xem, tiếp tục uống trà.

Hầu kết Liễu Lệnh Mặc giặt giặt vài cái, hít một hơi thật sâu: "Hoàng hậu cũng có khẩu dụ sai ta truyền đạt lại. Nương nương nói 'Chúc Ông đại nhân mã đáo thành công.' "

Ông Văn Phong liếc mắt nhìn đối phương một cái, nhìn chăm chăm mẫu lá trà đang chìm nổi trong chén, không nói một lời.

Liễu Lệnh Mặc thấy không thú vị, gãi gãi đầu, bổ sung thêm: "Được rồi, thật ra hoàng hậu nương nương còn nói thêm một câu 'Nếu ngay cả thê tử của mình, Ông đại nhân cũng không khuyên về được, Ông đại nhân cũng đừng bao giờ quay lại.' "

Ông Văn Phong nín thở, nắm bát trà.

"Nương nương còn nói 'Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất dám làm dám chịu, biết sai có thể sửa. Muốn tìm thê tử về, có quyết tâm thì vẫn không đủ, phải biết giác ngộ, phải tuân thủ chấp hành tam tông tứ đức một cách nghiêm chỉnh. Nương tử đi ra khỏi cửa thì phải theo, nương tử ra lệnh thì phải phục tùng, nương tử nói sai cũng phải nghe theo một cách mù quáng; nương tử trang điểm phải biết đội, nương tử tiêu tiền thì phải bỏ ra, nương tử đánh chửi phải biết nhẫn nhịn, ngày sinh của nương tử phải nhớ...' "

Liễu Lệnh Mặc coi như không nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Ông Văn Phong, tiếp tục nói: "Hoàng thượng cũng nói 'Làm bề tôi của trẫm, phải biết sử dụng 36 kế, mỹ nam kế, không thành kế, kế ly gián, khổ nhục kế, liên hoàn kế một cách linh hoạt, chỉ cần dùng để thu được kết quả. Đúng rồi, câu tiền trăm hậu tấu càng muốn ngài nhận thức một cách sâu sắc, đi sâu vào quá trình thực hành, suy một ra ba. Đừng để có con mới cưới, tuy chiều này có kém cỏi, nhưng đối với đám tiểu thư con nhà thế gia, dùng mười lần chẳng lần nào trượt, dùng xong còn muốn dùng tiếp' "

Trời, lần này, sắc mặt trắng bệch của Ông Văn Phong chuyển từ hồng sang đen rồi.

Liễu Lệnh Mặc sờ mũi, nhìn trời nhìn đất nhìn ván cửa, không dám nhìn vị đường tử phu này.

"Đúng rồi, Hạ Nhị bá cũng nói để ta đem cho huynh."

Ông Văn Phong nghiêng răng nghiêng lợi: "Nói."

"Nhị bá nói 'Nếu nữ nhân Hạ gia không có con, Ông đại nhân có thể cưới người khác' "

Ông Văn Phong quắc mắt đứng dậy, nước trà đã lạnh châu xuống mu bàn tay, mát lạnh một khoảng, hai chữ "không con" nặng trĩu đặt trong lòng hấn. Lập gia đình mười năm lại không có con, đối với thế gia đại tộc mà nói đó là điều quan trọng nhất trong bảy tội lớn, với điều ấy, bất cứ ai cũng có thể đều khuyên Ông Văn Phong cưới người khác. Không thể nghĩ ngờ gì, những lời này của phụ thân Hạ Lệnh Mị là đang nhắc nhở hấn, đây là cơ hội cuối cùng, nếu hấn không có cách nào để đoạt được lòng của Hạ Lệnh Mị, như vậy Hạ gia sẽ trực tiếp tới khuyên bọn họ hoà ly.

Hưu thư giả không liên quan nhưng không con là thật; Ông Văn Phong, người yêu Hạ Lệnh Mị hay không, chẳng liên quan nhưng Hạ Lệnh Mị có thể không thích người; người không cưới người khác lại càng không liên quan tới nàng, Hạ Lệnh Mị hoàn toàn muốn gả cho người khác.

Chẳng lẽ tình hình đã đến mức không còn chỗ để lùi? Chẳng lẽ tất cả mọi người đang ép hấn rời khỏi Hạ Lệnh Mị? Chẳng lẽ, hấn nhất định phải cô đơn cả đời?

Mọi người trong Hạ gia đều hướng về nữ nhi nhà mình, cho dù là Triệu vương phi hay hoàng hậu, hay là phụ thân, người sinh ra Hạ Lệnh Mị, lúc này, ngay cả hoàng thượng cũng phải buộc lòng dạy hần dùng cách tôn trọng nhau, bọn họ đều chắc chắn Hạ Lệnh Mị sẽ không quay đầu lại, đều biết hần cũng không bỏ xuống được bộ mặt của bản thân, lại càng biết rằng từ bảy năm trước, bọn hần cũng đã đi vào bước đường cùng. Đằng sau mỗi câu dặn dò ân cần là khuôn mặt vô cùng bình tĩnh của bọn họ. Đường như đang nói "Tồn nhiều năm như vậy, sao ngươi vẫn có thể một mực khăng khăng như vậy?" hoặc là đang cười "Uông đại nhân, ngươi là chính nhân quân tử, sao có thể bỏ được thể diện của công tử thế gia đây, vì là một nữ tử mà dẫm đạp lên tôn nghiêm của bản thân!" lại càng nhắc nhở hần "Buông tay đi, Hạ Lệnh Mị không xứng với ngươi đâu, buông nàng ra, ngươi cũng được tự do."

"Không!" Từ sâu thẳm trong nội tâm, Uông Văn Phong phun ra từ này.

Một khi yêu người nào, hần sẽ không dễ dàng buông tha. Hần không có cha mẹ, không có người thân, nếu ngay cả Hạ Lệnh Mị, hần cũng không có, hần không biết chính mình sẽ thế nào. Mấy năm nay, lúc một mình hần đối mặt với Uông phủ to lớn, ảo tưởng mình có dũng khí, dường như có thể nhìn thấy bóng dáng Hạ Lệnh Mị đang sống trong phủ đệ. Trong sự yên tĩnh, một nụ cười, yên tĩnh khẽ động, sợi tóc tung bay, váy áo rực rỡ, tiếng cười sang sảng qua lỗ tai, qua đôi mắt nhảy vào trong đầu hần, dù hần trải qua đêm dài mệnh mang.

Hần, không buông tay, tuyệt đối không buông tay!

Cho dù, thật sự như lời hoàng thượng nói, dùng những âm mưu quỷ kế này, hần cũng phải ôm Hạ Lệnh Mị vào trong ngực mình một lần nữa.

Bỗng nhiên, lại nghĩ tới cái gì, hần quay đầu nhìn chằm chằm Liễu Lệnh Mặc, hỏi sắc bén: "Thật sự là Triệu vương phi chỉ đi ngang qua?" Thật ra nàng cũng không coi trọng việc Lệnh Mị trở lại bên cạnh hần, đúng không? Cho tới bây giờ, nàng vẫn cảm thấy bản thân quá yếu đuối, không có cách nào bảo vệ Hạ gia bọn họ, cho dù là nữ tử. Nàng... Cũng tới để chia rẽ hần và Lệnh Mị, đúng không?

Uông Văn Phong không còn cách nào để tiếp tục im lặng, gần như là hùng hổ nhảy dựng lên ở trước mặt thiếu niên, chạy về phía hậu viện.

Lệnh Mị là của hần, cho dù là người của Hạ gia cũng không thể cướp nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trong một đêm, mọi người đều khó ngủ, đến sáng sớm hôm sau, Lệnh Mị luôn luyện công vào buổi sáng. Chỉ là lúc này không chỉ có thêm Trang Sinh, còn có con gái của Triệu Vương Phi Cổ Thượng Cẩm.

Vũ khí của Hạ Lệnh Mị là trường tiên, giỏi về đánh xa, mà Tiểu quận chúa lại thích múa kiếm, yêu nhất đánh gần. Hai người khoa tay múa chân mấy chiêu, Tiểu quận chúa còn chưa đụng được đến Hạ Lệnh Mị, ngược lại mép váy của mình bị trường tiên giầy vò rách thành mảnh nhỏ.

Tiểu quận chúa mặt ghen đến đỏ bừng, tức giận đem đại chùy ném về phía Hạ Lệnh Mị, giọng nói rung rung: "Ngươi ức hiếp ta."

Hạ Lệnh Mị nhún vai: "Ta chính là ức hiếp ngươi."

Tiểu quận chúa cầm lấy trường kiếm đánh về về nàng: "Ngươi là Đại Ma Đầu."

Hạ Lệnh Mị một tay chống nạnh, né tránh binh khí: "Vậy ngươi là Tiểu Ma Đầu. Tiểu Ma Đầu, búi tóc của ngươi đã rồi, muốn trở thành Phong Ma đầu."

Tiểu quận chúa mím môi.

"Ai nha, kiểu dáng xiêm y này của ngươi thực là quý hiếm, vài nát trên lưng cũng là vũ khí của ngươi? Chẳng lẽ ngươi đánh không lại người khác, liền chuẩn bị dùng vài ghim chết đối phương? Mười tám món binh khí mọi thứ ngươi đều biết, lại dùng giết không được người, ngươi tậ võ ở đâu, ngươi là múa võ sao? Xem chiều cao của ngươi hơi thấp, so với thùng nước trắng kiện eo, ngực bằng so với ván cửa, còn móng đất nhỏ của ngươi nữa."

Tiểu quận chúa trừng lớn suy nghĩ, bịt lại cái miệng của mình: "Ta, cái miệng của ta xảy ra chuyện gì?"

Hạ Lệnh Mị đi vòng qua nàng hai vòng, cau mày nói: "Cái miệng này của ngươi cũng không bằng Phi Dao của nhà ta. Chắc chắn, khiến cho người ta nhìn hận không thể đạp hai chân."

『 oa ——』 Tiểu quận chúa bịt lại cái miệng phẳng phiu của mình, khóc lớn chạy nhanh về phía đình viện của mẫu thân, khóc đến đau xé cõi lòng.

Hạ Lệnh Mị ở phía sau chặc lưỡi. Cái gì lấy lớn hiếp nhỏ, cậy mạnh hiếp yếu, quá phù hợp với tính tình của nàng ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Hắc Tử cùng Bạch Tử đứng ở trên nóc nhà lệ rơi đầy mặt: Cô nương, ngươi đáng giá không có phẩm chất như vậy sao!

Triệu vương phi bị Tiểu quận chúa khóc nháo giằng co cả buổi trời, trên mặt cười cay đắng, trong lòng lại là lơ đãng, chỉ cười nói: "Ma đầu tốt biết bao."

Trong nhân thế, ma đầu có quyền uy nhất. Lúc cao hứng sẽ ăn thịt người, lúc không vui cũng sẽ ăn thịt người, ăn ăn, xương cũng sẽ không còn lại một cây, biết nhiều chuyện."

Tiểu quận chúa bắt đầu suy nghĩ, vụng trộm nhìn về hướng Hạ Lệnh Mị ở phía sau: "Dì sẽ ăn ta sao?"

Triệu Vương Phi nói: "Vậy ngươi cũng ăn được nàng ấy chứ sao."

Tiểu quận chúa vui đầu ở trong lòng mẫu thân, khóc ô ô: "Ta đánh không lại nàng ấy."

Triệu Vương Phi cười nói: "Ngươi có thể để cho dì dạy ngươi võ nghệ, trở thành võ nghệ cao cường như nàng ấy, thì không cần lo lắng bị ăn rồi."

Tiểu Quận Chúa hỏi: "Dì so với phụ vương còn lợi hại hơn sao?"

Triệu Vương Phi nói: "Phụ vương của ngươi là gấu chó, dì ngươi là sư tử, bọn họ đều rất lợi hại."

"Này, cùng so với thúc phụ Hoàng đế ai càng dữ dội hơn?"

Hạ Lệnh Mị cười nhạo hai tiếng: "Hoàng đế kia sớm đã bị tửu sắc ăn mòn hết thân thể, ai cũng có thể bắt hắn dễ dàng." "

Triệu vương phi buồn cười trừng liếc chị họ nhà mình, sờ lên tóc Tiểu quận chúa nói: "Thúc phụ Hoàng Đế của ngươi là một Long Vương rất mập, dì của ngươi là Vua Sư Tử trên mặt đất, hai người bọn họ không cách nào so sánh được."

Tiểu quận chúa giống như rất thất vọng, vẻ mặt cầu xin: "Ngay cả thúc phụ lợi hại nhất đều đánh không lại Đại Ma Vương, làm sao đây." Bộ dạng phiền não này đã chọc cười hai vị đại nhân.

Hạ Lệnh Mị cẩn thận suy tính nhìn thần sắc Triệu Vương Phi, thấy thân thể nàng chỉ mềm nhũn một chút, thần sắc chuyển biến tốt mới dễ chịu, không có chút nào bị chuyện khó khăn phiền nhiễu. Nàng lại chuyện của Triệu Vương Phi với Uông Vân Phong, chuyện buồn đêm qua dần dần nhớ lại, mặc dù chưa đủ lớn, cũng xác định Triệu Vương Phi không có vụ lợi đối với Uông Vân Phong

Hạ gia nặng nhất là tình thân, đúng là Hạ Lệnh Mị đối với vị đường muội này chiều cổ rất nhiều, hôm nay buông thả tâm tư, trên mặt thì vui vẻ rồi.

Triệu Vương Phi rất có mắt nhìn, sau đó thì cười hỏi "Tỷ tỷ ưa thích Cẩm nhi?"

Hạ Lệnh Mị ngồi đến bên cạnh, nhéo khuôn mặt Tiểu Quận Chúa, cảm khái nói: "Thích là chuyện một con ngựa, tự mình sinh một Hồn Thế Ma Vương lại là chuyện một con ngựa khác."

"Phụ nữ đã có chồng, không cầu phu quân độc cung chiều, nữ tử lại là nhất định." Triệu Vương Phi dường như nghĩ tới cái gì, "Năm đó ta sơ hở cho Triệu vương, trở về cánh cửa đương gia xử lý công việc sau đó mới biết được làm thế tử hoàn gia khó cỡ nào. Vốn cho là Triệu vương là trọng tình không háo sắc, trước khi đón dâu trong phòng cũng có một hai cái phòng thông nhau. Ta mới vừa rồi mang thai Cẩm nhi, trong và ngoài cung thì một đám người chuẩn bị tìm người làm ấm giường cho hắn, mỗi ngày trong vương phủ rộn ràng rất nhiệt náo. Ta không thể ngăn cản, không thể lý luận với Triệu vương, trong lòng lại khổ trên mặt lại cười, nếu không cũng sẽ bị người ta nói ghen tị."

Hạ Lệnh Mị sa sầm mặt, nàng cũng nhớ lại tuế nguyệt ở Uông phủ. Khi đó, Uông Vân Phong vừa mới là quan viên trẻ tài năng trong triều, dựa vào công đức tích lũy được một phen thuận gió. Nào ngờ, ngày bình thường Uông Vân Phong ôn hòa hiếu thuận ở trên đi lối rẽ nhân duyên. Phần đông chị em Hạ gia, hẳn chỉ có một mình Hạ Ngọa. Hạ Lệnh Mị với hắn bằng tuổi nhau, bởi vì tính tình vô cùng ương ngạnh, càng không chiếm được người nàng lại càng muốn gả, tập trung tinh thần ảo tưởng thời gian sau khi hai người thành thân cảm sát hài hòa, vì thế khiến vợ lẽ ở ba phòng của Hạ gia huyền não cảm thấy rất không thoải mái.

Hạ Lệnh Mị đuổi theo Uông Vân Phong, Uông Vân Phong lại yêu say đắm Hạ Ngọa.

Những năm đó, nàng không biết bao nhiêu lần nhìn thấy Uông Vân Phong với Hạ Ngọa trò chuyện với nhau thật vui, cũng không biết bao nhiêu lần nhìn thấy Uông Vân Phong trong mắt đầy tràn đầy thâm tình nhìn Hạ Ngọa. Nàng không cam lòng, rõ ràng nàng vì hắn bỏ ra nhiều như vậy, thương hắn sâu như vậy, tại sao tầm mắt của hắn chính là không chịu dừng lại ở trên người của mình.

Nàng muốn hắn hoàn toàn thuộc về mình.

Nàng xuất giá rồi. Màn đêm xuất giá buông xuống, nàng cũng hoàn toàn mất đi Uông Vân Phong.

Ai có thể chịu được tân hôn ngày đó, chú rể quan chân thành muốn bỏ trốn với khác cô gái? Ai có thể hiểu được, sau mấy ngày tân hôn liền muốn tự tử, mẹ chồng bệnh chết nuốt nước mắt chịu tang sao? Nàng bị người cười nhạo gieo gió gặt bão, bị người chỉ trích, bị coi là người khắc nhà chồng.

Đêm tân hôn nhục nhã, ngày lo tang uất ức, còn có ba năm này không biết bao nhiêu lần một mình trong phòng khổ đợi người nợ oán hận, biến thành nỗi đau khổ nhất trong cuộc đời của nàng.

Đổi ngược lại, những chuyện nhỏ nhặt kia của Triệu Vương Phi ngược lại không đủ nói đến rồi.

"Hôm nay con gái ngươi song toàn vợ chồng thuận lợi, xem như tươi đẹp đầy đủ rồi."

Triệu Vương Phi cười nói: "Bất luận cái gì mỹ mãn cũng không sánh bằng có con gái. Tỷ tỷ, nói không làm người cũng nên nghiêm túc lo lắng hạnh phúc nửa đời sau của mình đi."

Hạ Lệnh Mị hơi tính toán nhìn nàng ta chăm chăm.

"Ta biết người không muốn tha thứ cho Uông đại nhân."

"Không," Hạ Lệnh Mị ngăn cản nàng ta, "Ta cùng với Uông Vân Phong không có quan hệ gì."

"Tỷ tỷ, người trước hãy nghe ta nói." Triệu Vương Phi một phát bắt được cổ tay của nàng, chân thành nói lời thâm ý: "Người cũng biết những năm người không ở đây, thời gian Uông đại nhân trải qua như thế nào không?"

Hạ Lệnh Mị nói: "Ta không có hứng thú."

"Vậy người cũng biết vì sao hán đột nhiên chạy tới Thần Châu, cả ngày lẫn đêm bảo vệ người là nguyên do gì không?"

"Không liên quan tới ta."

"Người ngay cả chuyện hán bị người ta công kích ở thành Bắc Định cũng không biết sao?"

Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy bức bối bất an, phút chốc đứng dậy: "Ta đối với hán sớm đã tâm như tro tàn, các người không cần tốn hao tâm cơ tính kế với ta."

Sắc mặt Triệu Vương Phi chuyển biến, Hạ Lệnh Mị lúc này mới phát giác trong lời nói không ổn, trong đầu rối loạn, miệng còn độc: "Ta biết mọi chuyện của ta không như người, rất nhiều năm trước ta đã nhận thua, thua đến rối loạn. Cái này cũng không trách người, cũng không trách hán, chỉ trách ta tự mình đa tình, tự cho là đúng, ta hôm nay một mình là đáng đời, là hình phạt đối quá khứ ngu xuẩn. Ta không muốn nghe đến bất cứ chuyện gì của hán, càng không muốn nghe đến từ trong miệng người hán thế nào. Hai người các người ở một chỗ, sẽ chỉ làm ta tức giận, để cho ta ghen ghét, để cho ta..."

Nàng phút chốc ngậm chặt miệng, ở trong mắt Triệu vương phi thấy mình đau đớn đến vận vẹo, dừng một chút, cuối cùng hất roi lên ra cửa.

Đi được nửa đường, đúng lúc gặp được Uông Vân Phong, càng thêm tức giận: "Vương phi vừa nói đến người người đã đến rồi, thật sự là tâm ý tương thông." Cũng không nhìn ánh mắt của hán, thờ phỉ phồng má muốn đi.

Uông Vân Phong kéo nàng: "Ai chọc giận người rồi hả?"

Hạ Lệnh Mị quay đầu lại trừng hán: "Buông ra, người còn muốn bị đánh sao?"

Uông Vân Phong mặt dày: "Câu cửa miệng nói đánh nói mắng là yêu, đau ở thân thể của ta, đau ở trái tim người."

Hạ Lệnh Mị nhắc chân đạp tới: "Người nằm mơ." Đã một cước còn không hết hận, lại xông tới đối với Uông Vân Phong đánh một quyền no bụng, đối phương cũng không lên tiếng, chỉ nhìn thần sắc của nàng, thấy sắc mặt tối tăm của nàng từ từ mới thông hiểu bắt đầu buông tâm: "Quả nhiên, người còn yêu... A" bịt lại đầu, Uông Vân Phong lại một lần nữa cảm nhận một cách sâu sắc Hạ Lệnh Mị đối với hán 『yêu』.

Thực đau a! Hán cảm giác mình lại muốn hồi đến trên giường đi nằm mấy ngày rồi.

Hạ Lệnh Mị ra một thân mồ hôi, trở lại sân nhỏ, mới vừa rời mở cửa phòng, chỉ thấy trần đầy màu hồng đập vào mặt. Cả trong phòng, từ tọa ý đến bề cửa sổ đến vách tường, đồ đầy nhiều màu nhiều sắc Thược Dược hoa, vừa nở rộ vừa có nụ hoa, dựa vào phong tán hương, làm cho lòng người đầy mềm mại vô cùng. Hạ Lệnh Mị hít thật sâu hai cái.

Nàng từ nhỏ đã yêu nhất Thược Dược điểm lệ nhiều màu, vẫn là lúc thiếu nữ, hàng năm nàng đều sẽ đi ngắt hoa Thược Dược trong viên, lúc hoa nở là đẹp nhất, càng sẽ đem hoa hái xuống mùi hương làm phấn, đến nay còn luôn dùng Thược Dược hoa pha trà. Chỉ là, từ lúc rời khỏi Liễu gia, nàng đã thật lâu không

có thưởng thức được nhiều hoa Thược Dược như thế, cũng có ít người vì nàng đi hái hoa đòi cung chiều. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng chỉ cảm giác mình tựa hồ là về lúc chưa gả, chịu hết nỗi ngược lại trở về nhìn sân nhỏ một chút, lại nhìn trái nhìn phải một chút, sợ chỉ là một giấc mộng.

"Cô nương, người không đi sai cửa, đây là phòng của người." Huỳnh Thạch từ trong hành lang đẩy hoa đi tới, "Uông đại nhân nói Thược Dược có thể làm dịu tính tình của cô nương, đặt ở trong phòng để mùi hương bay tới, cho người vui vẻ thoải mái." Hạ Lệnh Mị tốn hơi thừa lời: "Hán là điên rồi phải không?" Tụ Ngọc không biết từ nơi này chui ra, trong tay còn ôm một con chó ngao Tây Tạng mập mạp, trên bờ vai mèo con đứng thanh tú động lòng người: "Ta nghe tiểu Bạch nói Uông đại nhân gần đây đều cân nhắc cái gì cái gì 36 Kế. Cô nương, người nói Uông đại nhân có phải là đang tính kế người?" Huỳnh Thạch nghiêng đầu: "Chẳng lẽ Uông đại nhân muốn dùng hoa tươi chôn cô nương nhà ta?" Tụ Ngọc đuổi đầu đi vào nhìn: "Có lẽ, Uông đại nhân là muốn cho cô nương ở đây? Rồi hán mới giả tâm giả ý mời cô nương cùng giường mà ngủ?"

Huỳnh Thạch: "Người thật tà ác." Tu tu.

Tụ Ngọc: "Người thật là ác độc." Khiêu khích.

Hạ Lệnh Mị đã nhắc tới chó ngao Tây Tạng cùng với mèo con, đem hai con tiểu sủng vật vút vào trong biển hoa, tùy ý chúng nó đem chà đạp tằm lòng

Uông Văn Phong được thi tốt vô cùng.

Qua nửa canh giờ, bên ngoài Phi Dao đi kiếm ăn cũng gia nhập vào hàng ngũ chơi đùa, đem trên vách tường biến thành bức họa. Thục Dục kéo xuống, xé nát chiếu xuống hai mèo chó trên đầu, trong lúc nhất thời cả trong phòng thì chỉ nghe được vô số mèo kêu khuyến tiếu cùng phi dao này bén nhọn chim hót, liên tiếp.

Cảm xúc Hạ Lệnh Mị thay đổi rất nhanh ngoài tức giận còn khiến người ta phai thu dọn đồ hoa tàn, tự mình mang theo lẵng hoa chạy tới nóc nhà Uông Văn Phong, đem mái ngói dỡ lên, nâng đồ vô số tàn hoa vào bên trong phòng ngủ vắng lặng của Uông Văn Phong. Trong phòng tối đen không có sinh khí, vô số hoa hồng rải rác trong đó, cũng có một chút không khí vui mừng.

Bạch Tử ngu ngốc cảm khái: "Giống như động phòng nha."

Hạ Lệnh Mị quay đầu tròn mắt, Hắc Tử chạy tới không kịp kéo Bạch Tử chạy ra, hai người trong nháy mắt bỏ của chạy lấy người, bị Sư Tử Hà Đông hung hăng vung roi chạy theo đuổi giết.

Tụ Ngọc trốn chạy nạn trên nóc nhà ngẩng đầu nhìn: "Thực ngốc."

Huỳnh Thạch phun cười: "Thực ngu xuẩn."

Phi Điểu: "Tập!"

Uông Văn Phong bị thương lại không đi nha môn, Cổ Lang như chiếc kẹo da trâu dường như hận không thể dính lên trên người Hạ Lệnh Mị. Trang Sinh hôm nay hóa thân thành hái hoa tặc chân chính, chỉ cần Hạ Lệnh Mị ở đây, Trang Sinh tuyệt đối không ở xa. Nàng theo Triệu Vương phi cùng nhau ăn cơm, hần thì cùng với tữu quý một tay cầm lấy bầu rượu một tay cầm lấy đùi gà, ngồi ở trên xà ngang cắn được miếng mỡ béo văng ra tung tóe; nàng mang theo Tiểu quận chúa ngủ trưa, hần nằm trên một sợi dây đồng ở trong phòng lúc ẩn lúc hiện; nàng muốn thay quần áo, hần sẽ tuyệt đối chọc mở hai ngón tay, mở to hai mắt nhìn coi cảnh xuân.

Đôi mắt Uông Văn Phong Hạ Lệnh Mị còn có khí thế mười phần đánh chửi, dù sao Uông Văn Phong mắng không chửi lại đánh không đánh lại; quay mặt về phía Cổ Lang, Hạ Lệnh Mị coi như không thấy; nhưng Trang Sinh, Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần tiều tụy.

Trang Sinh khinh công được, hần làm hái hoa tặc đã quan, khinh công chính là chạy bán sống bán chết, trên giang hồ không phải thứ mười, cũng là 15. Thường đợi cho Hạ Lệnh Mị phát hiện ra hần, đang chuẩn bị dùng roi rút lên, đối phương đã co giò chạy không còn thấy bóng dáng. Nàng truy, hần chạy; nàng nghỉ ngơi, hần lại tiếp tục bò đến rình coi; nàng nộ hỏa công tâm, hần bình tĩnh nhàn nhã.

Cuối cùng, Hạ Lệnh Mị vẫy vẫy tay: "Đến đây đi, chơi một ván mạt chược. Người thua, thoát y áo."

Vài người trong và ngoài nhà mắt tỏa lên tia sáng: "Tôn?"

Hạ Lệnh Mị gật đầu: "Vương phi cũng tới."

Cả bàn người, Hạ Lệnh Mị với Triệu vương phi ngồi ở cửa đối diện, còn dư lại vài người nam tử, Uông Văn Phong cùng với Cổ Lang, Trang Sinh cùng với Tữu Quý, hai đôi này thay nhau ra trận.

Hạ Lệnh Mị đem trường tiên để ở trên mặt bàn: "Một khi thua, ai dám đòi ý cũng đừng trách ta không khách khí."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trên Trường Tiên có gai, như kim nhỏ nhọn hoắt đặt ở trên bàn gỗ càng thêm sang trọng, khiến cho người khác nhìn thấy càng thêm sợ hãi.

Liễu Lệnh Mặc không nói một lời ngồi ở phía sau Triệu vương phi, làm việc quân sự. Uông Văn Phong vẫn đàm phong kinh ngồi ở bên cạnh trư chọc, đôi mắt nghiêm túc nhìn thoáng qua Cổ Lang tâm tư khó lường. Hần không hề lo lắng mình thua cuộc. Phải biết rằng những năm này hần sẽ không chơi mấy trò tiêu khiển khác, mà kỹ năng chơi mạt chược này ngược lại càng ngày càng cao lên. Truy hần nguyên nhân, mà ngay cả Uông Văn Phong xưa nay mặt lạnh lung cũng nhìn không được lộ roi đầy mặt, cảm thán một chút có thể viết dài thành bảy năm lịch sử máu và nước mắt.

Bởi vì, lão thái quân yêu Hạ gia chà đến tê tay. Trên làm dưới theo, ở Hạ gia nữ nhân vợ và con rể nếu có thời gian sẽ cùng Lão Thái Quân chà vài ván, nhờ vào đủ loại lý do để cống nạp cho Lão Thái Quân. Coi như là ngày bình thường, thỉnh thoảng nhà hạ đám cháu chắt cùng mẫu thân sẽ cùng với Lão Thái Quân giao lưu tình cảm trên bàn mạt chược. Những năm này, Uông Văn Phong vì thắng được người tình cảm tốt của Hạ gia, lẵng phí không ít thời gian trên bàn mạt chược. Có thể nói, người Hạ gia quá xảo trá có thù tất báo rất thích việc mượn đao giết người. Hạ Lệnh Mị uất ức, người Hạ gia sẽ không lộ ra bên ngoài, bọn họ phần lớn lựa chọn lúc trên bàn mạt chược đem Uông Văn Phong đánh ngã, để cho hần thối lại mấy ngàn lượng bạc vào cửa, ngược lại thua thiếu nợ mấy ngàn lượng hồi phủ.

Năm đầu tiên, Uông Văn Phong sẽ như viên đạn bọc đường trước mặt đám tiểu bối Hạ gia dưới thua mặt như màu đất. Đừng nói bạc, mà ngay cả phát quan trên đầu, ngọc bội trên người, t ngọc châu trên giấy đều bị đám tiểu Sải Lang Hạ gia cời xuống để làm tiền đánh bạc. Bọn tiểu bối không gì kiêng kỵ, thua tiền bạc còn cho người thua mặt mũi, thua mặt mũi còn trả lại người áo lót bên trong hay chân của người. Một lần nào đó, Uông Văn Phong trong lúc uống say rượu với bọn họ, tai nóng vô cùng, cũng thua trận bị lừa mất quần lót rồi, nếu không phải lão quản gia vẫn luôn trung thành và tận tâm bảo hộ lấy hân, Uông đại nhân thủ thân như ngọc suốt chút nữa trinh tiết cũng khó giữ được.

Loại chuyện vô cùng nhục nhã này khiến Uông Văn Phong cảm nhận thật sâu sắc rằng, nếu muốn kẻ địch tôn kính người, đầu tiên phải hiểu được tự mình bảo vệ mình.

Hắn chịu nhục cam chịu khổ cực nằm tê dại, ngộ thân sát thân gặp ma Sát Ma, từ trong quần thối lên, một đường đem bọn tiểu bối giết không lưu manh giáp nào, hùng hổ giết các trưởng bối của Hạ gia trên bàn. Hắn có chút áy náy với Hạ Lệnh Mị, cho nên trong lúc nói cười đem người bay trở về tiêu diệt các bậc cha chú môn cơ hồ là không có lực phản kháng chút nào. Những cái từng trịnh ngọc khiết này, đức cao vọng trọng, thấu tình đạt lý, trị quốc an dân, đám bậc cha chú long dạ sắc son, lúc cười cảm giác hắn đang quất vào miệng người, lúc giận cảm giác hắn đang quất vào thân thể người, lúc bình tĩnh cố gắng dung dao gãi cứng ngắc đâm vào xương cốt của người, Uông Văn Phong đắc ý đến đây liền yếu ớt rồi đi

Đợi đến lúc không dễ gì tự mình đem rèn luyện trở thành tâm địa như sắc, hắn đã rèn luyện ở trên bàn mặt chược Hạ gia sáu năm. Năm thứ bảy, hắn bỏ lên đến đánh mặt chược với Thái Quân

Lão Thái Quân quá già rồi, lỗ tai có chút nghe không rõ, yết hầu có chút lớn, hít hai nấc đục ngầu, lớn tiếng hỏi hắn: "Người nói người là con rể Hạ gia của ta?" Quay đầu hỏi tộc trưởng Hạ gia, "Nhà ta làm cái gì lúc này còn tìm một người như cây củ cải làm chồng thế này? Nhỏ như thế, có thể chiếu cố tốt nhà ta sao?"

Uông Văn Phong cười nói: "Không phải là..., là Mị."

Lão Thái Quân vỗ bành bạch trên bàn mặt chược: "Lệnh Mị quá nhỏ, vẫn chưa cập kê, người quá già rồi." Rung đùi đắc ý, "Không có được hay không."

Khỏe miệng Uông Văn Phong có chút run rẩy: "Lão thái quân, Lệnh Mị sớm đã gả cho Uông gia con, là Uông Văn Phong con cưới hỏi nương tử đang hoàng."

Lão Thái Quân trừng mắt nhìn hắn, cầm Bắc Phong nện vào ót con trai mình: "Người bán nữ cầu vinh vô liêm sỉ, rõ ràng đem tiểu Mị của ta đưa cho lão oan nghiệt Uông gia này đi chà đạp. Lệnh Mị của ta a, sao mệnh khổ như vậy chứ! Các người còn không mau đem Lệnh Mị trở về cho ta. Lão bà ta mặc dù già rồi, vẫn còn có vương pháp ở đây, ta muốn đem Lệnh Mị nhà ta gả..."

"Lão thái quân, Lệnh Mị là gả cho ta, không phải phụ thân của ta..."

"Ai, thật, đừng! Cái gì, người không có lấy Lệnh Mị a? Tốt tốt, người là đứa bé ngoan. Lệnh Mị nhà ta không gả cho người."

"Lão thái quân..."

"Lão cái gì lão a, ta không già. Ta sẽ không đem Lệnh Mị gả cho lão hồ đồ nhà người, Lệnh Mị nhà ta là Hoa Mộc Lan, sau này muốn làm nữ tướng quân, sao có thể gả cho tay thư sinh nghèo khổ trời gả không chặt như người được. Đừng cử động, hồ rồi! Nhanh lên cầm bạc đến đây ai cũng không cho quýt nợ, nếu không lão bà ta sẽ làm hân áo mũ chỉnh tề đi báo, thân không mảnh vải cút ra ngoài. Bạc bạc... lão già Uông gia, người rốt cuộc có bạc hay không a? A A, có bạc. Đúng rồi, người mới vừa rồi nói tới cái gì?"

"..." Uông Văn Phong hận không thể giải tường. Hắn không sợ hồ ly thủ đoạn giống nhau, chỉ sợ đồ ngốc đầu thai.

Đây là lịch sử huyết lệ trần đầy lòng chua xót cùng khốn, ở bảy năm ngắn ngủn, suy nhược, Uông ca ca cương trực công chính mãi thành người gặp người sợ quý lấy quý phiến tiểu thần mặt chược máu lạnh.

Im hơi lặng tiếng đón nhận ánh mắt của Liễu Lệnh Mặc, bàn cờ mặt chược sóng ngầm mãnh liệt đưa tới cả vườn mưa máu gió tanh.

Bắt đầu bàn thứ nhất, Cổ Lang vẫn chưa thăm dò được tình huống đã bị Uông Văn Phong hãm hại, bảy tiểu đứng vừa ra, Cổ Sải Lang cời bỏ xiêm y bên ngoài.

Ván thứ hai, Triệu Vương Phi bên cạnh chỉ bảo Tiểu quận chúa học hỏi, bên cạnh bính bính hồ, Cổ Sải Lang có chút thần thờ, thua trận bỏ y phục.

Ván thứ ba, Hạ Lệnh Mị vuốt ve Tiểu Miêu trong ngực, bình tĩnh đến Đại Tử Hi, Cổ Lang nhìn y phục trắng bên trong, đỏ mặt cời bỏ quần dài, lắc đầu khoát tay hạ bàn, để Trang Sinh lên.

Trang Sinh vẽ mặt gian xảo, tròn mắt quay tròn đảo quanh mọi người, phải phá vỡ ám hiệu ba người. Biết rằng, Triệu Vương Phi ở thành Bắc Định nhiều năm, vẫn đối với mọi người là Đế hậu với Triệu vương, ngược lại ít gặp Lão Thái Quân, chứ đừng nói chỉ là Uông Văn Phong. Uông Văn Phong một mình ở Hạ gia mò mẫm lần lộn, đối với tính cách trên bàn mặt chược của Hạ gia vô cùng không tin nhiệm, tự nhiên cũng sẽ không đánh đố với Liễu Lệnh Mặc. Lối đánh của Hạ Lệnh Mị giống như bản thân nàng, không quy củ nhất định, bá đạo ngang ngược Kiếm Tẩu Thiên Phong, muốn nàng và mình hai bên cùng có lợi cơ bản rất khó.

Trang Sinh đánh vài bàn, quần áo tiếp tục cời bỏ, mặc lại thoát, miễn cưỡng giữ gìn mặt mũi.

Từu quý... Thua trong nhà quần cộc cũng bị mất, đỉnh đạc hai chân ngồi xuống, trên đầu gối đang đắp một tấm thảm che lại. Hấn còn không chịu thua, nhất định phải lật bàn, mặt chột như cò-lê gõ lên mặt bàn, tại người đó đồ lên trở mất đi vào hang quý.

Lão thần Hạ Lệnh Mị khắp nơi, bên cạnh âm thầm nguyên rửa vận mệnh của Uông Vân Phong, bên cạnh bắt đầu buồn bực Liễu Lệnh Mặc không lên tiếng: "Ta nghe nói Lão Thái Quân muốn thay người tìm thể tử cho, người đã có ý trung nhân chưa?"

Cổ Lang đang cùng Tiểu Bạch tranh đoạt xiêm y giặt mình: "Liễu công tử còn chưa đón dâu?"

Bộ dạng Liễu Lệnh Mặc mặc cỡ gầy gầy sau ót: "Ta hiện còn yếu ớt, chuyện thành thân Lão Thái Quân cũng đã nhắc trước từ năm ngoá, nghĩ đến đối tượng chắc là đã định rồi."

Hạ Lệnh Mị nói: "Chính người rồi đó ở thư viện lúc còn có chung đụng sự hòa thuận cô gái? Nếu là có, có thể sớm với lão thái quân nói xem, người mặc dù là họ khác, rốt cuộc cũng là Hạ gia đứa nhỏ, không có khả năng ủy khuất người."

Liễu Lệnh Mặc luôn ngại ngùng, muốn gặt đầu lại lắc đầu: "Tất cả có Lão Thái Quân làm chủ."

Hạ Lệnh Mị nhìn Triệu Vương Phi, lạnh nhạt nói: "Tính tình hấn vẫn luôn như vậy? Không có một chút chủ trương, lấy việc xem trước nhìn sau sau, nhất gan sợ phiền phức? Tốt xấu hấn cũng phải Gia chủ Liễu gia, hôn nhân đại sự vẫn không thể làm chủ, thành ra bộ dáng gì."

Triệu Vương Phi biết tâm sự trong lòng nàng, cũng không so đo, chỉ nói: "Loại gia thế này của chúng ta, người có thể làm chủ cũng không nhất định thuận buồm xuôi gió, chỉ bằng tất cả tùy duyên. Có người không bao lâu có tình có nghĩa, sau hôn nhân cũng không biết thay đổi thất thường; có người cẩn thận chặt chẽ, ngược lại sau hôn nhân có thể trường tình vĩnh cửu. Có vợ chồng sau hôn sự hòa thuận, cảm sát hài hòa người người hâm mộ; có vợ chồng thiếu niên thân mật, ngược lại không thể đầu bạc. Nói sâu xa, cho dù là đại tộc thế gia, trước một khắc còn sánh đường đầy con cháu, ngay sau đó nói không chừng thì thành con người điêu tàng." Nàng hơi quay lưng về phía mặt bàn, như có điều muốn nói: "Nói gần, có người một năm trước vẫn là trưởng đại gia tộc, sau một năm thì chỉ một mình, không ai bầu bạn, cô độc chung thân."

Ngón tay Uông Vân Phong nắm lại thật chặt; đôi mắt Trag Sinh sắc bén lướt qua gương mặt tất cả người của Hạ gia, im hơi lặng tiếng đôi thê bài ở trong tay; Cổ Lang, hấn còn đang cùng Tiểu Bạch giằng co ở bên trong, hấn vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, tại sao xuống bàn mặt chột tự mình vẫn không thể mặc xiêm y. Gián tiếp để khóa thân chạy cái gì, hình tượng của hấn bị ảnh hưởng nghiêm trọng trước vô số ánh mắt mỹ nữ.

"Từ đầu đến cuối Lệnh Mặc đều là đệ đệ của ta, bất cứ chuyện gì hấn làm ra đều có thể trở về nhà, sẽ có huynh đệ tỷ muội trong nhà bày ra hai tay nghênh đón tất cả sự yếu đuối của hấn. Hấn không giống có người, phụ mẫu đều mất, đồng tộc huynh đệ không đáng tin, các thúc bá như sói như hổ, lại cứ ở trong phủ đệ không quan tâm đến hấn. Không có người hỏi han ân cần đối với hấn, không có người lo lắng hấn trong triều gian khổ, không có người để ý hấn có phải bị thân nhân phản bội hay không, bị tộc nhân công kích, bị thế nhân hãm hại."

"Đúng rồi, mà ngay cả việc không con cũng trở thành lý do công kích hấn. Người người đều nói hấn mang nặng trái tim danh lợi, còn phải bãi quan coi chức không ít đại thần trong triều, mọi người chửi bới hấn, ông trời nén giận hấn. Không con, là bị trời khiến tracsh, là số mệnh của hấn bị cực khổ."

Tiếng Phi Dao thỉnh thỉnh từ xa tới gần, Triệu Vương phi lãnh nhạt bỏ chuyện châm chọc ngoài tai.

Hạ Lệnh Mị nháy mắt, không để gì tự mình hiểu rõ một ít chuyện tranh giành nhau. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sau khi rời khỏi Uông gia, Uông Vân Phong gặp qua những chuyện như thế, nàng theo bản năng nói với bản thân, Uông Vân Phong không có mình sẽ tốt hơn.

Không có mãnh liệt độc chiếm nam, hấn có thể tìm tình yêu bất cứ lúc nào ở bất cứ nơi đâu; không có nàng theo dõi, hấn có thể vẫn vương quá khứ lúc trẻ của bọn họ trong đêm dài đằng đẵng, vương vấn cô gái từng âm thầm thích; không có đau khổ chờ mong thành chồng nàng ta, hấn có thể kiêu ngạo đứng trước mặt đồng liêu, không thêm nghĩ đến nàng ở sau lưng nén giận tính kế.

Phi Dao cuối cùng rơi trên cửa sổ, hôn mu bàn tay nàng, nâng lên móng vuốt, để Hạ Lệnh Mị cúi lấy thư.

Hôm nay ám hiệu trên thư không phải màu xanh ngày bình thường, mà là mang theo chút tro bụi màu xanh lục. Mở ra trang giấy, từng chữ câu nệ non nót nhảy vào đôi mắt

Không con.

Hạ Lệnh Mị cười nhạt, đường đường là Đại Ngự Sử sao có thể vì người ngoài nguyên rửa mà không con!

Ánh nến vui mừng, trang giấy dần dần hóa thành tro tàn trong ngọn lửa, trong lúc này chân tướng từ tâm ý của chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không có người ngoài biết được.

Hạ Lệnh Mị biết được, dưới gầm trời này, còn có một người hận Uông Vân Phong hơn so với mình

Hận đi, có người cần mục tiêu mới có thể cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Triệu Vương Phi muốn đi, tất cả mọi người rất lưu luyến, một bữa yến tiệc tiễn đưa từ giờ Dậu đêm trước đến tận giờ Sửu rạng sáng ngày hôm sau.

Uông Vân Phong mượn rượu giải sầu uống đến mặt mày trắng bệch; Trang Sinh uống nhiều đi đến trước mặt Hạ Lệnh Mị nói vài câu bốn cot, bị Hạ Lệnh Mị quát đồ dê xồm đuôi chạy khắp sân, cuối cùng bị Hắc Tử ám toán, một cước đạp văng đến hồ nước, sáng sớm vẫn chưa đứng lên; Từ Quý đã sớm tắm mình trong hầm rượu, không biết cái gì trước mặt; Cổ Lang tìm đủ mọi cách khoe khoang bản thân mình ở trước mặt Triệu Vương Phi, hận không thể nói mình là người đàn ông tốt có một không hai, muốn Triệu Vương Phi phải nhớ rõ hắn, ở trước mặt Triệu vương đề cập đến hắn nhiều hơn, ở trước mặt các vị hoàng thân quốc thích Hạ gia tán thưởng hắn nhiều hơn, Cổ Lang nói không ngừng nghỉ bị Tiểu Quận Chúa cảm hận ghen ghét không thôi, dạy tiểu chó ngao Tây Tạng cắn bắp chân, con mèo nhỏ nắm chặt tóc, nàng khiêng Trường Kiếm cao so với mình không ngắn hơn bao nhiêu cổ sức chọc vào móng Cổ đại nhân, đảm mạnh khiến mặt đối phương đỏ tới mang tai phải nhảy cóc vẩy quanh bàn ăn.

Đến nửa đêm, Liễu Lệnh Mặc phân công tới tứ khiêng mọi người đã mất hết phong độ đem trở về từng phòng của mỗi người.

Cũng không biết là Cổ Lang thực say hay là giả say, xé cổ họng gào to: "Hạ cô nương, người sớm muộn sẽ là của ta, a... Ta muốn đi Hạ gia cầu hôn, a... Ta sẽ không buông tha cho người a, a, a" Tiểu Quận Chúa đã bị Vương Phủ đưa đến bà vú nghỉ ngơi, con mèo nhỏ cùng chó ngao Tây Tạng nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, chỉ cần Cổ Lang nói chuyện, chúng nó sẽ thay nhau cắn vào móng đối phương. Chó ngao Tây Tạng trái một ngum, con mèo nhỏ phải một ngum, thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời gáy gâu meo meo.

Từ quý bị người mang ra từ hầm rượu đi đến bên cạnh Cổ Lang, không chút do dự cầm vạc rượu đập xuống, thế là, thế gian an tĩnh.

Uông ca ca uống rượu say nói rất ít, khi ngồi, ai cũng không để ý tự mình rót uống, nếu không phải trước kia Hạ Lệnh Mị quen thuộc tất cả về hắn, cũng sẽ cho rằng hắn lại đang buồn bực tức giận.

Một bên khác của nàng là Trang Sinh hoàn toàn lộ ra bản tính say đắm, châm ly rượu đưa đến bờ môi nàng: "Đến đây uống một chén thiên trường địa cửu."

Uông Vân Phong giờ cánh tay lướt qua trước người Hạ Lệnh Mị, cầm lấy ly rượu, cạn hết trước.

Trang sinh: "Này, ta không thích người."

Hạ Lệnh Mị: "..."

Trang sinh lại châm một chén, một móng vuốt khoát lên trên bờ vai Hạ Lệnh Mị, đụng lên cánh môi bị rượu làm ửng đỏ mê hoặc: "Mỹ nhân, tối nay người đi theo ta đi!"[bangthan87diendanlequydon](#)

Uông Vân Phong đi lên kéo Hạ Lệnh Mị ra, không chút do dự đem rượu rót vào trong miệng đối phương, còn chưa hết giận, cầm lấy bầu rượu quay đầu vứt xuống dưới: "Nàng là nương tử của ta, ai dám khi dễ nàng."

Hạ Lệnh Mị giật mình, vừa mới chuẩn bị giờ bàn tay lên lại buông xuống.

Trang Sinh nước mắt lưng tròng: "Mỹ nhân, Uông ca ca ức hiếp ta."

Uông Vân Phong một tay tóm lấy đối phương ném trên mặt đất, tự mình mạnh mẽ ngồi ở trên bụng Trang Sinh, hắn là người học văn nên sẽ không đánh xuống mấy loại quyền cước nào, nhìn quanh trong chốc lát, từ trên bàn lòi xuống con gà nướng không còn động đậy, tùy tiện nhét vào trong miệng Trang Sinh, quay đầu chỉ còn Hạ Lệnh Mị phiến muộn nói: "Ta thay người dạy tên dê xồm."

Hạ Lệnh Mị chịu hết nổi chỉ trợn trắng mắt nhìn lên trời, đã chia tay không rõ hai người này rốt cuộc là thực say hay là giả say.

Giảng co như thế đến hơn nửa đêm, sáng sớm ngày thứ hai đến tiễn người cũng chỉ còn lại có Hạ Lệnh Mị với Uông Vân Phong. Tiểu quận chúa níu lấy vạt áo Hạ Lệnh Mị, làm nũng nói: "Dì, chờ người rảnh rồi nhớ tìm Cẩm Nhi, dạy ta võ công đánh hồng trướng."

Hạ Lệnh Mị ôm lấy Tiểu quận chúa, cười híp mắt nói: "Dưới gầm trời này, người bại hoại xấu nhất chính là phụ thân người, người đánh không lại hắn."

Tiểu Quận Chúa nắm tay: "Không sao, Hoàng đế thúc phụ sẽ giúp ta cùng đánh phụ thân. Phụ thân là Đại Phôi Đản, dưới tay ông ta có rất nhiều tiểu bại hoại, ta muốn đánh tan, đập dẹp những tiểu bại hoại đó."

Hạ Lệnh Mị buồn cười, nhưng Triệu Vương Phi nói: "Chẳng lẽ ở chỗ của Triệu Vương còn có người ức hiếp nó?"

Triệu Vương Phi nói: "Trong vương phủ thường hay có chút người giang hồ ra vào, người cùng thế hệ nhiều, khó tránh khỏi ganh đua so sánh cao thấp rồi."

Hạ Lệnh Mị sờ lên đỉnh đầu Tiểu Quận Chúa: "Nó được chiều chuộng, nhiều cộ xát tính tình cũng tốt. Không cần giống ta, lớn lên chịu thiệt đều không tìm được ai để khóc lóc kể lể."

Triệu Vương Phi cảm khái: "Người trong nhà, tóm lại đều muốn người vượt qua được."

Hạ Lệnh Mị cười chua xót, cảm giác phía sau có người tới gần, lúc này mới gật đầu: "Ta hiểu được. Đừng quan tâm, đi thôi. Thay ta ân cần thăm hỏi cái tên khốn Triệu vương kia, nếu hắn ta ức hiếp người chỉ cần nói cho ta biết, chân trời góc biển ta cũng sẽ đi đánh hắn tới cùng."

Triệu Vương Phi mỉm cười, tiến lên một bước ôm lấy chị họ kiều ngao này, thì thầm nói: "Uông Vân Phong năm trước tự động từ bỏ chức vị trưởng tộc, nói tắt của việc của mình không phải do người đó chủ trương. Tỷ tỷ, nếu thật người vô tình đối với hắn, thì hoàn toàn đánh hắn xuống địa ngục đi."

Hạ Lệnh Mị kinh ngạc, một lát sau mới nói: "Người cam lòng sao?"

Triệu Vương Phi che miệng cười nói: "Hắn là phu quân của người, theo ta có quan hệ như thế nào." Dứt lời, cũng không nói nhiều, để Liễu Lệnh Mặc tùy ý dắt lên xe ngựa, hô lên, đội ngũ rầm rộ nhàn nhàn rời khỏi địa phận Uông gia.

Trong xe ngựa, Liễu Lệnh Mặc bên cạnh vừa cười ảo choàng cho Tiểu Quận Chúa vừa nói: "Tỷ tỷ có phải là nói quá độc ác. Phải biết rằng Uông đại nhân đối với chị họ tình thâm ý trọng, nếu chị họ thực sự hạ quyết tâm, Uông đại nhân chắc hẳn chết không toàn thây."

Triệu Vương Phi để con gái ngâm vào nước trà, tự mình mở ra một quyển sách: "Chúng ta đều chỉ muốn tác hợp cho bọn họ, ngày bình thường nói chuyện đều là khuyên hợp, nhưng kết quả hiểu lầm càng ngày càng sâu, không bằng trải ra một con đường riêng mà đi, nói không chừng còn có thể tan sau đó sẽ hợp lại. Tính tình chị họ, thích nhất làm điều ngược lại. Năm đó bá phụ bắt nàng đi hướng Đông, nàng càng muốn đi hướng tây; không dễ gì khuyên được phải đi hướng Tây rồi, chính nàng ấy lại ngoặt đi phía đông. Ta thử dùng phép khích tướng xem, không thành, để cho Triệu vương ra ngựa. Hắn ta ra nhiều điểm quan trọng, sở trường âm mưu đảo hãm hạ sát hủy người không biết mỗi một là nhất rồi."

Liễu Lệnh Mặc suy nghĩ, cười hi hi, lộ ra một chút xảo trá: "Thật ra, tiết mục gây đánh uyên ương cũng không sai, ta đều mong đợi."

Trước cửa phủ Uông gia, Uông Vân Phong trầm mặc nhìn chăm chăm vào cô gái phía trước, trong mắt đau lòng có một chút phát tiết ra ngoài.

Hắn tiến lên một bước, dặt tay của nàng: "Hồi phòng đi, sẽ lạnh."

Hạ Lệnh Mị nhìn ngón tay thon dài của đối phương, bởi vì quanh năm cầm bút, ngón giữa có chút chai lại, đôi tay đã rời khỏi mình sau nhiều năm, lại trải qua cái gì? Tại sao tự động từ bỏ chức vị trưởng tộc của Uông Gia? Hắn bị ai khi dễ rồi sao? Bị bao nhiêu oan uổng? Có phải là vẫn giống như trước đây, rõ ràng đau đớn không chịu nổi rồi rầm rầm khổ tâm, trên mặt còn muốn làm bộ đáng tài tử phóng khoáng mây trôi giữa trời sao?

"Người Uông gia tìm người làm phiền rồi sao?" bangthan87diendanlequydon

Uông Vân Phong ngưng đọng, nhéo đầu ngón tay của nàng, hắn cũng biết nàng nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ đau hủ: "Chỉ là một chút chuyện không đáng nhắc đến, không sao."

Hạ Lệnh Mị cau cánh mũi, đôi mắt sáng chuyển động quẩn rừ: "Ta nghe nói người ở trên triều đình là người nghiêm túc người gặp đều sợ, sao ngược lại đến trong nhà cậu thà chỉ biết hưởng an nhàn chịu bị ép giết rồi chứ? Chức vị tộc trưởng sao có thể dễ dàng từ bỏ, không hề nhớ lúc trước ta người tìm kẻ cực khổ sao?"

Tâm trạng Uông Vân Phong thư thái, như chó ngao Tây Tạng trấn an mèo con tựa như mái tóc sông của nàng: "Ta bây giờ là người cô đơn, không có tình lực đi quản lý chuyện trong tộc, chiếm được vị trí không quan tâm đến mọi chuyện khó tránh khỏi bị người lên án, dứt khoát từ bỏ cũng giảm bớt bị người khác tính kế."

"Bọn họ tính kế gì với người rồi sao?"

"Không có gì."

Hạ Lệnh Mị nắm chặt cổ tay hắn: "Nói."

Uông Vân Phong thân nhiên nói: "Tộc nhân muốn đưa một đứa bé đến cho làm con thừa tự trên danh nghĩa của ta."

Hạ Lệnh Mị thốt ra: "Bọn họ nằm mơ!"

"Đúng." Uông Vân Phong như chó săn theo phụ họa, "Cho nên ta đem bọn họ mắng đuổi ra ngoài." Hai tay đại triển, đã đem mỹ nhân luôn ngày đêm mong nhớ ôm vào trong lòng: "Con trai trưởng Uông Vân Phong ta chỉ có thể là từ Hạ Lệnh Mị, người bên ngoài đều không muốn."

Hạ Lệnh Mị chưa xót, nghiêng ra quá mức, giữa cổ họng như có cái gì đó nghẹn lại. Lại cảm động chút, lại tin cậy chút, lại đau lòng chút, nàng sẽ lại một lần nữa sa vào trong sự ôn nhu của hắn, vạn kiếp bất phục.

Uông Vân Phong chỉ cảm thấy tâm hồn khô héo dần có hồ nước tràn ra, có một chút đắm chìm che kín bụi đá sỏi, làm dịu bụi bờ khô, tôm cá trắng bệch lại một lần nữa lật chuyển phun bong bóng vui sướng bơi lội, gió nhẹ thổi qua, mặt hồ nổi lên gợn sóng ôn nhu.

Hắn ôm chặt nàng, đáy lòng từng tiếng gọi: "Lệnh Mị Lệnh Mị Lệnh Mị..."

Lúc Trang Sinh tỉnh lại, rõ ràng cảm giác được chuyện tình cảm của hai người đã có biến hóa, vậy của bọn hắn: "Hạ cô nương, ta đối với người quá thất vọng rồi."

"Vì sao?"

"Bởi vì rõ ràng người từ bỏ người như ta đây trên giang hồ người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, ngoài có dáng vẻ Phan An bên trong có Quân Trọng Chi, vẫn có thể bình định thiên hạ vũ có thể lái được lãnh thổ được xưng là ‘Mộng bút sinh hoa’ là người đàn ông hiểu biết nhiều chuyện tốt, mà chọn lựa tên Ưông đại nhân này là hạng người tham sinh úy tử cúi đầu nhún nhường đến đâu hay đến đó mà trong lòng nguy hiểm không ôm chí lớn, một con ngựa tòi tài sợ học thiên yêu tài như mạng làm tổn hại đến lợi ích của người khác!" Nói một hơi không ngừng nghỉ, chỉ tiếc rên rết không thành thép đậm chân: "Người đừng bị kẻ tiểu nhân gian trá này che mắt tâm trí!"

Ưông Vân Phong nhíu mày, hẳn ta không biết tính tình mình không chịu được như thế sao?

"Người sẽ ân hận lúc đầu đã làm sai!"

Hạ Lệnh Mị giương đầu.

"Người sớm muộn sẽ bị hấn một lần nữa làm bị thương ruột gan đứt từng khúc đau đớn tận cùng buồn bã phá hủy xương tủy..."

Hắc Tử: "Trang Sinh, hít vào."

"Người sẽ bị con chó đội lốt cáo này ăn vào trong bụng từng phần mực rã khóc ra máu tươi ngũ tạng đều bị thương tổn đau đớn. . ."

Bạch Tử: "Trang tài tử, hơi thở hơi thở."

Trang Sinh bắm dính vào Tầm Quý: "Ta rất đáng được thương..."

Tầm Quý: "Ồ, ta biết."

Trang Sinh khóc lóc nức nở: "Ta rất uất ức..." bangthan87diendanlequydon

Tầm quý: "Ồ... Ta hiểu được."

Trang Sinh gào khóc: "Ta rất đau lòng..."

Tầm Quý vuốt bả vai của đối phương: "Người không lấy được chồng rồi, không thì đi theo ta đi."

Trang Sinh nhấc chân: "Cút!"

Hạ Lệnh Mị thu hồi trường tiên, đã dựa vào trong ngực Ưông Vân Phong cười đến loạn chiến, Ưông Vân Phong tức giận: "Người không nên nghe những lời hồ ngôn loạn ngữ của hắn." Tay lại nắm thật chặt, "Ta sẽ không phụ người."

Hạ Lệnh Mị hít một hơi thật sâu, cảm giác sáng sớm hương hoa thông nhập đáy lòng, vô cùng thoải mái: "Ta mãi mãi mong chờ."

Ở trong suy nghĩ Hạ Lệnh Mị, Ưông Vân Phong chỉ có một mình nàng có thể ức hiếp, những người khác không có bản lĩnh, càng không có tư cách. Nàng vừa đoạn độc đoán khiến Ưông Vân Phong hận hán lâu năm như tám gió xuân, chỉ hận không thể lúc nào cũng dán bên cạnh nàng, thu nạp nhất cử nhất động mỗi lời nói mỗi nụ cười của nàng.

Hai người một nguyện đánh, một người nguyện chịu đựng, cuối cùng khiến Ưông phủ gà bay chó chạy nghênh đón mùa xuân đến chậm.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, đợi đến buổi chiều, con chim cất nhuộm máu bay phịch vào sân nhỏ của Hạ Lệnh Mị. Phần lớn trên bụng chim cất đều có vết máu, dường như bị nhiều ám khí sát quá da, lông trên cánh đều rụng hơn phân nửa, Phi Dao tiến đến bên cạnh, nó kêu đau vài tiếng, đã ngã xuống.

Chim Cất là công cụ truyền tin đặc biệt Hạ gia, Hạ Lệnh Mị mở ống trúc trên đuôi nó ra, bên trong chỉ có một chữ bằng máu: Cỗ.

Ưông Vân Phong lật đến ống trúc cuối cùng: "Là thư của Lệnh Mặc. Bọn họ, bị tập kích rồi." bangthan87diendanlequydon

Khóc mất Hạ Lệnh Mị đột nhiên hồng, hai chữ đừng đi sao cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ấn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

"Người của Lệnh Ngọa chết bao nhiêu người?"

"Ta không biết." Ông Vân Phong nói, quay đầu gọi Bạch Nghiên tới, phân phó đối phương đi truy tìm lộ trình của Triệu Vương Phi. Hắn đem Hạ Lệnh Mị đẩy vào sân nhỏ, dặn dò: "Đừng gấp, không có việc gì."

Hạ Lệnh Mị có chút nóng bức, cũng gọi Hắc Tử tới: "Bên cạnh Vương phi hẳn là có ảnh vệ Hạ gia, ngươi liên lạc thử xem, lại phái người phân chia ra đi tìm kiếm."

Trên đường Ông Vân Phong đi về thư phòng dừng một chút, nhẹ nói: "Cảm ơn."

Hạ Lệnh Mị cắn môi, không cho từ chối đi theo hắn về thư phòng. Cả một ngày thân mật đột nhiên bị loại cảm giác như dao cắt, chậm chạp mang theo chút đau đớn rõ ràng.

Hạ Lệnh Mị dùng sức nháy mắt, ngồi cách bàn không xa, nhìn Ông Vân Phong vội vàng móc ra địa đồ Thần Châu, theo tin tức từng bước một tiến vào, trên bản đồ đánh dấu càng ngày càng nhiều. Nước trà càng uống càng lạnh, sắc mặt Ông Vân Phong cũng dần dần tái nhợt.

Hạ Lệnh Mị hỏi hắn: "Những ngày này ngươi nắm trong tay quân lực Thần Châu nhiều hay ít?"

Ông Vân Phong chỉ kinh ngạc trong nháy mắt: "Chưa tới ba thành. Ai cũng không nghĩ ra địa điểm nhỏ nhỏ của Thần Châu, lại che giấu tất cả các thế lực lớn ở đây, ngoại trừ binh lực triều đình của mình chiếm cứ sáu thành, các thành bộ khác tứ tán đều không có trong cơ cấu của riêng mình." Hắn tiến vào vài cái địa phương trên địa đồ, "Hơn nữa, binh lực ba thành này ta cũng không nhúc nhích được. Hoàng thượng chỉ cấp cho ta quyền điều tra, nhưng không có cho ta binh phù."

Hạ Lệnh Mị đứng dậy quan sát địa đồ này: "Ngươi là một quan văn, có binh phù cũng không giữ được." Chỉ vào mấy chỗ khu vực dãy núi, "Trên long vũ con chim kia có dính một ít sương, đêm qua không có trời mưa, cho nên chỉ có thể là vượt từ ngọn núi ở xa bay tới. Móng vuốt cũng có dính một chút mảnh vụn của cành cây khô, mấy chỗ này trong núi ngoại trừ hộ săn bắn quá mức ít có người đi lại, tính tình Lệnh Mặc giống Lệnh Càn, tính cẩn thận, hẳn sẽ phân tán tầm mắt đối thủ. Bây giờ còn không có nhận được tin tức khác, ngược lại gián tiếp nói cho chúng ta biết Lệnh Ngọa không đáng lo."

Ông Vân Phong đột nhiên nắm tay của nàng, Hạ Lệnh Mị cảm giác lòng bàn tay của hắn ướt ướt, một lúc sau mới nói: "Người của ngươi đi tìm Lệnh Mặc, ta dẫn người đi tìm Lệnh Ngọa."

Ông Vân Phong theo bản năng run lên, gắt gao nắm nàng: "Quá nguy hiểm, ta dẫn người đi tìm kiếm dấu vết để lại, có tin tức sẽ xác thực cho ngươi."

Hạ Lệnh Mị vùng vẫy hai cái: "Một người thư sinh như ngươi thì hiểu gì, tri hoãn thời gian chính là làm tổn hao thực lực của thù hạ, ta đi là được." Nàng cố gắng bảo trì trấn định, bộ mặt cơ thể cũng cứng nhắc ngược lại giống như cảm xúc không khóc không cười nói: "Lệnh Ngọa là muội muội của ta, bảo vệ người nhà là trách nhiệm của ta."

Ông Vân Phong thấp thoáng hiểu ra ý nghĩ của nàng, trừng lớn mắt, đã đau lòng lại không thừa nhận, môi mấp máy mấy lần định nói lời trấn an nhưng không biết nói thế nào. Hắn biết, trong lòng hai người bọn họ có một cây gai, lúc bọn họ còn nhỏ sẽ lớn tiếng kêu la đau đớn, lớn lên thì đâm vào từng lời nói, "Lệnh Mị, chúng ta phải tỉnh táo bình tĩnh."

Hạ Lệnh Mị hất tay của hắn ra: "Ta không có tức giận, hiện tại cũng không phải thời điểm tranh luận với ngươi." Nàng cất bước lớn đi ra ngoài, gọi Huỳnh Thạch mang áo choàng tới, hai nha hoàn nhanh tay nhanh chân rút ra sợi tơ đem ống tay áo vào ống chân nàng cột chặt lại, những cái vòng ngọc trang sức vướng chân vướng tay đều bị tháo xuống, các nàng quá thuần thực, đợi cho Ông Vân Phong đuổi theo ra đến cửa, trước mặt danh môn thực viện đã biến thân thành hiệp nữ giang hồ, khí khái phi phàm.

Ông Vân Phong kinh hãi, xông lên trước kéo lấy nàng: "Ngươi không thể rời khỏi đây."

Hạ Lệnh Mị dễ dàng hất ra hắn, thật muốn luận võ công, nàng có thể so sánh với Ông Vân Phong gà mờ thì lợi hại hơn.

Ông Vân Phong gắt gao ngăn chặn cổ tay của nàng: "Lệnh Mị nghe lời, ngươi đi sẽ chỉ làm mọi chuyện càng thêm rắc rối, ngươi cũng sẽ gặp nguy hiểm."

Căn bản Hạ Lệnh Mị lười phản ứng lại với hắn, Dao Dao đã nhìn Hắc Tử từ trên tường viện chui ra, Ảnh vệ Hạ gia đứng ở cửa sẵn sàng đón quân địch.

"Cô nương, đoàn xe vương phi nửa đường bị người mai phục, thuốc nổ nổ chết không ít thị vệ, Liễu công tử che chở Vương Phi chạy vào trong núi sâu. Người của chúng ta một đường truy tìm những chỗ từng qua." Hạ Lệnh Mị gật đầu, người đã vọt tới cửa lớn, Tụ Ngọc vô cùng phấn chấn nắm cương ngựa.

Ông Vân Phong khản trương: "Lệnh Mị, ngươi không thể đi, mục tiêu những người kia là ngươi."

Mọi người sùng sốt, Ông Vân Phong đem Hạ Lệnh Mị lôi trở về trong cửa: "Ngươi quên rồi sao, năm đó Cổ Tôn Tụ chết đi bởi vì."

Hạ Lệnh Mị cắn răng nói: "Người Cổ gia đều chết hết, ta còn nhớ rõ bà ta làm cái gì."

"Đúng, vấn đề là ai cũng không biết Cổ gia còn lưu lại di mặc. Mục tiêu của bọn hắn đứng mũi chịu sào chính là ngươi, ta an bài thể thân cho ngươi ở Ông phủ đã chết rồi. Băm thành trăm mảnh, chết không thấy xác."

Hạ Lệnh Mị thỉnh lĩnh vô cùng tỉnh táo, không thể tin hỏi: "Chuyện xảy ra khi nào?"

"Năm trước. Sau khi ta cùng với nhạc phụ thương nghị vẫn đang âm thầm điều tra, đồng thời không ngừng tăng người bảo vệ bên cạnh ngươi." Ông Văn Phong xoa thái dương, "Ngươi nói ngươi không trở lại lễ mừng năm mới, đi quý phủ thăm Cô Lang Cô đại nhân, làm chúng ta dọa sợ. Ta đem bát đại tổ tông khắp nơi của Cô Lang thăm tra, vẫn không an tâm, lúc ta không nhìn thấy ngươi ở địa điểm gặp mặt nói lời nguy hiểm, ta sẽ hận bản thân đến chết." Hạ Lệnh Mị ngẩn ngơ, Ông Văn Phong nhân cơ hội lại kéo nàng vào hậu viện, tự mình châm một ly trà nóng đặt vào lòng bàn tay nàng: "Ngươi đừng sợ, ta sẽ bảo vệ ngươi. Ở Ông phủ, nơi này an toàn nhất, ở đâu ngươi cũng không được đi."

Những lời thâm tình nhiều hơn cũng không cho phép nói, Ông Văn Phong âm thầm cho ánh mắt, Hắc Tử tự động tựa vào những hộ vệ Ông phủ vẫn đứng gác bình thường. Bạch Tử dẫn theo ám vệ Ông gia đi theo Ông Văn Phong giục ngựa xuất phủ, trong lòng mỗi người cũng biết, Hạ Lệnh Mị tuy quan trọng, Triệu vương phi lại là sinh mệnh trong lòng Triệu Vương, nếu xảy ra chuyện ở địa giới Thần Châu, tất cả vài chục quan viên lớn bé ở Thần Châu phải bị chọn cùng rồi.

Bên ngoài phòng lớn, ánh nắng chiếu trên bức tường cao cuối cùng chậm rãi rơi xuống, ánh sáng đỏ cuối cùng cũng bị màn đêm nặng nề nuốt mất. Trong sân quá yên tĩnh rồi, nơi các ánh vệ ẩn náu cũng có thể nghe thấy tiếng cá chép bơi trong hồ nước.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy trong lòng rối tung, rõ ràng cái gì đều không muốn, lại giống như cái gì cũng cần nhắc, nhìn kỹ lại, tâm tư như một mảng sương mù.

Trang Sinh đã phát giác sự lạ thường của Ông phủ từ sớm, với Tửu Quỷ không hẹn mà cùng ngồi tại trong viện, một bầu rượu, một bàn món ăn, bóng dáng cô độc bị sáp nhập vào trong bóng đêm, nhìn không thấy rõ.

Vài tiếng ầm ầm, đêm càng thêm tối, vô số giọt mưa lớn như hạt đậu tuông xuống, buồn bực biết sắp đặt khiến người không thờ nổi.

Vốn Trang Sinh cửa uống rượu vui mừng hơn hờ vọt vào, giường giọng hô to: "Trời mưa a, thu quần áo quần dài cái yếm tất thôi a!"

"Gâu gâu ——"

"Thu súng vật, những đóa hoa xinh nở rộ, củi mục, con cóc a!"

"Meo meo ——"

"Thu đàn ông, nữ nhân, lão nhân, đứa bé còi truồng a!"

Hạ Lệnh Mị muốn cười, cuối cùng phụt lên tiếng: "Được, đừng giả ngây giả dại nữa. Vào dùng cơm tối đi, uống rượu ăn thịt."

Trang Sinh cười hi hi mang theo bầu rượu đưa tới trước mặt nàng: "Ai nha, khó có được trai đơn gái chiếc chung sống một phòng, Hạ cô nương, ngươi không phải không thể giả cho ta."

Người bên cạnh hừ lạnh, ngược lại Hắc Tử cắn đuôi gà ngồi ở trên xà ngang.

Trang sinh đập vỡ miệng: "Này, tiểu tử, ngươi có cần phải ảnh hưởng đến chúng tôi đang nói chuyện yêu đương không?"

Tự ngọc với Huỳnh Thạch cúi đầu ăn cơm, chia thức ăn, chiếc đĩa bát cơm gỗ gấp lia lia thức ăn trên bàn.

Trang sinh nhìn chằm chằm: "Nha đầu, làm người để phúc tốt về sao. Ngăn trở nhân duyên con người là không đúng, các người cũng sẽ không giả đi được."

Tiểu chó ngao Tây Tạng ngoa ngoáy cái đuôi cán quân của hắn, đôi tròng mắt to đen nhánh tinh sáng long lanh, sủa gâu gâu gâu —— cho ta thịt.

Con mèo nhỏ đã liếm bên chân Hạ Lệnh Mị, yêu cầu nữ chủ nhân toàn tâm toàn ý sủng ái cưng chiều.

Nơi nào có trang sinh thì náo nhiệt, trong bữa tiệc hân hoan trừ mời rượu thì vẫn là mời rượu, bên cạnh lao nhao: "Con gái các người, thật sự là rắc rối. Không có tiền nghĩ có tiền, không có quyền nghĩ đoạt quyền, có tiền có quyền có gia thế nghĩ phụ quân là trời một đời một kiếp. Cặp kê rồi, ngươi muốn giả người không muốn cưới; lập gia đình rồi, phu quân thông một hai ba phòng; mang thai, thiếp thị vào cửa; sinh con rồi, thiếp thị cũng mang thai; con gái không thảo phật, thông phòng tục chải tóc (*gả con gái); con trai trưởng sinh ra rồi, con vợ kế cũng có danh hiệu; con gái trưởng thành, người thừa kế lại có vấn đề..."

Hạ Lệnh Mị nhú mày: "Ngươi biết được thật nhiều."

"Đó là tự nhiên. Ta là ai, ta là người gặp người thích hoa gặp hoa nở... Được rồi, ta là hiểu biết mọi chuyện, nhỏ hầu như có giang hồ hiệp sĩ, lớn đến từng lông tơ sợi tóc của tướng quân anh hùng dài bao nhiêu, gần nói phủ đệ Cô đại nhân cách vách chúng ta mới đến một mỹ nhân, xa đến khai quốc Hoàng đế mới mấy tuổi đã động dâm, chỉ có ta không nói thì không biết được."

"Ví dụ như Triệu vương phi an nguy?"

"Nghe, cho phép ta bấm tay tính toán." Trang Sinh nhắm mắt thần căn nhắc rung đùi đắc ý, thỉnh thoảng cảm ly rượu nhấp một miếng: "A nha, không cần hỏi. Hiện tại còn chưa có tin tức của nàng ta."

Mọi người miệt thị hắn.

"Ai, các người đều phải nhớ nha, không có tin tức chính là tin tức tốt. Người này không nên bị tình cảm che mờ, lấy việc phải dùng đầu óc suy nghĩ. Thời khắc mấu chốt, quan tâm sẽ bị loạn!"

Hạ Lệnh Mị nắm thật chặt đôi đũa trong tay. Đây là Trang Sinh đang nhắc nhở nàng, không cần bởi vì tình cảm riêng tư để lỡ chánh sự, nàng cũng hiểu được. Ở chuyện trọng đại trước mặt, nàng được chia thành ai nhẹ ai nặng, giống như nhiều năm trước, nàng bỏ Uông Vân Phong vào cung cứu người bình thường. Ở trong quan niệm đại tộc thế gia, không thể bởi vì việc riêng mà bỏ việc công. Lúc này đây, nếu nàng bất chấp tất cả xúc động chạy đi, nói không chừng đã ở trong cạm bẫy của đối phương. Công kích Triệu Vương Phi chỉ là muốn ép nàng ra mặt, nàng một ngày không hiện ra, có thể đảm bảo Triệu Vương phi an toàn.

Nàng không thèm nghĩ đến đáy lòng chân thành của Uông Vân Phong nữa, cũng không suy nghĩ Uông Vân Phong cùng Triệu Vương Phi có bao nhiêu chuyện, càng không đem mình cùng Triệu Vương Phi để trên cán cân xem ai nặng ai nhẹ.

Nàng chỉ biết là, chuyện quan trọng nhất chính là cả bọn họ đều phải sống.

Tâm tư nàng thần thờ, bên tai phút chốc vang lên: "Cẩn thận."

Hai bàn tay to lớn dính nước rưới không chút do dự đánh về phía nàng, trên bàn, trên cây cột, trên mặt đất khắp nơi hiện đầy gai bạc, vô số ám khí bay đầy cả nhà ăn. Trang sinh ôm người nàng lần một vòng, đánh lên vách tường. Nàng lập tức rút ra trường tiên, Trang Sinh hô to: "Chạy, trên áo khí có độc."

Trên nóc nhà, giọng nói thô kệch của Phi Đào hòa với tiếng sấm truyền đến, Hắc Tử nói: "Nóc nhà có người."

Ngoài phòng cũng có người! Đối phương lại muốn bắt ba ba trong rọ, Hạ Lệnh Mị khó thở, dẫn đầu mang theo mọi người hướng về phía phòng trà. Tiếng cách cách giẫm đạp trên mái nhà cho thấy rất đông người, đi ngang qua cửa sổ ám khí bay vào cũng không có dừng lại một chút nào, tiếng kêu của tiểu chó ngao Tây Tạng cùng mèo con kêu lên thảm thiết trong đám hỗn độn, chỉ chốc lát sau không còn nghe tiếng nữa.

Trang Sinh với Tửu Quỷ vừa chạy vừa đập bẻ món đồ, nhằm làm giảm thánh giác của đối thủ

"Cô nương, đi tới đường hầm của cô . Ta tới sau."

Hạ Lệnh Mị căn bản chưa kịp trả lời, Hắc Tử ăn ý cũng không cần trả lời. Đám Ảnh vệ sớm đã phân tán ở chung quanh của nàng, che chở nàng từng bước một thoát khỏi cảnh nguy hiểm

Bí đạo rất tối, Hạ Lệnh Mị sớm thành thói quen chạy trốn, cơ hồ là quen cửa quen ngõ mò tới cuối đường hầm, mở ra cửa ngầm, lại là một cửa hàng bán đậu hũ. Con lừa đang ngẩng ngốc ở chỗ mài đậu hũ mờ tròn xoe đôi mắt nhìn đám người kia, Hạ Lệnh Mị nhwos tới chó ngao Tây Tạng bị bỏ rơi, sờ lên con lừa đầu, ông chủ đậu hũ Tây Thi với thịt heo khô đang cười cợt liến nhanh như chớp chạy vào trong đám người.

Còn đang mưa, trong mi mắt mộng lung chỉ thấy bóng người nặng nề, có người chỉ vào Uông phủ cách đó không xa nói cái gì đó. Cách xa, nàng luôn có thể nhìn thấy vài đạo bóng đen ẩn nấp trên nóc nhà.

Nàng cắn răng: "Phải đem phủ đệ làm hồng, nếu không Uông Vân Phong trở về sẽ trúng mai phục."

Toàn thân Hắc Tử ướt đầm ngay chào hỏi vài người, sau đó không lên tiếng từ từ chui trở lại

Nàng tìm một quán trà, làm bộ là người qua đường dụt mưa, đôi mắt quay tròn nhìn quanh, nàng sợ Uông Vân Phong đột nhiên trở về sẽ lướt qua khỏi mình.

Bọn họ lướt qua nhau bảy năm, mỗi một lần hán đều là nhìn chăm chú bóng lưng của nàng càng đi càng xa, có chút thất vọng, cuối cùng nàng cũng nhận biết được.

Không bao lâu, bầu trời lại một lần truyền đến tiếng sấm rền vang, đồng thời, trong Uông phủ như núi lửa phun trào, từ bên trong oanh tạc ra bên ngoài, vô số bụi cùng cọc gỗ gạch tẩm văng ra. Trời mưa xuống, không có cách nào khác hỏa thiêu, chỉ có thể dùng thuốc nổ đặt trong phòng nổ tung. Nó thành nát bấy, dĩ nhiên là sẽ không bị người dùng để bố trí bẫy rập.

Hắc Tử có được tính tình như Hạ Lệnh Mị thà làm ngọc vỡ, ra tay cái đó rất tàn nhẫn.

Trang Sinh vượt bờ vai của nàng: "Thần Châu đã không an toàn rồi, chúng ta đi thôi."

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, lồng ngực buồn bực khó chịu, chậm chậm trả lời không nói nên lời, chỉ có thể nắm chặt trường tiên trong tay, lặng im không nói .

"Mưa này sẽ không ngừng liền." Bạch Nghiên đánh ngựa lên phía trước, xem sắc mặt Uông Vân Phong một chút.

Ám vệ mới vừa rồi hồi báo cho tin tức: "Ta đánh giá thấp sự cẩn thận của Liễu Lệnh Mặc, ám hiệu liên lạc lại chặt đứt." Trời mưa xuống, vết than không thể viết chữ trên thân cây, xe ngựa lưu lại dấu vết cũng bị mưa to cắt đứt nhánh cây cho vui được đứt quãng, núi sâu này cỏ dại mọc um tùm, tìm được những thứ ám hiệu khác cũng phải mất cả canh giờ.

Có bỏ câu đưa tin bay tới, lão đảo nhào vào ngực Quyển Thư. Bỏ câu đưa tin bình thường dùng để liên lạc sự kiện khẩn cấp, người Quyển Thư nhìn từ

giấy đã phát run.

Trên mặt Uông Vân Phong lạnh lùng như băng: "Chuyện gì?"

"Phu, phu nhân nàng..." Quyền Thư nghẹn ở yết hầu, thay đổi lời nói: "Trong phủ chẳng biết từ lúc nào bị người chôn thuốc nổ, nửa canh giờ trước đã nổ tung."

Thân thể Uông Vân Phong phút chốc dao động không vững, suýt chút nữa ngã khỏi lưng ngựa: "Lệnh Mị đâu?"

Quyền Thư muốn khóc rống lên: "Phu không có người tin tức, khắp nơi chỉ thấy thi thể ảnh vệ Hạ gia, còn có một bảy người áo đen đều chết hết."

Uông Vân Phong như trúng tà, cả người mặt mày trắng bệch, hai mắt ngốc trệ.

Bạch Nghiên túm lấy tờ giấy, chữ viết đã bị nước mưa thấm vào nhìn không rõ lắm, xem bỏ câu đưa tin, hần phân biệt ra được đây là phân công ám vệ nằm vùng ở nha môn đưa tin tức tới.

"Không!" Uông Vân Phong thì thào một chữ, bỗng nhiên vung lên roi ngựa hung hăng quất trên trên mông ngựa: "Nàng không có khả năng..."

Bạch Nghiên kinh hãi: "Lão gia, Triệu vương phi bây giờ còn sống chết không rõ."

Mưa to rơi xuống, bóng dáng này đã tan ra trong bóng đêm, thoáng cái không nhìn thấy nữa.

Bạch Nghiên cảm thấy bi thương, chẳng lẽ thật sự giống như lời người đời nói, lão gia bị oan hồn dây dưa chỉ có thể cô tịch một đời sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hạ Lệnh Mị biết Trang Sinh khóc rất lớn, trước kia cô đơn một mình giờ cảm thấy bên cạnh có một bà tám có thể làm cho thời gian trôi qua, một khi có việc, bà tám ở bên cạnh là hết nàng cũng không nóng nảy một chút nào.

Bà tám Trang Sinh ở trên lưng ngựa cũng không yên ổn, ngồi xuống cười một chút, lại đánh ngựa chạy một lát, lúc sau thì đứng trên lưng ngựa nhìn về phía xa, còn ai oán: "Lúc con người chạy trốn nhất định phải cười ngựa sao?"

Hắc Tử: "Người có thể cho ngựa cười người."

Mọi người run rẩy: "Lạnh quá."

Chỉ chốc lát sau, bà tám Trang Sinh nằm sấp ở trên lưng ngựa nửa chết nửa sống đã không chịu nổi trời mưa không dứt, vắt khô áo ngoài, lại đi vắt quần, cuối cùng liền cởi giày ra cố sức vắt cho ráo nước, chịu hết nổi phàn nàn: "Lúc chạy không nhanh, cũng không được đem đồ đi vứt bớt sao? Ví dụ như, bạc."

Huỳnh Thạch đưa tay: "Ta không ngại mang bạc thay người đâu."

Mọi người gật đầu, cười tủm tỉm: "Chúng ta sẽ không để ý."

Trang Sinh suy nghĩ, cỡi túi tiền xuống treo ở trên cổ con ngựa: "Cũng may ta có con ngựa báu vật, bạc nặng hơn nữa không cần ta đeo trên lưng là tốt rồi. Ha ha ha, Nhóc sinh ta quá thông minh."

Mọi người -_-

Qua nửa canh giờ sau, thành Thần Châu ở phía sau như một bức tranh.

Trang Sinh nằm nghiêng ở trên lưng ngựa: "Chúng ta đã chạy đến sơn lâm rồi, tại sao vẫn chưa gặp được sơn tặc?"

Sơn đạo chuyển hướng, nam nhân cầm đao lớn là hét chạy tới: "Núi này do ta mở, cây này do ta trồng..."

Mọi người rơi lệ, thầm nghĩ: Người là cái đồ quạ đen, thật đáng ghét.

Hạ Lệnh Mị nổi giận, vung trường tiên: "Cút ngay!" Dẫn đầu kỵ mã giẫm đạp đi qua, mọi người đuổi theo.

Trang sinh quay đầu lại tỏ ra tiếc hận: "Các người thật không hiền hậu, phải biết rằng bọn sơn tặc cũng có tôn nghiêm, bọn họ cũng muốn ăn cơm, phải

nuôi sống mẹ la sát, con nhỏ tính nghịch, còn có phụ lão hương thân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép..."

Mọi người nhắc chân đạp hân: "Người lần đi làm son tặc đi!"

Mọi người liên tiếp nhắc chân đá bên trái một cước, phải một đạp, mới đầu chỉ là vui đùa một chút, tuy nhiên khoe mắt cũng liếc về phía Hạ Lệnh Mị, nhìn thấy bộ dạng không cảm xúc lúc này của nàng đang từ từ quan tâm, bắt đầu phát ra nổi bức tức trong lòng. Thỉnh thoảng Hắc Tử nhìn qua cũng không nhìn thấu, mọi người ngoài miệng không nói, thật ra trong lòng đều hiểu. Lúc chạy bán sống bán chết, cả hai người trên giang hồ đều không rõ nội tình nhưng không rời khỏi nhau trong gang tấc, ai cũng không yên tâm.

Những ngày qua, Trang Sinh à Tửu Quỷ ở Ôn phủ uống nhiều rượu gắn kết giao tình mười cái mạng cũng đền không được.. Thời khắc mấu chốt, bọn họ chỉ biết đem sự tín nhiệm giao về phía đồng liêu.

So sánh với Tửu Quỷ vẫn luôn ít nói chỉ biết uống rượu mà nói, Trang Sinh này là một bà tám liến thoắng không ngừng dễ dàng sinh ra cảm giác không được tín nhiệm.

"Có phải người đang suy nghĩ hay không. Cuối cùng ta là cái dạng người gì?" Trang Sinh treo ngược ở dưới bụng ngựa cười hi hi hỏi Hạ Lệnh Mị.

Hạ Lệnh Mị không nói, đôi khi có thói quen im lặng để che giấu cảm xúc thật của mình. Nàng không giống đường muội Hoàng Hậu Hạ Lệnh Thủ tâm cơ thâm trầm như vậy, cũng không phải như Triệu Vương Phi Phi Hạ Ngọa là người tài giấu trong vẻ ngoài đần độn, nàng là sâu sắc, bảo đao sắc bén, một khi ra khỏi vỏ là muốn đá thương người. Tính tình tuy sáng khoái như vậy, mà trong hoàng cung đầy gian trá hoặc là ở trong giang hồ vui vẻ đều dễ dàng hại người hại mình.

"Người có phải đang suy nghĩ lời nói của ta có bao nhiêu là sự thật đúng không? Tính cảm ta đối với người có thuần túy hay không, ta có muốn lợi dụng người làm chuyện gì đó hay không, sẽ không thương hại người bên cạnh người. Đương nhiên, những điều này đều không quan trọng. " Hân lưu loát xoay người ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chăm: "Quan trọng nhất là, ta sẽ sẽ không thương hại người?"

Hạ Lệnh Mị đứng hình trong nháy mắt.

"Ai, ta cảm thấy người với Ôn đại nhân rất giống nhau." Hân run rẩy dây cương, "Các người đều vô cùng cố chấp, vô cùng yếu ớt."

Hạ Lệnh Mị xiết chặt trường tiên ở trong tay ở trong tay.

Trang Sinh lại hét toáng lên: "Tại sao người không thử tin ta một lần? Ta xin hứa, ta không muốn nhất chính là làm phụ lòng kỳ vọng của người."

Hạ Lệnh Mị khinh bỉ hân: "Người biết kỳ vọng của ta?"

"Đương nhiên." Trang Sinh chịu hết nổi vô cùng phẫn chán, bộ dạng có chút đắc ý: "Của người, thậm chí của các người ở Hạ gia kỳ vọng vào người, không phải là cho người cam tâm tình nguyện —— lập gia đình sao."

"Phốc..."

"Hừ —— "

"Khụ khụ, khụ khụ khụ "

"Nghẹn, chẳng lẽ không phải?" Trang sinh gãi đầu, quay nhìn mọi người xung quanh đang nhin cười: "Chẳng lẽ Hạ gia không phải gả con gái, mà là muốn bắt rể sao?"

Loại lời nói này, coi như là Hạ Lệnh Mị luôn coi mở không câu nệ tiểu tiết cũng không nhìn được hai gò má phiem hồng, khoe mắt tơ máu không biết là xấu hổ hay là tức giận, khiến cho gương mặt tái nhợt lộ ra chút diêm lệ.

Trang Sinh hỏi thăm dò: "Yêu cầu về bề hiên của chủ nhân các người có cao hay không? Mặc dù ta không giàu có, nhưng tự thân đoan chính, tính tình hiền hoà, giỏi văn giỏi võ, co được dân được, vẫn chưa hôn nách. Đúng rồi, xương cốt của ta vẫn còn rắn chắc, cho dù bị nương tử quật ngã, chỉ trông chốc lát tuyệt đối sẽ không than thở mà thẳng thiên ngay lập tức... Ai, các vị thiếu hiệp, tốt xấu gì các người các người cũng phải cho ta chút ý kiến chứ! Đúng rồi, " Trang Sinh vội chạy đến bên cạnh Hạ Lệnh Mị, rướn cao cổ nói nhỏ: "Ta đến nay vẫn một mình, gả cho ta người sẽ không thua thiệt."

Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, giống như có núi lửa phun trào thiêu đốt cả người nàng: "Người, hồ ngôn loạn ngữ cái gì đó!"

Không cần phải nói, lộ trình chạy trốn này, sẽ không có ai buồn tẻ.

Màn đêm buông xuống, giờ Hợi canh ba, mưa còn chưa tạnh, núi sâu chập chùng như tấm màn sân khấu đen như mực, chạy tới đều là một mảng tối đen như mực, không tìm được đường về nhà.

Ông Vân Phong chạy được nửa đường trời xui đất khiến gặp được một nữ nhân mặc áo đỏ, trong bóng tối màu đỏ này tản ra như máu, cực kỳ giống làn váy của Hạ Lệnh Mị mỗi khi nổi cơn thịnh nộ. Hân theo bản năng truy đuổi theo, Bạch Nghiên mang theo Âm vệ một đường đuổi theo, không ngừng xuyên qua rừng rậm.

Truy đuổi đến cùng, Ông Vân Phong cơ hồ mệt mỏi kiệt sức, trong đầu toàn bộ như hồ dán, không thể suy nghĩ được gì.

Hắn cảm thấy thật tệ, thần trí không ngừng vang lên tiếng cảnh báo, nói cho hắn biết: Cô gái phía trước không phải Hạ Lệnh Mị, sẽ có bẫy! Mà thân thể cô chấp muốn đuổi theo cô gái áo đỏ, hắn không muốn bỏ qua bất kỳ một bóng dáng nào có thể là Hạ Lệnh Mị.

Trái tim như bị sét đánh vào, hắn cảm giác mình thật sự muốn điên rồi.

"Ông đại nhân!"

"Lệnh... Triệu vương phi?"

Người phía trước thở ra một hơi: "Là ta."

Ông Văn Phong cơ hồ là từ trên lưng ngựa ngã xuống dưới, trong mắt theo bản năng tìm kiếm bóng dáng màu đỏ. Hắn thấy được dung nhan đã từng khắc sâu trong đáy lòng, là Triệu Vương Phi Hạ Nga, nữ nhân áo đỏ đang đứng phía sau lưng nàng, ra dáng vẻ một thủ hộ

Ông Văn Phong chỉ vào nữ nhân áo đỏ: "Nàng ta là ai?"

Nữ tử áo đỏ nhẹ nhàng dựa vào tảng đá bóng loáng, để nước mưa tùy ý rơi vào trên thân thể nàng, làm lộ ra dáng người nhanh nhẹn. Nàng lười biếng phát tay với Ông Văn Phong một chút: "Người giang hồ mà thôi."

Ông Văn Phong biết đây chính là thủ hạ của Triệu Vương, thật lâu trước đây Triệu Vương tiện tay nắm một đám cao thủ võ lâm đều công hiến vì hắn ta.

Hắn quay qua Triệu Vương Phi: "Người có bị thương không?"

Triệu Vương Phi lắc lắc đầu. Cách đó không xa Liễu Lệnh Mặc đã bước lên phía trước, trong tay ôm Tiểu Quận Chúa đang ngủ: "Người bị nặng nhất chính là tiền vệ lữ đoàn. Lúc ấy tình huống quá hỗn loạn, chặn đường cũng có người lần trước đến, chúng ta lo lắng người trong phủ sẽ bị đánh lén, nên mới truyền tin về."

Ông Văn Phong chấn động, lắp bắp nói: "Nhưng ta lo lắng an nguy của các người, đem theo phần lớn nhân mã... Lệnh Mị nàng một mình lưu lại trong phủ." Cả người hắn lay động một cái, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu: "Điều hồ ly son!"

Sắc mặt Triệu Vương Phi kém đi: "Ta để Tiểu Trang đi cứu chị họ." Cô gái trẻ phái sau nàng bước lên một bước.

"Không." Ông Văn Phong đã nhảy lên ngựa một lần nữa, "Các người mau chóng hồi thành Vạn Yên, ta đi tìm Lệnh Mị." Hắn đã không đành lòng nói Ông phủ đã gặp phải phục kích, bị san thành bình địa. Chỉ là vừa mới nghĩ như thế, quanh thân mà bắt đầu run rẩy kịch liệt, máu đều muốn sôi trào lên.

"Nàng là tỷ tỷ ta!" Triệu Vương Phi vội vàng phản bác, "Người không có quyền ngăn cản ta để cho người đi cứu nàng."

Ánh mắt Ông Văn Phong lập tức lạnh lẽo, như hung thần ác sát: "Nàng từ lâu đã không phải là người Hạ gia, nàng là thê tử ta cưới hồi hoàng, nàng là trách nhiệm của ta. Ta không cho người nhúng tay vào bất cứ chuyện gì giữa hai chúng ta."

Lời nói xa cách và cố chấp như vậy, là lần đầu tiên Triệu Vương Phi nhìn thấy.

Ở trong trí nhớ của nàng, Ông Văn Phong vẫn luôn ôn tồn nho nhã, là Ông ca ca vẫn theo khuôn phép cũ nhưng lại vui mừng khi giúp người. Hắn đối với người nào đều là giọng điệu nhẹ nhàng, đối với người nào đều săn sóc cẩn thận, đối với người nào đều đối xử như nhau. Hắn là người hiếm có trong hàng đệ tử thế gia, nhóm bậc cha chú thường khen ngợi hắn, mẫu thân vẫn luôn khen hắn, nhóm thiên kim tiểu thư thì hết lòng cảm mến hắn, cùng thể hệ các thiếu niên càng vui mừng với cùng kết giao hắn, hắn cũng không tranh luận với người khác, không trở mặt với người khác, phảng phất là một quân tử tối cao, khiến cho người ta không đành lòng kéo hắn vào những nỗi khổ sở trên trần thế

Mười năm, rõ ràng biết hắn đã thay đổi quá nhiều, mà đến giờ khắc này Triệu Vương Phi mới hiểu được toàn vẹn: Ông Văn Phong, thay đổi.

Hắn không còn là người nhu nhược ở phủ đệ, thiếu niên mệt mỏi khốn đốn chống lại lệnh mai mối của cha mẹ; hắn không còn là người suy nghĩ tân hôn cũng muốn tránh khỏi phòng giam, là thanh niên ích kỷ muốn mang cô gái mình yêu thương bỏ trốn; hắn càng không phải là người sau khi cưới Hạ Lệnh Mị vẫn luôn ngày nhớ đêm mong thanh mai trúc mã của mình

Chỉ một câu như thế, đã biểu lộ toàn vẹn sự chấp nhất của hắn, sự đảm đương và trách nhiệm của hắn.

"Ông Văn Phong!"

"Trở về bên cạnh Triệu Vương của người đi, đừng để cho ta thiếu dũng khí nắm quyền"

"Người!" Triệu Vương Phi dậm chân, Chu Tiểu Trang bên cạnh lười biếng nằm lên tảng đá lớn, việc không liên quan đến mình nói: "Vợ chồng người ta đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, người sao lại có tâm tư nhà, làm ơn mắc oán."

Triệu Vương Phi dường như tức giận muốn khóc: "Người không biết, thật sự chị họ ta không biết sống chết trước mắt chỉ biết che chở cái tên khốn Ông Văn Phong kia thôi!"

Chu Tiểu Trang giống như không xương trở mình, để nước mưa tùy ý rơi xuống da thịt, nói: "Làm việc thiên tư cái gì, thật đáng ghét." (*làm việc thiên tư:

hy sinh vì lý tưởng.)

Nhưng căn bản Uông Vân Phong không có nghĩ tới làm việc thiện tư. Hắn đối với cảnh Uông Phủ bị tàn phá thì không chịu được, thậm chí còn không bước vào đồng phế tích này một bước nào. Một đường chạy như điên khiến lý trí của hắn đã trở về, hắn nhớ rõ Hạ Lệnh Mị thông minh lanh lợi, Hạ Lệnh Mị võ nghệ cao cường, còn có tính tình nàng luôn kiên cường quyết không lùi bước.

Nàng như vậy, sao có thể để người ta phá đơn giản như vậy.

Nàng nhất định chạy đi.

Uông Vân Phong lau mặt một cái, quyết định thối lui cách xa mấy trượng. Trong đồng phế tích sẽ có người ẩn nấp bất cứ lúc nào, đứng gần quá, sợ ý một chút thì dễ dàng bị người ta công kích.

Hắn còn phải tìm được Hạ Lệnh Mị, hắn phải bảo vệ nàng, hắn không thể bị đánh đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Thần châu so với thành Bắc Định thì nhỏ đến đáng thương, dân chúng chưa từng gặp qua trường hợp khiếp đảm lớn như vậy, mặc dù một tiếng nổ mạnh chấn động tận mây xanh, nhưng mãi cho đến sáng ngày hôm sau mọi người mới vây lại xung quanh đây nhìn.

Trước khi trời sáng Uông Vân Phong đã vào một khách điểm gần đó, Uông Vân Phong ngồi ở phía sau rèm cửa sổ chú ý nhìn. Hắn người này suy tính kỹ càng, giỏi về mưu kế sau mọi hàng động, biết bây giờ hoảng hốt dưới mọi tình huống sẽ bỏ lỡ đi tin tức của Hạ Lệnh Mị, cho nên cũng không chạy xa, trước chấn chỉnh âm thầm bố trí mấy người, lại phân phối người đi ra ngoài tìm manh mối. tin tức Hạ Lệnh Mị bỏ trốn một cách tự nhiên bày ra trên bàn của hắn, khiến cho trái tim vẫn luôn thấp thỏm của anh buông xuống.

Miền là còn sống, hắn vẫn có thể tìm được cô. Uông Vân Phong tương đối tự tin đối với điều này.

Để cho hắn ngạc nhiên là, rõ ràng Cổ gia ở cách vách Uông phủ lại không có động tĩnh. Cổ Lang rõ ràng mong muốn có được Hạ Lệnh Mị, cũng biết Hạ Lệnh Mị ở tại Uông phủ, đối với việc nhà hắn bị nổ tung, đối phương lại lựa chọn trốn tránh không gặp, đây có phải là Cổ Lang nhất gan sợ phiền phức không?

Thời gian trôi qua, nhóm người Âm Vệ nhận được tin tức càng ngày càng nhiều, Tiểu Bạch mang theo chó dường như người được ám hiệu do Hắc Tử để lại. Đợi đến xế chiều, hắn đã biết được Hạ Lệnh Mị ở vùng ngoại ô cách mình hơn trăm dặm, mục đích của nàng... Lại là Võ Lâm Minh Chủ ở tại Nhân Vân trang!

Bạch Nghiên suy nghĩ nhận định những tin tức này: "Lão gia, nhất định là phu nhân ghét bỏ sức mạnh quân sự của người không cao, không có cách nào bảo vệ an toàn của nàng, cho nên hắn cố gắng chạy về phía vòng tay của người đàn ông mạnh mẽ nhất trên gian hồ."

『Tách』, Uông Vân Phong bẻ gãy viết bút lông.

Quyển Thư nước mắt lưng tròng: "Quả nhiên là trăm thứ sinh không dùng được một, hiện tại, phu nhân thật sự ghét bỏ lão gia. Bạch đại ca, người sớm muộn cũng sẽ vứt bỏ ta đây vai không thể gánh được người yêu, đúng hay không?"

Bạch Nghiên khinh bỉ: "Từ khi nào người là người yêu của ta?"

Quyển Thư ngã xuống đất, lệ rơi đầy mặt: "Người thật nhẫn tâm —— gào thét..."

"Câm miệng!" Không chút do dự ném cây bút về phía hai người kia. Bọn họ là cái gì không thông cảm cho trái tim đang bị đã kích của hắn một chút chứ?

Uông Vân Phong ôm trán thở dài, mở cửa sổ ra, lại một con chim Yến bay vào một cách chuẩn xác, nhắc chân bắt lấy đầu Uông Vân Phong, mà một bóng đen bay theo phía sau chim Yến, đưa lưng về phía ánh mặt trời như Đại Bàng giương cánh mà rơi vào phía bên cửa sổ, hai tay tiếp khung cửa sổ, với đầu vào, trông mất linh động của đôi dã thú nhìn khắp phòng đánh giá.

"Là ai?" Bạch Nghiên kịp thời phản ứng đầu tiên, dẫn theo sự chú ý của Uông Vân Phong đang ngồi trên ghế, Quyển Thư ngơ ngác quỳ rạp trên mặt đất, cùng Bạch Nghiên một cao một thấp nắm lấy đứa nhỏ bên cửa sổ? !

Một đứa bé trai nhìn có vẻ mới 5-6 tuổi, mặc áo màu nâu ngắn vừa vặn, bên hông treo một tiểu đao màu đồng răn rôi, cả người ngồi chồm hổm giống như một con báo nhỏ có thể xuất kích bất cứ lúc nào, cái nhìn cảnh giác mà phách lối đối với ba người lớn trong phòng này.

Đứa nhỏ không có trả lời, nó nhìn kỹ Bạch Nghiên đánh giá lại một lần, bĩu môi, lại nhìn về phía Quyển Thư, nghiêng đầu nhìn, từ trong miệng truyền ra một tiếng cười nhạo báng, cuối cùng hướng về phía Uông Vân Phong tài năng vang vọng đang đứng bất động như núi. Động tác của đứa nhỏ dừng lại bình thường, đôi mắt tròn xoe híp lại thành một đường nhỏ, mũi hồng, khóe miệng nhếch lên thành một đường thẳng, có loại hương vị mạnh mẽ và lạnh lùng

Rất giống hai người, Bạch Nghiên nhìn chăm vào đối phương, mắt phát hiện hoa văn trên miếng ngọc bội treo trên eo của đối phương. Hoa sen mùa hè, có 5 nụ hoa, là con cháu của Hạ tướng quân Hạ Tường Dân thuộc ngũ phòng của Hạ gia

Bạch Nghiên không dám thả lỏng, từ sau khi Triệu Vương Phi đi, Hạ gia không có tin tức nói còn có người sẽ đi qua gặp lão gia. Từ thời gian bảy năm trước đến đây, người của Hạ gia hầu hết là tiểu lý tàng đao (*khâu phạt tâm xà), càng là tiểu nhân đánh rắm thì càng có gan làm loạn, lão gia nhà hắn đã bị hại không ít lần trên tay tiểu bối. Trong lúc đang nghĩ ngợi, đứa nhỏ này liền nhảy xuống bệ cửa sổ, lại một lần nữa ngồi xuống bên cạnh, vẫn là bộ dáng sẽ công kích bất cứ lúc nào.

Bạch Nghiên mở miệng: "Tiểu đệ đệ, người có quan hệ gì với Hạ gia?" Chưa nghe nói qua ngủ phòng Hạ gia có phòng ngoài, rõ ràng có con đã lớn như thế này.

Đưa bé có tai như ốc, đôi con người đen không hề chớp mắt đối với Ông Vân Phong, nhảy xuống, lại nhảy xuống, Bạch Nghiên đã không kịp ngăn cản, đối phương đã nhảy tới Ông Vân Phong ngồi xuống cái ghế trên lan can.

Một đứa nhỏ năm sáu tuổi, thể cốt tuy nhỏ cũng không nhỏ, cả người vo lại thành một khối tròn màu đen dường như đứng một chân ở tay vịn bên cạnh, một chân khách lướt qua cánh tay đáp ở trên vay, đầu bàn tay duỗi ra phía trước, ánh mắt giống với Uông Văn Phong. Cũng là con người màu đen, người lớn mang theo bình tĩnh lạnh lùng, đứa nhỏ thì như dã thú khát máu cùng với sự lạnh lùng, chớp mũi chỉ kém một millimet có thể chạm vào nhau rồi.

Bạch Nghiên càng thêm khẩn trương. Quyền Thư đã chạy tới rồi, hai tay kéo cánh tay đưa bé này, kéo không nhúc nhích. Hẳn đi ôm vòng eo đối phương, ôm bất động! Hai tay của hắn dùng sức ôm cổ của đối phương ra phía sau, lại bất động! Quyền Thư dùng cả hai chân, hàm răng song song, nảy sinh độc ác muốn di chuyển đối phương một chút, một môi thờ hồng hộc, đối phương vẫn cách cánh mũi Ưng Vân Phong chỉ một milimet.

Quyển sách nước mắt lưng tròng nhìn về phía Bạch Nghiên, Bạch Nghiên quay đầu. Người này rõ ràng ngu ngốc mà không biết, võ công đứa nhỏ này không tệ, công phu Thiên Cân Trụ cùng với Lô Hỏa Thuần Thanh, vai không thể gánh tay không thể xách đứa ngu dốt nào có thể chịu được nó chứ?

Mọi người đang suy nghĩ không biết mục đích của đối phương thì đột nhiên đối phương lấy một bức tranh từ trong vạt áo mò ra. Trong bức tranh là hình một người đàn ông, lông mày dựng thẳng, con mắt lạnh lùng, đang mặc áo màu lam lung bàn tay dựng thẳng từ trên cao xuống, toàn thân lộ ra thần khí chó có quấy rầy, bên cạnh người đàn ông vẽ một cái kim ban, toàn bộ đều màu đen như một con báo nhỏ.

Tiểu nam đồng cảm bức tranh đứng đối diện Uông Vân Phong, cuối cùng nói một câu: "Người có ăn con chuột hay không?"

Uông Văn Phong nhử mày, giọng điệu càng thêm xa cách so với đôi phương: "Không ăn."

Nam đồng hỏi lại: "Người có thể chơi thuyền chiến hay không?"

Uông Vân Phong: "Không chơi."

"Đại bác chứ?"

"Không."

Giống như một lão ngoan đồng sờ lên cái cằm trống không: "Người hiểu cái gì?"

Uông Vân Phong tựa lưng vào ghế ngồi, hoàn toàn thư giãn. "Người lại hiểu cái gì?"

"Ta muốn hỏi người."

"Ta đang hỏi người."

"..." Hai người im lặng, đối mặt, nhủu mày. Cuối cùng đứa bé cũng có sức sống trở lại, có lẽ là vì trờng nhau quá lâu, không có hứng thú, quay đầu , chắc chắn nói: "Lão nam nhân không thú vị."

Uông Vân Phong lạnh nhạt nói: "Một đứa nhỏ không có tôn ti."

Đưa bé mạnh mẽ quay đầu lại, nhe răng nhanh, cắn lấy trên cổ Uông Vân Phong.

"A a a a a a a a a a a a a a a a a a a ——" tiếng thét của Quyền Thư chói tai, bít lại cổ của mình trong phòng giât nảy mình.

Bạch Nghiên nhanh chóng phóng tới điểm huyết đạo của đứa bé, đầu ngón tay mới vừa tới sát lưng đối phương, đứa bé đã nhảy tránh ra từ trong miệng phun ra một miếng thịt còn máu đỏ tươi. Rõ ràng nó cắn cái cổ Ông Văn Phong thành một cái lỗ sâu, mà khổ chủ, lông mày Ông Văn Phong đều không nhú lại, tùy ý để máu chảy tuôn ra.

Âm vệ ngoài phòng nghe tiếng đông đập cửa vọt vào, còn chưa kịp thấy rõ diện mạo của đứa bé, bên ngoài cửa sổ cùng nóc nhà đồng loạt xuất hiện

mười mảy ảnh vệ. Trong phòng, đứa bé bị một người cao lớn lạ thường, mặt mày thô kệch, toàn thân người đàn ông khôi ngô vạm vỡ tản ra mùi tanh nước biển ôm ở trên vai.

Bạch Nghiên hét lớn: "Các người rốt cuộc là ai?"

Phía sau người kia tuyền tới một giọng cười hi hi bén nhọn: "Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm." Đi ra là một người nhỏ bé, tiểu thiếu niên môi hồng răng trắng, cúi người chào nói với Uông Văn Phong: "Chúng ta là thuộc hạ của Hạ ngũ gia Hạ tướng quân, tại hạ Khổng Tiên báii kiến Ngự Sứ Uông Đại Nhân, Uông đại nhân an khang."

Uông Văn Phong dường như cũng biết thân phận của đối phương, dù sao người đàn ông trần truồng từ trên nóc nhà kia chính là Văn Đồ của Hạ Gia từ lâu đã nghe qua lai lịch.

Uông Văn Phong chỉ vào đứa bé trên bờ vai của người đàn ông to khỏe kia: "Nó là ai?"

"A, vị to lớn này là trụ thủ đắc lực của Hạ Tướng Quân tên Võ Sinh." Khổng Tiên vuốt lưng người kia: "Võ Sinh, mau tới báii kiến Uông đại nhân. Nhưng ông ấy là bạn lâu năm Nhị cô nương, đơn giản không thể đắc tội."

Lời nói thô thiển, mọi người ở Uông gia đều hiểu được. Nhị cô nương, chính là Hạ Lệnh Mị. Bạn lâu năm loại tục ngữ này nói được dễ nghe là người yêu cũ, nói khó nghe là vợ bé bên ngoài, không cách nào tiến gần được, cũng đầy đủ biểu lộ lập trường người tới. Đơn giản không thể đắc tội, nếu quả thật đắc tội, như vậy có thể trở mặt vô tình.

Uông Văn Phong làm Ngự sử nhiều năm như thế, phong ba bão táp gì mà chưa thấy qua. Chỉ cần không phải Hạ Lệnh Mị, bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì cũng khó có thể làm cho hắn động tâm.

Khổng Tiên thấy mặt Uông Văn Phong trắng bệch như xác chết càng ngày càng giống thần tiên, bỗng hiểu ra chỉ vào đứa bé trên vai người đàn ông: "Vị này chính là Hạ Phân, tiểu bối Hạ gia trong Bát thiếu gia." Cha mẹ là ai, Khổng Tiên không nói, Uông Văn Phong cũng không hỏi.

Chỉ cần là đứa nhỏ Hạ gia, Uông Văn Phong cho dù bị cắn đến vỡ nát cũng chỉ có thể chịu đựng.

"Người này không có tí sức lực nào." Hạ Phân ôm lấy chân lạnh lùng nói.

Hiển nhiên Khổng Tiên cũng đồng ý, nhìn máu ở cổ Uông Văn Phong nhún vai nói: "Phân thiếu gia, hàm răng người lại nhột sao?"

Hạ Phân vô tội nói: "Ta nhìn thấy hắn đã muốn cắn. Có lẽ, ta sắp thay răng rồi hả?"

Uông gia không người nào nói chuyện, lúc người thay răng đều thích cắn người? Đứa nhỏ này ai dạy, giống như báo con, quá khí thế phóng khoáng rồi.

Khổng Tiên tìm Uông Văn cũng không phải để nói chuyện phiếm, nói vài câu không liên quan liền đi thẳng vào vấn đề: "Uông đại nhân, Nhị cô nương đâu rồi?"

Uông Văn Phong tùy ý để Quyền Thư bôi thuốc quần băng vải cho mình: "Người tìm nàng có chuyện gì sao?"

"Hạ tướng quân để cho chúng tôi hộ tống Phân thiếu gia đến bên cạnh nhị cô nương. Trước đó vài ngày Phân thiếu gia đã thư từ qua lại với Hạ, chạy tới đây không dễ, Uông phủ rõ ràng không có, chơi đùa không lịch sự rồi."

Người Uông gia thâm giảo, người nói cái chim gì chứ!

Bạch Nghiên bắt chéo hai chân nhắc nhở: "Bút tích của phu nhân chúng tôi, hiển nhiên không giống bình thường."

"Ồ, Nhị cô nương làm người ta nổ sao? Không tệ, nàng đúng là thuốc nổ, súng đạn cái gì, sờ trường là nhất rồi."

Mất Quyền Thư tròn trắng.

"Người đâu? Đừng nói cho chúng ta biết, các người đã là nhị cô nương biến mất! Thực sự biến mất cũng không quan hệ, tự chúng ta đi tìm. Ôi nhìn Uông phủ cũng bị phá hủy nửa ngày rồi, sao vậy vẫn chưa tin tức nhị cô nương, thủ hạ làm ăn như vậy sao."

Tiểu Bạch mới vừa xông vào cửa nghe được phân nửa giận dữ nói: "Ai nói không tìm được phu nhân, ta đây mang bọn người đi."

Bạch Nghiên lắc đầu, ngu ngốc. Hắc Tử người là cố ý dạy Bạch Tử thành Tiểu Bạch sao? Người đây là gián tiếp trả thù đó!

Làm ở Uông gia ngoại trừ bên ngoài lão gia là người thông minh nhất, Bạch Nghiên cảm thấy áp lực rất lớn

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Người giang hồ xây Sơn Trang giống như cung điện của Hoàng Đế, người thân phận càng tôn quý lại càng thích ở chỗ cao, thường thức cảm giác liếc nhìn chúng sinh văng dạ. Tâm trạng thoải mái có thể nhìn từ trên cao xuống nở nụ cười quyến rũ, tâm trạng phiền muộn thì giờ loa lên rống, nhân sinh bao nhiêu! Nhân Vân trang cách thành Thần Châu có hơn trăm dặm đường, chính giữa có vô số núi rừng và suối nối liền tiếp nhau, núi rừng chập trùng tạo thành một cái ngoạ long, mà Sơn Trang ngay tại chỗ cao nhất đầu rồng, bình thường dân chúng muốn leo lên ít nhất cũng một ngày. Người giang hồ, đi nhẹ nhàng như không ٓ (ٔ ∇ ٕ) ٔ

Hạ Lệnh Mị nhận được tin tức Triệu Vương phi bình an thì nàng đã có thể nhìn thấy tháp Diêm ở tại long đầu phía xa xa, vô số Hắc Điều từ đỉnh tháp lượn quanh xuống dưới, có chút cảm giác âm trầm

Phía sau nàng còn có bọn ám sát giả bám riết không tha, bên cạnh nàng còn mang theo một Trang Sinh trắng đen không rõ, hộ vệ của nàng mặc dù không ít nhưng cũng không nhiều. Lâm quân cờ Hạ gia thả trên giang hồ, sự an nguy của Hạ Lệnh Mị cũng không quan trọng, mà bản lĩnh nàng có được, ngoại trừ hai năm đầu nàng ra ngoài gây chuyện thị phi khiến người nhà lo lắng, cho nên, cho dù bản thân khổ cực gian nan, chính nàng cũng không lo nghĩ và sợ hãi nhiều.

"Nói đến vị vô lâm minh chủ Cửu Phương Hi này, hẳn cũng là một nhân vật truyền kỳ. Lúc còn đang mặc tã thì mẫu thân chết vì bệnh, vú em mang theo hấn lớn lên. Phụ thân nghe nói là nhân vật có mặt mũi trong triều, nhưng vẫn đem hấn an trí ở biệt trang, chưa bao giờ dẫn vào trong phủ. Sau đó, phụ thân bởi vì bị quyền thần hãm hại trở thành tội phạm bị giết chết cả nhà bị tịch thu lại tài sản, hấn được bảo hộ ở nơi bí ẩn có thể may mắn còn sống sót, về sau có một cuộc gặp gỡ bất ngờ, được cao nhân dạy bảo trở thành thanh niên tài tuấn hiếm có trên giang hồ."

Hạ Lệnh Mị không có hứng thú với vị Vô Lâm Minh Chủ này, thực sự nàng đang muốn đi tìm một người không phải Cửu Phương Hi. Nhưng, bị Trang Sinh hiểu lầm có thể giảm bớt rất nhiều rắc rối, nàng cùng Hắc Tử đều lựa chọn sáng suốt để người đang hiểu lầm kia cứ tiếp tục.

"Cửu Phương Hi là vị Vô Lâm Minh Chủ hiếm thấy có ruột thịt với Triều Đình." Trang Sinh nói đầy thâm ý.

"Vì sao?" Hạ Lệnh Mị nhún mày, "Cũng bởi vì hấn cầu hôn ta sao? Ta chỉ là con gái Hạ gia, nếu không phải con gái duy nhất. Mặc dù Hoàng Hậu xuất thân từ nhà ta, lại không có nghĩa là bất luận cái gì có quan hệ thông gia đều có thể dễ dàng làm được tai to mặt bụi."

Trang sinh cười hắc hắc nói: "Người là muốn nói, quan hệ bám váy đàn bà không được, đúng không? Nhưng, có mối hôn sự này dù sao cũng có được còn hơn không. Hơn nữa, võ nghệ của vị Vô Lâm Minh Chủ này niền cường có thể so sánh được với ta, chọn hấn làm địch, phần thắng của ta có đến bảy phần."

"Này, người cũng bớt khoe khoang chút đi?" Cuối cùng Hắc Tử cũng nghe không nổi nữa, thật sự là chưa thấy qua người nào da mặt dày như thế. Vị Vô Lâm Minh Chủ này là người nao, Trang Sinh hẳn lại là người nào, hấn lại còn nói Vô Lâm Minh Chủ so ra kém với hấn!

Hạ Lệnh Mị cười hỏi: "Có phải người đã quên nhân tố quan trọng nhất hay không?"

"Cái gì?"

Hạ Lệnh Mị thần nhiên nói: "Tâm ý của ta."

Trang Sinh ngẩn người: "Con gái các người không phải chỉ chọn gia thế của đối phương cùng tài năng và học vấn thôi sao? Lúc nào thì lo lắng qua ý kiến của nhà gái rồi!"

Hạ Lệnh Mị quát ngựa nhảy nhanh hai bước: "Vốn phải là như vậy, nhưng ta thì không." Nàng quay đầu nhìn hấn, "Người có nghe nói qua cô nàng tự mình lựa chọn lão công chưa? Người có nghe nói qua tự tung tự tác muốn gả thì gả, không muốn gả sẽ không gả đợi gả khuê nữ chưa? Người có nghe cô nàng lang thang tùy ý hành tẩu giang hồ chưa? Người chưa nghe nói qua, nhưng mà bây giờ người đã gặp được."

Nàng ngẩng đầu lên, khoe mắt đuôi mày đều là kiều căng cùng cao ngạo: "Nhưng ta nói cho người biết, ngoại trừ ta, thế gian này không có bất kỳ cô gái nào có can đảm nói không với nhân duyên của chính mình."

"Không có gia thế, bộ dạng nam tử có tài học, nếu như ta không thương, ta sẽ không lấy chồng."

"Nếu ta thật sự động tâm, mặc kệ đối phương là ai, là thân phận gì, ta đều có thể an tâm vợ hiền của hấn, cả đời vì sự nghiệp của hấn, địa vị cùng gia tộc phấn đấu."

Lúc nói lời này, Trang Sinh giống như nghe được một giọng nói bay thẳng xuống từ suối thác cách đó không xa. Lời nói của cô gái này dễ nghe mà đập thủng thủng vào cánh cửa, từng chữ bay văng đến cửa, đã rơi vào trái tim. Phù phù phù phù, có con thỏ nhỏ bay vọt đi ra, con nai vui mừng theo sát hấn, cá chuồn chim nhạn kết thành một đội, trong nháy mắt chiếm đoạt cái bầu trời mây trắng rộng bao la kia.

Hấn phảng phất nghe được tiếng hơi thở mình: "Ta nghĩ, ta cuối cùng biết vì sao Ưông đại nhân đối với người u mê không tình ngộ... Cần thận!"

Nhanh như thiểm điện, cơ hồ trong nháy mắt Trang Sinh bay tới sau lưng Hạ Lệnh Mị, vô số lao từ bốn phía bay đâm tới.

"Khung!" Trong lúc luống cuống Trang Sinh bắt được không ít mũi tên, hất lên trường tiên trực tiếp quất vào móng, giữa tiếng kêu gào Ảnh Vệ nhanh chóng phá vòng vây.

Trong lúc đó tìm đập nhanh trong nháy mắt, Ôn Vân Phong mở mắt ra. Giống như hắn vừa mới bị ngất đi.

"Lão già, người đã hai ngày một đêm không nghỉ, vẫn nên trở về đi. Ta sẽ đem phu nhân mang về." Tiểu Bạch cỡi ngựa ở bên cạnh hắn, một tay vịn chặt lưng hắn.

Ôn Vân Phong lắc đầu, nhìn thấy phía trước Hạ Phân đang ghé vào trên bờ vai Võ Sinh tò mò nhìn hắn, thấy hắn tỉnh lại, bĩu môi: "Người thực nhu nhược!" Hạ Phân nói, "Nếu như trên chiến trường ngủ gà ngủ gật, trong tích tắc có thể làm cho đầu người rớt xuống."

"Người cùng Hạ tướng quân ăn nằm với chiến trường?"

"Đương nhiên. Đàn ông sợ hãi trên chiến trường không phải đại trượng phu, là người nhu nhược."

Ôn Vân Phong nhàu mày: "Lời này ai dạy người?"

"Bọn lính đều như thế nói. Mẹ nói, chiến trường là rèn luyện sự quyết đoán tốt nhất, cũng chỉ có trên chiến trường mới có thể sinh ra nam tử hán đội trời đạp đất." Có lẽ Hạ Phân cảm thấy trên đường quá nhàm chán, khó có người chịu cùng hắn nói chuyện phiếm thái độ cũng có chút hiền lành. Đương nhiên, giọng điệu vẫn tương đối khinh thường: "Người không có ăn nằm với chiến trường, là kẻ yếu."

Ôn Vân Phong ngồi thẳng, một lần nữa nắm chặt dây cương, chỉ nói: "Trong lịch sử, Tướng quân lớn đều chết trong tay Văn Thần. Người ăn nằm với chiến trường, cũng lắm xem như măng phụ, vẫn là người nhỏ nhất."

Hạ Phân tức giận giọng quả đấm: "Chờ ta lớn lên, ta sẽ đánh cho người răng rơi đầy đất. Ta không cho người ức hiếp người Hạ gia."

Ôn Vân Phong hừ cười, quả nhiên là đứa nhỏ Hạ gia, tư tưởng gia tộc ăn sâu bén rễ, không cho phép bất cứ người nào nói Hạ gia kém, cho dù là trong lời nói. Chỉ là, rõ ràng nó được gọi là Hạ Ngũ Gia vì Hạ tướng quân, có thể nhìn thấy là từ nhỏ ở quân doanh lớn lên. Người Hạ gia đúng là chưa bao giờ cho phép nuông chiều đào tạo tiểu bối, trong nhà với trên triều đình đây là hai thái độ hoàn toàn khác nhau.

Ôn Vân Phong tương đối mệt mỏi, hắn cảm thấy đứa nhỏ một chút có thể nâng cao tinh thần: "Can nường của người là ai?"

Hạ Phân vùng cái đầu: "Không nói cho người."

"Vậy mẹ ruột người đâu?"

"Can nường."

Ôn Vân Phong uốn nắn hắn: "Can nường là can nường, mẹ ruột là mẹ ruột."

Hạ Phân chỉ luôn có hai chữ: "Can nường."

Quả nhiên là một tiểu tử ngốc, Ôn Vân Phong nghĩ. Hơn nữa còn là chiếc răng rất tốt, nuôi dưỡng rất tề, tiểu tử ngốc tính tình bướng bỉnh.

Tiểu tử ngốc nhún mũi: "Có mùi máu." Võ Sinh lập tức đem hắn từ trên bờ vai ôm xuống để trong lòng, giống như con Vượn cao lớn ôm tiểu hầu tử.

Không Tiên hỏi hắn: "Ổ hướng nào?"

Hạ Phân thò đầu ra, giống như dã thú đang tìm kiếm con mồi, mọi phương hướng đều hít hà, chỉ vào một cái đường nhỏ không người đi qua. Không Tiên không dám khinh thường, lại phái ra hai người đi tìm hiểu trước.

Tiểu Bạch học theo hình mũi ngửi bốn phía, cái gì cũng không có nghe thấy. Bạch Nghiên giục ngựa đi tới bên Ôn Vân Phong, cùng với Tiểu Bạch đem Ôn Vân Phong bảo vệ ở giữa. Ôn Vân Phong hỏi: "Đây là sơn lâm, có phải đám thợ săn giết dã thú hay không?"

Không Tiên liếc nhìn đối phương, từ trong túi móc ra một cái khăn gấp đặt xuống cạnh mũi Hạ Phân

Ôn Vân Phong cách đó hơi xa, chỉ cảm thấy khăn gấp này có chút quen thuộc. Bạch Nghiên nói khẽ: "Đứa nhỏ này là chó? Rõ ràng cho nó ngửi mùi cô gái thiêu khăn."

Hạ Phân lại một lần nữa chỉ về hướng vừa rồi: "Mùi của can nường."

Không Tiên liền xung ngựa xông lên phía trước, những hộ vệ khác của Hạ gia cũng đuổi theo ngay sau đó. Ôn Vân Phong có chút nghi hoặc, bọn họ đi về phía không khác mấy so với phía Hạ Phân chỉ, Hạ Lệnh Mị bị người truy kích, cũng có thể nửa đường thay đổi lộ tuyến...

"Can nường, can nường." Hạ Phân hét to.

"Phân thiếu gia, nơi này khác chiến trường."

Đi xa Hạ Phân lập tức ngậm miệng, trong gió không thể cảm thấy mùi giết hại nhiều khiến cho thêm căng thẳng

"Đuổi kịp bọn họ." Ông Vân Phong nói. Đúng lúc thám tử Âm Vệ cũng có tin tức, "Phu nhân bị tấn công!" Bạch Nghiên nói. Ông Vân Phong đã đuổi theo sau đám người Không Tiên, không nghe được.

Khắp nơi đều là bụi gai, xước trên mặt người, trên mu bàn tay rất đau, như là kim châm một đường bay tới. Hạ Phân được Vô Sinh bảo vệ rất tốt, Ông Vân Phong giục ngựa ở phía sau, của huyết Thái Dương của hắn nhảy thành thạch, không ngừng đầu lên có thể nhìn thấy thấy đôi mắt đen nhánh của Hạ Phân thò ra từ trong người Trang Sinh.

Cũng không biết chạy bao lâu, trên mặt Ông Vân Phong đều chảy máu một mảnh, không biết là nước trên nhánh cây hay là hai má mình đã bị phá vỡ. Thấp thoáng, hắn cũng ngừng được mùi máu. Hành vi lại hăng hái lên mười lần, thấy được một số thi thể, là bị tên bay loạn đâm xuyên tim mà chết, quần áo này vừa nhìn đã biết là Ảnh vệ của Hạ gia.

Ông Vân Phong nghe được tiếng tim đập của mình, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Trên đường thỉnh thoảng chuyển đổi phương hướng, toàn bộ đều dựa vào tiểu cái mũi của tiểu Phân. Bộ hạ của Hạ Tước quân đều tin tưởng đứa bé này, người của Ông gia đối với sự thật này cũng tạm thời tin nó.

Mỗi người đều đổ mồ hôi.

Thi thể càng ngày càng nhiều, có người áo đen, cũng có ảnh vệ. Trên vỏ cây, trên cỏ, khắp nơi đều có ngựa chết cùng khi thể, mùi máu thuận theo gió bay lại đây.

Tất cả mọi người thường thấy thi thể, bọn họ một bước cũng không có ngừng. Theo dư âm ban ngày ánh mặt trời dần dần hạ xuống từ đỉnh núi thì mọi người đã nghe được tiếng binh khí cùng giọng nói. Trên hàng mi Ông Vân Phong đều là nước, hắn thấy được một ít bóng dáng màu hồng, xiêm y này càng thêm xinh đẹp so với ngày thường, nếu như ngủ.

Nàng đã bị một đám người vây đánh bên trên vách dốc, phía sau xa hơn là thác nước đang tuông xuống hồ sâu. Sau lưng của nàng có một nam tử áo trắng, đầu vai của hắn còn cầm một đoạn tên, tóc tai rối bù, áo trắng cơ hồ bị nhiễm đỏ.

"Can nương ——" giọng nói non nớt của trẻ con phá không khí vang lên, Hạ Lệnh Mị gian nan từ trong đám vây đánh ngẩng đầu lên.

Trên mặt của nàng đều là máu.

Ông Vân Phong cơ hồ cũng muốn sợ hãi kêu ra tiếng, hắn không có la lên được, hắn nhìn thấy một mũi tên, từ bên cạnh rừng cây rậm rạp bay tới, mũi tên sáng chói đến ngửa mặt, quá sắc bén, quá đột ngột rồi, để cho tất cả cử động của hắn đều ngừng lại.

Hắn nhìn thấy mũi tên xông về phía Hạ Lệnh Mị.

Ở tên sau lưng, mi mắt của nàng phản chiếu ra bóng dáng của hắn;

Ở tên phía trước, Hạ Phân như tiểu Báo bay tới, chạy tới lướt qua mọi người .

Sống lưng nàng bị người đụng một cái, mặt Trang Sinh cười hi hi xuất hiện tại giữa tầm mắt của mọi người

Trái tim Ông Vân Phong giống như bị bàn tay khổng lồ bóp lấy rồi.

Hạ Lệnh Mị té xuống, đầu mũi tên lao vào lòng ngực Trang Sinh, mỗi người đều ngừng lại hô hấp rồi .

Hạ Lệnh Mị kinh ngạc, thân thể nghiêng, lại nghiêng, cả người Trang Sinh đều đặt trên vai áo giáp của nàng... Hai người bọn họ cùng ngã vào trong thác nước, rớt xuống phía dưới, ngoại trừ hơi nước trong suốt bay lên, chỉ có màu đen tối.

"Nương!" Hạ Phân lại kêu lên một lần nữa, thân thể nhỏ nhỏ cũng rơi theo xuống dưới. Kế tiếp, thân thể to lớn của Vô Sinh cũng nhảy theo xuống dưới.

Ngựa Ông Vân Phong đã bay lên ở bên trong, hắn muốn đi tìm Hạ Lệnh Mị.

Bạch Nghiên nhanh tay lẹ mắt nắm lấy thắt lưng của hắn, tại thời điểm đầu sôi lửa bỏng lôi hắn trở về.

Người đó của Ông Vân Phong đã rời đi xuống địa ngục, lòng của hắn cũng đã lọt vào 18 tầng, không biết từ bao giờ mới có thể bò lên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Cuối cùng lúc ánh chiều dương hiện lên trên sóng lưng sườn núi, bóng dáng từng người lọt vào trong hố sâu.

Lúc Hạ Lệnh Mị rơi xuống dưới, trường tiên đồ thám vung ra ngoài, muốn xuyên qua thác nước cuộn cuộn được cây trụ nhỏ bé tạo teo bắt lại. Lại ngẩng đầu, liền nhìn thấy thân thể Hạ Phân rơi xuống tới, nàng hít một hơi lạnh khí, cổ tay run lên, nửa nghiêng thân thể bỏ rơi Trang Sinh đang dựa vào, phần đuôi rơi vung vào bên hông Hạ Phân.

Cách màng nước, đứa nhỏ đập vào trong ngực của nàng, tốc độ hai người rơi xuống nhanh hơn.

Dáng người to lớn của Võ Sinh như chiếc vỏ cứng cáp trên lưng con rùa, từ trên đỉnh đầu choàng xuống tới. Hạ Lệnh Mị cảm thấy, thể rơi của bọn họ dường như nhanh hơn một chút nữa rồi?

Cũng may, Trang Sinh đệm ở dưới chân của nàng.

Mọi người giống như xếp La Hán, phù phù rơi xuống hố sâu. Trang Sinh đứng mũi chịu sào, lưng Võ Sinh bay ngược nước, Hạ Lệnh Mị đứng ở trên bụng của hắn, Hạ Phân được bảo vệ ở trong ngực nàng.

Đập vào mắt ngoại trừ đỉnh đầu bọt biển màu trắng, chính là hố sâu thăm tối vô tận.

Hạ Phân ngẩng đầu tựa như la lên một tiếng gì đó, Hạ Lệnh Mị vuốt tóc hấn lạng lẽ an ủi. Bọn họ đều là người đã từng chiến đấu trên biển rộng, kỹ năng bơi rất tốt. Tay Võ Sinh tìm được trước bọn hắn, đem Hạ Lệnh Mị lên trên mặt nước, hạ Phân ho khan hai tiếng, duỗi tay ôm chặt lấy cổ Hạ Lệnh Mị.

Một đường sinh tử khiến đứa nhỏ hoảng sợ không ít, gắt gao ôm mẹ ruột của mình không muốn buông tay.

Có Võ Sinh như Hải Quy, mẫu từ hai người ở trên lưng của hắn an toàn có ra dòng nước xiết, một đường bơi đi.

Chung quanh toàn bộ đen lại, cây cối bị gió thổi được như ma quỷ nổi điên. Đáy nước thật ẩm áp, mặt nước lại lạnh đến mức triệt để. Hạ Lệnh Mị đã cố gắng ôm lấy Hạ Phân, hăm răng đứa bé lạnh run lên. Bọn họ phải lên bờ, vấn đề là không biết còn lính đuổi theo hay không, bên trong rừng sâu núi thẳm khắp nơi đều có thể là địa điểm ẩn thân tốt, lên bờ thì gặp phải ám sát đột nhiên xuất hiện. Một mình Hạ Lệnh Mị cũng không phải sợ, nàng có vô số dũng khí và can, cũng nguyện ý dùng bản thân làm mồi dẫn xả xuất động, bây giờ không dám.

Hạ Phân ý lại làm nàng không dám làm chuyện gì khác khác người, nó là vỏ đao của nàng, sẽ chôn vùi tất cả sự lớn gan lỗ mãng của nàng không chút nương tình.

Ba người, im hơi lặng tiếng nhìn theo dòng nước chảy xuống dưới.

Hạ Lệnh Mị buột tóc lại, nghi hoặc hỏi: "Có phải là ta đã quên cái gì không?"

Hạ Phân càng ôm chặt vào trong ngực nàng. Được rồi, quên ai cũng không quan trọng, chỉ cần đứa nhỏ ở bên người nàng là tốt rồi.

Trời dạt như vậy hơn nửa đêm, sau một ngày một đêm mưa to không biết điểm dừng, bầu trời đêm mênh mông không nhìn thấy sao, Võ Sinh cũng không phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Cuối cùng, lúc toàn thân Võ Sinh đều sưng vù, bọn họ chọn lựa một chỗ vẫn còn bằng phẳng để lên bờ. Nơi này chỉ có một rừng cây nhỏ, rừng cây lớn ở phía sau chỗ đó rất xa. Võ Sinh vác hai người bọn họ đi tuần tra một lần trong rừng cây nhỏ, không phát hiện ai theo dõi mà đến ám sát. Trên đường, mấy người cùng thật thành thực nhặt lấy nhánh cây khô, bắt vài con thỏ hoang, Hạ Phân không thấy được con chuột, ngược lại nhảy xuống muốn bắt thêm mấy con sóc đang ngừng coi.

Đoạn thời gian từ bờ biển đi đến đất liền này, Võ Sinh cùng Không Tiên dạy bảo nó khá nhiều. Những người này trên chiến trường giết người như ngóe, ý thức muốn sống so với người bình thường càng cao, dạy cho hạ Phân bản lĩnh tự nhiên đều là kỹ năng thực dụng, không đùa giỡn cái đẹp, không nói trống rỗng.

Võ Sinh phụ trách đánh lửa, tiểu Hạ Phân lưu loát vặn gãy cổ đám vật nhỏ, quen cửa quen nẻo mở ngực bẻ bụng, rút gân lột da, mút lấy nước miếng dùng cây gậy đã bỏ sạch vỏ râu mấy con vật nhỏ lại thành một chuỗi, để ở trên lửa nướng xèo xèo. Hạ Lệnh Mị còn nhóm một đồng lửa, cời xiêm y ở ngoài hông khô, đem một lòng đều tại Hạ Phân đang chuẩn bị bữa tối sạch sẽ, dùng áo ngoài bọc nó lại nhét vào ngồi bên cạnh đồng lửa.

Võ Sinh cời ra chỉ để lại một cái quần cộc, một người trong đầu buồn bực đi đến chung quanh bố trí bẫy rập, đợi cho lúc bố trí xong, hắn lại xách đến mấy con gà gừng đã vặn gãy cổ. Lúc này, một thân y phụ của Hạ Phân đều bị Hạ Lệnh Mị hong đến ẩm ướt vào người, đang lần lượt nướng chân thỏ cho mẹ ruột của nó ăn. Bản thân nó thì một ngụm cắn được một nửa con sóc, cắn được xương vang lên kêu kệt, hai má phồng nểng phình lên, thỉnh thoảng liếm láp đầu lưỡi, cười đến thỏa mãn.

Động vật trên đất bằng có thể so sánh với nhiều loại cá ăn được trong nước.

Ba người ăn thỏa thuê, Võ Sinh đem dùi đồng lửa, trái áo khoác ngoài của mình trên mặt đất, Hạ Lệnh Mị mang theo Hạ Phân nằm ở phía trên. Võ Sinh tự mình bò tới trên cành cây, thỉnh thoảng mở đôi mắt ra thăm dò, lảng lảng phân tích gió thổi lay cành cây chung quanh.

Sắp tiến vào giấc ngủ Hạ Lệnh Mị lại một lần nữa lầu bầu: "Ta giống như thật sự quên cái gì?"

Tiểu Hạ Phân lầu bầu, trở mình một người cút vào ngực của nàng, giống như thú con tìm kiếm cảm giác an toàn.

Sáng sớm, con thú nhỏ như là một động vật ăn thịt bò dầy giữa mùi hương. Đứng rơm trên giường phủ kín bông đất nhỏ cũng vậy đi, đôi mắt vẫn chưa mở ra, người đã mơ màng màng đứng lên, bên cạnh người người mùi thịt liền hô to: "Con muốn ăn cái bông mềm nhất." Đưa tới vài tiếng cười to lạ lẫm.

Có có người nói: "Vậy hãy đem cái bông gà đưa cho Phân thiếu gia."

Hạ Phân giật mình run một cái, phút chốc mở mắt ra, rất nhanh, cảnh giác quét mắt nhìn mọi người chung quanh một lần. Hạ Lệnh Mị đã bọc một áo choàng mới, ngồi ở dưới tay người đó, đối với hắn nói: "Mau đi rửa mặt, lại đến gặp Hàn biểu cửu của con."

Hàn Nhất Phàm nhìn Hạ Phân trong nháy mắt đi ra tư thế công kích bạo phát thật lâu rồi gật đầu: "Đứa nhỏ này tư chất rất tốt. Khó trách Ngũ thúc của ngươi những năm này đều không cho nó gặp người ngoài, nên là mắt không ít tâm tư huấn luyện rồi?"

Thân thể Hạ Phân đặc thù, biết được chân tướng cũng chỉ có các vị trưởng bối đang cầm quyền của Hạ gia và một mình Hạ Lệnh Mị. Không Tiên cùng Vô Sinh chỉ là cố ý theo bảo vệ Hạ Phân, biết chân tướng cũng không lắm miệng. Đối với người ngoài Hạ Phân chỉ là con trai của Hạ Lệnh Mị, là đệ tử được ngũ gia Hạ gia Hạ Tường Dân Hạ Tường Quân đặc biệt coi trọng, bởi vì tư chất bất phàm, cố ý để họ Hạ. Hạ Lệnh Mị là can nương của nó, vai vế Hạ Phân mới hạ xuống một cách tự nhiên, thành đồng lứa với Tiểu quận chúa.

Hạ Phân lớn lên ở trong binh doanh, thân thể nhỏ bé lúc hành lễ thì đầu ra đầu, có chút hương bị đại nhân. Hàn Nhất Phàm ngẫm thân phận bất phàm, vô cùng yêu thích đứa nhỏ nghe lời mà võ nghệ lại cao cường, chịu hết nổi nắm bắt xương cốt thân thể của nó, Hạ Phân biết đây là lúc đại nhân kiểm tra bản lĩnh của đứa nhỏ, cần rằng nhẫn nhịn tất cả sự đau đớn. Không bao lâu, cái trán lòng bàn tay đã đỏ không ít mồ hôi. Hạ Lệnh Mị đau lòng đau nỗi nhớ nhà, cũng là tập mãi thành thói quen. Mẫu thân Hạ gia, lúc vọng tử thành long, tâm tư cũng ngắc như tám thép

"Rất tốt, không tồi." Hàn Nhất Phàm liên tục tán thưởng hai tiếng, cuối cùng nhất võ phần lưng cứng ngắc của đứa nhỏ: "Đi ăn điểm tâm, Đợi chút chúng ta sẽ xuất phát."

"Đứng rồi, lúc tìm các người, chúng ta còn cứu một người ở trên sông, các người nhìn xem có biết hắn hay không?." Lúc vài người đem cái người đang nửa sống nửa chết kia tới, Hạ Lệnh Mị giống như mới hiểu ra: "Hắn là của ta... Ừ, ân nhân cứu mạng."

Mà nàng, thời điểm gặp Hạ Phân, thì không chút do dự từ bỏ Trang Sinh đang bị trọng thương.

Nàng không có cảm giác áy náy một chút nào, thật sự ==

"Người thật nhẫn tâm——!" Trang sinh đã đi một số vòng tại Quý Môn Quan. Hắn vốn cho là mình là một anh hùng cứu mỹ nhân, tốt xấu gì Hạ Lệnh Mị cũng phải biết ơn hắn, đâu có biết rằng sau khi rơi xuống nước, trong nội tâm nàng cũng chỉ còn lại đứa trẻ không biết từ đâu rơi xuống kia, mà hắn ân nhân cứu mạng lại bị vứt bỏ ra phía sau.

Nàng biết, hắn đang bị trọng thương lại phải vùng vẫy dưới đáy nước không biết bao lâu?

Nàng biết, lúc hắn đang trôi nổi dập dềnh, hắn phải đứng trước tiền tuyến cũng không chịu quay đầu lại cầu xin một cô gái, gào thét bao lâu?

Nàng biết, hắn thuận rơi xuống dưới, mắt thấy bọn họ trên bờ bên đồng lửa ấm áp, ngóng nhìn bao lâu?

Hắn cơ hồ là khàn cả giọng hò hét.

Đáng tiếc, Hạ Lệnh Mị cũng không tồn tại tâm ý tương thông với hắn, nàng đối với hắn có chút ít trong lòng đau đớn rồi rầu, mặt lạnh lẽ, làm bộ mừng rỡ nói: "Người còn sống là tốt rồi."

Trang Sinh hận không thể rơi lệ. Hắn thật sự quên, Hạ Lệnh Mị cô gái này đối với những người đàn ông bình thường đều là tâm địa sắt đá

"Người yên tâm, " Hạ Lệnh Mị nói tiếp, "Ta hiểu được có ân tất báo."

Trong lòng Trang Sinh nóng lên, rất tốt, hắn muốn chính là những lời này.

Chủ nhân bây giờ của Nhân Văn Trang, Cửu Phương Hi nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Hàn Nhất Phàm là Vô Lâm Minh Chủ trước đây, giao thiệp rộng rộng rãi, Cửu Phương Hi mới vừa tiếp nhận, còn có rất nhiều điểm cần Hàn Nhất Phàm hỗ trợ, đối với việc hắn mang người tới dĩ nhiên là hoan nghênh đón tiếp. Đương nhiên, lúc hắn nghe nói đến cô gái duy nhất Hạ Lệnh Mị này, nụ cười trên mặt lại rộng thêm vài phần.

Cửu Phương Hi là người giang hồ điển hình. Đứng như từng ngồi như chuông, cười mở cười rộ lên, lúc nói chuyện giọng điệu trầm lắng, ánh mắt chuyên chú, mà vẻ mặt lại chất phát, thoạt nhìn là một người đã thành đạt. Người này thành thật ở chính chỗ này, còn hơn vô số hạng người xảo trá, giành được chức Vô Lâm Minh Chủ.

Hạ Lệnh Mị này là con gái của thế gia, từ nhỏ cũng không biết đơn thuần là cái gì, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị tư tưởng mê hoặc. Ngược lại Hạ Phân đối với đối phương thù ý rất sâu, Đêm ấy ở tại Nhân Văn Trang, một thì la lên, dẫn tới vô số chim tước công kích phòng ngủ đối phương, phân chim trên mái nhà kia hơn nửa tháng cũng không có người nào khác ở được.

Trang sinh là quân nhân, bệnh tình mặc dù nặng, cũng may trong Trang có thuốc tốt, không qua mấy ngày đã có thể xuống giường đi lại được.

Rõ ràng Hạ Lệnh Mị đối đãi với Trang Sinh không giống như Uông Vân Phong. Uông Vân Phong vì nàng bị người tấn công, nàng hầu hạ nhiều ngày bên

giường đối phương. Trang Sinh cứu tánh mạng của nàng, nàng cũng chỉ là mỗi ngày mang theo Hạ Phân đến thăm hỏi, tuyệt đối không làm bất cứ chuyện dư thừa nào.

Trang Sinh cũng không lo lắng, có thể sau khi luyện võ một lần nữa, thì luôn tìm cơ cùng Cửu Phương Hi tỉ thí. Có lẽ, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, tại loại không khí ngạc nhiên này, rõ ràng Hạ Phân giống với Trương Sinh, cùng nhau đối ngoại, thay đổi biện pháp dẫn vật Cửu Phương Hi.

Bên ngoài giống như khiêu khích không ít, vụng trộm tranh đấu cũng kéo dài thẳng cấp.

Một đêm này, Trang Sinh lại bắt đầu thức dậy không thể để mọi người nhìn thấy hoạt động. Hắn thừa dịp nửa đêm, lại một lần nữa leo lên nóc phòng ngủ của Hạ Lệnh Mị.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Chỉ là, trời không theo ý người. Ở Nhân Văn Trang này trước sau có hai vị Võ Lâm Minh Chủ, treo tường cũng bị chú ý.

Trang Sinh da mặt dày gơ tay lên: "Ồ, Hàn Đại tằm cũng tới tắm trắng sáng sao?"

Hàn Nhất Phàm gơ râu thuốc thật dài, hít hai cái, ở trên nóc nhà: "Trang Đại Hà cũng tới ngắm trắng?"

Trang Sinh ngượng ngùng ha ha hai tiếng, trong lòng đã hiểu được đối phương không dễ chọc.

Một người cầm lái danh môn chính phái, hần hần là nghiêm túc, chính trực, nói năng thận trọng đơn giản là người không vì tình riêng làm việc trái đạo lý. Người như vậy không cho phép người khác nói nửa câu chửi bới, mở đầu không được vui đùa một chút xú nào. Trang Sinh ở trong giang hồ càng già càng lão luyện không tùy tiện khơi mào thần kinh yếu ớt của chính nhân quân tử, rồi mới vận dụng cái điệu bộ quần chặt cha hần họ gì mẹ hần tên chi đều không nhớ rõ. Lại cứ, vị này Võ Lâm Minh Chủ trước mặt hần tuyệt đối không nghiêm túc, người gọi hần Đại Hà, hần tự nhiên cũng xưng người Đại Hà, người nói tắm trắng sáng, hần nói văng trắng sáng cũng được thôi, không nóng không lạnh, bình tĩnh thông dong, vừa nhìn đã biết khi mồm miệng ác quỷ liếm máu đã thương người. Người như vậy, nhìn có vẻ đến đâu hay đến đó kì thực tương đối có nguyên tắc, Nước Chảy Đá Mòn là bọn chuyện bọn hần duy trì. Người muốn nói bọn họ không có sự tức giận đến nổi lửa đi, lửa giận của hần trong lòng tương đối tràn đầy. Nhìn cái râu, tắt một cái, thì có thể biểu hiện đầy đủ cảm xúc chân thật của bọn họ.

Loại người này là phạm nhân tu luyện thành yêu quái, trình độ trái tim cứng rắn so với rừng sâu núi thẳm trong Xuyên Sơn Giáp kia còn cứng nhắc hơn.

Hàn Nhất Phàm chẳng những hút thuốc, hần còn uống rượu. Đợi đến lúc Trang Sinh ngồi bên cạnh hần, không biết hần lấy ra thêm một bầu rượu từ nơi nào: "Nâng chén mời trắng sáng, thêm bóng nữa là ba. Trang Đại Hà, uống một ngụm?"

Trang Sinh lại một lần nữa cười khô ha ha, nơi nào đến ba người? Trong lòng nghĩ như thế, trong miệng đã đáp: "Này nếu từ chối thì thật bất kính rồi." Đưa tay nhận lấy, đối với ánh trắng trong trẻo, hần thấy rõ ràng hoa văn Lý Bạch Ngân trên bầu rượu. Mặt hần không đổi sắc, rót hai cái, trả lại trở về.

Hàn Nhất Phàm cười nói: "Thật can đảm. Người cũng không sợ ta hạ độc."

Trang Sinh quệt miệng một cái: "Làm hái hoa tặc văn võ song toàn, bình sinh ta nguyện vọng lớn nhất của ta là được chết dưới cánh hoa nẫu đơn; nhưng bây giờ nửa đêm, hoa không có nở, ta phải tạm thời làm tửu quý. Một người bạn thân của ta từng nói, hôm nay có rượu hôm nay say, trong rượu có độc, vậy cũng phải đợi uống rượu, hơn nữa còn giải rượu gièm pha, như vậy sẽ không phụ tấm lòng người nấu rượu."

Hàn Nhất Phàm hút một hơi thuốc thật dài, mũi chân gõ mái ngói: "Vậy bây giờ rượu đã uống, có phải đã muốn bắt đầu ngắm hoa rồi sao?"

Trang sinh ghen một chút. Quả nhiên, Hàn Đại tằm là có ý tới bắt hái hoa tặc, đáng cần phải truy đánh hần tới cùng sao! Rõ ràng hần còn chưa bắt đầu hái hoa, cho dù muốn hái, cũng phải nhìn Hạ Lệnh Mị bên dưới có chịu theo quy cũ hay không, phần áo một nửa, nằm ở trên giường chờ hần đến nha(ㄣㄣ)

Hắn trước khi ra khỏi cửa hần là chưa xem ngày, hôm nay nhất định là không nên làm việc gì.

Trang Sinh châm chọc một buổi, mới nói: "Không dối gạt Hàn đại hiệp, mặc kệ người bên ngoài cản trở thế nào, tiểu sinh đối với Hạ cô nương là có chí ắt sẽ thành công."

Hàn Nhất Phàm nói: "Nói xem."

Hần thật là vớ vẩn chạy tới nóc nhà Hạ Lệnh Mị tắm trắng sáng sao? Nhìn con tức này, nói xem! Ra về để tùy người thêu dệt chuyện vô lí, bộ dáng ta nghe vào tai trái chui ra tai phải, thật sự là hận không thể khiến người ta —— dùng khối làm phòng cái mũi của hần.

"Này phải từ ta một thân bản lĩnh mà nói lên, ta là ngàn chuyện thông, mà phụ thân của ta là Vạn Sự Thông. Mẹ của ta chính là con gái nhà quan nhỏ. Phụ thân quanh năm bên ngoài, trong một năm mẫu thân hơn phân nửa thời gian đều vườn không nhà trống. Bà ta quá nhỏ bé, cuộc sống xa hoa giống như nhà bày đặt để cái bình Lưu Ly, mặc dù xinh đẹp cũng rất yếu ớt. Lúc phụ thân nhớ tới bà ta trở về nhà, ngán, thì lại một lần nữa rời nhà đi ngoa du gian hồ. Xinh đẹp gì đó luôn hấp dẫn ánh mắt của người khác, bà ấy rất dễ dàng bị hấp dẫn, mà thứ càng xinh đẹp lại yếu ớt càng dễ bị phá hủy. Nàng đứng giữa phụ thân và tình nhân do dự không yên, sau khi sinh ra ta, phụ thân hỏi bà ta cốt nhục của ai vậy? ॥, ngày thứ hai, bà ta đi tự sát rồi."

Đáng thương phụ thân, hẳn biết được trên giang hồ tất cả đứa bé cha mẹ là ai, kết quả là lại không biết mình có phải là phụ thân của con trai của mình hay không.

Ta theo hần lưu lạc giang hồ, sau khi biết lí lẽ được một chút, lại phát giác không phải người đàn ông đều chỉ có một người vợ, cũng không phải tất cả cô gái đều thật sự trung thành một lòng với người chồng."

"Cho nên người đã làm hái hoa tặc."

Trang Sinh mở tay ra: "Ta thật sự hái hoa sao?" Hần hỏi, nghiêng mặt nhìn về phía xa. Từng sợi sương mù trên không trung uốn éo tiêu tán, thật giống như trong đời gãy dựa, kết quả là vẫn là sống ở trên đời chết thì xuống đất vậy.

"Ta dựa vào gần những cô gái khuê phòng kia, nhìn các nàng lần đầu tiên nghẹn ngào thét lên, lần thứ hai thất kinh, lần thứ ba các nàng đã có thể cùng ta nói chuyện với nhau, bốn năm sáu, mười mấy hai mươi mấy lần sau, các nàng nhận định ta là chính nhân quân tử. Trong các nàng, có người sẽ trong giấc mộng nói mở tên của ta; có người sẽ mỗi ngày mỗi đêm đốt đèn, chờ đợi bóng dáng của ta bay qua phía trước cửa sổ các nàng; có người, gấp sách hàm xuân, tiếp xúc nhiệt liệt vừa ngưng ngừng chờ đợi ở trên giường, cùng đợi ta lại một mở song cửa sổ của các nàng..." Trang sinh cười cay đắng: "Đều là những đoá hoa yếu ớt!"

Hần Nhất Phàm đã vung vạt áo lên, cả người nằm ở trên nóc nhà, đóm lửa trên tàu đường như ngày càng chói mạnh.

Trang Sinh tự động nhận lấy bình rượu trong tay hắn, rót từng ngụm nói: "Ta vốn cho rằng, trên đời này mọi cô gái đều giống nhau. Đâu biết được, một ngày bão gió trong đêm tối, một người không lớn không nhỏ cũng ngất say chút nửa đêm đầu ta đập ra. Ta gặp mạnh mẽ, ngay thẳng, hữu dũng hữu mưu, mà tâm trí Hạ cô nương lại kiên định."

Hần Nhất Phàm hỏi hắn: "Người thấy nàng ấy kiên định chỗ nào?"

Trang Sinh nắm tay: "Từ lúc ta biết nàng, nàng cự tuyệt Uông đại nhân cầu hoan tổng cộng 125 lần."

Cầu hoan? Sao Hàn Nhất Phàm lại không biết Uông Văn Phong lại liêm sỉ như thế.

"Nàng còn cự tuyệt 148 đoạn nhân duyên do bà mối giới thiệu."

Tiêu chuẩn chọn chồng của con gái Hạ gia nào có dễ dàng như vậy. Nhớ năm đó, Uông Văn Phong cũng chỉ có thể lấy con gái thứ hai của Hạ gia, ba phòng hẳn ngay cả tư cách cũng không đủ.

"Chỉ những thứ này?"

"Không." Trang Sinh ngửa mặt lên trời thở dài, "Nàng từ chối người khác đồng thời cũng cự tuyệt tình yêu của ta, dài đến mười ba mươi bốn lần! Cô gái kiên định như vậy là thế gian hiếm thấy, ta phải lấy được nàng! A——" vừa mới dứt lời, trên đầu của hắn thì truyền xuống đau đớn, Hàn Nhất Phàm vừa vịn gỗ tàu thuốc lên trán hắn.

"Chỉ bằng những thứ này, còn kém xa."

Trang Sinh đau đớn khó nhịn ôm đầu buồn phiền nói: "Ta biết không đủ rồi, cho nên ta vẫn chưa nói yêu cầu đối với nàng."

Hàn Nhất Phàm hiểu được: "Người muốn nàng báo ân cứu mạng."

"Đúng."

"Phương thức báo ân duy nhất chính là lấy thân báo đáp."

"Đúng."

"Nhưng mà người lại sợ nàng từ chối, cho nên muốn ở trong son trang đối mặt nàng làm loạn, rồi lúc mọi người đang xem thường hiển ngang lắm liệt tỏ vẻ nàng không phải hẳn thì không cưới. Dưới tình huống nàng thanh danh nàng bị thương tổn có thể gả cho người."

"Đúng."

"Ai, " Hàn Nhất Phàm cũng thở dài, "Tiểu tử, người đang nằm mơ."

Trang Sinh chịu hết nổi nhảy dựng lên: "Phiền người, Đại Hà, không cần dùng ra vẻ bộ dáng bình tĩnh thông dong nói những lời tàn nhẫn này!"

Hàn Nhất Phàm tiếp tục bình tĩnh: "Sự thật luôn tàn khốc."

"Vậy ta cũng sẽ kéo dài không ngừng cố gắng, đến khi nàng đáp ứng gả cấp cho ta khoảnh khắc đó."

Hàn Nhất Phàm tiếp tục thông dong: "Của ngươi mộng nên tỉnh rồi."

Trang Sinh ủ rũ: "Ta đi nghỉ tạm."

Hàn Nhất Phàm gật đầu: "Hạ cô nương ở dưới, ngươi không đi gặp nàng chào hỏi?"

"A, không!" Trang Sinh bưng tai đau đớn.

Dưới lầu, Hạ Lệnh Mị ngồi ở trong vườn hoa, trên người ánh mắt Hạ Phân như con báo nhỏ đang trừng mắt nhìn hấn.

Trang sinh, còn có thể còn sống nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không?

Trang Sinh muốn bịt tai trộm chuông làm như cái gì cũng không trông thấy, vụng trộm từ sau phòng bò xuống, hai mẹ con trước nhà đã hét lên lạnh lẽo: "Hái hoa tặc, ngươi xuống."

Trang Sinh che lỗ tai: "Tiểu sinh không phải hái hoa tặc."

Cùng kêu lên: "Xuống!"

Trang Sinh nhìn trái nhìn phải, đang muốn để Hàn Nhất Phàm giúp hấn giải thích, nhìn kỹ, gió thổi trên nóc nhà, vị Võ Lâm Minh Chủ này đã không còn thấy bóng dáng.

Trời muốn diệt ta!

Mới vừa rơi xuống đất, Tiểu Báo Tử Hạ Phân nghe rằng lời xỉ, đối với hấn gào rú: "Cầm thú!"

Nếu như ở phía trước tăng thêm hai chữ, ở trong suy nghĩ Hạ Phân địa vị của Trang Sinh với Cửu Phương Hi ngang nhau rồi. Nhưng, để cho hấn càng thêm buồn bực chính là, thành ngữ mặt người dạ thú kia chính là hấn dạy Hạ Phân nói. Thiên Lý luân hồi, báo ứng khó chịu.

Hạ Lệnh Mị đứng dậy, nhìn đăm đăm đối phương: "Trang Sinh, ta tin tưởng ngươi sao?"

Trang Sinh cười cay đắng: "Ít nhất, cho đến tận bây giờ ta chưa từng làm chuyện bằng mặt không bằng lòng đối với người, không có thương hại người, càng không có thương qua lòng của người."

Hạ Lệnh Mị an ủi Hạ Phân đang xao động trong ngực, trầm ngâm nói: "Đó là bởi vì ta không để trái tim trong người. Không có trái tim, thì tự nhiên sẽ không bị tổn thương trong tâm."

Trang Sinh mạnh mẽ nở nụ cười chống đỡ đứng dậy, một cách tự nhiên nhớ tới thời gian ở Ôn phủ kia. Hấn đương thời, trong mắt đều là bóng dáng của nàng, mà lòng của nàng đã rơi vào trên người Ôn Văn Phong. Trước khi rớt xuống vách núi, hai người đều ở trong cơn hoảng loạn nhìn thấy Ôn Văn Phong sợ hãi, so sánh với hấn cùng với Hạ Lệnh Mị sống chết có nhau, Ôn Văn Phong được cứu trợ khiến người ta không tức giận đi? Lúc này đây còn như thế, tiếp theo đây?

Có lẽ, Hạ Lệnh Mị đi đến Sơn Trang sau khi trầm tĩnh, cũng là bởi vì đang tự hỏi cùng một vấn đề.

Ôn Văn Phong với Hạ Lệnh Mị, lướt đi qua.. thân phận kia phức tạp, thì thân mình mới có thể mà nói, có thật vậy không thích hợp?

Một người là quan văn trong Ngự Chính, một người là thiên kim tiểu thư trong Mộ Quế Anh; một tại trong triều đình hô mưa gọi gió, một là Phương Minh Cửu Thiên ở trong lùm cỏ. Tài năng của bọn hấn tựa như trời cùng đất chia ra, mặc dù đều sẽ giao hội, nhưng dù ai cũng không cách nào chính thức dung nhập đối phương trong lòng.

"Có lẽ, ngươi có thể ném thù thay đổi một chút." Trang sinh nói, trái ngược bộ dáng cà lơ phát phờ thường ngày, thần sắc thành khẩn mà chuyên chú: "Ta mặc dù không đạt được yêu cầu chọn rể cao của ngươi, nhưng mà ta có thể cùng ngươi gốc rễ chân trời. Ngươi cao hừng, ta liền cao hừng; ngươi đau lòng, ta dốc dành ngươi vui vẻ; ngươi bị người khi dễ, ta thay ngươi ra mặt; ngươi ức hiếp người khác, để ta làm quyền cước của ngươi; ngươi muốn cảm y mỹ thực, ta liền đi cướp của người giàu; ngươi muốn tiêu điều tự tại, ta liền dẫn ngươi đi thảo nguyên chăn thả, biển cạn bắt cá, thăm sơn đảo bầy rập đánh lão hổ; ngươi nghĩ nề tình thân, cách xa vạn dặm ta cũng sẽ nắm tay của ngươi cùng nhau về nhà; ngươi yêu thích tuấn nam xinh đẹp, ta sẽ xây cho ngươi một A Phòng Cung khổng lồ, ngươi muốn đùa giỡn ai thì đùa giỡn ai. Rượu và thịt rừng không quan hệ, Phong Hòa Hí Chư Hầu cũng không thành vấn đề..."

"Hạ Phân đâu?"

"Ngao ——" Tiểu Báo Tử cắn một ngụm lên bả vai của đối phương, cả người ôm đầu của hấn giống như đang lo lắng miếng thịt trơn mềm trôi mất.

"Hấn, tự nhiên là mệnh căn của ta. Ngao —— gào khóc" Số mệnh của Trang Sinh thật đau%>_

Từ khi Trang Sinh kêu rên ở Nhàn Vân Trang không ngừng quấy rầy kéo dài, điều thuốc trong đầu của Hàn Nhất Phàm đã hết rồi.

Trang Sinh kia, rõ ràng không có ngang ngược buộc Hạ Lệnh Mị lấy thân báo đáp, nói rõ hắn là một thông minh, cũng là nam tử chân chính dụng tâm với Hạ Lệnh Mị. Ngàn chuyện thông, nhân tài như vậy ở giang hồ to lớn thật sự mà nói rất khó khăn, những vẫn luôn thấp thoáng được triều đình thao túng mà nói, cũng là một quân cờ tốt.

Toàn tâm toàn ý trả giá thiệt tình không hề giữ lại, Hạ Lệnh Mị muốn cũng chỉ có người kia.

"Lão gia."

"Há?" Tâm trạng Hàn Nhất Phàm rất tốt bốc lên một gói thuốc lá

"Bên ngoài phủ, Ngự Sử đại phu Ôn đại nhân cầu kiến."

Tinh Hòa đốt, như có như không sương mù lại một lần nữa phiêu tán ra, ngọn lửa trong mắt Võ Lâm Minh Chủ nhìn thấy không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ôn Vân Phong với Hàn Nhất Phàm không quen, bọn họ một với Triệu vương là quan đồng僚, một người là Tộc Trưởng nhà mẹ Triệu Vương.

Nhưng, một ở quan trường, một ở giang hồ, nhưng dân không cùng quan đầu điều này không thích ứng với bọn họ, trái lại, tầm ảnh hưởng của Hàn Nhất Phàm rõ ràng lớn hơn quan ngự sử, Hơn nữa bản thân của hắn còn xem thường Ôn Vân Phong. Đối với Ôn Vân Phong mà nói, thê tử là người yêu, Hàn Nhất Phàm nhận thức làm vợ chính là con cờ trên bàn cờ của hắn, hắn chỉ sẽ không chế nằng, không sẽ vì hư vô mờ mịt vì yêu mà mất lí trí.

Hai người kia đối với bản chất tình cảm đều không giống nhau, dẫn đến nói chuyện cũng không thoải mái.

Sau khi hai người đã làm những hành lễ bên ngoài, Ôn Vân Phong thì đi thẳng vào vấn đề: "Xin hỏi Hàn lão gia, phu nhân ta có phải là đang tịnh dưỡng ở quý phủ không?"

Hàn Nhất Phàm lạnh nhạt nói: "Phu nhân ngự sử đại nhân không phải là đang dạo quanh trong hậu viện sao, vì tiền đồ của trượng phu mà chạy vạy sao? Nếu người hỏi phu nhân của ta có hay không, ta sẽ biết trả lời, đến nỗi phu nhân của người, thì có quan hệ gì đâu."

"Ta có tin tức, sau khi nàng rơi xuống thì đưa đến Nhàn Vân Trang. Nàng là Hạ con gái Hạ gia, làm Triệu Vương mẫu ở nhà, quý phủ tự nhiên sẽ thu dụng nàng. Phiền Hàn lão gia đưa nàng ra, ta muốn mang nàng về nhà." Giọng điệu cường ngạnh, còn ra vẻ cứng cỏi vô cùng xác thực, tư thế người gây sự, khiến người ta tương đối khó chịu. Hàn Nhất Phàm mạnh mẽ hút một hơi thuốc, cười như không cười nói: "Dường như người đối với mình rất tự tin. Người cho rằng dựa vào nói mấy câu, ta liền cho người đưa khách của ta ra sau?" Vậy cũng là gián tiếp trả lời vấn đề vừa rồi.

Thần sắc Ôn Vân Phong lạnh nhạt, ngoắc Quyền Thư đưa quà tặng đến: "Phu nhân nhà ta bị uy hiếp, khiến cho Hàn lão gia gặp không ít rắc rối, chút lòng thành nhỏ xin vui lòng nhận."

Hàn Nhất Phàm cười, quà tặng cũng không nhìn, nói khê: "Ôn đại nhân tựa như hiểu lầm, ta vốn thật sự chẳng phải muốn ngăn trở các người gặp nhau. Chỉ là, làm chủ nhân của Nhàn Vân Trang, ta cảm thấy để Hạ cô nương ở lại trong trang có tác dụng lớn hơn để theo người trở về Ôn phủ."

Ôn Vân Phong không mấy may cảm xúc.

Hàn Nhất Phàm nói tiếp: "Ôn đại nhân tựa như không có phát giác những năm này Hạ cô nương đã thay đổi. Nàng đã sớm thay da đổi thịt, không còn là người trong đại tộc chỉ biết làm cô gái trong khuê phòng chỉ biết đàn ông. Thay vì giữ nàng một chỗ mỗi ngày chỉ biết quan tâm ai đưa lễ vật ít hay nhiều, cùng cười ít nhiều, xem mấy trận đua giỡn, uống trà vật gì đó, không như nàng gương cánh ngao du, vì chim nhận hưởng giang sơn đến một phần tâm lực. Ôn đại nhân không biết, ở mấy năm này, thành tích ở ngoài của Hạ cô nương rất vĩ đại, chính thức được xưng là Nữ Trung Hào Kiệt, cấp bậc không thua đáng mấy râu. Thỉnh thoảng lên bờ, ngao du giang hồ cũng giúp ta không ít chuyện tốt, mặc dù không nói là nữ trung Gia Cát, cũng là người lương thiện hiếm có."

Ôn Vân Phong dường như chưa bao giờ nghiêm túc hỏi Hạ Lệnh Mị chân tướng vì sao bảy năm tình nguyện đi phiêu bạt cũng không muốn trở về nhà. Hắn biết võ công của nàng cao cường, cũng biết nàng hữu dũng hữu mưu, càng biết tính tình của nàng dám cả gan làm loạn tranh cường háo thắng, nhưng mà, võ công của nàng cao tới đâu, cho dù có tài trí, rốt cuộc cũng là một cô gái, sao có thể tìm được sự khâm phục của đám binh sĩ trên chiến trường kia như vậy chứ?

Hắn vẫn cho là, nàng là vì tránh né sự quần quýt si mê của hắn, mới chịu uất ức xưng huynh gọi đệ với đám hải quân, đồ máu không đồ lệ.

Sương mù bốc lên, thần sắc Hàn Nhất Phàm có chút kỳ quái, miệng mở to như quỷ hút máu: "Đúng rồi, nàng có một biệt danh đã được lưu truyền từ lâu,

lúc ở bên ngoài bọn hải đạo nghe thấy cũng khiếp sợ, trẻ em cũng nín khóc." Hần kè sát lại một chút, đối mặt nói với Uông Vân Phong: "Bọn hải đạo xưng hô nàng là —— hải yêu."

Uông Vân Phong chỉ cảm thấy lòng bàn chân nổi lên một cổ lãnh khí, thuận theo bắp chân truyền lên, khiến cho hắn thành linh rùng mình một cái.

"Cô gái như vậy, sao còn có thể trở lại nhà cao cửa rộng cùng người sầu triền miên, càng đừng nói thêm tâm tư khó lường của phu nhân hư tình giả ý đã trống rỗng rồi."

Uông Vân Phong xiết chặt nắm tay trong tay áo: "Lệnh Mị làm việc rất có chừng mực, nàng từ nhỏ đã tiếp nhận sự dạy dỗ huấn luyện của người trên, sẽ không đi sai bước. Cho dù bị nhóm hải tặc cản trở, về tới thành Bắc Định, tự nhiên sẽ có cách thu lại tính tình, giúp chồng dạy con thật tốt"

"Ngoan cố." Hần Nhất Phàm chỉ trích hắn, "Để bảo châu mông trần chuyện như vậy người cũng nói ra được."

Uông Vân Phong càng giận dữ. Hần vốn chủ trì người ta có gia tộc phức tạp, cổ tình trao đổi thật tốt, kết quả đối phương lại ra oai phủ đầu. Một người ngoài, quản được chuyện vợ chồng của hắn sao!

"Nàng là châu báu, đó cũng là trân châu trong bức tranh trong lòng Uông Vân Phong ta, có liên quan gì tới người!"

Hần Nhất Phàm ngăn người, dù sao hắn cũng không thể ngờ đường đường Ngự sử Uông đại nhân mặt lạnh lại có thể thốt ra những lời tâm tình như vậy, thật sự coi hắn ta chính là thanh niên mới lớn bình thường. Ngẫm lại Trang Sinh hay khóc lóc này, nghĩ lại dường như nhớ ra được cái gì, ý vị thâm trường nói: "Hạ cô nương ngay tại hậu viện, nếu người thật sự có thể khuyên nàng rời đi, Hần mỗ tự nhiên sẽ phái người hộ tống hai vị trở về." Dứt lời, gọi hộ vệ tới dẫn đường cho Uông Vân Phong đi đến sân nhỏ chỗ của Hạ Lệnh Mị.

Nửa đêm Hạ Lệnh Mị bị Trang Sinh làm phiền, người vừa mệt vừa mỏi, tự đi tắm. Tiểu Báo Tử Hạ Phân làm Hộ Hoa Sứ Giả, canh giữ tại trong viện, một đôi mắt bồ câu cực lực nhìn chung quanh. Hắn ở thuyền lớn trên biển, đêm tới mặt biển quanh năm chịu mưa to gió lớn gió sóng biển cuộn lấy, khắp nơi đều có đá ngầm cùng cá mập nổi lên mặt, dần dà, Hạ Phân theo nhóm lính thủy luyện được có thể nhìn thấy mọi vật trong đêm, thay làm hộ vệ cho Hạ Lệnh Mị cũng là chuyện rất bình thường, chưa thấy vất vả ngược lại còn cho rằng phải làm như thế.

Lúc Uông Vân Phong cách xa phòng còn năm sáu trượng, Hạ Phân cũng đã nhảy lên tường viện, nhìn từ trên cao xuống bóng dáng càng lúc càng gần.

Nó tự nhiên biết vậy là ai. Nó cũng không lên tiếng, chỉ chờ đối phương đi vào, mạnh mẽ từ trên tường nhảy lên vai, níu lấy lỗ tai Uông Vân Phong muốn cắn đứt. Người hộ vệ dẫn đường cho Uông Vân Phong võ công tốt, thủ pháp cực nhanh nắm lấy cánh tay đối phương kéo nó xuống.

Thân thể Hạ Phân nhỏ nhắn, bị hộ vệ ôm lấy thì vùng vẫy ra, từ sau lặn ra phía trước. Hai chân khúc xuống ngồi chồm hổm, một tay chạm đất, một tay bí ẩn sờ chỗ eo cầm chuỗi đao

Uông Vân Phong lấy lại tinh thần, nhờ vào ánh sáng đèn lồng mờ nhạt thấy rõ mặt đứa nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn mắt không biết nên biểu lộ với nó như thế nào.

Một lúc sau, chỉ khàn khàn hỏi một câu: "Mẹ của người có đó không?"

Hạ Phân nhú cái mũi, không hề do dự trả lời hắn: "Không"

Uông Vân Phân nhìn về phía sân, loáng thoáng chỉ có thể nhìn ánh sáng từ khe cửa. Hạ Phân thấy thần sắc của hắn, đứng dậy che chắn ánh mắt đối phương. Uông Vân Phong đi phía trái hắn nhảy đến bên trái, Uông Vân Phong hướng phải thì hắn nhảy về bên phải, rất giống con báo nhỏ bắt bướm, chỉ thiếu cái đuôi vẫy vẫy thì sẽ giống ngựa thơ chất phác rồi. Uông Vân Phong có được hứng thú, trong lòng rối loạn, trong mắt lộ ra chút đau khổ cùng dịu dàng.

Tiểu Báo Tử nhay cảm đến cực điểm, cảm giác bầu không khí không đúng, lập tức ngừng lại, cả người cong lưng muốn chuẩn bị xé rách đối phương.

Một lớn một nhỏ đứng bên nhau, bất luận kẻ nào cũng đều có thể thấy vẻ mặt giống nhau này.

Ví dụ như vậy thấy mắt đen kịt, ngoài lúc đối mặt với người khác, trong mắt mắt bớt tối lại một chút, giống như trăn châu đen được che bởi lớp màn mỏng, ít thần bí thêm lạnh lùng và xa cách; lại ví dụ như cái trán rộng lớn giống nhua, lúc lông mày nhíu lại như ngọn núi, bóng dáng nghiêm túc dường như khắc sâu vào, cực kỳ giống người của nhà họ Uông.

Uông Vân Phong cố ý đem hình dáng của Hạ Phân so sánh với bộ dáng trong trí nhớ của mình lúc còn trẻ, càng nhìn càng thấy ngoại trừ khí thế cuồng dã của đối phương quá mạnh mẽ, khác xa bộ dáng ôn tồn nho nhã bên ngoài của mình, ngược lại hình dáng giống đến 6-7 phần, ngẫm suy đoán càng tin tám chín phần.

Hạ Phân, có lẽ nó thật sự là con trai của Uông Vân Phong!

Tin tức này hắn biết được từ lúc Hạ Lệnh Mị rơi xuống, Hạ Phân trong lúc sợ hãi kêu lên một tiếng Nương, vẫn quanh quẩn trong trái tim. Mừng rỡ, không yên, do dự, bất an, lo nghĩ, sợ hãi, tất cả cảm xúc trên đường đi tìm người dường như muốn đem cả người hắn biến mất, đều này càng làm hắn kiên định muốn chiến thắng đưa Hạ Lệnh Mị trở về nhà.

Con của bọn hắn, đây quả thực là món quà lớn nhất mà ông trời tặng cho Uông Vân Phong Hần

Con báo con cảnh giác đã nhận ra thần sắc của đôi phương biến hóa, theo bản năng lui về sau hai bước, ngấm lại thấy không đúng, hàm răng cười toe toét lại găm thét hai tiếng với đôi phương.

"Phân nhì, " trong lúc bất tri bất giác, Hạ Lệnh Mị đã đi ra phòng, xoắn một đầu tóc dài ướt sũng, lười biếng nghiêng dựa vào cạnh cửa, dùng tay vấy Hạ Phân: "Trở về phòng, người nên đi nghỉ."

Hạ Phân như đã thú lễ đến đứng trước mặt Hạ Lệnh mị, bị nàng tát một cái chụp đứng thẳng lên: "Ngoại trừ lúc luyện công, ngày bình thường để cho mình giống như con báo nhỏ vậy."

Hạ Phân vốn không quan tâm những chuyện này, cầm lấy vạt áo Hạ Lệnh Mị nói: "Ta không thích hần." Đầu ngón tay chỉ về phía Ôn Vân Phong.

Hạ Lệnh Mị gật đầu: "Ta cũng không thích hần."

"Lệnh Mị!" Ôn Vân Phong tới gần hai mẹ con này, chịu hết nổi đem đôi phương nhìn một lần từ trên xuống dưới, nhẹ giọng hỏi: "Có bị thương không?"

Hạ Lệnh Mị thoải mái mà nói: "Không có, Trang công tử đã cứu ta, không mất cọng lông nào."

Ôn Vân Phong nhú mày lại, nhìn qua trong lòng không vui: "Người đang trách ta?"

Hạ Lệnh Mị mỉm cười: "Ta có tư cách gì trách người? Người là thư sinh, ta là võ sinh, chẳng lẽ lúc rơi xuống ta còn trông mong người cứu ta sao? Ta không bắt buộc với người, càng càng không phải như trước kia tính tình không hiểu chuyện lấy chuyện này trách người, ta không trách người." Nàng cúi đầu, nói khẽ: "Ta sớm đã thành thói quen, lúc ta cần người nhất, người lại không có bên cạnh ta."

"Lệnh Mị." Ôn Vân Phong chưa xót không nói nên lời, chịu hết nổi nắm lấy cổ tay nàng, nói: "Thực xin lỗi."

Hạ Lệnh Mị để cho hần nắm. Hai người, Hạ Lệnh Mị mới tắm rửa hết toàn thân hơi nóng, Ôn Vân Phong lại là leo núi băng sông lo tìm kiếm lo nghĩ đến an nguy của nàng, trên người cả tóc đều dính đầu nước, sớm đã lạnh buốt tận xương.

Một nhiệt như lửa, một lạnh như băng.

"Người không cần tự trách, thật sự." Hạ Lệnh Mị khuyên hần, "Giây phút rơi xuống đó ta đột nhiên suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện, con người của ta phiêu bạt bất định, khó có thể thành tâm đối với với, càng khó có thể tin nhiệm đối với bất luận người đàn ông nào. Cuối cùng ta dễ dàng gặp nguy hiểm, mà ta cũng thói quen chạy tới lui trên mũi đao, ta thích tiêu điều tự tại không bị cản trở." Nàng rũ mắt xuống, "Người không giống. Sự mạnh mẽ của người ở triều đình, nhà của người ở thành Bắc Định, trách nhiệm của người là hướng về lẽ dân bá tánh. Tánh mạng của người không nên lãng phí trên người ta, lưng ta không chịu nổi, ta cũng không cách nào từ bỏ cuộc sống tự do tự tại cùng người lo chu toàn chuyện thế gia đại tộc, lúc đó....."

"Lệnh Mị, " Ôn Vân Phong cảm thấy sợ hãi, rõ ràng mấy ngày trước đây không dễ dàng gì nàng bắt đầu tin tưởng mình, rõ ràng bọn họ đã bắt đầu mở rộng cửa lòng, sao chỉ trong nháy mắt như vậy, trời đất đã thay đổi rồi?

Hạ Lệnh Mị giẫy tay, Ôn Vân Phong kinh sợ, hai tay cố gắng hết sức nắm lấy tay nàng.

"Buông tay!" Nàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ẩn Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27

Rõ ràng võ công của Hạ Lệnh Mị cao, lại không cách nào giẫy tay ra khỏi Ôn Vân Phong được.

Hạ Phân nhìn hai người dây dưa, sốt ruột bảo vệ mẹ, như đã thú mạnh mẽ vồ tới lưng Ôn Vân Phong. Thân thể Hạ Phân nhỏ nhắn, bốc đồng lại vô cùng mạnh, giống như thiết cầu bình thường nhào tới cột gỗ không đứng thẳng, Ôn Vân Phong chịu lực nghiêng về phía trước, cả người không phòng bị hướng về phía Hạ Lệnh Mị đang giẫy giữa.

Hai người đôi mắt giao thoa, trong đêm tối, tự dưng Hạ Lệnh Mị dựng tóc gáy lên. Trong nháy mắt bị mất trọng lực rơi xuống cùng bàng hoàng từ trong lòng xông lên, ngược lại lúc đó nàng không có dừng khí, vô thức đưa tay muốn kêu cứu. Ngón tay Ôn Vân Phong buông lỏng, nội tâm nàng dâng lên, lòng bàn chân thì lạnh lẽo. Bầu trời đêm vô tận tối tăm, ống tay áo bị kéo lên bay phát phớt trên không trung, bụng dưới quần đau xuống dưới, lưng trống rỗng, trong thân thể giống như cũng trống trải. Nàng há to miệng, đôi mắt mở lớn, đêm hôm đó cũng mang hết tất cả sự sợ hãi cùng lý trí tình cảm của mình ra.

Cứu —— ta!

Nàng muốn kêu, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, cái tính mạnh mẽ trời sinh lại hiện ra trên đầu, theo bản năng muốn rút ra trường tiên tự cứu mình,

mới nhúc nhích, sau đầu đã bị ám áp bàn tay bao bọc, lay động hai cái, cả người đã lùi lại vài bước đụng vào khung cửa. Ngoại trừ bị động một cái rất nhẹ thì không bị đau đớn gì.

Uông Văn Phong ôm nàng, nói khẽ: "Đừng sợ."

Cánh mũi Hạ Lệnh Mị nóng lên, tiếng nói vừa vang lên giống như bức tường thẳng đứng bị nổ tung một cái. Uông Văn Phong ôm nàng, hô hấp khó khăn đầu tiên là lướt qua trán nàng, lại rơi xuống ánh mắt của nàng, nhẹ khẽ hôn: "Ta ở đây."

Ngón tay Hạ Lệnh Mị phát run thả bên người, dường như không xác định, không biết cuối cùng mình có muốn bắt được người đàn ông đang gần trong gan tấc này hay không. Uông Văn Phong dường như biết khúc mắc trong lòng của nàng, một tay vẫn đặt ở sau đầu nàng như cũ, một tay đã ôm sát bờ eo của nàng, khiến hai người càng gần nhau thêm. Thân nhiệt của anh, nàng rét lạnh, từ từ có một chút dung hoà.

Khoảng khắc khi nàng rơi xuống vách núi, nàng thật sự khát vọng có người có thể bảo vệ được mình, khát vọng có một người có thể vì nàng che mưa che nắng, vì nàng lo lắng sợ hãi. Trang Sinh bảo vệ nàng, nàng không phải không cảm động, nhưng mà nhiều năm qua đi ngao du trên giang hồ làm nàng không dám tin tưởng bất cứ người nào; đám người Cửu Phương Hi lấy lòng nàng để nàng tự nhiên thụ hưởng, bởi vì từng trải qua trên chiến trường làm nàng được tôn trọng như cao thủ chân chính. Nàng kiên cường độc lập làm nàng không phải dựa vào bất cứ người nào, có nhiều lúc nàng đồng ý đem những người đàn ông đồng cam cộng khổ bên cạnh như bạn bè, nhưng không cách nào có thể coi như một người đàn ông đồng sanh cộng tử.

Lòng của nàng thật lâu đã mở bung ra thành một cái hang sâu, khe cuối cùng mai táng một phần chân tình, ngoại trừ đã từng tìm được người chân tình, những người khác chỉ biết bị nàng mạnh mẽ cự tuyệt trở thành sương mù bên ngoài núi sâu.

Sự mềm yếu của nàng chưa bao giờ bày ra cho người ngoài, sự yếu ớt của nàng chỉ nở ra ở góc tường giữa đêm khuya thanh vắng, không có người có thể qua được bức tường thành mạnh mẽ bao bọc bên ngoài để thấy được sự chân tâm của nàng

Nàng không ngừng từ chối, cự tuyệt, tuy ý lúc đầu với nguyên một đám người bên cạnh, rồi đi, cũng không quay đầu.

Nàng nhìn phần hy vọng của mình từ tuyệt vọng thành thất vọng, rồi đến không hề gợn sóng.

Nhìn đi, mỗi người bọn họ đều cho là mình tâm địa sắt đá, cực kỳ chịu đựng gian khổ, cho rằng nàng không sợ bất cứ sự khó khăn gian khổ nào. Không có người nàng giống như những cô gái bình thường sợ hãi chuyện tương lai không ổn định, lúc đối mặt với bụi gai có thể giẫm chân tại chỗ hay không, lúc chảy qua núi đao biển lửa có sợ hãi tuyệt vọng hay không... Không một ai nghĩ tới, Hạ Lệnh Mị chỉ là một cô gái.

Nàng không nên gánh chịu nhiều trách nhiệm như thế, không nên đi đối diện với mấy loại chuyện gió tanh mưa máu này, không nên ưỡn thẳng sống lưng thể hiện mình có sức mạnh kiên định...

Nàng cũng muốn có người có thể dựa vào, lúc nàng yếu ớt nhất lặng lẽ cho nàng một hoài bão, nói cho nàng biết: "Đừng sợ."

Nàng càng thêm hi vọng khi gian nan nhất, lúc hoảng sợ bất lực nhất, người ở đáy lòng có thể loại trừ muôn vàn khó khăn xuất hiện trước mặt mình, nắm chặt nàng, nói cho nàng biết: "Ta ở đây."

Uông Văn Phong càng ôm chặt nàng: "Ta ở ngay bên cạnh ngươi, ngươi phải học cách tin tưởng ta một lần nữa."

Hạ Lệnh Mị buồn nói: "Ngươi có cái gì có thể cho ta tin nhiệm!" Lời nói vừa xuất khẩu, nàng mới phát giác đây không phải là lời nói lúc gắt gỏng, ngược lại lộ ra hàm ý nũng nịu. Ngực của hắn giống như một loại chất độc xinh đẹp nhất, làm nàng e ngại lại khát vọng.

"Ngươi luôn khẩu thị tâm phi, cũng không nghĩ kỹ lại xem, nơi này ngoại trừ ta có thể làm cho ngươi hoàn toàn yên tâm, còn ai có thể cho ngươi yên tâm?"

Hạ Lệnh Mị hờn dỗi mà hô lên một cái tên: "Trang Sinh."

Uông Văn Phong hít một hơi, hận nói: "Ngươi muốn chọc giận ta chết có phải hay không?"

Có thể tức chết hắn cũng được! Hắn có biết hay không, thời điểm nhìn Hạ Phân không chút do dự nhảy xuống theo, nàng cũng hy vọng Uông Văn Phong có thể nhảy theo bên cạnh mình, nếu không cách nào cùng sinh, cùng chết cũng tốt. Như vậy nàng cũng không cần nữa phải suy đoán trong lòng hắn rốt cuộc có nàng hay không, không cần đi so đo hắn đối với nàng có thiệt tình hay không, cũng không cần lo lắng giữa trong nửa yêu nửa hận mà đau đớn.

Nên người đáng đến không đến, không nên đến lại rơi theo xuống, lần lần đem một một chút lòng nhiệt tình không để gì làm ấm lại bị lạnh xuống.

Ở trước mặt mọi người nàng càng bị thương càng muốn bày ra sự mạnh mẽ của mình, đến cuối cùng cũng không tránh khỏi tự mình chịu thiệt. Một hơi từ trên rơi xuống bị nghẹn đến tận bây giờ, đến cuối cùng lại bạo phát trước mặt Uông Văn Phong.

Cũng may, Uông Văn Phong đối với lời nói lạnh nhạt của nàng đã sớm luyện thành gan thép, lại đem người ôm vào trong lòng, Hạ Lệnh Mị cuối cùng nhìn thấy thiên tình rồi, lòng của hắn cũng an tâm rồi.

Hạ Phân nhìn hai người vừa rồi còn đối chọi sâu sắc loáng cái đã ôm nhau cùng một chỗ thủ thủ tâm tình, hết sức khó hiểu. Nhưng, cái đầu nhỏ kia cũng loáng thoáng biết được bản thân ma xui quỷ khiến làm chuyện tốt. Nhưng chuyện tốt này là chuyện xấu của nó, mẹ ruột của nó bị người đàn ông không thú vị này cướp đi rồi!

Hạ Phân bị phần cảm lấy cổ áo đối phương chết sống muốn kéo Uông Vân Phong ra khỏi người Hạ Lệnh Mị, mẫu thân là của một mình nó.

Lăn tăn một hồi, Uông Vân Phong chỉ có thể tạm dùng lời ngon tiếng ngọt, kéo Hạ Lệnh Mị vào gian phòng, Hạ Phân cảm giận bất bình tóm lấy tai hấn, tóm đầu hấn một cái, kéo xiêm y của hấn, muốn đem đối phương vứt ra bên ngoài.

Uông Vân Phong bắt lực thờ dài: "Đứa bé này, là của ai?"

Hạ Lệnh Mị vẫn chưa trừ bỏ sự tức giận đối với Uông Vân Phong, để con trai tùy ý giày vò trên đầu hấn, chỉ nói: "Hạ gia."

Uông Vân Phong cũng không phải dễ bị lừa: Vài phòng của Hạ gia có đồng lúa sao? Cha mẹ của hấn là ai?"

Ánh mắt Hạ Lệnh Mị chớp động, pha trà: "Người chính nghĩa nghiêm túc xem đây là công đường sao. Không quan tâm cha mẹ nó là ai, người chỉ cần biết nó là thiếu bối của Hạ gia. Trước kia là vậy, sau này cũng sẽ thế, nó sớm đã lên gia phả Hạ gia, sẽ không sửa lại."

Uông Vân Phong thoáng phát run, trở tay ôm đứa nhỏ phía sau lên, Hạ Phân giãy, lặn lộn mấy vòng thì lật đến trên mặt ghế cách đó không xa, tứ chi rơi vào một chỗ, cẩn thận theo dõi hấn. Mặc dù khí chất hoàn toàn khác nhau, nhưng mà khuôn mặt này rõ ràng giống với Uông Vân Phong, tách hai người ra ngược lại nhìn không ra, nếu là ở một chỗ, ai cũng có thể cho rằng bọn họ là cha con.

Uông Vân Phong biết không có khả năng Hạ Lệnh Mị sẽ đơn giản thừa nhận, vừa muốn đêm nay giải quyết xong vấn đề lớn, không tốt lại từng bước ép sát, chỉ có thể như vậy thôi. Sợ làm cho thật chặt, con sư tử mẹ này sẽ xù lông.

Hai người tự dừng chuyện, sắc trời cũng đã giảm.

Uông Vân Phong vì tìm kiếm Hạ Lệnh Mị đã tiêu hao hết sức lực, lo lắng sợ hãi cùng với liên tục mấy ngày không ngủ, đợi cho yên tâm thì sự mệt mỏi trên mặt như thủy triều bùng lên. Hạ Lệnh Mị đang muốn gọi người chuẩn bị sân ngoài cho hấn, hấn khoát tay, tự nhiên kéo Hạ Lệnh Mị vào phòng trong, đẩy người vào giữa giường, tự mình cởi bỏ áo ngoài cùng giày thì ngã nằm xuống. Hạ Phân kinh ngạc tóc dựng đứng lên, gắt gao muốn gạt hấn ra. Không ngờ Uông Vân Phong nhìn có vẻ gầy yếu ớt, sau khi thư giãn lại rất nặng, Hạ Phân cực khổ mắt công tốn sức, cũng chỉ có thể chiếm đoạt một vị trí ở giữa hai người, đầu nâng cũng không dậy, cả người bám chặt bên cạnh nương, chết sống cũng làm một con sông Ngân Hà phi nhiều ngăn lại.

Nhiều năm qua Hạ Lệnh Mị chưa từng cùng người ngủ cùng chăn gối, khó tránh khỏi sợ hãi ngoài dự đoán, trên mặt dần lộ ra đỏ ửng. Đợi cho Huỳnh Thạch diên đi cả nhắc đến tắt đèn ngọn nến, lại đóng cửa phòng, gò má trên mặt đã hồng đến đỏ ửng lên, cũng không biết là thẹn thùng hay lại tức giận.

Tự mình tìm chăn gấm đắp lên ba người, lại dỗ Hạ Phân ngủ xong, lúc này mới dám vụng trộm đi đến nhìn Uông Vân Phong.

Trong đêm tối, hốc mắt của hấn càng đen hơn, môi mím lại thật chặt, lông mày thoáng giãn ra, đã cởi bỏ gần bảy tám phần sự lạnh lùng cùng nghiêm túc của ngày thường, lộ ra một chút ôn hòa của thiếu niên. Hơn nhiều đêm, nàng trần trọc một mình ở trên giường, đoán xem tối nay hấn ngủ ở đâu, suy đoán xem hấn có phát hiện hay nàng không hề giữ lại chút tiền công nào hay không, ảo tưởng hai người có thể có được một ngày không toan tính cùng bên nhau.

Hôm nay, ngoại trừ một đêm thống khổ ở bên ngoài, lần này cũng coi là hai người cùng ngủ chung giường đầu tiên sau lần hai người thành thân.

Hạ Lệnh Mị chớp mắt, sao không có cách nào an tâm ngủ tiếp đi vậy. Chịu hết nổi ngón tay trượt dài, chà nhẹ một cái ở lòng bàn tay của hấn. Uông Vân Phong vốn ngủ cũng khó khăn chậm rãi mở mắt ra, cách một hồi mới thấy rõ cô gái đối diện.

Mặt hấn giãn ra, tựa như cười, tay kia lướt qua mái tóc khô ráp của Hạ Phân đang kéo bên cạnh nàng, rướn cao cổ, đặt một nụ hôn xuống bên môi nàng.

Hạ Lệnh Mị trừng to mắt, đầu tiên là cảm thấy có chút mất mề, nhưng hô hấp của hấn lại dần nhiệt, da thịt có một chút dễ chịu, lần này, chính cô ta cũng bị nóng rồi, như một cái bánh bao mới vừa lấy ra khỏi lò hấp thủy tinh.

Quá đột ngột, nàng có chút bối rối. Trong trí nhớ, đây là nụ hôn đầu tiên của bọn họ.

Đầu ngón tay của Uông Vân Phong nhẹ nhàng vuốt trên tóc nàng, ngứa, nàng hé miệng muốn nói chuyện, lại có cái gì đó lành lạnh chui vào, liếm láp hàm răng của nàng. Lần này Hạ Lệnh Mị thật sự bị kinh động rồi, người muốn lui lại về sau, hấn lại kéo đầu của nàng tiến về phía trước. Đầu lưỡi càng tiến một bước, ôm lấy nàng cùng múa.

Hạ Lệnh Mị không cách nào hít thở, hai mắt đắm lệ mơ màng, lòng như nổi trống, thậm chí trong lòng bàn tay bị hấn nắm lấy cũng nóng lên như nham thạch đang nóng chảy.

Uông Vân Phong vẫn chưa thỏa mãn, nhỏ giọng nói: "Ngủ đi."

Bây giờ, nàng lại càng không ngủ thêm được.

Nàng cứ ngây ngốc như vậy nhìn bộ dáng lần đầu tiên của Uông Vân Phong, vừa chua vừa chát, chịu hết nổi tập hợp những lần dây dưa, tình cảm như mật ngọt khó có thể diễn tả bằng lời nói, giống như người đời đem pháo đi đốt, nóng hổi rồi, khiến Hạ Lệnh Mị trong mơ màng nước mắt chảy cả đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Sáng sớm ngày thứ hai, ngược lại Hạ Lệnh Mị lại thức trước. Thân còn chưa dậy liền nhìn thấy Hạ Phân đang bắt đầu hoạt động năm ngón tay, khoa tay múa chân ở trên cổ Uông Văn Phong.

"Phân nhi, con chuẩn bị làm gì đó?"

"Bóp chết hần."

Hạ Lệnh Mị bị dọa cho hết hồn, bỗng nhiên bắt lấy cổ tay của Hạ Phân, không nói một lời liền kéo người xuống giường. Quay đầu lại nhìn bộ dáng Uông Văn Phong đang ngủ say, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, dồn nén nói: "Con không thể giết hần."

Hạ Phân hoàn toàn khẳng định nói: "Con biết được."

Hạ Lệnh Mị trừng mắt, vậy người mới vừa làm cái gì chứ?

Hạ Phân phồng má: "Hần theo con đoạt mẫu thân. Trang tôn tử nói, mẫu thân ngủ cùng một chỗ với ai, người đó sẽ đoạt mẫu thân, không cần con nữa."

Trang Sinh, người có lợi tôn tử! Hạ Lệnh Mị âm thầm cắn răng, lông mày trên mặt tức giận nhíu lại: "Hần là người ngoài lời nói không tin được."

Hạ Phân lắc đầu: "Hần theo con là đồng minh, chúng con nhất trí đối ngoại." Mà bây giờ ngay cả Võ Lâm Minh Chủ Cửu Phương Hi đều không đối phó được hai người bọn họ, một mình Uông Văn Phong thì bị cho là gì.

"Vậy nếu mẫu thân và Trang Sinh ở cùng một chỗ? Khi đó con không sợ ta cũng sẽ không cần con?"

Hạ Phân nắm tay, kiên định mà nói: "Khi đó hần là kẻ thù của con, con sẽ đem tất cả sức lực đi rút gân lột da hần, nghiền xương thành tro."

"Không phải các người là đồng minh sao?"

"Hạ tướng quân nói, chỉ có cùng lợi ích, không có cùng chung kẻ thù! Làm thống lĩnh, phải hiểu được xa mượn gió xuân, rồi mới đánh bại mỗi người, mới có thể chiến thắng đến cuối cùng giành thắng lợi nhất."

Hạ Phân từ nhỏ theo Hạ Lệnh Mị lớn lên ở binh doanh, Hạ Lệnh Mị sau khi rời khỏi Uông gia không trở về Hạ gia làm oán phụ ở khuê phòng, liền một thân võ nghệ tìm Hạ tướng quân. Mới bắt đầu biết được bản thân mình đã mang thai, thì an tâm làm một cận vệ đứng ở bên cạnh Hạ Tướng Quân, đợi cho sinh ra Hạ Phân, nàng đã cuốn trường tiên đi làm Thập Phu TRường, trong mỗi ngày theo gió vượt sóng không phải chém giết Hải Tặc thì chém giết kẻ thù, anh dũng đấu tranh trong đầm máu, làm mẹ con hai người ở bên cạnh đám Đại lão gia tranh được một vị trí nhỏ.

Hạ Phân ở trên thuyền ra biển lớn, trừ uống sữa của Hạ Lệnh Mị, ngày bình thường thì lăn bò ở trong khoang thuyền của Hạ tướng quân, không phải nhìn thấy người uy dũng thì cũng thấy tướng lĩnh, chính là huyết khí mạnh mẽ của binh sĩ, nghe ngoại trừ giết, chính là 'cọ sát thêm mấy ngày, rồi lại giết'. Đợi đến lúc có thể đứng và nói chuyện, Hạ tướng quân càng cố ý bồi dưỡng, ngay cả trên chiến trường đều muốn trời nó ở bánh lái trước, dãi nắng dầm mưa, luyện thành khí lực cùng sự can đảm bất phạm, hướng chi Hạ tướng quân có nhiều mưu kế để học, tính tình hung mạn lại lạnh lùng bình tĩnh, Hạ tướng quân còn có phong thái ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh. Mãi cho đến năm sáu tuổi, bởi vì bên cạnh không có bạn cùng trang lứa, cũng không có rời khỏi Hải Vực, bị các tướng lĩnh yêu thương nuông chiều trở thành dã tính bá đạo, dần dà ngược lại không biết được tính cách bình thường của đứa con trai nên có là như thế nào. Cho nên, Hạ tướng quân nhiều lần cân nhắc, nhớ đứa trẻ năm sáu tuổi đều đến Bạch Lộ thư viện nhập học, thì suy tính xem đưa nó về Hạ gia để vào học đường học làm người, không có tiếng thì cũng có miếng.

Hạ Phân là dòng họ Hạ gia, lên gia phả, mọi người cũng không có che giấu thân phận cha đẻ của nó, cố tình để đứa nhỏ làm sợi dây hàn gắn Uông Văn Phong với Hạ Lệnh Mị. Lòng Hạ tướng quân rẽ vào bước ngoặt bảy bảy bốn chín lần, trước khi tiễn đưa thì phá lệ dặn dò Khổng Tiên, nhất định phải kín đáo đem con đưa cho Hạ Lệnh Mị. Chuyện Uông Văn Phong truy đuổi theo dấu chân của Hạ Lệnh Mị, người Hạ gia cũng biết. Nơi nào có Hạ Lệnh Mị thì có Uông Văn Phong, một nhà ba người sớm muộn cũng chạm mặt, cái đứa nhỏ kia sẽ là cách tự nhiên để cặp đôi này quan tâm lẫn nhau.

Hạ Lệnh Mị ở trên thuyền đối với tình tình Hạ Phân còn không cảm thấy thế nào, một khi đi lại trên giang hồ, lại ở lại một thời gian dài, mới giật mình phát giác nơi này không phải là chiến trường máu tanh bay khảm nơi, mà chính là Thái Bình Thịnh Thế. Mấy tháng như thế, phong thái tiểu thư với biết tự kiềm chế dần dần được nhạt trở về.

Hôm nay nghe Hạ Phân trả lời, mới sâu cảm giác tính tình đứa nhỏ này trái tính, trong lòng áy náy, không khỏi ôm lấy nó, nói khẽ: "Người này không phải là kẻ thù của con, cũng không phải là người ngoài bình thường, nếu con giết hần rồi, mẫu thân ở lại phải làm sao đây?"

Hạ Phân trả lời một cách tự nhiên: "Khi đó mẫu thân chính người của hải nhi, ai cũng không thể giành được."

"Nhưng mẫu thân sẽ thương tâm."

Hạ Phân nghiêng đầu, bàn tay nhỏ bé theo bản năng gãi bức hoạ trong ngực. Nó đã tổn vài canh giờ quần lấy người nhờ về gùm búa hoạ phụ thân, vốn tưởng rằng đối phương sẽ mạnh mẽ uy vũ giống Hạ tướng quân, ở đâu biết lại là một thư sinh trầm không dùng được, trong lòng thất vọng không ít. Đợi cho đến khi nhìn thấy Ôn Văn Phong, phát giác đối phương mặc dù có một chút võ nghệ nhưng chỉ đủ mạnh thân, nói chuyện giống như một người cần bả lạnh lẽo, trọn vẹn không có khí thế sáng khoải như đám người binh sĩ, càng thêm không vui. Cũng may, hai người rời xa rất nhanh, nó lại nhớ thương thể nào, nhưng bên người mẫu thân trái có Trang Sinh, phải có Cửu Phương Hi, loại chuyện tiếp cận này nó không biết được, nhưng cũng có mười phần trực giác của dã thú. Bên trong sự tối tăm, chỉ cảm thấy thái độ của Trang Sinh và Cửu Phương Hi đối với Hạ Lệnh Mị không giống như tâm tình của các tướng sĩ trước kia đối với Hạ Lệnh Mị, tạm thời nó bỏ Ôn Văn Phong qua một bên, toàn tâm toàn ý quét dọn hoa đào bên cạnh Hạ Lệnh Mị.

Tuyệt đối không ngờ chính là, chỉ một buổi tối, Ôn Văn Phong này lại bò lên giường Hạ Lệnh Mị lại cùng tranh giành địa bàn với một đứa nhỏ nhà nó, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Mẫu thân, là người của một mình Hạ Phân!

Nó không biết được thể nào là cùng người khác hoà hiệp, các tướng sĩ dạy bảo đều là giết chết kẻ địch, theo bản năng nó chỉ biết đạo lý chặn ta thì chết.

Nó cẩn thận nhìn thần sắc của Hạ Lệnh Mị, chỉ cảm thấy khuôn mặt khí phách hùng hồn của mẫu thân ngày xưa giờ đây đã mềm mại hơn một chút, giống như ngày bình thường đối đãi với mình, lại mơ hồ cảm thấy có chút không giống. Nó cẩn thận hỏi: "Mẫu thân đau lòng, có thể đánh vào mông của Phân nhi hay không?"

Hạ Lệnh Mị buông nó xuống, véo gò má đầy thịt của nó: "Đánh cái mông con làm cái gì, da thịt con dày béo đánh vào sẽ đau tay ta. Nếu người làm hấn bị thương, sau này sẽ không có mông gà đâu."

Hạ Phân lập tức suy sụp, Cái mông gà quá quan trọng, còn quan trọng rất nhiều so với Trang Sinh. Nó có thể không có Trang Sinh, nhưng không thể không có Cái mông gà. Phải biết rằng, ở trên biển, gà vịt tầm thường chính là bữa tiệc lớn khó có thể có được.

Nước miếng tí tách, "Vay con không giết hấn, hôm nay con có được ăn mông gà hay không."

Hạ Lệnh Mị không khỏi liếc về phía Ôn Văn Phong đang ngủ mê, nếu hấn biết được con trai mình đem cái mông gà so sánh với mạng của hấn còn quan trọng hơn, không biết sẽ có phản ứng gì?

Dễ dàng một hồi, Hạ Lệnh Mị lại dặn dò Hạ Phân không thể lấy tánh mạng của người khác, Hạ Phân liên tục cân nhắc: "Chỉ cần mẫu thân không đem người lên giường con sẽ không giết người."

Hạ Lệnh Mị vô lực, vốn đêm qua nàng cũng không nghĩ đến sẽ cùng Ôn Văn Phong ngủ trên giường

Hai mẹ con tranh luận đủ các loại có liên quan giữa mông gà và mạng người, lại ký tên lên một loạt hiệp ước không bình đẳng giữa sinh mệnh và mông gà, lúc này Hạ Phân lúc mới chạy theo Võ Sinh đã đứng đợi ở bên ngoài này giờ, trước khi ra cửa trước còn quay đầu: "Mẫu thân, đợi lát nữa theo con so chiêu."

Hạ Lệnh Mị thấy Ôn Văn Phong vẫn chưa có tỉnh, đã trải qua tuyên ngôn độc chiếm của Hạ Phân không nên ở bên cạnh hấn. Sau khi cẩn thận đề góc chân cho hấn, nhớ nhưng không muốn rời đi

Bởi vì là Sơn Trang Võ Lâm Minh Chủ, trên khắp nơi đều là người luyện võ

Phần lớn Hạ Lệnh Mị đều chỉ điểm võ công cho Hạ Phân, cũng không phải người người phải lên lúc rình coi. Phần lớn Hạ Phân học là đối địch trên chiến trường, mỗi một chiêu thức đều là công kích trực tiếp đến chỗ hiểm, thân thể tăng thêm linh hoạt, một đứa bé nhỏ mặc một thân áo ngắn viền vàng chuyển động kinh sợ, làm cho người khác nghiêng mắt.

Trang Sinh cùng nó luyện chừng trăm hiệp thì nhảy lên nóc nhà, chết sống cũng không xuống. Hạ Phân khinh bỉ liếc nhìn đối phương, mang theo Võ Sinh cùng Không Tiên đi tìm võ lâm minh chủ. Một mình nó đánh không lại, tự nhiên sẽ muốn đi tìm giúp đỡ. Võ Sinh kiên cường rất cao, nội lực của Không Tiên dai, Hạ Phân linh hoạt thiên biến, hai người cũng coi là một nửa bậc thầy của Hạ Phân, ăn ý mười phần, ngược lại tạm thời vây được Cửu Phương Hi

Hạ Lệnh Mị múa một bộ Trường Tiên thì thu tay, ngồi ngay bên cạnh uống trà. Trang Sinh gượng gạo đến bên cạnh nàng: "Nghe nói Ôn đại nhân đến đây, có chuyện quan trọng sao?"

Hạ Lệnh Mị biết Trang Sinh dò xét cái gì, không khỏi nhớ tới cái hôn lúc nửa đêm, mặt đỏ lên: "Hấn chỉ là tới tìm ta mà thôi."

Trang Sinh làm sao bỏ lỡ sắc mặt kì lạ của đối phương, trong lời nói hiện ra đau khổ: "Cuối cùng người vẫn lựa chọn hấn ta."

Hạ Lệnh Mị quay đầu, nói khẽ: "Từ ngày gặp mặt hấn khi đó, cũng đã không có lựa chọn. Hơn nữa, ta vốn chính là thể tử của hấn."

Trang Sinh cười thoải mái nói: "Là ta vọng tưởng rồi."

Hạ Lệnh Mị nắm thật chặt trường tiên trong tay, nhìn về phía Tiểu Báo Tử trong sân: "Thân thể của Phân nhi người cũng biết..."

"Ta đương nhiên biết." Trang Sinh vội vàng cắt đứt lời nàng, thuận miệng tức giận: "Nhưng mà tên tiểu công tử cũng cho ta một đường hi vọng, Phân,

không phải là chia lìa sao. Năm đó, người đã quyết tâm quên hẳn, vì sao chỉ trong một tháng ngắn ngủi cách nghĩ đã thay đổi. Đơn giản là vì một đứa bé? Hay là bởi vì..."

Bởi vì trong lòng Hạ Lệnh Mị cho tới bây giờ chỉ có một mình Uông Văn Phong, thay đổi người bên ngoài, cho nàng một năm mười năm cũng sẽ không dễ dàng yêu. Nhưng đối phương là Uông Văn Phong, nhất cử nhất động của hắn luôn có thể khống chế tất cả tâm tình của nàng.

Điều này hai người cũng biết, ai cũng sẽ không nói rõ.

"Cũng phải, " Trang Sinh cúi xuống kiểm, cười mỉa: "Nếu không phải người là cô gái cố chấp trình liệt như vậy, ta cũng sẽ không cảm mến người. Biết sớm như vậy, ta sẽ không làm phong thái quân tử bảo vệ, sớm đã lấy ra thủ đoạn hái hoa tặc sẽ không đến phiên bị ném bỏ."

Hạ Lệnh Mị khựng lại: "Bình thường thủ đoạn hái hoa tặc của các người là gì?"

Trang Sinh bình tĩnh: "Chém trước tấu sau."

Hạ Lệnh Mị hất đầu, không thêm nói nhiều nữa câu. Trang Sinh, từ ngoài vào trong cũng không nên coi là chính nhân quân tử.

Hạ Lệnh Mị lau mồ hôi, mang theo Hạ Phân đi thay quần áo, lúc này mới đi gọi Uông Văn Phong. Hắc Tử với Bạch Tử sớm đã không biết cút đi nơi nào, Huỳnh Thạch với Tụ Ngọc chuẩn bị điểm tâm, Bạch Nghiên với Quyển Thư lại không thể vào phòng Hạ Lệnh Mị.

Người trên giường vẫn là tư thái lúc nàng rời đi, lông mày đều không động xuống. Hạ Lệnh Mị cảm thấy nghi hoặc, trước kia Uông Văn Phong là triệu thần trong ngày đều có thể đi nha môn đăng kí, sau khi thăng Ngự sử, canh năm thì phải thượng triều, tuyệt đối sẽ không ngủ nướng, không có đạo lý tất cả mọi người rời giường hắn còn đang nằm.

Vừa sờ cổ tay, mạch đập nhảy chậm, da thịt lạnh buốt, hiển nhiên lại nhiễm chứng bệnh.

Lúc này đây, Hạ Lệnh Mị lại cũng không cách nào không đếm xỉa đến, sắc mặt chính thức bị dọa sợ đến tái nhợt..

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

"Quá lao lực." Hàn Nhất Phàm buông cổ tay Uông Văn Phong ra, có chút nuối tiếc nói, "Năm xưa hắn từng có bệnh gì, vẫn luôn điều dưỡng thoả đáng mới kìm nén không có bộc phát. Những ngày này bốn ba lao lực, tâm thần lo nghĩ quá nhiều, sau khi an tâm thì thân thể tự nhiên có cách điều trị, ngủ mấy ngày, uống một chút thuốc là tốt rồi." Hắn lại nhìn Hạ Lệnh Mị trong lòng còn sợ hãi, "Vừa rồi nhìn thấy bộ dạng của người thất kinh, ta còn tưởng rằng là Hạ Phân bị đại họa tính mạng treo lơ lửng, hoá ra lại vì kẻ bạc tình này."

Hạ Lệnh Mị tức giận liếc nhìn Hàn Nhất Phàm: "Cho dù hắn có phụ lòng cũng phụ ta, không liên can đến người ngoài." Đi lên phía trước đem cổ tay Uông Văn Phong nhét vào trong chăn, thần thái động tác không có chút nào là không vui, khiến cho Hàn NHất Phàm nghẹn ngào không nói nên lời.

Một lúc sau mới nói: "Được được được, các người là một nguyên đánh một nguyên chịu đựng, trái lại ta làm tiểu nhân." Xoạt viết phương thuốc lên tám giấy trắng ném cho Huỳnh Thạch, chịu hết nỗi còn lần nữa vài câu: "Ai nói nước đổ khó hốt, này con trai của Uông gia đừng nói là nước, chắc hẳn ngay cả nguyên chậu nước cũng đều hốt hết trở về."

Huỳnh Thạch nghiêng đầu trông thấy bóng dáng của Hạ Lệnh Mị sau bức bình phong, bĩu môi với Hàn Nhất Phàm: "Chúng ta làm nha đầu nhưng không quản được những thứ này, chỉ cần cô nương vượt qua được là tốt."

Hàn Nhất Phàm cười lắc lắc đầu, nói với Hạ Lệnh Mị: "Qua hai ngày nữa chính là lễ đoàn ngộ rồi, ta phải chạy về thành Bắc Định, từ biệt ở đây rồi. Hạ cô nương có chuyện gì cần ta giúp đưa về Hạ gia không?"

Hạ Lệnh Mị ngừng lại cân nhắc một chút: "Như vậy, phiền Hàn đại hiệp đi Hạ gia một chuyến, nói mẹ con chúng tôi tất cả đều bình an."

Hàn Nhất Phàm hỏi: "Khi nào người về nhà?"

"Tạm thời sẽ không trở về." Hiện tại nàng bị người đuổi giết, nếu lại về thành Bắc Định, trên đường đi sẽ không an toàn. Thay vì vội vàng chạy trở về tìm kiếm che chở, không như ý muốn của mình cố gắng giải quyết xong chuyện Cô gia sẽ bình yên trở về, cũng có thể thay Hạ gia chấm dứt chuyện vật năm xưa. Hơn nữa, Uông Văn Phong sẽ không vô duyên vô cớ rời khỏi triều đình. Hắn làm Ngự sử mấy năm này, liều mạng thay Hoàng Đế quét dọn các chướng ngại vật trong triều đã đắc tội không ít với những người quyền quý, Hoàng đế buông hắn ra, cũng là không muốn để hắn bị mọi người công kích đến chết, về phương diện khác tự nhiên chính là quyền mưu càng lớn. Uông Văn Phong chính là con điều hầu của Hoàng Đế, thả ra chỉ biết bắt con mồi lớn. Điều này Hạ Lệnh Mị đã sớm biết được từ lâu.

Trước kia hai người đối chọi gay gắt nàng cũng không rời khỏi, chính là vì lo lắng cho sự an nguy của hắn. Hôm nay tâm ý tương thông, dĩ nhiên càng lo

lắng thêm cho sự an nguy của hấn, càng không thể chỉ lo cho thân mình rồi.

Hàn Nhất Phàm không hề hỏi nhiều, Huỳnh Thạch bên cạnh đã nhận lấy phurong thuốc cẩn thận đọc, tậ lại đây hỏi xong những chuyện làm giầy vò, không nói không rằng liền mạnh mẽ mời Hàn Nhất Phàm đi ra ngoài, quay đầu lại đóng cửa phòng chặt chẽ, hoàn toàn là bộ dáng đỡ cho chủ, thật khiến Hàn Nhất Phàm dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy người nào đó có bộ dạng chủ nhân chứ nào có chút gì bộ dạng tôi tớ.

Người bên này vừa mới đi xa, bên kia tên điên đi cà nhắc một lớn một nhỏ lại tới, ghé vào cửa sổ, lại chen thêm một cái đầu muốn nhìn xem tình cảnh bên trong.

Nhưng đứa trẻ nhỏ tranh đoạt, chịu hết nổi nhéo cánh tay đối phương: "Người hiểu hay kính già yêu trẻ không?"

Đứa lớn cũng không thỏa hiệp, cột nhà: "Vậy người hiểu hay không Không Dung khiến lẽ?"

"Quả lẽ là đồ ăn cho tiểu nhân. Người là đại nhân, mau tránh ra." Đưa đẩy.

"Ai, người muốn mời lão." Không thỏa hiệp chút nào.

Hai người trừng mắt nhìn đối phương, đứa lớn không nhịn được nói: "Hai người bọn họ ở bên trong nhất định là làm chuyện vợ chồng, đứa nhỏ như người nhìn sẽ bị đau mắt hột."

Đứa nhỏ nháy mắt, nắm lỗ mũi hỏi: "Cái gì là chuyện vợ chồng?"

"Là động phòng đấy."

"Cái gì là động phòng?"

"Là cá nước thân mật."

"Không hiểu."

"Cho nên ta nói người ngốc, cho dù nhìn thấy cái gì cũng không biết ý nghĩa. Nhanh mau tránh ra, chờ ta nhìn thấy sẽ nói cho người biết."

Đứa nhỏ lắm bả: "Có phải là sau khi làm chuyện vợ chồng, sẽ có tiểu đệ đệ?"

Đứa lớn hừ hừ, trợn mắt tức giận hỏi: "Không nhất định phải là Uông đại nhân mới cùng mẫu thân của người mới sinh ra tiểu đệ đệ, còn có thể sinh một tiểu muội muội, lại một tiểu đệ đệ, lại thêm một muội muội đệ đệ nữa..."

Đứa nhỏ khinh bỉ hấn: "Làm như mẫu thân của ta là rùa biển, ở dưới đó làm hang ổ."

Cái đứa nhỏ này, so bì cái gì, có thể đem mẹ ruột của mình so với rùa biển sao? Rùa thật sự, Uông đại nhân đó chính là làm rùa.

Hai người ở ngoài này tranh chấp không ngừng, Hạ Lệnh Mị ở bên trong nghe được nổi trận lôi đình, mở song cửa sổ ra, nhìn từ trên cao xuống liếc nhìn hai con rùa đen rứt đầu, nói lớn tiếng với con lớn kia: "Trang sinh, người có tin ta sẽ làm cho người cả đời này cái gì cũng không sinh ra được hay không?"

Trang Sinh cười ha ha: "Ta là một nam tử hán đại trượng phu, sanh con nơi nào, muốn sinh cũng dễ người sinh... A, roi vọt lưu tình ..." Chạy.

Đứa nhỏ còn lại leo lên bệ cửa sổ, nắm lấy ống tay áo Hạ Lệnh Mị: "Mẫu thân, con không muốn có một hang ổ đệ đệ muội muội." Mím miệng, "Con cũng không cần Trang tôn tử sinh đệ đệ muội muội cho con."

Tức giận dữ dội, cái con rùa khôn khiếp cưa, loạn dư Phân nhi của nàng, xem nàng lần sau có rút mai rùa của hấn không.

Hạ Lệnh Mị đưa tay nắm lấy bả vai của Phân nhi: "Vào đi."

Hai người đi đến bên giường Uông Vân Phong đang ngủ say, Hạ Lệnh Mị kéo tay Hạ Phân, nói khẽ: "Sau này, người phải gọi hấn là nghĩa phụ."

Hạ Phân trừng to mắt: "Con không có phụ thân."

"Phân nhi!"

Hạ Phân căm giận mà nói: "Mẫu thân từng nói, con là đứa nhỏ đến từ biển rộng, là Kinh Ngư sinh ra. Con không có phụ thân."

Hạ Lệnh Mị nuốt chút nữa buồn cười đến đau sức hông: "Đó là dọa con chơi, thực sự không dám đương nổi. Nếu con là do Kinh Ngư sinh, vậy ta cũng không phải mẹ ruột của con rồi."

Hạ Phân dùng sức lay đầu: "Con là do mẫu thân cùng Kinh ngư sinh."

Hạ Lệnh Mị bức mình nhưng không giận: "Đừng hồ đồ, Con biết ông ấy là cha con. Nếu con là do Kinh Ngư sinh, lúc nhỏ tại sao còn khóc nháo muốn búc tranh về phụ thân."

Thật ra, Hạ Phân cũng thật sự không biết mình có phụ thân, từ nhỏ chỉ biết là Hạ Lệnh Mị là mẹ ruột của nó. Nhắc tới cũng khéo, nó ở trên thuyền chiến đầu lớn, trên thuyền ngoại trừ đàn ông thì là con trai, nữ nhân chỉ có một mình Hạ Lệnh Mị, vẫn cứ khẳng khái so với nam tử hán đại trượng phu còn muốn làm một nữ nhân hung hăng bá đạo, mà cô gái này còn là mẹ ruột của nó. Trong lòng đứa nhỏ dương dương tự đắc, cảm thấy cô gái độc nhất vô nhị ở chỗ này sinh con trai, chắc nì là đặc biệt nhất, một người gặp may mắn nhất. Khi hơn một tuổi bước đi còn chưa ổn định nó có thể nhảy rồi; lúc hơn hai tuổi binh lính còn đang bò cột buồm thì nó đã leo dây thừng lên cánh buồm rồi; khi hơn ba tuổi, đi theo Diêm Cao, nâng cao bụng nhỏ đẩy thịt, hít hít cái mũi nhỏ của mình, cùng đám Hải binh điều võ dương oai bơi trong nước; lúc hơn bốn tuổi nó đã có thể buồn chán bám vào trong ngực của Võ Sinh không lên tiếng dưới làn dao găm ám khí; thời điểm hơn năm tuổi thì làm ra vẻ nằm sấp trên bàn đồ vùng biển hướng về phía hải tuyến lãnh thổ quốc gia.

Những thứ này đều không đáng được tán dương, bản lĩnh lớn nhất của nó chỉ là dùng cái mũi của mình nguy trang thành mỗi câu, đi trong nước câu cá. Đường nhiên, có đôi khi nó chính là một cái mũi câu vừa to vừa béo.

Rất kỳ quái chính là, khi hợp mưu hợp sức câu được Kinh Ngư lên thì trong bụng lại có cá bé chết. Dường như Hạ Phân thấy hình dạng của cá nhỏ chết giống mình, khóc lớn chạy đi tìm Hạ Lệnh Mị, nói mình khó trách không có phụ thân, bởi vì hình dáng của nó và Kinh Ngư không giống nhau, cho nên bị phụ thân từ bỏ. Sau này, Hạ Lệnh Mị mới nói cho nó biết nó có phụ thân, bề ngoài của phụ thân nó so với đám nam tử hán trên thuyền cũng không giống nhau nhiều. Nói sau Hạ Phân cũng không tin, một lòng muốn đi xuống biển tìm phụ thân, Hạ Lệnh Mị không có cách nào khác, nàng cũng không muốn tùy ý tìm người khách nhận làm cha nó, thế là, đành phải để người ở Hạ gia mời người vẽ một bức ảnh của Ôn Vân Phong gọi đến đây. Từ ngày có tranh Hạ Phân ôm suốt không buông tay, rồi sau đó, Hạ tướng quân nhìn đứa nhỏ yêu thích, lại vẽ thêm một con báo con bên cạnh bức tranh, sau này bức tranh được xem là vật thiếp thân của Hạ Phân. (*vật theo bên người)

Vì chuyện này, Hạ Phân bị nhóm người Hải binh cười nhạo mấy năm.

Hạ Phân tuổi còn nhỏ, không nhớ được quá nhiều chuyện, chỉ hoảng sợ cảm thấy mẫu thân giống như đem phụ thân với mình ra so sánh sự quan trọng, lãnh địa của nó đáng bị uy hiếp. Muốn nói cho mẫu thân biết không cần cha rồi, trong lòng lại mơ hồ khôn nỡ. Tính tình Hạ Lệnh Mị lại là nói một không nói hai, Hạ Phân không dám quá phận làm ấm i, đem miệng ngậm lại giống như con trai trên sông sống chết cũng không chịu mở miệng, hung hăng tròn mắt nhìn Ôn Vân Phong đang ngủ mê, vung ra hai cái chân ngắn ngủi nhảy đi ra ngoài.

Nó đi tìm Trang tôn tử tính kể thì tốt hơn.

Mãi cho đến khi mặt trời dần ngã về phía Tây Ôn Vân Phong mới tỉnh lại, lúc mở mắt ra, trong đầu ngu ngơ, hoàn toàn không biết mình ở đâu.

Một tay đang cầm khăn vén cổ áo của hắn lên, thay hắn lau cổ. Sợi tóc đối phương cứng ngắc, đâm trên da thịt.

Hắn bắt lấy cái tay kia, yết hầu khàn giọng kêu: "Lệnh Mị."

Niềm vui bất ngờ trong mắt Hạ Lệnh Mị chợt loé lên, cười nói: "Tĩnh." Muốn thu tay về, đối phương lại cố chấp nắm lấy, Hạ Lệnh Mị không còn cách nào, hỏi hắn: "Có chỗ nào không thoải mái sao? Có đói bụng không? Tĩnh rồi thì tự mình tắm rửa đi, lau người cũng không sạch sẽ."

Ôn Vân Phong gấp rút lên đường đi liền một mạch, long đong vất vả sau khi tìm được người, cũng không có tắm rửa thì mệt mỏi khiến cho suy sụp. Hạ Lệnh Mị thấy hắn ra nhiều mồ hôi trong lúc mê man, lúc này mới vắt khăn lau một chút cho hắn, cũng để ngủ tốt hơn. Đâu có biết mới làm được nửa đường thì hắn đã tỉnh lại.

Huỳnh Thạch hầu hạ ở phía ngoài nghe được tiếng động, nghiêng đầu vào nhìn xong lại đi ra ngoài, không bao lâu thì tự mình bùng chén thuốc vào, phía sau có hai người hầu đưa thùng tắm và chậu rửa mặt tới.

Toàn thân Ôn Vân Phong vô lực, không biết là mệt mỏi hay là đói, thấy thuốc cũng không hỏi nhiều mà tự mình uống sạch sẽ. Hạ Lệnh Mị vịn ở phía sau hắn, nhìn hắn dần dần tỉnh, chỉ sợ tạm thời không thể tự mình tắm rửa, đành phải để người đưa com tới. Sau khi để cho hắn rửa mặt xong, đối qua giường gần cửa sổ, chuẩn bị cùng dùng com.

Hạ Phân nghĩ thấy được mùi thơm, giống như quen đường chạy vọt vào, trông thấy Ôn Vân Phong nửa ngồi nửa nằm ở trên giường, gọi Hạ Lệnh Mị hai tiếng 'can nương' xong, thì ngậm chặt miệng.

Ôn Vân Phong vô ý ngẩn đầu nhìn nó một cái, Hạ Phân như tiểu thú xù lông trừng mắt lại: "Ma ồm."

Vết thương trên cổ Ôn Vân Phong bị nó cắn vẫn chưa lành, chỉ lạnh lùng nói: "Ngồi xuống ăn com." Trong miệng không có phát giận, trong lòng nghiễm nhiên đã đem đối phương trở thành con trai của mình, lấy ra uy nghi làm cha.

Hạ Phân dừng một chút, luôn cảm thấy con bạch tuộc tứ chi mềm nhũn này dường như so với Hạ Tướng quân còn hung hăng hơn, trong lòng không phục, Hạ Lệnh Mị đã đem một cái chén đựng mông gà đặt lên mặt bàn.

Rất tốt, Hạ Phân ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phụ Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Đây là lần đầu tiên một nhà ăn cơm chung.

Uông Vân Phong ngồi ở trên cao, nhìn Hạ Phân uống sách chén canh, lúc Hạ Lệnh Mị bận việc thay cha con chia thức ăn, mới mơ màng tỉnh táo lại hoàn toàn.

Nhiều năm cô độc vắng lặng đã sớm xâm nhập vào tận xương tủy, hoàn toàn đối lập với sự âm áp náo nhiệt hiện tại, nhất thời khiến hắn chịu đủ loại mùi vị, cánh mũi chua xót, thật lâu không thể tự chủ.

"Xảy ra chuyện gì?" Hạ Lệnh Mị lật sạch con tôm đặt vào trong đĩa của hắn, "Có phải còn có chỗ nào không thoải mái?"

"Không," Uông Vân Phong uống một ngụm súp, đợi cho nước nóng của canh chạy xuống yết hầu, đem tảng băng trong lòng hòa tan, lúc này mới nhắc chiếc đĩa gấp cá đôi mắt để vào bên trong chén của nàng, nói khẽ: "Ta nhớ người thích ăn món này."

Hạ Lệnh Mị dừng một chút, mấy lần mới gấp đồ ăn này đưa vào miệng, nói không ra lời.

Hạ Phân ăn canh, không chút do dự cũng gấp một cái móng gà để ở trong chén của mẫu thân: "Can nướng, mau ăn cơm."

Rõ ràng là bữa tối không có gì đặc biệt, ngoại trừ Hạ Phân liú riu không ngừng chặc lưỡi, ngoài ra hai cái người lớn kia đều im lặng không nói gì. Uông Vân Phong bị gia giáo nghiêm dạy nghiêm túc tuân thủ không nói gì, ngược lại Hạ Lệnh Mị là người không có nhiều quy củ, nhưng vừa có chuyện kích động cũng ăn như mất hồn mất vía, chỉ có thể không ngừng gấp thức ăn cho hai cha con, bản thân thì không có ăn bao nhiêu.

Cơm Xong, Hạ Phân như ngày thường muốn xuống giường chạy đi tìm Trang Sinh, Uông Vân Phong lại gọi nó lại: "Đã sáu tuổi rồi, không có chuyện gì không được chạy loạn lung tung, có thời gian rảnh xem nhiều sách viết nhiều chữ cũng tốt."

Hạ Phân thờ phỉ: "Ta muốn đi luyện võ."

Uông Vân Phong mặc kệ nó: "Mới vừa ăn xong, tung tăng nhảy nhót đối với bao tử không tốt. Trước kia người đã học sách gì, Hãy viết một ít chữ đi? Đi đi, ngày thường người đã làm bài tập về nhà gì đưa cho ta xem một chút."

Hạ Phân nhe răng: "Bản thiếu gia còn lâu mới học những thứ văn về nho nhã chua chát kia, có bản lĩnh người đừng khua môi múa mép với ta, chúng ta lấy quả đấm để nói chuyện."

Nghe xong lời này, Uông Vân Phong đoán Hạ Phân nhất định là đi con đường võ nghệ, giống như Hạ Lệnh Mị trước đây. Nhưng năm đó Hạ Lệnh Mị cũng đọc không ít sách, ở thư viện Bạch Lộ xếp không được thứ 5 trong top nữ sinh, cũng có thể đứng trên thứ mười. Ngược lại Uông Vân Phong học cùng khoá lại nổi bật, ngoại trừ các vị hoàng tử, hắn là học sinh đứng hàng thứ một thứ hai. Làm con của hắn, cho dù có võ học không văn chương, chỉ có quỳ ở Từ Đường.

Lập tức, sắc mặt của hắn lạnh xuống, rất có khí thế lạnh lẽo của quan Ngự Sự đứng trên triều đình. Lòng mày kéo căng vênh lên, ánh mắt kiêu căng mà khinh miệt so với đao giết người còn sắc bén hơn, tốc độ trở mặt cực nhanh, khiến cho Hạ Phân sợ tới mức lui về sau hai bước. Hạ Phân cũng không phải ngồi không, trên chiến trường đã từng giết người, còn sợ tên thư sinh này sau. Sau khi lấy lại tinh thần, hai chân mở ra, một tay phía trước che ngực, tay kia ấn vào tiểu đao bên hông, thân thể đứng thành nửa vòng cung, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể với tư thế anh dũng đấu tranh chém người bằng đao kia.

Hai người yên tĩnh vừa động, một ngồi xuống, một đối chọi.

Hạ Lệnh Mị hé mở mắt: "Gà..."

Đã không còn thấy bóng dáng Hạ Phân.

Ánh mắt của Uông Vân Phong là gì, chỉ trong một bữa cơm sẽ biết nhược điểm của Hạ Phân. Lúc này cũng không vội, cố sức đứng dậy: "Người yêu thương nó như thế cũng không phải là biện pháp. Sau này tiền đồ rộng mở trước mắt, không có chút tài học vẫn làm sao có thể có chỗ đứng trên triều đình."

Hạ Lệnh Mị há to miệng, rất muốn nói: Vị trí của Hạ Phân đã quyết định từ lâu, không cách nào thay đổi. Lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống, hai người mới vừa mới không tính đến hiểm khích lúc trước, thật sự không nên vì chuyện đùa nhỏ mà gây ra mâu thuẫn.

Uông Vân Phong ăn cơm no, tinh thần cũng tốt một chút, bắt đầu còn để Hạ Lệnh Mị đi vài bước, lúc sau đi vào trong viện có thể tự mình đi. Hắn có tình ở một chỗ với Hạ Lệnh Mị, nên kéo nàng đi từ từ chậm rãi để tiêu thức ăn.

Cẩn thận hỏi cuộc sống mấy năm này của Hạ Phân, lại hỏi sư phụ dạy võ của hắn là ai, văn vẽ đọc ít hay nhiều.

"Nó đã sáu tuổi rồi. Con nít ở Hạ gia chừng năm tuổi đã bắt đầu đọc sách, nó đã chậm một năm kéo dài thêm không được. Chờ qua tết sẽ đưa nó đến thư viện Bạch Lộ."

Uông Vân Phong nghĩ: "Chuyện Hoàng Thượng phân phó ta còn chưa làm xong. Nếu nó còn nhỏ, ta mang theo bên cạnh ngược lại có thể dạy dỗ từ

đầu, đáng tiếc bây giờ đã quá trễ."

Hạ Lệnh Mị không lên tiếng.

Uông Vân Phong áy náy, chịu hết nỗi nắm chặt tay của nàng: "Là ta phải xin lỗi mẹ con các người, để cho các người chịu nhiều cực khổ rồi."

Hạ Lệnh Mị cười khô, ánh mắt lẫn trốn: "Uông Vân Phong, người đây là dò đang dò xét ta!"

Uông Vân Phong giật mình: "Ta dò xét người cái gì?"

Hạ Lệnh Mị tức giận: "Người có tình để cho ta đau lòng."

Thật sự nàng chịu khổ sở không ít, trong đó một phần bởi vì trong lòng cao ngạo, không cho phép bất cứ kẻ nào đồng cảm với nàng, cho nên không muốn an phận đứng ở Hạ gia, mà lựa chọn đi trên chiến trường tìm kiếm một vị trí nhỏ; một phần cũng do nàng hẳn tâm muốn cắt quan hệ, rõ ràng hàng năm cũng sẽ về nhà mừng lễ năm mới, mỗi một năm Uông Vân Phong cũng sẽ tìm cách đi đến Hạ gia tìm nàng, cho dù thỉnh thoảng nhìn thấy, nàng lại cứ hai mắt nhắm lại một câu uất ức cũng không có, nhưng đối với chuyện đưa nhỏ càng giấu diếm cẩn thận. Nàng tùy ý làm bậy hưởng thụ sự đau đớn của Uông Vân Phong, bằng quan trước sự tra tấn của bản thân hắn, dù là năm nay hắn truy tìm mà đến, nàng càng có thời gian dựng thẳng lưng đứng dậy kiên cường chiến đấu, khiến cho tất cả những gì về hắn đều ngăn ở ngoài bờ tường cao.

Càng tỏ ra kiên cường, bên trong càng yếu ớt. Nàng sợ bản thân mình không kiềm chế nổi trước sự dỗ ngon ngọt của hắn, chịu không nổi sự dụ dỗ của hắn, lại trong lòng mong khi gặp lại sẽ giành lấy tất cả sự chú ý của hắn.

Nếu nói là nàng ngăn ngừa hơn hai mươi năm, phía trước hai mươi năm là nàng giành cho hắn sự đau khổ, bấy năm phía sau mới thực sự là vừa yêu vừa hận mà hắn gây ra cho nàng

Ai đúng ai sai đã không cách nào giải thích được.

Hắn có thể trách nàng lạnh lùng, gắt gỏng hỏi nàng sợ che giấu, không chút do dự đập tan thành lũy của nàng. Hỏi nàng có biết những năm tháng qua hắn sống một thân một mình như thế nào hay không, hỏi nàng có biết một mình lẻ loi không cha không mẹ không vợ không con cô đơn như thế nào không, hỏi nàng có nghĩ tới những lúc đối mặt triều đình bị đao đâm sau lưng, tận sâu trong lòng hắn sợ hãi và hoảng sợ... Thậm chí, hắn còn có thể chất vấn nàng: Nếu như hắn chết ở trong cuộc chiến quyền lực, nàng có thể để Hạ Phân nhận tổ quy tông hay không? Có thể hay không, vì hắn thấp một nén nhang!

Cái người xảo quyệt kia, rõ ràng có thể dùng hàm răng bén nhọn của Ngự Sử cắn nàng, dùng thủ đoạn lời dối trá từng bước ép sát, để nàng nhượng bộ. Nhưng mà hắn không làm. Sự sắc bén của hắn đều bị thu lại khi ở trước mặt nàng, chỉ để lại sự dịu dàng cùng bao dung, giống như thiếu niên bị sự dịu dàng của nàng làm hấp dẫn, có một chút dụ dỗ nàng hoà nhập, làm nàng từ bỏ chống cự một cách tự nhiên, khiến chính nàng ấy phát hiện điểm tốt của hắn, phát hiện chân tình của hắn.

Làm nàng cảm thấy thua thiệt, muốn đòi hỏi.

Uông Vân Phong chịu hết nỗi ôm lấy nàng, cười nói: "Cái này gọi là lấy lui làm tiến."

Hạ Lệnh Mị vui đầu, đưa tay hỏi ôm lấy cái hông của hắn, đáy lòng tràn đầy căng thẳng, cảm động không nói nên lời.

Hai người bên này thêm mờ trong mắt, Hạ Phân chạy ra khỏi cửa không tìm được Trang Sinh, Cửu Phương Hi cũng không thấy bóng dáng, thờ phỉ tìm mấy người thực khách trong trang khoa tay múa chân một trận. Người nơi này biết nó là họ hàng xa với Võ Lâm Minh Chủ trước Hàn Nhất Phàm, đương nhiên không dám đơn giản đắc tội với nó, nói là luận võ, nhưng thật ra là chỉ điểm nó về võ học nhiều hơn.

Qua một canh giờ, toàn thân nó đầy mồ hôi dơ bẩn trở về. Vốn cho là Uông Vân Phong đã rời đi, cho dù chưa đi cũng không nên ở trong phòng của nữu thân và nó! Vội vàng chạy về đúng lúc nhìn thấy Huỳnh Thạch đang kêu người chuẩn bị nước ấm tắm rửa, mà Uông Vân Phong như lão thần khắp nơi cầm giấy bút đang viết cái gì đó ở bên cạnh cửa sổ.

Nó vọt vào, lớn tiếng gắt gỏng hỏi: "Sao ông còn chưa đi."

Uông Vân Phong cũng không ngẩng đầu lên: "Mẹ con các người ở đây, vì sao ta phải đi."

Hạ Phân kêu to: "Gian phòng này là của chúng tôi."

Uông Vân Phong nói: "Nam nữ bảy tuổi đã không giống nhau. Người đã sáu tuổi rồi, sao còn có thể cùng phòng với cha mẹ. Ta để người chuẩn bị cho người một phòng, ở cách vách, có việc lại qua." Ngoài ra ý chính chính là, đứa nhỏ không có việc gì thì tránh qua một bên.

Mồm mép Hạ Phân nói không lại hắn, lại sợ Hạ Lệnh Mị tức giận, phồng má nhìn người chuẩn bị xong đồ dùng tắm rửa, không nói không rằng, mặc y phục bay qua bình phong, nhảy vào trong thùng tắm: "Ta thì ở lại đây, không có ai có thể đuổi ta đi."

Uông Vân Phong mới vừa rời viết xong một phong thư, cẩn thận xem xét sau đó niêm phong lại đưa cho Quyển Thư, lúc này mới bớt thời giờ nhìn đứa nhỏ trong thùng tắm: "Người là tắm rửa thân thể hay là giặt quần áo? Cởi quần áo ra, không sẽ cảm lạnh."

Hạ Phân quyết tâm chống đối hắn, kiễng cái mông lác lư hai cái với đối phương: "Ta sẽ không cởi, không mượn ông xen vào chuyện của ta." Nói xong,

còn dùng sức vung nước, tạo thành một mảng nước ướt sũng trên mặt đất.

Uông Văn Phong cầm lấy một nghiên mực đi đến bên trên thùng tắm, nói: "Không cỏi ta sẽ ném nó đi vào, cho người tắm bằng nước mực."

Hạ Phân không kèm chế được con giận: "Ông dám!"

Uông Văn Phong có cái gì không dám, đưa tay liền ném nghiên mực vào thùng tắm, Hạ Phân sợ tới mức luống cuống tay chân muốn chụp lấy. Đột nhiên, xuất hiện một cái roi dài vung nghiên mực rơi ra phía xa.

Hạ Lệnh Mị chống nạnh nhìn đôi cha con này: "Các người đang làm cái gì?"

Uông Văn Phong cười, bộ dạng ân cần liếc nhìn Hạ Phân: "Ta đang chuẩn bị giúp Phân nhi tắm rửa, không chú ý nghiên mực ở trong tay áo, suýt chút nữa làm hỏng bồn nước nóng mới nấu để tắm... ." Quay đầu nói với Hạ Lệnh Mị, "Lúc người đi ra ngoài nhớ đóng cửa lại, đừng làm cho Phân nhi cảm lạnh."

Hạ Phân kinh hãi: "Ta, ta mới không cần ông tắm giúp ta! Tự mình ta tắm." Dứt lời, nhanh chóng cởi bỏ quần áo, trần truồng lẩn lộn trong bồn tắm, đợi đến lúc Hạ Lệnh Mị đóng cửa, nó ghé mắt vào thùng tắm nhìn trộm, chỉ có thể nhìn thấy Uông Văn Phong dường như đang cười như không cười.

Kề gian! Hạ Phân oán hận.

Hạ Phân sống chết muốn đứng ở trong nhà chính, Uông Văn Phong bèn cuốn văn kiện v.v.. Phẩm đi đến cách vách. Hạ Lệnh Mị tự mình nấu thuốc đưa vào, đành phải nhìn hán đang dựa vào bàn tay viết nhanh chóng, chuyên chú mà mặt lại nghiêm túc.

So với trước đây, thật ra hán đã gầy rất nhiều, trong đầu tinh thần cũng không lớn, vừa nhìn đã biết ngay là dựa vào thái độ kiêu kỳ mà chống đỡ, cũng không biết cái đến lúc nào chịu không nổi mà ngã xuống. Hạ Lệnh Mị nhìn thấy đáy lòng như bị bóp chặt.

Uông Văn Phong bận rộn vừa xong việc chính sự, lúc này mới phát hiện Hạ Lệnh Mị đang đứng ở phía sau cách đó không xa, bình tĩnh nhìn hán.

"Xảy ra chuyện gì, ngây ngốc đứng không một sao?" Đi qua kéo nàng ngồi xuống, tự mình bưng chén thuốc uống sạch sẽ. Đôi mắt quyền thư lạnh lợi, lập tức thu thập tất cả số thư văn kiện v.v., lại bưng chén thuốc đi ra ngoài. Nhìn trộm bộ dáng hai người thân mật nói chuyện, thì im hơi lặng tiếng an bài cho người bên ngoài đã sớm chuẩn bị nước nóng để tắm, lúc này mới đóng tất cả cửa sổ, lui hết ra ngoài.

Uông Văn Phong chà sát lên cánh môi của Hạ Lệnh Mị, nói khẽ: "Tối nay chỉ hai người chúng ta ngủ."

Hạ Lệnh Mị nghĩ: "Phân nhi..." Còn chưa nói xong đầu lưỡi đôi phương đã linh hoạt chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Ba năm thành thân kia, ban đêm nàng từng ở một mình vườn không nhà trống, đều nằm mơ thấy đến cuối cùng hán cũng quay đầu lại, đứng ở chỗ ánh sáng, nhẹ nhàng ngắm nhìn nàng. Nàng một mực chờ đợi, cũng một mực thấp thòm mong chờ gặp gỡ, hán có thể phát hiện ra mình tốt, mơ mộng hán có thể chấp nhận năng tay của nàng, cùng đi đến thiên trường địa cửu.

Nhưng mỗi một ngày, mỗi một tháng, mỗi một năm, hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Thời gian đó nàng dần bị đám người nhà quan ép đến không thở nổi, trong mắt mỗi một vị phu nhân đều là thương tiếc giấu cợt cũng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ và giận dữ. Ban đầu nàng còn trả treo, đến trầm mặc, đến cuối cùng không đếm xỉa, trái tim nhưng bị dao găm mãi dũa, một ngày một đao, cuối cùng vết thương càng lúc càng lớn, lúc rời khỏi Uông gia, trái tim này đã sớm vỡ vụn đến khát máu, không rơi một giọt nước mắt nào.

Không ai có thể ngờ rằng, sau khi nàng quay người rời đi, hán lại quay đầu, truy tìm bảy năm, cuối cùng lại một lần nữa ôm nàng vào trong lòng.

Hạ Lệnh Mị khiến Uông Văn Phong đau lòng, khơi dậy một phần không mấy dịu dàng ôn hoà của hán, tình hình bộc phát trong nháy mắt liền chậm rãi yên tĩnh trở lại, ngược lại nhẹ nhàng an ủi nàng.

Hạ Lệnh Mị tìm lại hồ hấp của chính mình, mi mắt chợt nhướng lên nhìn về phía hán.

Uông Văn Phong hôn bên tai nàng hai cái, từ từ vuốt lên vành lông mày đau buồn của nàng. Kể từ hôm nay, nàng nên vui mừng sung sướng, từng nét trên khuôn mặt cũng làm cho người khác cảm thấy như được tắm gió xuân, từng động thái đều biểu hiện sự đặc chí thỏa mãn. Từ nay về sau, hán sẽ đứng ở phía sau nàng, làm hậu thuẫn cho nàng, lúc nàng gặp khó khăn nhất, sẽ đứng ở trước người của nàng, trở thành ngọn giáo trong tay nàng, thay nàng tiêu diệt tất cả các chương ngại.

Ôm nàng đi vào sau bình phong, Hạ Lệnh Mị cười nói: "Ta đã tắm xong."

Uông Vân Phong mỉm cười: "Vi phu còn bệnh, nương tử không định giúp sao?"

Hạ Lệnh Mị bị hấn đặt ở trên bàn thừng tắm, cái mông vừa vặn ngồi trên mép, trước người là thân thể ẩm áp của đàn ông, phía sau là hơi nước nóng để tắm, tâm tư của hấn dường như không cần nói cũng biết.

Một tay Hạ Lệnh Mị chống ở bên thừng: "Người vừa tỉnh lại đã có ngay ý nghĩ tắm trong chậu, là quyết tâm không buông tha ta." Không nói đầu tiên sắp xếp nàng ở cạnh bên người, chỉ cần Uông Vân Phong có thể tự mình dậy liền chuẩn bị chậu nước nóng để tắm, làm sao Hạ Lệnh không ra đây mất khát vọng muốn thiêu đốt của đối phương.

"Chúng ta là vợ chồng, tại sao phải buông ra. Người là của ta, tự nhiên ta cũng sẽ là của người, vợ chồng đồng lòng một thể mới đúng theo đạo lý tình cảm con người, Âm Dương Chi Đạo."

Ánh sáng của ngọn nến sau bức bình phong khi sáng khi tối, rơi vào xuyên qua miếng bạch ngọc phi thủy, mơ hồ tạo nên một tầng ánh sáng mờ lung cho Hạ Lệnh Mị, như phủ lên một tấm lụa Thiên Tâm Ti quý báu, chỉ còn chờ người đàn ông này xốc tắm khăn voan lên, tình tế chạm đến nàng. Mỗi một hơi thở của Uông Vân Phong thổi vào da thịt của nàng, so với nham thạch nóng chảy còn nóng hơn nhiều.

Bộ dáng vội vàng như vậy đâu có giống một Ngự Sử đại nhân lạnh lùng bình tĩnh biết tự kiềm chế như ngày thường, ngược lại giống như một thanh niên mới lớn, trong xao động thấp thoáng mang theo một chút bất an.

Khoé mắt Hạ Lệnh Mị rơi trước mắt, muốn tới gần lại e ngại, mạnh hút hít vào một hơi khí lạnh, lúc này mới nói khẽ: "Dù sao ta nói không lại người, người đừng cử động, ta hầu hạ người tắm rửa."

Uông Vân Phong ngẩng đầu lên, nhìn nàng một lúc, nói: "Được."

Một thân gắt gỏng theo tới giờ lại im hơi lặng tiếng.

Nước rất nóng, Uông Vân Phong cởi sạch xiêm y lẳng lặng ngồi trong thùng tắm, nhắm mắt, tùy ý Hạ Lệnh Mị gội đầu cho hấn.

Ngày mùng hai đầu tháng năm, vẫn chưa có mưa, bên ngoài song cửa khắp nơi đều một mảng đen tối, không nhìn thấy cây cối, không nhìn thấy hoa cỏ, cho dù có người đi lại cũng chỉ thấy một mảnh đen xì. Sắp giữa hè, bức rèm cửa sổ mấy ngày nay đã đổi thành một bức màn mỏng, che tại bên trong tường gỗ khác hoa, khiến cho tất cả giống như một mảng sương mù.

Hạ Lệnh Mị nhò vào bóng sáng, đem tóc của Uông Vân Phong lau khô nước, cẩn thận nhổ đứt mấy sợi tóc trắng bên trong, lại quán quanh cổ tay mình thành một vòng tròn quấn. Uông Vân Phong giống như đang ngủ, một cánh tay bị đau nhẹ liền lung lay hai cái, làm mặt nước gợn sóng.

Đầu ngón tay Hạ Lệnh Mị vuốt qua gương mặt của hấn: "Mệt rồi?"

Uông Vân Phong giật mình, mở mắt ra ngẩng đầu khuôn mặt của nàng, cười nói: "Không mệt. Ngủ lâu như vậy, sao còn mệt được." Lời này sao nghe giống như còn có ý khác, Hạ Lệnh Mị đỏ mặt, oán trách mà nói: "Nếu không mệt thì tự mình rửa tắm."

Uông Vân Phong ngồi dậy: "Người giúp ta kỳ lưng."

Hạ Lệnh Mị biết hấn lưu manh, thử nước vẫn còn ấm chưa lạnh, dứt khoát tạo chậu (*giống như xà phòng làm bằng đậu, mình tạm dịch vậy nha, vì không biết tên gọi là gì) cho hấn, tự mình bóp mấy cái trên khăn, nhìn theo dùng sức xoa bóp trên bờ vai của hấn, thuần túy đem cái người đàn ông này giống như Hạ Phấn, tận tâm tận lực hầu hạ.

Da mặt Uông Vân Phong từ lâu đã không có gì sánh nổi, lại giòn nhất là quan hệ giao tiếp, chà xát sau lưng chà xát trước ngực, thỉnh thoảng còn đưa ra ý kiến, nơi này ngứa muốn dùng lực một chút, chỗ vết thương muốn nhẹ nhàng một chút. Khổ thân tạo chậu lạnh lạnh bị chà xát trên thân thể tới nát, ngực, bên hông, đùi đều có chút vết thương, bị ngâm trong nước ấm lâu như thế thì ứng hồng. Hạ Lệnh Mị không biết hấn ở trong triều đình đảm nhiệm cái nhân vật gì, nhưng khi nhìn những vết thương kia, mặc dù không có động đến gân cốt, thế nhưng nhỏ vụn phức tạp, vừa mới có sự giao hảo, lại nghĩ tới lúc hai người gặp lại, hấn bị người ta hành hạ đến nửa sống nửa chết, lúc này Hạ Lệnh Mị mới cảm thấy đau lòng, động tác càng thêm cẩn thận.

Uông Vân Phong cảm giác được động tác của nàng, thì biết mưu kế nhỏ của mình đã thành công rồi, không khỏi thoáng tự đắc, chờ sau khi nàng đã cố gắng áp chế nước mắt, hấn lập tức phi nhỏ chính mình.

Nàng trên chiến trường đã bị tổn thương rất nhiều so với hấn bị ám sát ở trên triều đình, hà có gì hấn lại còn tính kế với tâm chân tình của nàng, đoán chừng là tình yêu với nàng đây sao?

Lau đi nước mắt trên khoé mắt của nàng, cười khổ nói: "Sớm biết người dễ mềm lòng như thế, ngày đó mới gặp lại người ta liền cho người nhìn thấy toàn thân vết thương này, chúng ta cũng không cần phải đi nhiều đường quanh co như thế, chịu nhiều đau khổ như vậy." Hấn hôn lên khoé mắt nàng, "Thực xin lỗi, ta có ý cho người đau lòng."

Hạ Lệnh Mị ngăn người, tròn mắt nhìn, mạnh mẽ đem khăn ném lên người hấn: "Đến ngay cả ta người cũng tính kế! Thấy ta xấu mặt người mới hài lòng." Cầm giặt lao qua bức bình phong, ôm đầu nằm ở trên giường, không biết là tức giận hay là uất ức nhiều hơn.

Uông Vân Phong vội vàng đuổi theo, lột cốc giẫm lên mặt đất đầy nước, nhìn thấy thân sắc vừa thẹn vừa cáu của nàng thì không nhịn được mà bật cười:

"Ta để ý bản thân mình nhưng cũng muốn người chú ý đến ta nhiều một chút, như vậy mới cảm giác được sự trả giá của mình cuối cùng cũng được báo đáp. Nếu đổi lại là người khác, không liên quan đến triều chính đừng nói là lời nói của ta ngay cả ánh mắt ta cũng không muốn cho, đừng nói là phải tốn thêm tâm sức tìm mưu tính kế."

Hạ Lệnh Mị tức giận: "Vậy ta nên cảm kích người?"

Uông Vân Phong cời quần áo ướt sũng trên người nàng, tháo trâm khâu, kéo tấm chăn che trên thân hai người: "Phải là ta cảm ơn người." Hắn chống ở đỉnh đầu của nàng, vuốt những sợi tóc quấn quanh kia ra, hôn lấy hai má của nàng: "Cảm ơn người đã nguyện ý yêu ta..." Lời nói mới được nửa câu, cả thân thể đột nhiên đè xuống, Hạ Lệnh Mị thỉnh thoảng đi một tiếng, mới vừa rồi còn thờ phỉ phò trước mặt gò má đã bị đau đón chiếm cứ, nàng đánh hắt: "Đau quá!"

"Đau là được rồi." Uông Vân Phong nói: "Đêm động phòng hoa chúc, vốn là có một chút quận đau mới vui thích. Lệnh Mị, quên mất những chuyện trước kia, tối nay mới là lần đầu tiên chúng ta làm phu thê." Hắn hôn môi của nàng, nuốt mất lời phản nản của nàng.

Hạ Lệnh Mị vẫn vật đau khổ, lần đầu tiên nàng cá nước thân mật chính là lần đầu tiên nàng chân chính hận Uông Vân Phong. Không dễ gì hợp lại, vốn tưởng rằng hai tâm ý của mỗi người sẽ tương thông phía dưới, hắn sẽ bận tâm cảm thụ của nàng, làm nàng dần quên sự trần trọc gây dựa đêm hôm đó, ai biết, hắn so với trước kia càng hung ác hơn, so với trước kia càng kiên cường hơn.

Đêm bảy năm trước hắn chiếm đoạt thân thể của nàng, bảy năm sau một đêm này hắn lại muốn hoàn toàn chiếm cứ cả người của nàng, không cho phép nàng có phản kháng cùng lùi bước một chút xíu nào.

Ở trên giường, nam nhân vĩnh viễn là Chúa Tể.

Đôi mắt Hạ Lệnh Mị đỏ bừng, nói không ra lời.

Uông Vân Phong nâng nửa người lên, lẳng lặng tách ra mỉm cười: "Lệnh Mị, người là của ta rồi."

Hạ Lệnh Mị rất xấu hổ, mặt cũng không được, khóc cũng khóc không ra, lại càng không có khả năng cười. Người đàn ông này, thật sự muốn tối nay chôn sự đau đớn của bảy năm trước một lần, hắn hạ sức hung hăng vây lấy nàng, ôm nàng, giữ lấy nàng, lần lượt cam tâm tình nguyện chịu đau đớn bao trùm lấy sự gào thét gãy dựa một năm kia.

Uông Vân Phong khí phách cao vút đã đem sự dịu dàng nho nhã đẩy vào trong vách núi từ lâu, hắn đang nói cho nàng biết, lạc thú của người đang ông đã sớm bị kích động đối với nàng. Bây giờ Uông Vân Phong là ngọn kiếm sắc bén, là lưỡi đao, hắn đã ra khỏi vỏ, kẻ yếu không xứng đứng ở bên cạnh hắn, hắn cần người mạnh mẽ, càng cần người bên cạnh có thể nhìn thấy sự mạnh mẽ của hắn, hiểu được sự cao ngạo lạnh lùng của hắn.

Hắn không còn là thiếu niên ngây thơ như trước kia thích sự cầu xin của người khác, mà là bá đạo tuyên bố người phải yêu và cung kính ta.

Uông Vân Phong muốn Hạ Lệnh Mị, Hạ Lệnh Mị nhất định phải là người của Uông Vân Phong.

Mềm mại cùng đã man, ngọt ngào cùng đau đớn, Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên.

Kiến thức của Hạ Lệnh Mị đối với chuyện này là nửa vơi, lời dạy bảo của mẫu thân đã sớm quên mất, hôm nay nàng cũng giống đêm hôm đó, mắc cỡ mà khản trương. Kích tình lạ lẫm làm chân tay nàng luống cuống, trong mắt dần bị làn nước che lấp.

Uông Vân Phong nhìn nàng đắm đắm, nhìn nàng từ bàng hoàng, bắt lực cùng rung động, đưa nàng nhận biết đến đỉnh điểm, làm cả thể xác và tinh thần của nàng đều cùng với hắn.

Hắn biết trong trí nhớ của nàng mình là người dịu dàng lịch sự tao nhã. Nhưng mà, đó là Uông Vân Phong bảy năm trước, hắn bây giờ là Ngự Sử đại phu Uông đại nhân. Uông Vân Phong như cây trúc kia đã sớm bị cô độc chiếc bóng vùi sâu vào trong đất, hắn bây giờ một cây sắt chui từ dưới đất lên, có tâm địa lạnh lùng, cũng có lồng ngực rộng lớn để chứa đựng người mà mình cần phải bảo vệ.

Hắn phải làm nàng biết, Uông Vân Phong đã thay đổi, càng trở nên mạnh mẽ. Hắn sẽ làm càng thêm yêu nàng nhiều hơn, cho dù gặp lại có nhiều khó cực cũng không thể nào lìa xa.

Đêm khuya thanh vắng, sương phòng sột soạt cả đêm cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Hạ Lệnh Mị trong lúc mơ ngủ còn mang theo cả nét mặt uất ức, trong bóng đêm Uông Vân Phong đè nẹp gấp giữa lòng mảy của nàng cho bằng phẳng, chịu hết nỗi ôm nàng trong ngực, hôn một cái lên trán của nàng.

Hạ Lệnh Mị thật sự là quá mệt mỏi, sự mệt mỏi chất chứa nhiều năm đã bị Uông Vân Phong mạnh mẽ lôi ra, suýt chút nữa đem bao phủ cả người nàng. Trong trí nhớ, đây là lần thứ hai nàng ở trong lòng mình khóc. So sánh với đêm năm đó còn đau xé cổ lòng hơn, tối nay Hạ Lệnh Mị là uất ức, là làm nũng, có một chút sợ hãi, có một chút thỏa mãn.

Uông Vân Phong vén những sợi tóc rơi trên gò má của nàng, chịu hết nỗi đem đầu của nàng áp ở phía sau gáy của mình, Hạ Lệnh Mị giật mình, cuối cùng ổn định lại.

Trong im lặng, Uông Vân Phong bắt tri bất giác mỉm cười cười khẽ.

Chương 32

Sáng sớm lúc tiếng chim hót vừa mới truyền đến, cách vách đã truyền đến tiếng vang đinh tai nhức óc, sau đó, Hạ Phân mang theo sự gấp gáp la lon vọng lên bầu trời Nhân Văn trang

"Can nung! Can... Nung..."

Hạ Lệnh Mị hoảng hốt ngẩng đầu lên, tựa như vẫn chưa có tỉnh lại từ trong giấc mộng. Nàng quá mệt mỏi, cảm giác xương cốt toàn bộ đều rã rời thành từng khối, để vào nồi nấu chuẩn bị bữa tối.

Một bàn tay che lỗ tai của nàng lại, đem đầu của nàng ôm vào trong ngực, người bên cạnh nói khẽ: "Ngủ tiếp một lát đi, còn sớm."

Hạ Lệnh Mị mơ màng phản ứng với giọng nói, rốt cuộc không chịu được mệt nhọc, tiếp tục ngủ say.

Nàng hoàn toàn không có nghĩ qua, người bên cạnh là ai, tại sao lại ở trên giường với nàng, thậm chí, nàng cũng không có suy nghĩ, tại sao mình lại mệt mỏi như vậy. Ruột cuộc đêm qua nàng đã làm gì? Cái gì mà thời gian nghỉ ngơi?

Nàng không cách nào tự hỏi, cũng lười tự hỏi.

Uông Vân Phong ôm cô gái trong ngực, chờ đến lúc tiếng kêu gọi bên ngoài càng lúc càng xa mới buông lỗ tai cô gái trong ngực ra. Nhìn bộ dạng nàng mệt mỏi không chịu nổi, rõ ràng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Hắn cũng rất mệt mỏi, nhưng mà tinh thần lại phấn khởi chưa bao giờ có.

Kéo cao áo ngủ bằng gấm, chịu hết nỗi đem cầm chà lên đỉnh đầu nàng hai cái, cũng ngủ thiếp đi.

Bạch Tử trở mình từ trên xà ngang mái hiên, Hắc Tử từ trên một cây khác chịu không nổi bay đi, đem vạt áo nửa mở nửa cài của đối phương làm cho chỉnh tề lại, dạy bảo hắn: "Đây là người ngủ hay đánh nhau, làm cho quần áo lộn xộn cả lên."

Bạch Tử gãi ở trước ngực, chặc lưỡi: "Ta một đêm không ngủ, nghe cả đêm uyên ương đánh nhau xong. Không để gì ngủ trong chốc lát, lại còn mộng xuân."

Lông mày lạnh lùng của Hắc Tử run rẩy: "Người dục cầu bất mãn?"

Bạch Tử lập tức uất ức nhào tới: "Nương tử, vi phu nhớ người, hoan nghênh tới, thu..."

"Cút!" Một cái tát, đánh văng ra.

"Ai, cẩn thận một chút. Bạch Tử người dám đem thuốc của Uông Đại Nhân đập đổ, cẩn thận ta lột da của người ra." Huỳnh Thạch từ dưới hành lang đi ngang qua, suýt chút nữa bị Tiểu Bạch từ trên trời rơi xuống đập đổ, nhảy qua bên cạnh nắm lấy vành tai của Tiểu Bạch kéo căng ra mắng.

Hắc Tử ở đỉnh đầu: "Nhỏ giọng chút, cô nương còn chưa dậy."

Huỳnh Thạch đi đến cửa cẩn thận nghe một hồi, nhìn chén thuốc Đông y còn nóng hổi trong tay, nhìn lại Tiểu Bạch không ngừng giãy dụa, bình tĩnh mà nói: "Thuốc này sẵn còn nóng thì uống đi, không thể lãng phí."

Hắc Tử trầm mặc nhìn nàng, nàng nhìn Tiểu Bạch.

Huỳnh Thạch một cước dẫm trên bụng Tiểu Bạch, một tay Hắc Tử nắm lấy cái mũi Tiểu Bạch, một tay búng cảm của hắn, một chén đen đặc, nóng hổi hôi, thuốc đắng chát không chịu nổi, toàn bộ rót vào trong bụng Tiểu Bạch.

Cuối cùng, Hắc Tử khép miệng của hắn lại, ra dấu với Huỳnh Thạch: "Cô nương thích yên tĩnh."

Huỳnh Thạch hiểu được, dưới chân dùng sức, Tiểu Bạch còn chưa kịp cầu cứu cũng thì hồn đã đứt đoạn ngoài hành lang.

"A di đà Phật, Thiện Tai Thiện Tai."

Hắc Tử: "..."

Huỳnh Thạch vỗ tay: "Sau khi Phân thiếu gia tỉnh dậy suýt chút nữa âm i khiến cả Trang Viên phải loạn lên, hắn rõ ràng không biết cô nương ngủ ở cách

vách, thật sự là ngốc nghếch."

Hắc Tử: "Cô nương nên để cho nó ngủ một mình ở sương phòng từ sớm rồi. Ở trên biển là không có cách nào khác, sau khi trở về nhà lại yêu chiều như thế thì nhất định không làm được."

Huỳnh Thạch liếc cười: "Phân thiếu gia có thể trở về Hạ gia hay không chuyện này còn chưa quyết định đâu."

"Phân thiếu gia họ Hạ."

"Nhưng cha của nó họ Uông."

Hắc Tử khoanh tay trước ngực: "Uông đại nhân chỉ là cha nuôi."

Huỳnh Thạch còn muốn cãi lại, dừng một chút, lại thở dài: "Chuyện của các chủ tử, cũng không tới phiên chúng ta nói, tất cả để mặc cho số phận đi." Nhắc tới Bạch Tử đang hôn mê bất tỉnh, tiêu sái xoay người, rồi đi.

Bọn nha hoàn hộ vệ của Hạ Lệnh Mị nha ngược lại là lo lắng thật tâm vì nàng. Đã qua nhiều năm đau khổ như thế, cuối cùng đổi được lăng tẩm Uông đại nhân quay đầu, trong lòng mỗi người đều mừng thay cho Hạ Lệnh Mị, cao hứng rất nhiều lại bắt đầu bất an trong lòng.

Bảy năm, một người bình thường có bao nhiêu cái bảy năm?

Trong bảy năm, không nói số làm quan của Uông đại nhân trải qua nhiều sóng gió, nhưng mà Hạ Lệnh Mị lúc đó cũng bấp bênh, liếm vết thương để sống. Ba năm thành thân kia, bọn họ đều cùng một chỗ, gian nan khổ khổ cũng đã trải qua. Nhưng sau khi bảy năm, bọn họ tách ra. Sau khi tách ra kia mỗi người bọn họ đều gian nan, bọn họ ai cũng không liên hệ đến ai. Trong bảy năm phát sinh nhiều chuyện không ít, giấu diếm nhiều lựa chọn cùng biến cố, đợi cho sau khi tình cảm hai người hoà hoãn, tất cả chân tướng bị che dấu sẽ dần nổi trên mặt nước, đến lúc đó, lại một câu ta hiểu được nỗi khổ của người là có thể giải quyết sao?

Người của Hạ gia không phải người ngu, người làm ở Hạ gia chuyện gì mà chưa thấy qua, càng không phải là người đơn thuần tin tưởng câu nói 'nhất dạ phu thê bách nhật âm' này.

Thực sự yêu, trên đời này sao có nhiều cặp vợ chồng bất hoà kia chứ.

Cuối cùng Hạ Phân cũng tìm về sân nhỏ, hơn nữa thấy được về mặt Hạ Lệnh Mị còn mơ hồ từ trên giường ngồi dậy.

Hắn leo lên người mẫu thân, vạch đầu của nàng lên nhìn trái nhìn phải, giống như xác định được mẫu thân còn nguyên vẹn. Cuối cùng, chỉ vào dấu hồng nhật trên cổ của nàng, hỏi: "Đây là cái gì?"

Hạ Lệnh Mị nghi hoặc sờ lên cổ, dùng ánh mắt hỏi Uông Vân Phong.

Bây giờ Uông Vân Phong đang chậm rãi uống thuốc, nghe vậy cũng đi tới gần nhìn dấu vết trên cổ của Hạ Lệnh Mị. Hắn biết, dấu vết này ở trên người Hạ Lệnh Mị thì có nhiều chứ không phải ít

"Muỗi cắn."

Hạ Phân nhanh chóng lay cổ áo của mình, đuổi ra cái cổ trắng nõn cho Hạ Lệnh Mị xem: "Can nương mau nhìn xem con có bị muỗi cắn hay không?"

Sắc mặt tỉnh táo của Hạ Lệnh Mị lại ửng hồng, vô lực liếc nhìn Uông Vân Phong, thay con trai của mình kéo quần áo lại: "Có, Đợi chút mẫu thân lấy thuốc bôi cho người."

Nha hoàn hộ vệ trong nhà nhìn không được trợn trắng mắt: Thật sự là phu xướng phụ tùy, nói lời bịa đặt đều không cần trao đổi. Trêu cợt con trai của mình, có hứng thú sao!

Đáng tiếc, bất kể là Uông Vân Phong hay Hạ Lệnh Mị đều treo một tờ giấy vô cùng chính trực trên mặt, lạnh lẽ tỏ vẻ: Thật sự là muỗi cắn, các người nói có phải không?

Huỳnh Thạch quay đầu, Tụ Ngọc ním môi; Hắc Tử ở nóc nhà lau trường kiếm, a nha, ánh mặt trời thật tốt.

Tiểu Bạch đang ở đâu?

Hắn đã chết!

Hạ Phân đối với muỗi cắn cũng không giữ trong lòng, thoáng qua liền ôm Hạ Lệnh Mị gắt gỏng hỏi: "Sao đêm qua can nương không ngủ cùng Phân nhỉ?"

Hạ Lệnh Mị đỏ mặt, lại liếc về phía Uông Vân Phong một lần nữa.

Đối phương đã nhìn không được vì hành vi làm nũng của Hạ Phân, nắm cổ áo Hạ Phân lên liền chuẩn bị kéo người xuống: "Bao nhiêu người, ngồi không ra ngồi, đứng không giống đứng. Đứng dậy!"

Hạ Phân vốn là làm cho Ông Vân Phong xem, ở đâu chịu nghe lời của đối phương, gắt gao bám ở cổ Hạ Lệnh Mị, rất có khí phách nói: "Ngươi lấy cái gì mà trong nôm ta, ta không quen ngươi." Còn thêm dầu vào lửa, "Can nường, hấn ức hiếp con, ngươi giúp con quất hấn."

Ông Vân Phong cười nhạt: "Ngươi thật sự không biết ta?"

"Không quen nhau."

Hạ Lệnh Mị còn chưa kịp khuyên bảo, Ông Vân Phong mạnh cuốn lấy vòng eo ca Hạ Phân lên, đem tiểu bảo kẹp dưới nách, đi vài bước đến trong viện

Mặt trời trên đỉnh đầu điểm tinh bò về hướng giữa trưa, mặc dù còn chưa đủ nhiệt liệt, đứng lâu cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy đau đầu hoa mắt choáng váng.

Ông Vân Phong là tàn nhẫn. Trước kia là quân tử dịu dàng như ngọc, sau khi thành Ngự sử chính là người lấy văn làm phương pháp quý kẻ đa đoan, người trong triều đơn giản không dám đắc tội.

Tánh tình Hạ Phân còn trẻ con, hôm qua bị Ông Vân Phong tính kế nhỏ nhỏ vừa qua ngày đã quên sạch, bây giờ bị hấn kẹp trong ngực không nhin được la to, giống như chính mình bị đối phương mang đến đoạn đầu đài. Đến khi, nó bị đứng dưới mặt trời gay gắt, người bị điểm huyết, quần áo cũng lột sạch, cái vòi giống như cái mũi ở giữa hai chân ngang nhiên công khai trước ánh mắt của các nha hoàn tỳ tỳ, hấn oán giận, hấn khinh bỉ, hấn... Bị điểm huyết rồi.

Ông Vân Phong để người ta đưa đến một cái bàn, một ghế đầu, theo thứ tự sắp đặt Văn Phòng Tứ Bảo. Quyền Thư nhanh nhẹn mảy mực, Ông Vân Phong đặt một chồng giấy trắng ở dưới có kẹp một tờ giấy ghi ba chữ Ông Vân Phong, rồi mới để bút lông lên cánh tay chỉ có thể nhút nhít của Hạ Phân, lạnh lùng mà nói: "Làm con của ta, không biết phải học. Đây là tên của ta, ngươi ghi lại, ghi đến khi nào nhận biết thì dừng lại."

Hạ Phân há to miệng, nói không ra lời.

Mặt trời rất nóng, thân thể thật lạnh, gió thổi cái vòi nhỏ, chỉ có một chữ —— sướng!

Hạ Lệnh Mị rửa mặt xong thì thấy Hạ Phân lần lượt đem giấy bút vứt bỏ trong hậu viên, lúc đầu Quyền Thư còn nhặt lên hai lần, đến lần thứ ba cũng không đề đến. Tự mình phía sau lau quạt ba tiêu, chỉ chốc bùng điểm tâm còn toả hương bốn phía đi qua trước mặt Hạ Phân, lại một lát nữa lại bùng một thau nước rửa đi qua dưới ánh mắt của nó, lại một lát nữa, bùng một đĩa sứ đầy áp đồ ăn đủ màu sắc, hương vị đi lướt qua cái mũi của Hạ Phân. Cuối cùng nhất, Quyền Thư cầm lấy một cái móng gà vui vẻ nhai đi nhai lại đi xung quanh hai vòng, đi...

"Đã tính của nó nếu đi thư viện Bạch Lộ sẽ chịu thiệt thòi, thừa dịp người còn ở đây ta dạy bảo trước, thuần hoá xong ngươi lại đưa nó đến thư viện đọc sách, đề tránh thanh danh hai nhà ta và ngươi bị huỷ."

Hạ Lệnh Mị chịu đựng đau lòng: "Nếu nó vẫn không chịu ghi thì sao?"

Ông Vân Phong cười nói: "Thật sự không chịu ghi mới tốt. Giữa trưa có nắng gắt, buổi chiều có ánh nắng chói chang, đêm tối còn có muỗi, nửa đêm có gió mát, sáng sớm có gió lạnh, một ngày nó không nhìn ta, thì ở bên ngoài ngây ngốc một ngày; tạm thời không viết ra được tên của ta, vậy thì đợi tạm thời; một khắc không nghe khuyên bảo, vậy hãy để cho hấn hiểu được, tất cả mọi người trên đời này không phải ai cũng cung chiều nó, cung chiều nó, dung túng nó."

Thật sự là người cha nhẫn tâm, còn có một đám tôi tớ nổi giáo cho giặc.

Hạ Phân nước mắt rùng rùng, mẩu thân...

Hạ Phân là đau đầu. Nó có ý chí kiên định, càng có quyết tâm phản kháng kẻ địch, còn có sức lực đối kháng cực mạnh.

Tất cả phẩm chất của hấn đều dùng để chống lại sự chuyên chế của Ông Vân Phong, bá đạo cùng lãnh huyết vô tình.

Bọn nha hoàn đi qua, nhìn búp bê nhỏ nhỏ đang ưỡn ngực đứng trên kỷ trà, trên tay nhuộm màu mực, cái trán đỏ mề hời, cái đít béo ngậy phía sau bị phơi nắng, còn có gió thổi làm run cái vòi như cái mũi, bọn nha hoàn thẹn thùng, sợ hãi, che miệng cười trộm đi qua.

Cái móng đít nóng quá, nhỏ nhỏ giống như có chút lạnh; đứng hơn một canh giờ, không có ăn điểm tâm bụng cũng bị đói đến réo gọi.

Nó đứng không vững cầu cầu móng vuốt, mắt liếc nhìn Quyền Thư đang ngồi hóng mát ăn trái cây bên hành lang, không nói gì. Bạch Nghiên vừa luyện công xong, từ sân nhỏ đi ngang qua, nhìn nó một lúc, tốt bụng cầm lấy bút lông để vào trong tay của nó, lúc này đây, Hạ Phân không có bỏ qua.

Không biết Huỳnh Thạch chui ra từ nơi nào, để thêm nước vào nghiền mực, mài mài, lại dứt một ly trà cho nó, nhìn Hạ Phân bị phơi nắng đến chóng mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, đau khổ về ba chữ to, ghi một chữ thì chảy một giọt mồ hôi.

Hạ Lệnh Mị đứng ở một nơi bí mật gần đó, suýt chút nữa đem cắt đứt móng tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Hạ Phân cố chấp vâng theo, một chút uốn nắn này của Ông Văn Phong cũng không thể để cho nó phục tùng.

Mặc dù cầm lấy bút lông, nhưng mà một chữ to nó cũng không ghi, nó trực tiếp đem tờ giấy viết tên Ông Văn Phong vo lại thành hình đầu con rùa, hơn nữa đem chữ Phong làm thành một cái đuôi dài, trực tiếp kéo dài cả tờ giấy Tuyên Thành.

Hạ Lệnh Mị nhìn lại từ cửa sổ mấy lần, chỉ có thể nhìn thấy đầu bút lông của nó chuyển động, giống như chăm học khổ luyện.

Ông Văn Phong từ giữa đồng sự vụ ngẩng đầu lên, liền nhìn thần sắc đau lòng của Hạ Lệnh Mị trong góc tối. Thở dài, chịu hết nỗi chuyển hướng tình thần của nàng hỏi: "Gọi chim truyền thư của người lại đây, thay ta đưa phong thư cho nhạc phụ."

Hạ Lệnh Mị quay đầu, thay nhĩ tử đang bị đùa giỡn nổi lên nóng nảy: "Chính người cũng có không phải không, phi đao của ta không phải là thứ tùy tiện để người khác sai bảo."

Ông Văn Phong cười rất có thâm ý nói: "Ta cũng không phải người ngoài."

Hạ Lệnh Mị giật mình, trong đầu hiện lên chút chuyện kia một cách tự nhiên. Cả người nơi khoé mắt đều chứa đầy giận dữ, hai gò má xuân, quay đầu đúng lúc lại nhìn thấy Ông Văn Phong vui vẻ ấm áp, ngăn người.

Đã từ lâu hán không dễ dàng cười như vậy.

Trong trí nhớ, tất cả sự dịu dàng của hán đều giành cho Hạ Ngoại, hờ hững xa cách cho Hạ Lệnh Mị nàng; sau thành thân, toàn bộ tình yêu của hán đều dâng tặng trước mặt Hạ Ngoại, hán chôn giấu nàng ở Ông phủ; sau khi cầm hủ thyr, gặp lại hán, hết thảy hi vọng ái ố đều đồng lại ở dưới mặt nạ sóng yên biển lặng, chỉ có khi nàng trông thấy mới mang theo vội vàng cùng yêu thương.

Nàng đã từng hờ hững đứng giữa nhìn bộ dạng của hán đối mặt với người ngoài, lạnh lùng, bén nhọn, cực đoan, như lưỡi đao lạnh lùng rút ra khỏi vỏ đao, từng câu từng chữ đều có thể đã thương người.

Hiện tại, sự ôn hoà của hán xuất hiện ở trước mặt của nàng một lần nữa, lại làm cho người ta cảm giác như đã qua sự biến đổi lớn lao trong cuộc đời.

Hạ Lệnh Mị không hiểu sao có chút chua xót trong lòng.

Ông Văn Phong chẳng biết đã ôm nàng từ lúc nào, cọ xát trên trán của nàng: "Ta không thích bộ dáng sầu khổ của người, Lệnh Mị của ta nên là tùy ý làm bậy, có tính tình duy nhất trong thiên hạ."

Hạ Lệnh Mị đẩy hán mấy lần đều đẩy không ra, hừ lạnh nói: "Người cũng không nhìn tuổi tác của ta một chút, người nghĩ rằng chúng ta vẫn còn trẻ tuổi nồng cuồng sao, có thể tùy ý dùng quyền lực của gia tộc mình, không che dấu sự yêu cầu chân thật của bản thân."

Ông Văn Phong vuốt sợi tóc bị rối của nàng ra, nói khẽ: "Thật sự của chúng ta không còn là người thiếu niên vô tri không biết gì, ngay cả người đều biết được phải che dấu mong muốn của chính mình, huống chi là những người khác."

Hạ Lệnh Mị nhìn hán chằm chằm: "Những năm này người sống có khổ hay không?"

Ông Văn Phong cố tình làm nàng áy náy, kiên định gạt đầu: "Rất khổ."

Hạ Lệnh Mị thở dài, mạnh đẩy cánh tay của hán ra, kiêu ngạo ngẩng đầu lên: "Đáng đời, người gieo gió gặt bão."

Bộ dáng vênh vác tự đắc như ngày thường này khiến Ông Văn Phong mừng rỡ đến tận đáy lòng, hài hước với nàng: "Đem nỗi thống khổ của ta thành sự vui sướng trên người của người, không hiền hậu."

Hạ Lệnh Mị cắn răng: "Người tự nguyện, khó trách ta. Người chó ở trước mặt ta giả mù sa mưa làm trang chính nhân quân tử, lo sợ ta xé lớp da giả bộ đạo mạo của người ra, để cho người đời nhìn xem cuối cùng tâm địa của người sắt đá như thế nào."

Ông Văn Phong trấn an vỗ sau lưng nàng: "Không hổ là mẫu tử, đều có tính tình ngang bướng. Ta sai rồi, nương tử tha cho vi phụ, thế nào?" Trong miệng nói lời xin lỗi mà trên mặt lại bày biện thần sắc trấn định tự nhiên, ở đâu là nhận lỗi? Nếu bị người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng hán đang nhẫn nại đồ giành tính tình không hiểu chuyện của Hạ Lệnh Mị.

Hạ Lệnh Mị nhìn thấy hán, suy tính xem mới vừa rồi rõ ràng là chuẩn bị ra mặt thay nhĩ tử, sao mới một lát nàng đã bị nụ cười tươi tắn của hán hốt hồn đi rồi, vậy sau đau lòng đây? Đau lòng là bình thường, tính lại đi qua không biết năm tháng là chuyện bình thường, phản nản thái độ nói với nàng lúc trước cũng là bình thường, hán nói cho nàng biết đã hối hận, hán thật lòng nói xin lỗi, nhưng sao trong lời nói đều lộ ra vẻ kỳ lạ như vậy? Rõ ràng là hán ăn khổ, lại là nàng đau lòng; rõ ràng là hán từng bước nhượng bộ, ngược lại người gây sự chính là nàng; rõ ràng là lỗi của hán, đến cuối cùng lại cảm giác là chính nàng ngoan cố ngang ngược bảo thủ?

Hậu tri hậu giác, Hạ Lệnh Mị mới phát giác, bản thân mình giống như bị kẻ gian lừa dối. Trên mặt lúc trắng lúc xanh, tức giận không nói thành lời một câu nào cả buổi trời.

Trong lúc vô tình, tâm tình của nàng đã bị hấn khống chế hoàn toàn, bóp dẹp vo tròn, không cách nào giãy giụa.

Tam phẩm Ngự Sử đại phu, quả nhiên là cao thủ xoay tròn lòng dạ con người. Nhìn thấy như vậy, trước kia hấn thật sự đã hạ thủ lưu tình với Hạ Lệnh Mị. Nếu ngay ngày đầu tiên gặp mặt hấn lấy ra một phần mười thủ đoạn của ngày hôm nay, Hạ Lệnh Mị đã bị hấn vật trong lòng bàn tay từ lâu, không thể chạy thoát.

Có lẽ, bị bán đứng còn có thể kiếm tiền thay hấn sao? Hạ Lệnh Mị cảm giận nghĩ đến.

Hai người lần lần một phen, Hạ Lệnh Mị lại vì thẹn quá thành giận nhưng vẫn gọi phi điều về.

Nàng biết ý tứ của Ôn Văn Phong nhất định phải dùng phi điều đưa tin. Hấn muốn nói cho phụ thân của Hạ Lệnh Mị, nói cho người ở Hạ gia, Hạ Lệnh Mị đã trở về bên cạnh Ôn Văn Phong một lần nữa. Sủng vật của nàng, thư của hấn, tương đương có sức thuyết phục, cũng âm thầm nhắc nhở Hạ Lệnh Mị: Ngươi là người của Ôn gia, cuối cùng cũng chạy không thoát.

Ôn Văn Phong thấy Hạ Lệnh Mị không hề nhìn vào Hạ Phân, thì bớt lo lắng

Hấn cũng hiểu được sức nặng của Hạ Phân ở trong lòng Hạ Lệnh Mị, bản thân mình đối với việc xuất hiện đứa con cũng nửa vui nửa buồn. Vui chính là, sau khi có con trai tình cảm hiện tại sẽ không có cách nào chia ra được; lo chính là, con trai tương đối bướng bỉnh, nếu đưa đến thành Bắc Định, không nói chuyện làm về vang nhà cửa, đừng ý vào hai nhà quyền thế gây chuyện thị phi, phạm lỗi là tốt rồi. Thành Bắc Định là ở dưới mí mắt Hoàng Đế, bất luận chuyện lớn nhỏ gì cũng có thể liên quan đến xuất thân cùng sự phân tranh ở triều đình, trở thành chuỗi trong tay người khác.

Ôn Văn Phong chỉ có một đứa con trai này, Hạ Phân thực sự làm ra chuyện sai, vô luận như thế nào hấn cũng không thể đi cầu xin Hạ gia ra mặt, chỉ có thể dùng vào sức lực của mình thay con trai chống đỡ bầu trời rộng bao la.

Trước kia hấn một mình cô đơn, cho dù đúng Hạ Lệnh Mị động tâm, suy nghĩ hai người đã trải qua yêu hận tình thù, rốt cuộc lo lắng thiếu sót. Không biết vấp phải trắc trở bao nhiêu lần đều đem lời nhiệt tình giọt thành dòng nước lạnh, ngoài tự trách tính tình bản thân càng cực đoan, dù sao không có người quan tâm hấn, thật lòng bảo vệ hấn, hay là lấy ra toàn thân dũng khí làm việc thay triều đình, chia sẻ giúp hoàng thượng, cũng không một lần uống sống trên đời.

Rất nhiều lần khi gặp phải ám sát, hấn đều thấp thoáng có chút vui sướng, chết, thì sẽ giải thoát hoàn toàn. Hấn thật sự chịu không nổi sự trống trải trong phủ, còn có sự vắng lặng như hình với bóng. Lại đợi cho đến khi đao kiếm chặt xuống xong, trong đầu hấn luôn lướt qua hình ảnh duy nhất trong đêm hôm ấy, khuôn mặt Hạ Lệnh Mị khóc đau đớn giãy giụa. Hấn còn không có được sự tha thứ của nàng, hấn còn muốn gặp lại nàng, hấn... Không muốn phải nhìn nàng khóc nữa.

Nếu bản thân mình chết thật rồi, nàng sẽ rơi lệ chứ? Có lẽ sẽ giống như hồi trước kia, trốn tránh người bên ngoài, tự mình núp ở dưới gốc cây lớn che ánh mặt trời, khóc không lên tiếng.

Hạ Lệnh Mị như vậy, hấn không buông tay được.

"Hạ Phân, kẻ nào đã làm ngươi ra nông nỗi này?" Một tiếng quát mạnh mẽ, đánh thức mọi người trong nhà.

Lúc Ôn Văn Phong nghe tùy tùng bên dưới báo lại ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy bóng dáng Trang Sinh đang bọc mình ôm lấy Hạ Phân nhảy vào trong nội viện.

Hai cái móng béo ụ ịt ịt của Hạ Phân bị phoi nắng ửng hồng như hai cái bánh bao lớn lắc lư, nó duỗi ra hai tay ôm chặt cổ Trang Sinh, móng vuốt bị dính mực tóe vào cổ áo Trang Sinh tạo thành một mảng đen. Trong lỗ mũi hơi thở nặng nề, Trang sinh thấy thế nhanh chóng giải huyết đạo của nó.

Hạ Phân khóc lớn tiếng: "Trang... Trang ca ca, có người ức hiếp ta. Không cho ta ăn cơm, ép tôi làm tên Đại Phôi Đản, còn cời y phục của ta, để cho kiến cắn chân của ta. Ta thật đói thật đói, bụng đều quéo lại rồi, ngươi nghe một chút, bên trong có phải đang kêu ừm ừm không? Tên đại phôi đản kia vừa dài lại xấu, còn nói ta không viết được sẽ không cho ta nghỉ. Ngươi yên tâm, ta đem tên Đại Phôi Đản đổi thành Ô quy khôn kiếp, tôi viết tên của hấn một lần thì vẽ thêm một con rùa đen, ta vẽ rất nhiều rất nhiều rùa đen..."

Bộ não của mọi người đổ mồ hôi lạnh một lần, đám hộ vệ của Hạ gia cũng nhìn không được liếc nhìn về phía Ôn Văn Phong. Rất muốn nhắc nhở hạ Phân, cha ngươi là Đại Ô Quy, ngươi chính là Tiểu Ô Quy, ngu ngốc.

Hạ Phân chuyển động hai cái ở trong ngực Trang Sinh, Trang Sinh cứng rắn đành chỉ thần sắc dờ khóc dờ cười hỏi nó: "Còn có cái gì?"

Hạ Phân len lén liếc về phía Huỳnh Thạch và Tụ Ngọc đang đứng ở cửa, trên mặt hồng hào, hai cánh tay đột nhiên che ở hai hạt đậu đỏ trên ngực mình, tức giận lớn tiếng nói: "Đồ dê xồm, không cho phép nhìn lên ta."

Hai nha hoàn sững sờ, quét nhìn từ cái gò má mập mập kia đến chỗ trên bộ ngực giống như cây đào bị phoi nắng, giật mình tỉnh ngộ, che miệng cười to: "Phân thiếu gia tự mình để thân thể trần truồng còn không biết xấu hổ, còn trách chúng tôi là sắc nữ."

Huỳnh Thạch còn cố ý nói: "Vừa rồi, từ trước ra sau toàn thân trên dưới của ngươi chúng ta đều đã nhìn cả rồi." muốn ngươi toàn thân cao thấp tiền tiền

hậu hậu đều nhìn rồi." Bộ dạng như vô ý liếc vào vòng eo của Hạ Phân, ghét bỏ mà nói: "Một đứa trẻ nhỏ, không có gì hiếm."

Hạ Phân la to một tiếng, một tay che ở bộ ngực của mình, một tay che đi cái vòi vòi nhỏ của mình, vừa che ở trên vừa không ngừng che ở phía dưới, che ở dưới, phía trên lại lộ ra. Nó vốn không hiểu những thứ này, tại trên thuyền ngoại trừ mẫu thân thì còn lại đều binh lính và cho con tước quân, lúc mọi người xuống biển, phần lớn mọi người đều để trần ngực lộ lúm, chỉ đến khi Hạ Lệnh Mị xuất hiện mới khoác thêm một áo khoác lên, những người kia nói, cái này gọi là nam nữ khác biệt. Nhưng nó chưa nhìn thấy qua cơ thể mẫu thân, chỉ là mơ hồ biết ngực của mẫu thân ấm áp hơn những vị tước quân kia, cũng mềm mại hơn so với bọn lính, cuối cùng cái gì không giống nó cũng không biết. Nhưng vừa rồi ở bên ngoài, nó phát hiện bọn nha hoàn lui tới đều nhìn trộm mình, có người liếc mắt nhìn, nó không hiểu sao cảm giác toàn thân te te, lúc có người đi ngang phía sau, nó cảm giác cái mông đít trống trơn của mình ngứa ngứa. Lúc này mới nhớ tới thời điểm trên thuyền, rất nhiều lần mẫu thân không có ở đó, nó cùng bọn binh lính xuống biển bơi lội, không biết nhìn cái vòi vòi giữa hai chân của mỗi người không biết bao nhiêu lần, rồi mới, không hề nghĩ ngờ, của nó nhỏ nhất. Cái món đồ gì của nó đều nhỏ hơn so với mọi người, cái vòi coi càng nhỏ nhất trong mọi người.

Nó bị mọi người cười nhạo!

Sau khi lên bờ, Khổng tiên cũng đã nhiều lần nhắc nhở nó, không được vô lễ nhìn cùng đạo lý sự khác biệt của nam nữ, nó không phải biết rõ ràng. Nhưng mà trải qua hôm nay, nó lờ mờ cảm thấy, mình bị các nha hoàn tỉ tỉ nhìn thì toàn thân không thoải mái, không muốn làm để mọi người nói nó nhỏ.

Thế là, nó xấu hổ, lúng túng, buồn bực che cái bộ ngực và cái vòi vòi nhỏ của mình. Ừm, đánh chết nó cũng không nói cho bọn họ biết, Vừa rồi ở bên ngoài, cái vòi nhỏ bị con kiến bò qua, ô ô, suýt chút nữa nó buồn đái rồi.

Nhìn thiếu gia ngày thường ra vẻ mạnh mẽ giờ lại luống cuống che đây trình tiết, mọi người cố gắng nhịn lại, cuối cùng cười ra tiếng.

Hạ Lệnh Mị liếc nhìn Ưng Vân Phong, sợ hấn lại đưa con đi phơi nắng lần nữa, đi nhanh lên qua vườn tay: "Đến đây mẫu thân dẫn con đi mặc quần áo."

Ưng Vân Phong vừa động, cuối cùng nhìn con trai bị Hạ Lệnh Mị ôm vào trong lòng, Hạ Lệnh Mị tựa lưng làm một cái mặt quỷ nhe răng dài dãi đối với hấn. Ánh mắt ấm áp, âm thầm ngửi hơi chút sẽ dọn dẹp hấn.

Nào biết, Trang Sinh lại ngăn cản trước mặt hai mẹ cho, nhìn chăm vào Hạ Lệnh Mị, trầm giọng nói: "Mấy ngày trước đây, ngươi nói sẽ báo đáp, nay có còn làm hay không?"

"Báo đáp?"

Trang Sinh hít một hơi thật sâu, gằn từng chữ nói: "Ta muốn ngươi gả cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Trang Sinh dùng dùng khí lớn, nhấn mạnh lại một lần nữa: "Ngươi đã nói ngươi có ân tất báo người. Hiện tại, ta muốn ngươi báo đáp, ta muốn ngươi lấy thân báo đáp."

Cánh môi Hạ Lệnh Mị run lên, lại là khó thở, không có cách nào nói nên lời.

Hạ Phân sững sờ, chỉ cảm thấy tiểu viện ồn ào cả nửa ngày đột nhiên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, châm roi có thể nghe. Mẫu thân ôm cánh tay của hấn cũng phải căng ngày càng gấp, muốn đem xương cốt của hấn cho cắt đứt rồi. Nho nhỏ trong tâm linh phút chốc toát ra một hồi khủng hoảng, cũng không làm đùa giỡn rồi, chỉ hét lớn: "Can nương là của ta!" Gắt gao ôm chặt Hạ Lệnh Mị cổ, phì phì mông đít nhỏ nhếch lên, giận đối với mọi người.

Hạ Lệnh Mị giận quá hóa cười: "Trang sinh, ngươi nên biết ta đã là phụ nữ có chồng từ lâu, làm sao có thể tái giá. Không nói phu quân ta luôn ở đây, cho dù hấn mất, ta cũng không dễ dàng dùng phương thức lấy người báo ân. Ngươi nếu thật Tâm, ngoại trừ ta và Hạ Phân, những cái khác ngoại trừ thân thể ngươi cứ tùy ý lấy dùng. Hạ gia những cái khác không nhiều lắm, ngược lại phú quý quyền thế thì có một chút." Hạ gia mấy trăm năm tích phú, vô cùng an phận vững chắc, đơn giản khó có thể để người khác cầu xin báo ân huệ. Hạ Lệnh Mị hứa hẹn như thế, đã là phá vỡ giới hạn cuối cùng của Hạ gia rồi. Hạ Lệnh Mị hứa đi ra ngoài nhiều, nói không chừng sao này vì thế sẽ trả giá càng nhiều, nói không chừng vì một cái báo ân nho nhỏ, sẽ khiến nằng lao lực cả đời, hối hận không kịp.

Trang Sinh cho mình là ngàn chuyện thông, lại vì Hạ Lệnh Mị có ý điều tra qua nền tảng Hạ gia, đối với những chuyện này thì biết rất nhiều. Nhưng hấn luôn nói: "Ta chỉ muốn ngươi, phú quý quyền thế cho dù có nhiều hơn cũng không bằng sợi tóc của ngươi." Hấn vừa nhìn về phía Hạ Phân, "Ngươi gả cho ta, ta tự nhiên sẽ coi Phân nhi như chính bản thân mình, tuyệt không bạc đãi nó một chút nào."

Hạ Phân nghe xong lời này đều hiểu được, tức giận nói: "Ta mới không tùy tiện cần phụ thân." Theo bản năng nó liếc nhìn về phía Ưng Vân Phong vẫn bất động như núi, mím môi, lại ôm chặt Hạ Lệnh Mị một chút.

Trang sinh khẽ cười nói: "Đứa trẻ nhỏ không biết chỗ tốt khi có phụ thân, ít nhất, sau này nếu có người làm nhục ngươi, ta sẽ đem hết toàn lực thay ngươi

trả thù, không để cho người ngoài thương tổn người một chút nào. Ta sẽ giống như can nung của người, che chở người, yêu người, không để có một chút sơ xuất nào."

Hạ Phân làm mặt quỷ với hắn: "Người là đồ dê xồm, chỉ giỏi nhất nói lời dễ ngon dễ ngọt. Hạ tướng quân nói, có người vô duyên vô cớ đối xử tốt với ta, nói không chừng là tính toán đem ta bán đi, rồi mới chạy lại can nung." Vặn vẹo cái vong eo mập mạp, "Can nung, người cũng đừng để bị người ta lừa đơn giản. Thịt của ta không thể ăn, người đừng bán ta cho người khác." Lời nói trẻ con, lời nói tuy lộn xộn, thế nhưng lại cấp thương kẹt gậy, .

Hạ Lệnh Mị biết Hạ Phân giỏi nhất là nói chọc cười người khác, trước kia không ít lần những binh lính mắng chửi nhau trên thuyền chiến, hầu hết thường hay nói lật ngược phải trái hồ ngôn loạn ngữ. Nhưng, nhiều lý do hơn nữa hắn ta cũng không nói thành lời rồi, chỉ có thể vỗ sống lưng con trai, để cho Huỳnh Thạch lấy xiêm y đưa cho nó mặc, vừa cười nói với Trang Sinh: "Con gái tốt không lấy hai chồng. Trang Sinh, Người cố gắng phải lấy ta..., đây không phải là làm tốt cho ta, mà là hại ta, là muốn phá hủy thanh danh của ta."

Trang Sinh nói không sao cả: "Chúng ta là người trong giang hồ, không quan tâm những hư danh giả lợi kia. Ta đối với người thật lòng thật dạ, chỉ cần người gả cho ta, tự nhiên sẽ che chở người không để cho người ngoài làm tổn thương người."

Hạ Lệnh Mị cười nhạt: "Lời người đáng sợ. Từ lúc người đưa yêu cầu này lên, cũng đã đặt ta vào thế bất trung bất nghĩa, đây là che chở ta sao? Coi như là trong giang hồ, cũng sẽ không lấy chuyện để bức ta gả đi."

Trang sinh nói: "Bức bách ở chỗ nào, chi là báo ân mà thôi."

Hai người đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường. Hạ Lệnh Mị chỉ cảm giác mình đang Đàn Gậy Tai Trâu, bắt lặc.

Uông Văn Phong tiến lên một bước, kéo Hạ Lệnh Mị ra phía sau, thản nhiên nói: "Người là một kẻ người giang hồ, cần gì phải ép sát với một thiếu nữ và đứa bé. Lệnh Mị thiếu người một cái mạng, lấy thân báo đáp là không thể nào, quyền quý người cũng không cần. Như vậy, ta làm phu quân của nàng, tự tiện làm chủ, thay nàng trả lại người một cái mạng cũng được."

Mọi người đều chấn kinh, không thể tin nhìn về phía Uông Văn Phong.

Hạ Lệnh Mị theo bản năng nắm chặt sau lưng của hắn, chỉ cảm thấy bắt lặc vô cùng.

Một lần rơi xuống vách núi, không ai nghĩ Trang Sinh sẽ che chở cho nàng, ngay cả chính nàng cũng kinh ngạc, thật sự không nghĩ ra vì sao đối phương lại coi trọng bản thân nàng như vậy. Nếu như đối phương thật sự muốn bản thân mình gả đi, đừng nói người Hạ gia sẽ không đồng ý, kể cả chính cô cũng tìm mọi cách không muốn. Lúc đáp ứng sẽ báo ân, nàng sẽ không cân nhắc việc gả cho hắn ta, bây giờ sau khi gương vỡ lại lành với Uông Văn Phong, càng không thể bỏ Uông Văn Phong xuống, để cho hắn một mình bảo vệ Uông phủ cô tịch cả đời.

Tính tình Hạ Lệnh Mị là quyết đoán. Nàng không muốn dây dưa không rõ với Trang Sinh, Uông Văn Phong tính cách cực đoan, càng không cho phép nàng có ân oán không phân biệt được với người đàn ông khác.

"Nếu như vậy, ta trả lại người một mạng là được rồi." Dứt lời, nàng đã nhanh chóng rút bảo tỳ từ bên hông của Hạ Phân, muốn đâm vào bụng mình. Mới gặp biến cố, Huỳnh Thạch với Tụ Ngọc chỉ kịp thét một tiếng chói tai.

Máu văng tung toé, đao phong kia tới gần cách nàng một ly thì ngừng lại. Tay Uông Văn Phong gắt gao cầm ngọn đao, lạnh lùng nói: "Ta chỉ nói trả lại hắn một mạng, cũng không nói sẽ dùng mạng của người để trả lại."

Mọi người chỉ cảm thấy ngực đều treo ở yết hầu rồi, ngay cả Trang Sinh cũng bị dọn sợ trắng mặt, làm sao cũng không nghĩ đến tính tình Hạ Lệnh Mị lại đạt đến trình độ quyết đoán như vậy, mạng của mình nói không cần là không cần rồi.

Uông Văn Phong nói xong, người có một chút đầu óc đều bình tĩnh lại.

Toàn thân , vô cùng đau đớn thần sắc, cười khổ nói: "Hạ cô nương người cần gì tự mình hại mình. Đây là người dùng tánh mạng để cưỡng ép ta, để cho ta đau khổ hối hận không thôi."

Hạ Lệnh Mị cũng không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chú nắm bắt chuôi đao, nhìn trên mặt đất tràn đầy hoa máu: "Sao nói vậy?"

Trang sinh nở nụ cười hai tiếng: "Người biết tâm ý của ta đối với người, tự nhiên sẽ hiểu ta không làm người bị thương. Người tư sát đây chính là dùng để uy hiếp tình yêu của ta đối với người, ép ta thả người ra." Ánh mắt hắn phức tạp, nhẹ giọng: "Người dùng tánh mạng để cá độ tình yêu của ta đối với người, thật ác độc."

Hạ Lệnh Mị cúi đầu, nghe được tiếng nàng cười khê: "Ta không tàn nhẫn một chút, thì sau người có thể buông ta xuống."

Trang Sinh đột nhiên biến sắc: "Tốt lắm, ta không muốn mạng của người. Uông đại nhân, bản thân mình nhận là phu quân của nàng, vợ thiếu nợ chồng trả, thế nào?"

Uông Văn Phong không nhăn mày lại một chút nào: "Ta chú ý như thế." Cũng không sợ đau đớn, trực tiếp nhìn theo chuôi đao, gãy bảo đao từ trong tay Hạ Lệnh Mị lướt qua bàn tay, máu chảy càng lúc càng nhiều.

Hạ Lệnh Mị mấy lần muốn túm lấy bảo đao, cũng không biết hắn học được Cầm Nã Thủ ở đâu, khó khăn lắm phong bế được, hai người hoa mắt trên không trung vài chiêu, Hạ Lệnh Mị nhìn thấy động tác của hắn, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh màu đỏ, thật sự khiến cho miệng vết thương của hắn

càng ngày càng sâu, máu chảy ra càng lúc càng nhanh. Sợ hãi nàng chỉ có thể dùng tay, cả sắc mặt so với giấy trắng càng tái nhợt hơn vài phần, cắn môi gắt gao không nói một chữ thành lời.

Uông Vân Phong đối với nàng, trong mắt hoàn toàn không có sự lạnh lẽo, an ủi nói: "Những năm này ta vẫn chưa ở bên cạnh cùng ngươi, phụ ngươi rất nhiều. Hôm nay được quay về, tự nhiên muốn toàn tâm toàn ý thay ngươi che gió che mưa. Chỉ là một cái mạng mà thôi, không có cái gì đáng lo."

Hạ Lệnh Mị cánh mũi chua xót: "Ồ đâu là muốn mạng một mình ngươi, ngươi là muốn ta chôn cùng ấy. Ngươi chết, ta sống một mình làm cái gì. Đến lúc đó đem Phân Nhi đưa về Hạ gia, ngươi đi đâu ta liền đi theo, trước đây không có đi cùng ngươi, từ đây về sao không rời nửa bước."

Uông Vân Phong xoay người thở dài một hơi, cười to: "Được." Xoay người cười nói với Trang Sinh, "Ngươi nếu ta đâm ở đâu? Là eo bụng, hay là ngực, hay là trực tiếp ở cổ?"

Mọi người xung quanh đã la lên, Bạch Tử với Hắc Tử bay vọt lại đây, Bạch Tử cấp bách kêu: "Lão gia mạng của ngươi quan trọng hơn, để thuộc hạ làm thay là được rồi." Nói xong muốn đi qua đoạt lại đao chột Uông Vân Phong liếc nhìn, lạnh lùng nói: "Đây là chuyện đại sự của ta và Trang Sinh, người ngoài không được nhúng tay." Lại vừa quay đầu, đã nhìn theo Bạch Nghiên đang chuẩn bị ném ám khí: "Sau khi ta đi, ngươi với Bạch Tử cùng hộ tống phu nhân với tiểu thiếu gia trở về Hạ gia, không được sai sót."

Bạch Nghiên cầm lấy cổ áo Quyển Thư kéo hẳn lên từ phía sau, trên mặt một mảnh lạnh nhạt: "Cẩn tuân lão gia phân phó."

Uông Vân Phong gạt đầu, nhìn lại Hạ Lệnh Mị, bỗng nhiên ôm chặt bờ eo của nàng, mạnh mẽ hôn lên bờ môi của nàng. Hốc mắt Hạ Lệnh Mị nóng lên, mở mắt to lên nhìn hắn, một dòng nước mắt nóng ấm cuối cùng chảy xuống. Hai tay ôm lấy đầu của hắn, chịu hết nỗi hôn trả lại.

Ở trước mặt mọi người, hai người này rõ ràng bất chấp thể tục trong lễ nghĩa liêm sỉ, tự nhiên hôn hít.

Bọn nha hoàn che miệng, đồn nén khóc lóc nước nỡ, nhóm Âm Vệ chịu không nổi hắt mặt đi, không đành lòng nhìn xem; Hạ Phân ghen hờn nhìn trần trối, hồ đồ không biết chuyện gì.

Trang Sinh lại chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, đôi chân đã sớm dừng lại không bước tới mái hiên, hai tay giấu trong tay áo run lên không ngừng, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hai người đang đau đớn hôn nhau đến trời đất u ám.

Tiếp mà, Hạ Lệnh Mị kêu một tiếng sợ hãi, mọi người hé mắt lại nhìn kỹ, chỉ thấy Uông Vân Phong đã hơi cong người, cả người ngã về phía Hạ Lệnh Mị. Trên vạt áo, rất nhanh thấm một mảng chói mắt, trong tay Uông Vân Phong lại chảy máu rất nhiều một lần nữa, một dòng dài hẹp chậm rãi chảy xuống mặt đất tạo thành một vũng.

Hạ Lệnh Mị vịn bàn tay nhỏ bé xuống, đôi môi run lên, ôm bàn tay nhỏ đầy gân xanh của đối phương, oán hận nói với Trang Sinh: "Đù chưa? Có muốn ta lại báo ân một lần nữa hay không, đem cái mạng của ta cũng trả lại cho ngươi."

Chỉ một câu nói, thì dễ dàng đem Trang Sinh nắm thành trăm mảnh. Nhưng nơi này nhiều người như thế, có ai sẽ thông cảm tâm chân tình của hắn, có ai quan tâm nỗi thống khổ của hắn, mỗi người đều nhào tới bên người Uông Vân Phong, mà ngay cả Hạ Phân bám vào cánh tay Hạ Lệnh Mị, sợ tới mức khóc rống lên, hồn nhiên không biết mọi chuyện vì sao đến nước này.

Trang Sinh cơ hồ lê bước đi ra khỏi trang viện này. Hắn thật không ngờ, Hạ Lệnh Mị hung ác, Uông Vân Phong càng thêm hung ác. Một đao kia, mặc kệ Uông Vân Phong còn sống hay không, Hạ Lệnh Mị đã không có khả năng tái giá cho Trang Sinh. Uông Vân Phong hoàn toàn cắt đứt nhân duyên của Trang Sinh với Hạ Lệnh Mị.

Quả nhiên, không phải là đối thủ.

Trang Sinh cười cay đắng, cười đến cuối cùng, thần sắc trên mặt hết sức đau khổ, khiến người ta nhìn cũng kinh sợ.

Phía sau hắn, chỉ để lại từng tiếng khê gọi của Hạ Lệnh Mị: "Vân Phong, Vân Phong, đừng bỏ lại ta..."

Tay Uông Vân Phong trong lòng bàn tay của nàng, chỉ cảm thấy yếu ớt, đầu mắt mờ, đơn giản không nói thành lời một chữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bảo đao của Hạ Phân đúng là chém được xương.

Nó đã từng dùng cây tiểu đao này xuống biển đâm mù đôi mắt cá kinh, cũng dùng qua nó dọn dẹp sự khiêu khích của tân binh với mình, có nhiều lúc, nó dùng bảo đao như cái nĩa cắt lấy móng gà không lớn không nhỏ, Hạ Phân chưa bao giờ nghĩ tới, một cái tiểu đao nhiều chức năng sẽ được cha ruột của

mình đâm vào bụng của ông, máu chảy đầy đất.

Tiểu Bảo Từ sợ ngây người, đôi mắt nhỏ mờ to tròn trợn, không có hồn.

Uông Vân Phong bị Hạ Lệnh Mị gọi một lúc, hần liếc mắt một cái liền thấy Hạ Phân, cổ sức ngoắc tay: “Lại đây!”

Hạ Phân không hề động.

Uông Vân Phong thở hắt ra một hơi, nghiêm khắc một chút: “Phân nhi, qua nơi này.”

Rõ ràng là một thư sinh nho nhã yếu đuối, lại hàng năm chỉ học công phu điểm huyết của võ công, rất giỏi về phê phán người, có thể đem chính nhân quân tử huấn luyện thành tiểu nhân, cũng có thể làm việc tình cảm nhất của con người, bức bách thành sức sinh lang tâm cầu phế gian trá lãnh huyết. Người đàn ông này nhìn có vẻ yếu đuối như vậy, lại làm cho người ta sinh ra ảo giác anh dũng mạnh mẽ.

Bỗng nhiên Hạ Phân sinh ra một chút e ngại.

Đứa nhỏ, mười phần dã tính, thân thể lúc đối mặt với nguy hiểm càng trực tiếp hơn.

Máu, đỏ thẫm.

Hạ Phân theo bản năng dầy xéo một cước, ngẩng đầu quan sát sắc mặt tái nhợt của Uông Vân Phong, mãnh liệt xoay người, tức giận giống như dã thú chạy trốn ra ngoài.

Quyển Thư cùng Hạ Lệnh Mị vịn Uông Vân Phong vào trong phòng, Uông Vân Phong đưa mắt ra hiệu, Bạch Nghiễn đã tự mình chạy ra ngoài theo sau Hạ Phân, Quyển Thư một tay bắt mạch cho Uông Vân Phong, một tay đã sai người đi chuẩn bị kéo, nước ấm cùng được liệu...

Hạ Lệnh Mị nắm chặt tay Uông Vân Phong, lạnh lùng bình tĩnh đều không có.

Uông Vân Phong còn có tâm tư trên chọc nàng: “Không chết được.”

“Câm miệng!” Hạ Lệnh Mị cơ hồ muốn hét lên, tiện tay vạch quần áo ở bụng hần tìm tòi, hai tầng vải vóc hơi mỏng phát ra tiếng kêu đau xé cõi lòng.

Uông Vân Phong mím môi, ngoan ngoãn nằm xuống, trên trán đầy mồ hôi, để Hạ Lệnh Mị cùng Quyển Thư tùy ý xử lý vết thương của mình.

Ngoài cửa sổ mặt trời tỏa nắng nóng, một tường này ngăn cách sức nóng bên ngoài, trong phòng xác thực không thấy được quá nhiều ánh sáng, hết thảy đều trải lên trên tầng màu sắc âm áp nhạt nhẽo. Uông Vân Phong nhìn bóng dáng tất cả dụng cụ nhàn nhạt rơi trên mặt đất, hoảng hốt nhớ tới nhiều năm trước, hần bị người ám sát.

Khi đó, hần ngồi trên ngựa, bị thích khách dồn đến cái chết.

Đỉnh đầu là ánh nắng sáng choang, chiếu lên người của hần thực sự nóng, quần áo mặc trên thân thể, chỉ có nóng không có mồ hôi. Hần biết, trong lòng của mình rất lạnh, lạnh đến mức nổi lên một tầng băng, để cho thần thức trong sáng của hần còn có thể nhớ lại những chuyện đã qua... tuổi trẻ cùng Hạ Lệnh Mị ở chung một chỗ vui vẻ. Nói là sung sướng, thật ra hần đều bị phần lớn các đệ tử thế gia mà Uông gia đắc tội vây bắt, Hạ Lệnh Mị vung múa trường tiên thay hần ra mặt, đánh đám đệ tử vô liêm sỉ kia phải gọi nàng là “sư tử Hà Đông”. Nàng một bên hung hăng đánh người, một bên lại rình coi sắc mặt của hần, sợ hần cũng sẽ nói ra lời “Hạ Lệnh Mị không ga được.”

Thiếu niên thì Hạ Lệnh Mị rất liễu lĩnh, còn hần lại nhu nhược.

Sau khi thành thân, Uông phu nhân có bao nhiêu liễu lĩnh, mạnh mẽ, hần có bấy nhiêu quật cường.

Sau khi chia tay, nàng rời đi, hần lại ở cửa ải sống chết nhớ tới nàng.

Ngày đó, lần đầu tiên Uông Vân Phong phát hiện, thì ra mình đối với Hạ Lệnh Mị vốn chẳng phải áy náy cùng chuộc tội. Thì ra, ở cực kỳ lâu trước đó, nàng sớm đã để lại dấu vết trong tim của hần, chỉ là hần vẫn chưa phát giác.

Trên trán có người lau mồ hôi lạnh cho hần, nhẹ giọng hỏi: “Có đau hay không?”

Hần nắm chặt bàn tay mềm mại, miễn cưỡng an ủi nàng: “So với trước kia, một đao này căn bản không là gì.” Hần lại một lần nữa giăng lưới, hần muốn vây nàng trong ngực mình thật chặt, làm nàng đau lòng, làm nàng chỉ có thể thương hần.

Hạ Lệnh Mị quát lạnh: “Người sao lại ngốc như vậy?” Lúc này đây không coi là gì, vậy trước kia suốt cuộc gặp phải bao nhiêu lần núi đao biển lửa?

“Vô luận như thế nào, Trang Sinh cũng không thể uy hiếp người.” Hần mở to mắt, nhìn chăm chăm nàng: “Người chỉ có thể là của ta.”

Hạ Lệnh Mị há to miệng, khóe mắt trong suốt lóe lóe, cười cay đắng: “Khổ cho người nghĩ kẻ muốn mạng của ta. “Nàng biết một đao kia làm bị thương ở đâu, cũng biết máu nhiều như vậy không phải hoàn toàn chảy ra từ miệng vết thương ở bụng. Hơn nữa biết rõ, cũng không thể nào che dấu hoảng hốt cùng bất lực của nàng trong khoảnh khắc đó, còn có loại khủng hoảng giống như rơi xuống địa ngục.

Người đàn ông này, quá ác.

Hắn tính kế Trang Sinh, tính kế nàng, thậm chí còn tính kế Hạ Phân. Hắn tính kế tất cả mọi người, làm cho mọi người thấy rõ hắn đối với nàng tình thâm ý trọng, cũng làm cho nàng đau lòng áy náy tự trách. Mà hắn, chỉ trả giá bằng một vết đao nhỏ ở bụng, cùng vết đao ở tay trái.

Đây là lần đầu tiên Uông Vân Phong vận dụng tâm cơ vì nàng, cũng là lần đầu tiên, hắn ở trước mặt mọi người thể hiện: Hạ Lệnh Mị chỉ có thể là thê tử của Uông Vân Phong.

“Không sao. Chúng ta sống chết đều ở cùng một chỗ.” Hắn sẽ không bao giờ lạnh lùng bình tĩnh đứng dưới ánh mặt trời chói chang, mắt lạnh nhìn lưỡi đao từ trên cao bổ xuống mình; hắn sẽ không bao giờ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết hạ xuống nữa, lạnh lùng nghĩ đến sau khi chết mộ phần chỉ có Quyền Thư cùng Bạch Nghiên khóc nức nở ở bên cạnh; hắn sẽ không bao giờ suy nghĩ thêm, mỗi một ngày giỗ, có người nào sẽ ở trước bài vị mình để một nén nhang hay không, gọi một tiếng tên của hắn. ...

Nàng cúi đầu xuống, nặng nề nện một cái ở trên trán của hắn, một cái nhẹ một cái nặng.

Hắn, chỉ là nhẹ nhàng nâng tay nàng lên đặt ở bên môi, ấn xuống một nụ hôn ấm áp.

Hạ Phân chạy không có mục đích chính là đông chạy tây chạy, xa xa liền nhìn thấy Trang Sinh tinh thần không chăm chú đứng ở bên hồ sen.

Tháng năm, hoa trong hồ vẫn chưa có nỏ, chỉ có vài phiến lục bình nho nhỏ chìm dưới mặt nước màu xanh, không có rễ trôi lơ lửng.

Hạ Phân đột nhiên tỉnh lại đây, tứ chi chạm đất ngồi xổm trên tường cao, dờ dẫm nhìn nam tử cách đó không xa. Tiểu đao mà Uông Vân Phong đã dùng qua bị hắn để ở trên đai lưng, đầu lưỡi đao còn mang theo một chút hồng nhạt, như là nhiễm giọt máu của xử nữ.

Đầu hạ gió nhẹ thổi qua, nhấc lên vạt áo của Trang Sinh, lưu lại mùi tanh của giọt máu trong không trung, tô đậm bóng lưng cô độc mà tịch liêu của người nọ.

Hạ Phân cảm thấy bây giờ Trang Sinh có chút đáng thương.

Nhưng mà, nó cũng có thể hận.

Hạ Phân lại hạ thấp thân mình vài phần, theo bản năng đưa một tay sờ bên hông. Nhiệt độ cơ thể của tiểu hài tử hơi cao, đầu ngón tay lần lượt chạm vào lưỡi đao thì bị sát khí rét lạnh trước mặt chấn động, không biết vô đao bị ném đi nơi nào. Hạ Phân cũng chẳng quan tâm, cẩn thận rút đao ra, vung qua trước mặt, đôi mắt đen như trăn châu híp lại thành một đường nhỏ, xuyên qua ánh mặt trời chói chang rơi vào bên hông của Trang Sinh.

Nó nghiêng đầu, tựa như đang suy tư việc gì.

Bình thường Trang Sinh cực kỳ nhạy bén giống như không nhận ra khí tức của hắn, có vẻ mắt hồn mất vía. Dưới chân có con ếch nhỏ màu xanh giật mình nhảy qua, phóng qua mặt đá bóng loáng ở bờ bên cạnh thì ngừng lại nhìn sang, cuối cùng quay người một cái, nâng cao cái bụng màu xanh nhạt bắt đầu phoi nẩy dưới ánh mặt trời.

Trang Sinh chẳng may nhúc nhích, thật sâu than thở một ngụm hơi uất ức, lông mày còn đang cau lại thật sâu, cười cay đắng.

Sợi tóc bay lên rời khỏi, tùy ý khuấy động lấy hắn, cũng cảm thấy da thịt bên hông đang run rẩy. Hắn là kẻ trộm trong võ lâm, thân thể rất nhạy cảm, tự duy còn chưa nghĩ ra đối sách, thân thể đã dựa theo sát khí mà tránh đi thương tổn.

Hắn gần như là rời đi vài phần hồn trong nháy mắt, sau eo phát lạnh, có vũ khí từ bên cạnh sượt qua, một bóng dáng nho nhỏ đánh tới. Loại sát chiêu gọn gàng rút khoát này không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, không dám khinh thường, đi ngược lại với đối phương đang tiến tới, hắn né tránh ở giữa không không trung tạo thành một vòng xinh đẹp, không tiến mà lui, cùng người tới cách ra hơn một trượng cự ly.

Hạ Phân học võ là từ chiến trường, một kích không thành, thân thể như mũi tên mạnh dừng lại ở trên núi giả, vì bức đồng lại một lần nữa công kích Trang Sinh.

Trong con người đen là sát khí đỏ sẫm không che giấu.

“Tiểu Báo Tử.” Tranh Sinh kinh ngạc, nhấc chân đá tảng đá về phía tiểu đao lạnh lẽo trong tay đối phương. Cánh tay dài đưa tới, gần như vài chiêu đã nhanh chóng bắt được cổ áo đối phương, ý lớn hiếp nhỏ dẫn theo hắn không ngừng lay động trên không trung.

“Người đang làm gì?” Hắn cả giận nói. Ngày thường lúc luận võ, chiêu thức của Hạ Phân mặc dù sắc bén, nhưng không có sát khí.

“Giết người.” Hạ Phân lạnh lùng nói, bộ dáng làm ra vẻ phản hận.

Khóe mắt Trang Sinh còn lưu lại uất ức, hạ thủ chính là đứa nhỏ không phải người bên ngoài, hắn không nỡ làm bị thương nó. Mấy ngày nay cùng nhau chung đụng, Trang Sinh mơ hồ đã đặt Tiểu Báo này ở trong lòng, chỉ là hắn trời sinh tính cách tiêu sái không thích ràng buộc, lại một mình bước chân vào giang hồ nhiều năm, cảm xúc chân thật đã rất ít lộ ra ngoài. Thổ lộ ái mộ với Hạ Lệnh Mị đã vượt qua thái độ bình thường, yêu thích Tiểu Báo Tử liền mang hương vị yêu ai yêu cả đường đi.

Nhưng, đứa nhỏ đã tính mười phần cũng rất được lòng hắn, cùng loại người tự do tự tại, cùng loại người bất chấp trời buộc của thế tục.

Hiện tại, ngăn ngui ba chữ của đứa bé này, không thể nghi ngờ là đã sát một bả muối lên miệng vết thương trên ngực hần.

“Tại sao?” Hần hỏi.

Hạ Phân không trả lời. Thật ra, nó cũng không biết tại sao. Chỉ là, sau khi mất thấy Uông Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị một chỗ bảo vệ cùng trả giá lẫn nhau, đáy lòng hần cảm thấy thập phần ủy khuất cùng lo lắng. Gặp lại Trang Sinh, nó bỗng sinh ra một cổ tức giận, muốn ở vị trí vết thương giống với Uông Vân Phong đâm Trang Sinh một đao.

Trang Sinh nhìn sự nghi hoặc và mạnh mẽ trên mặt đứa nhỏ, hơi suy ngẫm một chút sẽ hiểu chân tướng.

Quả nhiên là tình thân phụ tử, nhiều ngăn cách cũng không bằng một phần huyết thống kia.

Hần chưa sót mở miệng: “Ngươi muốn thay phụ thân ngươi báo thù?”

Hạ Phân luân phiên đáp hai chân ngắn: “Hần mới không phải là phụ thân ta.”

Trang Sinh chợt cười, thiếu bảy tám phần tiêu sái so với ngày thường, ngược lại chưa sót chiếm một nửa, xa xa nhìn về phía xa ở giữa rừng cây lộ ra một góc phòng, nhẹ giọng lừa gạt nói: “Uông đại nhân không xứng là cha của ngươi, vậy ta làm cha của ngươi được không?”

“Ta không có phụ thân, ta là Kinh Ngu sinh ra.”

Trang Sinh không sao cả nói: “Đó là phụ thân trong nước, ở trên giang hồ này, ta làm cha của ngươi được không?”

Hạ Phân kinh ngạc, phụ thân còn có thể có vài người? Cô nương kia thân cũng có thể có vài người? Chỉ là nghi vấn nhỏ, Hạ Phân lập tức lắc đầu bác bỏ. Hai tay cùng hai chân đều sử dụng, móng nhỏ trầm xuống nhảy lên, cả người thì lật đến cánh tay của Trang Sinh, chân nhỏ bỗng nhiên đạp một cái về phía sau, Trang Sinh phản ứng không kịp, thoáng chốc bị bàn chân đối phương giẫm lên mặt. Hạ Phân chạy lâu như vậy, bàn chân không quen đi giày giẫm lên máu Uông Vân Phong, giẫm qua hang kiến, giẫm qua bụi cỏ xanh đậm, cũng không ít đá cát bụi. Một cước hạ ở trên mặt Trang Sinh, có thể nói là năm màu hiện ra, da mặt vừa có mồ hôi chân vừa có hạt cát, suýt chút nữa làm cho người thối mặt ra.

Hạ Phân biết mình đánh không lại, tiểu đao vẽ một cái ở cổ tay của đối phương, Trang Sinh buông ra, hần giống như thú nhỏ chạy trốn, tứ chi chạy bịch bịch.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Một trận khổ nhục kế của Uông Vân Phong, nhìn có vẻ dọa người, trên thực tế cũng không bị thương quá nặng.

Không lâu sau, đến tết Đoan Ngọ thì da thịt đều liền lại rồi. Hạ Lệnh Mị yên tâm, tập trung tinh thần thu xếp công việc trong tiểu viện. Nàng vốn là chuẩn bị dẫn Hạ Phân ra ngoài xem thuyền rồng chơi đùa, bận tâm thương thế của Uông Vân Phong cũng không có nhắc đến.

Uông Vân Phong bị Hạ Lệnh Mị ép nằm ở trên giường hai ngày, thuận đường đem những mệt mỏi tích lũy trong những ngày này đều quét sạch một lúc, lúc rảnh rỗi cùng triều đình họp các nước nhỏ cũng không có ngăn ra.

Trang Sinh bị hần tính kế một phen, càng làm cho không thấy một bóng người. Ngược lại từ từ quỳ ngồi một ngày, hét lớn muốn cùng Uông Vân Phong cụng rượu. Đúng lúc Quyền Thư bụng chén thuốc tiến vào, nhìn thấy bình rượu liền nhỏ nước miếng, xoa tay nói: “Ngươi là một hần tử giang hồ sao lại chuyên làm chuyện bỏ đá xuống giếng. Lão gia nhà ta da tróc bụng mở, một bầu rượu xuống toàn bộ đều gắn liền, lãng phí. Có loại người tốt bụng đến liều mạng này, đảm bảo uống cùng ngươi.”

Từ quỳ hào phóng, cũng không nhiều lời, trực tiếp để người ta lại đưa đến mười vò rượu, cùng Quyền Thư hai người ngồi trên mặt đất, mở rộng bụng bắt đầu uống.

Quyền Thư cùng Uông Vân Phong giống như vũ lực không tốt, ngày thường chỉ phụ trách hầu hạ bên cạnh, làm một chút chuyện hầu hạ của thư đồng bận việc, thỉnh thoảng mời lại một chút rượu thịt, thay lão gia cản rượu cản thịt cản nỷ nhân, độ lượng này tuyệt đối không phải hạng người nhìn bề ngoài có vẻ văn văn nhược nhược nhưng bất nạt người. Nghiêm chỉnh để vò rượu xuống, sắc mặt thì đỏ, con mắt mơ màng, lại thêm một chút đáng và ngây thơ.

“Từ quỳ, ta cho ngươi biết, ta trước kia không phải đồng tử, chính là Thượng.”

Từ quỳ vững như bàn thạch, cũng vỗ vỗ bả vai của Quyền Thư: “Hắc hắc, tiểu ca ngươi giống ta, ta trước kia chính là hòa thượng uống rượu ăn thịt. Thời điểm ở miếu nhỏ thì uống trộm rượu, đến miếu lớn lại ăn vụng thịt, sau đó bị phương trượng phát hiện, ta liền chạy đến phòng bếp của An Quốc Tự,

say rất nhiều ngày ở trên nóc nhà.

Quyển Thư nắc mọ cái: “An Quốc Tự tốt, thiên kim thế gia, tiểu thư nhà quan, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy công chúa, phu nhân, tiểu tử người thật có điểm phúc.” Uống hai ba vò rượu, Quyển Thư đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, cả người dựa lên trên người tửu quý: “Nói, người có phải phá sắc giới hay không?”

Tửu quý cũng mơ hồ ngà ngà say, nghe vậy mờ ám cười hắc hắc: “Người biết cọng lông. Nói cho người biết, những công chúa quận chúa này đều là giả bộ đoan trang, chim sa cá lặn cái đó đều là chó má.”

Quyển Thư lại lấy ra một vò rượu, mạnh uống hai hớp, hàm hàm hồ hồ hỏi: “Sao vậy?”

“Thật ra cũng không làm càn, thì đưa con gái nhỏ bảy tám tuổi đâm chết một vị hòa thượng đang sống. Thủ đoạn này, khí thế kia, khả khả khả...”

“Hắn có nói dòng họ của tiểu nữ kia hay không?” Ưông Văn Phong ngồi trên giường, đang ôm Hạ Phân ở trong ngực cầm tay ép nó viết theo bút pháp của hắn.

“Không có. Sau khi Quyển Thư dò xét, tửu quý đều chuyển hướng.”

Ưông Văn Phong không có hỏi lại, phất phất tay cho ám vệ rời đi.

Hạ Phân ngồi trong ngực của hắn, dưới móng như có đinh nhỏ, xoay đi xoay lại không yên ổn. Vết thương của Ưông Văn Phong chưa hoàn toàn lành lặn, cũng không nhắc nhở, có chỗ miệng vết thương của hắn một lần nữa vỡ ra, làm cho quần áo của hắn thấm máu ướt đầm.

Tiết Đoan Ngo, trời nóng cực kỳ, trong bụng Hạ Phân bốc hỏa, phía sau ẩm ướt tương là mồ hôi của hắn, đưa tay chùi một cái, cả bàn tay nhỏ đều là máu. Cái mũi nhỏ của nó nhảy bèn người người, không tiếng động quay đầu lại quan sát ngực Ưông Văn Phong.

Ưông Văn Phong nắm tay của nó, hạ bút văn bình ổn như cũ, chỉ nói: “Chuyên tâm một chút.”

Hạ Phân không nghe, ngược lại đưa tay đến miệng vết thương của hắn dùng sức ấn, vốn tưởng rằng Ưông Văn Phong sẽ đau đớn mà buông nó ra, đầu biết rằng đối phương rất cố chấp, càng bóp chặt nó ở trong ngực: “Hôm nay bút pháp của người không sửa được, buổi tối cũng đừng nghĩ ra ngoài dạo chợ đêm.”

Hạ Phân buồn bực kêu hừ, nhận không ra ruột cuộc đối phương có đau hay không, giằng co nửa ngày sau cũng bắt đầu ngoan ngoãn viết chữ.

Tay của Ưông Văn Phong không giống với Hạ tướng quân. Lòng bàn tay của văn nhân thường lạnh, mười ngón tay thon dài, không có da thịt thô ráp cắt người, chỉ có ba ngón tay cầm bút có vết chai dày đặc, thoát nhìn rõ ràng giống như là đốt cây tre, hơi lạnh, không hơi thô. Hai tay nhỏ của Hạ Phân nhìn có vẻ mềm mại, thật ra lòng bàn tay thô ráp, là đôi bàn tay nhỏ nắm qua binh khí lâu dài. Nhiệt độ cơ thể của quân nhân hơi cao, bị bàn tay lớn của văn nhân nắm chặt, có chút lạnh, có chút mềm, bàn tay lớn phủ lên bàn tay nhỏ, tự động cảm thấy có chỗ dựa, nổi lên tính khí đùa giỡn lại có chút lo lắng.

Cha con luyện chữ một chút liền tới trưa, gần đến giờ trưa thì buông tay để Hạ Phân tự mình luyện tập. Hạ Phân biết âm ỉ với Ưông Văn Phong là vô dụng, Ưông Văn Phong lại càng không sợ đánh nhau, các loại biện pháp ngang ngược đùa giỡn đều thử, tất cả đều vô dụng, cuối cùng đành phải tạm thời phục tùng.

Đối với một binh lính mà nói, đối một quân doanh giống như đối một loại biện pháp sinh tồn. Hạ Phân hắn không sợ trời không sợ đất, phát bực cùng Ưông Văn Phong tính toán.

Thời điểm mặt trời chậm rãi bò xuống núi cao, một lần nữa Ưông Văn Phong thay đổi thuốc trị thương, một tay kéo Hạ Lệnh Mị, một tay bị Hạ Phân kéo, lão đảo ra khỏi son trang.

Dọc đường đi, đúng lúc đụng phải võ lâm minh chủ Cửu Phương Hi. Dường như để tránh hiềm nghi Hạ Lệnh Mị đi vào trong xe ngựa, Hạ Phân hất tay Ưông Văn Phong ra nhảy lên trên tuần mã, suýt chút nữa cướp được roi ngựa để vứt bỏ Ưông Văn Phong rời đi.

Từ trước đến giờ, người giảng hồ cùng quan phủ là nước song không phạm nước giếng, nhưng Cửu Phương Hi tiếp nhận vị trí minh chủ võ lâm, ước chừng đã biết được minh chủ Hàn Nhất Phàm cùng Hạ gia có quan hệ, cũng không mở miệng chào với Ưông Văn Phong, lạnh nhạt. Chào hỏi qua loa, liền cười nói: “Tối nay trong trang có chuẩn bị tiệc rượu đơn giản, Bôn Minh Chủ mời mọi người cùng đến chung vui, không biết Ưông công tử có thời gian hay không?”

Ưông Văn Phong ho khan một tiếng, tay phải đè xuống vị trí vết thương ở bụng, mặt mày trắng bệch: “Minh chủ cho mời, Ưông mỗ tất nhiên đến sớm.”

Cửu Phương Hi gật đầu, có phần không toan tính liếc mắt nhìn Hạ Phân một cái, quay đầu lại rời đi.

Ưông Văn Phong lên xe ngựa, nắm chặt hai tay Hạ Lệnh Mị: “Mọi thứ đều xử lý tốt rồi?”

“Ừ.”

“Vậy đi thôi, đừng vòng vo.”

Hạ Lệnh Mị chột cười: “Được.”

Mười dặm xung quanh đều là sản nghiệp của Nhân Văn sơn trang, muốn đi thôn trấn gần đây du ngoạn cười khoái mã ít nhất cũng mất hơn nửa canh giờ. Từ xe ngựa nhìn xung quanh, cũng chỉ có âm thầm ngủ Quyển Thư cùng Bạch Nghiễn chạy ngựa, lại không còn người hầu. Cái mùi như dã thú của Hạ Phân đã sớm ngửi được nhiều hơi thở quen thuộc dọc theo đường đi, không chỉ có ám vệ của Uông gia cùng ảnh vệ của Hạ gia, thậm chí hộ tống hân còn có nhiều võ sinh ẩn lấp xung quanh.

Hạ Phân rất ranh ma quỷ quái, lại được Hạ tướng quân cho người bảo vệ từ nhỏ đến lớn, biết mình đi nơi nào cũng không lo lắng lẻ loi một mình, nhưng tối nay tựa như có quá nhiều hộ vệ. Nó ngồi ngủ trên bụng Quyển Thư, không thể không biết xe ngựa xóc nảy, chỉ chốc lát sau đã đánh lên chim tước bay trên trời, không một chút lạ lẫm đánh chết, xe ngựa một đường chạy như bay mà qua, xung quanh là một vòng thi thể chim chết. Không bao lâu, liền thấy đao bay ở trên không gần xe ngựa, cuối cùng cầm được đầu trên của đao, nó bắn chết một con chim, phi đao rời thân thì cổ kêu một tiếng, có chút hương vị cáo mượn oai hùm.

Trần Ngô gia, núi vây xung quanh, một con sông nhỏ làm trấn nhỏ tách ra làm hai, bên cạnh bờ cửa hiệu san sát. Bởi vì tới gần Nhân Văn trang, xung quanh người giang hồ đi lại nhiều, làm cho thôn trấn vốn không có danh tiếng gì trở nên nổi bật náo nhiệt khác thường, đến ngày hội lại càng nhiều người đến người đi.

Sông ngòi, mùi rượu, cô gái xinh đẹp cùng người giang hồ lũ mãng nông cuồng hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh.

Hạ Phân lần đầu tiên dừng lại ở thị trấn nhỏ, nhìn thấy náo nhiệt hoàn toàn không giống với ở biển, từ từ lộ ra tính tình trẻ con. Trông thấy có đứa trẻ ngồi ở trên lưng phụ thân, nó cũng không hỏi, tự nhiên bay lên lưng của Bạch Nghiễn, nhanh chóng mở ra hai chân sai khiến đối phương mua này mua kia, trên tay còn cầm một bả thịt nướng ăn được nước miếng văng tứ tung. Phía sau lắc lư giống như say rượu, Quyển Thư ôm vô số đồ ăn ngon, xa hơn ở sau là Uông Văn Phong cùng Hạ Lệnh Mị.

Hai người này chiến tranh lạnh gần mười năm, ngược lại hôm nay là lần đầu tiên dặt tay nhau du ngoạn trên đường phố.

Uông Văn Phong nhẹ nhàng xoa ngón tay của nàng, ánh mắt dịu dàng, khoe miệng hàm chứa một chút vui vẻ nho nhỏ, thần thái nhàn hạ lại lộ ra một cổ thỏa mãn. Hạ Lệnh Mị ở bên cạnh hân, tư thái không còn kiêu căng cường hãn như trước kia, ngược lại trở thành phu nhân coi chồng như trời, thanh tao lịch sự mà cao ngạo.

Gió đêm mát mẻ, cây liễu trùng điệp, đèn đóm leo lét ở bên trong, nghiễm nhiên chính là một đôi phu thê ân ái do trời đất tạo nên, suốt dọc đường chốc không biết bao nhiêu người đỏ mắt.

Nhưng, hiện tại càng ngọt ngào, ngày xưa khổ sở lại càng dễ dàng hiện lên trong đầu.

Hạ Lệnh Mị đi tới đi lui bất chợt nói ra một câu: “Ta nhớ được có một năm, người tìm đủ mọi cách trốn học chạy ra ngoài chơi. Ta nghĩ người bị người khi dễ, vụng trộm đi theo, đầu có biết rằng người vào Kim Ngọc Mãn Đường.”

Kim Ngọc Mãn Đường là cửa hàng nổi danh vàng ngọc của thành Bắc Định. Mỗi một năm cũng sẽ ra vật phẩm trang sức có kiểu dáng mới nhất, rất được các phụ nhân quan lại thế gia yêu thích. Nàng nói một lần Uông Văn Phong liền nhớ kỹ.

“Ta mua một cây ngọc trâm, hôm nay không phải là ở bên trong hộp trang điểm của người sao?”

Hạ Lệnh Mị hừ: “Ngày đầu mua cho ta, người là mua làm quà tặng sinh nhật cho Hạ Lệnh Ngọa, bị ta lấy về.”

Uông Văn Phong cười cay đắng. Năm đó, hân đưa cho Hạ Lệnh Ngọa gì đó không ít, phần lớn đều bị Hạ Lệnh Mị nghĩ cách lấy đến tay mình.

Trấn nhỏ như này dù có cửa hàng vàng ngọc cũng không có đồ trang sức tinh xảo như thành Bắc Định. Uông Văn Phong nghĩ nghĩ, dẫn Hạ Lệnh Mị đến một cửa hàng thi họa, tìm chủ quầy muốn giấy bút tốt nhất, cái gì cũng không cần xem, đưa tay liền nhanh như bay phác họa dáng người một cô gái.

Trước mặt gò má trắng, vòng eo mềm dẻo, hồng tiên bay lên, một thân quần áo ở trong rừng trúc vũ động. Cô gái ở bên trong, sau lá trúc xanh đậm, loáng thoáng có thể nhìn thấy sau bụi đất một nam nhân đứng yên chăm chú nhìn.

Tiểu nhị đi tới gần liếc mắt nhìn, nhìn không được tán thưởng vài câu, ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, kinh ngạc nói: “Cô gái trong bức họa không phải là phu nhân sao?” Dĩ nhiên nam nhân áo xám kia là Uông Văn Phong.

Lập tức liền dẫn tới mọi người vây xem, lại có thư sinh chua xót ngâm thơ: “Trăm phương ngàn hướng bao lần kiếm, bỗng nhiên quay đầu, người nọ lại ở dưới ngọn đèn tàn.”

Lời nói làm Hạ Lệnh Mị cũng nhìn không được đỏ mặt, chỉ hận từ nay trở đi sớm sớm chiều chiều, giống như hân hạ bút có thần, có thể làm đối phương khác sau trong lòng.

Một đêm này, Hạ Lệnh Mị cảm thấy nỡ nản, Hạ Phân chống cái bụng tròn vo, Uông Văn Phong giống như đã quên ước hẹn với Minh Chủ Vô Lâm từ lâu, mang theo vợ con cùng tiến vào khách điểm tốt nhất ở trấn nhỏ.

Đêm khuya thanh vắng, trời đen như mực.

Cửa sổ mở rộng ở bên trong, phi đao nhảy vọt thân mình tiến vào.

Trong sảnh, hai con mắt Khổng Tiên cùng Võ Sinh đã hiện lên tia sang khát máu, Hắc Tử và Bạch Tử một người dựa lên trên cửa sổ, một người đứng ở cửa, Bạch Nghiên một cước đánh cho người ngủ say như chết là Quyền Thư thức dậy, nhiều ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn đều dừng trên người Uông Văn Phong.

“Người đến, giết.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Không biết từ đâu nổi lên một trận gió, gào thét bên tai, khi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy cả mặt tường bị đập thành một lỗ hổng to.

Trang Sinh lao đảo bỏ lên từ giữa cái lỗ đó, thân nhiên như không có chuyện gì lau vết máu bên miệng, cười nhạo nói: “Chính người bị Uông Văn Phong nhìn ra sơ hở, còn lấy chuyện của người đổ lên đầu ta, người xem ta là đứa ngốc à?”

Cửu Phương Hi nắm chặt tay, lạnh nhạt nói: “Đừng cho rằng ta không biết những suy nghĩ xấu xa của người.” Một tay hất nắm lại giữa khoảng không, gió lớn lại xuất hiện, vốn đang đứng không vững, Trang Sinh suýt chút nữa bay đến dưới chân Cửu Phương Hi. “Người thật sự thích phụ nữ đã có chồng sao?”

Mười ngón tay của Trang Sinh đâm sâu vào bên trong bức tường, bộ dạng căm phẫn nói: “Người nói nhầm gì vậy. Để ta đi quyến rũ phụ nữ chẳng phải là Minh chủ Võ Lâm người sao? Bây giờ còn nói ta giả mà làm thật, thật là nực cười. Ta cũng không biết tại sao cướp hoa lại trở nên có tình cảm. Minh chủ, ta thấy người hình như rất coi trọng phu nhân đúng không? Cũng phải, nàng đoan trang, tao nhã, lịch sự, so với các cô gái tầm thường tham gia chốn giang hồ, khi gặp chuyện chỉ biết lủi rủi bức tức oán hận, nàng thật khiến cho nam nhân mong muốn độc chiếm.” Hắn phui bay vạt áo, đứng thẳng dậy: “Minh chủ, người dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, đừng tưởng mọi người không biết.”

Những người giang hồ Hán môn ngồi chung quanh nghe vậy đều kinh ngạc kêu lên, có người lại làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa, hiển nhiên nghe theo sự theo dõi của Trang Sinh.

Trang Sinh ghét bỏ nói tiếp: “Ta nghe nói, Uông Văn Phong dẫn người nhà của hắn ra cửa trước, nhưng lại gặp người. Những người giữ cửa đều thấy, lúc ấy chính Minh chủ người tự mình cung kính tiễn họ rời đi. Lúc này bọn họ chưa trở về, người giả vờ cô tình đổ lỗi lên người ta. Người ở Uông gia trang ở lâu ngày như vậy, bọn họ nghĩ đến việc rời đi sao? Trên thực tế, bọn họ vừa thấy Minh chủ, thì đã mất dạng. Minh chủ, có phải người có ý để người nhà Uông gia rời đi không?”

Đã có người đứng dậy hô to, hung hăng dùng đao to chém mặt bàn thành hai: “Cửu Phương Hi, người xem chúng ta là đồ ngốc!”

Nhân Văn trang là do Minh chủ Võ Lâm Hàn Nhất Phàm dùng tiền riêng để mua. Sau khi Hàn Nhất Phàm trở thành thiên hạ vô địch, các danh môn chính phái đều công nhận là Võ Lâm Minh Chủ, cứ mỗi lần buồn phiền, hất lại về nơi sơn thủy hữu tình Nhân Văn trang. Ở đó cũng hơn mười năm, trên giang hồ cũng dần dần xem Nhân Văn trang là trang viên của Võ Lâm Minh Chủ. Chẳng hiểu sao từ tài sản của tư gia lại trở thành tài sản của tập thể võ lâm. Hàn Nhất Phàm có rất nhiều tiền, nên không thiếu nơi ở, khi bị Cửu Phương Hi đánh bại, liền nói rõ sẽ rời khỏi Nhân Văn trang, để tôn Minh chủ dọn tới.

Người võ lâm không phải là những người ngu ngốc, không nói câu gì liền chiếm lấy Nhân Văn trang, Hàn Nhất Phàm cũng không tức giận vì thua thiệt. Cho dù người đã đi, trà cũng đã lạnh, nhưng Nhân Văn trang đối với hắn đều nắm rõ trong tay. Thì ra những tội tởm trong nhà đều đã giải tán, nhưng một nửa những người mới vào đều là người của Hàn Nhất Phàm. Quanh năm suốt tháng ăn không ngồi rồi đi chăm ngòi, nên giữa những người trong võ lâm và Minh chủ Võ Lâm xảy ra xích mích là chuyện dễ dàng.

Tối nay Cửu Phương Hi đang chờ Uông Văn Phong, nhưng hắn không đến, lúc này mới suy đoán không chừng bọn người sát thủ theo dõi của Uông gia đã bị giết ở nơi hoang vu nào đó. Thật vất vả tới nửa đêm, tin tức thu được khiến hắn tức giận vô cùng, phải điều tra cho được kẻ phản bội, đương nhiên Hạ Lệnh Mị có tư tưởng với Trang Sinh. Nhưng không ngờ hắn ta lại là kẻ dối trá, lừa gạt đàn ông, rồi lừa gạt phụ nữ còn nhiều hơn, những điều đã nghĩ trong đầu không dùng tới, nước bọt văng khắp nơi, đen nói thành trắng, trắng nói thành đen.

Cuối cùng mọi người đều thống nhất, đi tới bắt cả nhà Uông Văn Phong trở lại.

“Phil” Trang Sinh cười trên lưng ngựa không ngừng học máu, Cửu Phương Hi có ý, nên ra tay đương nhiên không khách khí, Trang Sinh làm hồng đại sự của hắn, không giết hắn ta đã xem như nể tình quá rồi.

Từ Quý phi ngựa ở bên cạnh không rời hắn lấy một tấc, nhẹ giọng hỏi: “Uông Ngự Sử kia có thật là do triều đình phái tới làm tiên phong để trị võ lâm?”

Trang Sinh cười hi hi: “Ai biết. Nghe nói Uông Văn Phong với Cửu Phương Hi lên uống trà, cụ thể nói cái gì thì mắng phụ chúng ta làm sao biết được, vẫn chưa biết Minh chủ nói cái gì. Cho dù hắn muốn đem võ lâm bán cho triều đình, chúng ta cũng không làm gì được.”

“Minh chủ tại sao lại muốn đuổi giết Uông Ngự Sử?”

“Bởi vì Ôn Văn Phong không nghe lời, nhiều khi hắn không từ thủ đoạn cáo già nào cả. Có lẽ Minh chủ muốn một mình chiếm lấy giang hồ rộng lớn này, triều đình chắc chắn không đồng ý. Đám người thuộc hạ của Ôn Văn Phong nhất định là phát hiện quyết định của Minh Chủ, cho nên mới vội vàng che chở chủ nhân của mình chạy đi. Nói không chừng chẳng được bao lâu, triều đình liền phái người tới bắt hết người võ lâm của chúng ta. Thay vì chờ Ôn Văn Phong đến giết võ lâm, không bằng chúng ta giết cả nhà hắn tế trời, lúc đó địa vị mới bằng triều đình.”

Tiêu Quý chất lưỡi hít hà: “Thật là can đảm”

Trang Sinh liếc Tiêu Quý một cái: “A, người thật sự tin sao?”

Trên tay Tiêu Quý còn cầm một bình rượu ngon, không ngừng uống trên lưng ngựa: “Ta tin hay không, điều đó không quan trọng. Quan trọng là, Cửu Phương Hi sẽ làm tất cả người võ lâm tin tưởng triều đình không tha cho chúng ta.” Tiêu Quý không hề hay biết, hắn đã bắt đầu gọi thẳng tọc danh của Võ Lâm Minh Chủ. Hắn dường như nghĩ tới cái gì đó, sừng lưng ngồi xuống chấn động mạnh một cái, mơ hồ nói ra hai chữ: “Bên trong, loạn.”

Trang Sinh lặng lẽ cười to, trong đêm tối, đôi mắt lấp lánh: “Nếu như Ôn Ngự Sử chết trên tay người của võ lâm, nắm trong tay một nửa mạch máu của thế gia sẽ nổi giận như thế nào? Khiến con gái của Hạ gia là Hạ Lệ Minh bị người ta phản bội rồi giết chết, Hạ hoàng hậu nắm giữ hậu cung, cùng Hạ tướng quân nắm giữ một phần sáu binh quyền, có thể làm cho Hoàng thượng phái binh vây tiêu diệt tất người võ lâm hay không? Cho dù lần này triều đình có thể ẩn nấp, Minh chủ cũng sẽ làm cho chuyện này trở thành triều đình khiêu khích người võ lâm. Đến lúc đó, giang hồ hào kiệt cho dù không coi trọng Võ Lâm Minh Chủ, cũng phải ở bên cạnh của hắn, nghe hiệu lệnh của hắn, đối chọi gay gắt với triều đình...”

Không nói thẳng như Tiêu Quý, hai chữ “Minh Chủ” trong miệng Trang Sinh lộ ra vẻ cười nhạo cùng khinh miệt. Ở trong rừng rậm yên tĩnh giống như tiếng động của độc xà trườn trên thân cây, làm cho người ta phát run. Mãi đôi mắt của hắn, càng giống như dã thú, con người nhẹ híp nhìn chăm chăm vào con mồi.

Tiêu Quý cảm thấy có gì đó trong không khí đè ép hô hấp của hắn, hắn hoảng hốt nhớ đến nhiều năm trước, hắn đi An Quốc Tự, nhìn thấy vị Tiểu Quận chúa nào đó, nếu như đoán không sai, vị Tiểu quận chúa kia cũng họ Hạ, là hòn ngọc quý trên tay của Triệu vương. Khi đó, hắn cũng đã vâng mệnh của Cửu Phương Hi, âm thầm thu thập tin tức về Hạ gia. Đương nhiên, người Hạ gia quanh năm suốt tháng cũng phải chạy ở biên giới Đào Phong, bởi vậy khi đưa nhò đối mặt với kẻ ám sát mới có thể không động trong lòng, mặt không đổi sắc.

“Hai ngày này, thư đồng của Ôn Ngự Sử vẫn luôn cùng ta uống rượu.”

Trang Sinh cười một tiếng: “Người có biết sở trường của Ôn Ngự Sử là gì không?”

“Nói.”

“Dùng nhò thấy lớn. Có lẽ, trong lúc vô tình hắn đã sớm phát hiện ra...” Trang Sinh dựa gần vào Tiêu Quý, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Chân tướng, bị che dấu giữa tiếng vó ngựa hỗn loạn, chà đạp lên tâm tư đang hoảng loạn rồi bởi của mọi người. Trang Sinh như cũ được xem là lão thần ở khắp nơi, là một gã hái hoa tặc phong độ xuất sắc.

Trên đường không ngừng có tin tức báo về, chung quanh Cửu Phương Hi luôn có những người áo đen, im hơi lặng tiếng, họ như Liệp Báo bình thường thì mạnh mẽ, yên lặng nhưng nguy hiểm.

Bọn họ tiến vào một trấn nhỏ.

Trên con sông dài đằng đẵng, hoa đăng đã trôi đi xa, có một chút mờ ảo, giống như dẫn những linh hồn về phía địa ngục. Trang Sinh còn chưa kịp điều chỉnh hơi thở, phía trước đã có người chuyển động. Ở không xa có một lâu đài cao đang bốc cháy, dân chúng kêu cứu, tiếng nước chữa cháy, ở bên trong còn có tiếng cắt xé thân thể tạo thành âm thanh hỗn độn, mùi máu tanh cùng mùi gỗ bị đốt xống ra khiến người ta muốn nôn.

Trang Sinh im lặng cúi ngựa chậm lại, nhẹ nhàng chạm vào vùng bụng dưới của tuấn mã, làm cho tuấn mã một đường xông vào bể người. Nửa đường, hắn nhảy xuống ngựa, trong bóng đêm cẩn thận xác định hướng đi của bóng đen phía trước, đuổi theo.

Ôn Văn Phong cùng Hạ Lệ Minh đi theo sau, sai người hỏa thiêu cả túr lâu. Hạ Phân được Võ Sinh ôm trong ngực, đôi mắt tiểu thú nhìn Ôn Văn Phong sắp xếp mọi thứ, không nói gì. Hắn cảm thấy, bọn họ bây giờ là đang tiến hành một trận chiến đấu cách xa về thực lực, đối phương chọn cách đánh úp vào ban đêm, mà quân ta đã có sự chuẩn bị. Nhưng Ôn Văn Phong không phải là tướng quân, hắn biết nhược điểm của mình, sẽ không lấy cứng đối cứng, ngược lại đã sớm tìm ra đường hầm bí mật của túr lâu này, nên vào trong hủy diệt tung tích.

Ôn Văn Phong không nói, túr lâu này thật ra là sản nghiệp của Hàn Nhất Phàm. Khi ấy hắn chọn Nhàn Vân trang là nơi ở của Minh chủ, chung quanh đây hầu như đã trở thành địa bàn bí mật của Hàn gia. Túr lâu này là một trong những sản nghiệp quan trọng, bên trong có đường hầm bí mật, có thể đi thông qua trạm đóng của quan. Ngay lúc hắn tìm được Hàn Nhất Phàm, đối phương cho rằng hắn sẽ chạy bán sống bán chết, giống như dự đoán, bọn họ tụ lại ở đây.

“Cửu Phương Hi là đệ đệ của Cổ Tôn Lam. Năm đó xét nhà Cổ gia, hắn không nằm trong gia phả, nên tránh được kiếp nạn.” Ôn Văn Phong đi tới phía trước, Quyền Thư nâng viên dạ minh châu chiếu sáng cả lối đi

“Trong những năm gần đây, tiểu bối cuối cùng của Hạ gia bị bắt cóc hoặc bị giết, đều có chút liên quan đến hắn. Đây cũng là nguyên nhân Hạ tướng quân cho người vào giang hồ điều tra.” Hắn quay đầu nhìn Hạ Lệ Minh đang buồn bực không nói gì. Dường như xác định nàng ở đây, liền nhẫn nhịn, kéo nàng đến bên cạnh mình: “Sau khi không có tin tức của người, nhạc phụ cùng các vị đại bá đã bàn bạc, quyết định bí quá hóa liều, để Tiểu Quận chúa dụ

rắn ra khỏi hang, lúc này Triệu Vương phi mới dẫn Tiểu Quận chúa một đường rõ ràng quay về với Triệu Vương. Đầu biết rằng... Phan nhi cũng chạy tới, việc này mới khiến Cửu Phương Hi buông tha Quận chúa mà chọn... Phan nhi” Hắc nam bàn tay mềm mại trong tay, “Ta sẽ bảo vệ mẹ con các người, đừng lo lắng.”

Hạ Lệnh Mị bỗng nhiên cười : “Mặc dù người có tài năng văn chương, nhưng võ công lại không bằng ta. Bảo vệ thế nào?”

Uông Văn Phong trừng mắt nhìn nàng: “Người không cần cậy mạnh.” Hai người đánh qua đánh lại, độ sức đến khi tới đường lớn. Lại đi hơn một dặm nữa, liền nhìn thấy quan đạo, trạm dịch không lớn nằm ở bên quan đạo, đốt một chiếc đèn mờ.

Uông Văn Phong không đi cửa trước, hắc dẫn mọi người vòng đi vào cửa sau, sớm đã có một tiểu binh trong trạm dịch nọt dẫn họ vào phòng chính.

Đêm khuya thanh vắng, ở trên đường, một tên hái hoa tặc mặc đồ đen đang đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Nghề nghiệp của Trang Sinh có tính chất đặc thù, ngày bình thường bày gương mặt gây tai hạ cho chúng sinh còn chưa đủ, còn giới về đồ ngon đồ ngọt, sở trường nhất lại là tìm kiếm dấu vết để lại, có thể lấy ra một cái xương trong giữa một đồng vỏ trứng gà. Vốn chuyện này là đồ kiếm cơm của hắn, đơn giản sẽ không gặp người.

Hiện tại hắn dùng cái nghề được di truyền từ tổ tiên để tìm kiếm tung tích cả nhà Hạ Lệnh Mị, quả thực không hề lo lắng.

Bên trong trạm dịch phần lớn là đi ngang qua quan sai, đa số dẫn theo tư binh hoặc là hộ vệ, hơn nữa do Uông Văn Phong cố ý chuẩn bị, bên trong lại không thể tự nhiên thay đổi tăng thêm binh lính chăm sóc nhóm Âm Vệ, ở tạm nơi đây một đêm chắc là không sao. Nếu như là cho bản thân hắn thay đổi, coi như là bốn ba trên ngựa mấy ngày đêm cũng không sợ, thế nhưng lần đầu tiên hắn mang theo vợ con, không chú ý đến mình cũng phải chiếu cố tốt người nhà.

Trang sinh tự mình dò xét sức chiến đấu của hai bên, cảm thấy án binh bất động là tốt.

Thật ra bây giờ trong lòng của hắn cũng xóc xếch, không biết mình vì sao mình phải theo đuổi Hạ Lệnh Mị đến đây, tâm tư cho tới bây giờ lại bình thản, chính hắn cũng biết không có cách nào khác chiến thắng mang được nữ nhân về. Nhưng mà, đáy lòng luôn không phục. Trên giang hồ này, còn có một người mà hắn có ý nịnh nọt lại không thể chinh phục được, thật sự là làm ô danh đại danh 'Hái hoa tặc' của hắn. Cũng từng nghĩ tới, nếu quả thật chiếm được trái tim của Hạ Lệnh Mị, hắn có phải là còn có thể như trước kia, sau khi nếm hết ngon ngọt thì sẽ quăng đối phương đi, lại đi tìm mục tiêu kế tiếp. Trong mơ hồ, hắn cảm giác mình giống như bị ma quỷ nhập vào, Hạ Lệnh Mị chính bông hoa nở rộ giữa sương mù tràn ngập ma chướng, quá gần, không biết là tự mình có thể hái được hoa, hay là bông hoa đó nuốt sống hắn rồi.

Hết giờ sừu, trạm dịch đã khôi phục yên tĩnh từ lâu. Trên đường lạ lẫm, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng con muỗi bay vo ve.

Trang Sinh đặt sát mặt xuống đất nghe ngóng, quả nhiên Cửu Phương Hi đã phái người theo dõi hắn, tin tức cũng đã theo tới. Trang Sinh không muốn chạm mặt với bọn họ, im hơi lặng tiếng dấu thân vào rừng trúc cách đó không xa.

Không bao lâu, quả nhiên nghe thấy tiếng đám người ồn ào, còn có tiếng binh khí bén nhọn đánh nhau không phát ra tiếng động.

Trang Sinh ần núp chẳng mấy may nhúc nhích, hắn thậm chí móc ra lương thô lấy từ phòng bếp ở trạm dịch trước kia, đi theo Tửu Quỷ uống rượu thuận tay lấy mỗi ngon rượu ngon, bên cạnh tính theo tính tình hai bên, lúc tính kế gì cũng chỉ ngồi ngư ông đắc lợi. Qua thời gian một canh trà, vốn người ở Nhân Văn Trang cũng chờ người áo đen truyền lệnh cùng lên vào bên trong trạm dịch, tình thế bắt đầu vi diệu. Lúc này đây, Cửu Phương Hi đem mình an bài ở trong trang, xem bộ dáng là muốn đẩy ba người nhà Uông gia cận kề cái chết.

Trang Sinh, hắn chỉ để ý một mình Hạ Lệnh Mị mà thôi. Có lẽ, nhiều hơn nữa là mang theo Hạ Phân, dùng để hồi lộ cùng không chế Hạ Lệnh Mị!

Một trận Huyết Chiến.

Âm vệ của Uông gia và Hạ gia là những người đã trải qua nhiều kinh nghiệm, nhưng những chiến sĩ đã chết của Cửu Phương Hi đưa đến lại là những người liều mình chân chính. Thời điểm bọn họ đến trước khách điểm trong trấn nhỏ cơ hồ đã bị bọn hộ vệ Uông Văn Phong tàn sát hơn phân nửa, những người còn lại cũng biết nếu trở về mà Uông gia còn sống, chủ tử nhà mình sẽ nghiêng đón người đó ra cái dạng gì. Đám kia theo Cửu Phương Hi ra giang hồ ban đầu chỉ là vì lợi ích khu đông, bọn hắn ở trong môn phái trên giang hồ lại tranh đấu phân chia quyền lợi một lần nữa, có thể nhìn thấy máu nhiều hơn, thấy nhiều phần tử chi bị chặt đứt, mỗi người đều giết đồ cả mất rồi, trong lúc bất tri bất giác đã là vì giết người mà giết người, nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện trong mắt đám người giang hồ kia đã trở nên vô cảm không có linh hồn, không có một chút thần chí. Đám tử sĩ kia tựa như cũng không biết đau đớn, cho dù chặt đứt tay chân cũng muốn giờ cao kiểm lên để liều mình chém giết.

Rất hiển nhiên, bất luận là tử sĩ vẫn là người giang hồ, đều không biết đã bị được vật không chế tâm trí.

Uông gia người liên tiếp thất bại phải lui về sau, cả trạm dịch đã biến thành bãi tu la, không ít quan sai chạy ra đi trốn, cũng bị đao kiếm bên ngoài giết chết.

Trang sinh liếc mắt liền thấy được Hạ Lệnh Mị, trường tiên trong tay nàng như tia chớp trong mưa, sáng lạn mà trí mạng, thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Phân ngồi xôm trên bờ vai Võ Sinh, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì muốn mạng người. Đứa nhỏ, cầm chắc Tiểu Đao nhỏ máu ở trong tay, muốn trực tiếp xuyên qua cổ họng của đối phương, muốn trực tiếp móc trái tim của người áo đen ra. Không có giết người, nó sẽ nhanh chóng trở lại trên bờ vai Võ Sinh, đôi con mắt dã thú lảng lảng dò xét đối thủ xung quanh, chọn lựa mục tiêu kế tiếp.

Bọn họ hộ vệ chính giữa, là Uông Văn Phong.

Mục tiêu của Cửu Phương Hi, cũng là Uông Văn Phong.

Trang sinh gắt gao nhìn chăm chăm vào cả gia đình bọn họ, mỗi một lần Hạ Lệnh Mị bảo vệ Uông Văn Phong cũng làm cho hắn nghiêng răng nghiêng lợi, mà ngay cả Hạ Phân cũng thỉnh thoảng chú ý đến an nguy của Uông Văn Phong.

Tự dưng Trang Sinh cảm thấy chóng mặt, hắn cẩn thận chạy tới chuồng ngựa trạm dịch, cắt đứt dây cương, hơn nữa còn đâm một kiếm lên mõm con ngựa cái, tiếng hí của tuấn mã lao nhanh ra ngoài, xông vào đám người. Hạ Lệnh Mị cơ hồ là đem Uông Văn Phong thả lên trên lưng ngựa, mình cũng nhảy lên.

Từ chi Trang Sinh chạm đất, ở giữa máu thịt chạy theo.

Hiển nhiên, võ công của Cửu Phương Hi cũng cao hơn so với tất cả mọi người, đuổi chưa tới nửa dặm đường, hắn giờ kiếm trực tiếp phóng tới sau lưng Uông Văn Phong. Mấy lần bị hộ vệ Uông gia ngăn trở, Cửu Phương Hi đều không bị bỏ rơi lại phía sau.

Nếu như Uông Văn Phong tránh sang một bên, Hạ Lệnh Mị ở trước người sẽ bị thương.

Uông Văn Phong đương nhiên sẽ không trốn, hắn đề thân thể Hạ Lệnh Mị xuống, kiếm kia trực tiếp đâm qua vai của hắn. Cửu Phương Hi đem cả người hắn khiêu khích, Hạ Lệnh Mị hét lớn, một cây roi hướng phía sau rút kiếm ra.

Trang sinh lảng lảng nằm ở đám rễ cây, đem mình nguy trang thành trong bóng đen trong đêm. Lúc này, không phải đi ra ngoài chờ thời cơ tốt nhất.

Bạch Nghiên cùng Hắc Tử đuổi theo sau, Hạ Lệnh Mị đá Uông Văn Phong ra xa, nói với hai người khác: "Chúng ta cùng tiến lên."

Uông Văn Phong hít khí, hắn biết lúc này mình chính là vương vãi, cũng không trả treo, tự mình giặt tay áo xuống bao bọc vết thương. Máu chảy nhiều, hắn sẽ chóng mặt, đến lúc đó càng rắc rối.

Hắc Tử với Hạ Lệnh Mị rất ăn ý, thỉnh thoảng Bạch Nghiên tìm khe hở đánh lén, bốn người giằng co.

Trang sinh chịu đủ kiên nhẫn, hắn biết Cửu Phương Hi vẫn chưa ra tuyệt chiêu. Ánh mắt hắn cũng không dám nhảy nhìn chăm chăm vào Cửu Phương Hi, nhìn đối phương đâm một lỗ vào Bạch Nghiên, Hắc Tử chịu một kiếm thay Hạ Lệnh Mị, cô gái còn lại một cây chằng chống vững nhà.

Nhưng mà, Hạ Lệnh Mị phải chống đỡ xuống dưới.

Cửu Phương Hi đâm một kiếm vào tay phải của nàng, cười lạnh nói: "Đây là ta báo thù thay cha ta."

Hạ Lệnh Mị thay đổi cầm trường tiên qua tay trái, gió thổi vù vù, máu từ tay phải chảy xuống thành một vũng nước, trong nháy mắt ướt đầm.

Nàng lại trúng một kiếm, lần này là chân, nàng đau đến bước lui lại mấy bước. Trường tiên giơ về đánh xa, mà kiếm lại là đánh gần, võ công bí hiểm của Cửu Phương Hi có nội công sâu sắc, cơ hồ là coi Hạ Lệnh Mị như Hầu Tử để đùa. Nhìn nàng cắn răng đau khổ, thì cười nói: "Một kiếm này là thay tỷ tỷ của ta Cổ Tôn Tuy báo thù."

Hạ Lệnh Mị có ý thức cách xa Uông Văn Phong một chút, nhưng Cửu Phương Hi ngăn cản đường lui của nàng, liên tục công kích, lúc này đây trực tiếp đem cả người nàng dính tại bên cạnh Uông Văn Phong, trường kiếm đâm vào tử bụng nàng, Hạ Lệnh Mị cũng nhịn không được nữa, kêu lên thảm thiết, mồ hôi cùng máu dính lấy cổ yếu ớt hiện ra ở trước mặt kẻ thù.

"Một kiếm này, là thay ta tỷ tỷ Cổ Tôn Tuy bị băm thành trăm mảnh báo thù."

Cửu Phương Hi tàn nhẫn đem mũi kiếm vụn vụn hai cái, Hạ Lệnh Mị hét lên đau đớn cơ hồ muốn vỡ cá bầu trời đêm.

Cửu Phương Hi rút Ngân Kiếm ra, giọt máu ánh lên trên lưỡi kiếm, như là nước mắt của người. Con ngời của Cửu Phương Hi trong đêm tối mang theo một chút ngân bạch, một bộ trường bào hắc y trên quan đạo bị gió thổi bay phát phới, hắn giờ kiếm lên: "Cuối cùng, là vì bản thân ta. Tỷ muội Hạ gia các người phá hủy gia tộc ta, giết phụ thân của ta, tỷ tỷ song sinh của ta, ta muốn thay bản thân ta lấy lại công đạo..."

Trường kiếm sáng lạnh trên không trung mở ra, mang theo mùi máu tanh, tư thế chặt đứt thù hận nhân gian.

"Không —— "

Đôi mắt Hạ Lệnh Mị tròn trắng, căn bản không cảm giác được bất cứ đau đớn nào, nàng nhìn tay Ưông Vân Phong đang gắt gao cảm lấy trường kiếm, nghe hắn kêu: "Đi, chạy đi! Hắn muốn giết chính là ngươi, Lệnh Mị ngươi chạy đi!"

Cửu Phương Hi đập một cước mạnh dẫm lên vết thương trên vai Ưông Vân Phong, muốn rút kiếm ra từ trong tay đối phương. Một bên Hạ Lệnh Mị được che chở gian nan đứng lên, nếu như không phải Ưông Vân Phong cố gắng hết sức đẩy kiếm ra, kiếm kia sớm đã đâm vào ngực nàng từ lâu.

Ưông Vân Phong ho ra máu căn bản không gãy ra được lòng bàn chân của Cửu Phương Huy.

Hạ Lệnh Mị lao đảo, còn muốn huy động roi, Ưông Vân Phong đã kêu to: "Hắc Tử, mang nàng đi!"

Bạch Nghiên đã tỉnh lại, lại công kích Cửu Phương Hi một lần nữa, Hắc Tử chỉ suy tư trong giây lát cũng gia nhập chiến cuộc, Hạ Lệnh Mị lại một lần nữa công kích vào. Cửu Phương Hi kiếm rút ra không được, hắn trực tiếp dùng sức dẫm xuống, mũi kiếm từ lòng bàn tay của Ưông Vân Phong đâm xuyên vào cơ thể Ưông Vân Phong. Ưông Vân Phong trực tiếp lăn cơ thể qua một vòng, kiếm bẻ gãy. Một nửa ở trong cơ thể hắn, một nửa ở trong lòng bàn tay hắn.

Cửu Phương Hi bỏ chuôi kiếm, trực tiếp dùng lòng bàn tay ngăn cản công sự kích ba người khác.

Sự mong muốn tàn sát của Cửu Phương Hi lại được nâng lên, một tay thì đập vỡ xương sườn Bạch Nghiên, một cước đập bay Hắc Tử ra xa mấy trượng, thổ huyết không ngừng. Hạ Lệnh Mị xiết chặt trường tiên, nàng không thể trốn, cũng sẽ không trốn.

Cửu Phương Hi nhìn thấy tùy ý vườn ngũ thảo, chậm rãi, trực tiếp, dán vào gò má trước mặt Hạ Lệnh Mị.

Khôn cùng, những dồn nén sợ hãi trong nháy mắt chất đầy trong trái tim Hạ Lệnh Mị, nàng tựa như không động đậy được. Nàng cảm giác mắt mình chỉ có thể nhìn chăm chú Cửu Phương Hi, nàng không nhận ra bất kỳ vật gì, không có bất kỳ tư tưởng, trường tiên trong tay vừa buông ra lại nắm chặt, khăn trương lại buông lỏng...

Bỗng nhiên, một bóng người như sấm đột nhiên xuất hiện giữa hai người, trang sinh cơ hồ là công kích liên hoàn, mỗi một lần đều chen vào đôi mắt của đối phương, đánh cho Cửu Phương Hi trở tay không kịp, chặt vật rút lui.

Hạ Lệnh Mị mạnh mẽ run lên, đột nhiên tỉnh táo lại, nhất thời cũng nghĩ không ra lúc này bản thân đã xảy ra chuyện gì, trực tiếp cùng với trang sinh, tiêu diệt Cửu Phương Hi.

Trang sinh công kích ánh mắt của hắn, Hạ Lệnh Mị thì chuyên môn cơ đánh vào phía dưới của đối phương. Hai người bạc nhược ở chỗ bất cứ lúc nào cũng gặp phải một trận quyết đấu đau khổ.

Ưông Vân Phong từ trong đau đớn giãy dụa mở mắt ra, liền nhìn thấy bóng dáng Trang Sinh với Hạ Lệnh Mị. Lúc này, hắn hiểu được sự xuất hiện của Trang Sinh sẽ làm tăng thêm đường sống cho mấy người bọn họ rồi, hắn ngậm chủ ý, rút ống tre làm tín hiệu từ tay áo, bắn đi ra ngoài.

Hắn mất máu nhiều lắm rồi, đầu cũng bắt đầu hôn mê.

Cách đó không xa, bóng dáng Hạ Lệnh Mị bắt đầu lắc lư, hắn cố gắng chống đỡ đứng dậy, lưỡi kiếm kia tựa như đâm sâu hơn, điều này làm cho hắn tỉnh táo một chút.

Hạ Lệnh Mị động tác lại là trì hoãn, nàng trúng ba kiếm, đã là sa cơ lỡ vận, chỉ có thể trợ mắt nhìn năm ngón tay của Cửu Phương Hi như ngọn đao đâm vào trái tim mình một lần nữa.

Thình thịch, thình thịch...

Không biết là tim ai đập.

Ưông Vân Phong cơ hồ dùng hết chút sức lực cuối cùng bò lên: "Lệnh Mị —— "

Nàng nháy mắt, không biết là mồ hôi hay là nước mắt từ hốc mắt chảy xuống... Cuối cùng nàng vùng trường tiên lên.

Phút chốc, vẫn là một bóng người này, lại ngăn ở trước người của nàng một lần nữa, Hạ Lệnh Mị chỉ kịp nhìn thấy con ngươi kinh ngạc của Trang Sinh.

Trang sinh rất kinh ngạc, thậm chí mang theo chút nghi hoặc, rồi mới là sợ hãi, cuối cùng, hắn cười rộ lên, đẩy ra nàng.

Năm ngón tay của Cửu Phương Hi đâm vào lưng của Trang Sinh, trực tiếp xuyên qua đám thũng ngực.

Trang sinh trở tay kiếm đâm vào bụng Cửu Phương Hi.

Hạ Lệnh Mị rút lui, tiếp bước lui, nàng không thể tin nhìn khuôn mặt cười khê của Trang Sinh, giống như rất lâu về trước, hắn cười nói với nàng: "Này, ta không phải hái hoa tặc."

Tuổi: 28 Re: [Cổ đại] Nương tử, vì phu muốn ăn thịt - Tuần Thảo - Điểm: 11 Hồi 39:

Ở đây lòng Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy khuôn mặt nam tử trước mắt phóng đại vô hạn, những trêu chọc trước đây, vui đùa ảm ỉ, phỏng đoán, tính kế ấy đều xuất hiện từng chút một trong đầu.

Hắn là chân thành....

Một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt của nàng, rồi từ từ biến thành chuỗi, chảy xuống dọc theo khuôn mặt, rơi xuống khắc sâu ở trong lòng.

Không biết một cô khí tức xuất hiện từ nơi nào, trường tiên ở giữa không trung nhanh chóng bay lên rồi đột nhiên run lên, lướt qua đỉnh đầu Trang Sinh, “bốp”, đánh vào mắt của Cửu Phương Hi. Đối phương bị đau, còn Trang Sinh mạnh mẽ nắm chặt tay, đột nhiên một ngụm máu từ trong miệng phun ra, khóe miệng của Trang Sinh từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Hạ Lệnh Mị vừa sợ vừa đau, chân sau cùng dùng lực, tay phải dùng lực hất lên, năm ngón tay có hai ngón tay trực tiếp trượt vào đôi mắt của Cửu Phương Hi, dùng hết toàn lực vừa móc vừa xé, kéo hai tròng mắt ra máu chảy đầm đìa.

Cửu Phương Hi kêu to thảm thiết, nhờ vào một sức lực cuối cùng, lòng bàn tay đánh vào lưng của Trang Sinh, và đồng thời đánh bay Hạ Lệnh Mị ra ngoài. Phía sau hắn, Ưông Vân Phong lắc lư đứng lên chỉ kịp dùng đoạn kiếm hung hăng đâm vào xương sống của hắn, rồi sau đó cũng bị Cửu Phương Hi một cước đạp xa.

Mọi người chỉ nghe được một loạt tiếng kêu rên thống khổ từ gần đến xa, Cửu Phương Hi không bao giờ ham chiến nữa, mấy lần đứng lên ngã xuống đã đi xa.

Ưông Vân Phong thở hổn hển chửi thề vài câu, nỗ lực bò đến chỗ Hạ Lệnh Mị, Trang Sinh cũng không ngừng run rẩy đè nặng trên người của nàng, máu tươi của hai người không ngừng chảy ra. Ưông Vân Phong đau lòng đến mức trái tim sắp vỡ ra rồi, sâu trong yết hầu thầm thì nhưng một chữ cũng không nói được thành lời.

Có lẽ là trong nháy mắt ngắn ngủn, có lẽ là cả đời dài đằng đẵng, người nam nhân trong ngực Hạ Lệnh Mị cuối cùng ngưng gãy dựa, đột ngột nhắm nghiền hai mắt.

Không nói không thờ.

Hạ Lệnh Mị nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy trong lồng ngực giống như chứa đựng thêm cái gì đó, lại giống như mất đi cái gì đó, tự dưng làm nàng chua xót, không ngừng rơi lệ.

Đêm tối như mực, ở trên đường chân trời xa xôi, một tia ánh sáng mặt trời như có như không.

Giang hồ với mệnh quan triều đầu một trận lớn nhắc lên một hồi sóng gió lớn, Cửu Phương Hi dùng Vu thuật mê hoặc mọi người trong giang hồ, vây hãm tam phẩm Ngự Sử đại thần của triều đình, làm nhiều người chết, ý đồ khơi mào mâu thuẫn giữa triều đình với giang hồ, tội không thể tha. Không chỉ triều đình phát ra Lệnh Truy Nã, Võ Lâm Minh Chủ cũng bị các môn phái giang hồ mời trở về một lần nữa, thay giang hồ ra lệnh, muốn đem Cửu Phương Hi băm thây vạn đoạn.

Hàn Nhất Phàm an bài mọi người bị trọng thương ở biệt trang, cách Nhân Vân trang không xa, vị trí bí ẩn, lại là tài sản riêng của Hàn gia, khắp nơi trong biệt trang mà ngay cả bác gái quét rác cũng có võ công. Bên trong ngoại trừ thủ vệ riêng của Hàn gia, còn có ám vệ mới được bổ sung của Ưông gia cùng ảnh vệ của Hạ gia, cuối cùng, ngay cả Triệu vương cũng phải tới chừa trăm tên tư binh đến hỗ trợ. Vì thế, trong triều cũng có Ngự sử dâng tấu xin ghi lại chuyện của Ưông Vân Phong, Hoàng đế liền dùng trăm mặc biểu lộ thái độ.

Những thứ này ba vị chủ tử Ưông gia không ai thêm để ý, Ưông Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị đều bị thương không nhẹ, ngay cả mấy người cận vệ của họ cũng đều nằm ở trên giường, trong mấy ngày liền đều có đại phu ra vào bắt mạch nấu thuốc.

Hạ Phân bị Hàn Nhất Phàm dắt tay, chịu hết nỗi quay đầu lại quan sát bia mộ mỗi lúc càng xa ở phía sau, nhẹ giọng nói thầm: "Hắn không phải người tốt, vậy sao sống không lâu?"

Hàn Nhất Phàm ôm lấy bả vai đứa bé này: "Trang thiếu hiệp liệu mình cứu cha mẹ ngươi, sao lại không phải người tốt?"

Hạ Phân nói: "Chính hắn nói. Hắn nói hắn là người xấu, có thể là tai họa ngàn năm. Ta là tiểu bại hoại, có thể là tai họa một vạn năm."

Hàn Nhất Phàm xoa đỉnh đầu hắn: "Đối với Ưông gia, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, hắn là ân nhân cứu mạng của các ngươi."

Hạ Phân tự nói, nó họ Hạ, không họ phải Ưông. Cảm giác được cánh tay ôm mình như sắt cứng bình thường, há to miệng, không lên tiếng. Hàn Nhất Phàm rất giống Hạ tướng quân, làm cho người ta bất tri bất giác không dám phản bác lời của hắn.

Khi đến ở thôn trang, Hàn Nhất Phàm lại lặng yên một lần nữa. Hạ Phân tự mình quen cửa quen đường đi tìm Bạch Nghiên cùng Hắc Tử. Trong phòng Bạch Nghiên Quyển Thư vẫn ở đây như cũ, đang nước mắt nước mũi tùm lùm khóc lóc kể lể: "Ngươi cái tên oan gia kia sao còn chưa khỏe, ngươi muốn chết sớm nhưng ta thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn nằm ở trên giường cả đời, để cho ta hầu hạ ngươi nửa đời sau sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự tàn phế, ta liền ruồng bỏ ngươi ngoài ra tìm một người thân thể cường tráng kết thân..."

"Câm... Miệng "

"Đừng tưởng rằng ngươi già bộ bệnh nặng, già vò yếu ớt, đáng thương, ta sẽ khăng khăng một mực đi theo ngươi. Nói cho ngươi biết, bản đại gia muốn loại người nào có loại người đó, muốn tài có tài, muốn bạc có bạc, phòng ở xe ngựa người hầu mọi thứ đều không thiếu. Đừng tưởng rằng ngươi chết, ta liền sẽ thủ tiết...."

"Câm miệng...."

"Trong hôm nay ngươi còn dám nằm ở trên giường già chết, bản đại gia tối nay liền treo tường, tùy tiện chọn từ trong phủ này một tiểu tử tuần tú củi khô lửa mạnh bị sóng hồng lật đổ..."

"Ngươi câm miệng cho lão tử!" Bạch Nghiên lửa giận công tâm nắm lấy cổ Quyền Thư, "Ngươi đến cùng có phải là nam nhân không?"

Quyền Thư giả vờ ném khăn, trong mắt không có một giọt lệ, mũi chảy một hàng nước mũi: "Ai nha, ta đương nhiên là một nam nhân. Không phải ngươi đã sớm nghiệm qua thân thể ta sao?"

Bạch Nghiên một cước đá văng đôi phượng: "Là một đàn ông thì bớt ở trước mặt lão tử nhẩn nhó, vu oan sự trong sạch của lão tử."

Quyền Thư khóc lên oa oa: "Ngươi không có lương tâm, ăn ta xong liền định không nhận đúng không. Lão tử không muốn sống"

Bạch Nghiên lão đảo đứng lên, đối với Quyền Thư hung hăng giẫm mấy cước: "Ngươi đi chết đi!"

Quyền Thư đưa tay lau sạch sẽ nước mắt không tồn tại, nhìn hán chăm chăm: "Ngươi có thể xuống giường!"

Bạch Nghiên thở hổn hển, Quyền Thư vội trở mình đứng lên, cầm khăn xông ra ngoài hô to: "Đại phu, Lão Bất Tử nhà ta có thể xuống giường, ta không cần hầu hạ hán cùng ăn cơm cùng ngủ cùng đi nhà xí? Đúng rồi, tắm rửa ta vẫn có thể giúp...." Roi nước miêng.

Trả lời của hán là bình hoa do Bạch Nghiên dùng hết toàn lực ném.

Hạ Phân tay mắt lạnh lẽo nhảy lên xà nhà, lặn lội mấy vòng thì nhảy ra khỏi gian phòng. Nó không biết thủ tiết, bị sóng hồng lật đổ là cái gì, nhưng cuối cùng Bạch Nghiên có thể xuống giường là chuyện tốt. Đại phu nói rồi, nằm trên giường nhiều quá cũng không tốt.

Hạ Phân tiện đường quẹo đến gian phòng của Hắc Tử, nhưng lại bất ngờ, ở đây không có người. Nó suy nghĩ, tự mình trốn lên trên nóc nhà, đứng trên mái che nắng đưa mắt nhìn cả trang viên một vòng, như ý nguyện nhìn thấy một bóng dáng màu trắng ở sân luyện võ, bóng dáng Bạch Tử đang luyện võ đến mồ hôi đầm đìa. Mà Hắc Tử, thì ngâm một bầu rượu, ngồi xếp bằng trên bàn đặt một cái đĩa đậu phộng, ngồi ở trên mặt cọc gỗ cao nhất, ăn một viên đậu phộng sẽ sử dụng võ đậu phộng như ám khí đánh về phía Bạch Tử. Trong không trung thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu gào của Bạch T, chỉ kém lệ roi đầy mặt khóc lóc kẻ lẻ Hắc Tử hung ác.

Hạ Phân rất kỳ quái, trên cao la lên với Hắc Tử: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Hắc Tử đang bị nội thương, nói chuyện một cách đầy tức giận: "Xem Tiểu Bạch Thỏ khiêu vũ."

Tiểu Bạch nổi giận: "Ta là đang luyện võ!"

Hắc Tử cười nhạo: "Loại khoa chân múa tay này cũng coi như võ thuật? Đừng nói cùng người đánh nhau, ngay cả con chó cũng đánh không lại, chỉ vướng tay vướng chân."

Tiểu Bạch hoàn toàn xấu hổ và giận dữ: "Ta lúc ấy bị ba người vây công, không có cách nào thoát thân. Chờ đến lúc đi tìm các ngươi, các người đã sớm không thấy tăm hơi."

Tiểu Hắc cười nhạt: "Hán còn lạc đường. Đã làm ám vệ nhiều năm như thế, ngay cả thuật truy tung cơ bản cũng không học hết, Uông lão gia sao lại không có loại bỏ ngươi, để mặc ngươi ở bên ngoài gây nguy hiểm cho mọi người."

Tiểu Bạch vùng vằng kiểm soát Hắc Tử, bởi vì luyện võ quá lâu, phơi nắng cả ngày mồ hôi chảy sớm đã không còn nhiều sức lực nữa, mũi kiếm chưa kịp chạm đến cọc gỗ thì đã rơi trên mặt đất. Hắc Tử càng thêm cười nhạo: "Nhìn lực đạo này xem! Không có bản sự rút ngay rồi trở về thành Bắc Đĩnh, ăn cơm rảnh rỗi của ngươi đi."

Tiểu Bạch tức đến sắc mặt đỏ bừng, lấy phi đao trên giá vũ khí, thay nhau phi Hắc Tử. Hắc Tử mặc dù nội thương không nhẹ, nhưng nội công của hán thâm hậu, những năm này theo Hạ Lệnh Mị trên chiến trường không biết trải qua biết bao núi đao biển lửa, nội thương nặng hơn nữa hán cũng không lùi biếng luyện võ, bị thương da thịt càng không quan tâm, cho nên so với Bạch Nghiên từ trên giường bệnh đứng lên sớm hơn. Đây là lần đầu tiên hán cùng Hạ Lệnh Mị rơi vào con đường sinh tử, đã sớm tích tụ lửa giận trong bụng. Nửa năm này đều là hán giúp đỡ Tiểu Bạch không ít, rất là biết sức lực của đối phương, cho nên mỗi lần đối mặt ám sát hán cũng sẽ theo bản năng che chở đối phương một chút, nhưng lúc này đây thật sự quá hung hiểm, Uông Văn Phong với Hạ Lệnh Mị trọng thương hán theo bản năng thì nắm ở trên người của mình. Tổng cảm giác võ nghệ của mình không đủ tốt, đối với Tiểu Bạch quá mức dung túng, nếu như hán vẫn luôn đề cao võ công cùng năng lực của Tiểu Bạch, cũng không đến nỗi kéo đối phương sau chân, khiến chủ tử rơi vào thời khắc sinh tử.

Hán trách Tiểu Bạch, cũng tự trách chính mình.

Tiểu Bạch không có nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy Hắc Tử đang cười nhạo hán. Vốn bởi vì vẫn luôn được đối phương che chở, cho nên nhường nhịn,

nhưng rõ ràng lần cười nhạo này đã tổn thương trái tim Tiểu Bạch. Hắn tức giận muốn cùng Hắc Tử phân cao thấp, Hắc Tử cũng không sợ, đưa tay liền quăng Tiểu Bạch một cái bạt tai, rồi sau đó lại đá bụng hắn, đập bị thương mắt cá chân của đối phương, ngay cả năm ngón tay cũng sưng chùn nửa bề. Tiểu Bạch càng đánh càng hăng, chảy tràn là mồ hôi, mà Hắc Tử thuần túy là dựa vào một hơi, cắn răng nuốt vào ngụm máu trong bụng đang muốn trào ra, đem Tiểu Bạch còn không ngừng chửi rửa trong miệng lần lượt đánh ngã.

Hạ Phân đứng ở bên cạnh cũng thấy kích động. Nó còn nhỏ, vốn không hiểu tâm tư người lớn với nhau, chỉ nhìn hai người như dã thú cắn xé lẫn nhau đến đau đỏ mắt, cảm thấy máu sôi trào, làm cho sự hiểu chiến trong người hắn đều kích phát ra rồi. Hắn nằm sấp ở một bên lẳng lặng chờ đợi, giống như thợ săn chờ đợi con mồi hai bên bị thương, đôi mắt dã thú cũng không nháy một cái.

Màn đêm buông xuống, Hắc Tử cùng Tiểu Bạch đều bị Hạ Phân ám toán, thương thế không nhẹ nằm ở trên giường. Quyền Thư lại một lần nữa nắm khăn nhỏ bò tới giường hai người, vừa giả khóc vừa nói: "Hai người đáng chết các ngươi, đừng nghĩ đến đám các ngươi sống chết có nhau có thể đem hất ta ra! Nói cho các ngươi biết, cho dù chết, ta cũng sẽ làm cho các ngươi không cùng huyết, ta sẽ đem các ngươi móc ra tiễn thi..."

Hắc Tử: "Cút!"

Bạch Tử: "Cút đi!"

Bác gái của biệt trang giờ cái chổi, oán hận nói: "Các ngươi không thể yên tĩnh một lát sao?"

Hạ Phân lên đến trước giường mẫu thân nhà mình, hất bàn tay Ưng Vân Phong ra, rất tự nhiên kéo cánh tay mẫu thân ôm vào trong ngực của mình, cả người nằm nghiêng núp ở trong ngực Hạ Lệnh Mị, nghe Ưng Vân Phong nói: "Ta đã thông báo cho Hàn đại hiệp, xin hắn nửa tháng sau tự mình phái người hộ tống mẹ con các ngươi trở về thành Bắc Định."

Hạ Phân bấu môi, nó vốn định hỏi: Ngươi không cùng ta trở về sao?

"Chuyện của Trang Sinh, ngươi cũng đừng quá đau lòng. Hắn vốn là người giang hồ tiêu sái, tính tình dám yêu dám hận chính là vui vẻ nhất.... Lo lắng quá mức, hắn ở dưới tuổi vàng cũng sẽ bất an, ta cũng...." Cũng sẽ cảm giác mình vô dụng, ở thời khắc mấu chốt rõ ràng không cứu được ngươi, còn khiến Trang Sinh dùng tính mạng của mình cứu ngươi.

Ân tình này của Trang Sinh, Hạ Lệnh Mị không có cách nào trả lại, lúc này đây, Ưng Vân Phong cũng không cách nào lại ám toán người đã chết, khiến hai người bọn họ kể từ đó nhất đao lưỡng đoạn.

Người sống, không thể tranh giành người chết.

Ưng Vân Phong biết, hắn biết chắc tính tình Hạ Lệnh Mị có ân báo ân, có oán báo oán.

Hiện tại, Hạ Lệnh Mị cái gì cũng không muốn nói, trong nội tâm nàng có ân, có oán, rốt cuộc cũng không có cách nào phát tiết. Ưng Vân Phong không thể ép nàng, lại càng không nỡ ép nàng, ai bảo hắn thiếu Trang Sinh một cái mạng, hắn không còn có tư cách nói với Hạ Lệnh Mị: Quên Trang Sinh đi, ngươi chỉ có thể là của một mình Ưng Vân Phong ta!

Cuối cùng, chỉ có thở dài một tiếng, tránh quá khứ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Ở đáy lòng Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy khuôn mặt nam tử trước mắt phóng đại vô hạn, những trêu chọc trước đây, vui đùa âm ỉ, phỏng đoán, tính kế ấy đều xuất hiện từng chút một trong đầu.

Hắn là chân thành....

Một giọt nước mắt rơi ra từ khoé mắt của nàng, rồi từ từ biến thành chuỗi, chảy xuống dọc theo khuôn mặt, rơi xuống khắc sâu ở trong lòng.

Không biết một cỗ khí tức xuất hiện từ nơi nào, trường tiên ở giữa không trung nhanh chóng bay lên rồi đột nhiên run lên, lướt qua đỉnh đầu Trang Sinh, “bốp”, đánh vào mắt của Cửu Phương Hi. Đối phương bị đau, còn Trang Sinh mạnh mẽ nắm chặt tay, đột nhiên một ngụm máu từ trong miệng phun ra, khóe miệng của Trang Sinh từ từ chảy ra một dòng máu tươi.

Hạ Lệnh Mị vừa sợ vừa đau, chân sau cùng dùng lực, tay phải dùng lực hất lên, năm ngón tay có hai ngón tay trực tiếp trượt vào đôi mắt của Cửu Phương Hi, dùng hết toàn lực vừa móc vừa xé, kéo hai tròng mắt ra máu chảy đầm đìa.

Cửu Phương Hi kêu to thảm thiết, nhờ vào một sức lực cuối cùng, lòng bàn tay đánh vào lưng của Trang Sinh, và đồng thời đánh bay Hạ Lệnh Mị ra ngoài. Phía sau hắn, Ưng Vân Phong lắc lư đứng lên chỉ kịp dùng đoạn kiếm hung hăng đâm vào xương sống của hắn, rồi sau đó cũng bị Cửu Phương

Hi một cước đạp xa.

Mọi người chỉ nghe được một loạt tiếng kêu rên thống khổ từ gần đến xa, Cửu Phương Hi không bao giờ ham chiến nữa, mấy lần đứng lên ngã xuống đã đi xa.

Uông Vân Phong thở hổn hển chửi thề vài câu, nỗ lực bò đến chỗ Hạ Lệnh Mị, Trang Sinh cũng không ngừng run rẩy đè nặng trên người của nàng, máu tươi của hai người không ngừng chảy ra. Uông Vân Phong đau lòng đến mức trái tim sắp vỡ ra rồi, sâu trong yết hầu thẳm thì nhưng một chữ cũng không nói được thành lời.

Có lẽ là trong nháy mắt ngắn ngủn, có lẽ là cả đời dài đằng đẵng, người nam nhân trong ngực Hạ Lệnh Mị cuối cùng ngưng gãy dựa, đột ngột nhắm nghiền hai mắt.

Không nói không thờ.

Hạ Lệnh Mị nháy mắt mấy cái, chỉ cảm thấy trong lồng ngực giống như chứa đựng thêm cái gì đó, lại giống như mất đi cái gì đó, tự dưng làm nàng chua xót, không ngừng rơi lệ.

Đêm tối như mực, ở trên đường chân trời xa xôi, một tia ánh sáng mặt trời như có như không.

Giang hồ với mệnh quan triều đầu một trận lớn nhắc lên một hồi sóng gió lớn, Cửu Phương Hi dùng Vu thuật mê hoặc mọi người trong giang hồ, vây hãm tam phẩm Ngự Sử đại thần của triều đình, làm nhiều người chết, ý đồ khơi mào mâu thuẫn giữa triều đình với giang hồ, tội không thể tha. Không chỉ triều đình phát ra Lệnh Truy Nã, Võ Lâm Minh Chủ cũng bị các môn phái giang hồ mời trở về một lần nữa, thay giang hồ ra lệnh, muốn đem Cửu Phương Hi băm thây vạn đoạn.

Hàn Nhất Phàm an bài mọi người bị trọng thương ở biệt trang, cách Nhân Vân trang không xa, vị trí bí ẩn, lại là tài sản riêng của Hàn gia, khắp nơi trong biệt trang mà ngay cả bác gái quét rác cũng có võ công. Bên trong ngoại trừ thủ vệ riêng của Hàn gia, còn có ám vệ mới được bổ sung của Uông gia cùng ảnh vệ của Hạ gia, cuối cùng, ngay cả Triệu vương cũng phái tới chừng trăm tên tư binh đến hỗ trợ. Vì thế, trong triều cũng có Ngự sử dâng tấu xin ghi lại chuyện của Uông Vân Phong, Hoàng đế liền dùng trăm mặc biểu lộ thái độ.

Những thứ này ba vị chủ tử Uông gia không ai thêm để ý, Uông Vân Phong cùng Hạ Lệnh Mị đều bị thương không nhẹ, ngay cả mấy người cận vệ của họ cũng đều nằm ở trên giường, trong mấy ngày liền đều có đại phu ra vào bắt mạch nấu thuốc.

Hạ Phân bị Hàn Nhất Phàm dắt tay, chịu hết nỗi quay đầu lại quan sát bia mộ mỗi lúc càng xa ở phía sau, nhẹ giọng nói thầm: "Hắn không phải người tốt, vậy sao sống không lâu?"

Hàn Nhất Phàm ôm lấy bà vai đứa bé này: "Trang thiếu hiệp liệu mình cứu cha mẹ ngươi, sao lại không phải người tốt?"

Hạ Phân nói: "Chính hắn nói. Hắn nói hắn là người xấu, có thể là tai họa ngàn năm. Ta là tiểu bại hoại, có thể là tai họa một vạn năm."

Hàn Nhất Phàm xoa đỉnh đầu hắn: "Đối với Uông gia, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, hắn là ân nhân cứu mạng của các ngươi."

Hạ Phân tự nói, nó họ Hạ, không họ phải Uông. Cảm giác được cánh tay ôm mình như sắt cứng bình thường, há to miệng, không lên tiếng. Hàn Nhất Phàm rất giống Hạ tướng quân, làm cho người ta bất tri bất giác không dám phản bác lời của hắn.

Khi đến ở thôn trang, Hàn Nhất Phàm lại lặng yên một lần nữa. Hạ Phân tự mình quen cửa quen đường đi tìm Bạch Nghiên cùng Hắc Tử. Trong phòng Bạch Nghiên Quyển Thư vẫn ở đây như cũ, đang nước mắt nước mũi tùm lum khóc lóc kể lể: "Ngươi cái tên oan gia kia sao còn chưa khỏe, ngươi muốn chết sớm nhưng ta thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn nằm ở trên giường cả đời, để cho ta hầu hạ ngươi nửa đời sau sao? Ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự tàn phế, ta liền ruộng bỏ ngươi ngoài ra tìm một người thân thể cường tráng kết thân..."

"Câm... Miệng "

"Đừng tưởng rằng ngươi già bộ bệnh nặng, già vò yếu ớt, đáng thương, ta sẽ khăng khăng một mực đi theo ngươi. Nói cho ngươi biết, bản đại gia muốn loại người nào có loại người đó, muốn tài có tài, muốn bạc có bạc, phòng ở xe ngựa người hầu mọi thứ đều không thiếu. Đừng tưởng rằng ngươi chết, ta liền sẽ thù tiết...."

"Câm miệng...."

"Trong hôm nay ngươi còn dám nằm ở trên giường già chết, bản đại gia tối nay liền treo tường, tùy tiện chọn từ trong phủ này một tiểu tử tuần tú củi khô lửa mạnh bị sóng hồng lật đổ..."

"Ngươi câm miệng cho lão tử!" Bạch Nghiên lửa giận công tâm nắm lấy cổ Quyển Thư, "Ngươi đến cùng có phải là nam nhân không?"

Quyển Thư già vò ném khăn, trong mắt không có một giọt lệ, mũi chảy một hàng nước mũi: "Ai nha, ta đương nhiên là một nam nhân. Không phải ngươi đã sớm nghiệm qua thân thể ta sao?"

Bạch Nghiên một cước đá văng đối phương: "Là một đàn ông thì bớt ở trước mặt lão tử nhăn nhó, vu oan sự trong sạch của lão tử."

Quyển Thư khóc lên oa oa: "Ngươi không có lương tâm, ăn ta xong liền định không nhận đúng không. Lão tử không muốn sống"

Bạch Nghiên lão đảo đứng lên, đối với Quyển Thư hung hăng giẫm mấy cước: "Người đi chết đi!"

Quyển Thư đưa tay lau sạch sẽ nước mắt không tồn tại, nhìn hấn chăm chăm: "Người có thể xuống giường!"

Bạch Nghiên thở hổn hển, Quyển Thư vội trở mình đứng lên, cầm khăn xông ra ngoài hô to: "Đại phu, Lão Bất Tử nhà ta có thể xuống giường, ta không cần hầu hạ hấn cùng ăn cơm cùng ngủ cùng đi nhà xí? Đúng rồi, tắm rửa ta vẫn có thể giúp...." Rơi nước miếng

Trả lời của hấn là bình hoa do Bạch Nghiên dùng hết toàn lực ném

Hạ Phân tay mất lạnh lẽo nhảy lên xà nhà, lẩn lộn mấy vòng thì nhảy ra khỏi gian phòng. Nó không biết thủ tiết, bị sóng hồng lật đổ là cái gì, nhưng cuối cùng Bạch Nghiên có thể xuống giường là chuyện tốt. Đại phu nói rồi, nằm trên giường nhiều quá cũng không tốt.

Hạ Phân tiện đường quẹo đến gian phòng của Hắc Tử, nhưng lại bất ngờ, ở đây không có người. Nó suy nghĩ, tự mình trốn lên trên nóc nhà, đứng trên mái che nắng đưa mắt nhìn cả trang viên một vòng, như ý nguyện nhìn thấy một bóng dáng màu trắng ở sân luyện võ, bóng dáng Bạch Tử đang luyện võ đến mồ hôi đầm đìa. Mà Hắc Tử, thì ngâm một bầu rượu, ngồi xếp bằng trên bàn đặt một cái đĩa đậu phộng, ngồi ở trên mặt cọc gỗ cao nhất, ăn một viên đậu phộng sẽ sử dụng võ đậu phộng như ám khí đánh về phía Bạch Tử. Trong không trung thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu gào của Bạch T , chỉ kém lệ rơi đầy mặt khóc lóc kể lể Hắc Tử hung ác.

Hạ Phân rất kỳ quái, trên cao la lên với Hắc Tử: "Các người đang làm cái gì vậy?"

Hắc Tử đang bị nội thương, nói chuyện một cách đầy tức giận: "Xem Tiểu Bạch Thỏ khiêu vũ."

Tiểu Bạch nổi giận: "Ta là đang luyện võ!"

Hắc Tử cười nhạo: "Loại khoa chân múa tay này cũng coi như võ thuật? Đừng nói cùng người đánh nhau, ngay cả con chó cũng đánh không lại, chỉ vướng tay vướng chân."

Tiểu Bạch hoàn toàn xấu hổ và giận dữ: "Ta lúc ấy bị ba người vây công, không có cách nào thoát thân. Chờ đến lúc đi tìm các người, các người đã sớm không thấy tăm hơi."

Tiểu Hắc cười nhạt: "Hấn còn lạc đường. Đã làm ám vệ nhiều năm như thế, ngay cả thuật truy tung cơ bản cũng không học hết, Uông lão gia sao lại không có loại bỏ người, để mặc người ở bên ngoài gây nguy hiểm cho mọi người."

Tiểu Bạch vùng vằng kiểm soát Hắc Tử, bởi vì luyện võ quá lâu, phơi nắng cả ngày mồ hôi chảy sớm đã không còn nhiều sức lực nữa, mũi kiếm chưa kịp chạm đến cọc gỗ thì đã rơi trên mặt đất. Hắc Tử càng thêm cười nhạo: "Nhìn lực đạo này xem! Không có bốn sự cút ngay rồi trở về thành Bắc Đĩnh, ăn cơm rảnh rỗi của người đi."

Tiểu Bạch tức đến sắc mặt đỏ bừng, lấy phi đao trên giá vũ khí, thay nhau phi Hắc Tử. Hắc Tử mặc dù nội thương không nhẹ, nhưng nội công của hấn thâm hậu, những năm này theo Hạ Lệnh Mị trên chiến trường không biết trải qua biết bao núi đao biển lửa, nội thương nặng hơn nữa hấn cũng không lùi biếng luyện võ, bị thương da thịt càng không quan tâm, cho nên so với Bạch Nghiên từ trên giường bệnh đứng lên sớm hơn. Đây là lần đầu tiên hấn cùng Hạ Lệnh Mị rơi vào con đường sinh tử, đã sớm tích tụ lửa giận trong bụng. Nửa năm này đều là hấn giúp đỡ Tiểu Bạch không ít, rất là biết sức lực của đối phương, cho nên mỗi lần đối mặt ám sát hấn cũng sẽ theo bản năng che chở đối phương một chút, nhưng lúc này đây thật sự quá hung hiểm, Uông Văn Phong với Hạ Lệnh Mị trọng thương hấn theo bản năng thì nắm ở trên người của mình. Tổng cảm giác võ nghệ của mình không đủ tốt, đối với Tiểu Bạch quá mức dung túng, nếu như hấn vẫn luôn đề cao võ công cùng năng lực của Tiểu Bạch, cũng không đến nỗi kéo đối phương sau chân, khiến chủ tử rơi vào thời khắc sinh tử.

Hấn trách Tiểu Bạch, cũng tự trách chính mình.

Tiểu Bạch không có nghĩ nhiều đến thế, chỉ cảm thấy Hắc Tử đang cười nhạo hấn. Vốn bởi vì vẫn luôn được đối phương che chở, cho nên nường nhịn, nhưng rõ ràng lần cười nhạo này đã tổn thương trái tim Tiểu Bạch. Hấn tức giận muốn cùng Hắc Tử phân cao thấp, Hắc Tử cũng không sợ, đưa tay liền quăng Tiểu Bạch một cái bạt tai, rồi sau đó lại đá bụng hấn, đập bị thương mất cả chân của đối phương, ngay cả năm ngón tay cũng suýt chút nữa bẻ gãy. Tiểu Bạch càng đánh càng hăng, chảy tràn là mồ hôi, mà Hắc Tử thuần túy là dựa vào một hơi, cắn răng nuốt vào ngụm máu trong bụng đang muốn trào ra, đem Tiểu Bạch còn không ngừng chửi rủa trong miệng lần lượt đánh ngã.

Hạ Phân đứng ở bên cạnh cũng thấy kích động. Nó còn nhỏ, vốn không hiểu tâm tư người lớn với nhau, chỉ nhìn hai người như dã thú cắn xé lẫn nhau đến đau đỏ mắt, cảm thấy máu sôi trào, làm cho sự hiếu chiến trong người hấn đều kích phát ra rồi. Hấn nằm sấp ở một bên lẳng lặng chờ đợi, giống như thợ săn chờ đợi con mồi hai bên bị thương, đôi mắt dã thú cũng không nháy một cái.

Màn đêm buông xuống, Hắc Tử cùng Tiểu Bạch đều bị Hạ Phân ám toán, thương thế không nhẹ nằm ở trên giường. Quyển Thư lại một lần nữa nắm khăn nhỏ bò tới giường hai người, vừa giả khóc vừa nói: "Hai người đáng chết các người, đừng nghĩ đến đám các người sống chết có nhau có thể đem hất ta ra! Nói cho các người biết, cho dù chết, ta cũng sẽ làm cho các người không cùng huyết, ta sẽ đem các người móc ra tiễn thi...."

Hắc Tử: "Cút!"

Bạch Tử: "Cút đi!"

Bác gái của biệt trang gior cái chổi, oán hận nói: "Các người không thể yên tĩnh một lát sao?"

Hạ Phân lên đến trước giường mẫu thân nhà mình, hất bàn tay Uông Văn Phong ra, rất tự nhiên kéo cánh tay mẫu thân ôm vào trong ngực của mình, cả người nằm nghiêng núp ở trong ngực Hạ Lệnh Mị, nghe Uông Văn Phong nói: "Ta đã thông báo cho Hàn đại hiệp, xin hân nửa tháng sau tự mình phái người hộ tống mẹ con các người trở về thành Bắc Định."

Hạ Phân bĩu môi, nó vốn định hỏi: Người không cùng ta trở về sao?

"Chuyện của Trang Sinh, người cũng đừng quá đau lòng. Hân vốn là người giang hồ tiêu sái, tính tình dám yêu dám hận chính là vui vẻ nhất.... Lo lắng quá mức, hân ở dưới tuổi vàng cũng sẽ bất an, ta cũng...." Cũng sẽ cảm giác mình vô dụng, ở thời khắc mấu chốt rõ ràng không cứu được người, còn khiến Trang Sinh dùng tính mạng của mình cứu người.

Ân tình này của Trang Sinh, Hạ Lệnh Mị không có cách nào trả lại, lúc này đây, Uông Văn Phong cũng không cách nào lại ám toán người đã chết, khiến hai người bọn họ kể từ đó nhất đao lưỡng đoạn.

Người sống, không thể tranh giành người chết.

Uông Văn Phong biết, hân biết chắc tính tình Hạ Lệnh Mị có ân báo ân, có oán báo oán.

Hiện tại, Hạ Lệnh Mị cái gì cũng không muốn nói, trong nội tâm nàng có ân, có oán, rốt cuộc cũng không có cách nào phát tiết. Uông Văn Phong không thể ép nàng, lại càng không nỡ ép nàng, ai bảo hân thiếu Trang Sinh một cái mạng, hân không còn có tư cách nói với Hạ Lệnh Mị: Quên Trang Sinh đi, người chỉ có thể là của một mình Uông Văn Phong ta!

Cuối cùng, chỉ có thờ dài một tiếng, tránh quá khứ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Thành Bắc Định, mùa hè, ngày đầu tiên.

Hoa lăng tiêu đỏ bùng xanh đẹp ở giữa đám cỏ xanh um tươi tốt, tường trắng ngói đen, trong lúc đó sự sống dồi dào càng khiến mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Lão quản gia của Uông gia ngồi ở phòng khách nhỏ, nhìn ra xa ngoài cửa sổ, cũng không biết là nhìn cảnh sắc trong hoa viên hay là tiếng cười huyền ảo, trong khoảng thời gian ngắn, khuôn mặt không chút cảm xúc kia cũng lộ ra vẻ hiền lành.

Tiểu nha đầu kính cẩn dâng trà bánh, đi tới gần thấy vậy, nhỏ giọng nói: "Vị kia là tiểu thiếu gia, năm nay là lần đầu tiên tới bốn gia, nên lão quản gia chưa thấy qua."

Uông quản gia bị đánh thức, nâng ly trà lên, nhưng không uống, cười nói: "Đúng là chưa gặp qua. Nhưng trong thư của lão gia có đề cập đến, con của lão phu nhân cũng là con của lão gia, lão nô sẽ tiếp nhận tiểu thiếu gia là tiểu chủ tử."

Tiểu nha đầu cười lộ ra ba chiếc răng cửa, "Tiểu thiếu gia thế mà lợi hại, các thiếu gia khác trong phủ đều đánh không lại nó."

Uông quản gia quản lý tất cả mọi việc vặt vãnh trong Uông phủ, đối với chuyện của tiểu thiếu gia đã sớm có cách biết được. Bất quá, ông là lão già có nhiều tâm tư, cho tới bây giờ chỉ nghe không nói. Nhưng ngược lại, ma ma vừa tiến vào nghe thấy lời nói của tiểu nha đầu không biết liền hừ lạnh một tiếng, tiểu nha đầu lập tức giật mình một cái, cúi đầu ra vẻ trung thực, thực tế cơ thể đã nhanh chóng run lên.

Ma ma sẽ không ở trước mặt người ngoài mà lập quy củ, chỉ hiện ra một chút vui vẻ nói với Uông quản gia: "Thiếu gia ở Hạ gia được 6 năm, từ nhỏ lớn lên cùng Hạ tướng quân, Hạ tướng quân vừa là cha, vừa là thầy, thiếu gia học võ từ ông ấy, khó tránh khỏi bá đạo một chút."

Uông quản gia làm như không nghe thấy những lời này, đứng lên khỏi ghế, cùng ma ma đáp lễ, hỏi: "Thân thể của phu nhân có tốt không?"

"Tốt." Ma ma dẫn đường ở phía trước: "Mới vừa rồi cùng lão thái quân nói chuyện, đang chuẩn bị ngủ trưa, biết được Uông quản gia đến đây, nên thức dậy."

Ma ma bày ra bộ mặt của Phật Di Lặc, cười rộ lên híp mắt lại, khiến người ta không nhận ra thần sắc bên trong, nhưng nói tới nói lui từng câu sắc như dao, hiển nhiên không muốn gặp lão quản gia. Nhưng Uông quản gia này đã thành tính, không lên tiếng đi theo phía sau, theo người phía trước rẽ hai ba cái hành lang, xa xa nhìn thấy một hồ nước, phía trên mặt hồ là một nhà thủy tạ không lớn.

Ba mặt của nhà thủy tạ treo lụa mỏng, dưới nền đất đặt một khối băng, từ một lỗ nhỏ bốc hơi lên, ngay cả hơi nước trên mặt hồ đều rất lạnh. Bên trong một giường xà cừ đá cẩm thạch đẹp đẽ, vừa rồi ở bên ngoài lên nhìn thấy Phân thiếu gia ngựa bụng nhỏ nằm ở phía trên, một đầu mồ hôi nóng, hiển nhiên mới nằm ngủ. Hạ Lệnh Mị phẩy phẩy chiếc quạt tròn nhỏ nhàn nhả quạt, luồng gió nhẹ thổi tới Phân thiếu gia khiến cảm giác ngứa ngáy, Phân thiếu

gia nói thầm: “Nóng.”

Còn muốn xé mở quần áo, Hạ Lệnh Mị giữ lấy bàn tay nhỏ bé của bé: "Một chút là tốt thôi, đừng cử động."

Phân thiếu gia run rẩy chân, mím miệng, được nửa ngày mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ông quản gia khom người hành lễ, nói khẽ: "Lão nô ra mắt phu nhân."

Hạ Lệnh Mị chỉ ghé ngồi hình tròn bên cạnh, Ông quản gia ngồi, có tiểu nha đầu khác đưa trà Khổ đến đây lão quản gia cũng không chê, hít một hơi rồi nhàn nhả uống.

Trà Khổ chính là trà Khổ Đinh, sâu sắc nhưng khó uống. Từ lúc Hạ Lệnh Mị trở lại Hạ gia, Ông quản gia luôn tới đây uống một ly trà Khổ Đinh. Mùi vị của trà Khổ, nếu là trà nóng thì khi uống mùi vị có chút chuyển đổi trên đầu lưỡi, nếu ngâm trà nóng trong băng rồi dùng, sau đó mới dùng thì cái vị vừa đắng vừa chất sẽ quanh quẩn trên đầu lưỡi không đi, làm thế nào cũng không rời đi.

Đáng tiếc chính là, Ông quản gia giống như tiểu lão gia của nhà ông, cái khác không nói, nhưng hoàn toàn rất là kiên nhẫn. Phu nhân đã trở lại hơn nửa tháng, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy tiểu thiếu gia, không nhịn được cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới một lần.

Thiếu gia Hạ Phân làn da hơi đen, nguyên nhân cũng là do quanh năm trên biển, làn da cũng không mịn màng, trên mặt lông tơ chuẩn bị dựng thẳng, lúc này giống như Trương Dương đang tức giận. Không giống với thể gia công tử mềm mại của thành Bắc Đinh, tóc của tiểu thiếu gia tương đối ngắn, giống như móng vuốt dài đang nhảy múa của bạch tuộc, bị cưỡng chế đặt ở gối đầu ngọc bích, ngừng công kích. Lông mi Tiểu thiếu gia thật dài, thân thể không cao, bàn tay nhỏ bé cũng không mập mạp, bàn chân trần trụi được bọn nha hoàn hầu hạ rửa sạch sẽ. Khác biệt của đứa nhỏ này với người bên ngoài chính là, trong ngực của nó không phải ôm sách, mà là một thanh bảo đao dài. Trên chuôi đao là Mã Nãi Phi Thụy bóng loáng dị thường, chứng tỏ tiểu chủ nhân thường hay dùng đến.

Đứa bé này, người khác có thể nói nó không phải con trai của Ông Ngự sử Ông Văn Phong, nhưng lại chính xác là con trai của Ông phu nhân.

Hạ Lệnh Mị biết mục đích tới đây của lão quản gia. Ông Văn Phong mặc dù không có nói, về tình về lý lần này trở về nhà, Hạ Lệnh Mị hẳn là ở lại Ông phủ. Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Ông Văn Phong cảm giác Hạ Lệnh Mị xấu hổ, bên ngoài không muốn làm khó nàng, chỉ có thể bảo Ông quản gia dọn dẹp đón Hạ Lệnh Mị về nhà.

Cái nhà kia, Hạ Lệnh Mị rời đi bảy năm, làm cho nàng e sợ đến gần...

Trong bảy năm rời đi, nàng chưa bao giờ hỏi đến cuộc sống của Ông Văn Phong, cũng không cố ý đi sai người Hạ gia dò xét Ông phủ, trong mơ hồ nàng có chút sợ.

Trong bảy năm, làm sao các đệ tử thể gia lại ngoan ngoãn vì vợ con của mình thủ thân như ngọc, không có thông phòng, không có thiệp thị, thậm chí ngay cả một người sưởi ấm làm lạnh cũng đều không có? Ở trước mặt người ngoài, Hạ Lệnh Mị có thể vênh vao hung hăng nói: Ông Văn Phong lấy được Hạ Lệnh Mị ta là tu mấy đời phúc khí mới được, hẳn nếu là đám phụ ta, ta sẽ giết hẳn. Nhưng mà chỉ có trong nội tâm nàng hiểu được, bề ngoài càng tỏ ra mạnh mẽ, thật ra càng yếu đuối.

Cũng là như vậy, lúc còn rất nhỏ nàng nhớ Ông Văn chợt thể hiện một chút ôn nhu.

Sau khi Ông quản gia ở uống ba ly trà Khổ, cuối cùng lấy ra hai tờ thiệp mời màu vàng. Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu nhìn, trong đó một tấm thiệp là đem gửi Thái Sư Lý đại nhân quý phủ. Vị Lý đại nhân này là quan văn lớn trong triều, lại là thầy võ lòng của Tiên Hoàng, hiện đang sửa chữa bộ luật lớn, trải qua ngày lại mặt thứ ba, là người vô cùng nghiêm khắc, cũng là người được tin cậy của Hình bộ trong triều đình. Thiệp mời thứ hai là Phụ Quốc tướng quân Triệu tướng quân quý phủ. Đương Kim hoàng thượng thích chinh chiến, các tướng quân phân lớn là chiến đấu trên chiến trường. Vị Triệu tướng quân này với Hạ tướng quân giống nhau, quanh năm canh giữ biên cương, mấy năm gần đây mới bị điều vào Hoàng Thành, nhận một chức quan nhàn tản. Cho dù như thế, cũng rất thân thuộc với vua, bởi vì chính trực sung sức, sau này trên chiến trường cũng sẽ không thể thiếu bóng dáng của hắn.

Hai tấm thiệp. một quan văn một võ tướng, ý tứ bên trong hết sức rõ ràng.

"Đây là lão gia vì tiểu thiếu gia có ý chọn lựa Lão sư, nếu phu nhân đồng ý, lão nô tùy ý xin hai vị đại nhân qua phủ dạy dỗ thiếu gia."

Hạ Lệnh Mị dừng quạt trên tay, Ông Văn Phong là hạng người gian trá, chẳng lẽ ở bên ngoài không có việc làm sao? Từ sáng đến tối bắt đầu tính kế vợ của mình, nghĩ biện pháp lừa gạt nàng mang theo nhi tử hỏi Ông phủ, còn ngang nhiên lôi ra một lí do như vậy.

Hạ Lệnh Mị âm thầm tổn hơi thừa lời, trầm giọng nói: “Phân nhi họ Hạ, không phải họ Ông."

Lão quản gia cười nói: "Mặc kệ thiếu gia họ gì, đều là con trai của phu nhân, vậy cũng là con trai của lão gia. Lão gia vì con trai của mình mà tuyển lão sư, là lẽ thường tình. Phu nhân, thiếu gia đã sáu tuổi. Theo quy củ, thiếu nhi năm tuổi đã phải nhập học, thiếu gia đã lỡ một năm, ruột cuộc tri hoãn không được nữa."

Hạ Lệnh Mị buông thiệp mời: "Hạ gia đều có phu tử cùng võ sư dạy bảo, mặc dù Phân nhi là nghĩa tử cũng không thể ngoại lệ. Như vậy sẽ làm cho Hạ Phân cùng đứa nhỏ đồng lứa ở Hạ gia có khoảng cách."

Ông Văn Phong chính là muốn Hạ Phân không gần gũi với người Hạ gia! Hắn muốn một mùi tên trùng ba con chim, dễ dàng như vậy sao!

Uông quân gia làm ở Uông gia dưới một người trên trăm người, nhiệm vụ lớn nhất chính là thay tiểu lão gia hoàn thành nhiệm vụ mà người bên ngoài không thể.

"Phu nhân..." Uông quân gia dường như do dự một chút, đắn đo nói: "Xin thông cảm một chút tâm trạng quan tâm của lão gia với đại thiếu gia." Đại thiếu gia, đúng là đứa con trai đầu tiên của Uông Vân Phong.

Chỉ vài ba chữ đã lộ ra cách nghĩ của Uông Vân Phong. Hắn không quan tâm Hạ Phân họ gì, hắn sẽ coi Hạ Phân như con trai ruột của mình, mặc kệ Hạ Phân có phải là cốt nhục của hắn hay không, có phải là Hạ Lệnh Mị sinh ra hay không. Uông Vân Phong đều coi đứa bé này là con trai ruột của mình để yêu thương. Hắn sẽ như phụ thân của nó, dùng hết mọi thứ để thỏa mãn nguyện vọng của đứa nhỏ, hao phí tâm cơ vì tìm người tốt nhất dạy bảo đứa bé, đặt Hạ Phân ở vị trí trọng yếu, dù là sau này có nhi tử, Hạ Phân vẫn luôn là số một.

Uông quân gia không chỉ biểu lộ thái độ của Uông Vân Phong, cũng đang nhắc nhở Hạ Lệnh Mị không cần được nước làm tới.

Bởi vì, không có người nam nhân nào sẽ cho phép con trai ruột của mình theo họ mẹ, càng không có người phu quân nào sẽ cho nhi tử đầu tiên trở thành nghĩa tử mang họ khác.

Uông Vân Phong không muốn Hạ Lệnh Mị khó xử, Hạ gia cũng không cần được nước làm tới ngăn Uông gia chiều cố đặc biệt con ruột.

Mặt trời đã sắp lên đến đỉnh nhà thủy tạ, mặt trời làm cho khí lạnh trong nhà thủy tạ bốc lên, lại có vẻ oi bức rồi. Hạ Lệnh Mị không tiếng động phe phẩy quạt hương bồ cuối cùng dừng lại, Hạ Phân đã ngủ nửa canh giờ, suy nghĩ vẫn chưa thanh tỉnh, cơ thể đã ngời dậy.

Bọn nha hoàn dâng đồ dùng rửa mặt đến, Hạ Lệnh Mị tự mình lau mặt cho Hạ Phân, lại lau thân thể, thay đổi quần áo cho thoải mái, gò má của Hạ Phân đỏ bừng lên, nghiêm mặt: "Nghĩa mẫu, người giúp con luyện võ đi."

Hạ Lệnh Mị bình tĩnh nhìn mặt hồ: "Trời nóng quá, buổi chiều đổi thành đọc sách tập viết."

Hạ Phân cũng mặc kệ những thứ này: "Như vậy không có ý nghĩa. Con sau này muốn làm đại tướng quân, không làm người đọc sách ngốc nghếch."

Hạ Lệnh Mị sùng sốt: "Chỉ biết cái dừng của thất phu Vô Sinh không làm được đại tướng quân, đại tướng quân từ nhỏ cũng phải xem binh thư viết chữ, rồi sau mới có thể đi binh doanh."

Uông quân gia cười tủm tỉm gật đầu, xen vào nói: "Muốn làm đại tướng quân thật không dễ chút nào. Vô tướng của nước ta cũng chia Cửu Phẩm, từ phẩm đức của Cửu Phẩm chấp kích từng bước một tiến lên trên, Phó Ủy, Giáo Ủy, Tư Qua, Trung Hậu, Tư Giai, Lang Tướng sau đó mới là du kích Tướng quân. Làm tướng quân không chỉ cần có thể lực để ra trận giết địch, còn phải biết kỹ môn bát quái, hành binh bố trận, lúc cần thiết còn phải biết cách với chu toàn địch, dùng hết mọi mình mưu ám kế, cố gắng làm cho hy sinh ít nhất mà đánh thắng trận lớn nhất. Bây giờ xem không hiểu binh thư, sống không dùng được binh pháp, còn sẽ không bày trận, không biết lương thảo cùng các chuyện quan trọng của Tướng quân, sẽ không làm được Tướng quân tốt. Ừ, lúc cần thiết, Tướng quân còn phải học cách mắng chửi người. Một vị Tướng quân có thể mắng tướng lĩnh dẫn đầu của đối phương không kịp trở tay máu bắn tung tóe." Hạ Phân giờ cao chiếc bụng nhỏ: "Ta sẽ mắng chửi người."

"Đại Thiếu Gia mắng qua được Thư Ngai Tử sao?"

Mắng... Nhưng mà, ô ô. Hắn liền mắng không thắng được Quyển Thư thông minh, gầm không được Bạch Nghiễn thần kinh thác loạn, đánh không lại Hắc Tử ngoài nóng trong lạnh, giẫm không được Tiêu Bạch kiên cường... Đến cả bọn người của Uông Vân Phong, Hạ Phân tự cho rằng bản thân vĩnh viễn không đạt được trình độ cương thi.

Uông quân gia âm thầm gọi ý: "Chúng ta đến thư viện sách Bạch Lộ sẽ mắng qua được tiền triều Ngũ Phẩm Tướng quân Thư Ngai Tử."

Hai mắt của Hạ Phân sáng lên: "Thư viện Bạch Lộ?"

Uông quân gia khoát tay: "Đại thiếu gia chắc chắn không thích những kẻ ngốc tay trái gà không chặt, chỉ biết đọc sách hiểu được chi, hồ, giả, dã từ. Không nói nữa, không nói nữa." Hắn lại lấy ra hai tấm thiệp, "Phu nhân, xin người không nên phụ nổi khổ tâm lão gia. Lý đại nhân cùng Triệu tướng quân tất nhiên sẽ hết lòng dạy bảo thiếu gia thành người có tài."

Hạ Phân nắm chặt tay: "Ta muốn làm đại tướng quân."

"Đúng rồi." Uông quân gia gật đầu.

"Ta muốn mắng kẻ địch đái ra quần."

"Ừ."

"Ta muốn đánh khắp thiên hạ vô địch thủ."

"Rất tốt."

Hạ Lệnh Mị nâng trán. Lão quân gia hiền lành thiện lương theo Uông Vân Phong học thói xấu, cũng bắt đầu tính kế cả tiểu chủ từ nhà mình, nàng sao có thể hắn có cơ hội dẫn Hạ Phân đi Uông gia, vậy chính là đưa dê vào miệng cạp!

"Ngày mai ta liền mang Phân nhi đi tới thư viện Bạch Lộ."

Không thể tìm thầy dạy, cũng không thể để Phân nhi ở Hạ gia, như vậy đưa tới thư viện Bạch Lộ đi, đây cũng là kết quả mọi người dự đoán ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Hạ Phân muốn đến thư viện Bạch Lộ đọc sách, nguyên nhân chủ yếu không phải là vì muốn học kiến thức, mà là vì học mắng chửi người, hơn nữa còn là mắng chửi với bọn người “thân thể yếu đuối” Thư Ngai Tử. Không biết sau khi bọn người Thư Ngai Tử biết được, sẽ phản ứng thế nào?

Thư viện Bạch Lộ giống như thư viện của hoàng gia. Bên trong không chỉ thu nhận đệ tử quan lại thế gia, đồng thời còn có đệ tử hoàng gia đến đọc sách, hơn nữa hàng năm sẽ lựa chọn từ mỗi thư viện lớn trên toàn quốc hai người đệ tử hàn môn (gia cảnh nghèo khó), miễn phí nhập học.

Quyền lực trung tâm của thư viện Bạch Lộ không chỉ là bọn tiểu bối, còn là quan viên triều đình sau khi đã bị dịch huấn luyện. Đệ tử Hàn Môn tranh nhau bề đầu cũng muốn có tên trong danh sách, vọng tưởng có thể được làm cá chép vượt long môn, hơn nữa sớm kết giao với đệ tử quyền quý trong triều, để ngày sau một bước lên mây. Mà các đệ tử thế gia quan lại, cũng sẽ có tên ở trong danh sách trong khi tìm thấy “bạn thân” cùng chung chí hướng, đoàn kết vây quanh các vị hoàng tử, ánh mắt sáng quắc đang nhìn chằm chằm vào vị trí tôn quý nhất trên đời này, thậm chí phải trả giá bằng mồ hôi và máu cùng nước mắt.

Người có tâm nhìn vào sẽ thấy, tiền triều là chiến trường của quan lớn trong triều đình Đại Nhai, thư viện Bạch Lộ chính là nơi bọn tiểu bối đấu.

Điểm khác nhau duy nhất chính là, tiền triều không có nữ tử làm quan, mà thư viện lại tuyển nhận nữ đệ tử nhập học.

Sáu tuổi rưỡi, Hạ Phân mới có tên trong danh sách, so với người khác chậm một năm rưỡi. Hạ Lệnh Mị và Hạ tướng quân thường ngày sẽ chỉ dạy qua cho hần, bình thường biết chữ và giải đồ vắn dĩ không thành vấn đề, càng là nhân tài võ học kiệt xuất, cho nên sau khi Hạ Phân ghi danh, đã trực tiếp được xếp vào học học đường năm thứ hai.

Mặc dù ở bên ngoài Không Tiên và Võ Sinh là hộ vệ của Hạ Phân, lớn tuổi hơn so với Hạ Phân rất nhiều. Hơn nữa, Không Tiên và Võ Sinh đều có chức quan, trực tiếp đến thành Bắc Định đưa tin đến Bình bộ, tự nhiên không có khả năng theo Hạ Phân đi đọc sách. Chỉ là mỗi ngày sau khi tan học, bọn họ sẽ đến Hạ gia cùng Hạ Phân khoa tay múa chân vài chiêu, dạy bảo một chút phương pháp đối chiến thông thường.

Một lần nữa Hạ Lệnh Mị lại tuyển chọn hai người từ trong ảnh vệ của Hạ gia, chuẩn bị làm thị vệ kiêm thư đồng cho Hạ Phân. Ở bên trong thế gia, có tử sĩ là có thể lấy vợ sinh con, thậm chí từ tối thành sáng. Tình huống mỗi nhà bất đồng, tự nhiên phương thức bồi dưỡng nhân tài cũng sẽ không giống nhau. Ảnh vệ của Hạ gia cũng chia nam nữ, có các sư phụ phụ trách dạy bảo nhân tài và võ nghệ. Bọn ảnh vệ qua lễ trưởng thành sẽ do sư phụ của mình chủ trì hôn nhân cho họ, lựa chọn phu quân hoặc là thê tử thay đệ tử.

Ở Hạ gia, chỉ có cường giả mới có quyền lợi lựa chọn. Cho nên, bọn ảnh vệ muốn tự mình nắm giữ nhân duyên của mình, như vậy chỉ có thể trở thành ảnh vệ trước vị trí thứ ba mới được. Toàn bộ đệ tử được sư phụ ghép thành đôi, không được phân đôi. Từ ngày đầu tiên khi bọn ảnh vệ được chọn nhập môn, bài học đầu tiên được học chính là phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân vô điều kiện. Mà tại lễ trưởng thành năm thứ nhất của bọn ảnh vệ sẽ thống nhất an bài việc thành thân, trong một năm nữ ảnh vệ hoàn toàn đều có thể mang thai, con của bọn hần căn cốt tốt có lẽ sẽ trở thành ảnh vệ đời kế tiếp, có lẽ trở thành hộ vệ bên ngoài, căn cốt bình thường sẽ được an bài học những thứ lẫn lộn khác, sau này phải đi các hiệu buôn nông gia của Hạ gia ở khắp nơi trên cả nước, cũng có thể bị mai danh ẩn tích gài vào nước khác làm mật thám.

Trong đó cũng không thiếu sự nâng đỡ kẻ bất tài, không biết bao nhiêu lần trong lúc cạnh tranh, rốt cuộc tìm không thấy bóng dáng.

Sinh ra giống nhau, vận mệnh lại bất đồng.

Hạ Phân tuổi còn nhỏ, bình thường, đứa nhỏ gia tộc cùng tuổi khác trong Hạ gia đã sớm bị bọn tiểu bối chia cắt, cho dù còn thừa lại, căn bản cũng là người khác chọn thừa lại rồi.

Hạ Lệnh Mị sùng nịnh Hạ Phân, cũng biết “Hoàn Đồ ý chí” của hần, cho nên quyết định phá lệ chọn lựa cẩn thận thị đồng kiêm hộ vệ gửi lên trên. Hạ Phân không thông thi từ, Hạ Lệnh Mị quyết định thế lệ như trước, chọn lựa gã tiểu mưu sĩ giỏi về bày mưu tính kế nhất, như Không Tiên; lại tuyển nhất người tử sĩ ngu ngốc trung thành, như Võ Sinh. Một văn một võ, căn cốt lẫn nhau lại chế ước lẫn nhau.

Đứa nhỏ khó tìm như vậy, Hạ Lệnh Mị gần như chọn hoa cả mắt. Hạ Phân khó nhịn được khinh bỉ nhìn mẫu thân một chút, vỗ ngực nói: "Xem ta đây."

Hải tử sáu tuổi nhỏ nhỏ đứng trước mặt một đám trẻ em cao thấp khác nhau không đồng đều, nói thẳng: "Các người mắng nhau, một người cuối cùng mắng thắng sẽ làm quân sư của ta." Rồi mới đi đến sân Luyện Võ, về mặt sát khí nói với một đám Tiểu Lão Hồ hồn độn phoi nắng bên trong: "Các người đánh lẫn nhau, đánh tới một người còn đứng cuối cùng thì hãy theo tiểu gia ta ăn thịt." Nghĩ nghĩ, cảm thấy thịt không có gì hiếm, lại bồi thêm một câu: "Sau này lớn lên, hãy cùng ta làm Tướng quân."

Thế là, bên trái trong học đường, nước bọt nhạt nhẽo phun ra từ miệng; bên phải trên sân luyện võ, huyết châu với mồ hôi hòa lẫn vào nhau. Cuối cùng nhất, quân sư của Hạ Phân là một người nhìn có vẻ thấp béo ục ịch, cười rộ lên tựa như em bé, vắn tay ảnh vệ đứng ở trong hàng thứ 19. Hạ Phân hỏi hán sao thắng vậy? Hán nói: "Thiếu gia làm cho bọn họ mắng nhau, bọn họ liền không e dè mắng lên. Ta nhìn, chờ bọn hán đều mắng xong, mắng mệt hết chữ rồi, ta mới tìm người cuối cùng dương dương đắc ý nhất mở miệng mắng. Đối phương đã sớm miệng khô lưỡi khô, còn ta tinh thần vô cùng phấn chấn, cho nên hán ách ách... ta thắng."

Hạ Phân một cước đạp bay tiểu tử béo: "Người cái tên đồ đệ gian trá kia." Tiểu béo ụ lặn vài vòng trên mặt đất kêu cầu nài, đầu cúi tại trên chân bàn, choáng váng xây xẩm hỏi: "Thiếu gia, người uy hiếp ta sao? nhưng ta là người giành chiến thắng cuối cùng, nếu người nói chuyện không cân nhắc gì hết sẽ nát hàm răng." Ôi chào, lại còn uy hiếp Hạ Phân.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy Văn Thập Cửu này quá gian trá rồi, sợ Hạ Phân sau này sẽ áp chế không nổi.

Phải biết rằng, một giới về nhân nãi, biết cách chọn lựa thời cơ tốt nhất công kích nhược điểm người khác, rất giỏi về Tiểu Lý Tăng Đạo, sợ ý một chút sẽ giết chui.

Thắng lợi cuối cùng trong tỷ thí võ nghệ là tiểu tử gầy yếu không nơi nương tựa, ánh mắt chết lạng, vẻ mặt đờn nhỏ không có cảm xúc gì. Đứng cùng Hạ Phân cũng cao không sai biệt lắm, trên thực tế so với Hạ Phân còn lớn hơn hai tuổi, đôi mắt một mảnh đen sì, cảm xúc gì cũng không có, hán giống một thanh đao giết người, đủ sắc bén nhưng vẫn chưa có tư tưởng. Từ nhỏ trải qua huấn luyện nghiêm khắc của bọn tiểu ảnh vệ, có non nửa đờn nhỏ đều là biểu lộ bộ dạng này, đứng ở chỗ này không hề đặc sắc, ở bên ngoài cũng rất có thể chấn trụ tràng diện, vừa nhìn đã biết là một đồ quý giết người không chớp mắt.

Đứng hàng thứ 21 ở trong võ tự, là một hạt giống tốt để trở thành sát thủ.

Nhưng Hạ Lệnh Mị là muốn tuyển chọn thị vệ thiếp thân, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ Hạ Phân, mà không phải để đối phương đi giết người. Hạ Lệnh Mị không hài lòng, nhưng thật ra Hạ Phân vô cùng thích, chỉ vào hai người nói: "21, người đánh 19 một trận, đánh đến hán còn thừa lại một hơi mới thôi. Hạn người... thời gian ba ly trà."

Thế là, mặt 21 không có cảm xúc gì, cười tủm tỉm một quyền trực tiếp đánh bay 19, đập nát cái ghế, gây gộc suýt chút nữa đi xuyên qua từ lồng ngực tiểu hài tử, xương sườn gãy mất ba cái, hàm răng mất một chiếc, một mắt cá chân còn bị quẹo vào.

Hạ Phân nhảy dựng lên tát 21 một cái đánh nửa bên mặt hán đều sung lên: "Ta là nói ba ly trà nhỏ, không phải muốn người đánh chết hán trong nháy mắt." 21 đứng thẳng, vẫn cười như cũ tựa như chiều tài đồng tử kéo 19 đến, thay đối phương lau vết máu ở khóe miệng một chút, rồi mới mạnh một chút sẽ đánh gục đối phương. Phải nói, một quyền này đúng là nhanh đến dọa người, hiện tại luân phiên đánh đấm đã biến thành dao găm chậm rãi cắt thịt, 19 vốn đang cười nhẹ nhàng từ kinh ngạc đến chậm rãi đau nhức kịch liệt, rồi đến không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng là lạng lẽ rơi lệ.

Hạ Phân ngồi chồm hóm ở một bên, nhìn 21 không hề dao động đẩy 19 vào bên trong điện Diêm Vương, nhân nhả nói: "Nam tử hán đại trượng phu, muốn cười thì lớn tiếng cười, muốn khóc thì lớn tiếng khóc. Người bây giờ có thể khóc to gần như một đàn bà, ai biết người là thực đau lòng hay là giả đau lòng? Người diễn trò đây?"

Hạ Lệnh Mị quay đầu nhìn xung quanh, chung quanh chừng trăm đờn bé, phần lớn võ sinh đều lộ ra nét mặt khinh bỉ, hiển nhiên là miệt thị thằng nhãi con 19 khóc giống như con mèo. Đối với bọn nhỏ dùng quyền mà nói, khóc là hành vi của kẻ yếu. Tại sân luyện võ, đờn nhỏ khóc đã sớm xương cốt cũng không thấy rồi. Mà ngược lại ở một bên một đám tiểu thư sinh cùng nhau lớn lên với 19 bằng hoàng lại hoàng sợ mà rút lui, bọn họ tin tưởng dựa vào ba tát miệng lưỡi mạnh mẽ không nát có thể đi khắp thiên hạ. Nhưng mà hôm nay, bọn họ thấy được cái gì gọi là cật lực, cái gì gọi là tú tài gặp được binh.

Đầu óc của 19 không tỉnh táo, cảm thấy thời gian như là một con đao giết heo, chân giò của hán, bụng, đầu heo, thậm chí đuôi heo đều một đao cắt bỏ, hán hận không thể lập tức chết đi. Nhưng lại cảm thấy, chết sẽ không thể báo thù cho chính mình rồi, hán không cam lòng, hán muốn sống, hán muốn làm cường giả.

21 thật sự đánh cho 19 chỉ còn lại một hơi thở mới dừng tay, khi đó, 19 dừng khóc cũng không biết thế nào là khóc, mặt đầy máu và nước mắt.

Hạ Phân lại đánh một quyền vào má bên kia của 21, hiện tại mặt của 21 đã sưng thành bánh bao đen.

Hạ Phân nói: "Nhớ kỹ, thư sinh chính là mặt trắng nhỏ, sau này đánh hán không cho phép đánh vào mặt. Ta còn muốn dùng mặt của hán để lừa gạt người nữa."

21 nhìn chằm chằm vào Hạ Phân, trong mắt không chút cảm xúc lần đầu tiên toát ra nghi hoặc: "Vậy tại sao có thể đánh vào mặt của ta?"

Hạ Phân phui tay, phách lối cười to: "Bởi vì tiểu gia ta thích."

Từ đó, 19 sửa lại tên, gọi là Bách Thụ, hi vọng đáng đáp đối phương cao cao to to, làm nam tử hán đội trời đạp đất; mà 21 gọi là Nỗ Xa, muốn thân thể mập mạp lại mạnh mẽ, giúp Hạ Phân Bình đại tướng quân quét tất cả chướng ngại trên con đường phát triển, làm ngựa tốt và chiến xa dũng mãnh vô địch của hán.

Bách Thụ nằm trên giường hơn mười ngày, tiểu hài tử căn bản đã khỏe lại, bệnh gì cũng dễ dàng trị. Hơn nữa địa phương huấn luyện ảnh vệ đó, có rất nhiều cực hình, kinh nghiệm của Bách Thụ không ít, lại cũng không phải yếu đuối. Thời điểm phẩm chất hàng đầu không có được toàn bộ, hán nằm ở trên giường, nội tâm từng lần một gào rú: Nhất định phải giết Nỗ Xa, nhất định phải giết hán rồi.

Mỗi một lần khi Bách Thụ đối mặt với Nỗ Xa đều hận không thể xé nát đối phương, nhưng khi nhìn đến Hạ Phân, chỉ nhớ rõ vẻ mặt kia của đối phương khi dùng một quyền đánh bay Nỗ Xa. So sánh với Nỗ Xa, Hạ Phân là đứa nhỏ liếm máu trên vết đao chân chân chính chính trôi qua trên chiến trường, hẳn không quá coi trọng mạng người. Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô, Hạ Phân chỉ biết tướng coi binh sĩ thành quân cờ trong tay, là một thanh đao trên chiến trường. Hạ Phân phát ra tàn bạo lãnh huyết làm chấn thương thần kinh yếu ớt của Bách Thụ, trong đầu nhỏ gieo xuống hạt giống. Nỗ Xa càng lợi hại, cũng phải làm một con chó dưới chân Hạ Phân, Bách Thụ dám ăn con chó này, lại sẽ không vọng tưởng chống cự chủ nhân của chó.

Nỗ Xa theo cha mẹ đi chấp hành nhiệm vụ ám sát, chứng kiến người sinh tử. Trên sân luyện võ, người hận không thể giết hẳn cũng rất nhiều rồi, không kém một Bách Thụ.

Từ sau khi đó, phía sau Hạ Phân có thêm một người nhìn có vẻ hiền lành hồn nhiên, trên thực tế tâm cơ thâm trầm là béo tiểu tử, còn có một người không tùy tiện nói cười kiêu kỳ nhợt nhạt, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế không đầu không đuôi Hắc tiểu tử.

Hai chân của Hạ Phân ngăn, đứng ở trên nóc nhà, chỉ vào một vùng nóc nhà phồn hoa trong Bạch Lộ thư viện, nói với Bách Thụ lưng lay sắp đổ và Nỗ Xa đang đứng vững: "Đó chính là chiến trường kế tiếp của bản thiếu gia. Ta muốn huyết tẩy nó, các người đi theo ta tốt lắm."

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Hồi 41:

Hạ Phân muốn đến thư viện Bạch Lộ đọc sách, nguyên nhân chủ yếu không phải là vì muốn học kiến thức, mà là vì học mắng chửi người, hơn nữa còn là mắng chửi với bọn người "thân thể yếu đuối" Thư Ngai Tử. Không biết sau khi bọn người Thư Ngai Tử biết được, sẽ phản ứng thế nào?

Thư viện Bạch Lộ giống như thư viện của hoàng gia. Bên trong không chỉ thu nhận đệ tử quan lại thế gia, đồng thời còn có đệ tử hoàng gia đến đọc sách, hơn nữa hàng năm sẽ lựa chọn từ mỗi thư viện lớn trên toàn quốc hai người đệ tử hàn môn (gia cảnh nghèo khó), miễn phí nhập học.

Quyền lực trung tâm của thư viện Bạch Lộ không chỉ là bọn tiểu bối, còn là quan viên triều đình sau khi đã bị dịch huấn luyện. Đệ tử Hàn Môn tranh nhau bẽ đầu cũng muốn có tên trong danh sách, vọng tưởng có thể được làm cá chép vượt long môn, hơn nữa sớm kết giao với đệ tử quyền quý trong triều, để ngày sau một bước lên mây. Mà các đệ tử thế gia quan lại, cũng sẽ có tên ở trong danh sách trong khi tìm thấy "bạn thân" cùng chung chí hướng, đoàn kết vây quanh các vị hoàng tử, ánh mắt sáng quắc đang nhìn chăm chăm vào vị trí tôn quý nhất trên đời này, thậm chí phải trả giá bằng mồ hôi và máu cùng nước mắt.

Người có tâm nhìn vào sẽ thấy, tiền triều là chiến trường của quan lớn trong triều đình Đại Nhạn, thư viện Bạch Lộ chính là nơi bọn tiểu bối đấu.

Điểm khác nhau duy nhất chính là, tiền triều không có nữ tử làm quan, mà thư viện lại tuyển nhận nữ đệ tử nhập học.

Sáu tuổi rưỡi, Hạ Phân mới có tên trong danh sách, so với người khác chậm một năm rưỡi. Hạ Lệnh Mị và Hạ tướng quân thường ngày sẽ chỉ dạy qua cho hắn, binh thường biết chữ và giải đồ vốn dĩ không thành vấn đề, càng là nhân tài võ học kiệt xuất, cho nên sau khi Hạ Phân ghi danh, đã trực tiếp được xếp vào học học đường năm thứ hai.

Mặc dù ở bên ngoài Khổng Tiên và Võ Sinh là hộ vệ của Hạ Phân, lớn tuổi hơn so với Hạ Phân rất nhiều. Hơn nữa, Khổng Tiên và Võ Sinh đều có chức quan, trực tiếp đến thành Bắc Định đưa tin đến Bình bộ, tự nhiên không có khả năng theo Hạ Phân đi đọc sách. Chỉ là mỗi ngày sau khi tan học, bọn họ sẽ đến Hạ gia cùng Hạ Phân khoa tay múa chân vài chiêu, dạy bảo một chút phương pháp đối chiến thông thường.

Một lần nữa Hạ Lệnh Mị lại tuyển chọn hai người từ trong ảnh vệ của Hạ gia, chuẩn bị làm thị vệ kiêm thư đồng cho Hạ Phân. Ở bên trong thế gia, có tử sĩ là có thể lấy vợ sinh con, thậm chí từ tối thành sáng. Tình huống mỗi nhà bất đồng, tự nhiên phương thức bồi dưỡng nhân tài cũng sẽ không giống nhau. Ảnh vệ của Hạ gia cũng chia nam nữ, có các sư phụ phụ trách dạy bảo nhân tài và võ nghệ. Bọn ảnh vệ qua lễ trưởng thành sẽ do sư phụ của mình chủ trì hôn nhân cho họ, lựa chọn phu quân hoặc là thê tử thay đệ tử.

Ở Hạ gia, chỉ có cường giả mới có quyền lợi lựa chọn. Cho nên, bọn ảnh vệ muốn tự mình nắm giữ nhân duyên của mình, như vậy chỉ có thể trở thành ảnh vệ trước vị trí thứ ba mới được. Toàn bộ đệ tử được sư phụ ghép thành đôi, không được phân đôi. Từ ngày đầu tiên khi bọn ảnh vệ được chọn nhập môn, bài học đầu tiên được học chính là phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân vô điều kiện. Mà tại lễ trưởng thành năm thứ nhất của bọn ảnh vệ sẽ thống nhất an bài việc thành thân, trong một năm nữ ảnh vệ hoàn toàn đều có thể mang thai, con của bọn hắn căn cốt tốt có lẽ sẽ trở thành ảnh vệ đời kế tiếp, có lẽ trở thành hộ vệ bên ngoài, căn cốt bình thường sẽ được an bài học những thứ lẫn lộn khác, sau này phái đi các hiệu buôn nông gia của Hạ gia ở khắp nơi trên cả nước, cũng có thể bị mai danh ẩn tích gài vào nước khác làm mật thám.

Trong đó cũng không thiếu sự nâng đỡ kẻ bất tài, không biết bao nhiêu lần trong lúc cạnh tranh, rốt cuộc tìm không thấy bóng dáng.

Sinh ra giống nhau, vận mệnh lại bất đồng.

Hạ Phân tuổi còn nhỏ, bình thường, đứa nhỏ gia tộc cùng tuổi khác trong Hạ gia đã sớm bị bọn tiểu bối chia cắt, cho dù còn thừa lại, căn bản cũng là người khác chọn thừa lại rồi.

Hạ Lệnh Mị sùng nịch Hạ Phân, cũng biết "Hoàn Đồ ý chí" của hắn, cho nên quyết định phá lệ chọn lựa cẩn thận thị đồng kiêm hộ vệ gửi lên trên. Hạ Phân không thông thi từ, Hạ Lệnh Mị quyết định thể lệ như trước, chọn lựa gã tiểu mru sĩ giỏi về bày mưu tính kế nhất, như Khổng Tiên; lại tuyển nhất người từ sĩ ngu ngốc trung thành, như Võ Sinh. Một văn một võ, cân đối lẫn nhau lại chế ước lẫn nhau.

Đứa nhỏ khó tìm như vậy, Hạ Lệnh Mị gần như chọn hoa cả mắt. Hạ Phân khó nhịn được khinh bỉ nhìn mẩu thân một chút, vỗ ngực nói: "Xem ta đây."

Hải tử sáu tuổi nhỏ nhỏ đứng trước mặt một đám trẻ em cao thấp khác nhau không đồng đều, nói thẳng: "Các người mắng nhau, một người cuối cùng mắng thắng sẽ làm quân sư của ta." Rồi mới đi đến sân Luyện Võ, về mặt sát khí nói với một đám Tiểu Lão Hồ hồn độn phoi nắng bên trong: "Các người đánh lẫn nhau, đánh tới một người còn đứng cuối cùng thì hãy theo tiểu gia ta ăn thịt." Nghĩ nghĩ, cảm thấy thịt không có gì hiếm, lại bồi thêm một câu: "Sau này lớn lên, hãy cùng ta làm Tướng quân."

Thế là, bên trái trong học đường, nước bọt nhạt nhẽo phun ra từ miệng; bên phải trên sân luyện võ, huyết châu với mồ hôi hòa lẫn vào nhau. Cuối cùng nhất, quân sư của Hạ Phân là một người nhìn có vẻ thấp béo ục ịch, cười rộ lên tựa như em bé, vẫn tự ảnh vệ đứng ở trong hàng thứ 19. Hạ Phân hỏi hần sao thắng vậy? Hần nói: "Thiếu gia làm cho bọn họ mắng nhau, bọn họ liền không e dè mắng lên. Ta nhìn, chờ bọn hần đều mắng xong, mắng mệt hết chữ rồi, ta mới tìm người cuối cùng dương dương đắc ý nhất mở miệng mắng. Đối phương đã sớm miệng khô lưỡi khô, còn ta tinh thần vô cùng phấn chấn, cho nên hần ách ách... ta thắng."

Hạ Phân một cước đạp bay tiểu tử béo: "Người cái tên đồ đệ gian trá kia." Tiểu béo ụ lăn vài vòng trên mặt đất kêu cầu nài, đầu cúi tại trên chân bàn, choáng váng xây xẩm hỏi: "Thiếu gia, người uy hiếp ta sao? nhưng ta là người giành chiến thắng cuối cùng, nếu người nói chuyện không cân nhắc gì hết sẽ nát hàm răng." Ôi chao, lại còn uy hiếp Hạ Phân.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy Văn Thập Cửu này quá gian trá rồi, sợ Hạ Phân sau này sẽ áp chế không nổi.

Phải biết rằng, một giỏi về nhẫn nại, biết cách chọn lựa thời cơ tốt nhất công kích nhược điểm người khác, rất giỏi về Tiểu Lý Tàng Dao, sợ ý một chút sẽ giết chủ.

Thắng lợi cuối cùng trong tỷ thí võ nghệ là tiểu tử gầy yếu không nơi nương tựa, ánh mắt chết lạng, vẻ mặt đờn nhỏ không có cảm xúc gì. Đứng cùng Hạ Phân cũng cao không sai biệt lắm, trên thực tế so với Hạ Phân còn lớn hơn hai tuổi, đôi mắt một mảnh đen sì, cảm xúc gì cũng không có, hần giống một thanh đao giết người, đủ sắc bén nhưng vẫn chưa có tư tưởng. Từ nhỏ trải qua huấn luyện nghiêm khắc của bọn tiểu ảnh vệ, có non nửa đứa nhỏ đều là biểu lộ bộ dạng này, đứng ở chỗ này không hề đặc sắc, ở bên ngoài cũng rất có thể chắn trụ tràng diện, vừa nhìn đã biết là một đồ quý giết người không chớp mắt.

Đứng hàng thứ 21 ở trong võ tự, là một hạt giống tốt để trở thành sát thủ.

Nhưng Hạ Lệnh Mị là muốn tuyển chọn thị vệ thiếp thân, nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ Hạ Phân, mà không phải để đối phương đi giết người. Hạ Lệnh Mị không hài lòng, nhưng thật ra Hạ Phân vô cùng thích, chỉ vào hai người nói: "21, người đánh 19 một trận, đánh đến hần còn thừa lại một hơi mới thôi. Hạng người... thời gian ba ly trà."

Thế là, mặt 21 không có cảm xúc gì, cười tùm tùm một quyền trực tiếp đánh bay 19, đập nát cái ghế, gây gộc suýt chút nữa đi xuyên qua từ lồng ngực tiểu hải tử, xương sườn gãy mất ba cái, hàm răng mất một chiếc, một mắt cá chân còn bị quẹo vào.

Hạ Phân nhảy dựng lên tát 21 một cái đánh nửa bên mặt hần đều sung lên: "Ta là nói ba ly trà nhỏ, không phải muốn người đánh chết hần trong nháy mắt." 21 đứng thẳng, vẫn cười như cũ tựa như chiều tài đồng tử kéo 19 đến, thay đổi phương lau vết máu ở khóe miệng một chút, rồi mới mạnh một chút sẽ đánh gục đối phương. Phải nói, một quyền này đúng là nhanh đến dọa người, hiện tại luân phiên đánh đấm đã biến thành đao găm chậm rãi cắt thịt, 19 vốn đang cười nhẹ nhàng từ kinh ngạc đến chậm rãi đau nhức kịch liệt, rồi đến không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng là lạng lẽ rơi lệ.

Hạ Phân ngồi chồm hổm ở một bên, nhìn 21 không hề dao động đẩy 19 vào bên trong điện Diêm Vương, nhàn nhã nói: "Nam tử hán đại trượng phu, muốn cười thì lớn tiếng cười, muốn khóc thì lớn tiếng khóc. Người bây giờ có thể khóc to gần như một đàn bà, ai biết người là thực đau lòng hay là giả đau lòng? Người diễn trò đây?"

Hạ Lệnh Mị quay đầu nhìn xung quanh, chung quanh chừng trăm đứa bé, phần lớn võ sinh đều lộ ra nét mặt khinh bỉ, hiển nhiên là miệt thị thắng nhãi con 19 khóc giống như con mèo. Đối với bọn nhỏ dùng quyền mà nói, khóc là hành vi của kẻ yếu. Tại sân luyện võ, đứa nhỏ khóc đã sớm xương cốt cũng không thấy rồi. Mà ngược lại ở một bên một đám tiểu thư sinh cùng nhau lớn lên với 19 bằng hoàng lại hoảng sợ mà rút lui, bọn họ tin tưởng dựa vào ba tác mệnh lưỡi mạnh mẽ không nát có thể đi khắp thiên hạ. Nhưng mà hôm nay, bọn họ thấy được cái gì gọi là cật mạnh, cái gì gọi là tú tài gặp được bình.

Đầu óc của 19 không tỉnh táo, cảm thấy thời gian như là một con dao giết heo, chân giò của hần, bụng, đầu heo, thậm chí đuôi heo đều một đao cắt bỏ, hần hận không thể lập tức chết đi. Nhưng lại cảm thấy, chết sẽ không thể báo thù cho chính mình rồi, hần không cam lòng, hần muốn sống, hần muốn làm cường giả.

21 thật sự đánh cho 19 chỉ còn lại một hơi thở mới dừng tay, khi đó, 19 dừng khóc cũng không biết thế nào là khóc, mặt đầy máu và nước mắt.

Hạ Phân lại đánh một quyền vào má bên kia của 21, hiện tại mặt của 21 đã sưng thành bánh bao đen.

Hạ Phân nói: "Nhớ kỹ, thư sinh chính là mặt trắng nhỏ, sau này đánh hần không cho phép đánh vào mặt. Ta còn muốn dùng mặt của hần để lừa gạt người nữa."

21 nhìn chằm chằm vào Hạ Phân, trong mắt không chút cảm xúc lần đầu tiên toát ra nghi hoặc: "Vậy tại sao có thể đánh vào mặt của ta?"

Hạ Phân phui tay, phách lối cười to: "Bởi vì tiểu gia ta thích."

Từ đó, 19 sửa lại tên, gọi là Bách Thụ, hi vọng đáng đáp đối phương cao cao to to, làm nam tử hán đội trời đạp đất; mà 21 gọi là Nỗ Xa, muốn thân thể mập mạp lại mạnh mẽ, giúp Hạ Phân Bình đại tướng quân quét tất cả chướng ngại trên con đường phát triển, làm ngra tốt và chiến xa dũng mãnh vô địch của hần.

Bách Thụ nằm trên giường hơn mười ngày, tiểu hài tử căn bản đã khỏe lại, bệnh gì cũng dễ dàng trị. Hơn nữa địa phương huấn luyện ảnh vệ đó, có rất nhiều cực hình, kinh nghiệm của Bách Thụ không ít, lại cũng không phải yếu đuối. Thời điểm phẩm chất hàng đầu không có được toàn bộ, hắn nằm ở trên giường, nội tâm từng lần một gào rú: Nhất định phải giết Nỗ Xa, nhất định phải giết hắn rồi.

Mỗi một lần khi Bách Thụ đối mặt với Nỗ Xa đều hận không thể xé nát đối phương, nhưng khi nhìn đến Hạ Phân, chỉ nhớ rõ về mặt kia của đối phương khi dùng một quyền đánh bay Nỗ Xa. So sánh với Nỗ Xa, Hạ Phân là đứa nhỏ liếm máu trên vết đao chân chính chính trôi qua trên chiến trường, hắn không quá coi trọng mạng người. Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô, Hạ Phân chỉ biết tướng coi binh sĩ thành quân cờ trong tay, là một thanh đao trên chiến trường. Hạ Phân phát ra tàn bạo lãnh huyết làm chấn thương thần kinh yếu ớt của Bách Thụ, trong đầu nhỏ gieo xuống hạt giống. Nỗ Xa càng lợi hại, cũng phải làm một con chó dưới chân Hạ Phân, Bách Thụ dám ăn con chó này, lại sẽ không vọng tưởng chống cự chủ nhân của chó.

Nỗ Xa theo cha mẹ đi chấp hành nhiệm vụ ám sát, chứng kiến người sinh tử. Trên sân luyện võ, người hận không thể giết hắn cũng rất nhiều rồi, không kém một Bách Thụ.

Từ sau khi đó, phía sau Hạ Phân có thêm một người nhìn có vẻ hiền lành hồn nhiên, trên thực tế tâm cơ thâm trầm là béo tiểu tử, còn có một người không tùy tiện nói cười kiêu ngạo nhợt nhạt, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế không đầu không đuôi Hắc tiểu tử.

Hai chân của Hạ Phân ngắn, đứng ở trên nóc nhà, chỉ vào một vùng nóc nhà phồn hoa trong Bạch Lộ thư viện, nói với Bách Thụ lung lay sắp đổ và Nỗ Xa đang đứng vững: "Đó chính là chiến trường kế tiếp của bản thiếu gia. Ta muốn huyết tẩy nó, các người đi theo ta tốt lắm."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ấm Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Lúc nhận được tin báo thì Ôn Ngưng Vân Phong đang ngồi dưới ánh nắng mặt trời để băng bó vết thương.

Quyển Thư phụ trách xử lý vết thương. Bạch Nghiên ngâm một quả táo trong miệng, Ôn Ngưng Vân Phong ngồi trên chiếc xích đu suýt nữa ngủ thiếp đi, hoàn toàn không để ý tới vết thương sâu tới mức lòi cả xương kia. Da thịt cũng dần trở nên hồng hào, tinh thần cũng bắt đầu tỉnh táo hơn rồi.

Chuyện trên giang hồ Hàn Nhất Phàm đã xử lý, Ôn Ngưng Vân Phong ngày ngày khổ cực chờ đợi thánh chỉ của Hoàng đế. Sau khi người của Triệu Vương bị cự tuyệt ở bên ngoài thì hai ngày sau liền trở về, hiện tại còn lại mấy hộ vệ đều là ám vệ của mình. Nhưng thủ vệ bên cạnh thì lại thiếu, những người kia đang lén lút theo dõi hắn hòng đoạt lấy cái đầu của hắn, vì vậy, Ôn Ngưng Vân Phong rất muốn gửi một lá thư hỏi tình hình của Hoàng đế: Cái đầu vì thần rốt cuộc giá trị lớn đến thế nào mà khiến cho bọn tham quan từng người tới đòi?

Thánh chỉ của Hoàng đế còn chưa tới, ngược lại tin tức về vợ con lại sớm đến trên tay.

Bạch Nghiên ở một bên cầm lá thư lên đọc, lúc đọc thỉnh thoảng còn phụt ra vài tiếng cười, ánh mắt nhìn có chút hả hê: "Lão gia, xem ra thiếu gia không kế thừa được học vấn uyên bác của người rồi."

Ôn Ngưng Vân Phong nhắm nghiền hai mắt như lọt vào sương mù, hài hước nói: "Không sao, sau này cho nó đi làm Đại tướng quân. Lệnh Mị thay ta sinh một đứa con trai, còn đem gia nghiệp của Ông gia ta phát dương quang đại. Hi vọng sau này tân Hoàng Đế có thể dễ dàng tha thứ cho con ta dám nhô lông trên đầu hắn."

"Đến nay chúng ta vốn biết rõ tính tình của Thái tử, thật không dễ bắt nạt."

Vân Phong quăng cho Bạch Nghiên một ánh mắt: "Con ta cũng không dễ ức hiếp."

Bạch Nghiên nhắc nhở hắn: "Đắc tội với Thái tử, chỉ sợ Hoàng hậu châm ngòi ly gián tình cảm của lão gia và phu nhân."

Ôn Ngưng Vân Phong nói: "Sợ cái gì. Hoàng thượng dày vò ta mấy năm, ta cũng đã cho hắn không ít rắc rối. Hoàng hậu không để cho Ông gia ta sống yên bình, ta liền khiến cho Hoàng thượng không được dễ chịu."

Bạch Nghiên sờ lên cằm, vuốt bộ râu xồm xoàm: "Lão gia, thật ra người vốn chẳng phải quan thanh liêm gì? Người với Hoàng thượng tới cùng vẫn là..."

"Quan thanh liêm trên phe bình Hoàng đế, dưới dăng tấu sớ vạch tội tham quan." Nói xong, vân vân cổ tay đã cứng ngắc: "Hoàng thượng không phải là một minh quân chân chính, hà cớ gì ta phải làm một thần tử ngay thẳng. Cái gọi là thượng bất chính, hạ tất loạn, đến nay triều đại này còn phồn hoa hưng thịnh như thế này, Hoàng hậu hẳn là vô cùng biết ơn ta. Nếu không phải ta uốn nắn Hoàng thượng lúc người sai lầm lệch hướng thì Hoàng hậu sao có thể ung dung cai quản hậu cung không phải lo nghĩ gì?"

Hai người nhớ tới những năm gần đây Hoàng đế bị các đại thần chỉ vào lỗ mũi, tình cảnh vô cùng thống khổ, không khỏi cảm thấy đồng tình cùng hoàng đế. Tất nhiên, Hoàng thượng đang hoàng, Hoàng hậu không nên cao hứng quá mà lơ là. Cho nên, Hoàng hậu xác thực nên cảm kích Ôn Ngưng Vân Phong.

Nhưng lời này nói ra có chút bất kính. Cho tới bây giờ ngoài mặt ra vẻ đạo mạo, trong xương cốt người Ưông gia là gian trá giảo hoạt chưa từng biểu lộ ra ngoài, nhiều nhất như hôm nay vậy, lấy ra làm thủ tiêu khiến nhảm chán giết thời gian!

Có lẽ, Ưông Vân Phong thực sự đã bị Hoàng thượng chọc cho tức giận rồi, trong lúc làm việc đại sự của triều đình, còn bị người ta đuổi giết liên tiếp, thỉnh thoảng bị thương, trong tình cảnh đó, tâm tình tốt mới là chuyện lạ, Nghĩ tới sau này con hắc có thể đi chơi đùa Thái tử, Ưông Vân Phong chỉ cảm thấy vui vẻ, nhất định không ngăn cản.

Sau khi băng bó vết thương trên cánh tay, Ưông Vân Phong tự mình lấy phong thư xem kỹ lại một lần, rồi cười nói: “Chân truyền của Hạ tướng quân dám tác quái tác quái cũng vì bên cạnh nàng là người có khí thế.”

Bạch Nghiên dẫn đầu nói: “Lão gia thật không lo lắng hai người hầu của thiếu gia không trung thành với cậu ấy?”

Ưông Vân Phong cười khế, con người màu đen bị ánh mặt trời phản chiếu ra màu xám: “Người cho rằng, thật sự sẽ có người chỉ mới một lần gặp mặt sẽ một lòng trung thành với chủ tử?”

Bạch Nghiên không trả lời, Quyền Thư không giống như ngày thường nói cười riu rít, lần đầu tiên mở miệng nói: “Không biết. Lòng dạ con người không thể nghiêng về một phía được. Có người tự cho rằng mình trung thành và tận tâm, đến khi gặp chuyện bất trắc, thì liền phản bội chủ nhân cũng là chuyện bình thường. Ngược lại, có người nhìn có vẻ dao động giữa hai bên, ở hai bên nói lời ngon ngọt, nhưng nếu gặp phải quốc gia đại sự, cũng nguyện ý xả thân cứu nước. Trên đời này, không ai có thể nói mình thật sự sẽ không phản bội, phải xem phản bội người như thế nào mà thôi.”

Ưông Vân Phong giống như một mũi tên đến cực điểm, ngồi ở trên xích đu lắc lư vài cái. Chỉ là một lời nói, Bạch Nghiên cảm thấy lão gia cùng Quyền Thư đã xảy ra chuyện gì đó, còn hắc thì bị ngăn cách ở bên ngoài.

"Người ở địa vị cao, không nên khờ dại tin tưởng thực sự sẽ có người vì mình mà không màng tính mạng. Giống như Hoàng thượng, hắc đứng đầu thiên hạ, nhưng thực ra lại rất cô đơn. Bởi vì hắc biết, vô số quan viên không nhìn vào địa vị Hoàng đế của hắc, mà chính là quyền lực trong tay hắc, nếu hắc không còn là Hoàng thượng nữa, người ta cũng coi hắc như có hắc cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hoàng thượng đối với quan quân trong triều vô cùng công bằng, mà Phân nhi đối với hai tâm phúc cũng công bằng như vậy. Hắc đã nhìn ra mối cừu hận này, nên sau này hai thuộc hạ không thể giấu diếm hắc được chuyện gì nữa. Hai người kia vừa giám sát vừa căm thù lẫn nhau, bằng mọi cách tìm ra nhược điểm của đối phương. Cho nên Phân nhi chẳng phải làm gì cả, chỉ cần ngồi nhìn hai người kia đấu đá lẫn nhau rồi hòa giải đúng lúc, hôm nay thiên vị Bách Thụ một chút, ngày mai thiên vị Nỗ Xa một tẹo, là có thể khiến cho bọn họ toàn lực dâng hiến, mà không cần lo lắng bọn họ kết bè kéo cánh mưu hại mình.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, lại được hầu hạ cùng một người, Phân nhi từ từ cho bọn họ quyền lợi, đồng thời còn bồi dưỡng nhiều nô bộc hơn, cho dù trong đó có người phản bội, thì vẫn còn có người thay thế. Nó sẽ thỉnh thoảng giả vờ vô ý nhắc nhở bọn họ, mục đích để cho bọn họ biết thân biết phận của mình mà làm việc. Nó có thể cho đi, cũng có thể thu lại. Hạ Phân chính là suy nghĩ giống như bậc Đế vương, nó sẽ nói cho thuộc hạ biết mục tiêu của mình, chỉ cần họ có thể cố gắng đạt được yêu cầu đó, có thể chân thành dâng kính thì chắc chắn sẽ nhận được quyền lợi, trở thành nhân tài được nó trọng dụng. Nhưng điều quan trọng nhất, chính là, nhân tài như Bách Thụ nó cũng cần, vô trạng như Nỗ Xa nó cũng cần, nhưng bản thân nó thì hơn hẳn bọn họ về mưu trí và sự quyết đoán.

Nó cần bọn họ, nhưng mà, không có nghĩa là cứ nhất thiết phải là bọn họ.

Chiêu thức ấy, Hạ gia đã sử dụng liên tục suốt mấy trăm năm, cũng là Hạ gia đã trải qua hai lần thay đổi triều đại mà vẫn trường thịnh không suy. Ngược lại, Ưông gia đối với người ngoài thì nghiêm khắc, nhưng trong nhà thì lại mềm yếu, là tối kỵ.”

Ưông Vân Phong nhìn lên bầu trời bao la: “Thực sự mà nói, là do một tay ta dạy nên nó, là do ta khiến nó kiêu ngạo, vốn là...”

"Lão gia dạy dỗ lại là được."

Ưông Vân Phong nhận lấy cốc nước đá màu đỏ từ trên tay Quyền Thư, uống một ngụm rồi mới nói với Bạch Nghiên: “Vậy phải để cho phu nhân nhà ngươi thả lỏng khúc mắc ở trong lòng, tự giác tự động chuyển vào trong Ưông phủ mới được a. “Hắc cũng không dám tới Hạ gia tính kế Hạ Lệnh Mị, kéo lại bị đặt lên bàn mặt chược, bị cả nam lẫn nữ già trẻ lớn bé Hạ gia thay phiên nhau quất 100 lần... 100 lần.

Có lẽ, cho dù không phải trẻ con 5 tuổi, hắc cũng phải mặc tiết khổ cùng yếm đỏ?

"Ôi, nếu chúng ta không cách nào mời được phu nhân hồi phủ, thì phải kiếm người khác mời về chứ sao. Tự nhiên sinh sự vô cớ, quậy cho lão gia long trời lở đất, chuyện nhỏ này chỉ là tiện tay xử lý."

Bạch Nghiên chấn động, đột nhiên nghĩ đến khoảng thời gian trọng thương, mình được Quyền Thư dốc hết tâm can cứu chữa, cho dù bệnh rất nghiêm trọng, cũng đứng lên nỗ lực luyện võ. Có lẽ Quyền Thư thật sự cùng lão gia suy nghĩ, cùng lão gia phiền muộn. Mặc dù thường ngày, Quyền Thư giả ngây giả dại. Chính là, Quyền Thư cùng với lão gia đã trải qua không ít thị phi, cho nên đến nay mới làm cho chủ tớ một lòng như vậy.

Vốn định dò hỏi, ngẩng đầu lên lần nữa mới phát hiện, Quyền Thư sớm đã đi đâu từ lúc nào, mà trên mặt Ưông Vân Phong cũng đã tàn đi ba phần lưu manh tạo nhả, ngay sau đó lại trở về với vẻ lạnh lùng, tàn khốc.

Hắc đặt cốc nước xuống, bất thành linh nói nói một câu: “Về nhà thôi.”

Không nghĩ đến lúc Phân thiếu gia nhập học tại thư viện Bạch Lộ lại đưa tới một trận gió tanh mưa máu, Ưông gia vốn đang yên tĩnh bỗng dưng gà bay chó sủa, hai con cá chép sống sờ sờ trong chảo, cũng bị chấn động tới mức nhảy liên hoàn, suýt chút nữa làm nồi bị lật ngược.

Ông quản gia lau mồ hôi, cả người ẩm ướt ngưng ngưng chảy đến trước mặt Hạ Lệnh Mị: “Phụ nhân, người phải giúp lão gia! Lão gia không có trong phủ, người lại không qua, Ông phủ sắp phải đổi chủ rồi.”

Hạ Lệnh Mị nhìn bộ dạng lão quản gia, mồ hôi rơi như mưa, nghe xong liền trấn an lão: “Chính là phụ nhân kia lại đang đại náo hả?”

"Đâu chỉ là đại náo, bà ta mang theo con sống chết đòi vào ở trong phủ, mỗi ngày đứng ở cửa ra vào lớn tiếng nhục mạ, nói đại lão gia đã qua đời vong ân phụ nghĩa, vứt bỏ mẹ con bọn họ chẳng quan tâm, ngay cả lúc lão gia ra đi, con trai bà cũng không được chia nửa phần gia tài, làm cho con nối dòng của đại lão gia phải lưu lạc bên ngoài chịu khổ. Bà còn nói, tiểu lão gia không phải trưởng tử, không có tư cách kế thừa Ông phủ, muốn tiểu lão gia đem Ông phủ trả lại cho con trai bà."

Nhữ mẫu của Hạ Lệnh Mị ở bên cạnh chịu hết nỗi gắt một cái: "Đúng là cái đồ hồ ngôn loạn ngữ."

Ông quản gia cũng gắt đầu: "Nhưng chúng ta không cách nào nói lý lẽ với bà ta được. Việc này không hiểu tại sao lại kinh động đến chi thứ hai, bọn họ nói muốn thay mẹ con bà ta chủ trì công đạo, muốn lão gia chúng ta giao ra một nửa gia tài cho bọn họ, đại lão gia trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy được an ủi."

Thì ra đại danh Ông ngự sử đã truyền từ thành Bắc Định tới từng nhà. Ngự sử đại nhân, trên có thể giáo huấn hôn quân, dưới mắng ngu thần, vốn lại là công tử có gia thế, vô cùng giàu sang, nhưng lại không có con, thế nên chi thứ hai không những xem Ông lão gia là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nghĩ hết biện pháp muốn đem tài sản của Ông gia đứt vào túi riêng, đáng tiếc không không có cách gì.

Sau này bởi vì chuyện của Hạ Lệnh Mị, Ông Văn Phong không vui trong lòng, lợi dụng cơ hội đó, trong tộc liền nhét thêm người vào Ông phủ, mà vị trí tộc trưởng. Không ngờ, cách đây vài năm, đột nhiên xuất hiện một lão phụ nhân, mang theo một người con trai lớn hơn Ông Văn Phong một tuổi chạy tới, nói mình là người được Ông đại lão gia cưới hồi đảng hoàng trước khi qua đời, còn sinh một đứa con trai. Bà ta mới chính là vợ cả, còn con của bà ta mới chính là trưởng tử! Nói Ông Văn Phong không những làm mẫu thân mình tức chết, mà còn hại chết cả đại lão gia, vọng tương độc chiếm gia tài của Ông gia, anh tuấn tiêu sái sống giàu có, vọng tương.

Chủ nhân Ông gia không phải Ông Văn Phong, mà là con trai bà ta – Ông Văn.

Thật sao, tên so với Ông Văn Phong chỉ thiếu mất một chữ, cái này chẳng lẽ cũng chứng minh được Ông Văn mới là trưởng tử chân chính của Ông đại lão gia?

Nếu như không có chỗ nương tựa, không có bằng chứng, cho dù muốn nhỏ máu nhận thân cũng là người xa lạ muốn lòi cái chết đã nhiều năm qua của đại lão gia ra làm âm ỉ, nhưng chuyện náo nhiệt này lại do chi thứ hai của Ông gia bày ra?

Mẫu thân của Ông Văn Phong vốn là tiểu thư khuê các được chính Ông đại lão gia cưới hồi đảng hoàng, danh phận và địa vị của bà rất rõ ràng, cho dù trước kia đại lão gia đã từng có một mối nhân duyên ngắn ngủi, bà ta cũng không phải là chính thê của Ông gia. Bà ta làm âm ỉ, chẳng ai sợ, thêm một Ông Văn, cũng không sợ! Nhưng bên trong lại kéo theo thân thích của Ông gia tới sinh sự, việc này chỉ sợ sẽ ngày càng phức tạp, đối với Ông Văn Phong, nhất định có hại.

Lúc này đây, bất luận thế nào Hạ Lệnh Mị cũng sẽ thay Ông Văn Phong chống đỡ chuyện này, dẹp tan tai họa này.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phụ Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Hạ Lệnh Mị từ thiên môn đi vào Ông phủ.

Những năm này, Ông Văn Phong công bố với bên ngoài thân thể của Hạ Lệnh Mị suy nhược luôn dường bệnh trong phủ, rất ít gặp người ngoài. Trên thực tế, ngoại trừ lễ mừng năm mới Hạ Lệnh Mị xuất hiện ở Hạ gia, những lúc khác không ai nhìn thấy nàng.

Hạ Mị Lệnh ngồi trong xe ngựa, do một người âm thầm hộ tống đi từ thiên môn vào, lúc đi ngang qua cửa chính Ông gia, nàng vén rèm nhìn bảng hiệu Ông gia. So sánh với một năm trước khi rời khỏi, bảng hiệu cũ hơn một chút, nét chữ vẫn thiết họa ngân câu như cũ, dưới ánh mặt trời, so với năm trước có vẻ càng hung ác hơn.

Tiến vào cửa, đi đường vòng ra phía sau bức tường lớn, nàng để cho người mở màn cửa xe, người đánh xe ở phía trước im lặng an tâm dắt xe ngựa tiến vào cửa thứ hai. Người ở trong phủ nhìn ra, ánh mặt trời chiếu vào phụ nhân đang ngồi ngay ngắn ở bên trong tựa như bò tát kính cản trang nghiêm, mặt nàng vẫn cứ lạnh lẽo, một thân quần áo lụa đào màu hồng điểm chấm màu xanh nước biển được phối quá điểm lệ, không giống như bò tát ngược lại giống như nữ Tu La khoác áo hồng sa, khiến cho người không dám xem nhẹ khinh thường.

Ông gia là gia đình làm quan trăm năm, căn nhà này của Ông Văn Phong là căn nhà lớn, bao nhiêu năm làm quan tích lũy làm cho căn nhà này càng lớn thêm, sớm đã lớn gấp vài lần so với năm đó, tòa nhà lớn làm thành năm cửa ra vào, tiến vào cửa thứ ba, Ông quản gia và toàn bộ người hầu trong phủ đứng hầu, Tụ Ngọc xuống xe ngựa trước, Huỳnh Thạch tiến lên một chút kịp cùng nhau dìu Hạ Lệnh Mị xuống xe ngựa.

Uông quân gia tự mình mời Hạ Lệnh Mị ngồi tại chính vị, quân gia từ bên trong tự mình dâng trà, Hạ Lệnh Mị uống một ngụm ngồi vào chỗ của mình. Uông quân gia lúc này mới dẫn theo từ trên xuống dưới hơn hai trăm người bái kiến nữ chủ nhân, từ trên cao nhìn xuống, mọi người cúi đầu xuống đất, không có một ai có can đảm vượt qua phép tắc. Ở đây hơn mười hàng xếp phía trước đều là những người lâu năm ở Uông phủ, đã nhìn thấy và nhận biết qua thủ đoạn của Hạ Lệnh Mị từ những năm trước, là người có tâm kế, đại đa số không có tâm cơ cũng không dám nhiều chuyện. Về cơ bản những người phía sau đều là tạp dịch khoảng 7 năm mới mua người hầu mới, làm những công việc tạp dịch, những người đã già thì nên rời đi, cũng có chút hiểu kỳ sợ hãi quái lạ, còn có một chút kích động, thể hiện các loại thần thái khác nhau.

Hạ Lệnh Mị biết rõ sự tình nặng nhẹ, cũng không vội trách phạt người, chỉ nhàn nhạt nói: "Đứng dậy đi."

Ngay từ lúc bắt đầu, nàng thật sự ngồi vào vị trí nữ chủ nhân Uông gia, Uông quân gia trong lòng tính toán nhỏ mong muốn được nâng đỡ, đề bạt, dù Hạ Lệnh Mị cũng có thể nhận biết rõ ràng. Nàng cũng không phải khó tính, tuyệt đối đã giúp Uông Văn Phong thì sẽ dùng đến thủ đoạn, không cho phép có người ở sau kéo chân.

"Các quân gia của các nơi ở lại, đưa người của hồi môn đi chờ ở thiên sảnh, những người khác ra ngoài đi."

Hạ Lệnh Mị rời khỏi nhà nhiều năm, mọi việc trong phủ đã sớm đổi thành con cái trong nhà Uông quân gia quản lý, trước đây những người theo hồi môn nghe theo các lão nha hoàn sai vật từ các vị trí quan trọng kéo xuống chức an nhân, điều này không cần hỏi, ai cũng biết.

Mặc dù phần lớn thời gian Hạ Lệnh Mị đều ở bên ngoài giang hồ, nhưng vẫn là con gái nhà thế gia, quân gia thấy bản lĩnh của người này đã được học từ nhỏ, nàng rời đi nhiều năm như vậy, Uông gia vẫn là Uông gia, nhưng bên trong không nhất định còn chỗ đứng cho người hầu Hạ gia. May là, ảnh vệ chưa bao giờ thuộc về Uông gia, chủ nhân đi đến đâu liền âm thầm đi theo tới đó, cuối cùng trong tay nàng vẫn còn một nhóm người một lòng trung thành.

Lần đầu tiên Ngô thị dẫn theo con trai Uông Văn được người Uông gia cung kính dẫn vào, không kịp nhìn hết sân lớn, mọi thứ ở đây đều đầy đủ thật giống như tên con trai của bà, bà nóng lòng muốn dùng cả hai bàn tay thô ráp cũng không đủ ôm cả Uông gia, mỗi ngày ôm vào trong ngực đi ngủ cũng không buông tay.

Tính ra con trai của Ngô thị so với Uông Văn Phong còn lớn hơn hai tuổi, nhưng gương mặt so với Uông Văn Phong già nua vượt quá năm tuổi, một bộ quần áo màu xanh đậm cũ kỹ, cẩn thận bước đi theo, không dám nhìn nơi nào chung quanh lại thỉnh thoảng liếc trộm, vẻ mặt có vẻ lén lút.

Người hầu dẫn bọn họ vào khá lạnh lùng, toàn gia dường như từ chủ đến đại nương quét rác đều mang một bộ mặt lạnh lùng, bất luận kẻ nào cũng khó tìm được một chút ấm áp từ trên người bọn họ.

Ngô thị mở miệng hét to: "Tiểu tử ngươi muốn dẫn chúng ta đi đâu? Ta cho ngươi biết, đừng hòng lừa gạt lão nương, chộc giận ta, ta sẽ để Uông Văn Phong không có được ngày tháng tốt lành. Cả nhà các ngươi ai cũng đừng nghĩ được sống yên ổn."

Người hầu này không nói lời nào, vốn là vui đầu bước đi, nghe những lời này đột nhiên dừng lại, Ngô thị đang ở phía sau mở miệng xi và thiếu chút nữa đụng vào người hắn.

Ngô thị nắm tay áo lôi kéo người hầu này: "Ngươi mắt mù à! Dám hại lão nương như vậy, xem ta xé da của ngươi."

Người hầu này vẫn không nói chuyện, chỉ im lặng kiêu căng liếc mắt nhìn Uông Văn một cái. Vẻ mặt kia thật giống như đang nói: bà xé da của ta, xem ta có đâm mù mắt con trai bà không.

Uông Văn bị người hầu lạnh lùng nhìn chòng chọc, giống như bị rắn độc quấn quanh, hơi lạnh từ lòng bàn chân lan rộng ra, nhin không được phát run một chút, tiến lên giữ chặt Ngô thị, trong tiếng nói mang theo sự run rẩy: "Mẹ...."

Ngô thị cười lộ ra một cái răng vàng: "Con trai, sau này tất cả ở đây đều là của con, chờ con làm quan, bán hết những người không có mắt này đi, tiền bán được để mẹ mua cho con một nha đầu xinh đẹp, nhanh chóng sinh cho mẹ một đứa bé trai mập mạp."

Uông Văn khúm núm, cái gì cũng không dám nói, đành phải kéo Ngô thị đang cần nài nỉ nhai đi theo người hầu kia tiến vào cửa thứ ba. Đối diện cửa chính là một vườn cây rất lớn, hành lang hình tròn bao quanh sảnh chính, hai bên trái phải kéo dài là thiên sảnh, xuyên qua bức tranh hoa điều điều khác bằng đá trên song cửa sổ có thể nhìn lâu các cách đó không xa, xa hơn một chút còn có tiểu thất hiên, chín khúc quanh mười tám con đường nhỏ ở bên trong rừng cây cỏ thụ xanh tươi tốt.

Cây cối cao lớn, sân nhà thật sâu, u tĩnh, cổ sơ, hương trúc thấp thoáng.

Người hầu dẫn bọn họ đi rẽ qua thiên sảnh, không tiến vào cửa, thì một cỗ áp lực sợ hãi đánh úp vào mặt.

Trên bãi đất trống bên ngoài thiên sảnh có mười mấy người hầu già trẻ lớn bé đang đứng, nam nữ đều có, đều đứng cầm như hén, ở vị trí chính giữa nhất gần phía trước đề một băng ghế lớn, một người đàn ông cường tráng đang nằm phía trên, đang bị hai người mặc đồ đen thay nhau tay cầm gậy chấp hành hình phạt. Người đàn ông bị đánh một lúc, quần áo trên mình đã rách tả tơi, phía dưới da thịt xanh tím lộ ra. Người đàn ông bị bịt kín miệng, không biết là mồ hôi hay là nước mắt, ánh mắt phức tạp trở mình nhìn lên bầu trời, thời điểm mắt thấy sắp hôn mê bất tỉnh, thì một lão bà từ mang một chậu nước muối đến liền dội xuống, nhất thời người đàn ông kia bật nhảy lên, trong nháy mắt lại bị cây gậy đánh ngã. Lần này, là đánh trên mặt đất, người nọ phản xạ một chút liền nhảy lên một cái, giống như con cá bị ném lên bờ, nửa chết nửa sống vùng vẫy.

Cả một đám bọn người hầu đứng xung quanh sắc mặt trắng bệch, mồ hôi rơi như mưa, người có lá gan nhỏ đều hôn mê bất tỉnh, nằm trên mặt đất cũng

không có ai nâng dậy.

Một vị phu nhân đường hoàng ngồi trong sảnh trắng lộng lẫy, trên người mặc bộ váy áo màu hồng kim tuyến có nếp gấp nhỏ nhả đỉnh trăm viên trân châu nổi liền, chải tóc búi cao, đeo vòng ngọc thỉnh thoảng Mầu đan phi thúy, là một loại bạch ngọc đeo trên cổ tay làm mấy vòng vàng phát ra tiếng leng keng, lông mày giống như mũi nhọn thanh kiếm, mắt như viên ngọc màu đen, nhan sắc đoan trang ngưng tụ giữa hơi thở trong giấc mộng, phối hợp với thanh âm đau đớn âm i kia, khiến người xem bắt đầu sinh ra ý sợ hãi. Bên cạnh người nàng là một cái bàn làm bằng gỗ đàn hương trên trăm năm phủ một tấm vải gấm xanh biếc, trên bàn có sách và một bảng giấy màu. Phu nhân đang thuận tay giở một quyển sổ ghi chép, một cái nhúm mày nhỏ cũng làm cho những người hầu đứng yên bên ngoài run rẩy, nếu bị ánh mắt như lưỡi dao của nàng liếc một cái, người kia chỉ hận không thể quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Trong số các người có người cùng ta lớn lên, có rất nhiều người là trưởng bối ở Hạ gia, có rất nhiều người là do ta tuyển chọn có ý nhiệt tình bồi dưỡng người thân cận. Ta biết rõ mặc kệ trước kia ở nhà mẹ đẻ, vẫn là sau khi gã vào nhà chồng đều không có bạc đãi qua bất cứ người nào, trước mặt người ngoài cũng cho các người đầy đủ thể diện. Tiền tiêu vật hàng tháng, ngày thường thưởng cho, ngày lễ ngày tết tiền lì xì dày cùng tiểu lễ chưa bao giờ thiếu các người, thế sao giống như thiếu các người? Các người nói một chút xem, làm chủ từ các người, ta đối với các người có chỗ nào không được?"

Không ai trả lời, cũng không có người dám trả lời. Ông Văn ở phía sau Ngô thị len lén trộm nhìn người con gái đang ngồi, ánh mắt nhìn lom lom, bên trong keo kiệt dần dần lòng lẽo, lộ ra điểm màu vàng, đến đây hần vô thức khép hai chân lại, chỉ cảm thấy đầu lưỡi của hần lưu luyến trên cái cổ trắng nõn của cô gái kia, di chuyển xuống phía dưới xuống chút nữa.

"Nhìn xem mấy năm này các người làm cái gì. Ý vào thể lực của Ông gia ở bên ngoài cáo mượn oai hùm, bài bạc ký sổ còn chưa đủ, cứ nhiên còn dám dùng danh nghĩa của Ông gia buôn bán nhà cửa đất đai. Các người nói cho ta biết, các người là loại người gì của Ông gia? Vị thân thích nào ý vào thể diện Ông gia? Sổ sách các người chuẩn bị để vị nào của Ông gia đến trả? Là lão gia, hay là phu nhân ta, hoặc là trực tiếp đem cha mẹ, chị em, con cái bán? Nếu không thì, cũng có thể bán chính các người, mặc kệ là bán sức lao động, hay là cắt thịt mang cân đều là biện pháp không tệ, ừ!"

"Ngược lại buôn bán nhà cửa đất đai lại thiếu nợ vay lãi nặng, dùng cái gì để trả lại? Dùng đồ đạc trong nhà của Ông gia, hay dùng hết tranh thơ trong nhà cùng vàng bạc trang sức của phu nhân ta? Hoặc là, các người lên đèn thư phòng lão gia, dùng bạc mua bán tin tức của triều đình?"

Một loạt người bên dưới rầm rầm quỳ xuống, thậm chí có một nửa số người phía dưới không khống chế, không ngừng đập đầu lay cầu phu nhân tha mạng.

Hạ Lệnh Mị chỉ vào người hầu đã bị đánh trước đó chỉ còn một hơi thở nói: "Hắn tự mình trộm đồ vật trong phủ đi ra ngoài trả nợ đánh bạc, chỉ là đánh một trận không đủ. Hắn dùng tay đi trộm, ta liền chém tay hắn. Hắn dùng chân chạy đi đánh bạc, ta liền chém chân. Người đâu, chấp hành đi."

Chỉ trong chớp mắt, căn bản người đàn ông kia không kịp phát ra một tiếng cầu xin tha liền máu thịt văng tung tóe, chân tay đứt lìa, máu chảy đầm đìa ở sân, nhất thời làm cho nước muối và mồ hôi đều nhiễm đỏ.

Những người quỳ không có phát ra bất kỳ âm thanh nào, dường như bọn họ đang nhớ lại thời gian phu nhân ở Ông gia. Vị này dựa vào võ nghệ hơn người và cũng là con gái dòng chính thống được Hạ gia xem trọng, sở trường đúng là giết gà dọa khỉ, cũng ưa thích việc trực tiếp trừng trị kẻ hầu xấu.

Bây giờ rồi, bọn họ đều đã quên, nữ chủ nhân của Ông gia căn bản không phải là một người chủ ôn nhu hiền lành, nàng chính là nữ Tu La chân chính đi ra từ trong đồng người chết, nàng tuyệt không cho phép người hầu trong nhà bằng mặt không bằng lòng, càng không chấp nhận bất luận kẻ nào không đếm xỉa đến gia pháp và gia quy mới giúp Ông gia kéo dài hơn mấy trăm năm.

Cai quản gia tộc, trị nhà như trị nước, thiên hạ quốc gia, thiết diện vô tư.

Hạ Lệnh Mị không thể vừa về đến nhà đã mang người Ông gia ra khai đao, thế nhưng hành động của người hầu theo nàng làm của hồi môn đều ở trên tay của nàng. Những sự việc trong những năm này, Ông Văn Phong không nói, người của Hạ gia cũng không thể quản, bọn họ đều chờ, chờ Hạ Lệnh Mị gây chiến xao son chấn hồ.

Bọn họ là thế gia, nếu không có quy tắc, làm sao có thể kéo dài mấy trăm năm hưng thịnh không suy, chính là không sợ vinh nhục, lấy nghiêm khắc chế bản thân, lấy khoan dung xử với người ngoài, mới có thể nghìn đời cao vợi vợi.

"Mời mẹ con Ngô thị lên đây đi."

Hạ Lệnh Mị hơi mệt mỏi dựa vào trên giường nhỏ, Tụ Ngọc đã lấy ra cái đệm kê sau lưng cho nàng, lại có tiểu nha hoàn lạnh lợi đắp chăn quạt cho nàng, gió mát thổi qua, nàng lại cười ra thiết huyết vô tình, biến đổi thành quý phụ nơi khuê phòng, lười biếng dựa vào giữa đám gấm hoa hình tròn, cười đến đoan trang mà nhàn nhã.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Thời điểm lựa chọn đàm phán, khí thế của Hạ Lệnh Mị tương đối kinh người, mọi cử động có thể gây áp lực cho người khác.

Thời điểm ở bên ngoài, Ngô thị đã trải qua một trận máu tanh áp bách, đã đánh mất chút khí thế.

Lúc này khốn cùng, không biết trời cao đất rộng, đến lúc bà ta được cho vào thiên đình ngoại tẩy rửa hết vết máu, lại bắt đầu nhìn trái phải xung quanh. So sánh với lúc vào cửa, không khí của bọn tay sai âm u quỷ dị lúc này, bọn nha hoàn của nơi này dường như dẫn dắt nàng vào Xuân Viên có nhiều loại hoa nở rộ, mỗi người tràn ngập sức sống cùng thận trọng. Các nàng xinh đẹp lại hồn nhiên, trong hiên phòng xanh vàng rực rỡ, động lòng người, chớp mắt giảm bớt sự sợ sệt của Ngô thị. Thời điểm nàng được đưa vào bên trong, ngực của nàng không nhịn được run lên, khóe mắt xéch lên, khôi phục lại vẻ mặt liêu lĩnh, suy nghĩ ở nơi này từng cây, nhánh hoa, một chậu một cảnh, tính toán có thể bán được bao nhiêu bạc, có thể cho nàng xếp đống bao nhiêu núi vàng.

Hạ Lệnh Mị mời Ngô thị ngồi, Ngô thị liền tùy tiện giạng chân ở tú đôn, đặt mông thiếu chút nữa hõm vào, lắc lư hai cái mới ngồi vững vàng.

Hạ Lệnh Mị còn nói: “Dâng trà.”

“Không cần, ta không có kiên nhẫn cùng các người khách sáo. Ta cho người biết, ta tới đây là muốn chia gia sản, có bạc ta sẽ tự mình ăn uống, hiện tại không cần người giả mù sa mưa.”

Hạ Lệnh Mị nhú mày, thì ra Ngô thị này còn là một người thẳng thắn.

“Một khi đã như vậy, phu nhân có tin vật chứng minh thân phận của mình không?”

Ngô thị trừng trừng mắt, đem Uông Vân đưa đến trước mặt: “Muốn tin vật cái gì, đứa con trai này là chứng minh tốt nhất. Hắn là con trai ruột của lão gia.”

Hạ Lệnh Mị cũng không nhìn tới Uông Vân, chỉ hỏi Ngô Thị: “Phu nhân nói tên họ của lão gia là gì? Sinh ngày tháng năm nào? Lại ở năm tháng nào cùng phu nhân có một đêm xuân phong, như vậy chỉ có một đứa con?” Nói xong, liếc nhanh ngắm Uông Vân một cái, đôi phương một kích kinh ngạc cả người, run rẩy đi qua từng cái lỗ chân lông đều giãn ra, thậm chí có chút mong muốn thương thức sau đó thoải mái cùng lưỡi biếng, để cho hắn không nhịn được lại nhìn Hạ Lệnh Mị, vẻ mặt kia có vẻ ngạo mạn.

Hạ Lệnh Mị cười lạnh một tiếng: “Đi mời lão quản gia.”

Không lâu sau, lão quản gia liền mang theo hai thiếu niên thân thể cường tráng mang hai sọt sách mỏng vào nhà.

Ngô thị biết trước người Uông gia muốn hỏi tới quá khứ của Uông lão gia, liền lập tức lớn tiếng nói: “Hừ, người nào không biết lão gia nhà ta họ Uông. Nếu như hắn họ khác, sao ta lại tới tìm các người? Nói cho người biết, lão gia nhà ta sinh ra năm đầu tiên Thiên An, sinh nhật ngày bảy tháng bảy. Ở Thiên An năm thứ mười lăm là lúc ra ngoài gặp ta, nói ta sinh cho hắn một nhi tử mập mạp, liền nhận ta về làm chính thất nãi nãi. Nào biết đầu rằng ta chờ đợi đến lúc bị đuổi giết tới cửa, một mình đưa nhi tử đi thì mới biết hắn đã chết sớm rồi, con ỏi số của ta thật khổ……” Rồi ôm Uông Vân khóc tề tâm liệt phế.

Trong phòng sắc mặt lão nhân liền thay đổi ngay tại chỗ. Mặc dù lão gia Uông gia đã bệnh từ trước, nhưng cũng không đến lượt người ngoài lập đi lập lại rồi lấy ra khóc lóc. Người chân chính nên khóc còn ngồi ở đó.

“Xin hỏi vị phu nhân này, người nói lão gia nhà ta là sinh ngày mừng bảy tháng bảy?”

Ngô thị vùng khấn: “Chẳng lẽ ta ngay cả nam nhân đã chết của mình sinh lúc nào mà cũng không nhớ được ư?”

Lão quản gia dường như kìm nén bức bối: “Vậy thì xin lỗi, điều người nói cùng sinh nhật của lão gia nhà ta hoàn toàn không đúng.”

Ngô thị trừng mắt hắn: “Người nói láo. Mọi người các người đều biết ngày sinh nam nhân của ta.”

Lão quản gia cười nói: “Thật ra, người ngoài cũng biết ngày sinh của lão gia, thật giống như dân chúng bình dân đều biết ngày sinh của thánh thượng. Phàm là đại tộc thế gia, mỗi người đều có hai ngày sinh. Một cái là mẹ đẻ mang thai mười tháng dự sinh, một cái là chính xác giờ sinh. Đại khái hơn một trăm năm trước, thánh tổ hoàng đế trủng vu cô (Phù thủy) thuật, sau này mặc kệ hoàng tộc hay là con em thế gia, sau này sinh ra có hai ngày sinh tháng đẻ, bên ngoài nói cho toàn bộ mọi người đều biết là ngày dự sinh, ngày sinh chính chỉ có cha mẹ được biết. Người nói lão gia là sinh ngày bảy tháng bảy, vậy cùng sinh nhật lão gia nhà ta không trùng. Phụ thân của Uông Vân công tử cũng không phải Uông lão gia của chúng ta.”

Vu cô thuật từ trước đều cần ngày sinh tháng đẻ chính xác của người bị nguyên rửa, dán trên hình nộm bị nguyên rửa, trong mỗi ngày đều dung kim nhọn ghim vào chỉ, sẽ làm cho người sống không bằng chết, thần thức không rõ ràng, dần dần suy yếu cho đến lúc chết. Đừng nói năm đó thánh tổ hoàng đế bị hại nặng nề, chính là Hạ gia đại tộc như thế này, cũng sẽ cố ý giấu giếm canh giờ ra đời của đứa trẻ, so sánh với năm tháng, đôi khi ngay cả thời gian cũng bị sai lệch. Trừ bỏ cha mẹ thân sinh cùng bà đỡ, rất ít người biết được. Hạ gia đại tộc như thế này, bà đỡ đều sống chết vì gia tộc, tự nhiên không cần lo lắng sẽ bị lộ ra ngoài.

Hạ gia như thế, thì Uông gia cũng như vậy, Ngô thị nói tất cả mọi người Uông gia đều biết được sinh nhật của Uông lão gia, lời này cũng không đáng tin cậy. Có lẽ Uông lão gia thật không có nói cho nàng ngày sinh, có lẽ Ngô thị có người chống lưng, người nọ căn bản không biết sinh nhật của Uông lão gia.

Nếu như đôi một chủ mẫu của tiểu hộ khác, còn chưa biết được những bí mật của thế gia. Nhưng đáng tiếc chính là, Hạ gia vốn giỏi về thật thật giả giả lừa gạt người, đối với mấy chuyện này đương nhiên là hiểu.

Ngô thị sùng sốt một lát, đột nhiên khóc lớn ngay tại chỗ: “Trời đánh a, lão nương thay người sinh nhi tử, người cư nhiên ngay cả ngày sinh của mình cũng không nói cho ta biết, lương tâm của người bị chó ăn ư! Uông phí ta nuôi nhi tử của người lớn như vậy, người không cưới ta thì thôi còn sắp xếp một đám người khi dễ cô nhi quả phụ chúng ta...” Vừa khóc thét vừa phá hoại, phò bày ra đáng về người đàn bà chanh chua, giống lúc đó ở đại môn Uông gia ẩm ỉ. Nàng ta cho là Uông gia sĩ diện, không chịu được nàng la lối om sòm.

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh, vừa uống trà vừa vô tình hỏi: “Mới vừa rồi chém tứ chi còn sống không?”

Lão quân gia vội vàng cúi đầu: “Hồi bẩm phu nhân, trước khi lão nô đến, người nọ đã chết.”

Tiếng khóc Ngô thị dừng lại.

“Nhanh như vậy không còn hơi thở? Ta chỉ chém tay chân của hắn, cũng không phải chém đầu của hắn, bị chết quá nhanh.”

Lão quân gia nói: “Xác thật. Tội của hắn không đáng chết, trộm đồ trong phủ đi đánh bạc, trước sau hết mấy trăm lượng bạc. Bất quá, sai lầm lớn nhất của hắn là lừa chủ tử. Người này nói dối một khi thành tánh, còn làm xằng bậy rất đáng chết. Chém tứ chi mất máu quá nhiều không tính là gì, phải kéo dài trên đường cái lóc xương lóc thịt mới đúng.”

Ngô thị gào lên ghen ở cổ họng, toát ra một tiếng nấc.

Hạ Lệnh Mị gật gật đầu, tựa hồ một cái mạng người trong mắt đại gia tộc chẳng đáng là gì. Nàng quay đầu hỏi Ngô thị: “Lão gia nhà người cùng người gặp nhau năm nào?”

Ngô thị ngờ ngác trả lời: “Thiên An năm thứ mười sáu.”

Lão quân gia lập tức cho người lấy quyển sách từ trong đồng kìa, bên trong tìm kiếm tiêu chú Thiên An năm thứ mười sáu, liếm liếm ngón tay, lật xem rồi nói: “Lão gia lúc mười lăm tuổi, tham gia thư viện Bạch Lộ, cuối cùng thi đỗ, được Đệ Thất Danh. Một năm đầu tiên, sáu tháng đều ở trong phủ này đi học, ra cửa ba lần, cũng không có rời thành Bắc Định. Thất Nguyệt cùng lão phu nhân đặt lễ đính hôn, sau ba tháng vội vàng tiếp nhận chuyện của phủ đệ, căn bản không có chuyện xa nhà. Tháng chín lúc đó lão gia bái nhập dưới danh nghĩa của Thái Phó của thái tử, trở thành đệ tử quan lớn, giúp Lão sư cùng nhau sửa chữa “pháp điển”, mãi cho đến Thiên An năm thứ mười tám mới tham gia khoa cử, vào triều làm quan. Phía trước phía sau bốn năm, lão gia không có rời một lần nào khỏi thành Bắc Định.

Hạ Lệnh Mị phát nhẹ tiểu nha đầu xoa bóp: “Nếu công công không xảy ra chuyện rời nhà, vị kia Uông Vân công tử, sẽ không phải là nhi tử của công công?”

Lão quân gia khoe miệng run rẩy: “Không phải. Sách từ trước lão gia sinh ra đến Thiên Đô, ghi lại rõ ràng rành mạch, hết thấy ngôn hành của lão nhân gia, cho dù một ngày ăn nhiều hơn một chén cháo tổ yến đều ghi lại ở trên, không sai được.”

Hạ Lệnh Mị hỏi lại: “Vị phu nhân này cùng Uông Vân công tử vu tội mệnh quan tiền triều, nếu đưa đến quan phủ...”

“Đại khái trong “pháp điển”, dân chúng bình thường vu tội quan viên triều đình chịu tội chết. Tình tiết nghiêm trọng hơn, giết tam tộc, trảm đầu tại Ngọ môn thị chúng.”

Hạ Lệnh Mị hỏi Ngô Thị: “Xin hỏi vị phu nhân này, người còn người thân nào hay không? Tam tộc ít nhất bao gồm cha mẹ, con cái của người. Người muốn cả nhà bị chém đầu, chết không toàn thây, đã sẵn sàng chưa?”

Sắc mặt Ngô thị trắng nhợt, chỉ vào Hạ Lệnh Mị: “Người, người... Người nói bậy. Lão gia nhà ta, người là con dâu kiểu gì đấy, nàng muốn giết người phụ nữ cùng nhi tử của người, nàng đây là....”

Hạ Lệnh Mị lạnh lạnh nói: “Xem ra vị phu nhân này là muốn Uông gia chúng ta rồi. Người đâu, đi thỉnh quan sai đến đây, đem hai người này đưa vào nha môn. Lão quân gia, phiền ông đi chuẩn bị một chút, phải cho quan sai hầu hạ thật tốt vị phu nhân vô cùng tôn quý này, còn có.....”

“Phu, phu nhân..... Vậy, có lẽ là do chúng ta nói, nghĩ sai rồi.” Uông Vân suốt lúc này chưa từng mở miệng lúc này nom nóp đi đến.

“Ồ.....”

“Đúng, đúng. Cha của ta chính xác họ Uông, cũng không nhất định là vậy, cùng một nhà.....”

Hạ Lệnh Mị buồn cười nhìn hắn, hồi lâu mới nói: “Xác thực. Uông gia là đại gia tộc, từ trên xuống dưới Uông lão gia không có trên trăm cũng có bảy tám chục, trải qua bốn hoặc năm mươi tuổi, ít nhất cũng có hơn ba mươi người. Chúng ta không phải đại phòng, có lẽ là chi thứ hai, có phải thế không?”

“Đúng, đúng.” Uông Vân run run quỳ xuống. “Có lẽ, không chừng là chi thứ hai.”

Hạ Lệnh Mị rất có thâm ý, ngưng mắt nhìn Uông Vân: “Vị kia chi thứ hai, năm đó rất phong lưu, trừ bỏ trong phủ thì thiếp, thông phòng, còn có hai thông ngoài. Hàng năm ở bên ngoài uống rượu, ngắm hoa, không thiếu được nhóm bạn tốt đưa tặng một hai người mỹ nhân, Kim Ốc Tăng kiều. Đúng rồi, là lúc thiếu niên, vị gia kia còn ra ngoài du ngoạn, đi rất nhiều nơi.”

Uông Vân toát mồ hôi lạnh, nhìn chăm chăm Hạ Lệnh Mị đều phát ra ánh sáng. Mẹ con bọn hắn vốn là có người sắp đặt đến để gạt Uông Vân Phong,

lúc trước cũng không nghĩ là lấy được tài sản lớn. Nhưng mà nghĩ rằng nhà giàu sợ xấu mặt, nguyện ý dùng bạc đến đẹp chuyện gièm pha. Mẹ con bọn họ nghĩ muốn lấy phải hơn ngàn vạn, hơn nửa người sau lưng ban thưởng, để cho mẹ con bọn họ có một cuộc sống tốt không khó. Đến lúc đó, Uông Văn hấn sẽ cầm số tiền kia mua một phòng lớn, lấy một vị tiểu thư mềm mại, lại sau lưng đút lót là có thể làm một quan viên ung dung tự tại.

Không ngờ hám sắc lu mờ lý trí, mẫu thân hấn, Ngô thị gặp được nhiều mặt lớn, ham muốn lớn, quyết định không buông Uông gia. Nhưng Uông Văn vừa bị Hạ Lệnh Mị lừa cùng uy hiếp, liền không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, chỉ cảm thấy mỹ nhân nói chuyện thật dễ nghe, muốn hấn làm gì hấn liền nguyện ý làm cái đó, một cái đầu chỉ biết gật gù.

Cho đến lúc bị người đưa vào một điền trang nhỏ khác, lúc này mới tỉnh hồn. Vừa rồi hấn như thế nào lại không cầu mỹ nhân nán lại, cho dù hậu hạ nằng cả đời cũng được. Vòng eo kia, khuôn mặt kia, còn có âm điệu nói chuyện làm cho xương cốt hấn đều mềm nhũn.

Hạ Lệnh Mị dọa hai người kia, quay đầu liền phái người giám thị bọn họ, chuẩn bị lấy kỳ nhân chi đạo để trị kỉ thân, làm cho chi thứ hai nếm mùi gia đình huyền ảo. Một ngày này, nằng sẽ khai thông trong phủ một lần, nên đánh thì đánh, nên ban thưởng thì sẽ ban thưởng, nên phân phát thì sẽ phân phát. Lão quân gia thật sự đem quyền lợi của quân gia giao cho nằng. Uông Văn Phong sớm đã phản phó, cũng là lưu lại thủ đoạn của Hạ Lệnh Mị.

Thời gian trôi qua, thời tiết ngày càng mát mẻ, Uông Văn Phong cũng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Nhiều khi, người thông minh luôn cho rằng hết thảy mọi sự tình đều nằm trong tay của chính mình. Đối với tính tình của Hạ Lệnh Mị, Uông Văn Phong không nói nắm chắc mười phần, nhưng cũng được chín phần.

Hắn trên đường về nhà sốt ruột nghĩ về nhiều loại tình cảnh hai người gặp nhau.

Hạ Lệnh Mị là một con người quyết đoán, một khi đã quyết định chuyện gì sẽ bất chấp hậu quả mà đi làm, chẳng sợ đầu rơi máu chảy. Cho nên, khi lừa đưa nằng vào Uông gia, căn bản cũng không lo lắng rằng nằng sẽ rời đi. Hơn nữa, việc Trang Sinh đã qua hơn ba tháng, Uông Văn Phong rất rõ nỗi buồn khổ nhất của Hạ Lệnh Mị, bàng hoàng nhất, thời điểm rồi rã nhất, không phải lựa chọn đi khuyên bảo nằng quên đi Trang Sinh, mà là hai người tách ra một thời gian ngắn, làm cho nằng không còn vương vấn Trang Sinh nữa, đồng thời cảm kích Uông Văn Phong chăm sóc cùng dung túng.

Hạ Lệnh Mị không phải búp bê sứ, bất luận người khác tổn thương nằng cũng không quan trọng, nằng chỉ cần Uông Văn Phong yêu nằng, tin tưởng nằng vô điều kiện.

Uông Văn Phong bên ngoài cứng chiều, tránh cho hai người bởi vì Trang Sinh mà sinh ra khác khẩu. Bọn họ tách ra, đều tự bình tĩnh, sau đó ngừng đầu nhìn người bên cạnh một lần nữa, lại từ từ tỉnh táo trao cho đối phương hết toàn bộ.

Uông Văn Phong cho rằng, Hạ Lệnh Mị nhất định rất mong chờ hai người gặp lại nhau.

Có một số thứ, trong xương tủy cũng biết nó ngon. Không thể không nói, dù bên ngoài Uông Văn Phong chính nhân quân tử, thật ra thì trong xương lại là chim non mới lập gia đình. Hắn hy vọng chạy nhanh về tổ, ôm gắt gao thê tử thuộc về hắn, trao đổi những vấn vương trong lúc hai người tách ra, sau đó là đêm xuân vô hạn.

Uông Văn Phong còn chưa đến tuổi lập gia đình, phương diện tinh thần cũng tương đối tràn đầy, làm hắn càng thêm rục rịch. Ở trên đường trở về, hắn cơ hồ có chút nôn nóng, nhìn không được bỏ xuống rất nhiều công việc, không ngại phiền phức hỏi thăm đã đến chỗ nào rồi? Còn bao lâu mới có thể đến thành Bắc Định? Không có tin tức của phu nhân à?

Bạch Tử rất nghi ngờ: “Lão gia gần đây làm sao vậy? Bộ đáng có chút nóng nảy.”

Quyển Thư cắn rơm rạ, ngã vào trên lưng ngựa, nửa sống nửa chết: “Hắn có thể không nôn nóng sao. Đang ở tuổi xuân thân thể cường tráng, cảm dục nảy thàng, là một nam nhân đều chịu không nổi.”

Bạch Nghiên Mục đá hấn một cước: “Người đứng đắn một chút có được không?”

“Được rồi, lão gia tư xuân.” Bạch, rút xuống, Quyển Thư đã bị đá xuống lưng ngựa.

Thời điểm sắp đến thành Bắc Định, từ đây tới mười lăm tháng tám chỉ còn lại năm ngày. Trong thành ngoài thành cũng bận việc, khắp nơi đều là khách phương xa cùng thương khách vui sướng về nhà đoàn viên.

Uông Văn Phong đại khái nói với Hạ Lệnh Mị mười hai tháng tám sẽ về nhà, hấn cơ hồ thúc ngựa không ngừng hết ngày này đến ngày khác chạy về, kết quả là về sớm hơn hai ngày so với dự định, cũng không thêm thông báo, hấn muốn cho Hạ Lệnh Mị một bất ngờ.

Thời điểm đoàn người chạy đến cửa lớn của Ôn gia, lão quản gia trên mặt tươi cười như hoa cúc, một bên sai người làm mở cửa chính, một bên không ngừng nói: “Đã về rồi.”

Ôn Vân Phong miễn cưỡng trấn định quét mắt qua qua mấy trăm gia đinh trong phủ từ trên xuống dưới một lượt, lại không thấy bóng dáng của nàng, không khỏi bất an, nhẹ giọng hỏi lão quản gia: “Phu nhân đâu?”

Lão quản gia cười tủm tỉm: “Phu nhân vào cung rồi. Cùng lúc vào cung còn có quốc cửu gia, từ tam phẩm phu nhân trở lên, nói là ăn tết trước.”

Mười lăm tháng tám cả nhà đoàn viên, Hoàng hậu nương nương là con dâu hoàng gia, tự nhiên chỉ có thể ở trong cung, cho nên nhà mẹ đẻ chỉ có thể nói trước. Không chỉ có hoàng hậu nương nương, từ lúc đầu tháng tám, gia quyến nhà mẹ đẻ của nhóm cung phi đã muốn đưa thẻ bài đến Hoàng hậu nương nương, thỉnh cầu yết kiến. Thân mình Hoàng đế mấy năm nay không được khỏe lắm, không nhiều cung phi, nhóm tần phi có con nối dòng cho rằng Hoàng hậu được độc sủng, mấy năm nay cũng an phận. Ở mặt ngoài nhìn lại, tiền triều cùng hậu cung đều an phận, gió êm sóng lặng. Nhưng Ôn Vân Phong biết, chỉ cần chính mình trở về, số con trong tay đưa lên trên, biểu tượng bình yên này sẽ bị phá vỡ.

Hạ Lệnh Mị quay về Ôn gia, cho người truyền ra tin tức thân mình đã khỏi hẳn, nàng cũng dần dần xuất hiện ở hậu viện các đại thần quan lại thế gia, cùng nhóm tiểu thư, phu nhân từ từ hồi phục liên lạc. Ôn Vân Phong không còn là trường tộc, Hạ Lệnh Mị chưa từng xuất hiện trong vòng quyền lợi ở hậu viện thế gia trong vòng bảy năm, thời điểm ban đầu khiến phỏng đoán cùng dò xét không ít, thậm chí còn giễu cợt cùng vu tội.

Ôn gia tổng cộng có mười hai phòng, ở thành Bắc Định còn có sáu phòng, bởi vì đủ loại duyên cớ, ít nhiều cùng chi trưởng có ngăn cách. Ôn Vân Phong chưa có trở về, phần lớn mâu thuẫn nhằm vào chi trưởng đều rơi vào trên người Hạ Lệnh Mị. Lúc trước kia, tính tình của Hạ Lệnh Mị mạnh mẽ lại táo bạo, cho người khác không ít sắc mặt. Sau bảy năm mai danh ẩn tích, người phòng khác của Ôn gia không ít lần đưa cho Ôn Vân Phong tiểu thiếp thông phòng, cũng có người đoán là Hạ Lệnh Mị ghen tị, trong phủ mỹ nhân có tư sắc đều bị nàng dùng thủ đoạn độc ác loại bỏ. Cũng có người thổi phồng, mấy phụ nhân vui sướng khi thấy người gặp họa nói rằng Hạ Lệnh Mị không thể sinh con nối dõi, nàng không bị hư thực chất là vì Ôn gia sợ quyền thế của Hạ gia.

Nàng lại xuất hiện một lần nữa, tuy rằng trước kia cao ngạo, mạnh mẽ nhưng rốt cuộc Ôn Vân Phong không còn là trường tộc, trải qua nhiều năm, tính tình nàng trầm lắng lại, không dễ dàng đắc tội với người khác, hiện tại biến mất rồi xuất hiện lại. Bảy năm sau, ngược lại Ôn phu nhân dễ dàng bị người ta lên án cùng giễu cợt. Còn có người bày kế khiến cho Ôn phu nhân trường tộc đưa cho Ôn Vân Phong thêm một vài mỹ nhân.

Đối với những lời tính kế như thế này, Hạ Lệnh Mị cũng không để ở trong lòng.

Mặc dù nàng thân là nữ nhi, suy cho cùng cũng trải qua thử thách của chiến trường, giờ đây người thành Bắc Định đang trong vòng bão táp, có thể tác phong như cũ mang theo tướng sĩ không câu nệ tiểu tiết. Nói thẳng ra là, tiểu nhân nhàn nhai cũng đã trải qua rồi, thật sự không nhẫn được, một đao xử lý đối phương, rõ ràng lại lưu loát. Nữ nhân gia, nhiều chuyện là bình thường, chỉ cần không tổn hại đến chuyện của Ôn Vân Phong, Hạ Lệnh Mị cũng không coi trọng. Có điều, nàng cũng âm thầm quan sát có thể gia nào cùng Ôn gia duy trì quan hệ tốt hay không, có những phụ nhân là bìa ngấm của những kẻ khác, nhưng chân chính có ít người có mắt nhìn xa trông rộng. Không tới nửa tháng, nàng cùng người khác gây gỗ rất ít, lại cùng một nhóm võ tướng phu nhân qua lại hơn, đơn giản là tính cách giống nhau, không thích khoe mẽ múa mép. Còn lại, đều là nữ tử thư hương thế gia có tài, loại người này thanh cao kiêu căng, không giỏi nịnh bợ, cũng không thích gây chuyện thị phi, trong ngày thường gặp mặt cùng thưởng trà, xem sách, tự do tự tại, không cần phí công còn duy trì được không lạnh không nhạt hảo cảm.

Ý kiến của phụ nhân, Ôn Vân Phong chắc là không biết cũng không hỏi.

Hắn về nhà, nhìn thấy phủ đệ màu xám nhiều năm yên lặng, một lần nữa bắt đầu có sức sống trở lại cũng rất vui mừng.

Đang là mùa thu, cây Phong theo đình đài, lâu tạ dương dương như vẩy mực bay ra. Lá đỏ, ngói xanh, tường trắng muôn màu muôn vẻ càng thêm trang nhã. Mùa thu hoạch, vườn cây trái ở hậu viện có trái lớn nặng trĩu, quét ánh vàng rực rỡ treo đầy cành, thuận tay hái lấy.

Ôn Vân Phong thuận tay hái một cái, thiếu chút nữa hù chết tiểu nha đầu, một lúc lâu đều không mở mắt ra được.

Trên thực tế, thời điểm nhằm chán hẳn chạy quanh phủ đệ, mới phát hiện càng nhiều chuyện mới, một chuyện quan trọng là: Hạ Phân chưa từng tới Ôn gia.

Nơi này, không có chút dấu vết tồn tại của Hạ Phân, cho dù một chút dấu vết ngẫu nhiên cũng không có.

Ôn Vân Phong thân nhiên hỏi lão quản gia tất cả mọi hành động ở nhà của Hạ Lệnh Mị, hơn nữa mơ hồ hỏi có đứa nhỏ bảy tuổi nào đến tham quan phủ hay không. Lấy được đáp án dĩ nhiên là không có.

Đây không phải là chuyện buồn bực nhất.

Ngày đầu tiên hồi phủ, Ôn Vân Phong tẩy đi một thân mệt mỏi, hao phí một canh giờ tỉ mỉ thay trang phục. Sau đó dặn dò phòng bếp chuẩn bị thức ăn bữa tối phong phú một chút. Chính mình dịu dàng bụng lên, mang nụ cười thâm tình nhất từ buổi sáng giờ Tý đợi kiều thể, đến buổi tối đầu giờ Hợi vẫn không thấy Hạ Lệnh Mị xuất hiện.

Nụ cười cứng nhắc vẫn còn ở trên mặt, hẳn một thân tóc dài bóng loáng gọn gàng, áo sam chỉnh tề không nhiễm đến một hạt bụi mệt mỏi, lòng tràn đầy chờ mong không kiên nhẫn, lúc này rất lo âu cùng phiền chán, lão quản gia run rẩy, lui ra khỏi mùi hương trong đình viện, cách rất xa đối với Ôn Vân Phong, rồi nói: “Hoàng hậu nương nương trò chuyện cùng phu nhân rất vui, nói tối nay muốn cùng phu nhân ngủ cùng để tâm sự, xúc tiến tình tỷ muội.”

Trên trán trơn bóng của Ôn Vân Phong xuất hiện gân xanh, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Phu nhân có biết ta hồi phủ không?”

Lão quản gia thông minh, rút lui từng bước: “Đã muốn báo tin tức, nhưng mà Đại cung nữ bên cạnh Hoàng hậu nương nương ngăn lại.”

Ánh mắt của Ôn Vân Phong như đao: “Hoàng thượng đâu? Hẳn để yên Hoàng hậu nương nương một đêm không về, để hẳn một người độc thủ khuê phòng.”

Lão quản gia lui từng bước nữa: “Nghe nói, đêm qua Hoàng thượng rắn dạy thái tử không được trầm mê nữ sắc, tối nay Hoàng hậu nương nương lấy làm điểm yếu của Hoàng thượng, muốn người chú trọng dưỡng sinh, bởi vậy cho nàng ra khỏi hậu cung.”

Ôn Vân Phong hận không thể đập hết chén đĩa: “Hoàng đế vô dụng, dung túng Hoàng hậu như vậy, sớm hay muộn cũng xảy ra đại sự.”

Lão quản gia ho khan, nghĩ rằng chuyện lớn nhất của lão gia chính là không thể cách xa phu nhân. Chắc, khi nào thì trong phủ mới có thiếu gia đây? Vị kia Hạ gia Phân thiếu gia nghe nói là nghĩa tử của phu nhân, hẳn rốt cuộc không phải là nhi tử của lão gia ư?

Đêm đó, Ôn Vân Phong ngắm nhìn ánh trăng sắp tròn, rất hối hận vì sao không báo cho Hạ Lệnh Mị thời gian trở về cụ thể, ngạc nhiên cái gì, đây không phải là phá hỏng việc vui của chính mình sao?

Ngày thứ hai, Ôn Vân Phong chủ động xuất thủ, hắt ôm một chồng tấu chương, đỉnh còn chưa rơi xuống vào cung, lên triều sớm.

Trùng đôi mắt che kín tơ máu, hạ ánh mắt xuống, sau đó bị Hoàng đế vô năng triệu kiến đi Thiên điện. Biện pháp tốt nhất để trả thù Hoàng hậu là giày vò Hoàng đế, vì thế, nhân nhả hơn nửa năm không có ai mắng, Hoàng đế một lần nữa lĩnh giáo sắc mặt cay nghiệt của Ôn Vân Phong. Đại khái soi mói Hoàng đế từ đầu đến chân, từ ánh mắt không đủ sắc bén đến ngồi không đủ đoan chính, Thái giám bên cạnh của Hoàng đế dâng trà làm gián đoạn cho Hoàng đế thực cực khổ trốn thoát, lại vô tình mắng cung nữ hầu hạ khiến nàng cuối đầu, khom người. Mắng xong người trước mắt, lại đến con nôi dỗi ở hậu cung không nhiều, Thái hậu ăn chay niệm Phật đánh rắm cũng không trông nom, thái tử kéo bè kéo phái, văn võ đều kém. Các hoàng tử không có trách nhiệm cũng không có hiền tâm, đám công chúa chỉ biết ganh đua so sánh không hiểu được tiết kiệm. Văn vân rồi cuối cùng mới dâng tấu chương.

Hoàng đế vừa thấy mở ra, cù thật, tham tấu từ tiểu quan thất phẩm cho đến nhất phẩm đại thần, rút ra củ cải còn mang theo bùn. Thật sự chính lý, khiến Hoàng thượng chấn động một phen.

Hoàng thượng xoa xoa cái trán đỏ mồ hôi, đối với Thái giám Tổng quản bên cạnh, nói: “Đi xem một chút, Ôn phu nhân còn ở trong cung của Hoàng hậu hay không, xin nàng ra ngoài nhanh lên, đem Diêm Vương nhà nàng kéo về đi. Nóc nhà của Trầm đều muốn bị Ôn đại nhân lật ngược.” Thuận đường thưởng một đồng lớn đồ trang sức, chỉ mong Ôn phu nhân mau về nhà.

Người nào nói Ôn phu nhân ghen tuông, Hoàng đế với ai gặp. Làm sao Hạ Lệnh Mị ghen tuông chứ, là Ôn Vân Phong đó, hẳn là bình dấm chua bị đổ, hậu cung sắp bị chua đầy trời.

Cho nên, sau khi Ôn Vân Phong tiêu hết một bụng lửa giận, ra cửa cung leo lên xe ngựa là lúc Hạ Lệnh Mị cũng ngồi ngay ngắn ở bên trong, cười nhẹ nhàng nhìn hân.

Lúc này Ôn Vân Phong trùng mắt, thuận tay lôi kéo, vây cả người nàng trong ngực, trong đầu buồn bực liền hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Hạ Lệnh Mị trong nháy mắt gạt mình, lần đầu tiên phát hiện người nam nhân này không che giấu sự bá đạo, nộ hôn của hân giống như chiếm lấy cả người, không tiếng động tuyên bố quyền sở hữu của chính mình.

Hạ Lệnh Mị đẩy hân vài lần, hân không chút nào lay động. Nàng không biết sức lực của mình quá nhỏ, vẫn là sức mạnh của hân quá lớn.

Ôn Vân Phong cầm lấy cổ tay của nàng, khóe mắt đỏ đậm hơn: “Nàng có ý định muốn chọc tức chết ta đúng không?”

Hạ Lệnh Mị sững sờ một chút, nở nụ cười ở ngoài mặt, không nói rõ ràng, lo lắng chậm rãi chiếm cứ trong ngực, ký ức vừa ngọt ngào vừa chua xót: “Chàng nói bậy gì đó!” Nghĩ nghĩ, nói sang chuyện khác, hỏi: “Chàng trở về nhà khi nào?”

Ôn Vân Phong cắn ở khóe miệng nàng một cái: “Hôm qua thì về tới, đợi nàng cả một ngày.”

“Ta không biết, trong cung không truyền tới tin tức gì cả.”

Ôn Vân Phong buồn bực: “Nàng đương nhiên không nghe được tin tức, nàng cùng Hoàng hậu cùng một lượt tính kế ta. Xem ta gấp đến độ đầu óc mê muội, chơi vui lắm phải không?” Hân dựa vào nàng, vô tình đẩy nàng đến góc xe ngựa, trên cao nhìn chăm chăm xuống nàng: “Trước sau nàng cố ý đưa

bồn, sẽ không sợ chọc giận ta, người nốt ở trong phủ làm sao cũng không đúng đi?”

Lời này của hân hàm chứa ý nghĩa khác, Hạ Lệnh Mị không hiểu được. Trên thực tế, mọi người quen thuộc Uông Văn Phong là một người ngoan cố, tâm địa sắt đá, là chính nhân quân tử. Người như vậy, nói ra tâm tình rất kín đáo, có thể là một đầu đầy văn thơ, cũng có thể là vụng về ân cần hỏi han, hơn nữa phải là người trong lúc trải qua yêu cầu người không nhìn ra một chút chuyện lộn xộn, thực tế không nhìn ra ý nghĩa của việc vật.

Hân thích hợp là quý bí triều đình, mà sẽ không dây dưa nhi nữ tình trường.

Người này ý tưởng rất chính trực, chính trực đến nỗi Hạ Lệnh Mị nghe nói như vậy liền nghĩ đến đại cục. Chẳng lẽ chuyện mẫu tử Ngô thị giải quyết không có tốt ư? Để có người ở trước mặt của hân cáo trạng, vì thế Uông Văn Phong ghét nhất chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, lần này hân tìm đến Hạ Lệnh Mị đàm chuyện nhà cả tháng nay tính sổ, muốn thuận tiện dạy bảo vị thê tử này, nói cho nàng biết không cần tự ý chủ trương làm hỏng đại sự của Uông gia sao?

Trời biết, Uông Văn Phong không có ý nghĩ này.

Uông Văn Phong cột nhũ, nắm lấy eo của nàng, Hạ Lệnh Mị có tập võ, phần eo so với nữ tử bình thường hẳn cảm hơn, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trùng mắt với hân nhưng không nói một câu. Nàng chỉ sợ bản thân đối nghịch với Uông Văn Phong, đã đến Trung Thu rồi, thật khó khăn mới được đoàn tụ liền chọc giận hân, thật sự không phải ý của nàng.

Uông Văn Phong khóa cả người nàng trong lòng, hung hăng cắn môi dưới của nàng, nhìn cánh môi đỏ bưng ướm ắt, đáy lòng giống như bị mèo cào: “Giám nàng lại, không cho nàng đi nữa, mỗi ngày đều phải ở trong phủ, chỉ được nhìn đến ta.” Hạ Lệnh Mị trở mặt nhìn, chột nghe hân thờ dài: “Ta là người ngang ngược. Nàng nếu đã gả cho ta, cũng đường mơ tưởng tránh né.”

“Thiếp, thiếp không nghĩ muốn tránh né.” Hạ Lệnh Mị chột dạ. Đã nhiều ngày biết Uông Văn Phong sẽ trở về, nàng đều đứng ngồi không yên, không cần suy nghĩ, thu một đồng bái thiếp, mỗi ngày đều ra ngoài cùng người khác gặp mặt, chính là không chịu ở yên trong phủ.

“Cho dù Hoàng hậu triệu kiến cũng không cho vào cung.”

Hạ Lệnh Mị giẫy giụa ngồi thẳng lại: “Chàng rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Uông Văn Phong sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, cuối cùng lại như không có việc gì, nghiêm túc nói một câu: “Một ngày không thấy như cách ba thu.”

Cái gì!

Hạ Lệnh Mị hít vào một hơi, như thế nào nàng cũng không nghĩ đến Uông Văn Phong đối với nàng nhớ mãi không quên đến mức này. Hai người bọn họ thói quen phân phân hợp hợp, bằng mặt không bằng lòng, cũng thường đối chọi gay gắt, cho dù là gặp lại, tuy hân hiểu được nàng là thê tử của hân, hân để ý nàng, muốn nàng làm trách nhiệm của thê tử, nhưng ở trong cảm nhận của Hạ Lệnh Mị, cho dù Uông Văn Phong đối với nàng hữu tình nhưng cũng không bằng một phần mười đối với Hạ Lệnh Ngọa. Trong tiềm thức của nàng cự tuyệt nhận mình so sánh cùng Hạ Lệnh Ngọa.

Uông Văn Phong lời ngon tiếng ngọt chính là một trong những thủ đoạn lừa nàng về nhà, lòng nàng chua xót cũng chỉ có thể tự lừa mình dối người, là hân để ý nàng, chứ không phải nàng cùng Hạ Lệnh Ngọa cùng phân lượng.

Nhưng Uông Văn Phong chỉ cần coi trọng nàng một phần, nàng cũng nguyện ý trả giá tất cả để hỏi đáp.

Uông Văn Phong thấy bộ dáng của nàng, biết là nàng không tin. Hân mạnh mẽ ôm nàng vào lòng, mạnh mẽ nâng cằm của nàng, lại hôn thật sâu một lần nữa.

Thời điểm xuống xe ngựa, ngay cả đầu Hạ Lệnh Mị cũng không dám ngẩng lên, cánh môi của nàng bị hôn sưng đến không thể nhìn mặt người khác. Uông Văn Phong vẫn như cũ một bộ dáng đạo mạo, giúp nàng xuống xe, nắm tay nàng bước vào phủ, đưa nàng vào phòng, nhất cử nhất động đều chăm sóc rất tỉ mỉ như bộ dáng của nhị thập tứ hiếu phu quân*, không tương xứng với Thiết Diện Ngự Sử hàng đầu. Trái lại, trước sau như một thoải mái ngẩng đầu ưỡn ngực. Uông phu nhân là tiểu nữ tử mới thành thân, thẹn thùng không dám đối mặt với người ngoài.

Chú thích: *nhị thập tứ hiếu là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho cha mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuần Đế đến đời ông. (Nguồn: Wikipedia tiếng Việt)

Chắc, mặt trời sáng nay là từ đâu đến?

Lão quân gia lòng bát quái* thiếu đốt hừng hực, dựa vào chuyện hai ngày nay của phu nhân và lão gia báo cáo, lén lút đánh giá lần lượt lời nói và hành động của hai người.

*bát quái: buồn chuyện (nhiều chuyện).

Móng vuốt sói của lão gia vẫn đặt bên hông phu nhân, không cho phép phu nhân rời khỏi một bước; lão gia ép buộc uống hết ly trà của phu nhân, nước bọt của hai người đều ở cùng một chỗ, lão gia liếc mắt nhìn phu nhân một cái, hai tai của nàng đều đỏ lên, lão gia còn cầm lấy tay của phu nhân, thời điểm lão quân gia đưa cho các vị đại nhân danh thiếp, vụng trộm cắn đầu ngón tay của phu nhân.

Phu nhân lúc thì trừng người, lúc thì từ chối, phu nhân lúc thì căm tức, phu nhân tức giận rồi đi. Phu nhân lấy trường tiên ra, a a a a a!!!!

Lão quân gia dạt chân ra, chạy. Ra khỏi cửa còn thuận tiện đóng lại cửa phòng, vụng trộm ra đầu tay với thủ vệ Tiểu Bạch trên nóc nhà, đêm nay người trong phủ chờ Tiểu Bạch hồi báo chiến sự của lão gia cùng phu nhân nha!

Hậu chiến, về mặt của Tiểu Bạch nghiêm túc, uống trà cùng cắn hạt dưa, nói với mọi người: “Trường tiên của phu nhân căn bản chưa kịp đánh người, đã bị lão gia cướp đi.”

Mọi người: “Sau đó?”

“Sau đó, lão gia dùng trường tiên trói phu nhân lại.” Tiểu Bạch uống trà, “Phu nhân tránh không kịp, ta chú ý nhìn, lão gia trói người cũng không chặt, nếu là chúng ta cũng có thể trốn thoát.”

Lão quân gia hai chân bắt chéo: “Nhóc con biết cái gì chứ, phu nhân chính là mảnh mai vô lực.”

Quyển Thư làm Lan Hoa Chi, nửa dựa vào trên người Bạch Nghiên Mộc, dùng kịch hoàng mai, làn điệu giả xướng: “Phu. Quân. Nha!”

“Lão gia đem phu nhân quăng lên giường.”

Mọi người tinh thần phấn chấn, hai mắt có hồn.

“Phu nhân mắng lão gia là ngụy quân tử, chân tiểu nhân.”

Mọi người thôn thức: “Đại khái điểm này mọi người đều biết.”

“Lão gia rút đai lưng của Phu nhân ra, trói phu nhân vào trên giường.”

Mắt mọi người sáng lên.

Tiểu Bạch quét mắt qua mọi người một lần, bình tĩnh: “Lão gia buông màn xuống.”

Kính ngạc.

“Đến đây thì ta đi ra.”

Mọi người nổi giận, cả đám người đánh hấn.

Quyển Thư nằm vật xuống trên đùi Bạch Nghiên Mộc, niệm chú: “Xuân tiêu một khắc. Đáng giá. Ngàn vàng, a.” Bạch Nghiên Mộc đẩy ngã hấn.

Đại khái người nào cũng biết Ngự Sử Uông đại nhân là vị quan liêm khiết, cương trực.

Hoàng Đế lão tử cầm tấu chương của Uông Văn Phong cùng mật thư xem toàn bộ trong một đêm, sau triệu tập thường nghị cùng vài vị đại thần thân tín, thuận đường cho yết kiến Ngự Sử Uông đại nhân.

Không biết, Tiểu thái giám chạy suốt nửa giây chân. Không thấy nha, Uông đại nhân không có ở trong phủ.

Uông Văn Phong vừa mới trở về thành Bắc Định, cư nhiên cùng một vài bằng hữu liên hệ tình cảm, mau chóng thu thập bát quái của tiền triều từ trên xuống dưới, một ngày tiểu tố ba ngày đại tố, nhân tán chính hơn phân nửa các quan viên một chút, trọng chấn hùng dũng nha môn Ngự Sử.

Hấn ra cửa, hấn đến nơi nào rồi hả?

Trong lòng run sợ, các quan viên co đầu rút cổ rất là nghi ngờ.

Uông đại nhân chẳng lẽ bị bệnh? Tốt nhất là bị bệnh, mọi người gấp gáp chỉnh lại nề nếp gia đình, thông báo cho các thân thích bát nháo một phen, đừng để Uông Ngự Sử bắt được nhược điểm, tuy rằng không đến nỗi đầu rơi nhưng cũng sẽ làm thiếu cánh tay cái chân.

Hay là Uông đại nhân bị việc tư tri hoãn chăng? Không đúng nha, Uông đại nhân là ai, hấn là quốc gia đại sự còn lớn hơn cận thần của Thiên Tử, không tính ngày đầu trở về đã vào cung cùng hoàng đế mưu đồ bí mật, chuẩn bị chinh ai đó, lột da rút gân ai đó, còn có ai cầm binh quyền không giao ra. Hấn có việc riêng ư? Chê cười. Việc riêng lớn nhất của hấn chính là chăm chọc hậu cung của Hoàng đế lão tử một nhà ích kỷ, tuy rằng quốc trọng gia đã sớm treo, Hoàng hậu nương nương Hạ gia cũng tương đối khiêm tốn, nhưng cũng không chịu được Uông Ngự Sử suốt ngày chỉ vào lỗ mũi của Hoàng đế mắng hấn bắt chấn phu cương*.

*bắt chấn phu cương: mất quyền uy của người làm chồng.

Hay là Uông đại nhân bị bắt cóc? Ôi ui, nếu là như vậy thật là chuyện tốt nha. Bắt cóc thì tốt, ám sát càng tốt nữa, chặt đầu khoét mắt, cắt lưỡi chết không toàn thây là tốt nhất. Mặc dù, đây là là nằm mơ. Nhưng mà, ba ngày liên tục Uông đại nhân không lên triều, nhóm tham quan này có thể tiếp tục

nằm mộng rồi.

Hoàng đế liên tục tuyên Ưông Văn Phong ba ngày. Người khác không biết, trên tay nằm giữ quyền hành, làm sao mà Hoàng đế không biết.

Ưông Văn Phong không có đi nơi nào cả, hẩn tránh ở hậu viện, đang đóng cửa nhốt nương tử của mình, ba ngày ba đêm không có mở cửa.

Hẩn đang làm gì? Còn phải hỏi sao, nhất định là làm chuyện cá nước thân mật, diên loan đảo phượng.

Đôi bụng rất lâu, Hoàng đế oán niệm, dựa vào cái gì Ưông Văn Phong có thịt ăn, Hoàng đế nắm giữ hậu cung ba nghìn giai lệ phải ăn chay a! Người đâu rồi, lên cho ta, tố Ưông Văn Phong làm việc không đàng hoàng, ý sùng mà kiêu, tổn hại hoàng mệnh, nhiều tội danh khác nữa.

Ba ngày sau, Ưông đại nhân tinh thần sáng khoái, mở cửa phòng. Làm bộ làm tịch cảm trường kiếm múa vài động tác đẹp mắt ở trong sân, sau đó phân phó lão quân gia ở phía sau: “Nhanh hầm một chút canh bồ.”

Lão quân gia suy một ra ba. Canh bồ nha, được lắm, muốn tăng âm còn muốn bồ dương. Lão gia vui đầu ba ngày ba đêm, nên bồi bổ tốt một chút. Phu nhân bị dày vò ba ngày ba đêm, cũng nên nghỉ ngơi hồi phục. Trong phủ từ trên xuống dưới cũng muốn phân phó một chút, có lẽ không bao lâu nữa, Ưông phủ sẽ sinh ra con trai.

Lão quân gia hắc hắc cười mờ ám, một mạch viết xuống sách dạy nấu ăn một tháng. Đừng nói nước canh bên trong đào cho ra lộc, ngay cả mùa rau cải Diệp Từ cũng phải dùng gà mẹ xào qua với mỡ.

Lão gia thích uống trà nhân sâm, phu nhân phải dùng trà Cầu Kỳ Long Nhân, còn có mỗi ngày một chén được, tẩm bổ hai vợ chồng thiếu chút nữa chảy máu mũi.

Mặc dù ba ngày ba đêm bí mật không nghe gọi đến sau, Ưông Văn Phong lại giờ thủ đoạn về sớm. Dù sao hẩn cũng đưa sổ con, chứng cứ tội của bọn quan viên cũng giao rồi, nên nói, nên mắng cũng mắng rồi, ở bên ngoài hẩn phí sức bán mạng lâu như vậy, dù sao cũng muốn được nghỉ ngơi.

Nữ nhi của Hoàng đế lão tử người cả sảnh đường, Ưông Văn Phong ta dưới gối ngay cả nữ nhi cũng không có, không cố gắng thì không được a.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Một tháng sau khi Ưông Văn Phong vào triều, thành Bắc Định thấp thỏm không yên như Lý Bạc Băng*, cuối cùng cũng an ổn trở lại.

*Nằm trong câu “Như Lâm Thâm Uyên, như Lý Bạc Băng”: như đi bên mép vực, như giẫm lên lớp băng mỏng trên mặt nước, nghĩa là nói đến sự cân trọng trong giải quyết hoặc đối diện với một việc nào đó.

Người có tâm khó phát hiện, Ngự Sử Ưông tâm trạng đang tốt lắm. Biểu hiện cụ thể là, hẩn đã một tháng không có tấu một gã quan trong triều nào, điều này làm cho tâm tình bất ổn của bọn họ thả ra một hơi. Quan viên cười người thiệp thứ tám cuối cùng cũng có thể say giấc, gối đầu bên cạnh nỷ nhân, nhóm quan viên thu nhận hồi lộ một lần ra vào bảo khố Kim Ngân châu báu, có xi dầu thì đánh xi dầu không có xi dầu thì đánh dầu vừng, Trung Dung phải cũng bớt lao lực hai chân tự biến tự diễn nói dóc, trên triều từ trên xuống dưới mấy trăm người tự nhiên thoải mái tự đắc.

Thật sự là hy sinh Ưông Ngự Sử, đại khái là hạnh phúc a!

Bất quá, phần đông trong mắt người đương thời, hết thầy chính là bình yên trước cơn bão mà thôi.

Hoàng đế này háo sắc thì háo sắc, nhưng đối với quyền lợi nắm trong tay tương đối bí ẩn và chuyên quyền. Thân hình hẩn luôn yếu đuối làm cho người ta luôn thấy một bộ dáng yếu đuối, làm cho người ta quên rằng vị đế vương này thế nhưng đã trải qua hai cuộc diên đảo triều trính để nắm trong tay quyền lực như bây giờ. Thế nhưng, hẩn lại là vị hoàng đế thị huyết, hiếu chiến. Người này rất giỏi nhẫn nại, càng giỏi xuất kích, cho một chiêu trí mạng.

Ưông Văn Phong là thủ hạ của Hoàng đế nói thẳng ra là một con chó. Tục ngữ có câu, chó sủa sẽ không cắn người, sẽ không kêu là chó, thời điểm cắn người trí mạng. Ưông Văn Phong là con chó, đã bị hoàng đế tháo ra xiềng xích, chỉ còn chờ đối thủ buông lời cảnh giác. Hẩn chỉ chờ đối phương buông bỏ phòng bị nhất thời, rồi lấy tốc độ sét đánh cắn đầu của bọn họ.

Năm tháng trong lúc yên lặng qua đi, một tháng sau đó Hạ Lệnh Mị bị hoàng hậu cho gọi vào cung.

Hoàng hậu nương nương là nữ tử so với băng còn lạnh hơn. Loại tính tình này phù hợp cho việc sinh tồn trong chốn hậu cung, bởi vì lạnh lùng, thêm vẻ ngoài cao ngạo nên khó có thể thân cận, tần phi cùng nàng nói chưa được hai câu đã kéo ra khoảng cách, chịu không được rời đi.

Đương kim thánh thượng háo sắc, thời điểm vẫn còn là thái tử, ở trong phủ luôn nạp thêm mỹ nhân. Năm đó, Thái Tử phi trong đáy mắt không chấp nhận được một hạt cát, người kính ta một phần, ta trả cho người gấp mười lần. Đợi cho Thái tử thành Hoàng đế, trong cung thay đổi, mỹ nữ trong Đông

Cung của Thái Tử mười người thì chỉ giữ lại ba, lại ngăn Tần phi, mấy phen tuyển tú, người ứng cử càng ngày càng ít, các phi tử càng ngày càng an phận, mọi người đều nói Hoàng hậu thủ đoạn.

Hạ Lệnh Mị là tỷ muội nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu, tận mắt nhìn thấy cái khổ của Hoàng hậu. Những nữ tử thế gia, không một ai hiền lành, đảm tiếu nhân gian đã cho địch nhân tan thành tro bụi.

Nhưng không khéo chính là, con trai trưởng của Hoàng hậu là một oa nhi háo sắc, cùng cha của hắn là Hoàng đế ở cùng một chỗ, đại khái mỗi ngày hướng về phía bọn nữ nhân kén cá chọn canh, bình phẩm từ đầu đến chân. Hoàng hậu vì thế không ít quan tâm, cùng Hoàng đế ở giữa ám chiến rất náo nhiệt.

Hạ Lệnh Mị lần này vào cung, thấy Hoàng hậu, không ngờ còn thấy Thái Tử.

Thái Tử diện hạ lớn hơn Hạ Phấn một tuổi, ý vào thân phận cho nên xưng vương xưng bá ở thư viện Bạch Lộ, nhưng không người phục tùng, nặng thì tiếng xấu đồn xa người người kêu đánh, nhẹ thì không thể sống yên ở trong thư viện.

Nói trắng ra, đại khái Thái Tử là lão đại, Thái Tử là đại vương của thư viện Bạch Lộ.

Thái tử quen thuộc tính kẻ, ánh mắt nho nhỏ hơi nhếch lên, mang theo điểm hoa đào, thời điểm không chớp mắt nhìn người, người sẽ cảm thấy chính mình duy nhất trong cảm nhận của hắn, có loại thâm tình khẩn thiết. Mặt trẻ con phi như bánh bao, miệng nói ngọt như rót mật, nhiều lúc nói khoa trương khen những cung nữ bình thường thành cửu thiên tiên nhân, từ nhỏ là niềm vui của mọi người, phản động thiên kiêu thế gia đều thâm mến mộ.

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Hạ Lệnh Mị, Thái Tử diện hạ hận không thể bỏ nhào vào lòng đối phương, ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Vị tỷ tỷ này nhìn thật quen mắt, chúng ta kiếp trước khẳng định có một đoạn giai thoại ai cũng thích.”

Cuối năm hàng năm Hạ Lệnh Mị đều trở về thành Bắc Định để mừng năm mới, có đôi khi ở Hạ gia sẽ vụng trộm mà nhìn đến Hoàng đế và Hoàng hậu, Thái Tử và tiểu Công chúa cũng ở đó. Hiếm khi Hạ gia đồng người tụ hội, Hạ Lệnh Mị không coi là xuất sắc nhất, cho nên người nhớ kỹ năng rất ít.

Hạ Lệnh Mị một tay ổn định Thái Tử diện hạ, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Chúng ta thật ra quen biết. Thời điểm Thái Tử chưa được một tuổi nghịch ngợm, không ít lần bị ta cời quần đánh đòn.”

Thái Tử hoàn toàn không đếm xỉa đến sĩ diện, vặn vẹo nói: “Mỹ nhân tỷ tỷ còn muốn đánh mông ta sao? Người đánh mông của ta phải phụ trách với ta a.”

“Đi nào. Mông Thái Tử mềm mại lại trơn bóng, ta cũng thật sự nhớ. Ta đánh Thái Tử một lần, liền phụ trách một phần, như thế nào?”

Thái Tử ghen một chút, chề cười dịch chuyển đến bên người của Hoàng hậu, vặn vẹo mông vài cái rồi mới ngồi vào chỗ của mình: “Đi thật không e lệ, ngay cả đậu hũ của chất nhĩ cũng muốn ăn, cũng không trách Hạ Phấn lợi hại như vậy.”

Một tiếng đi này đã kéo gần quan hệ, nhưng đối với Hạ Phấn lại gọi thẳng danh tính, bên trong thân sơ đều nghe ra được. Hạ Lệnh Mị ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu giải thích: “Thái tử không vui náo loạn cùng Phấn nhi ở thư viện, trở về cáo trạng.”

Thái Tử nhất thời nhảy dựng lên: “Ta làm sao cáo trạng? Bản Thái Tử đi đứng ngay thẳng, cũng không có người nói xấu sau lưng.”

Hạ Lệnh Mị cẩn thận cân nhắc liền rõ ràng, quét mắt về Thái Tử từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện bá vai của hắn một bên cao một bên thấp, móng vuốt con rồng nhỏ mập mập cũng co rút lại trong tay áo, nhất định là bị thương rồi, không dám cho người khác thấy chỉ có thể nỗ lực che giấu, không làm chuyện cười cho người khác.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng là chuyện trong dự liệu. Hoàng đế võ công không cao, rành nhất về mưu kế. Thái Tử được Hoàng đế cưng chiều nuôi lớn, chưa đến một tuổi liền bò tới long ý chảy nước miếng, mỗi ngày đi theo Hoàng đế ở trên triều nghe báo cáo và quyết định mọi chuyện, hiểu biết nhiều nhất là đấu tranh gay gắt của triều đình và sắc mặt đối chọi của bọn triều thần. Hải nhi khỏe mạnh mỗi ngày đều nghe người ta tranh luận, mặt đỏ tai hồng, theo tuổi tác, ngày đêm hun đúc cũng dần cảm hiểu được tâm tư của bọn quan viên. Dần dần, hoàng đế cũng không nhận ra rằng Thái tử cũng học được cách lợi dụng cơ hội, đùa bỡn cả đám triều thần trong lòng bàn tay. Chỉ là, Thái Tử còn nhỏ, hắn chỉ là chơi ở trên triều, đến lúc năm tuổi, Hoàng đế ném hắn đến thư viện Bạch Lộ, nói dễ nghe chính là đi học, nói khó nghe là đưa một đứa trẻ béo ú hồn nhiên Vô Cấu còn chưa trưởng thành đưa vào đám rồng hang hổ, làm cho bọn chúng đến tranh đấu, nghiêm nhiên là tiền triều biệt hiệu triều đình.

Thái Tử ý vào thân phận, cùng hai vị ca ca và một tỷ tỷ ở thư viện Bạch Lộ “chém giết”, trải qua hai năm từ từ kết thành một đám “trọng thần”, trừ bỏ đọc sách chính là tranh đấu, từng bước củng cố thế lực của mình.

Hải tử nhỏ, thất khiếu tâm can so với người bên ngoài nhiều hơn một khiếu, còn nhỏ mà ma quái làm cho người phải xấu hổ.

Ngày vốn đang tốt, kết quả từ trên trời rơi xuống một đả nhân không sợ trời không sợ đất như Hạ Phấn, mang theo một văn một võ, giống như cánh mãnh thú quét qua thư viện Bạch Lộ.

Thái Tử có miệng lợi hại, Hạ Phấn nắm tay lợi hại, bọn họ giống như mặt trăng và mặt trời, sống chết cũng phải phân cao thấp, ở thư viện Bạch Lộ kia làm vua không ngại.

Học trò gặp được việc bình, liền nói cùng Thái Tử gặp gỡ. Bất kỳ đạo lý gì, bất kỳ tiểu mưu kế gì chưa từng thành công ở trước mặt Hạ Phấn. Tiểu hải tử, thông minh nhưng tuổi lại không lớn, ở trong thư viện Bạch Lộ đọc sách đều là con em thế gia, chẳng sợ có học sinh nghèo hèn đại khái cũng là người

nổi bật, cho dù Thái Tử nhưng cũng không dám tùy ý lấy tính mạng của người ta.

Người tới ta đi, Hạ Phân không nói đạo lý dùng nắm tay quét sạch thư viện Bạch Lộ, cùng Thái Tử đứng ngang vị trí.

Thủ hạ của Thái Tử ít nhiều cũng bị đánh qua. Cho dù võ nghệ cao cường, trên chiến trường Hạ Phân liều mạng giết người gặp được sư phụ. Cho dù là học sinh mười lăm tuổi sắp tốt nghiệp cũng không cách nào chiếm được lợi ích từ Hạ Phân.

Thủ hạ Thái Tử bị đánh, Thái Tử chính mình cũng không thoát khỏi.

Hạ Phân cũng có kinh nghiệm, biết người ở thư viện và địch nhân rất bất đồng, không thể một đao thống khoái giết chết, bắt quá có thể đánh đối phương nửa sống nửa chết, ở ngoài sáng nhìn không ra thương thế. Thương thế của Thái Tử càng thêm bí ẩn, Thái Tử cũng đề ý mặt mũi, càng không dám nói với Hoàng hậu và Hoàng đế, tài nghệ không bằng người, lại bị người ta đánh, chỉ có thể che giấu, nói nửa câu hàm ý muốn Hoàng hậu thay nhi tử xuất đầu.

Hoàng hậu tâm lãnh, đối với giáo dục Thái Tử là không đánh không nên thân, chuyện của mình thì tự mà giải quyết. Cho nên, trực tiếp thỉnh Hạ Lệnh Mị đến.

Hạ Lệnh Mị thông suốt chuyện này, thích thú cười hỏi: “Thái Tử có thấy được võ nghệ của Phân nhi?”

Thái Tử ngẩng đầu lên, hừ hừ: “Thấy rồi, chỉ là vũ phu mà thôi.”

Hạ Lệnh Mị cười nói: “Phân nhi từ nhỏ đã lập chí trở thành đại tướng quân, võ nghệ tốt là phải.”

Thái Tử mặc kệ. Nhi tử nhà người đánh ta ghen, ta là Thái Tử ghen, người không phải nên cùng thế gia phụ nhân giống nhau, cho dù đau lòng cũng phải quý xuống xin tha thứ, cầu xin Thái Tử điện hạ tha thứ cho sự lỗ mãng của nhi tử không phải sao? Người không sợ bản Thái Tử nóng giận, chém roi đầu nhi tử của người sao? Người cư nhiên không an ủi Thái Tử ta, còn giống tên nhi tử đồ tề kia giống nhau, không có thiên lý, không có vương pháp mà!

“Khuyến tử võ nghệ càng cao, có thể làm được quan lớn, lại có thể thay Thái Tử càn quét thiên hạ, đấu tranh anh dũng bảo vệ quốc gia. Như vậy, không tốt sao?”

Thái Tử nghiêng răng nghiêng lợi: “Hắn không nhất định trở thành một tướng quân kiêu ngạo.”

Hạ Lệnh Mị đồng ý: “Cho nên, Thái Tử điện hạ nhất định phải dạy hắn cho tốt, làm cho hắn có thể trở thành một người có ích. Thái Tử, trách nhiệm của người rất trọng đại.”

Hạ Phân nắm đấm cũng rất lớn! Chẳng lẽ ý của Uông phu nhân là muốn thái tử đi đối mặt với nắm đấm của Hạ Phân, không nổi giận, không buông tay, tranh thủ biến con báo hoang nhỏ thành con báo ngoan sao, sau đó đội tiểu báo trưởng thành thành đại báo, lại thay Thái Tử điện hạ chinh chiến sa trường, uy chấn tứ phương?

Muốn thuận phục dã thú, thuận Thú sư rốt cuộc phải chịu bao nhiêu nắm đấm a?

Thái Tử cảm thấy miệng đều đau, đừng nói trên lưng trên vai, trên cái tay còn có cái mông, lớn nhỏ đều bị thương.

Hắn lần đầu tiên cảm thụ được thống khổ của phụ hoàng: Uông Ngự Sử nhà người, quả nhiên không dễ chọc, quả nhiên nói năng chua ngoa, lòng dao găm a! Có tư tưởng xấu a! Lòng lang dạ sói a!

Hạ Lệnh Mị tiêu khiển Thái Tử điện hạ xong rồi, tươi cười đầy mặt cùng Hoàng hậu uống trà, thảo luận cái mông mềm nhỏ của Thái Tử, sau đó ôm tiểu Công chúa đùa một hồi, các cung nữ lần lượt tới trình báo, nói rằng Uông Ngự Sử ở cửa cung chờ nương tử về nhà.

Uông Vân Phong trong lòng vẫn còn sợ hãi, chỉ sợ Hoàng hậu muốn Hạ Lệnh Mị ngủ lại lần nữa.

Cái gọi là vui quá hóa buồn, lòng Hạ Lệnh Mị vừa đắc chí trở lại Uông phủ, Uông Vân Phong đột nhiên cầu nhàu: “Trong phủ quá lạnh, nếu không chúng ta đưa Phân nhi tới đây ở đi?”

Nụ cười Hạ Lệnh Mị liền ngưng ở khóe miệng: “Phân nhi họ Hạ, không thích hợp khi ở lại Uông phủ nha?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Uông Vân Phong không thêm đề ý: “Hắn là con của nàng, không ở trong phủ này thì nên ở chỗ nào đây?”

Hắn không nói nghĩa tử, mà nói nhi tử, đây là nhắc nhở Hạ Lệnh Mị về thân phận của Hạ Phân. Ưông Vân Phong thực chất là người cố chấp, hắn không cho phép huyết mạch của bản thân lưu lạc bên ngoài, cho dù là trên danh nghĩa nghĩa tử.

Huống chi, bất chấp Hạ Lệnh Mị vẫn là Hạ tướng quân, người nào cũng biết, Hạ Phân cũng không phải là đứa nhỏ được nhặt về. Điểm này, chỉ sợ Hạ Phân cũng biết rồi.

Hạ Lệnh Mị trầm mặc.

Sự im lặng của nàng tựa như không có tiếng động chống cự, áp lực nặng nề, làm cho Ưông Vân Phong khó xử.

Ưông Vân Phong hạ giọng, nhẹ nhàng hỏi: “Chẳng lẽ nàng yên tâm để Phân nhi một mình bên ngoài, xảy ra chuyện thì biết làm sao? Con từ nhỏ lớn lên ở bên cạnh nàng, có một lần duy nhất nàng rời khỏi con, không quá nửa năm con lại tìm lại đây, thiếu chút nữa chia lìa với nàng. Nàng có nghĩ tới hay không, một lần rơi xuống vực dẫn đến mẹ con các người ly tán! Con mới sáu tuổi, cái gì cũng không hiểu, nếu không có nàng hắn đã thành cô nhi, không có người thay hắn chăm lo cuộc sống, không có người thay hắn giải quyết chuyện phiền phức, ủy khuất, vui vẻ, đều không có ai chia sẻ cùng hắn. Nàng như thế nào bỏ mặc con để hắn một mình bên ngoài đối mặt với mưa gió?”

Hạ Lệnh Mị mím môi. Nàng đương nhiên luyện tiếc, cho dù Hạ Phân độc lập, bên người có nhiều người chiếu cố hơn nữa, nhưng đó là con của nàng, là cốt nhục do nàng mang thai mười tháng sinh ra, trải qua bảy năm, Hạ Phân là tất cả của Hạ Lệnh Mị.

Nhưng mà muốn nhập Phân nhi vào Ưông gia, nàng chưa bao giờ lo lắng đến chuyện đó.

Hết thảy mọi thứ ở thời điểm Hạ Phân chưa ra đời, đã do trưởng bối của Hạ gia quyết định. Không phải nói thay đổi là có thể thay đổi liền.

Hạ Lệnh Mị bóp chặt năm ngón tay vào lòng bàn tay, cười khổ nói: “Thiếp phải cam chịu. Phân nhi không phải là đứa nhỏ tầm thường, hắn khác với những đứa nhỏ khác là không sở hữu linh thức. Ở trong rừng rậm, hắn gọi đánh mùi con người, gọi truy lùng. Thời điểm ở trên biển, hắn cũng trải qua sinh tử. Chẳng cũng muốn biết chứ? Thời điểm hắn giết người điên loạn, ánh mắt hơi hơi thay đổi, tay chân càng thêm linh hoạt, thần thức chuyên chú, chiêu thức của hắn... Cơ hồ là vô sự tự thông*, có trực giác của dã thú, có thể nhanh chóng công kích mạch máu của địch nhân, một kích lấy mạng. Ví thế, Ngũ thúc từng dạy võ nghệ cho hắn, tại thời điểm bình thường hắn có căn cốt không tệ, là đứa nhỏ hữu dũng hữu mưu. Nhưng mà khi gặp phải sinh tử, dường như trong cơ thể hắn máu sẽ sôi trào, hắn trở nên khát máu, không khống chế được giết người, khi đó chiêu thức hắn dùng không còn là võ nghệ của Hạ gia, mà là trên chiến trường tôi luyện qua, sát chiêu trực tiếp.”

*Vô sự tự thông: ý là tự mình lĩnh hội

Hạ Lệnh Mị nhìn không được run rẩy, dị thường thống khổ: “Phân nhi, hắn hưởng thụ chiến trường đầm máu. Ngũ thúc nói hắn là chiến trường sinh ra Tu La!”

Ưông Vân Phong nhướn chân mày: “Nàng chưa bao giờ nói qua chuyện này với ta.”

Hạ Lệnh Mị cười khổ lắc đầu: “Trừ bỏ vài vị trưởng bối, có rất ít người biết chuyện này. Cho dù là ở binh doanh Hải Bình, mọi người chỉ biết hắn là một đứa nhỏ võ công cao cường.” Nàng quay đầu đi, tựa hồ nhớ đến trước kia: “Chàng hắn là có nghi vấn. Lần trước chúng ta bị đuổi giết, Phân nhi mang theo nhiều người bên cạnh như vậy, tại sao hắn cả người đầm máu, mà những người đuổi giết kia chết hết.... Cơ hồ phân nửa là đầu lìa khỏi thân? Âm vệ cùng ảnh vệ đều trải qua dạy dỗ nghiêm khắc, cho dù ám sát cũng rất ít khi lấy đầu người ta, loại chết này quá mức hao phí tinh lực và thể thâm, nếu không phải có thâm cừ đại hận ai lại đi lấy đầu người? Bảo toàn thi thể, là tôn trọng địch nhân.”

“Nàng nói là, Phân nhi thích chặt bỏ đầu người?”

Hạ Lệnh Mị nghiêng ngả lao đảo vào trên ghế dựa. Nàng hiện tại là một mẫu thân thống khổ vì đứa con dị thường, nàng thực bàng hoàng, cũng càng thêm tự trách, vì sao con của mình là một sát nhân điên cuồng? Có phải là nàng sai rồi không? Nếu đứa nhỏ chưa từng cùng nàng đến chiến trường, có phải cũng không trở thành Tu La hay không?

Ưông Vân Phong vẫn như cũ có nghi vấn: “Nàng nói là chém giết trên chiến trường, cho dù lần trước bị đuổi giết, cũng không phải ngay từ đầu sẽ lấy mạng người.”

Hạ Lệnh Mị bình tĩnh lại: “Chỉ vào lúc sống chết, thời điểm bị người vây giết.... Thiếp đã thấy vài lần, Ngũ thúc cũng phát hiện, sau đó thử cố gắng quan sát. Bọn họ để hắn một mình trên con thuyền hải tặc, khi đó hắn mới ba tuổi...” Bất thành lời, Hạ Lệnh Mị yên lặng rơi lệ, trái tim nàng tựa hồ bị dây xích sắt buộc chặt, càng lúc càng chặt: “Hắn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết mờ ám mắt vô tội, nghe rằng cười với địch nhân xung quanh. Thời điểm bọn họ phân thân thấy hắn dưới đao kiếm. Sau đó.... Trong nháy mắt, hắn tựa như có tư tưởng dã thú, một ngụm cắn đứt yết hầu của đối phương. Nhiều máu tanh bắn tung tóe, tưới hắn thành một huyết nhân. Hắn đoạt đao của đối phương, tốc độ sét đánh, nhanh như thiểm điện, rõ ràng mà lưu loát chặt đứt mấy cái đầu người.”

Nàng kinh hãi nhìn chằm chằm Ưông Vân Phong, giống như một người mẹ bất lực đang tìm kiếm sự giúp đỡ từ thần linh, nhưng mà thần không có ở đây, nàng chỉ có thể chìm vào đầm lầy huyết nhục mơ hồ: “Một con thuyền hải tặc, gần cả trăm người, hắn trong một ngày một đêm, tàn sát hết tất cả mọi người.”

Ưông Vân Phong cảm thấy ngực dị thường nặng nề, cuối cùng hắn hiểu được, vì sao đối mặt với thời điểm huyết tinh, Hạ Phân không một chút e ngại. Hắn tựa như một tướng quân chinh chiến hằng năm trên chiến trường, đứng trên đồi hải cốt, không nhìn thấy mạng người.

“Ngũ thúc nói, Phân nhi là đứa nhỏ sinh ra ở chiến trường, khi hấn còn sống phải vượt qua trong giết chóc.”

Uông Văn Phong phát hiện: “Nhưng hấn cũng không có giết người ở thư viện Bạch Lộ.”

Hạ Lệnh Mị ngừng một chút, muốn đi rót một ly trà, nâng ấm trà run run, làm nước trà đổ hết cả lên mặt bàn. Nước trà mang theo hơi ẩm, nhưng lòng bàn tay chạm vào chỉ thấy dị thường lạnh như băng.

Hạ Lệnh Mị không nói gì, Uông Văn Phong hồi tưởng ngôn hành của Hạ phân trong thời gian đó một lần, càng nghĩ càng kinh sợ: “Chẳng lẽ là do học tập?”

Hạ Lệnh Mị ngưng, sau một lúc mới nói: “Đúng. Trên chiến trường giết người là do hấn sống dưới trực giác làm việc, hiện tại, tính mạng của hấn không cần lo lắng, cho nên hấn bắt đầu gia nhập võ nghệ Hạ gia, thứ... Giết người không thấy máu.”

Không biết vì sao, chính là năm chữ như vậy khiến cho lòng bàn chân của Uông Văn Phong lạnh đi, thấy lạnh cả người cho tới tận gáy.

Loại chuyện giết người không thấy máu này, đối với quan văn khoa môi múa mép mà nói dễ như trở bàn tay. Mồm mép là đao kiếm của bọn họ, không thấy máu cũng đã làm cho đối phương sống không bằng chết.

Đối với hoàng gia mà nói, giết người không cần đao, chỉ cần phân phó đi xuống, tự nhiên có người cầm đao thay bọn họ dẹp bỏ chướng ngại vật. Quyền lợi chính là đao, giết một người không cần sợ, giết cửu tộc mới là đại sát chiêu.

Mà Hạ Phân giết người không thấy máu, là nhắm vào một người, chậm rãi biến thành một đám người. Hạ Phân không thấy máu là làm cho người khác không nhìn thấy ngoại thương, trực tiếp công kích bên trong, cho gan của người nát vụn trong nháy mắt, cũng đủ để cho người mỗi ngày thống khổ vạn phần, giày vò cả ngày lẫn đêm cho đến lúc không chịu đựng được nữa mà chết. So với một đao chém rơi đầu người còn tàn nhẫn hơn, càng không có nhân tính.

Hạ Lệnh Mị hiểu biết nhiều hơn, tuy rằng một tháng không ở bên cạnh Hạ Phân, nhưng ảnh vệ luôn báo cho nàng mọi cử động của thằng bé. Nàng tự nhiên nhìn thấu dụng ý của võ sinh khi dạy cho hấn võ nghệ. Hạ Phân ở Hạ gia, khác với văn võ của con trai trưởng, cũng không cùng con vợ kế học linh tính, hấn căn bản không chỉ định lão sư. Hấn ở bên người ảnh vệ, đi theo nhóm này học tập thuật giết người âm u, mịt mờ và tàn nhẫn.

Uông Văn Phong tâm loạn như ma.

Hấn cũng không thể nào nghĩ rằng con của mình là tên giết người điên cuồng.

Nhi tử của quan văn cư nhiên là tên giết người!

Nếu bị bọn quan viên trong triều biết được, đừng nói Hạ Phân, mà ngay cả Uông Văn Phong cũng sẽ bị chìm ngập trong khiêu khích châm chọc của nhiều người.

Điểm này, người Hạ gia biết, Hạ Lệnh Mị càng hiểu được lợi hại của việc này. Nàng không sợ Uông Văn Phong bị tổn thương, nàng sợ chính là đứa con duy nhất trở thành cây đao trong tay kẻ thù, đưa Uông gia và Hạ gia cùng xuống địa ngục. Nàng cũng chỉ có thể quyết định: “Phân nhi không thể tới Uông gia, hấn không phải của người...” nàng nhả ra hai chữ, “Nhi tử.”

Oành một tiếng, chuông tay của Uông Văn Phong cơ hồ làm rung chuyển toàn bộ bàn gỗ con hoa lê: “Phân nhi là nhi tử của ta, người không thừa nhận cũng được.”

Hạ Lệnh Mị ngẩn ra, đứng lên cả người cơ hồ run run. Cánh môi của nàng run run, khiếp sợ nhìn Uông Văn Phong. Hấn điên rồi sao? Hấn lại nói Hạ Phân là nhi tử của hấn. Hấn có biết một khi Hạ Phân họ Uông, làm phụ thân, Uông Văn Phong sẽ gánh vác hết thảy giết chóc trách nhiệm sau lưng hay không? Hạ gia có thể an bài Hạ Phân đường ra, hơn nữa sớm đã chuẩn bị tốt cho tương lai của Hạ Phân, nhóm phụ tá Hạ gia đã sớm tìm ra cách bảo hộ Hạ Phân, cũng như biến Hạ Phân thành thanh đao lợi hại của Hạ gia.

Hạ gia có thực lực, cũng có quyết đoán bao dung cho tất cả của Hạ Phân!

Uông gia không thể. Đừng nói làm Ngự Sử, cho dù thân là tộc trưởng, Uông Văn Phong cũng không thể.

Điểm này, ban đầu trong ba năm gả cho Uông Văn Phong, Hạ Lệnh Mị đối với nền tảng của Uông gia sớm đã một lòng. Nàng biết, nàng cũng hiểu được, cho nên lúc trước chỉ có thể đồng ý sự sắp xếp của Hạ tướng quân, phục tùng các quyết định của trưởng bối Hạ gia, ai cũng không thể thay đổi.

Uông Văn Phong nắm chặt bả vai của Hạ Lệnh Mị, cường điệu: “Phân nhi là con trai trưởng của Uông gia, hấn phải nhận tổ quy tông.”

Hạ Lệnh Mị mặt không chút thay đổi: “Ta không đồng ý. Hạ gia cũng sẽ không đồng ý.”

“Hấn là con ta, Hạ gia các người không có quyền cướp hấn đi.”

Hạ Lệnh Mị tránh khỏi trời buộc của hấn: “Người không có cách nào bảo vệ hấn, hấn ở Uông gia sẽ bị hủy đi tất cả.” Trong đó bao gồm người, ta và cả Uông gia.

Uông Văn Phong phút chốc cười, nói khẳng định: “Người thừa nhận. Phân nhi là con của ta.”

Hạ Lệnh Mị trong lòng chùn xuống. Nàng trấn định, nhìn Uông Văn Phong: “Phải, hần là con của ngươi. Phân nhi này, chữ Phân, ta nghĩ ngươi đầu tiên nghe, liền biết rõ ràng hàm nghĩa của nó rồi.”

Nàng đẩy hần ra, trầm đĩnh tiết thiết* nói: “Phân nhi, cho dù là con trai trưởng của ngươi, cũng không thuộc về Uông gia.” Dứt lời, không nhìn tới khuôn mặt đầy khiếp sợ của Uông Văn Phong nữa.

Hạ Lệnh Mị đi lại loạng choạng, đi từng bước trở về phòng, chung quanh ngỡ ngàng. Có lẽ, không chỉ Hạ Phân không có cách nào trở lại Uông gia, mà ngay cả Hạ Lệnh Mị cũng muốn rời đi.

Là lúc không người, Hạ Lệnh Mị mới gỡ bỏ cả người kiên cường, bùng kín mặt, xuất hiện sự hối hận cùng không cam lòng.

Con hần, Phân nhi của nàng.

Đều do nàng, đều do chính nàng, hết thảy đều do nàng sai.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Ánh hoàng hôn cuối cùng biến mất dưới tường thành Bắc Định, ở ngã tư đường vô cùng náo nhiệt, đèn lồng màu đỏ tươi đã được thắp sáng, như là Địa Ngục đến Quỷ Hỏa, ở trong gió thu lúc sáng lúc tối.

Uông Văn Phong một mình du đãng ở trên phố, trong khoảng thời gian ngắn không biết muốn đi đâu, làm cái gì.

Cách đó không xa có hai gã nam tử một lớn một nhỏ đang đi tới, người to lớn kia xa xa nhìn thấy hần khoát tay chào hỏi: “A, đây không phải là Uông Văn Phong sao?”

Nhỏ (tiểu nhân) kia cười vẻ mặt hiền lành: “A, quả nhiên là Uông Ngự Sử.”

Uông Văn Phong cảm thấy đau đầu. Hôm nay là mọi việc không nên, ở trong phủ sợ hãi cùng Hạ Lệnh Mị, đi ra ngoài lại gặp người không muốn gặp nhất là hai phụ tử này.

Người lớn kia bắm hần không tha: “Đừng vô tình như vậy, hôm nay ta mang theo bạc không cần ngươi mời khách uống rượu. Đi một chút, chúng ta dạo thanh lâu đi.”

Người nhỏ phụ họa theo: “Phụ. Phụ thân nói, hôm nay hần muốn dẫn ta đi trải nghiệm. Uông đại nhân cùng nhau đi.”

Uông Văn Phong hất tay áo ra, gương mặt người lạ chớ vào: “Ta không đi. Hai vị nếu không sợ vị Băng Sơn mỹ nhân ở nhà biết được, tốt nhất không cần đi.”

Cả thành Bắc Định, chân chính có thể để cho Uông Văn Phong xưng là “Băng Sơn mỹ nhân”, cũng chỉ có ở nơi thâm sâu ở trong hoàng thành của Hoàng hậu nương nương rồi. Đùng vậy, phụ tử một lớn một nhỏ này là hai người hảo sắc cùng quyền thế, cũng chính là Hoàng đế và Thái tử.

Hoàng đế lão tử không sợ trời không sợ đất, rung đùi đắc ý phe phẩy quạt: “Sợ cái gì. Mỹ nhân nhà ta so với cộp mẹ nhà ngươi thông tình đạt lý hơn. Hơn nữa, không phải chỉ mình ta đi chơi, ta là mang theo nhi tử đi trải nghiệm.”

Hừ, trong nhà dù cho hai băng sơn mỹ nhân hỏi đến, hết thảy đổ cho nhi tử nhà ngươi là được, ha ha, trong lòng hoàng đế cười to.

Thái tử cũng không làm: “Ta là trẻ con, cái gì cũng không biết. Phụ thân chính mình nói, muốn say nằm gối đầu bên mỹ nhân, theo ra không có vấn đề gì.” Thái tử một phát bắt được ống tay áo của Uông Văn Phong, “Uông đại nhân, ngươi nhất định phải nhìn rõ mọi việc nha.” Quan trọng nhất là, đến lúc mà Hoàng hậu hỏi đến, Uông Văn Phong ngươi nhất định phải làm chỗ dựa thay cho thái tử ta, nói cho hoàng hậu: hết thảy đều là lỗi của Hoàng đế, hoàng đế rất hảo sắc, hần còn phá hư con trai của mình là thái tử, tôi không thể tha thứ!

Uông Văn Phong ót gân, hai tên Phi Long* chết tiết này!

*phi long: béo, mập.

Ở trên đường cái tại quán Tần lâu do dự, cuối cùng Uông đại nhân thân hình to lớn chấn động, đối với một đám Tú bà cười dâm lăng cùng đám thanh lâu nữ tử đang xem kịch vui, nói: “Ai dám kéo chúng ta vào cửa, ngày mai cứ chờ quan phủ đến phong điểm* đi.”

*điểm nhà trọ, khách điểm.

Sắc mặt mọi người đại biến. Ông đại nhân, Ông Ngự Sử, tạm biệt ngài, chúng ta không tiễn a! Thuận tiện, đưa hai vị tổ tông này mang đi đi, mau mau mang đi, chúng ta chưa thấy gì hết.

“Ai.....”

“Ai.....”

Một lớn một nhỏ thờ dài.

Đại sắc long đưa cái chén đến trước mặt tiểu phi long để hắt rót rượu: “Hôm nay tâm tình Ông đại nhân không tốt a.”

Tiểu phi long càng thêm ủ rũ: “Hôm nay, người ủy khuất là ta nha”, rõ ràng là ta đã chịu đựng bị đánh, “Vì sao còn muốn cho ta xem sắc mặt nghĩa phụ của đã tiểu báo*?”

*đã tiểu báo: ở đây đang nói Hạ Phân

Ông Văn Phong mắt điếc tai ngơ, chính mình tự lấy bình rượu, sáng khoái uống một ly.

Đại sắc long vuốt cằm tron bóng: “Khẳng định là Ông đại nhân bị cộp mẹ từ bỏ.”

Tiểu phi long học theo vuốt chính mình. Mặt bánh bao: “Ta cảm thấy, Ông đại nhân hẳn là bị đã tiểu báo đánh rồi.”

Hai người hồn đần không tim, không phổi, người một lời ta một lời, giải trừ nỗi sầu cho Ông Văn Phong bằng cách rót rượu, liền nói từ trên trời dưới đất Ông Văn Phong đáng thương nhất, gieo gió gặt bão không thể tha, rất vô lại.

“Hoàng... Lão gia, người nói, Ông Văn Phong ta có phải thực uất ức hay không?”

Đại sắc long vô tội nói: “Ta nghĩ đến điểm này thành Bắc Định ai cũng biết.” Hắn uống rượu, tựa tiểu phi tiểu: “Người há chỉ là uất ức, người quả thực chính là phê vật. Cho dù là Ngự Sử, kia thể nào lại thú một chính thể, hai cái vợ nhỏ cũng không có. Người nhìn người đi, nói cái gì tu thân dưỡng tính, cư nhiên làm bọn quan viên trong sáng trong tối ngấm tưng mỹ nhân cho người; Hạ gia nhiều nữ tử như vậy, người cưới ai không cưới, cưới cái cộp mẹ kia, suốt ngày gia đình không yên. Nhiều năm như vậy, một cái nhi tử đều không có, làm cho người ta hoài nghi người có bệnh không tiện nói ra. Còn có, không có nhi tử thì thôi, cư nhiên còn không chịu cho đứa nhỏ làm con thừa tự, cuối cùng đánh mất vị trí tộc trưởng. Ông Văn Phong, người khác đều nói người là chính nhân quân tử, trong mắt ta kỳ thật người chính là kẻ ngu dốt.”

Tiểu phi long nghi hoặc: “Vị tộc trưởng rất quan trọng sao?”

Đại sắc long giải đáp: “Đương nhiên quan trọng. Tộc trưởng của một thế gia, có thể nắm trong tay mọi thế lực của con em thế gia. Nếu một là một chiếc đĩa, một thế gia thì cần phải là vô số chiếc đĩa. Người có thể dễ dàng bẻ gãy một chiếc đĩa, nhưng mấy trăm chiếc đĩa đây? Nếu như người phải bảo vệ một người, người dựa vào sức mạnh của một mình người đi bảo vệ hắn, vẫn là lợi dụng quyền lực, làm cho mấy trăm người đi bảo vệ hắn tốt?”

Tiểu phi long gật đầu, tỏ vẻ rõ ràng rồi: “Ví dụ như, ta ở thư viện đọc sách, ai đắc tội ta, không cần chính mình tự đi giáo huấn hắn, chỉ cần kêu thù hạ đi trừng phạt đối phương là được rồi. Một người đấu không lại đối phương, vậy hai người, hai người không được liền ba người.” Tiểu thái tử quả nhiên ghi hận trên người Hạ Phân.

Đại sắc long tỏ ý tán thành: “Nếu các người tiểu bối muốn làm, như vậy liền nói cho đại nhân. Làm cha của người, ta sẽ tìm cha của đối phương quyết đấu.” Quả nhiên, ở trong này gặp Ông Văn Phong là giả, hôm nay Hoàng đế người không phải ở trên đường tiếp đãi người, là chạy tới Ông phủ tìm Ông Văn Phong, thì con của mình xa gần đi?

Ông Văn Phong căn bản không nghe thấy hai người kia nói chuyện, hẳn một lòng ở phía trước chiếc đĩa kết luận: “Nếu, ta một lần nữa trở về vị trí tộc trưởng, có phải có thể bảo hộ người quan trọng hay không?”

Hoàng đế rất có thâm ý ném cho Ông Văn Phong một cái liếc mắt, tư thái tiêu sái nâng lên bầu rượu, rót chất lỏng trong suốt vào trong ly rượu. Rượu càng nhiều, ánh mắt Hoàng đế càng sâu: “Đại khái Ông gia các người từ kiến quốc tới nay chính là Ngự Sử thế gia. Các người hiểu được âm mưu quyền mưu, am hiểu nhất chính là không chế lòng người, các người chân chính là quan văn. Người có biết quan văn nhược điểm là gì không? Chính là không đoàn kết, thích tự gánh vác, cảm giác, cảm thấy thế nhân không ai hiểu được chính mình, giả thanh cao, giả nhân nghĩa, giả hiền lành. Quan văn a, người cho hắn địa vị cao, bọn đã đã cảm thấy chính mình là thiên hạ đệ nhất, ăn hối lộ trái pháp luật rất xấu xa, một bên thu bạc còn muốn người khác tán dương bọn họ thanh liêm, một bên tư lợi còn một bên nói chính mình vì nước vì dân trước sau đó mới đến bản thân, bản nước cầu vinh cũng không đủ. Người cảm thấy một đám quan văn cùng một chỗ, cho dù đề cử Thừa tướng, người phía dưới đều thật sự phục tùng sao? Bọn họ có thể bằng mặt không bằng lòng hay không, có thể lừa trên gạt dưới hay không?”

Thái tử trầm tư, hỏi: “Phụ thân, người nói Ông gia đều là văn thần, như vậy tộc trưởng văn thần kỳ thật chính là gian thần lớn nhất, đúng không?”

Hoàng đế sờ đỉnh đầu Thái tử: “Ồ thịnh thế, gian thần nhiều nhất chính là tham quan. Một mình người không kham, nhưng người không thể nói gia tộc của người mọi người bên trong không tham. Một người chính trực được đề cử vị trí tộc trưởng, người đối diện tộc mà nói là phúc, đối với mình mà nói là họa. Khi đó người nhà dùng tộc trưởng lừa gạt người ngoài, là một lá chắn, cũng là một cái bia ngắm. Ngoại nhân muốn công kích gia tộc của hắn, nhất định phải kéo tộc trưởng xuống trước. Nhưng bề ngoài của gia tộc văn quan, có mấy người lo lắng thay cho tộc trưởng? Có mấy người vì gia tộc cường đại? Bọn họ chính là dựa vào danh vọng của tộc trưởng, bí mật tích lợi cho bản thân mà thôi. Tộc trưởng làm cho gia tộc cường đại, đó là tộc trưởng

phải làm; tộc trưởng làm cho gia tộc suy bại, đó là tộc trưởng vô năng, bọn họ có thể đưa tộc trưởng lên đoạn đầu đài, làm người chịu tội thay, sau đó khóc rống, lau nước mắt một cái liền tuyển người khác tiếp tục chịu tội thay, tiếp tục che chắn gió mưa cho bọn họ, làm thế thân giải quyết chuyện khó khăn.”

Thái tử thở dài, vì Uông Vân Phong tiếc hận: “Uông đại nhân, người thật đáng thương.”

Uông Vân Phong cũng không để ý chính mình, hắn tự hỏi Uông gia có thể bảo hộ Hạ Phân hay không, có thể bảo toàn cho thể diện của mình bình an hay không.

Năm đó hắn chỉ từ giả vị trí tộc trưởng, kỳ thật cũng là nhìn thấy được sắc mặt giả nhân giả nghĩa của tộc nhân. Hắn không nghĩ lưng đeo nội bộ gia tộc hư không, dùng tiền đồ của chính mình giành lợi ích cho gia tộc.

Uông gia, kỳ thật chính là thanh danh không cương trực hư ảo mà thôi.

Như vậy gia tộc, làm sao có thể đủ mạnh để bảo hộ Hạ Phân, làm sao có thể đủ chống cự sai lang hổ báo của triều đình.

Uông Vân Phong cảm thấy mình là một con thú bị vây, bị triều đình vây khốn ở giữa núi rừng, chung quanh có hổ, sói hoang, có liệp ưng. Mà hắn, ôm trong ngực mình con trai duy nhất, đối mặt với ánh mắt quỷ bí sau rừng cây, che trước người Hạ Lệnh Mị. Có lẽ, ngay sau đó trong lòng đứa nhỏ sẽ bộc phát bản tính tàn nhẫn thị huyết, đưa địch nhân vào chỗ chết; có lẽ, phía sau hắn có địch nhân, trong lúc hắn lơ đãng sẽ kéo Hạ Lệnh Mị bên người mình, xé rách nàng.

Uông Vân Phong không sợ trời không sợ đất, cả người mồ hôi lạnh, lần đầu tiên ám toán đã qua nhiều năm rất nhiều địch nhân, làm cho biết bao gia quyến coi hắn là cây đinh trong mắt, cái gai trong thịt, hận không thể đưa hắn nhổ da lóc thịt, chết không toàn thây.

Trong đó, không biết bao nhiêu người muốn đưa thể diện hắn lên đoạn đầu đài, làm hắn nếm thử cảm giác thống khổ khi mất đi thân nhân, làm cho hắn cô đơn cả một đời.

“Chỉ là”, thanh âm cười nhạo của Hoàng đế một lần nữa vang lên, “Bia ngấm có lớn hơn nữa, chỉ cần hắn có núi lớn cường đại dựa vào, căn bản không cần làm thế thân vũ tiễn*. Các quan văn nhiều hơn nữa, bọn họ cũng chỉ là quân cờ trong tay đế vương.” Hắn đặt mạnh ly rượu xuống bàn, cái chén trong nháy mắt xuất hiện vết nứt, lúc này hắn không còn là nam tử ăn chơi lêu lổng, mà hắn là đế vương, là chúa tể nắm trong tay vận mệnh của mọi người: “Ta cho bọn họ sống, bọn họ mới có thể sống; ta muốn bọn họ chết cạnh ba, bọn họ tuyệt không thể sống đến cạnh năm.”

*thế thân vũ tiễn: vũ tiễn (mưa tên) ý chỉ là bia đỡ đạn cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Thời điểm rời khỏi quán rượu, đèn hoa rực rỡ đã được thấp lên. Ở ngã tư chợ rộn ràng náo nhiệt, người đến người đi.

Hoàng đế không muốn ngồi xe ngựa, khó có thể xuất môn một chuyến, hắn thực sự không có đủ kiên nhẫn cho những loại trói buộc, cũng không quan tâm vệ quân quan tâm như thế nào, chính mình leo lên con ngựa trắng, thuận tiện bế Thái tử lên ngựa, để hắn ngồi trước ngực, cẩn thận bảo hộ hắn.

Khi làm động tác này, hắn nhìn thấy khóe mắt Uông Vân Phong dự tợn. Không phải là con trai ruột sao! Uông Vân Phong hắn sớm hay muộn một ngày nào đó cũng sẽ có nhi tử ôm vào ngực, đắc chí cái gì chứ.

Hoàng đế nhíu mày dưới, khẽ cười nói: “Kỳ thực hỗn tiểu tử không họ Uông cũng tốt. Tiểu bối Hạ gia, cùng vợ con ta cãi nhau đó là nhóm đường huynh đệ cùng chơi đùa ồn ào, thay đổi họ khác, còn không có phần vinh hạnh đặc biệt này đâu.” Nói xong, còn sờ đầu Thái tử: “Hắn nếu họ Uông, khó tránh khỏi dính phải bản tính gian manh của bọn quan văn các người. Tâm bất chính, làm người không thành, còn võ nghệ cao cường chính là vị quan được ưu ái, có thể bảo vệ quốc gia, trấn quốc tướng quân, cũng có thể làm loạn triều cương họa quốc gian nhân. Uông Ngự Sử, người muốn hắn đi đường nào?”

Uông Vân Phong nén giận.

Thâm ý lần này của Hoàng đế, nói trắng ra là cho Thái tử một lợi thế. Hạ gia là nhà ngoại của Thái tử, tiểu bối Hạ gia về sau tự nhiên chính là quân cờ trong tay Thái tử. Quan văn là trắng, ngũ quan là đen. Hạ gia tuy trong tay có ánh vệ, nhưng đều dùng để bảo vệ người trong nhà, không nguy hại đến chút xíu hoàng quyền.

Phần đông quan văn Hạ gia, thân cư có vị trí cao rất ít, đây là đại tộc thế gia tự mình bảo vệ chi đạo. Nhiều người địa vị cao, tâm tư liền hỗn tạp, sẽ uy hiếp lực của gia tộc. Cho dù là quan viên dưới tam phẩm, đó cũng là người đình hai, nên đặt ở chỗ địa phương, không nên quá giới hạn. Tựa như một gốc cây đại thụ, nó không nhất định là cao nhất, nhưng phải sum xuê, cành lá đủ ra rộng khắp, đã chịu nhiều mưa gió nhất. Ở trong rừng xanh um tươi tốt, mất người đầu tiên sẽ không để ý tới, mất thứ hai, thứ ba đều sẽ chú ý tới.

Quan văn là lá cây, võ quan chính là nhánh cây đại thụ. Nhánh cây ít, nhưng tráng kiện, bám sâu vững vàng, rắc rối khó gỡ làm cho người ta khó có thể từ tận gốc. Thời điểm mỗi khi gặp phải mưa to gió lớn, mặc kệ lá cây bị đánh tán bao nhiêu, chỉ cần đương sự bất động, cây này như cũ có thể sống. Ngũ gia Hạ gia Hạ Tường Dân chính là thân cây quan trọng nhất của Hạ gia, quan nhất phẩm đại tướng quân cũng không ở trong triều đình, phải đi trú đóng bờ biển, không chế một phần ba binh quyền Hải Bình, đại khái cũng ổn định căn cơ của Hạ gia.

Trường bối Hạ gia có văn có võ, trong văn học có nhiều tiểu bối xuất chúng có rất nhiều đứa nhỏ, nhưng nổi tiếng võ nghệ thì rất ít. Tam phòng Hạ gia đã xuất giá Hạ Lệnh Mị có nhi tử coi như có một người, có đứa nhỏ đi nữa thì cũng là hạng người bình thường.

Hai vị ca ca của Thái tử sớm đã hiểu rõ uy hiếp của Thái tử, từ sớm đã lôi kéo không ít sức lực của võ tướng. Nhị Hoàng tử thì tự mình huấn luyện quân đội, nói là về sau vì Thái tử đệ đệ bảo vệ ranh giới. Lời hay thì ai cũng thích nghe, nhưng Hoàng đế lại không tin tưởng. Hoàng đế cần là một người không uy hiếp địa vị của Thái tử, thay Thái tử nắm lấy binh quyền. Người như vậy chỉ có thể chính mình bồi dưỡng, cũng có thể theo phía sau Thái tử trong lúc đó lạm quyền một chút. Thật sự không được, khiến cho quan văn Hạ gia đứng đầu, đối lập với Hạ gia trong đó chọn một người làm quan võ làm đầu đàn, duy trì cân bằng.

Nào biết được rằng, nửa đường từ trên trời rơi xuống đã tiểu báo như Hạ Phân. Không sợ trời không sợ đất, khó được là tuổi còn nhỏ, tính tình còn chưa được mài dũa. Thái tử nếu thuận phục được thú vật này, toàn lực của Hạ Phân sẽ dâng cho Thái tử, thay Thái tử loại bỏ hết mọi chướng ngại. Hạ Phân, chính là dã thú hung mãnh ngồi bên chân Thái tử. Thời điểm sử dụng, có thể cho dã thú cắn chết con mồi, không phải thời điểm, giết dã thú ăn thịt cũng không cần phí sức lực của người nào.

Hoàng đế nghĩ đến lâu dài, Ôn Vân Phong suy nghĩ là tính mạng của Hạ Phân.

Hoàng đế nói lần này đã muốn bố thí ân huệ, làm cho Ôn Vân Phong buông tha cho thân phận con trai trưởng của Hạ Phân, vì Hạ Phân vinh hoa phú quý ngày sau trải ra muôn ngàn cánh hoa rực rỡ. Hoặc là, cố ý muốn Hạ Phân trở thành con trai của Ôn Vân Phong cũng được. Chỉ là, Hoàng đế sẽ không để hắn trở thành con cò trong tay của những hoàng tử khác, uy hiếp ngôi vị Hoàng đế. Một khi Ôn gia có bất kì vọng niệm, Hoàng đế không quan tâm, tự tay thay Thái tử bình ổn chướng ngại vật, khiến Hạ Phân trở thành vật hy sinh dưới hoàng quyền thay đổi.

Cái này chính là thoa một ít mật ong lên đao nhọn, để ngang trước cổ trước mặt Ôn Vân Phong, hỏi hắn: người là muốn nhi tử nhận tở quy tông, cuối cùng bị mất mạng, hay là muốn hắn bình an cả đời phủ sạch không một chút quan hệ với Ôn gia?

Ôn Vân Phong rất muốn lớn tiếng tuyên bố: hắn là con trai của Ôn Vân Phong ta!

Nhưng mà, vào giờ phút này, Ôn Vân Phong cánh môi khép mở mấy lần, nuốt hai chữ “nhi tử” nặng như nghìn vàng vào trong bụng.

Con ngựa trắng lộc cộc đã đi xa, mang trên lưng nó áp lực vô hình dần dần tản đi.

Ôn Vân Phong vẫn không nhúc nhích, một lúc sau mới giật mình tỉnh lại, trong hai mắt vô thần, chỉ cảm thấy tay chân đều chết lặng, trên lưng đã ướt mẫm lớn mồ hôi.

Sắc mặt hắn tái nhợt, vừa mới nâng bước chân thiếu chút nữa cả người quy xuống.

Đau quá!

Hắn chưa bao giờ biết, người có thể đau đến thế này, mỗi một lỗ chân lông, mỗi một mạch máu, mỗi một cơ bắp, thậm chí nội tạng bên trong đang trở mình khuấy đảo, làm cho hắn nôn ra một búng máu.

Hắn chống đỡ tại cửa tiệm rượu, căn bản không có cách nào di chuyển. Trong tầm mắt không quan tâm đến người đến người đi, sẽ không ai đến hỏi nỗi thống khổ của hắn.

Hạ Lệnh Mị ở nhà chờ Ôn Vân Phong đến mắt hồn mất vía. Nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, tựa hồ, trong nháy mắt già đi mười tuổi.

Ôn Vân Phong nâng lên mí mắt, một lúc sau mới thấy rõ người đối diện, cười khổ một tiếng, đưa tay ôm chặt lấy nàng. Ôm nhanh như vậy, xương cốt gần như đều phải bóp nát. Hạ Lệnh Mị căn bản không biết, sau khi hắn đi ra ngoài thì gặp ai, xảy ra chuyện gì, nhưng là nhìn bộ dạng buồn của hắn không tiếng động, những lời giải thích đều không thể nói ra.

Ôn Vân phong không phải là công tử thế gia chưa từng trải qua mưa gió, hắn về nhà trong lúc này cũng đã quẳng những câu hỏi cần hỏi sang một bên, trong lòng có quyết tâm. Chính là, quyết tâm kia không thể nói, trực giác hắn cảm thấy sẽ làm Hạ Lệnh Mị thương tâm.

Nhất định năm đó, nàng đã hao tổn tâm tư an bài tương lai của Hạ Phân. Tính tình nàng kiên cường quyết đoán, làm sao hiểu ý cam tâm tình nguyện tha thứ người bên ngoài quyết định sự sống còn của Hạ Phân. Chính là, một mình nàng phản kháng quá nhỏ, không thể lay động toàn bộ quyết định của Hạ gia.

“Nếu nàng vẫn như trước kia tin tưởng ta như vậy, sẽ không muốn can thiệp chuyện tình của Phân như. Hắn là trưởng tử của chúng ta, ta sẽ không để cho hắn lưu lạc bên ngoài chịu nhiều ủy khuất, cũng sẽ không để cho ngoại nhân an bài sự sống chết của hắn.” Ôn Vân Phong dùng một chút, nắm chặt hay tay nàng: “Ta sẽ bảo hộ hắn, đau thay hắn, dung túng tất cả của hắn, sẽ không để cho hắn đi qua con đường của ta.”

Quá khứ Ôn Vân Phong là một hiếu tử. Mệnh lệnh cha mẹ chỉ là kim chỉ nam, cho hắn đi hướng đông hắn tuyệt đối không đi hướng tây. Vì hắn giành

được thanh danh tốt, đáng giá hy sinh vì người đối diện. Người nhà vì hấn an bài con đường bằng phẳng, vì hấn an bài thê tử thích hợp, thậm chí đối với tính cách cũng đáp nặn hết toàn lực, chính là Uông Văn Phong tạo nhà của bảy năm kia. Nhưng là, cũng là do cha mẹ can thiệp, làm cho hấn mất đi người mình yêu nhất, làm hấn khẩn cầu người đối diện chạy càng xa càng tốt, thẳng đến một lần nữa theo đuổi Hạ Lệnh Mị, gặp được Hạ Phân.

Hai mươi năm nhân sinh của hấn là một con rối, hấn hiểu được sự thống khổ thân bất do kỷ*, cho nên, hấn mới chấp nhận để Hạ Phân nhận tổ quy tông, hấn muốn cho nhi tử của mình thứ tốt nhất, tu do, làm cho con hấn có thể vô câu vô thúc** an bài cuộc đời của chính mình.

*thân bất do kỷ:

**vô câu vô thúc

“Nhưng là, Phân nhi sẽ mang đến cho chàng.”

“Sẽ không.” Uông Văn Phong cắt ngang lời nàng, trầm đình tiết thiết nói: “Một khi nhi tử của Uông Văn Phong ta gây ra lỗi lầm, vốn là nên để phụ thân thân sinh gánh vác, ta không oán không hối.”

Những lời này từ miệng nói ra, hấn phút chốc cảm thấy áp lực trên vai như giảm bớt: “Nàng là mẫu thân của hấn, hấn phạm vào lỗi lầm như vậy, nàng cũng có trách nhiệm. Nàng có thể danh chính ngôn thuận đánh hấn, mắng hấn, giáo huấn hấn, nàng có thể phạt hấn không cho phép ăn cơm, phạt hấn quỳ Từ Đường*, thậm chí có thể mang hấn đi nhận lỗi với người ta, những điều này nên do nàng, mẫu thân thân sinh làm mọi thứ.

*Từ Đường: nhà thờ tổ.

Nàng là mẫu thân của hấn, không phải nghĩa mẫu.

Nàng hấn là để hấn ở trước mặt mọi người gọi nàng là “mẫu thân”, mà không phải vụng trộm tránh ở trong lòng oán giận, thời điểm dạy dỗ hấn nên người, thứ nhất là để hấn dập đầu, nghiêm khắc dạy bảo hấn không được tự đắc tự mãn, mà không phải nhìn nhi tử do mình vất vả sinh ra, đi cảm tạ người ngoài, thời điểm nhìn người khác giáo huấn nhi tử của nàng, rõ ràng là lòng còn đau hơn nhưng phải nhẫn nại. Hấn nếu cưới thê tử, muốn nàng ngồi trên cao đường, uống trà của hấn, thay hấn trông nom hậu viện. Mặc kệ con dâu có nhiều năng lực, con dâu có bao nhiêu ngang ngược, người cũng có thể công khai yêu cầu nàng đứng ở bên cạnh nàng, xác lập quy củ, không cần lo lắng sẽ trở mặt thành thù với nhi tử.

Bởi vì có hấn, nàng có thể ở giữa chúng tỷ muội mà hãnh diện, có thể kiêu ngạo vì hấn, vì hấn chia sẻ hết mọi cực khổ, trở thành người phía sau giúp hấn vượt qua nhân sinh khốn khổ. Tất cả, đều là mọi chuyện mà người mẫu thân như nàng nên làm, làm trách nhiệm của nàng.”

Trong lòng Hạ Lệnh Mị phát run. Uông Văn Phong nói cho nàng biết hết những điều này, nàng cũng đã nghĩ đến, nàng thậm chí còn âm thầm khóc.

Nhi tử cùng nghĩa tử, chỉ khác nhau một từ, mà là một loại trách nhiệm.

Chỉ cần Hạ Phân họ Uông, nàng có thể không cảm ký, dạy hấn, không cần lo lắng một ngày nào đó, hấn bởi vì người ngoài châm ngòi sau lưng, không chút lưu luyến nào xoay người rời đi. Mà hấn rời đi, chính bởi Hạ Lệnh Mị là “nghĩa mẫu”, không phải là “mẫu thân”. Nàng không có tư cách quyết định mọi chuyện của hấn, không có tư cách nói mọi chuyện đều vì hấn.

Uông Văn Phong ôm chặt thê tử đang rơi lệ trong lòng. Hấn biết vì sao nàng khóc, trước kia sau lưng của nàng không ai chống đỡ, không ai chân chính lo lắng cho suy nghĩ của người mẫu thân là nàng, cũng không ai ở bên cạnh nàng vào thời điểm nàng bất lực, nói cho nàng: người không sai!

Hạ Lệnh Mị cỡ nào muốn nói cho Hạ Phân: người chỉ có một mẫu thân là ta, những người khác không thể cướp người đi.

Khi đó, nàng không dám nói; hiện tại, rốt cục cũng có người nói cho nàng, đi hưởng thụ trách nhiệm của một người mẹ, mọi thứ để ta gánh vác cho.

Lúc này đây, Hạ Lệnh Mị quyết định buông gánh nặng của chính mình, toàn tâm toàn ý tin tưởng Uông Văn Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Trời cuối cùng cũng sáng.

Uông Văn Phong ngồi trong thư phòng cả một đêm, đợi cho ánh mắt trời ảm áp chiếu vào cửa sổ, hấn mới từ trong trầm tư ngẩng đầu lên.

Quyển Thư trong nom hấn cả ngày lẫn đêm, một mồi không chịu được nữa, nhìn thấy hấn xuất môn, liền chạy nhanh hỏi: “Lão gia có muốn cùng phu nhân dùng bữa sáng hay không?”

Hôm nay là Mộc Tu*, không cần vào triều sớm, Uông Văn Phong không nói một lời đi về hướng hậu viện. Hấn quá mệt mồi, chuyện tình của Hạ Phân

giống như cự thạch áp đến ngực, trong thời gian ngắn khiến hần không thở nổi.

*Mộc Tư: gọi đầu, lễ ngày xưa làm quan cứ mười ngày được nghỉ một ngày để tắm gội, cho nên ngày lễ nghỉ bây giờ cũng gọi là hưu một nhật.

Sáng sớm trong đình viện, nơi nơi hoàn toàn yên tĩnh. Lá rụng mùa thu đã sớm làm đẹp ở trên bùn đất, lay dính sương sớm, trong cái chết lấp ló sự sống, không ngừng than thở.

Uông Vân Phong đi thông thả bước đến cửa chủ viện, Tụ Ngọc đứng lúc mở cửa viện, thấy hần thì cung kính khom người: “Lão gia, phu nhân vẫn còn đang nghỉ ngơi, vẫn chưa tỉnh dậy.”

Uông Vân Phong nghiêng đầu hướng vào bên trong, nhìn thoáng qua, một loạt cửa sổ chỉ mở ra vài cánh, nơi nơi im lặng, có vẻ nặng nề mà áp lực. Hần bước chân nhẹ nhàng đứng ở bên ngoài cửa, tựa hồ xuyên qua tầng tầng lớp lớp màn che, tĩnh lặng không tiếng động quan sát người nằm bên trong.

Cũng không biết đứng bao lâu, hần mới đi đến thiên phòng, để cho Bạch Nghiên Mộc hầu hạ tắm rửa, thay đổi xiêm y, một mình một người ăn một đồng điểm tâm, sau đó phân phó chuẩn bị xuất môn.

Tụ Ngọc cả kinh, thật cẩn thận quan sát sắc mặt của hần, trừ bỏ bên ngoài cứng rắn ra, do dự một lúc mới nhỏ giọng nói: “Phu nhân đêm qua trần trọc khó ngủ, trời gần sáng mới ngủ được. Nô tỳ.....”

“Không sao.” Uông Vân Phong biết Tụ Ngọc sợ hãi cái gì, trấn an nói: “Phu nhân tỉnh lại, người nói lại với nàng, nói ta đi tìm Phán nhi. Cách biệt lâu như vậy, ta cũng nên kiểm tra việc học của hần.”

Tụ Ngọc tái nhợt nghiêm mặt, thế nhưng so với Uông Vân Phong một đêm không ngủ vẫn còn bình thường, nỗ lực đi theo phía sau, tiễn Uông Vân Phong ra phủ.

Uông Vân Phong vẫn phái người theo dõi bên cạnh Hạ Phán, biết nhi tử hần bây giờ đang ở thư viện Bạch Lộ. Làm con cháu thế gia, đại bộ phận đều theo học ở thư viện Bạch Lộ, trong thời gian ở thư viện Bạch Lộ bọn họ đều vô ưu vô tư vượt qua. Nơi đó ban đầu giữ vững hữu nghị nhất, cũng có ngây thơ nhất trực tiếp ái mộ người khác, nhiều hơn là con cháu hoàng tộc mang đến vòng quyền lợi nhỏ luẩn quẩn. Đại khái thư viện Bạch Lộ giống như một triều đình thu nhỏ, bên trong trực tiếp nhất là lợi ích, quyền lợi mỏng manh nhất nghiền áp, còn có khó nhất là vút chuyện thực.

Hiện tại bề mặt thư viện chia làm ba phe phái, cường đại nhất là do Thái tử dẫn dắt chính, còn lại hai phái là Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử địa vị ngang nhau. Một đình ba chân, nguyên bản còn duy trì cân bằng ở mặt ngoài. Ai biết, từ trên trời rơi xuống một cái, cái gì cũng không biết, chỉ biết đánh đấm là lão đại đã tiêu báo Hạ Phán, đánh cho nhóm người quân tử bề trên động khẩu bất động thủ* một cái, trở tay không kịp.

*động khẩu bất động thủ: ý chỉ dùng lời nói chứ không dùng nắm đấm.

Ngày đầu tiên Hạ Phán nhập học, đánh cho Nhị Hoàng tử thành đầu heo. Nguyên nhân là vì Nhị Hoàng tử phái người tới dò xét lai lịch của hần, kết quả là bị sơn đại vương Hạ Phán một lòng muốn thống trị thư viện, đánh cho rớt răng cửa. Thái tử vui sướng khi người gặp họa, làm bộ như huynh đệ tốt, hỏi Hạ Phán: “Người biết người vừa đánh ai không?”

Hạ Phán vung cánh tay nhỏ: “Ta vừa rồi đánh tổng cộng hết ba mươi bảy người, người muốn nói là người nào?”

Thái tử nhìn tiếng kêu than thảm trạng vang khắp trời đất, trong thời gian ngắn không tìm thấy bóng dáng Nhị Hoàng tử, gãi đầu: “À, dù sao cũng mặc kệ người đắc tội với ai, thời điểm cần giúp đỡ cứ việc tìm ta.”

Hạ Phán liếc đôi phương một cái: “Người là ai?”

Thái tử mười phần khí thế lão đại, vỗ vỗ bờ vai của hần: “Ta là đường huynh của người.”

Vốn tưởng rằng Hạ Phán hỏi “tri ân đồ báo”*¹, từ nay về sau sẽ sùng bái không thôi, nói gì nghe nấy. Làm sao biết được, vừa dứt lời, tiểu Thái tử liền nghênh đón nắm tay của Hạ Phán. Tiểu báo trước mặt dữ tợn nói: “Ta ghét nhất là bị người khác cùng ta xưng huynh đệ. Theo ta huynh đệ là người tất cả đều bị ta đánh qua, người là cái thá gì!”

*tri ân đồ báo: biết ơn.

Lời này vừa nói, nhóm con em Hạ gia vậy xem nhanh chóng hỗn loạn. Này này này, tiểu tử thú, người một nhà đóng cửa đánh nhau, thua thì thua, người đang bêu xấu chuyện nhà của chúng ta ra bên ngoài sao? Tiểu tử thú người làm nhiều người tức giận a! Lo lắng chúng ta liên hợp cùng người ngoài cùng nhau đánh người đi!

Tiểu Thái tử tương đối phách lối, đại khái trừ Hoàng hậu lão nương, Hạ Lệnh Mị bên ngoài, sắc mặt Hoàng đế cha hần cũng đều rất ít nhìn. Hiện tại, vừa mới xuất hiện một tên dã thú cư nhiên dùng nắm đấm điều vô dương oai với hần, chắc chắn, là Hạ Phán không muốn sống nữa hay là mặt Thái tử dễ bắt nạt?

Thái tử cho rằng, muốn chinh phục người có tài, tốt nhất là nên dùng một bụng tài hoa của chính mình, khiến cho đối phương thần phục; muốn thuần phục một người lính, biện pháp tốt nhất là đánh hần đến ngay cả lão nương của hần cũng nhìn không ra, từ nay về sau làm cho hần thuần phục Thái tử cường hần.

Vì thế, Thái tử lần đến, dáng người thon thả đánh Hạ Phán một quyền.

Kết cục..... Làm cho mọi người vây xem cảm thán, không đành lòng nhìn.

Quyền thứ nhất của Hạ Phân đánh đen hốc mắt của Thái tử, quyền thứ hai đánh cho mắt còn lại đen thui, thành đôi mắt gấu mèo.

Thái tử xấu hổ không dám gặp người, không dám hồi cung gặp hoàng hậu nương nương. Dưới sự giáo dục của Hoàng hậu, người có thể đánh người, thua thì không được kể lể. Vì thế, vì giữ mặt mũi Thái tử trốn đến Hạ gia, mỗi ngày cùng Hạ Phân quyền cước đấm đá. Hai đứa nhỏ choai choai, một người là Thái tử do Đại Tướng quân dạy dỗ, một người là Hạ Phân do chiến trường binh lính tôi luyện ra, ai cũng không dễ dàng chịu thua, ai cũng không dễ dàng buông tha đối phương.

Tiểu bối Hạ gia được dạy rất kỳ quái. Bọn tiểu bối ganh đua nhau học võ nghệ, tuyệt đối là được tán thành, thậm chí là khích lệ. Nhưng mà, nếu như thua mà về cáo trạng với trưởng bối thì sẽ bị phê bình. Thậm chí còn bị các trưởng bối thay nhau “đạy”. Đồng thời, tỉ thí quang minh chính đại tuyệt nhiên cho phép, nhưng mà đấu quang minh không thể thắng, âm thầm dùng thủ đoạn ngăn cản người khác, thậm chí tổn hại đến danh dự của gia tộc, một khi bị nhóm sư phó trong tộc phát hiện, nhẹ thì bị các thế hệ sau khinh bỉ tránh xa, nặng thì bị đuổi khỏi tộc.

Nhưng mà, Thái tử là ai chứ? Hắc tử nhỏ ngồi trên triều nghe báo cáo và quyết định mọi chuyện, gặp nhiều bọn quan viên hăm hại, đại khái cũng được hoàng đế ôm trong ngực xem qua vô số sổ con bí mật, phân tích những chuyện bản thủ bên trong, tư tưởng của hắc tử chưa bao giờ nghĩ chuyện không thể, hắc tử thậm chí cho tất cả chuyện bản lên hàng đầu “bình bất yếm trá”*.

*bình bất yếm trá: Câu trong Tam Quốc này là câu thành ngữ gốc Hán 兵不厌诈 (Binh bất yếm trá)

Xuất xứ câu này là của Hàn Phi Tử trong bộ "Hàn Phi Tử, chương Nan Nhất" viết: “战阵之间，不厌诈伪” (Chiến trận chia gian, bất yếm trá ngụy) nghĩa là: Khi chiến tranh, đánh nhau thì không loại bỏ mưu kế lừa dối.

Chữ Bình nghĩa là việc binh đao, chỉ chiến tranh.

Chữ Bất nghĩa là không.

Chữ Yếm nghĩa là ghét bỏ.

Chữ Trá nghĩa là lừa dối.

Cũng không may là, Hạ Phân là hắc tử cũng do Hạ Tướng quân nuôi lớn trong quân doanh. So sánh với Thái tử lý luận suông, đối với việc bày binh bày trận cùng đánh cùng chết, Hạ Phân tuyệt đối học theo.

Hai đứa trẻ dẫn một đám thị vệ của mình, mình tranh ám đấu huyên náo Hạ gia, thậm chí còn náo loạn cả thư viện. Từ việc hạ thuốc tiêu chảy vào cơm canh của đối phương, đến rắc phấn hoa lên y phục, rồi đến khích bác, ly gián bộ hạ của đối phương, đủ loại mưu kế, khổ cho một đám đầu đau bụng đến mềm chân, bọn thị vệ da thịt mẫn cảm bị ong mật đốt trăm lỗ ngàn loét. Mỗi ngày hai phe đều có thuốc hạ bị xử giục; mỗi một lần đối kháng, song phương giao chiến trên mặt đất, không phải là bị đào nương nước thì chính là bị đào hố sâu, một lần chiến hòa tràn lan đến đình viện. Một ngày nào đó, thiếu chút nữa Hạ Phân bị xà nhà rút xuống để cho bị thương.

Bọn họ ở hậu viện Hạ gia cũng không có khuôn phép, vì vậy chiến đấu liên tục từ chiến trường cho đến thư viện. Đại Hoàng tẩu vọng tưởng son quan hổ đấu*, lại bị Thái tử kéo xuống ngựa. Nhị Hoàng tử ý đồ xin nghỉ dưỡng thuởng, bị Hạ Phân ném vào trong cuộc chiến. Hai phe quyết chiến trở thành cả thư viện đại hội chiến, cuối cùng, chiến tích của Thái tử bị trình đưa đến trước mặt ngự án của Hoàng thượng.

*son quan hổ đấu: ý chỉ là ngồi nhìn xem hổ đánh nhau, rồi tranh thủ kiếm được lợi. Giống như câu “đục nước béo cò” bên mình.

Hoàng đế vui a, cảm thấy đứa nhỏ Hạ Phân này thật thú vị, quan trọng nhất là, Hạ Phân có một người tướng nên vô cùng tàn nhẫn cùng quyết tuyệt, thậm chí không bám vào một hình thức dụng binh nào. Hạ Phân, là một người đàn ông hiếu chiến! Dùng được, đại khái là chuyện khuếch trương bản đồ sắp tới. Vì vậy, ở thời điểm Ôn Văn Phong và Hạ Lệnh Mị lẫn lộn trên giường tranh thủ tình cảm, hoàng đế liền nhìn hai đứa bé hiếu chiến, chăm chú lại chăm chú, cuối cùng mới có một màn ngày trước với Ôn Văn Phong.

Ôn Văn Phong giao thiệp có hạn, đối với chuyện Hạ Phân nháo ở Hạ gia chỉ biết một chút, đối với chuyện ở thư viện của hắc tử và Thái tử lại biết càng ít. Bởi vì, thị vệ trong thư viện Bạch Lộ đều là cấm vệ trong hoàng cung, lệ thuộc trực tiếp vào sự quản chế của Hoàng đế, rất có ít người nhúng tay vào.

Sau mười năm hắc tử quay lại, một lần nữa bước vào thư viện Bạch Lộ lúc này, đứng vững vàng trước mảnh đất thư hương nẩy trăm năm, mời vừa trải qua một trận chiến tranh rửa tội.

Quốc Tử Giám tế tửu Khang Tĩnh phu nhân bộ mặt già nua không nén được giận khi lần đầu tiên khi Hạ Phân bước vào thư viện Bạch Lộ, nàng chưa bao giờ thấy qua đứa trẻ nào anh dũng, không sợ trời không sợ đất như vậy. Lão phu nhân đã từng dùng rất nhiều thủ đoạn cứng rắn để áp chế phản đông con em thế gia cùng con cháu hoàng gia, từ tức giận đến kinh ngạc, đến thương thức đứa trẻ mười tuổi này.

Thời điểm uống trà cùng Thiết Diện Ngự Sử Ôn đại nhân, không nhận được khen thưởng: “Tiểu tử này ngày sau nhất định sẽ trở thành phúc của triều ta.”

Ôn Văn Phong sụ mặt: “Tiểu nhi không tốt, để cho phu nhân chê cười.”

Khang Tĩnh phu nhân sùng sốt: “Hạ Phân là...”

Uông Văn Phong gật đầu, trầm thống nói: “Phân nhi từ nhỏ lực đại vô cùng, cùng người thường bất đồng. Phu thê chúng ta sợ tâm trí hần không tinh táo, ngược lại sẽ bị hại, cho nên cố ý đưa hần vào doanh trướng của Hạ tướng quân, cầu xin một tay hướng dẫn. Năm đó vì sợ hần bị người khi dễ, thông qua thảo luận, quyết định tên hần tạm thời họ Hạ, gần đây ta mới đưa hần trở về, nhất thời còn chưa cho hần chính danh.”

Khang Tinh phu nhân suy nghĩ một chút, mưu trí trong mắt thông suốt. Nàng cũng không có ý hoài nghi lời nói Uông Văn Phong là thật hay giả, vốn là thị phi của thế gia thì bản thân họ khó mà nói được, cứ xem như lời nói của Uông Văn Phong có sơ hở, nàng cũng sẽ không hỏi đến.

Lập tức phụ họa nói: “Căn cứ vào tính tình, hần xác thực không thể nào thừa kế y bát* Ngự Sử Uông gia. Thuận theo tự nhiên, nói không chừng sẽ có một cảnh ngộ khác.” Thời điểm sẽ đến thôi.

*y bát: quần áo. Ý là Hạ Phân không thể kế thừa về bên ngoài của Uông gia được.

Uông Văn Phong vốn chỉ là muốn cho ra một Hạ Phân chứ không phải là hài tử của Hạ gia, cho đến cùng là họ Uông, không muốn nhiều lời.

Không bao lâu, đã có người dẫn Hạ Phân tiến vào. Mặc dù đứa bé này đã tính không bỏ được nhưng do Hạ Lệnh Mị dạy quá quy củ. Đàng hoàng hành lễ, xoay người đối mặt với Uông Văn Phong.

Uông Văn Phong mặt lạnh hỏi hần: “Đọc sách như thế nào rồi?”

Hạ Phân mở to đôi mắt, vô thức che chở tiểu con voi giữa hai chân. Trong trí nhớ, bị phạt đứng ngày đó, tiểu con voi bị kiến cắn, cảm giác tê dại vẫn còn đó, niệng móm: “Giáo thư tiên sinh nho nhã, ta nghe cũng không hiểu. Đọc nhiều sách như vậy, còn mắng người ta, không bằng dùng quyền quyết định thắng thua.”

Uông Văn Phong trừng mắt nhìn hần, tựa hồ hết sức đề nén tức giận: “Được lắm, ngươi về nhà nói trực tiếp với mẹ ngươi, ngươi dùng quyền viết chữ tốt hơn.”

Hạ Phân xoạch suy nghĩ. Hần không có nghe lầm, Uông Văn Phong nói là “mẹ”, chứ không phải là “mẹ nuôi”, hần tựa hồ cảm giác bên trong có bầy, nhưng mà. . .

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Đây là lần đầu tiên Hạ Phân đến Uông phủ.

Thật ra rất lâu trước đây, hần đã biết mình là con trai của Uông Văn Phong, cũng ở tại Hạ gia nghe được bọn ảnh vệ nói về quá khứ của Uông Văn Phong. Chẳng qua là, ảnh vệ Hạ gia thiên vị Hạ Lệnh Mị, không ít lần khích bác ly gián, Hắc Tử rất giỏi bịa chuyện, một chuyện tình nghiêm túc, thông qua cái miệng của hần thì trở thành chuyện tội ác tày trời, cho nên, ban đầu Hạ Phân rất muốn nhìn thấy Uông Văn Phong. Sau khi thấy sẽ như thế nào? Có lẽ là giết đối phương, có lẽ trực tiếp chém tử chi đối phương, cột hần bên cạnh mẫu thân cả đời.

Tiểu hải tử muốn đồ rất thẳng thắn, nhưng trước mắt, dự đoán cùng hành động luôn mâu thuẫn, không ít lần hỏng chuyện của hần.

Sau khi đến thành Bắc Định, Hạ Phân thấy lão thái quân, vị kia là một vị lão nhân gia mi mục phúc hậu, cười đùa tựa như hỏi hần: “Ngươi nguyện ý đi theo cha ngươi, hay là mẹ ngươi?”

Hần dĩ nhiên là không chút đắn đo muốn đi theo mẫu thân. Vì vậy, hần danh chính ngôn thuận theo Hạ Lệnh Mị, ở lại trong phủ, mãi cho đến khi đối phương bị Uông Văn Phong lừa đi.

Mẫu thân của hần cư nhiên bị nam tử khác lừa đi, đối với Hạ Phân mà nói, đây quả thực là một sự nhục nhã.

Hần đã từng xoay eo thon nhỏ đứng trước gương đồng, trong trí nhớ lão nam nhân đó thân thể đơn bạc cũng không giống. Thấy thế nào, cũng là thân thể Hạ Phân mảnh mai mềm mại đây cho ngã đây sao, vì sao mẫu thân hần lại đi theo cái cây gậy trúc này kia chứ?

Lão Khổng nói rất đúng, ý nghĩ của nữ tử thật kỳ quái, thân là nam tử hần hần không sao hiểu được.

Càng thêm kỳ quái là, lão thái quân không cho hần đi tìm mẫu thân. Vì thế, hần len lén treo ngược người trên xà nhà ở trong phòng, cho vào trà của lão thái quân một chút đồ. Không thể không nói, quá trình này tương đối khó khăn. Trong ánh mắt tiểu bối Hạ gia rất sắc bén, tiểu tử võ công cao cường. Bọn họ loại đó không mang theo một chút huyết tính khí chém giết trên chiến trường, mà là quanh năm suốt tháng ở vết đao liếm máu nhay bên cùng cận thận. Hạ Phân học là hành động giúp đỡ, mà bọn họ phần lớn học là cách bảo vệ tính mạng.

Hạ Phân ngăn cả người ba ngày ở trên xà nhà trong phòng, có hơn trăm cơ hội để bỏ thuốc. Kết quả, không phải ly trà đột nhiên xê dịch vị trí, hoặc

là ly trà hạ độc bị lạnh đi, hoặc lão nhân gia đem ly trà thưởng cho người khác. Thậm chí, cho tới nay các cô nương Hạ gia đoạn trang cư nhiên sẽ vụng về làm đổ ly trà, ly trà số thật khổ.

Cuối cùng hẳn thưởng cho mấy con chó ngao trong viện một bạch đầu phần, làm cho bọn chúng đau bụng mấy ngày, cuối cùng vinh quang hạ màn.

Vì thế, tiểu bối Hạ gia liên hiệp lại tất cả mọi huynh đệ có võ nghệ, trong lúc buổi đêm yên tĩnh, hung hăng đánh Hạ Phân một trận. Dĩ nhiên, trước lúc đánh hẳn, bọn họ cũng cho hẳn ăn cả nửa túi thuốc tiêu chảy trong nước trà, nếu không bọn họ còn đánh cho hẳn nằm úp sấp luôn.

Oan có đầu nợ có chủ. Hạ Phân không chút áy náy nào ghen ghét Uông Văn Phong.

Hạ Phân nhìn thấy Uông Văn Phong:

Hạ Phân vào phủ Ngự Sử Uông:

Hạ Phân rất tức giận, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lộn nhào một cái, đá lệch cằm của Uông Văn Phong. Hơn nữa, vô cùng sáng khoái xoay cánh tay cho Uông Văn Phong hai quyền, đánh đối phương thành gấu mèo.

Sau đó, hẳn đặt hai chân chạy một mạch vào hậu viện, hô to: “Mẫu thân, Phân nhi đến thăm người!” --- --- ở nửa tháng trước, hẳn đã xem xét trong ngoài của Uông phủ tường tận, sẽ chờ đến hôm nay vào phủ.

Uông Văn Phong mặt mày hốc hác, chỉ có thể xin nghỉ hai ngày, mang bộ dáng cha ruột đi bắt tiểu đã báo. Trừ đi học ở thư viện, Hạ Phân liền không chịu rời khỏi Uông gia.

Lần đầu tiên, à không, có lẽ là lần thứ hai, Uông Văn Phong cùng tranh đoạt chỗ ngủ bên cạnh Hạ Lệnh Mị với Hạ Phân.

Cùng nhĩ tử tranh thủ tình cảm, Uông Văn Phong quả thực đại đột không có giới hạn rồi! Trong hoàng cung, ngồi một mình trong phòng Hoàng đế hưng hăng xé nát mặt báo mới nhất. Làm Hoàng đế, hẳn là sống chết sẽ không thừa nhận mình cùng đồng bệnh tương liên cùng bị nạn với Uông Văn Phong.

Hạ Phân đang trong tình trạng tranh thủ tình cảm cùng Uông Văn Phong. Thường thường thấy thương thế của Uông Văn Phong đang chuyển biến, sẽ đánh hẳn một chút. Uông Văn Phong người này quý kẻ đa đoan, bị như tử ám toán phải đến trước mặt Hạ Lệnh Mị, ở thời điểm lỗ mũi chảy máu, hẳn chịu đựng cùng dùng cơm với Hạ Lệnh Mị trên bàn cơm. Hạ Phân nhảy nóc nhà, chân bị gãy xương, hẳn liền cau mày không nói cái gì chỉ ở trong thư phòng nhìn văn thư, viết tấu chương, thỉnh thoảng đến thăm hẳn nói mấy câu. Khí trời từ từ lạnh, hẳn bởi vì trên người nhiều loại thương thế nên không chịu đựng tốt, lại cứ không nói, chỉ chảy mồ hôi như không có chuyện gì xảy ra, Hạ Lệnh Mị có lòng không nhìn thấy nhĩ tử quấy rối, liền tiếp không cách nào coi nhẹ khổ nhục kế của Uông Văn Phong, ngược lại chăm sóc hẳn nhiều hơn bình thường. Hận Hạ Phân nghiêng rằng, mỗi ngày đã bắt hai bạn học cùng một chỗ nói, lần sau tăng thêm biện pháp hãm hại Uông Văn Phong, huyên náo Uông phủ, ngược lại náo nhiệt hơn so với năm trước.

Cho dù như vậy, Uông Văn Phong một lần cũng không trách mắng Hạ Phân.

Đối với đứa bé này, Uông Văn Phong có sự nhẫn nại cùng trách nhiệm. Hẳn mặc dù, ở trong phủ nói năng thận trọng với Hạ Phân, yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, chỉ khi nào ở trước mặt người ngoài, hẳn chính là phụ thân hiền từ, có thể bao dung nhĩ tử làm xằng bậy. Dù là, Hạ Phân móc “trúng chim”* của Thái tử, thiếu chút nữa làm cho cả Uông gia diệt môn ==.

*trúng chim: chỉ cái ấy của đàn ông á, chắc mọi người cũng biết ha.

Sau khi Uông Văn Phong nhận Hạ Phân về nhà, liền thương lượng với tộc trưởng Uông gia đề đổi họ cho Hạ Phân. Đối với đại gia tộc mà nói, tên của hài tử rất quan trọng, trên gia phả còn phải thông báo cho toàn tộc. Mặc dù Uông gia so với Hạ gia không bằng, nhưng cũng có danh vọng hơn trăm năm. Mặc dù uy danh của Ngự Sử vẫn vang chấn bên ngoài, làm cho người ta không thích.

Hoàng đế đối với sự tính toán dành cho Hạ Phân cũng không cho người ngoài biết, trừ Uông Văn Phong, cũng chỉ có Hạ gia có dự mưu đối với tương lai của Hạ Phân. Nhưng Uông Văn Phong muốn cho Hạ Phân vào gia phả của tộc, Hạ gia cũng không tiện trên mặt nổi ngăn trở.

Đối với Hạ gia mà nói, tiểu bối ưu tú rất đông, cũng không kém Hạ Phân. Muốn bồi dưỡng một đứa mới, cần hao phí rất nhiều nhân lực và vật lực, Hạ Phân nếu chưa ổn định, thay vì bồi dưỡng lâu dài sau này phản bội Uông gia, không bằng bỏ qua hẳn luôn, lại tuyển chọn một hài tử tư chất ưu việt hơn, hết lòng đào tạo, sớm muộn cũng có thể trở thành Hạ Ngũ gia như vậy. Đối với tộc trưởng Hạ gia mà nói, “lực chiến đấu” của Hạ Phân có lợi mà cũng có hại, nếu Uông gia nguyên ý đón lấy củ khoai lang bỏng tay này, Hạ gia sẽ không đi đối kháng.

Dù sao, có một đám hỏi của Hạ Lệnh Mị, Uông gia sớm được buộc chung một chiến tuyến với Hạ gia, mặc dù không phải đến nỗi cùng sống cùng chết, đại nạn cũng sẽ không bán đứng Hạ gia cầu vinh hoa phú quý.

Uông Văn Phong làm việc ôn hòa, tự mình đi Hạ gia trước, cùng tộc trưởng Hạ gia thương lượng chuyện của Hạ Phân, đối đối phương trả lời chắc chắn, lúc này mới mang theo Hạ Phân đi gặp lão thái quân. Dẫn hài tử đập đầu lần lượt các trưởng bối của Hạ gia.

Hạ Phân không biết nguyên nhân Uông Văn Phong kêu hẳn dập đầu là gì, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy lần dập đầu này, sẽ ngăn cách hẳn cùng cuồng rôn của Hạ gia, từ bỏ chút phách lối ban đầu ít ỏi. Không thể không nói, đã tiểu báo trực giác rất chuẩn. Hẳn thuở nhỏ ở bên người Hạ tướng quân lớn lên, dĩ nhiên là được Hạ gia che chở, cho dù là vào thư viện Bạch Lộ, báo ra tên họ cũng là “Hạ”. Ở nơi trong thành Bắc Định này, Hạ gia là nhà mẹ của Hoàng hậu, là hoàng thân quốc thích, không thể so với thân phận tầm thường, đều này làm cho uy danh của người Hạ gia hiển hách ở bên ngoài nhưng cũng thận trọng từng lời nói việc làm. Hạ Phân đã tính khó trừ, cho Hạ gia không ít phiền toái. Ngay cả Thái tử, cũng là nhìn khi hẳn họ Hạ, lúc này mới phá lệ hậu đãi, bị đánh cũng không so đó. Một khi Hạ Phân đổi thành họ Uông, là hài tử của Uông gia, Hạ gia phần này che chở là hẳn vẽ thêm chân,

một khi làm không tốt, thậm chí làm Uông gia hiểu lầm. Đồng dạng, sau này đi ra ngoài, người bên cạnh chỉ biết cân nhắc thể diện của Uông gia, mà sẽ không như trước kia cúi đầu khom lưng sợ hãi quyền thế Hạ gia.

Đập không có đập xuống, Hạ Phân liền chạy.

Lần này, Uông Vân Phong nổi cơn thịnh nộ thật sự. Hắn thậm chí sai Uông gia ám vệ, khắp thành bao vây Hạ Phân. Ai biết lần này, bắt hài tử cùng dính bùn nhão, làm hắn chạy mất, rõ ràng thấy tiểu chân ngắn, tiến tới một bước, vạt áo cũng chưa bắt được. Thư viện cũng không đi, Hạ gia tự nhiên cũng không có bóng dáng của hắn.

Hạ Lệnh Mị nghe quân gia nói như vậy, đáy lòng cũng có chút sợ hãi. Uông Vân Phong đưa Hạ Phân về có phải quá thuận lợi rồi không, tộc trưởng Uông gia cũng dễ nói chuyện, Hạ gia đồng ý cũng quá sáng khoái, hết thấy đều nước chảy thành sông, ngược lại làm cho nàng mơ hồ lo lắng.

Thế gia này, bất kì một chuyện cũng dính dáng rất nhiều quan hệ. Hạ Phân trên danh nghĩa là nghĩa tử của Hạ Lệnh Mị, nhưng nghĩa tử thoảng lại trở thành con trai ruột, còn là con trai trưởng của Uông Vân Phong, chuyện này dính dáng đến phân phối quyền lợi của Uông gia. Hạ Lệnh Mị nhớ chuyện của Ngô thị, chi thứ hai của Uông gia không thể nào để cho Uông Vân Phong thuận lợi nhận con trai trưởng hơn sáu tuổi, lời như vậy, bọn nhỏ ở những phòng khác đều phải kéo về phía sau một bậc. Đại Thiếu gia của Uông gia cùng Nhị Thiếu gia mặc dù gọi tương đương chỉ khác một chữ, nhưng đãi ngộ cùng địa vị bên trong khác nhau một trời một vực. Hạ Lệnh Mị nhớ không lầm, trưởng tử của chi thứ hai Uông gia cũng chỉ có tám tuổi, bởi vì đích tôn vẫn chưa có, đứa bé kia trở thành trưởng tử thứ nhất được nuôi lớn của Uông gia, quang vinh cung chiều bên trong nhưng không thể so sánh với bình thường.

Hiện tại lo lắng nhất, là Hạ Phân biến mất cứ nhiên không thấy. Uông gia, Hạ gia thậm chí còn thành Bắc Định cũng không thấy bóng dáng của hắn.

Hạ Lệnh Mị trong phút chốc hoảng hồn. Nàng phái ảnh vệ tùy thân, tản ra khắp nơi tìm kiếm, thậm chí binh lính cửa thành cũng bị ảnh vệ thăm hỏi qua.

Hoàng thành yên tĩnh mà uy nghiêm giống như một con rồng lớn, bàn màu đỏ thân thể mạ vàng trầm mặc ngưng mắt nhìn thành Bắc Định.

Thu vàng tháng mười, nước sông Vô mãnh liệt mệnh mông tràn qua con đê, che mất vạn mẫu ruộng tốt, nạn dân vô số.

Đồng thời, tố cáo Uông Ngự Sử dùng chức vị, quan báo tư thù, thu nhận hối lộ, tấu chương vu tội thẳng thần cũng bị trình lên ngự án của Hoàng đế. Cùng tháng, lục tục số con nạn lụt không ngừng bay vào Hoàng Thành, trước đưa lên triều đình, tiếp theo bọn triều đình hướng mũi nhọn về phía Uông Vân Phong. Tất cả nói thành trấn gặp tai họa là do chính Uông Vân Phong thăm tra được chỗ ở của bọn tham quan, tất nhiên Uông Vân Phong hướng các quan viên nhận hối lộ không được, bị cản ngược lại tố cáo đồng đảng thần tử chân chính vì nước, cũng lên lút tấu tóm ngân sách của triều đình hằng năm mùa xuân hai lần, mới tạo thành đê không được tu sửa, tai nạn thành họa.

Nhiều miệng lo lắng, đám người sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Uông Vân Phong làm Ngự Sử nhiều năm, bản thân hắn trải qua không nhiều sóng to gió lớn, nhưng cũng thấy qua không ít. Chỉ là lúc này đây, gió cuốn sóng lớn đánh thẳng vào trên mặt, làm khuôn mặt cực kì lạnh lùng của hắn càng thêm rét lạnh, trong vòng ba thước không người nào dám tiến lại gần.

Hạ Lệnh Mị mơ hồ cảm thấy việc này có tính toán từ trước, nếu là vài năm trước, nói không chừng nàng liền vội vàng đi đến hậu viện của những nhà đại quan để tìm hiểu một chút tin tức, thuận tiện đi cửa sau. Nhưng hôm nay nàng mới trở về từ thành Bắc Định không lâu, mặc dù là nữ nhi Hạ gia, nhưng cũng là thê tử của Uông Vân Phong, lời nói và việc làm đều đại biểu cho Ngự Sử phu nhân, nàng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, sợ không cẩn thận liền đem phiền toái đến cho Uông Vân Phong.

Hiện tại mỗi ngày hạ triều Uông Vân Phong đều đến thư phòng xử lý công văn, đối với sự lo lắng của Hạ Lệnh Mị cũng sẽ an ủi động viên.

“Việc trong triều thay đổi trong nháy mắt, tấu chương vạch tội giờ mới bắt đầu, chúng ta không thể tự làm loạn thế trận.”

Hạ Lệnh Mị nghĩ tới nghĩ lui: “Nếu không, thiệp về nhà mẹ đẻ hỏi phụ thân một chút?”

Vốn tưởng rằng Uông Vân Phong cũng sẽ đồng ý, hắn lại lắc đầu, lại sợ Hạ Lệnh Mị tự mình chạy tới xin Hạ gia giúp đỡ, cân nhắc rồi lại nói: “Lão thái quân Hạ gia sinh được ba nhi tử và hai nhi nữ, trong đó dòng chính thế ngang vai vế với nàng có mười một người, con thiệp thất hiện có hai mươi người. Không nói cái khác, chỉ cần mười một người các nàng có quan hệ thông gia với mười một nhà, còn thông gia của các thúc bá thì có năm nhà, tổng cộng mười sáu nhà. Bây giờ mười sáu gia đình này còn kết thông gia với nhà khác nữa, mỗi một nhà mỗi một hộ từ liên kết thành mạng lưới quyền lợi rộng lớn. Bên trong các thế gia vừa hỗ trợ vừa lợi dụng lẫn nhau, ngay cả hoàng thượng cũng không dám động đến, chỉ có thể từ từ nghĩ kế sách. Bảy năm

nay, hàng năm có ít nhất một thế gia trong thành Bắc Định đi đến đường cùng có gia tộc bị giết toàn tộc, có gia tộc thì bị tịch thu tài sản chỉ giết kẻ phạm tội, cũng có nhà sa sút đời đi, phần nhiều là bị bãi bỏ chức quan.”

“Hoàng thượng dùng kế sách nước ảm náu ếch để từ từ thu hồi quyền lực, nài cho là các thế gia khác sẽ thờ ơ? Những gia tộc bị tịch thu tài sản chỉ giết kẻ phạm tội kia không có quan hệ thông gia với Hạ gia sao? Mỗi một quan viên bị cáo trạng, người nhà của bọn họ không cầu cứu các gia tộc khác chắc? Nhưng kết cục lại như thế nào?”

Cả người Hạ Lệnh Mị đột nhiên phát run. Nàng là nữ nhi thế gia, tự nhiên cũng sẽ hiểu đạo lý của thế gia, thậm chí khi nàng trở về nhà vào ngày lễ mừng năm mới, cũng có những bằng hữu chơi với nhau từ khi còn bé dùng đủ trăm phương nghìn kế tìm nàng, kín đáo cầu xin nàng, nhờ nàng nể tình xin Ưông Văn Phong giúp đỡ, cho phu quân các nàng một con đường sống.

Ưông Văn Phong là Ngự Sử, hần là cây đao trong tay của hoàng đế. Những năm gần đây, Ưông Văn Phong muốn chống đỡ Ưông gia đi lên con đường huy hoàng, nhất định phải để hoàng đế tùy ý sử dụng. Hiện giờ những thế gia bị tịch thu tài sản chỉ giết kẻ phạm tội ấy, có nhà nào không phải do hoàng đế bày mưu đặt kế, còn tay của Ưông Văn Phong thì dính không biết bao nhiêu là máu?

“Nếu mỗi gia đình thông gia đều cầu xin Hạ gia giúp đỡ, thì Hạ gia cứu được bao nhiêu? Chẳng lẽ những thế gia đó đều là vô tội, không có ý thể hiếp người, tham ăn hối lộ, mua bán chức quan, giết người bừa bãi chẳng? Một thế gia có rất nhiều con cháu, chẳng lẽ ai cũng ngay thẳng, khiêm tốn nho nhã? Bọn quân gia, hộ vệ còn có binh lính riêng trong tay của các thế gia, đều không có chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng hà hiếp dân chúng sao? Nếu không có tại sao bọn chúng lại bị vi phạm bắt được nhược điểm, gán cho mấy trăm tội trạng khiến cả nhà bị giết? Gia tộc như vậy, Hạ gia giúp như thế nào, bằng lòng giúp sao?”

Nữ nhi Hạ gia, một là hoàng hậu, một là Triệu vương phi, những nữ nhi khác đều có quan hệ danh môn, nếu như bọn họ gặp chuyện phải đi cầu cứu Hạ gia, bọn họ rốt cuộc là mang đến cho Hạ gia vinh hoa phú quý hay là mang đến tai họa?

Nàng cho rằng hoàng hậu vẫn có thể được làm chủ hậu cung cho đến nay, thật sự là bởi vì hoàng thượng hoàn toàn thiên vị sao?

Là bởi vì hoàng hậu chưa bao giờ liên quan đến việc triều chính, cũng bởi vì Hạ gia đối với việc hoàng đế thu hồi quyền lực vẫn luôn bo bo giữ mình kín cẩn nghe theo. Thời điểm hoàng đế thật sự muốn động vào một nhà nào, thì Hạ gia chỉ khoanh tay đứng nhìn, sẽ không vì người nhà mà đối kháng với hoàng đế. So sánh với các thế gia khác, Hạ gia mới thật sự là đao kiếm dính máu, không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

Hạ Lệnh Mị cứng ngắc khẽ đảo mắt: “Chàng nói là, lần này, hoàng thượng chuẩn bị khai đao Ưông gia?”

“Là những thế gia khác không muốn tiếp tục im lặng, bọn họ muốn chống đối cùng hoàng thượng người chết ta sống. Đứng mũi chịu sào, đương nhiên chính là ta.”

“Vậy chàng.....”

“Ta chờ quyết định của hoàng thượng.” Hoàng đế hạ tấu chương, hần chuẩn bị đưa Ưông Văn Phong cho đồng đảng thế gia ăn thịt, tạm thời giữ được bình an cho hoàng quyền cùng các thế gia, còn là.....

Ưông Văn Phong nắm tay Hạ Lệnh Mị, ngón tay cái vẫn chậm rãi ma sát lòng bàn tay của nàng, an ủi nàng: “Đừng lo lắng, ta là phu quân của nàng, đương nhiên sẽ bảo vệ cho nàng an toàn.”

An toàn, mà không phải vinh hoa phú quý?

Hạ Lệnh Mị nhảy bèn bắt được chỗ sơ hở bên trong lời nói của Ưông Văn Phong. Nàng không khó tưởng tượng đến, nếu như không phải là nàng đi Cố gia, nếu như không phải là gặp được Trang Sinh, có phải hần vẫn cố chấp đưa chính bản thân hần vào biển lửa, hưởng thụ sống chết một cách khuây khỏa hay không?

Có phải trước đây rất lâu, Ưông Văn Phong đã quyết định sống cô đơn đến hết đời này kiếp này hay không? Cho nên mới tình nguyện làm cây đao trên tay hoàng đế, không chút do dự lần lượt đâm vào trung tâm của các thế gia, mà không quản sống chết của chính mình.

Người đàn ông này nghĩ gì mà lại có thể tự đẩy bản thân về phía đường chết như thế chứ?

Nàng không muốn hỏi, chỉ nín thật chặt ống tay áo của hần, mở mắt nhìn ánh mặt trời chói mắt phía ngoài cửa sổ.

Đã tháng mười rồi, vì sao mặt trời vẫn còn chói chang như thế.

Qua hai ngày, Hạ Lệnh Mị thừa dịp Ưông Văn Phong vào triều, cũng vào cung.

Đúng lúc, các phi tần trong cung vừa thỉnh an hoàng hậu xong đang đi ra ngoài cửa, ngoài điện oanh oanh yến yến rất náo nhiệt. Hạ Lệnh Mị là phu nhân của quan tam phẩm, thấy quý phi và các phi tần khác bước ra ngoài cửa, cô chỉ đành cung kính đứng sang một bên nhường đường, hành lễ bái kiến. Tin tức truyền đi rất nhanh trong hậu cung, gia tộc sau lưng các phi tần này phần lớn đều nắm giữ chút quyền lực, nên cũng đã nghe ngóng được chuyện Ưông Văn Phong gặp xui xẻo, ngày thường hay thấy Hạ Lệnh Mị phách lối mà nay thì bộ dáng cung kính, sắc mặt nghiêm trang liền không nhìn được nở mày nở mặt. Thậm chí, nhìn Hạ Lệnh Mị hành lễ cũng không gọi đứng lên, tự nhiên đứng tại chỗ cùng phi tần khác nói chuyện, họ không đi, cũng không cho người đứng lên, nên Hạ Lệnh Mị chỉ có thể không đi khom người không nâng đầu lên.

Lời nói làm tổn thương người, Hạ Lệnh Mị chỉ cảm thấy như có lưỡi đao từ từ cắt lên da mặt, làm nàng đau đớn. Ở hậu cung còn như vậy, mỗi ngày

Uông Văn Phong vào triều, rốt cuộc phải đối mặt với bao nhiêu cười nhạo cùng châm chọc? Nhưng hắn lại không than khổ một chút nào, hắn tỏ ra bình tĩnh giống như hắn là mình đồng da sắt, trừ mẹ con Hạ Lệnh Mị, cũng không còn người nào có thể tổn thương hắn nữa.

Hạ Lệnh Mị vốn rất kiêu ngạo, nếu là ngày thường sẽ không có ai dám không đếm xỉa đến nàng. Nhưng bây giờ, thân phận của nàng là phu nhân của Uông Ngự Sử, thế quý nhờ phu, tại hậu cung ăn thịt người này dù có bị nhiều người giễu cợt chèn ép hơn nữa thì nàng cũng phải nhẫn nhịn.

Đến khi cung nữ bên cạnh hoàng hậu nương nương thông báo cho Hạ Lệnh Mị yến tiệc, rất nhiều người trong nhóm Tàn phi mới làm ra vẻ như chột thức tỉnh nhìn về phía Hạ Lệnh Mị, cổ tình giả bộ không liên quan.

Hạ Lệnh Mị đứng thẳng lên, quét mắt về phía các phi tử mở miệng nói bừa ban nãy, khoe miệng chứa nụ cười khinh thường tới cực điểm, cười quá sâu ngược lại càng thêm lạnh lùng, khiến cho các nàng giật mình nhận ra nữ nhân này còn có một thân phận khác: Hạ Lệnh Mị là chị của hoàng hậu.

Đắc tội với Hạ Lệnh Mị, cũng không ai biết được vị hoàng hậu thâm trầm như núi băng này có thể ra mặt thay tỷ muội mình hay không. Chỉ trong nháy mắt, đã có vài phi tử mặt tái nhợt, hoảng loạn trốn tránh.

“Bốn cung nghĩ người cũng nên đến rồi.” Hoàng hậu nhìn thấy nàng, câu nói đầu tiên đã chứa đầy ý nghĩa sâu xa. Hạ Lệnh Mị ngẩn ra, cười khổ nói: “Chẳng lẽ Phân nhi thật sự ở trong cung?”

Hoàng hậu ban thường ngồi, cho nô tỳ dâng trà rồi mới cười nói: “Phu thê các người không phải đã sớm lật cả đậy thành Bắc Định lên trời rồi hả, nếu không có ở bên ngoài, đương nhiên chi có thể ở trong cung rồi.” Nàng mỉm cười uống một ngụm trà, giương nửa mắt liếc Hạ Lệnh Mị: “Chẳng lẽ người tìm đến bốn cung là vì việc khác ư?”

Hạ Lệnh Mị tự nhiên khó nói nàng đến vì Uông Văn Phong. So sánh với chức quan của Uông Văn Phong, thì Hạ Lệnh Mị càng lo lắng cho an nguy của Hạ Phân hơn. Nếu hoàng hậu nói ở trong cung, thì nàng cũng nên hỏi thăm cẩn thận.

“Thật ra thì cũng là trùng hợp. Thái tử mấy ngày nay siêng năng luyện võ, trong cung mỗi ngày đều muốn tìm võ sư chỉ dạy, lâu ngày lại cảm thấy có một chút mờ ám. Hắn thân là thái tử, hoàng thượng đối với việc dạy văn võ cho hắn rất nghiêm khắc. Với thân phận đó, ai dám dễ dàng đắc tội với hắn? Văn chương còn dễ nói, năm phần hay khen thành tám phần. Thứ hắn học là đạo lý làm vua, ngâm thơ làm thơ lại càng trôi chảy, hắn có nhiều khí phách hơn so với đệ tử ở thư viện, không nhất định phải đứng nhất, nhưng thứ tự trước mười luôn là tên hắn. Coi như không có, Lão sư thư viện thế nào cũng sẽ cho hắn đứng trước thứ tám.

Hắn học võ nghệ là để làm tướng, nắm giữ đại cục thống lĩnh ba quân, học bài binh bố trận lại dễ dàng, nhưng võ công lại tiến bộ rất chậm chạp. Trong cung tỷ võ, không ai thật sự dám mạnh tay, ở thư viện hắn là học trò nhưng cũng là thái tử, người bình thường thắng hắn cũng lắm là một ván, lại bại hai ván. Vốn là như thế nên hoàng thượng cũng miễn cưỡng hài lòng, nhưng gần đây thái tử yêu cầu đối với võ nghệ càng ngày càng cao, tư thế luyện võ mơ hồ càng điên cuồng. Hoàng thượng thấy hắn như vậy, đã nói một câu “cao thủ ở dân gian”, vì vậy đề cử cho hắn một vị sư phụ ở dân gian, trước kia nghe nói là Đường Vương đi du ngoạn nhất quyết kết giao sinh tử. Mấy ngày thái tử đi cũng thu được ích lợi không nhỏ, mỗi ngày sau khi học xong đều tìm người nọ tập võ, cho nên hai ngày trước mới gặp được Phân nhi đang bỏ nhà đi.”

“Vậy Phân nhi hiện tại...”

“Ban ngày hắn đi đến võ quán tập võ, buổi tối hắn tỷ võ cùng thái tử sau đó mới đi theo thái tử vào cung ở tạm.”

Hạ Lệnh Mị thờ phào nhẹ nhõm. Những nơi thái tử diện hạ muốn đến hiển nhiên được đề phòng nghiêm ngặt, cũng không trách ám vệ của Uông gia tìm không thấy. Nàng vốn định thỉnh cầu trực tiếp đi đón Phân nhi ở chỗ võ quán, nhưng nghĩ tới nhi tử cùng Uông Văn Phong không hòa thuận lại có chút sầu lo. Mà hoàng hậu nói một phen như vậy tự nhiên cũng làm cho nàng an tâm không ít.

Quả nhiên, không bao lâu hoàng hậu nhân tiện hỏi đến võ nghệ của Phân nhi. Hạ Lệnh Mị cảm thấy những thứ này cũng không có gì để phải giấu diếm, dù sao hoàng hậu cũng họ Hạ, hỏi thăm đến nhi tử dĩ nhiên là do tôn trọng người mẫu thân này. Giữa hai người một hỏi một đáp, hoàng hậu cũng hiểu được một ít tính tình của Hạ Phân, không khỏi cười lạnh nói: “Phu thê các người quả nhiên cũng chiều Phân nhi quá rồi.”

Hạ Lệnh Mị hơi nhũn mảy, cũng hơi bất mãn: “Bản phu nhân cũng chiều Phân nhi, cũng không khác gì hoàng hậu cũng chiều thái tử!”

“Đó là hai chuyện khác nhau.” Hoàng hậu nói: “Ít nhất, thái tử là người có đủ tư cách ngồi vào vị trí thái tử, mà không phải là một đứa trẻ ngu ngốc không hiểu chuyện đời hay là không có ý thức trách nhiệm. Đối với thái tử, hoàng thượng dạy hắn đạo làm vua, mà Bốn cung dạy hắn đối nhân xử thế, thậm chí là đạo lý vì dân. Mà Thái Phó của thái tử dạy hắn Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Trung – Hiếu – Kính – Nhượng – Liêm – Si *, thiếu một thứ cũng không được. Vì bồi dưỡng hắn trở thành một thái tử có tư cách, hoàng thượng đã chính tay phá hủy sự ngây thơ chất phác của hắn, mà Bốn cung cũng tình nguyện đẩy hắn xuống vách đá, để cho hắn biết cuộc sống rất tàn khốc. Đưa hắn vào thư viện Bạch Lộ, là để cho hắn hiểu được “Thiên Ngoại Hữu Thiên, Nhân Ngoại Hữu Nhân”**.”

*Nhân – Nghĩa – Lễ – Trí – Tín, Trung – Hiếu – Kính – Nhượng – Liêm – Si = Lòng yêu thương con người – Trách nhiệm – Cách ứng xử - Trí thông minh – Uy tín, Trung với vua – Hiếu với cha mẹ - Kính trên – Nhượng dưới – Công bằng – Trong sạch

**Bên ngoài bầu trời còn có bầu trời khác, người tài có người tài hơn

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía Hạ Lệnh Mị, cặp con ngươi trong trẻo lạnh lùng tỏa ra ánh sáng cơ trí: “Phân nhi của người, đã cho thái tử một bài học rất tốt. Bốn cung nên khen ngợi Uông đại nhân có một nhi tử nổi bật xuất chúng, nhưng đồng thời, hoàng thượng cùng Bốn cung cảm thấy vô cùng thất vọng về Phân nhi. Bởi vì phu thê các người cũng chiều vô điều kiện, đã phá hủy một hạt giống quý.”

Hạ Phân, sẽ là người không biết sợ vua không biết kính cha, không tôn trọng người bề trên, một người kiêu ngạo không biết ơn người khác.”

Hạ Lệnh Mị bỗng nhiên đứng lên, nàng giận dữ trừng mắt nhìn hoàng hậu, trực tiếp gọi ra tước danh của nàng ta: “Hạ Lệnh Thù, người không có quyền phán xét con trai của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Hoàng hậu đặt ly trà xuống, hai tay đặt trên đầu gối, sống lưng chậm rãi dựa vào đằng sau, thần sắc có chút ngưng trọng: “Bồn cung là Hoàng hậu, là nữ tử mẫu mực nhất thiên hạ. Hạ Phân chỉ là tiểu hài tử, là con dân của bồn triều, Bồn cung thân là mẫu nghi một nước, tự nhiên có thể phê bình hần.” Nàng dừng một chút, lại nói một câu bén nhọn hơn: “Hạ Phân là con trai của các người, chứ không phải là tổ tông của các người.”

Hạ Lệnh Mị cặp mắt tròn to, cảm giác kinh sợ xông thẳng lên đỉnh đầu, trong thời gian ngắn làm nàng rất hỗn loạn, hồi lâu không nói được một câu.

“Uông đại nhân cảm thấy mắc nợ hần, bởi vì hần ngoài ý muốn có một hài tử. Hần không ý thức phóng túng hài tử của mình, bởi vì lo lắng chưa đủ.”

“Người làm mẫu thân, bởi vì ngoài ý muốn sinh ra hài tử, người luyện tiết hần, yêu thương hần, cũng dung túng hần. Bởi vì người cảm giác mình không phải là một mẫu thân tốt.”

“Mà Hạ gia, từ đầu đến cuối đều khuyên vợ chồng các người. Đối với Hạ Phân, Hạ gia đối với hần nhiều không nhiều, ít không ít. Cho nên, đối với hần hết thầy giáo dục, không thể áp đặt tham dự. Quá mức đề mặc, mới để cho tính tình hần vô pháp vô thiên như thế này. Người nói, hài tử như vậy lớn lên là phúc khí của người, hay là tai họa đây?”

Hần đánh đầu vào danh tiếng của Hạ gia, đối với các hoàng tử không tôn trọng, đối với cha mẹ bất hiếu, đối với gia tộc không đủ kính yêu, tại sao hần ở thư viện Bạch Lộ diều vũ dương oai mà không chịu một chút trừng phạt nào? Hạ gia có hài tử lớn lối ương ngạnh như vậy sao? Thật sự Thái tử có thể dễ dàng tha thứ ngoại nhân dùng quyền cước với hần ư? Hoàng thượng thật chỉ muốn bồi dưỡng hần sao? Người xác định, hần trước sau như một đi xuống, thư viện Bạch Lộ, Hạ gia, còn có Thiên gia thật sự có thể để cho hần thuận lợi trưởng thành?”

Hạ Lệnh Mị sợ đến sắc mặt trắng bệch. Nàng trong lúc đó chợt hiểu, người mình yêu quý là bảo bối, đối với cảm nhận của người khác không đáng một đồng.

Hoàng hậu lắc đầu: “Hạ Phân sờ tác sờ vạ, cũng bởi vì hần không chỗ nào sợ hãi: “Mà Thiên gia, nhất định không tha cho hài tử cả gan làm loạn.”

Hạ Lệnh Mị loáng thoáng đã biết tính toán của Hoàng hậu.

Hạ Lệnh Mị cùng Uông Vân Phong, thậm chí Hạ gia cùng Uông gia không thể quản chế Hạ Phân. Nếu Thái tử có ý để cho Hạ Phân cùng hần đối luyện, như vậy, một thời gian Hạ Phân không thể về nhà. Lời này của Hoàng hậu, cũng có thay ý tứ của Hạ Lệnh Mị dạy Hạ Phân.

Hạ Lệnh Mị như cũ gãy giọng: “Hoàng hậu nương nương, ta cũng không phải Tần phi trong hậu cung. Người không thể bắt hài tử của ta ở trong cung.”

“Bồn cung đã thương lượng cùng Hoàng thượng, để cho Hạ Phân làm thư đồng của Thái tử.”

Thân thể Hạ Lệnh Mị hoàn toàn mềm nhũn, ngã ngồi ở giữa ghế rộng lớn. Bên cạnh bàn trà cao, trà xanh đã lạnh tanh.

Làm thư đồng cho các hoàng tử đối với các hài tử thế gia mà nói là một vinh dự rất lớn, mà là thư đồng của Thái tử, chỉ cần Thái tử lớn lên thuận lợi ngồi vào chỗ, như vậy thư đồng tuyệt đối là cận thần của Thiên Tử, vinh quang cùng sung ái một đời không nhất định.

Đối với tính tình kiêu ngạo bất tuân của Hạ Phân mà nói, cảm thấy trong hoàng cung, có lẽ vừa bắt đầu không nên để cho hần trở lại. Hài tử như vậy, chỉ thích hợp tung hoành thiên hạ, mà không phải bị vây trong cái thành Bắc Định hoa lệ chết người như nhà giam thế này.

Đồng thời trên triều mới có thánh chỉ ban xuống, Ngự Sử đại phu Uông Vân Phong tam phẩm bị giáng xuống làm Ngự Sử Giám Sát Ngũ phẩm, đi đến khu bị lù lút nặng giám sát nạn thiên tai, đồng thời đi theo còn có mười vị thái y, cộng thêm năm mươi xe được trùng trùng điệp điệp cùng đi ra khỏi thành Bắc Định.

Hạ Lệnh Mị ở phủ đệ cũng chưa bình tĩnh trở lại, nàng mâu thuẫn vừa tức giận vừa bình tĩnh, thời điểm thấy đại môn Uông phủ, nghe lão quản gia bẩm báo, những tâm tình kia đều chôn giấu đi.

Nàng cố gắng áp chế hai tay phát run, dùng sức nháy mắt, ép nước mắt ứa khuất không được chảy ra.

Sau khi hạ triều, Ônng Vân Phong bị Hoàng đế chiếu đi nghỉ sự, chỉ thông báo người trong nhà nhanh chuẩn bị đồ đạc, ba ngày sau hẳn phải lên đường.

Năm mươi xe được liệu không phải một lúc có thể sắp xếp gọn gàng, lão quân gia đoán rằng Ônng Vân Phong chỉ mang theo thái y đi trước, đến lúc đó xe ngựa mệt nhọc, chức quan của Ônng Vân Phong bị giáng, trên tay thực quyền không đủ, đến địa phương đó nhất định sẽ bị người ta làm khó. Quan trọng nhất là khu bị nạn, nạn lụt vẫn còn tràn lan, nạn dân chết nhất định là lừa gạt báo lên, sau đó chính là... Tình hình bệnh dịch.

Hạ Lệnh Mị bất chợt nhớ tới rất nhiều năm trước đây, cha ruột của Hoàng hậu chính là giúp nạn thiên tai rồi qua đời, một năm kia, Hoàng hậu cùng Triệu Vương phi ngay cả năm mới cũng không có, trông coi cái viện nho nhỏ kia, ngăn cách bị thống.

“Phu nhân, lão gia mang theo nhiều thái y như vậy, bọn họ tất nhiên sẽ chiếu cố thân thể của lão gia thật tốt. Người đừng lo lắng.”

“Ta biết.” Hạ Lệnh Mị nói, thuận tay rút hóa đơn được phòng ra tra xét cẩn thận, “Thái y là xem bệnh cho nạn dân, nhiều lắm chỉ lưu lại một người ở bên người lão gia ngay tại chỗ trị liệu gần nạn dân, những thứ khác thái y sẽ phân công đến nơi khác, không thể vây quanh xem bệnh bên người một mình lão gia. Để ngừa vạn nhất, chúng ta lại xin mấy vị đại phu cùng lên đường, lại từ trong phủ đưa một chút dược liệu đi cùng. Bất kể là cho lão gia, hay là cho nạn dân, cũng coi như vì Ônng gia hành thiện tích đức.”

Lão quân gia gật đầu: “Là phu nhân suy nghĩ chu đáo.” Vội vội vàng vàng liền đi kêu người đi tìm đại phu nói rõ sự tình, nếu có người nguyện ý đi, tiền xem bệnh khẳng định nói trước chỉ ra một nửa, sau đó còn muốn thu xếp vật phẩm, ba ngày nói nhiều cũng không nhiều.

Lúc bận rộn, Hạ Lệnh Mị cũng bình tĩnh lại. Vừa sai người sửa sang lại quần áo của Ônng Vân Phong, vừa để cho bọn nha hoàn dọn dẹp xiêm áo của Hạ Phân đưa vào trong cung. Để cho người mài mực, viết một phong thư, dặn dò Hạ Phân tất cả chuyện vật sau đó đồng thời bí mật mang theo y phục đi ra ngoài.

Đến trưa, Ônng Vân Phong vẫn chưa về. Hẳn làm quan đã nhiều năm. Ônng gia thế gia vọng tộc, tin tức trong cung sớm đã truyền ra, chẳng biết tại sao, không có một ai đến cửa bái phỏng.

Các triều thần khác thì không nói, dù sao cũng có lui tới vì lợi ích, nhưng vì sao các phòng khác của Ônng gia cũng không có một người tới hỏi thăm, thậm chí tộc trưởng cũng không có người tới trấn an mấy câu. Phải biết nếu là sai lầm của Ônng Vân Phong, Ônng gia cũng không được tốt. Trong ngày thường nàng là người ít qua lại, nhìn thấy đều là nữ tử thế gia, ngược lại lần đầu tiên phát giác, tiền viện lạnh tình.

“Những năm gần đây lão gia cùng người trong tộc ít có lui tới, nói sợ không phải nhiều, là sợ mang đến tai họa cho gia tộc. Làm Ngự Sử, nhân tình lui tới vốn rất ít, một là tránh kết bè kết phái, một là đặc tội quá nhiều người, mặt mũi cao bất luận không thể nào qua được. Cho dù có mấy đồng僚, bởi vì phu nhân không có ở trong phủ này, lão gia cũng ít khi mời họ tới, phần lớn là ở quán trà bên ngoài, uống một bình trà, tán gẫu mấy câu liền giải tán.”

Hạ Lệnh Mị mơ hồ cảm thấy quái dị: “Nghe người nói như vậy, thế nào cảm thấy tính tình lão gia ngày càng cô tịch?”

Trong ngày thường, lão quân gia nói liên miên tự nhiên trăm việc, hồi lâu mới nói: “Phu nhân, trên mặt thể hiện khổ cũng không phải là khổ thật.”

Hạ Lệnh Mị nhìn không được quay đầu đi, cười khổ nói: “Thế gian này có cái gì mà không khổ, phải xem chính mình có thể nhẫn nại được không.”

Lão quân gia cười ha ha: “Đúng vậy. Không phải cuối cùng lão gia cũng ôm được phu nhân trở về sao!” Hẳn tiến tới, run rẩy hai phiến râu dê, “Phu nhân, người bồi bổ nhiều một chút, vì Ônng gia sinh thêm một miệng con trai a.”

Hạ Lệnh Mị sắc mặt đỏ lên, xấu hổ gọi Tụ Ngọc, giả nghiêm chỉnh sai bảo người làm ghi nhớ mua dược liệu cần thiết, không bao giờ... đi nghe những lời không đúng đắn của lão quân gia nữa.

Đợi đến khi mọi người thu thập xong quần áo của Ônng Vân Phong, Hạ Lệnh Mị mở từng cái rương ra kiểm tra. Ônng Vân Phong đi giúp nạn thiên tai, tự nhiên sẽ không cần mặc những quần áo hoa mỹ, màu tươi đẹp cần bản cũng lấy ra. Chỉ để lại bên trong ba bộ có chất liệu tốt, để lúc hẳn gặp quan viên khác lấy ra mặc. Y phục sợi bông nhiều hơn một chút, hiện tại tháng mười, khí trời nhiễm lạnh, quần áo giữ ấm cũng thêm một chút, áo kép da lông cũng lựa những màu nâu khô bã. Ngược lại, áo lót là chất liệu mềm mại, ở trong cung ban thường mấy thất, nàng cho người làm cả đêm làm gấp tạo ra mấy bộ, thêm nữa là vớ và mũ, ngọc bội. Những loại này thì chọn bạch ngọc hoặc bích ngọc, túi hương toàn bộ đổi thành gói thuốc.

Ônng Vân Phong là văn nhân, có một chút công phu: thời điểm bên trong dùng để cường thân kiện thể, nhưng hẳn suy nghĩ quá nhiều, mấy lần ba lần gặp phải ám sát, vết thương cũ dễ dàng tái phát, ngược lại tinh thần so với người bình thường yếu hơn hai phần. Hạ Lệnh Mị tự mình lựa chọn nhân sâm trăm năm tuổi để cho Quyền Thư cất đi, dặn dò hẳn mỗi ngày cho Ônng Vân Phong ngâm mấy miếng, bao lớn bao nhỏ thuốc tráng kiện, đến khu bị nạn nhất định mỗi ngày phải uống.

Trẻ hơn chút nữa, người làm tới bẩm báo, nói trong thành không có đại phu nguyện ý đi theo đại nhân đi ra bên ngoài, nói khu bị nạn nhiều người bệnh, có đi không về, không ai chịu làm.

Hạ Lệnh Mị nghe thiếu chút nữa cắn nát một hóp cương nha*...đất người phồn hoa này, sống an nhàn sung sướng, mạng của mình so với những thứ khác quan trọng hơn. Đừng nói là đi khu bị nạn, ngay cả trên chiến trường, đại phu cũng rất ít, ít hơn chính là dược liệu cứu mạng.

*cương nha: miếng thép.

Nàng để cho người làm nhấn lại, nói rằng nếu đại phu nguyện ý đi cùng tới khu bị nạn cứu nạn dân, chỉ cần gạt đầu, Ônng gia lập tức tặng trăm lượng bạc trắng. Lần này, cuối cùng chỉ có hai vị gạt đầu, nghĩ đến y thuật cũng không quá mức cao minh.

Đang phiền não, Hạ gia cư nhiên phái đến hai gã đại phu trung niên, cẩn thận hỏi lại, lại là người theo Hạ Tam gia đi qua khu bị nạn. Hai vị đại phu xem Hạ Lệnh Mị phân phó người làm chuẩn bị được liệu, lại viết phương thuốc nhiều thêm mấy vị, Hạ Lệnh Mị càng cảm kích, mời bọn họ tạm thời ở lại.

Buổi chiều, Uông Văn Phong một thân một mồi trở về phủ, Hạ Lệnh Mị lại nhẩn, cuối cùng cũng không hỏi một câu dư thừa, tự mình bới com cho hẩn.

Tối nay, không có trăng.

Trên hành lang dài rộng có ánh nến ngầy ngất rất đẹp, cùng đáp lại với trên bầu trời đầy ánh sao. Trong chỗ tối nhất của đình viện có thể nghe tiếng Thu Thiên kêu to, trên mặt ao thình thoảng thấy được chút bọt nước, hết thấy tĩnh mịch mà tịch liêu.

Hạ Lệnh Mị tựa vào cây cột trắng kiện, không nháy mắt nhìn vào màn đêm yên tĩnh.

Uông Văn Phong lặng yên không tiếng động bước vào, cầm bàn tay lạnh như băng của nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng.”

Hạ Lệnh Mị thở dài: “Hạ Phân ở trong cung.”

“Ta biết. Hôm nay Thái tử dẫn hẩn gặp ta, nói là sẽ chiếu cố tốt cho biểu đệ. Lúc ta không có mặt, nàng đến hoàng cung thăm Hạ Phân nhiều một chút, hẩn thiếu cái gì nàng liền đưa qua. Ý định của Hoàng thượng rất thần bí, cho Phân nhi tránh xa hẩn một chút, có lỗi người chịu trách nhiệm trước, mọi việc chờ ta trở lại hẩn nói.”

Hạ Lệnh Mị nghe được hẩn cầu nhàu, không nhịn được nhớ tới Hoàng hậu nói hẩn dung túng đối với Phân nhi từ sự thiếu thốn, vốn là còn không tin. Dù sao thấy lúc ban đầu, Uông Văn Phong hết sức nghiêm nghị đối với Hạ Phân, sau khi trở về thành Bắc Định, mỗi ngày gặp Hạ Phân nhưng không được quen biết nhau, nói vậy hẩn rất đau khổ. Bởi vì đau hải tử kia, cho nên muốn dạy cũng cảm thấy không có phần khích.

Hạ Phân không tự giác xem hẩn là cha ruột, nhưng Uông Văn Phong đã đặt Hạ Phân trong tâm khảm, là vết thương trong lòng cùng quan trọng.

Hạ Lệnh Mị trở tay cầm bàn tay của hẩn, không nhịn được tiến tới, ở trên môi hẩn cắn một cái.

Uông Văn Phong sững sốt, thoáng qua ôm chặt nàng, hôn ngược lại

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Nàng nháy mắt mấy cái, bỗng chốc nở nụ cười, ôm chặt đầu của hẩn, hai người dựa lẫn vào nhau, quán quít, từ từ hòa hai làm một.

Một đêm này, Uông Văn Phong đột nhiên bộc lộ sự yếu đuối cùng thống khổ giống như kiểu Đàm Hoa Nhất Hiện*, khi rạng đông xuất hiện thì không thấy đâu nữa.

*Đàm Hoa Nhất Hiện: hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Sáng sớm, Uông Văn Phong chưa kịp đi vào triều, quân gia vội vội vàng vàng chạy đến, nói: “Đêm qua, mơ hồ nghe được ở ngoài cửa lớn có tiếng bước chân, người gác cổng mở cửa thì không có người. Tiểu Bạch phái người đóng cửa đại môn, sau đó liền thấy được một chút đồ này.”

Đại khái cho người làm nam đi vào mang theo mấy sọt, rổ, bên trong lẫn lộn có chăn bông, xiêm áo, được liệu nhiều hơn, còn có thảo dược dính bùn đất.

Tiểu Bạch trên vạc áo còn vương sương sớm, đi theo lão quân gia bẩm báo, nói: “Buổi tối lục tục có người tới, nhìn phục sức là thương nhân, còn có gã sai vặt, còn có cư dân trong thành, già trẻ đều có, đặt đồ vật ở cửa liền đi.”

Uông Văn Phong đang ăn sáng, Hạ Lệnh Mị ở một bên múc cháo cho hẩn. Đến mùa thu, khí trời nhiễm lạnh, không ăn sớm một chút liền đi vào triều, đầu óc của Uông Văn Phong giữa chừng sẽ bị hôn mê vừa lạnh vừa đói. Trước kia, lão quân gia tận tâm khuyên bảo hẩn ăn uống, sau khi Hạ Lệnh Mị đến Uông gia, liền tự động thay lão quân gia, mỗi ngày nhìn chăm chăm Uông Văn Phong dùng com, một bữa cũng không cho phép thiếu.

Ban đêm nếu như có chuyện gì xảy ra, lão quân gia sẽ ở canh giờ này tới hồi báo, để cho Uông Văn Phong có thể xuất hiện.

Hai vị đại phu cũng thức dậy sớm, có lẽ là nghe được bọn người làm nói chuyện, chạy đi ra nhìn, sau đó gặp Uông Văn Phong, một trong hai vị đại phu trên tay còn cầm thảo dược, hết sức phấn khởi nói: “... thảo dược này rất khó có được, có thể dự phòng cho bệnh kiết lỵ, nóng sốt, những bệnh nặng, phơi khô mang tới khu bị nạn tốt nhất. Không biết trong phủ Uông đại nhân có thể phái mấy người làm, theo lão phu lên núi hái thuốc hay không?”

Uông Văn Phong hỏi bọn họ: “Chẳng lẽ những thứ thảo dược này ở tiệm thuốc không có?”

Lão quân gia vội la lên: “Có thì có, nhưng mà triều đình giúp nạn thiên tai, trước đó vài ngày phần lớn đều bị triều đình thu mua, dân chúng tâm thương

sao có thể mua được chứ.”

Đại phu cũng nói: “Đúng vậy. Trị liệu bệnh dịch cần rất nhiều dược liệu, bất quá không ngăn nổi triều đình thường cử động thu mua, một loại đại dược phòng căn bản đều bán cho triều đình, tiểu dược phòng dự bị cũng không nhiều. Thành Bắc Định có ba mặt núi vây quanh, trừ khu vực hoàng thất rào đất nuôi ngựa, sơn trang của thế gia đại tộc bên ngoài, còn có rất nhiều rừng núi bình dân bách tính có thể tiến vào hái thuốc. Dược liệu này không bao giờ chê nhiều, chúng ta tự dự bị một chút mang đi không còn gì tốt hơn.”

Uông Vân Phong nhìn mấy sọt kia, Hạ Lệnh Mị từ trường phòng chỉ ra ngân lượng cho người làm mang đi, suy nghĩ một chút, tự mình cho thêm mấy trăm lượng nữa, để cho lão quản gia cùng đi an bài, mua vật phẩm giúp cho nạn dân bị thiên tai.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là chuyện của một nhà Uông gia, ai biết đến buổi sáng, Hạ gia lại phái mấy người chở mấy xe dược liệu cùng chặn bóng, quần áo đi tối. Như vậy còn chưa đủ, vốn là không thỉnh được đại phu, cư nhiên nhờ Hạ gia ra mặt đưa tới vài vị, có đại phu tuổi trẻ trực tiếp đóng gói hành lý lên đường.

Hoàng đế để cho Uông Vân Phong toàn lực phụ trách giúp nạn thiên tai, Uông Vân Phong mang đi vật gì đều là vật phẩm của triều đình, cùng Uông gia không có quan hệ. Thế gia mang đồ tới Uông gia, chẳng qua là cho triều đình thêm vật phẩm giúp nạn thiên tai, góp một viên gạch, không liên quan đến danh tiếng. Uông Vân Phong sai Quyển Thư ghi chép toàn bộ, trước khi lên đường trình lên cho Hoàng đế, phải thường như thế nào là chuyện của Hoàng thượng, không có liên quan gì đến Uông gia. Quyển Thư mới đặt bàn trong đại sảnh, thế gia lập tức nghe được tin tức, đánh hơi được tiếng gió, rồi rút phái người làm mua dược vật, không mua được cũng lục tục từ kho bên trong phòng lấy ra không ít, toàn bộ đưa đến bên trong Uông phủ.

Cùng ngày hôm trước, tình cảnh trước cửa có thể giăng lưới bắt chim khác biệt quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn làm cho Hạ Lệnh Mị cảm khái vạn phần.

Trừ quan lại thế gia, cũng làm cho người ta cảm động đó chính là tình cảm của bình dân bách tính. Đại môn Uông gia trực tiếp bị thế gia ngăn chặn, thiên môn cùng cửa sau phần lớn đều là bình dân bách tính đưa vật phẩm tới. Có vợ chồng đồng tâm đi quyên tặng, cũng có nhi tử đỡ lão nhân gia chống quai trước đưa vật phẩm tới, còn có trẻ em mang nước quả đến, nói là cho hải đồng ở khu bị nạn ăn. Từng mặt mũi bình thường, từng một món thật nhỏ vụn vặt, không đòi hỏi chi có tình cảm, nhượng người đi đường khiếp sợ, cũng làm cho thế nhân cảm động. Đến ngày thứ hai, ngoại ô cũng có người vào tới thành, trực tiếp đến Uông gia, có cầm ngân phiếu cũng có cầm bạc, nhiều hơn là dược liệu và lương khô.

Hoàng cung giảm đi một nửa chi tiêu giúp cho nạn thiên tai, nương nương trong hậu cung rồi rít bán đồ trang sức từ thiện, những đồ vật này đều đổi thành bạc, thư viện Bạch Lộ cũng phát động các đệ tử tự đi quyên tặng, trực tiếp đưa đến khu bị nạn. Hộ bộ cửa nha môn, mỗi ngày đều có các quan viên ít hoặc nhiều đến quyên tiền.

Ba ngày sau, Uông Vân Phong gánh vô số tình cảm trong ngoài của thành Bắc Định lên đường. Sau khi hân đi, vật liệu triều đình chuẩn bị cũng lục tục lên đường, đồng thời còn có vô số bình dân bách tính đi theo, bọn họ cũng muốn vì nạn dân góp một chút sức lực.

Hạ Lệnh Mị đứng ở cửa đại môn, nhìn Uông Vân Phong không quay đầu lại rồi đi, gió Bắc lướt qua, bóng lưng hân cô đơn mà tịch liêu.

Xoay người nhìn về phía phủ đệ trống rỗng, giống như ba ngày náo nhiệt vừa rồi chưa từng có. Uông gia, vĩnh viễn là cao ngạo mà vắng lặng, theo nam chủ rồi đi mà càng tối tăm.

Nàng nhìn người làm quét dọn bụi bậm chất đống ba ngày, từ tiền thính đến hậu viện, mỗi người làm cũng lộ ra vẻ mặt tịch mịch, cùng mùa thu lá rụng hòa lẫn, vô thanh vô thức kể ra phần hoa không còn gì nữa.

Bạch Nghiên Mộc từ thiên thính ra ngoài, nhìn nàng muốn nói lại thôi.

Hạ Lệnh Mị nghi ngờ: “Người tại sao không cùng lão gia đi ra ngoài?”

Bạch Nghiên Mộc hành lễ, thấp giọng nói: “Lão gia dặn dò ta trông chừng ở trong phủ.”

“Tiểu Bạch đâu?”

“Dĩ nhiên là đi cùng lão gia rồi.”

Hạ Lệnh Mị nhẹ giọng cười cười, căn bản không chạm tới đáy mắt: “Hắc Tử lại nói nhảm chán.”

Bạch Nghiên Mộc trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì. Hạ Lệnh Mị cũng không hỏi nữa. Nàng định vào cung xem Hạ Phân một chút, Hoàng hậu cho người đến nói, Thái Tử mang Hạ Phân đi du ngoạn xa nhà.

Hoàng hậu dạy Thái tử phương thức rất kỳ quái, trừ để cho Thái tử vào học ở thư viện Bạch Lộ, ở ngoài còn thường đưa hân đi dự thính trường bình dân, thỉnh thoảng cũng ra khỏi thành tìm ân sĩ võ nghệ cao cường nói học vấn cùng so võ nghệ. Những thứ này thì thôi, Hoàng thượng và Hoàng hậu còn quy định mỗi năm hân phải đi thuộc địa của các hoàng thúc xem một chút, trên đường chỉ có ám vệ hoàng gia âm thầm đi theo, bên ngoài mặt trừ thư đồng cùng ba gã thị vệ, ngoài ra không còn ai. Trên đường bất kể gặp khó khăn gì đều phải tự giải quyết, không thể tìm quan phủ, cũng không cho để lộ thân phận.

Thái tử bảy tuổi, năm nay là lần thứ hai xa nhà.

Hạ Lệnh Mị không nghĩ tới, Hoàng hậu cũng cho Hạ Phân đi theo. Nghĩ đến là có dự mưu trước đó rồi, cho nên trước đó vài ngày mới nhận Hạ Phân

vào cung.

Vừa nghĩ tới tính tình của Hạ Phân không sợ trời không sợ đất, Hạ Lệnh Mị càng thêm lo lắng, phái người đi thám thính tin tức võ sư của Hạ gia trước, hai người kia cứ nhiên sớm đi biên quan thi hành nhiệm vụ từ mấy ngày trước.

Hạ Lệnh Mị ngồi không yên, định chạy về nhà mẹ đẻ, tìm phụ thân đi thám thính tin tức. Biết được bên người Thái tử còn có ảnh vệ của Hạ gia, lúc này mới bớt lo lắng.

Những ngày phụ tử hẳn không có ở đây, mấy phòng ở Ôn gia lui tới có chút kì quái, kỳ lạ nhất là con trai của Ngô thị Ôn gia Vân, lui tới phủ rất khó hiểu.

Ngô thị này cũng là nữ tử không tầm thường, sau nửa tháng ở chỗ Ôn gia Vân Phong làm âm ỉ, bị Hạ Lệnh Mị dẫn cái họa thủy này đến chi thứ hai. Ai biết được, hơn một tháng này so với quá khứ, Ngô thị mặc dù không có chứng minh thân phận, nhưng cũng được lão gia chi thứ hai cho một phần gia sản, ở trong thành mua một trạch viện, mặc dù không lớn, nhưng ở cùng nhi tử thì vừa vặn, thêm nữa lại mời vài người, một nữ đầu bếp, một nha hoàn hầu hạ, ngày cũng thư thái.

Chi thứ hai của Ôn gia khác cha với Ôn gia Vân Phong. Ôn đại lão gia lúc đó rất nghiêm khắc, lúc trên đời, dạy Ôn gia Vân Phong rất nghiêm, mỗi tiếng nói cử động đều có thể dùng đến thước để đo đạc, cũng tạo cho tính tình của Ôn gia Vân Phong ôn hòa. Cha mẹ cường đại như thế, nhi tử chỉ có thể nhẫn nhịn thuận theo, không dám đi nhằm nửa bước. Cũng bởi vì lão nhân gia vô cùng ngay thẳng, đặc tội với không ít người, Ôn gia Vân Phong ở thư viện Bạch Lộ cũng không được suông sẻ, không ít người âm thầm khi dễ. Khi đó Hạ Lệnh Mị chân chính là sư tử Hà Đông, thay hẳn ra mặt, giúp hẳn dạy dỗ các con em thế gia khác. Hạ Lệnh Mị càng giúp hẳn, hẳn đi được càng xa. May mà lão nhân gia chi thứ hai bởi vì không phải là đích tôn, từ nhỏ rất ghen tị với cha của Ôn gia Vân Phong, hành vi ghen tị phóng đảng thành tánh, thông phòng và tiểu thiếp nhiều không kể xiết. Ngô thị lại giữ uy hiếp đối với chi thứ hai, dám nói không thành có, dù sao lão nhân gia chi thứ hai cũng đã lớn tuổi, thời niên thiếu tạo nghiệt làm sao còn nhớ rõ ở đâu. Lão phu nhân chi thứ hai vì dàn xếp ôn hòa, liền cho một khoản tiền để đuổi Ngô thị đi.

Ôn gia Vân này biết mình họ Ôn, có núi dựa, ở thành Bắc Định này thẳng lưng làm chuyện xấu. Cũng không có làm chuyện gì quá xấu, chỉ là ăn luôn tiểu nha hoàn được lão nương mua về, mà nha hoàn kia mới mười ba tuổi, bị Ôn gia Vân khi dễ cũng không dám nói. Mỗi ngày Ôn gia Vân đều lấy tiền của lão nương hẳn đến những chỗ chơi bởi trắng hoa, không lâu sau thì trở thành tay ăn chơi có tiếng. Bất quá, hẳn cũng không sợ, mọi việc điều lấy danh tiếng của cha hẳn ra, cũng có thể lừa bịp một hai người không biết chuyện.

Kể từ sau khi Ôn gia Vân Phong đi, Ôn gia Vân kia nghe đến danh tiếng Ôn phu nhân thì nổi lên ý định. Ngày đó, Ôn gia Vân lên lút tường tượng, thời điểm rong ruổi trên người tiểu nha hoàn không nhận được phán đoán thân thể mềm mại của Hạ Lệnh Mị, bây giờ nhìn không được liên tính cách ngày ngày đến Ôn phủ lôi kéo tình cảm.

Hạ Lệnh Mị không cần nhìn hẳn, mỗi lần đều cho người gác cổng ngăn lại. Một ngày nào đó vào ban đêm, Ôn gia Vân trèo tường đi vào, bị Bạch Nghiên Mục bắt gặp, trực tiếp đá cho hẳn một cước, phê luôn hậu thế* của Ôn gia Vân. Lại lo lắng cho thanh danh của Hạ Lệnh Mị, trực tiếp cho nha sai vài đồng tiền lẻ, nói hẳn là kẻ cắp, ném hẳn vào phòng giam, nhốt đứng lên.

*hậu thế: ở đây là nói anh Bạch Nghiên Mục đá ngay chỗ hiểm của Ôn gia Vân á. ^^

Cũng may Ôn gia Vân kia chính là vụng trộm muốn Hạ Lệnh Mị, không dám nói ra miệng, cho nên Ngô thị ở trong thành tìm kiếm, cũng không nghĩ tới có liên quan đến Hạ Lệnh Mị.

Hạ Lệnh Mị một mình ở tại trong phủ, cũng không có đại sự* gì, thỉnh thoảng cùng tụ tập với đám nữ tử thế gia, tán cục, thường thức mấy ly trà, nói xấu một chút cũng không có chuyện gì để làm. Bởi vì, Ôn gia Vân Phong bị giáng chức quan, có nhiều bà lớn nghĩ không muốn gặp nàng, nàng cũng không giận, vốn là chỉ lui tới với vài vị phu nhân, phần lớn thời gian có nghe Hạ gia tỷ muội đến tham dự.

*đại sự: chuyện lớn

Thường xuyên qua lại, ngược lại phần lớn thời gian là nàng lui tới Hạ gia.

Một lần trở về nhà, nàng cũng chỉ thấy có Bạch Nghiên Mục đứng ở tiền thính, gương mặt lạnh như sương từng mắt nhìn nàng.

“Ta còn tưởng rằng phu nhân giống như bảy năm trước, lại một lần đi không trở về nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ấm Thít* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Mấy ngày nay, Hạ Lệnh Mị không phải thoát nhìn nhẹ nhõm tự tại.

Giáng chức Uông Văn Phong thoát nhìn là Hoàng đế thay hẳn thỏa hiệp với các thế gia, chèn ép Uông Văn Phong, cho các thế gia đã đắc tội qua có cơ hội trả thù. Giống như đang nói, các người nhìn, đao phủ Uông Văn Phong bị giáng chức, hẳn tìm các người điều tra, thăm rất mất hứng, cho nên thăm dạy dỗ hẳn, kéo hẳn từ tam phẩm xuống ngũ phẩm, nhìn thăm coi trọng ý của các người hơn.

Trên thực tế, người có tâm nghĩ đến lâu dài. Ban đầu, Uông Văn Phong là phụng chỉ Hoàng đế đi điều tra, nửa năm ngắn ngủi hẳn đến không ít nơi, tiếp xúc với không ít quan viên trấn tĩnh dân chúng. Nghe nói sau khi hẳn trở về nộp sổ con lên, đủ bày đầy ngự án, có thể thấy được bên trong rốt cuộc tổ chuyện bản của bao nhiêu người. Nhưng hẳn đưa đồ, công đại môn cũng không có đi ra, Hoàng đế nhìn những thứ sổ con kia cư nhiên cũng không có động tĩnh, quá là kì lạ.

Giống như có người đang gọi “Bảo muốn tới rồi”, mây đen dày đặc kéo đến, mặt trời cũng bị che khuất, y phục cũng bị thu vào, nhưng đợi hơn một tháng, gió to mưa rào cũng chưa thấy đâu, làm người ta quá mức ngạc nhiên, có phải bị Uông Văn Phong đùa giỡn hay không?

Lão Thử* núp ở bên trong phủ nha, len lút thò đầu ra, mưu đồ bí mật quyết định tiên hạ thủ vi cường**, kéo Uông Văn Phong xuống ngựa, sau đó sẽ đàm phán cùng Hoàng đế.

*Lão Thử: là con chuột á ^^

**tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước chiếm lấy lợi thế.

Sau khi Uông Văn Phong bị kéo xuống, Hoàng đế cũng không có biểu lộ ý định chinh đồn chuyện tham quan.

Hết thấy đều gió êm sóng lặng.

Nhưng không tới hai ngày, Uông Văn Phong bị phái đi ra ngoài. Giúp nạn thiên tai, lúc nào trở lại thì không biết chừng. Có lẽ, khu bị nạn nhiều dân chúng như vậy, an bài cho họ hao phí không ít thời gian, còn phải tu bổ đền đập, hưng ruộng tốt, còn phải chu toàn với quan viên địa phương, khẳng định là đi một năm rưỡi. Nếu như chuyện không làm xong, Uông Văn Phong có thể mấy năm không thể về nhà được.

Điều này tương đương với chuyện ở bên ngoài, hơn nữa còn không bằng quan địa phương tay cầm quyền to.

Mấy ngày nay, nàng đi không ít nhà để thám thính tin tức, cũng thuận tiện lung lạc một số thân quyến, để cho Uông Văn Phong mau chóng trở về nhà. Bên trong có người giúp một tay, Uông Văn Phong cũng không cần chịu khổ như vậy.

Lòng nàng như lửa đốt, nhưng trên mặt phải tiếp tục duy trì dáng vẻ nhẹ nhõm, vui vẻ tự tại.

Thời điểm Bạch Nghiên Mộc chán vấn, đáy lòng nàng nổi lên tức giận.

“Bốn phu nhân đi nơi nào, lúc nào thì trở về, cũng không tới lượt người chỉ trích.”

Bạch Nghiên Mộc vốn dĩ không sợ lửa giận của Hạ Lệnh Mị. Hẳn là cận vệ của Uông Văn Phong, từ đầu đến cuối chỉ nghe lời Uông Văn Phong, suy tính mọi chuyện cũng là theo góc độ lập trường của Uông Văn Phong.

Đối với Bạch Nghiên Mộc mà nói, hẳn nhìn không quen Hạ Lệnh Mị ra cửa! Hẳn cũng tin tưởng, bên trong Uông phủ này chỉ cần có người chân thành cùng Uông Văn Phong, đối với mỗi lần Hạ Lệnh Mị ra khỏi cửa, hẳn cũng thấp thòm bất an trong lòng.

Chẳng qua là, trong ngày thường Uông Văn Phong không nói, bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng. Tựa như chất vấn Hạ Lệnh Mị, bọn họ căn bản không có quyền. Một là chủ, một là nô, người hầu làm sao có tư cách hỏi chủ nhân đi nơi nào.

Hạ Lệnh Mị tức giận diện người trở về hậu viện, trong lòng tiểu nha hoàn run sợ, rót bình trà nóng, trở mấy cái đĩa điểm tâm. Điểm tâm mới vừa được phòng bếp làm, mềm mại nóng hổi tỏa đầy mùi thơm.

Cuối tháng, cây phong xanh lá đỏ phủ lên một lớp bụi trên đỉnh, mắt thường nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được lãnh ý trong không trung. Loại lãnh ý này là từ trong xương mà ra, dùng sức xoa xoa hai tay cũng không cảm nhận được nhiệt độ, chỉ thấy lòng bàn tay một mảng khô ráo, nhưng đầu ngón tay như dính phải một lớp keo, rất khó chịu.

Hạ Lệnh Mị dùng sức dậm chân, đi mấy vòng ở trong phòng. Tụ Ngọc cùng Huỳnh Thạch nhìn ra nàng có phiền não, đề nghị nàng thêu hoa hoặc là đọc sách, vẽ tranh.

“Ta không phải là các người, làm sao ngồi yên được với nấy thứ đó.” Cẩn miêng điểm tâm hai miếng, định xách roi chạy đến sân để múa nấy vòng, rút ra trướng sân nhà, làm bụi đất tung bay.

Vốn là cây đã khô một nửa, không ít lá vàng rơi rụng, rơi xuống rục rờ, bay theo ống tay áo của nàng trông rất đẹp, cực kỳ giống dưới ngòi bút của Uông Văn Phong thuở xưa. Trong bảy năm, Uông Văn Phong vẽ bức họa của Hạ Lệnh Mị không ít, có khi nhớ học vẽ, dáng vẻ chân tay vụng về té ngã rồi khóc; cũng có lúc thiếu nữ, trừng trị ác bá phách lối cười to; còn có lúc mới gả; một môi vô cùng yên tĩnh ngủ trên giường nhỏ. Nhiều hơn là, bóng dáng múa trường tiên trong xuân, hạ, thu, đông. Vẽ Hạ Lệnh Mị như một đoàn lửa, thỉnh thoảng thiếu chút lý trí nam nhân.

Bọn người hầu xem, hôm nay Hạ Lệnh Mị bị Bạch Nghiên Mộc chọc tức không nhẹ, xem mặt đất là Bạch Nghiên Mộc mà quật. Mọi người hầu hạ, nhìn không được rút lui, hết sức ấn nấp thân mình, hy vọng phu nhân không giận cá chém thớt.

Lão quần gia nách kẹp sổ ghi chép mỏng, lắc lư đi ngang qua cửa viện, nhìn trộm cười hỏi: “Phu nhân, có muốn lão nô trói Bạch Nghiên Mục tới cho người xả giận hay không?”

“Hừ!”

“Ai nha, tiểu tử Bạch Nghiên Mục từ nhỏ đã khó chịu. Chuyện càng dễ ý nói như vân đạm phong khinh*, ngược lại là chuyện nhỏ đi, hấn sợ thiên hạ chưa đủ loạn... Làm lớn mọi chuyện.”

*vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trời, nhẹ nhàng như gió thổi.

Chẳng lẽ hấn tra chuyện của Hạ Lệnh Mị cũng là chuyện nhỏ?

Hạ Lệnh Mị không phát giận được với lão quần gia, cổ tay đùa bốn cái hoa thương, di chuyển trường tiên chậm lại. Ngấm lại, mới hỏi: “Lão quần gia có lời thay Bạch Nghiên Mục báo cáo cho ta phải không?”

Lão quần gia cười: “Cũng không có gì, chính là một chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Có thể làm cho lão quần gia thận trọng nhắc nhở, nào phải chuyện nhỏ.

Hạ Lệnh Mị thu trường tiên, nhận lấy khăn lau mồ hôi từ nha hoàn, lại đi đổi xiêm áo, uống trà nóng lần nữa, lúc này mới ngồi nghe lão quần gia nói.

“Phu nhân, lời này lão nô nói ra có thể không đúng. Bất quá, lão nô làm ở Uông phủ một đời, hy vọng người có thể nghe cẩn thận lời nói của lão nô, sau đó xem xét rồi hấn quyết định.”

Hạ Lệnh Mị gật đầu một cái, song tay cầm ly trà, so sánh với lạnh tận xương tủy vừa nãy, lần này lòng bàn tay cũng có nhiệt độ.

“Lão nô lúc trước có cùng phu nhân nói qua, trong khổ mới là thật khổ. Lão gia chúng ta ngay khi còn bé đã khổ, là mỗi vị Ngự Sử đại nhân đều phải trải qua gian khổ. Quan chức Ngự Sử này, người bình thường đảm đương không nổi, đặc tội với quá nhiều người, có rất ít tri kỷ. Tính tình lão gia từ nhỏ đã ôn hòa, người ta thường nói người hiền dễ bị ức hiếp, thời điểm lão gia bị khi dễ, phần lớn đã quen im lặng, dần dà lâu ngày cũng không ai biết hấn khổ.

Đến lúc niên thiếu, phu nhân cũng trải qua, chính là chuyện của Triệu Vương phi. Khi đó, lão gia mới lần đầu tiên nhận ra năng lực của mình, hấn phát hiện mình quá nhỏ bé, không cách nào nắm chắc được tương lai của chính mình. Khi đó khổ sở, là mọi người cùng nhau chịu khổ, cầu xin mà không phải khổ.

Vào thời gian đó, lão gia thiếu chút nữa không gượng dậy được.”

Hạ Lệnh Mị cúi đầu, che giấu hơi nước nơi khóe mắt. Khi đó, ban đầu Uông Văn Phong cầu xin cưới là Hạ Lệnh Ngọa mà không phải nàng, nàng gả cho Uông Văn Phong, lại không chiếm được lòng của hấn, cái loại khổ đó như ăn hoàng liên so với Uông Văn Phong khổ hơn bao nhiêu lần?

“Một năm kia, lão gia phát hiện mình quá nhỏ bé, đem tâm hồn lão phu nhân bị bệnh, sau đó, lão thái gia cũng đi. Bên cạnh hấn chỉ còn lại phu nhân, mà ba năm sau, ngay cả phu nhân cũng một đi không trở về. Thậm chí lão gia không biết, lúc ấy trong bụng của phu nhân đã có hài tử của hấn. Cơ hồ trong một đêm, hấn mất đi người thân cận nhất.

Hấn thành người cô độc.”

Quay đầu đi, tầm mắt của nàng lại rơi vào đình viện. Mới vừa rồi lá rụng bị người chà đạp, nay vỡ tan thành bùn, màu vàng kéo sang màu bùn, kéo thành một đoàn, kể một đoạn thời gian tê tâm liệt phế.

“Lời này là đại bất kính, có lúc lão nô nhìn hấn, giống như một con thú nhỏ bị thân nhân từ bỏ, một thân một mình coi chừng ở, không dám rời đi quá xa, sợ phu nhân trở về không gặp được hấn; cũng không dám mỗi ngày ở trong ở, bởi vì một mình coi chừng một phòng lớn như vậy, một ngày trôi qua, một năm nữa lại trôi qua, từ hy vọng đến sợ hãi, rồi đến thất vọng, sau đó là tuyệt vọng, đến cuối cùng, hấn không biết canh giữ ở chỗ này là vì cái gì, là đang chờ đợi ai...”

Lão quần gia nhin không được móc ra cái tẩu thuốc, tay run tun mờ ra khỏi túi, không cẩn thận nhiều khói nghẹn lại trong miệng, dùng sức đè ép, cổ co lại. Động tác quá mạnh, ngay cả sổ sách rơi xuống cũng không liếc mắt nhìn.

“Lão gia thăng quan rất nhanh, toàn do ban đầu phu nhân giúp hấn đã thông không ít khớp xương. Sau đó Hoàng thượng triệu kiến lão gia, nói một lúc, ngày thứ hai trở về, lão gia liền viết sớ con, tố tấu người khác. Đó là lần đầu tiên lão gia giám trăm, nhìn một nhà tham quan nam nữ lão ấu toàn bộ bị chém đầu, máu chảy đầy đất, cọ rửa nửa con phố cũng nghe thấy đầy mùi máu tanh. Sau đó, chính là đêm gặp phải ám sát, mấy lần mạng như chỉ mảnh treo chuông, có lúc nằm trên giường một tháng, ngồi dậy không được mấy ngày, lại tố người khác, đáng về lỗ mạng kia, không giống như là ghét kẻ thù, như là tự mình tìm chết.

Lão gia phải cô độc quá lâu, vô thức nhận thức là phu nhân sẽ không trở về nữa. cha mẹ không còn, gia tộc không cần hấn, một mình hấn không còn ý nghĩa gì nữa...”

Nói tới chỗ này, lão quần gia chợt ho khan, hút thuốc càng nhiều hơn. Chén trà trong tay Hạ Lệnh Mị cũng đã nguội, xương mơ hồ cũng cảm thấy lạnh.

“Cuối năm hàng năm đều chờ phu nhân trở lại, như hy vọng chống đỡ cho hấn thành tỉnh lại.”

“Thanh tỉnh?”

“Đúng vậy. Thanh tỉnh. Ngày phu nhân không ở thành Bắc Định, lão gia giống như sống trong giấc mộng nhiều mặt, liều mạng tìm những lý do thương tổn chính mình. Rất lâu, lão nô cảm thấy, hấn là kỳ vọng mình bị thương, bởi vì thời điểm bị thương hấn có thể an tâm ngủ, thời điểm đau đớn cũng không cần suy nghĩ, càng thêm không có khí lực để về, đi dạo thư viện Bạch Lộ, đi bị Hạ gia khinh bỉ.”

Lão quân gia cười cười, cái trán nếp nhăn hình chữ “Xuyên”. Hấn cắn cắn cái tẩu, thiêu đốt hầu như không còn tro thuốc lá, những chuyện xưa như đang ở trong tro thuốc lá tiêu tan.

“Phu nhân trở lại, lão nô thật vui lắm. Càng vui hơn nữa là, còn có tiểu thiếu gia, mặc dù chưa kịp nhận tổ quy tông, nhưng là con trai trưởng của lão gia, trong phủ là thật tâm vui mừng cho lão gia. Mọi người cũng nhận định trong phủ sẽ ngày càng tốt, lão gia không còn bị thương nữa, cũng không có một ngày một đêm du dương, hấn sẽ cùng phu nhân ngọt ngào.”

Hạ Lệnh Mị cười.

Lão quân gia cũng đang cười: “Còn vội vàng bắt tiểu thiếu gia. Tiểu thiếu gia đúng là ngang tàng nha, lão nô cũng phát hiện lần đầu tiên Uông gia có hài tử hoạt bát như vậy, không tuân theo quy củ, nghịch ngợm gây sự, không có chuyện ác nào mà không làm. Quá lắm, lão nô thật muốn đánh hấn.”

Hạ Lệnh Mị cười càng thêm vui vẻ.

“Nhưng mà,” lão quân gia vỗ bụi trên đầu gối, một chút vui vẻ sáng chói kia, từ từ dập tắt.

Hạ Lệnh Mị trầm mặc, mơ hồ biết đối phương chưa nói hết lời. Miệng nàng cười vui vẻ cũng dừng lại, đầu ngón tay ma sát dọc theo cái chén, trong chén lá trà đã chuyển vàng, nước sôi xanh biếc cũng làm đen lòng người, màu xanh thẫm bên trong cũng đủ làm đắng lòng.

Nàng nói: “Nhưng là quá khứ khác quá sâu trong lòng hấn, hấn luôn lo lắng, sợ ta thất vọng đối với hấn, sợ Phân nhi buồn bực hấn, sợ rằng thật vất vả mới có lại người thân nhưng lại mất đi.”

Hạ Lệnh Mị tình cờ ngẩng đầu lên, mới phát hiện mắt có chút hơi nước lướt qua, cúi xuống rơi xuống thái dương: “Bạch Nghiên Mực mấy lần muốn nói với ta lại thôi, là lo lắng ta một lần nữa rời đi, tổn thương Uông Vân Phong, còn là...”

“Hấn muốn phu nhân đi theo bên người lão gia. Bởi vì, cũng không ai biết lần này rời đi, rốt cuộc còn có thể trở lại hay không.”

Trong lòng Uông Vân Phong có một vết sẹo, hấn nhận định tất cả mọi người dễ dàng bỏ rơi hấn. Cha mẹ hấn, thê tử của hấn, con của hấn, tất cả mọi người có thể rời đi, coi như hiện tại không có, sau này sớm muộn cũng không còn.

Hấn vĩnh viễn chỉ biết cô độc.

Hấn muốn trông chừng bọn họ, nhưng cũng không dám trông chừng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Trời lại mưa.

Hạ Phân ngẩng đầu lên, rất tức giận, lấy trường côn trong tay hung hăng đâm mạnh xuống mặt đất, bỗng mưa như thác đổ, làm ướt nhẹp cả thân hình của hấn, cả người ướt sũng.

Bọn thị vệ liền nhanh chóng dựng mái che đơn giản, Thái tử cỡi y phục bên ngoài ra, chui vào trong lều lớn.

Không có một ai để ý tới đứa nhỏ, Hạ Phân đang phát tiết tức giận.

Người đi đường này thật sự là quá đáng ghét. Hạ Phân nhìn không được đâm cây gậy xuống bùn đất, một đám kiến lục tục bò theo cây gậy ra ngoài. Hấn không cẩn thận chọc vào ổ kiến. Có lẽ thấy vui, Hạ Phân một cước đạp trên cây khô, nước mưa tằm tã theo phiến lá chảy xuống, bao phủ những con kiến. Côn trùng màu đen nhỏ ở trong nước mưa giã giụa, thoạt nhìn hết sức đáng thương.

Cuối cùng có thị vệ chú ý đến hấn, kêu: “Tiểu công tử đừng đùa nữa, mưa sẽ nhiễm bệnh phong hàn, đến lúc đó sẽ lỡ canh giờ.”

Hừ, thì ra không phải là sợ hấn bị bệnh, mà là sợ bị bệnh rồi thì liên quan đến lộ trình của bọn họ.

Hắn lại không muốn cùng đi với Thái tử.

Hắn nhớ lúc đó, mình đang lén núp trên xà nhà ở Đông cung, nhìn Thái tử ngày thường bị mình đánh rầy roi đầy đất, đột nhiên bị Hoàng đế ôm vào trong ngực ép học thuộc lòng. Trong trí nhớ, cha hắn Uông Văn Phong chiếm tiện nghi cũng ép hắn như vậy, còn lột quần của hắn. Thời điểm suy nghĩ lại, tiêu giống* giữa hai chân lại thấy ngứa ngáy. Hạ Phân gãi gãi, nhìn Thái tử giả bộ gật đầu, rung đùi đắc chí chuyện gì đó, lúc này hắn có hăm mộ cùng khinh bỉ.

*tiêu giống: cái ấy của Hạ Phân đó ^^.

Hoàng đế so tiện nghi là lão cha hung ác! Không cho phép bất luận kẻ nào phản đối lời của hắn, một khi không vui sẽ đánh người bằng roi, nơi nào có tiện nghi của lão cha như vậy, chỉ biết phen nào chạy đuổi theo phỉ sau lưng hắn, đuổi cũng không đuổi kịp hắn. Quá kém rồi! Dĩ nhiên, hắn chưa bao giờ thấy qua Uông Văn Phong đánh chửi người nào. Hạ Phân mơ hồ biết, lão cha rất sợ mình. Hắc hắc, đừng hỏi sao mà hắn biết được, dù sao hắn cũng có cảm giác.

Hoàng đế cũng không sợ Thái tử. Thái tử làm sai chuyện, Hoàng đế sẽ lột quần của hắn ra để đánh đòn, làm đỏ hết một mảng, Hạ Phân nhìn thấy rất khoái chí. Hắn rất hứng chí, liền cười ra tiếng, Hoàng đế và Thái tử đồng thời phát hiện ra hắn.

Kết quả, Hạ Phân bị trói lại, bị Thái tử lột quần, dùng hèo hung hăng xếp một hàng. Mất thể diện chết mất, hơn nữa là mất thể diện ngay trước mặt Thái tử.

Hạ Phân quyết định không đội trời chung với Thái tử!

Sau đó, hắn nghĩ hết biện pháp muốn đánh lén Thái tử. Thái tử và Hoàng đế cùng xảo trá giống nhau, trải qua chuyện kia mỗi lúc mỗi nơi đều tăng tính cảnh giác, phát hiện tung tích của hắn liền nghĩ hết biện pháp lột quần của hắn. Hạ Phân mới không sợ đánh bằng roi, hắn chỉ sợ bị lột quần, khi đó các tỷ tỷ trong cung sẽ núp trong góc cười nhạo hắn.

Có một lần hắn hỏi Thái tử, các cung nữ tỷ tỷ nhìn qua hắn có bị đánh hay không? Thái tử gõ đầu hắn một cái, vành tai cũng đỏ lên. Ủ, nhìn đáng vẻ của Thái tử cùng hắn đồng bệnh tương liên*.

*đồng bệnh tương liên: cùng cảnh ngộ thì đồng cảm cho nhau.

Hạ Phân quyết định lén tha thứ cho Thái tử một chút, các đốt tay liền lén át nhiều một chút.

Cuộc sống của Thái tử rất buồn khổ, không có khả năng mắc sai lầm.

Mỗi ngày Hoàng đế đều muốn dẫn hắn vào triều. Lâm triều chỉ cần một canh giờ, có lúc hai canh giờ. Dù sao đến giờ Thìn hai khác, Thái tử liền muốn rời khỏi, đến thư viện Bạch Lộ để học. Thừa dịp hưởng thụ buổi trưa, Hạ Phân sẽ tìm Thái tử để tỷ vờ, dĩ nhiên, người tìm lỗi sẽ lựa những lúc thế này. Hạ Phân đánh một mồi, liền tùy tiện tìm một góc cây để ngủ. Còn Thái tử phải tắm rửa dâng hương, sau đó sẽ không nghỉ. Buổi chiều đi học, hai người đi ra thành tìm những cao thủ bên ngoài tỷ vờ, phần lớn là bọn họ cùng nhau bị đánh, Hạ Phân lại cảm thấy đáng thương cho Thái tử. Da thịt Thái tử không bằng hắn, những người kia không biết thân phận của Thái tử, cuối cùng đánh hắn bị thương.

Buổi tối hồi cung là thống khổ nhất, bởi vì Hoàng hậu nương nương muốn kiểm tra bài vở hàng ngày của Thái tử. Thái tử cùng Hạ Phân muốn cùng nhau học thuộc lòng trước mặt Hoàng hậu, Hạ Phân sai một chữ, Thái tử sẽ lớn tiếng nhắc nhở hắn. Tiểu tử mập này, sẽ làm cho hắn mất hết mặt mũi, quá ghê tởm.

Hoàng hậu khuôn mặt lạnh như băng, so với vẻ mặt của cha hắn còn lạnh nhạt hơn. Trực giác dã thú của Hạ Phân nói cho hắn biết, Hoàng hậu không dễ chọc. Nơi này không phải Uông gia, cũng không phải Hạ gia, nơi này không có ai thực tình quan tâm hắn, yêu mến hắn, cưng chiều hắn. Hắn chỉ cần làm sai một chuyện, tùy thời sẽ bị ả nèo, Thái tử sẽ ở bên cạnh cười nhạo hắn; không thuộc bài sẽ bị đối bụng. Ở bên cạnh, Thái tử sẽ mang điểm tâm tinh mỹ lên, vừa ăn vừa giả giả mù sa mưa đọc sách.

Quan trọng nhất là, nơi này không có ai bao che cho hắn.

Bất kể hắn tức giận, hay là hắn vui vẻ, hoặc là tìm người xả giận, những người bên cạnh đều là đáng vẻ không quan tâm. Hắn đau, không ai thay hắn băng bó; hắn cười, không ai bồi hắn vui vẻ; hắn khóc, cũng không có ai an ủi...

Trong hoàng cung có rất nhiều hài tử, đó là nhi tử của Hoàng đế, còn có nhi tử của các vương gia, còn có thư đồng của các quan lại đưa đến, còn có thiếp thân thị vệ cho Thái tử lựa chọn, cũng không xê xích hắn bao nhiêu, cũng thông minh lanh lợi vô cùng, hơn nữa bọn họ âm thầm tính toán, vừa nịnh bợ hắn, vừa hăm hại hắn, để hắn nửa bước khó đi.

Lúc này, Thái tử sẽ như thiên thần bước tới rất đáng ghét, cho hắn chỗ dựa, giúp hắn nghĩ kế, len lén báo thù cùng hắn.

Thái tử không phải hư như vậy. Ủ, nếu như không ở trước mặt Hoàng hậu tố cáo hắn, khi hắn học thuộc lòng lớn tiếng nhắc nhở là tốt.

Người khác cho rằng quan hệ của hắn với Thái tử rất kém, cho nên khi dễ hắn. Bất quá cũng có người phát hiện, Thái tử bao che cho hắn, từ từ cũng nguyện ý nói chuyện cùng hắn, phần lớn không phải đúng như vậy, không cho phép như vậy.

Quá nhiều người cùng lừa, Hạ Phân phát hiện bản thân trừ bỏ võ công cao cường, cũng không có bản lĩnh gì. Hắn cao ngạo là dựa vào thân phận của

Hạ gia, ở chỗ này căn bản không là cái gì hết. Trong hoàng cung này quả đấm của hần không phải là sắc bén nhất, hần ngưng nghỉ lại thành lý do để mọi người cười nhạo.

Thái tử bị uy khuất sẽ chạy vào ngực Hoàng hậu làm nũng, mặc dù Hoàng hậu sẽ không thay hần ra mặt nhưng mà sẽ nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của hần, không tiếng động an ủi hần. Thời điểm Hạ Phân bị người hãm hại, chỉ có thể đứng ở thiên điện trong Đông cung, chờ ngày mẫu thân vào cung.

Thời điểm không thấy được mẫu thân, hần sẽ len lén dậy sớm mỗi ngày, đi sau lưng theo Thái tử đi lên triều. Sau đó, đứng ở chỗ cao, nhìn ánh sáng rạng đông nơi có nam tử đang chậm rãi đi đến kia.

Kia là lão cha, tiện nghi của hần.

Không có mẫu thân thương yêu, xa xa nhìn thấy cha cũng có chút an ủi.

Có lúc cha hần bị Hoàng đế cố ý lưu lại đến khuya, mãi cho đến lúc hần từ bên ngoài trở lại cung. Sau đó cha sẽ ở Đông cung, giảng luật pháp cho Thái tử, hần liền nằm ở trên xà nhà, nghe âm thanh của đối phương đi vào giấc ngủ.

Hần nghĩ, hần có chút nhớ nhà. Bất kể là nhà nào, chỉ cần bên trong có người thực tình quan tâm, cung chịu, che chở cho hần, là tốt rồi.

Nhưng mà Thái tử là dạng người gian trá,狡 hoạt, nói dối không chớp mắt, lại lừa hần đi ra ngoài, nói cái gì trong cung không dễ chơi, trong nhà quá mức trời buộc, còn bên ngoài trời cao đất rộng mặc cho người ngao du thoải mái.

Hạ Phân bị đổ một ngày mê thang, sau đó vô thức bị Thái tử kéo ra khỏi thành Bắc Định, đi về phía Bụi Gai mà không biết lộ trình.

Ghê tởm nhất là, Thái tử chỉ dẫn theo ba gã thị vệ, mà ba người cao lớn kia chỉ biết chiếu cố có mình Thái tử, mà coi thường hần giống như một tiểu hài tử. Dọc đường đi, Hạ Phân đơn giản chính là người cầm ăn Hoàng liên*, hần không thể cắn chết ba tên nịnh nọt khôn kiếp kia.

Thái tử trở người, mơ mơ màng màng mở mắt ta, đối với Hạ Phân còn đứng trong mưa vậy tay: “Ngây ngốc ở bên ngoài làm cái gì, còn không mau đi vào.”

Hạ Phân đặt mông ngồi bên cạnh hần, cời quần áo gác trên lửa hơ. Hần tuổi tuy nhỏ, đối với sinh tồn bên ngoài ngược lại hiểu biết hơn so với Thái tử. Cũng biết sẽ bị bệnh thương hàn, người bên cạnh không tận tâm chiếu cố hần, bất quá chuyện gì hần cũng có thể tự mình làm.

Thái tử không biết những ý định này của hần, xiêm y của hần sớm đã được thị vệ hơ khô rồi, sau khi mặc vào liền lấy một con thỏ, học dáng vẻ của bọn thị vệ từ từ nướng.

Hạ Phân hơ cho khô xiêm áo, lại cời quần, cời trường đoản hoàng ngồi một bên, thỉnh thoảng vỗ vỗ y phục, phui bụi bặm trên đùi, rất chăm chú đánh vào.

Thái tử cũng không thèm để ý, dùng dao cắt một nửa con thỏ, đưa cho Hạ Phân: “Tự động thủ com no áo ấm.”

Hạ Phân đang nướng mình chim nhỏ, ngẩng đầu nhìn cái quần khô một nửa, nhìn lại “chim nhỏ” từ từ nóng hổi, sau đó tầm mắt dừng ở trên thỏ, cuối cùng chạy ra rửa tay dưới mưa, cầm lấy thỏ nướng. Dọc đường đi nhiều ngày, thời điểm ở chốn hoang dã, hần tự mình phụ trách nướng đồ ăn, dĩ nhiên, nếu có gà rừng, cái mông gà tuyệt đối thuộc về hần.

Mưa như trút nước một ngày một đêm, khí trời cũng ngày càng lạnh. Hạ Phân không biết Thái tử muốn đi đâu, hỏi mấy lần cũng không nói chỉ bảo hần đi theo. Một mình hần, không dám chạy khắp nơi, dù sao Thái tử cũng không hại hần, đi theo tính mạng sẽ được đảm bảo. Cứ như vậy hơn mười ngày, bọn họ cứ nhiên lượn quanh rừng núi, đi dọc theo bờ sông.

Lúc đầu còn có thể thấy du thuyền phồn hoa, càng về hướng Bắc, nước sông Vô từ từ tràn ra, trên đường đi có thể thấy không ít nạn dân kết thành đoàn đi ngang qua.

Thái tử cẩn thận tránh khỏi mọi người, chẳng qua là tới một trấn thành nhỏ liền rộng lượng mua lượng lớn bánh bao, đến chỗ đất vắng bề gặp được nạn dân sẽ để bọn thị vệ đi phân phát xuống. Hạ Phân thấy qua ngư dân bờ biển, cũng đã gặp tiểu tử tinh quái trên giang hồ, con cháu thế gia, hoàng thân quốc thích cũng biết không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người khôn cùng đến mức này, cũng không phải tất cả tiểu hài tử đều có cha mẹ bảo vệ, không phải tất cả cha mẹ đều cưng chiều tiểu hài tử thành nghiện.

Hần tự mình thấy qua cha mẹ vì sinh tồn, bán đứa nhỏ yếu ớt cho bọn buôn người, hoặc là đi ngang qua người xa lạ. Một bé gái chưa năm tuổi cao nhất có thể bán được mấy lượng bạc, thấp nhất là mấy trăm văn tiền. Bé trai nhỏ hơn một chút thì bán cao hơn chút, sẽ được thương nhân hoặc đại tộc thế gia bán đi làm người làm. Nhiều hơn nữa là có những đứa trẻ cố ý ăn mặc đẹp để nữ tử hoặc nam tử mua đi.

Thị vệ nói đó là má mì thanh lâu, nam tử là ông chủ quán. Những hài tử kia bán không phải là sức lao động, mà là mạng.

Lúc nói lời này, đúng lúc có người đàn ông ngấm thấy Hạ Phân, chỉ cảm thấy đứa bé này có loại ngang bướng xinh đẹp, thời điểm một đôi con người đen nhìn chăm chăm người, sẽ làm hài tử nhất gan toản thân phát run. Trực giác của Hạ Phân làm tóc gáy toản thân dựng lên, theo sau lưng người đàn ông kia, lừa đến chỗ không có người, không chút do dự đánh sập người đàn ông bên cạnh bọn tay sai, đoạt đi mấy người. . . hài tử bị bán kia, thuộc về cha mẹ của bọn họ.

Người đàn ông có thâm ý khác, cười khê cổ động màng nhĩ của hần, hần cảm giác nhất định mình gặp ác mộng, từ đáy lòng run rẩy.

Thời điểm ngày thứ hai lên đường, hấn lại một lần nữa đi ngang qua thì ra là địa phương kia, phát hiện những thứ cha mẹ kia mặt vô tình bán con trai của họ một lần nữa.

Hạ Phán không nghĩ ra, tại sao bọn họ không bảo vệ tốt con của mình? Chẳng lẽ những hài tử kia không phải là xương thịt của bọn họ hay sao? Bọn họ không đau lòng hài tử sao? Tại sao những hài tử kia đang đối mặt với số phận bị bán đi, cũng không khóc không nháo, bọn họ chẳng lẽ không biết phản kháng?

Bọn họ đi một đường hướng Bắc, nước sông Vô lớn mạnh nhấn chìm ruộng tốt ngày càng nhiều, thành trấn ngày càng đổ nát, mỗi lúc mỗi nơi đều thấy người người đang hấp hối. Bọn họ đưa lương khô, chưa kịp lấy ra tay, liền bị người vây quanh tranh mua không còn. Bọn họ vội lo lắng an nguy của Thái tử, sau đó cố ý trốn, đặt lương khô ở bên cạnh nôi lớn ở cửa miếu thờ giúp nạn thiên tai, tùy ý các hòa thượng phân phát.

Ở dưới chân, bùn càng ngày càng mềm, thời điểm nạn dân ngày càng nhiều, Hạ Phán nghe được tên của một người, thường ở trong miệng nạn dân truyền tai nhau.

“Uông đại nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Uông Vân Phong tương đối nóng nảy, cứ tể tới nay các loại không được thuận lợi, đã rút sạch tất cả kiên nhẫn của hấn. Hôm nay chỉ thiếu một mồi lửa, có thể làm hấn bạo phát. Người bên cạnh hấn đều hiểu, thậm chí đại phu Hạ gia đi theo cũng nhìn thấu ẩn nhẫn của hấn, đúng lúc sửa đổi phương thuốc cho hấn, dặn dò Quyền Thư nhìn hấn uống vào.

Một lần nữa hấn từ trên bờ sông dò xét trở lại, đế giày toàn là bùn đất, y phục vật áo đều bị nước mưa tạt vào ướt nhẹp, mới vào phòng, trên mặt đất liền trũng một vũng. Hấn căn bản không để ý tới, trên thực tế hấn còn chưa kịp ngồi vững, liền quăng cây dù trên mặt đất, mặc dù ánh nến lóe ánh sáng lạnh lùng trên giấy dầu, tựa như nước lũ xông tới làm trẻ con kinh sợ.

Quan phủ địa phương dồn đẩy trách nhiệm, kho lúa bị khóa, các thế gia ngấm nhìn, thương nhân mượn cơ hội kiếm lời, còn có nạn dân tụ tập ngày càng nhiều, đều là gánh nặng, đặt trên đầu vai của hấn. Lại cứ, từng chuyện hấn cũng không có giải pháp giải quyết. Trên tay không có binh quyền, không có cách nào khống chế quan phủ, mỗi ngày ở trong nhà môn cùng đám ruồi trâu kia cãi và khô cả miệng lưỡi, bọn họ chính là không chịu mở kho lúa. Chi nói trước khi hấn tới đã mở ra rồi, cứ tể nạn dân quá nhiều. Hiện tại Uông đại nhân đến, tất cả trách nhiệm đều rơi trên đầu hấn.

Đơn giản cái rắm!

Cái gì mà quan phụ mẫu, thanh đang liêm khiết, yêu dân như con, bọn họ đều là sâu mọt hút máu.

Những thương nhân kia cùng cấu kết với quan phủ, nhân cơ hội nâng cao giá cả, đừng nói nạn dân, ngay dân chúng thành trấn trung bình đều phải cân nhắc túi tiền. Đây là Trác Châu, đi ra ngoài thành trấn một chút, nói không chừng còn hóa ác. Hấn mang đến những được vật cũng từ từ thiếu hụt, xiêm áo đệm chăn cũng phát cho nạn dân, mà lương thực...

Quan phủ vô dụng, thương nhân trục lợi, hấn chỉ có thể thử đi cửa sau, trước vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt hãy nói.

Quyền Thư mới vừa bung chén thuốc đi vào, Uông Vân Phong đúng lúc bước đi ra, Quyền Thư chỉ ai ai gọi: “Lão gia, người ra ngoài cũng nên đổi xiêm áo khác a.”

Uông Vân Phong dừng một chút, lại trở về nhà, Quyền Thư vội vàng lấy cho hấn một bộ đồ thường. Uông Vân Phong lắc đầu: “Cái kia được rồi.”

Quyền Thư lấy ra trường sam găm vóc thay cho hấn, treo túi hương lên, chính mình đeo ngọc quan, lại để Quyền Thư tìm một phần hậu lễ, chỉnh đốn tốt hết thảy, Quyền Thư bung chén thuốc lên. Uông Vân Phong nhìn nước thuốc đen nhánh, nhắm mắt lại, uống một hợp sạch sẽ.

Hôm nay, hấn uống thuốc nhiều hơn so với uống trà, đã nếm không ra mùi. Xung quanh vẫn có các đại phu xem, chẩn nấu thuốc, lần được liệu vào trong đó, cũng làm cho người khác nhìn không ra thân thể hấn lại kém đến vậy.

Quyền Thư không dám để hấn giống trống khua chiêng đi ra cửa, để cho tiểu Bạch chuẩn bị một chiếc xe ngựa, che kín hộ tống hấn đi trong thành.

Tiểu Bạch tự mình đánh xe, thỉnh thoảng ánh mắt thoáng nhìn mái hiên dọc trên đường. Quyền Thư võ công không tốt, tự nhiên không thấy được chỗ tối có người. Tiểu Bạch là thủ lĩnh âm vệ, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết, người âm thầm đi theo tốt hay xấu, chỉ có thể ẩn mà không hiện.

Thế gia lớn nhất Trác Châu họ Hoa, mặc dù cơ bản không bằng Uông gia ở thành Bắc Định, nhưng ở Trác Châu cũng là thế gia hàng đầu.

Uông Văn Phong mang theo lễ trọng vào cửa, Tiểu Bạch liền chạy xe ngựa sang một bên, cả người núp ở trong ánh sáng đèn lồng chiếu không tới, giống như con tép vô danh, vụng trộm lười biếng.

Hạ Phân giống như con khỉ bò lên trên cao, trên cao nhìn xuống cả Hoa phủ, cau lỗ mũi. Thế gia lớn nhất Trác Châu cũng không lớn bằng Uông gia sao, càng đừng nói Hạ gia. Hắn giống như ghét bỏ khoát tay áo một cái, buộc vạt áo ở trên đai lưng, thân thể mềm dẻo chuẩn bị bí mật đi vào, người đi phía trước một hướng, cổ căng thẳng, người đã ngã lộn nhào về phía sau trở mình bỏ nhào.

Thái tử nắm lấy cổ hắn, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tiểu báo, ngươi chuẩn bị làm gì?”

Hạ Phân nhìn chằm chằm, cự tuyệt trả lời.

Thái tử cười híp mắt: “Ta biết rồi, ngươi chuẩn bị làm chuyện xấu, đúng không? Điều không mang theo ta, quá không đầy nghĩa khí.”

Hạ Phân hất long bào từ* của Thái tử, chân sau nhún hai cái, giống như mèo hoang nửa đêm xâm nhập phủ đệ. Thái tử gãi gãi hừ không, vẻ người lớn lắc đầu: “Không biết biểu đệ gây họa, ta đây làm ca ca có thể bị liên lụy hay không?”

*long bào từ: ý chỉ cái tay của Thái tử.

Một người thị vệ sau lưng buồn bực trả lời: “Chắc rồi.”

Thái tử bẹp miệng, hoàn toàn không hài lòng, đâm sòng mũi của đối phương: “Ngươi thành thật như vậy làm gì, chẳng lẽ hò hét đại công tử ta sao?”

Thị vệ kia rất ngây ngô, nghe vậy nói: “Phu nhân nói, thành thực là người tốt, không cho phép sửa.”

Thái tử liếm miệng, lười nói nhảm với thị vệ, cẩn thận phân biệt hướng trong phủ, mấy cái lên xuống cũng đuổi theo Hạ Phân, tiến vào. Phía sau hắn, tự nhiên có ba cái đuôi theo sau.

Hạ Phân một đường thẳng tắp theo đại môn tìm đại sảnh yến khách bên trong, hắn cư trú ở Hạ gia một thời gian, biết yến khách đều ở tiền sảnh, thì có phương hướng đi tìm. Vốn cho là gặp được Uông Văn Phong và chủ tử Hoa gia nói chuyện, lại thấy một nữ tử che miệng, ánh mắt lơ mơ nói gì đó cùng với Uông Văn Phong.

Nam chủ tử đâu? Hạ Phân nhìn khắp nơi, ở bên trong phòng khách trừ Uông Văn Phong và cô gái kia, còn lại hai nha hoàn phục vụ. Thật là không phóng khoáng, không bằng nửa phần Uông gia. Khi đó hắn theo Uông Văn Phong đi bãi kiến tộc trường, tiền sảnh có hai thị vệ giữ cửa, càng đừng nói nha hoàn bưng trà rót nước. Uông gia tộc trưởng thấy Uông Văn Phong, còn cố ý mời thêm hai vị bá bá* tiếp khách, quy củ lớn, chẳng có nơi nào như nơi này, phái nữ tử đi ra ngoài.

*bá bá: bác trai

Thái tử nắm trên sống lưng của hắn, chê cười nói: “Cha ngươi bị đùa giỡn.”

Đùa giỡn?

Thái tử lướt qua bờ vai hắn, cả người treo ở trên người của hắn, chỉ vào thiếu nữ ở trong phòng: “Bất kể là trong quan phủ thế gia, hoặc thương nhân dân chúng bình dân, cũng không có nhà nào có đạo lý cho nữ tử ra tiếp khách. Nếu trong nhà, nam chủ nhân không có ở đây, cũng là quân gia ra tiếp khách. Hoa gia phái nữ tử ra ngoài, đây là làm nhục cha ngươi.”

Hạ Phân căng người, hàm răng cắn phải vang khanh khách. Tiện nghi của cha hắn, làm sao có thể để cho người ta làm nhục!

Thái tử ép bờ vai của hắn: “Đây là bên ngoài, ngươi cũng đừng loạn ra mặt, lúc đó sẽ mang đến phiền toái cho cha ngươi.”

Hạ Phân nắm mảnh ngói, vốn là ném vào đầu cô gái kia, nghe Thái tử nói lời này thì do dự một lúc rồi bỏ xuống. Hắn ở trong cung ngày người nhiều ngày, đã biết xúc động sẽ làm hỏng chuyện. Hắn có thể nhẫn, hừ hừ!

Những hoàng tôn Hoàng tử kia cho hắn một bài học, hắn lĩnh giáo một chuyện, đó là: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Dám trêu chọc cha hắn, ngươi chờ đấy.

Cũng may, Uông Văn Phong người này tương đối có mặt, nam chủ nhân không ra mặt chính là hàm ân cự tuyệt hắn. Hắn cũng không nhiều lời, để lễ vật xuống, không để ý Hoa cô nương ân cần, quay đầu ra khỏi cửa lớn.

Hạ Phân nhìn cha lên xe ngựa, cũng không theo sau. Hắn đứng trên đầu tường, chờ nữ tử kia quẹo vào hậu viện, vào một chỗ đèn giăng rực rỡ trong viện, cùng nói chuyện với một vị lão nhân gia, một lát liền đi ra ngoài. Hắn nhìn lão gia kia một chút, nhìn lại nữ tử kia, do dự một chút rồi chạy theo sau nữ tử kia.

Thái tử theo đuôi nhìn hành động của hắn, không khỏi ngâm thơ: “Quan quan sư cưu, quân tử hảo cầu*! Tiểu báo, còn nhỏ tuổi như vậy mà háo sắc nha, không được!”

*Bài thơ Quan Thi trong Kinh thi:

Phiên âm:

Quan quan thư cưu

Tại hà chi châu.

Yêu điệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu

Sâm si hạnh thái,

Tà hữu lưu chi

Yêu điệu thực nữ,

Ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc

Ngụ mị tư phục

Du tai! du tai!

Triển chuyển phản trắc.

Sâm si hạnh thái,

Tà hữu thái chi

Yêu điệu thực nữ,

Cầm sắt hữu chi

Sâm si hạnh thái

Tà hữu mạo chi

Yêu điệu thực nữ.

Chung cổ lạc chi

Dịch thơ: (Nguyễn Hoàng Chương dịch)

Chim thư cưu họa tiếng

Hót trên cồn bãi sông

Như cô gái dịu hiền

Sánh đẹp đôi quân tử

Rau hạnh mọc lơ nhô

Ven theo dòng phải trái

Người con gái dịu hiền

Thức ngủ ta mơ mãi

Mơ nàng chưa được gặp

Thức ngủ đều nhớ mong

Ôi! Nỗi nhớ triền miên

Cứ băng khuâng trần trọc.

Rau hẹ mọc lơ lơ

Trái phải trông nằng hái

Người con gái dịu hiền

Ta ước duyên cầm sắt.

Rau hẹ mọc lơ lơ

Trái phải gom từng cọng

Người con gái dịu hiền

Xin chào vui chuông trống.

Hạ Phân khoi một viên đá nhỏ ném sang phía Thái tử. Loại ám khí này, Thái tử đã sớm không để vào mắt.

Màn đêm thêm sâu hơn, Hạ Phân ngồi chồm hổm trong bóng tối như cũ không nhúc nhích, mưa to đã từ từ nhỏ lại, rơi xuống trên bóng dáng nhỏ nhỏ tạo thành một tầng sương, thoát nhìn mờ mờ. Tựa vào trên cây khô không xa, Thái tử ngáp một cái, xoa xoa mắt: “Hắn còn không có hành động sao?”

Thị vệ thành thật đang triển khai xiêm áo che trên đầu Thái tử, cả người chống đỡ, cúi đầu hướng chỗ Hạ Phân nhìn qua. Không bao lâu, dưới chân Hạ Phân có đất đá chảy xuống.

“Đi chuyển rồi.”

Thái tử tung người, đầu tiên nhào qua bắt được Hạ Phân, thấp giọng dặn dò: “Đừng đùa quá, sẽ có người hoài nghi cha ngươi.”

Hạ Phân không cam lòng, hất tay của hắn ra, Thái tử nắm cổ tay của hắn, gắt gao theo dõi hắn. Hạ Phân mím mím môi, môi trên môi dưới không ngừng vận vận, cuối cùng biến thành bộ dáng ghét bỏ: “Biết rồi. Ta không đánh nàng, cũng không giết nàng.”

Thái tử đối với tâm địa gian xảo của Hạ Phân đã sớm nhìn thấu: “Không chấp người tuột quần.”

“Xí, nàng là nữ nhân mới không có hứng thú chạm nàng.”

Thái tử ma sát cằm. Hừm, thật ra thì hắn có chút hứng thú phi lễ với thiếu nữ này, chắc chắn, trên đời này chỉ có phụ hoàng mới có thể hiểu lòng Thái tử thích cái đẹp đi?

Thái tử rột cuộc không yên lòng, vụng trộm lật nóc nhà, nhìn lên tình cảnh bên trong.

Hạ Phân quả nhiên không có đi tuột y phục của người ta, hắn chẳng qua điểm huyết ngủ của cô nương kia, sau đó trói hai chân của nàng lên, đối chiếu ở trên xà nhà, sau đó... tiểu móng vuốt mập mập của Hạ Phân ở hộp phấn bên trong thoa mấy cái, sau đó đem đầu móng vuốt hồng hồng vàng vàng bôi lên mặt cô nương kia, sau đó khuôn mặt đẹp trở thành Mẫu Dạ Xoa.

Thái tử bàn tay ngứa ngáy hận không thể nhào tới sờ nắm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô nương kia, sau đó xoa bóp cái cổ mảnh khảnh của đối phương, ôm vòng eo nhỏ của nàng, a a a...

Hắn làm ca ca, nghĩ nhin được, không thể làm hư biểu đệ, nếu không hồi cung sẽ bị trách phạt.

Lăn qua lăn lại đến nửa đêm, hai đứa nhỏ chơi cũng mệt. Tiểu Thái tử bị thị vệ dụ dỗ đi khách điểm nghỉ ngơi, tinh thần Hạ Phân rất kích động, hất tay mọi người ra chạy đến chỗ nạn dân tụ tập.

Bên trong phòng Ưng Vân Phong còn đốt đèn, ở trong bóng tối Tiểu Bạch liếc nhìn về phía chỗ Hạ Phân ngồi chồm hổm, do dự hồi lâu mới yên lặng xuống. Quyền Thư đã tựa vào cửa ngủ thiếp đi.

Thanh âm dân chúng ốm đau đã dần dần nhỏ lại, trừ bỏ thanh âm giọt nước nhỏ bên tảng đá xanh bên ngoài, hết thấy đều cực kỳ yên tĩnh.

Ưng Vân Phong vuốt mắt buồn ngủ, lay động tinh Quyền Thư, tự mình về phòng ngủ, ngã người xuống đã chìm vào giấc ngủ.

Hạ Phân chui vào từ song cửa sổ, đứng ở đầu giường nhìn Ưng Vân Phong nhủ chân mày hồi lâu. Lặng lẽ coi bộ y phục bên ngoài, thân thể nhỏ co lại, áp đến trong ngực Ưng Vân Phong, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Cha của hắn cùng người khác không giống nhau, vô luận thế nào cũng sẽ không đem hắn đi đổi bạc; chẳng sợ cha hung dữ với hắn, Ưng Vân Phong cũng không vứt bỏ hắn; chẳng sợ, hắn không gọi một tiếng “phụ thân”, cha hắn cũng sẽ tha thứ tất cả mọi sai lầm của mình...

Ánh nến trong nhà cuối cùng cũng tắt, Tiểu Bạch rón rén đi vào, nhét Hạ Phân vào trong ngực Ưng Vân Phong, cẩn thận đắp chăn lại.

Một đêm không mộng.

Chương 59

Mấy ngày nay ở trong phòng, Uông Vân Phong cảm thấy rất bức bối, trên thực tế chuyện của hắn còn rất nhiều, có nhiều phiền toái còn chưa giải quyết xong, thời điểm nghỉ ngơi ở trong phòng rất ít. Chẳng qua là phát hiện có thêm một người ở trong phòng, trừ khi mỗi ngày tới thời điểm nghỉ ngơi không thì hắn không trở về.

Còn có một loại tâm tình gọi là nóng ruột nóng gan!

Uông Vân Phong trốn tránh, thỉnh thoảng đi ngang qua nhà không nhận được nhìn vào trong xem hài tử kia có an phận hay không, có gây phiền toái cho người khác không, có ăn cơm đủ bữa không...

Hắn càng thấy đau đầu thêm.

Thái tử cũng muốn ở lại một thời gian, nhưng mà bên ngoài thành, khắp nơi đều dân tị nạn đang cư trú. Cách hắn mười dặm, có một cái hồ lớn, mỗi ngày đều có cả người bệnh và đồ vật bị thiêu đốt ở cái hồ đó. Nửa đêm cũng có thể người thấy mùi tử khí*, Thái tử ở lại đây, có sai sót gì, Uông Vân Phong chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội, cho nên, phần lớn thời gian hắn sẽ tới xem Thái tử một chút, không dám để bị phát hiện, không dám dừng lại.

*tử khí: mùi chết chóc.

Cũng may Thái tử cũng biết mệnh của mình quý, đối với tình cảnh hiện giờ của Uông Vân Phong cũng có chút thông cảm. Bản thân hắn chẳng qua là đi qua khu tị nạn, muốn nhân cơ hội nhìn thử tại vương như thế nào, cũng thuận tiện nhờ Uông Vân Phong che chở, để thấy rõ một chút chuyện mờ ám chốn quan trường, tích lũy kiến thức một ít, cũng muốn hiểu rõ ngọn nguồn không được trị tận gốc của nạn lụt hàng năm.

Hạ Phân căn bản không nghĩ đến Thái tử có tính toán, ở trong mắt hắn Thái tử là người đồng trang lứa gian trá nhất, đi theo hắn, cái gì cũng không cần suy nghĩ. Tựa như ở trên chiến trường, Thái tử là tướng quân, Hạ Phân là tiên phong, Thái tử quyết định tất cả, Hạ Phân chỉ cần đấu tranh anh dũng.

Hiện tại, tướng quân vẫn còn đang suy tư, tiên phong như hắn cười trộm một cái, chiếm đoạt tiện nghi của cha hắn, cáo mượn oai hùm, thoải mái ăn ngủ. Dù sao, Uông Vân Phong tình nguyện chịu khổ cho nên cha hắn sẽ không để hắn phải khổ.

Hai phụ tử không phát hiện rằng, Hạ Phân dần lệ thuộc vào Uông Vân Phong.

Bất quá, mỗi ngày Uông Vân Phong đi sớm về trễ lại làm cho Hạ Phân khó chịu, mà khi các quan viên địa phương kia khoanh tay đứng nhìn cũng dần khiến cho Thái tử không vui.

“Có lẽ, chúng ta nên cho đám quan viên kia biết tay một chút.” Thái tử rốt cục nhận không được nữa, bắt đầu oán trách.

Hạ Phân lập tức gợn nham đảm lên: “Đẹp phủ đệ của bọn họ luôn.”

Thái tử bất ngờ đập vào đầu của hắn: “Người ngoài việc đánh giết ở bên ngoài, còn có thể làm gì nữa?”

Hạ Phân khinh bỉ Thái tử: “Người nghĩ đây là chiến trường à? Đây chính là khu bị nạn, người chính là ngăn trở con đường phía trước của bọn họ, hiện tại người đang ở tại hang ổ của bọn họ đó.”

Hạ Phân căn bản không hiểu những thứ này, trong mắt hắn chỉ có quân địch, quân ta. Không phải là chính thì là tà, hoàn toàn không có trung lập.

Thái tử cũng hiểu nói với hắn, hắn cũng không hiểu. Đợi Uông Vân Phong trở về, liền hỏi: “Chúng ta còn lại bao nhiêu lương thực?”

“Nạn dân càng ngày càng nhiều, lương thực còn lại chỉ có thể chống đỡ được trong ba ngày. Vài ngày trước đó có ép thương nhân giúp đỡ nạn dân một chút, nhưng họ đưa đến toàn là gạo cũ mốc meo.”

Thái tử nhìn về phía trên bàn còn chất đầy văn thư, cười nói: “Ta nghe phụ thân nói qua, Uông đại nhân giỏi nhất là thu thập chuyện bí mật của người khác, người đến Trác Châu cũng hơn nửa tháng rồi, không biết có thu hoạch được gì không?”

Uông Vân Phong đang muốn kiểm tra lại tin tức mấy ngày trước đưa tới, ngẩng đầu nhìn hắn: “Phụ thân để cho người làm những chuyện này, ta đều biết. Hơn nửa tháng nay ản minh, không lộ ra chính là dò xét nhược điểm của bọn họ, người ở đây chờ cơ hội để đàm phán cùng bọn họ.” Hắn dừng một chút, lộ ra nụ cười gian, đôi mắt hồ có chút bén nhọn: “Uông đại nhân, ta biết người làm việc ôn hòa, đây cũng là nguyên nhân phụ thân coi trọng người. Nhưng bây giờ là thời gian cấp bách, người vẫn ở thế bị động, có phải để người khác dễ dàng coi thường người hay không? Người hiền bị người ức hiếp, ở trên vai của người chịu trách nhiệm cho ngàn vạn sinh tử của dân chúng, người muốn đám tham quan kia đẩy hết trách nhiệm lên người của người sao?”

Thái tử quay đầu, dọa Hạ Phân nói: “Cha ngươi bị người hại chết, ngươi phải làm sao bây giờ?”

Hạ Phân ngẩng đầu lên từ bàn đồ phức tạp, nháy mắt, theo dõi Ưông Văn Phong.

Ánh mắt của trẻ con trong suốt, bên trong con ngươi đen láy có thể nhìn ra tình cảm chân thật. Thời điểm bị hắn nhìn chăm chăm, Ưông Văn Phong cảm thấy có loại cảm giác “Đây là nhĩ tử của hắn”.

Hạ Phân hỏi: “Ai muốn hại cha ta?”

Thái tử nói: “Người xấu bên trong thành.”

Khí thế của Hạ Phân lạnh lẽo: “Giết cả nhà của hắn.”

Ưông Văn Phong đau đầu quá. Đứa bé này, trong đầu trừ giết chính là giết, hình thức sinh tồn của hắn căn bản chính là sinh tồn trên chiến trường, căn bản không biết rằng không thể giết binh dân bách tính vô tội.

Thật ra, Ưông Văn Phong sai rồi. Vị phụ thân như hắn chỉ biết nhĩ tử của mình tại thời điểm ở Nhân Văn sơn trang, khi đó Hạ Phân mới trở lại từ chiến trường, gặp phải đều là người trên giang hồ. Nhưng mỗi ngày phải đối mặt với sinh tử, dĩ nhiên sẽ giết những người không thuận mắt. Sau khi Hạ Phân trở về thành Bắc Định, những người Hạ gia ngang vai vế, nói cho hắn biết, giết người sẽ phải đền mạng, sẽ làm mẫu thân thương tâm, sẽ bị mọi người vứt bỏ. Cho nên Hạ Phân không giết người nữa, khó chịu nhất thì chỉ đánh người. Những ngày ở hoàng cung, hắn bị người ta ám toán, học được nhẫn nại và uy nghiêm của hoàng gia không thể xâm phạm. Theo Thái tử đi ra ngoài, thấy được sự khác biệt với sinh tử trên chiến trường, thấy được mặt tối của nhân tính, hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Mất đi người yêu quý nhất, Hạ Phân sẽ bị bán đi; cha mẹ không có ở đây, hắn liền trở thành một đứa trẻ bình thường; nếu như cha mẹ chết, Hạ Phân... cũng chết mất.

Ưông Văn Phong bị người hại chết, mẫu thân khẳng định cũng sẽ chết theo, Hạ Phân sẽ bị bỏ rơi, sớm muộn gì cũng có người giết hắn.

Ý nghĩ của trẻ con rất đơn giản, ngươi muốn giết cả nhà của hắn, như vậy hắn cũng sẽ giết cả nhà ngươi.

Ưông Văn Phong đột nhiên nghe nói như vậy, cảm thấy hoảng sợ, biến sắc, chợt vỗ bàn một cái: “Phân nhi, không được nói bậy!”

Hạ Phân nhìn hắn chăm chú, không biết vì sao cha hắn lại tức giận. Cha hắn bị người sát hại, chẳng lẽ hắn cũng đưa cổ ra để cho người khác giết mình ư? Bọn hắn là ai, tại sao có thể làm cho cha hắn phát giận như vậy?

Hạ Phân ta, rốt cục cũng không phải con của ngươi!

Chỉ cần nghĩ đến chuyện này, tim của hắn liền cảm thấy khó chịu, có cái gì đó muốn trào ra, giống như ngày trước hắn muốn hỏi Ưông Văn Phong “Ta rốt cục không phải con của ngươi sao?”, “Cha tại sao không nhìn đến con?”, “Tại sao không ôm con một cái?”, “Tại sao không muốn ở cùng với mẫu thân của con, là bởi vì con gây ra lỗi lầm sao?”.

Suy nghĩ quá nhiều, từ từ rơi vào ngã rẽ. Sau đó, hắn không chịu được đâm bức họa bên người, hung hăng nói “Ngươi không cần ta nữa, ta cũng không cần ngươi!”, “Ta cũng không lạ ngươi là phụ thân của ta!”, “Ta ghét ngươi, ngươi khi dễ mẫu thân, ngươi không muốn ta...” đủ loại suy nghĩ vây quanh hắn, cũng chỉ là do thiếu sự yêu thương của cha.

Khóe mắt giống như có gì đó muốn trào ra, Hạ Phân cố chấp, phát giận với Ưông Văn Phong. Ánh mắt ủy khuất cùng quật cường của hắn không nói cũng biết, làm Ưông Văn Phong cảm thấy đau, không tự chủ ôm lấy đứa nhỏ này. Trừ đêm hắn núp trong lồng ngực mình mà ngủ hôm đó, mấy ngày sau, Hạ Phân cũng không cho hắn đụng chạm, chỉ đứng xa ngáy ngốc, về mặt không được tự nhiên khi nhìn bóng dáng của Ưông Văn Phong.

Cho tới bây giờ, Ưông Văn Phong nhìn không được ôm lấy hắn. Hải tử ở trong lòng giày giụa, đánh đá, hai tay của hắn càng khóa chặt, không ngừng nói: “Phân nhi, nghe lời, phải nghe lời của phụ thân...”

Lòng ngực Ưông Văn Phong không đủ lớn, sống lưng không đủ tráng kiện, hai cánh tay cũng không có nhiều lực như vậy, nhưng thanh âm của hắn lại nghiêm túc và lãnh khốc, tuy nhiên hắn cũng không có buông Hạ Phân ra, dễ dàng tha thứ cho sự tức giận và kiêu căng của đứa nhỏ, tựa như ôm đứa nhỏ này có thể chống đỡ được những ngày, đối mặt với máu tanh mưa gió bên ngoài, không hề sợ khó khăn nữa.

Trong ngực hắn chỉ là một đứa bé, không cần phải gánh những yêu hận tình thù của người lớn, cũng không cần phải gánh sinh tử của cha mẹ.

Ưông Văn Phong suy nghĩ rất nhiều muốn nói cho Hạ Phân nghe: Con là hải tử được chúng ta bảo vệ, không cần phải gơ nanh vuốt trước nguy hiểm, cũng không cần suy đoán ý tứ của cha mẹ, chỉ cần con vô tư vô lo.

Ước nguyện của hắn và Hạ Lệnh Mị, chính là vui vẻ tự tại của Hạ Phân.

Hai chân của Thái tử vắt trên ghế, đối diện với Ưông Văn Phong đang ôm Hạ Phân, vừa động không được di chuyển cũng không xong.

“Sau này, trừ lúc sinh tử nguy cấp, không cho phép giết người!”

“Hừ!”

“Phân nhi, nghe rõ chưa.”

“Hừ!”

Thái tử trừng to mắt, thấy Ưng Vân Phong tuốt quần Hạ Phân, vỗ một cái thật mạnh vào mông trắng mập mạp của hắn, hạ thủ vừa ngoan* vừa nhanh. Hạ Phân cũng không nghĩ rằng, đã ra khỏi cung rồi mà vẫn còn bị đánh, nhất thời ngậy ngẩn cả người, cho đến lúc trên mông nhỏ bị đau rát mới la to: “Buông ta ra, người không phải phụ thân của ta, đồ bại hoại, buông ta ra!”

“Sau này con dám động võ lung tung với người khác, ta liền đánh nát cái mông của con. Sau này đừng nói nhìn thấy ta, ngay cả mẹ của con cũng không cho gặp.”

“Aaaaaaaa!” Hạ Phân liên tục đánh đá, gương mặt đầy nước mắt nước mũi cũng không biết đau, đôi tay cầm lấy vạt áo của Ưng Vân Phong chà loạn.

Thái tử âm thầm kinh ngạc, thấy dáng vẻ của Hạ Phân cảm thấy có chút hả hê cùng cảm động. Ai, thì ra phụ tử bình thường chính là như vậy! Hoàng đế cha hắn cũng không có đánh hắn như vậy, nhiều lắm thì để cho Thái giám làm bộ đè ép hắn một trận, thương thế kia một ngày thì khỏi. Dáng vẻ của Ưng Vân Phong như vậy, tự mình dạy dỗ nhi tử một bữa.

Bất quá, hải tử hư Hạ Phân này cũng nên đánh.

Hạ Phân lần đầu tiên bị Ưng Vân Phong đánh, không còn mặt mũi gặp người. Tiểu Bạch chạy tới phòng, lại biến thành bộ dáng nhiều chuyện, thỉnh thoảng vén chăn lên nhìn cái mông sưng đỏ đã được thoa kem của Hạ Phân: “Ai yêu, ai yêu, thật là đẹp mắt!”

Đến trưa, còn bung một chén thịt kho đi vào: “Thiếu gia, có ăn thịt kho hay không? Haizz, người không cần ăn, bây giờ người đã là khối thịt kho lớn nhất rồi.”

Hạ Phân muốn dạy dỗ hắn, Tiểu Bạch lảng tránh còn nói: “Thiếu gia người đừng đánh người a, lão gia sẽ nghe aaa, lão gia tới kìa...”

Ưng Vân Phong vào cửa, Hạ Phân đã nằm lì trên giường, ngủ thiếp đi. Về mặt bụng thịt kho vô tội của Tiểu Bạch: “Lão gia, có muốn đánh thức thiếu gia, cùng nhau dùng cơm trưa hay không?”

Hạ Phân thầm oán trách, Tiểu Bạch đáng ghét, đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Khu vực Trác Châu trải dài hơn trăm dặm, xung quanh còn có hơn mười châu huyện khác, phía trước có sông Vô, phía sau có dãy núi Quần. Trác Châu nằm ở trung tâm của dãy núi Quần, lúc đầu dựa vào núi mà xây nên, lên núi kiếm ăn, bởi vì vị trí địa lý đặc biệt, nên trở thành trạm giao dịch lớn nhất trong phạm vi xung quanh lên đến vài trăm dặm, cung cấp thức ăn chỗ ở cho các thương khách, không ngừng mở rộng ra bốn phía, nhưng sau đó lại gặp phải nạn lụt trăm năm khó gặp, vì thế một phần ba thị trấn đã bị chìm trong nước.

Nhi tử của Thánh tổ giới về việc xây thành, cho nên được phái đến Trác Châu, có ý tưởng đột phá dùng núi lấp sông, dời cả Trác Châu lui về phía sau mấy trăm dặm, sang bằng phía sau núi, đồng bùn đất tạo thành tòa thành trên không, cao hơn mười trượng, nước sông được dẫn vào trở thành con hào bảo vệ quanh thành, lại trải qua mấy chục năm thay đổi, Trác Châu khôi phục lại sự phồn thịnh, đất đai xung quanh huyện thành cũng từ từ nhiều hơn. Nếu ngày tháng trôi qua bình thường thì thôi, nhưng ông trời không có mắt, cho mưa to liên tục hơn nửa tháng, thành hào bị bùn nước làm cho tắt nghẽn, lưu thông không hiệu quả sẽ tràn nước đến ngoại ô, ngoại trừ khu vực Trác Châu cao hơn mặt đất, còn ruộng tốt của các huyện thành bên cạnh sẽ bị chìm trong nước nếu đề điều quanh thành hào và sông Vô bị phá hủy.

Hàng năm triều đình đều trích ngân sách cho việc tu sửa đề điều, mà bảo vệ Trác Châu là công việc nội bộ của quan viên địa phương, cũng hao phí một số tiền bạc đáng kể.

Vốn là nhiều năm bình yên, ai ngờ công trình cho dù tốt đến mấy, qua thời gian dài cũng sẽ hư hỏng. Trong một đêm, đề đập bị vỡ, mực nước trong thành hào bảo vệ thành tăng lên nhanh chóng, dân gặp nạn ừn ừn kéo đến muốn vào trong thành, cuối cùng bị chặn ở ngoài thành.

Hạ Lệnh Mị còn chưa bước vào khu vực Trác Châu, cũng khó bước nửa bước.

Nàng cũng không phải đi một mình, mà cải trang giả dạng đi theo đoàn vận chuyển vật liệu cứu trợ của triều đình.

Dù sao nàng cũng là nữ nhân, chuyên tâm hành tẩu giang hồ, không dám giống trống khua chiêng xuất đầu lộ diện. Ưng Vân Phong đi giúp nạn thiên tai, là ý chỉ của triều đình, nàng là người nhà nên yên lặng sống ở trong phủ, chờ đợi phu quân bình an trở về. Trong lịch sử, chưa từng thấy vị quan viên nào đang thi hành công vụ mà dẫn theo thê tử cùng đi, bằng không đường làm quan có trở ngại, cũng dễ dàng bị người lên án.

Uông Văn Phong là Ngự Sử, hấn dăng tấu vạch tội người khác là chuyện bình thường, nhưng nếu bị người khác tố giác, đó chính là chuyện cười rất lớn.

Hạ Lệnh Mị hóa thân thành một nữ tử giang hồ bình thường, dọc theo đường đi luôn bám theo đội ngũ của triều đình ở phía sau, thỉnh thoảng vẫn có thể gặp đội ngũ của tiêu cục hộ tống khác. Trừ thành Bắc Định, các vùng gần trong khu vực Trắc Châu cũng có dân chúng tự nguyện quyên tặng vật phẩm, có người thiện tâm tự xuất tiền thuê tiêu cục hộ tống đến khu vực gặp nạn. Không ngờ nữ tử giang hồ từ bốn phương tám hướng cũng cả gan tụ tập đến đây, hy vọng góp chút sức lực.

Mặc kệ như thế nào, người giang hồ đều tự mình đưa vật phẩm đến chứ lại không chịu sự quản chế của quan viên, bên trong sẽ bớt tham ô đi một chút, thì vật phẩm đưa đến tay nạn dân mới có thể nhiều hơn chút.

“Tôi nay chỉ có thể qua đêm ở trên đường lớn, còn phải đi hơn mười dặm nữa mới đến được huyện thành phía trước, trước khi trời tối không thể tới được nơi đó.” Người nói chuyện là Trang Hắc Tử, nhị đương gia của tiêu cục. Tên của hắn khiến Hạ Lệnh Mị nhớ đến một nam tử khác cùng họ.

Ngồi ở trên lưng ngựa, Hạ Lệnh Mị nhìn về phía xa, xe ngựa vác vật phẩm nhìn không thấy đầu. Phía trước đã có người cho xe ngựa ngừng lại ngay bên đường lớn bên cạnh, ngay sau đó, có một ít khói bếp bốc lên.

Vào mấy ngày trước, Trang Hắc Tử hộ tống vật phẩm gia nhập với đội ngũ phía trước, nhìn thấy Hạ Lệnh Mị một thân một mình đi ở phía sau, liền nảy sinh ý định chăm sóc. Rồi khỏi nhà, dù là nữ tử giang hồ cũng dễ dàng tìm được sự che chở, phần lớn những người trong tiêu cục lớn đều thô kệch nhưng luôn sẵn lòng đồng ý giúp đỡ. Bọn họ cũng không có ai phát hiện, trong đội ngũ hộ tống của triều đình cũng có ám vệ của Uông gia xen lẫn ở phía sau.

Hạ Lệnh Mị sẽ không mang tay không đi gặp Uông Văn Phong, trước khi ra khỏi nhà nàng xoay sở một chút bạc của người thân ở Hạ gia, mua được liệu vận chuyển đi trước. Mưa lớn như vậy, lương thực cũng bị mưa gió làm hư hại, không biết có bao nhiêu trong số đó có thể đưa được đến khu vực gặp nạn. Lương thực mua dễ dàng hơn, nhưng được liệu cũng nhất định phải có.

Trang Hắc Tử có râu quai nón rậm rạp, tóc rối mù tựa như đầu một con sư tử, đeo đôi búa ở sau vai, mặc một bộ áo giáp đơn giản, thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, là một hán tử dũng mãnh có trách nhiệm. Chỉ huy các tiêu sư (người áp tải) thu xếp gọn gàng những vật phẩm phía sau, sau đó kêu gọi mấy thiếu niên nhanh nhẹn cùng nhau đi vào rừng núi ven đường tìm chút thức ăn dân dã. Bọn họ hộ tống chủ yếu là gạo, nhưng những bao tải thô phần lớn đã bị thấm nước nặng trĩu, nên bọn họ không thể lấy gạo ra được.

Ám vệ của Uông gia nhìn Hạ Lệnh Mị đứng ngăn ra giữa những người áp tải, cũng biết nàng sẽ không dựa dẫm nhiều quá, mấy ngày nay cũng đã quen với tính cách hành động độc lập của vị phu nhân này, nên chỉ để lại vài người dày dặn kinh nghiệm bảo vệ Hạ Lệnh Mị, còn những người khác cũng bắt đầu bận rộn.

Lần này, Trang Hắc Tử bắt được một con rắn, cũng lấy trứng trong ổ rắn ra, cho vào trong nồi nấu chín, rồi phân chia cho mấy nữ tử đi theo.

“Hắc Tử ca lợi hại đấy chứ?” Bên cạnh, một thiếu nữ tiến tới, nói nhỏ bên tai nàng. Hạ Lệnh Mị biết nàng ta, nghe nói là nữ nhi của lão đại tiêu cục, lần này ra ngoài theo mọi người để mở mang hiểu biết. Thật ra, tất cả mọi người đều biết mở mang kiến thức là giả, theo đuổi Trang Hắc Tử mới là thật.

Hạ Lệnh Mị khẽ quay đầu, liếc một cái về dòng suối phía xa, có một nam nhân cao lớn đang chuyên chú lột da rắn, cười cười. Nàng xuất thân từ thế gia, đặc biệt tương đối thích dạng thư sinh nho nhã như Uông Văn Phong, còn đối với những nam nhân lỗ mãng như vậy thì không để ý lắm.

“Ta thích huynh ấy, ngươi nói, huynh ấy có thích ta hay không?”

Hạ Lệnh Mị bóc vỏ trứng rắn, từ từ cắn một miếng rồi mới nói: “Lạc cô nương tài mạo song toàn, không người nào có thể không thích ngươi.”

Lạc cô nương cầm cây gậy đâm vào đồng lửa, lẩm bẩm nói: “Nhưng huynh ấy cũng không nhìn ta.”

Hạ Lệnh Mị quay đầu lại, đúng lúc Trang Hắc Tử moi ra một vật từ trong bụng rắn, hai người mắt nhìn nhau, Trang Hắc Tử dùng bình nước xối lên, dùng lá cây sạch sẽ bọc lại rồi mang tới, đưa đến trước mặt nàng: “Mật rắn công dụng sáng mắt, Uông phu nhân đừng lãng phí.”

Các thiếu niên đang nướng đồ ăn, liền ngẩng đầu lên, ánh mắt mập mờ nhìn về phía hai người. Lạc cô nương ở bên cạnh cũng muốn khóc, mặt Hạ Lệnh Mị không chút thay đổi nhận lấy mật rắn, cười nói: “Cảm ơn.”

Trang Hắc Tử không hiểu sao lại âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp cười to, đã nhìn thấy Hạ Lệnh Mị nhẹ nhàng đặt lá cây cùng mật rắn vào trong lòng bàn tay của Lạc cô nương: “Ăn đi, đừng lãng phí tâm ý của mọi người.” Rõ ràng Trang Hắc Tử cố ý đưa cho Uông phu nhân, khi nào thì biến thành vật phẩm của mọi người rồi? Chuyện này là mượn hoa hiến Phật có chút trắng trợn, quả thực là không chừa mặt mũi cho Trang Hắc Tử.

Lạc cô nương nhìn về mặt của mọi người hai bên, hai gò má đỏ ửng một mảng, không biết là bị đồng lửa hun hay là vì tức giận, trực tiếp giao thứ đó cho Hạ Lệnh Mị: “Ta mới không cần.”

Hạ Lệnh Mị cười nói: “Đồ tốt là nên cho người quan trọng nhất ăn. Vật này nếu là phu quân của ta đưa cho ta... ta cũng sẽ không mời người.” Bởi vì Trang Hắc Tử chính là người ngoài, cho nên Uông phu nhân không nhận lấy. Giống như, lời mở ra Lạc cô nương mới là người quan trọng nhất.

Một câu hai nghĩa, những người giang hồ ở bên ngoài khua môi múa mép làm sao hơn được người ở trong thế gia. Nhìn Lạc cô nương là biết không rành chuyện đời, lại không dám ở trước mặt người khác nổi giận, sau một lúc bị mọi người nhìn thì mới do dự ăn.

Hạ Lệnh Mị không nhìn tới vẻ mặt của Trang Hắc Tử, cứ thế lấy thịt thỏ đang nướng trong tay của thiếu niên kế bên rồi đứng lên. Dù sao nàng cũng ra

ngoài giang hồ lâu như vậy, tự chăm sóc bản thân cũng không có vấn đề gì. Đang ăn đến phân nửa, trước mặt hiện ra một cái cây, phía trên là một nửa thịt rắn. Hạ Lệnh Mị thở dài, lấy một cái chân thỏ khác cùng đối thị rắn với Trang Hắc Tử, còn chưa đứng dậy, nam nhân cao lớn liền buồn bực nói: “Ta không có ý tứ gì khác.”

Hạ Lệnh Mị ngẩn ngơ, cười gượng nói: “Ta. Thật ra không thích ăn thịt rắn lắm, ăn quá phiền toái.”

Trang Hắc Tử bị nàng liên tiếp cự tuyệt cũng có chút bực mình, lớn tiếng nói: “Ông phu nhân xem thường ta là người thô lỗ à.” Cũng không đợi Hạ Lệnh Mị trả lời, nắm lấy chân thỏ nướng hung hăng cắn một cái, giống như là đang cắn lấy thịt của Hạ Lệnh Mị.

Hạ Lệnh Mị nhếch chân mày, cười như không cười, đứng lên: “Nhị đương gia làm sao mà là người thô lỗ, người thô lỗ đã không nghĩ ra dùng ta để cự tuyệt chủ ý của Lạc cô nương.” Nàng bắt đầu chuyển thịt rắn vào giữa, đặt ở trên lửa rồi từ từ liếm láp: “Lạc cô nương thích người, nếu người không thích thì cự tuyệt là được, cần gì liên lụy đến một người ngoài như tôi.”

Trang Hắc Tử ngừng lại: “Người cho rằng ta đang lợi dụng người?”

Hạ Lệnh Mị không trả lời, chỉ nói: “Ta cũng không phải là không bị người lợi dụng, việc nhỏ này coi như ta cảm tạ Nhị đương gia thật tốt. Chỉ là, mọi việc dừng đi quá xa, Lạc cô nương tuổi còn nhỏ, không chịu được đả kích lớn như vậy. Có chuyện gì, người nên nói chuyện thật tốt với nàng, nàng sẽ tự hiểu.”

Trang Hắc Tử nắm một cái ria mép, vô ý thức làm ra vẻ thông minh suy tính. Hồi lâu, mới cười nói: “Nhưng phu nhân đã đoán sai, ta thật sự không có ý muốn lợi dụng người. Mặc dù, ta là một người thô lỗ, nhưng đối với tâm ý của bản thân đương nhiên hiểu rõ.” Nói xong liền vượt qua bỏ đi.

Hắn mới vừa đi, Lạc cô nương liền tiến lại: “Vừa rồi các người nói cái gì?”

Hạ Lệnh Mị liếc nhìn thịt rắn, đưa nó vào trong tay Lạc cô nương: “Ta không quen với Nhị đương gia, có thể nói cái gì?”

“Nhưng Hắc Tử ca dường như tâm trạng không tốt.”

Hạ Lệnh Mị thu dọn xương thỏ rồi đứng lên, đi tới một bên chôn kỹ, thấy Lạc cô nương có bộ dáng nhất quyết không buông tha, không khỏi cười mà nói: “Tâm tình của hắn không tốt, không có liên quan gì đến ta.”

Từ sau lúc đó, không khí trong đội ngũ có chút kì lạ. Hạ Lệnh Mị không muốn gặp phiền phức, ban ngày luôn giữ khoảng cách với Trang Hắc Tử, cũng không tới gần Lạc cô nương, trái lại, di chuyển cùng với dân chúng bình dân.

Thời gian rút ngắn lại, khoảng cách Trác Châu càng ngày càng gần.

Vào một đêm kia, Lạc cô nương đột nhiên bật khóc lớn tiếng, rống to với Trang Hắc Tử: “Nàng ta có cái gì tốt?”

Hạ Lệnh Mị nghe xong lời này thì kinh ngạc, tự động trốn tránh, không bao giờ đến gần đôi nam nữ đó nữa.

Vào ban đêm, trong lúc mọi người đang nghỉ ngơi, Trang Hắc Tử lại đến tìm nàng, nàng không muốn gặp phiền toái, dứt khoát chạy đến chỗ trung tâm của ám vệ Ôn gia, bọn họ đều giấu binh lính của triều đình ở bên trong, Trang Hắc Tử lại đây, đứng bên ngoài xoay quanh vài vòng, cuối cùng mới ngưng ngừng rồi đi.

Lúc Bạch Nghiên Mộc mang theo mọi người che giấu Hạ Lệnh Mị, cũng không nhận được cười lạnh. Hạ Lệnh Mị đều nói với người bên ngoài mình là “Ông phu nhân”, sao còn có người muốn nàng? Người giang hồ thật sự không có quy củ.

Vì thế, vào thời điểm Hạ Lệnh Mị không biết, Bạch Nghiên Mộc dẫn dụ Trang Hắc Tử rồi đi, hai người đánh một lúc. Không thể phân thắng bại, ngược lại, Bạch Nghiên như nghĩ đến điều gì, lặng im vài ngày.

Rốt cục, vượt qua đỉnh núi này, là đến cửa thành Trác Châu

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Gần đây Thái tử muốn làm chuyện xấu, Hạ Phân cũng nhìn ra, Tiểu Bạch cũng đoán được, Ôn Vân Phong... sớm đã biết Thái tử cũng không phải cái dạng an phận gì.

Cho nên thời điểm Thái tử lôi kéo Hạ Phân làm chuyện xấu, Tiểu Bạch ở phía sau đánh yểm trợ... Ôn Vân Phong làm bộ mất diếc tai ngo, làm như không biết gì.

Quyển Thư cảm thấy, trên đời này chỉ có một mình hần là lương thiện nhất, chưa bao giờ làm chuyện gì xấu, dĩ nhiên cũng không tham dự chuyện xấu luôn.

Mỗi sáng sớm Thái tử ra cửa, kéo theo Hạ Phân theo cùng, cùng thêm ba cái đuôi và Tiểu Bạch tập trung lại thành một đội đào đất, sau đó đứng trước đông đảo dân tị nạn, đồng loạt phát biểu, cuối cùng chỉ huy mọi người---- đào địa đạo!

Đào địa đạo là một kỹ năng, một khi bắt cần sẽ làm thành đất bên trên sụp đổ, chôn sống mọi người bên trong, đào địa đạo rất khổ, mỗi sáng sớm phải thức sớm còn hơn cả gà, buổi tối không được ngủ nhiều, mệt chết đi được còn không được cảm bạc; đào địa đạo còn phải bí mật, không thể nói gì cùng với cha mẹ già, người bên ngoài có kẻ dao ngay cổ cũng không được tiết lộ nửa chữ; đào địa đạo....

Dù sao, một đám chịu khổ, thân thể cường tráng, nhân rồi ắt phát sinh chuyện để làm, tại khu tị nạn nam cũng bị Tiểu Bạch dọn dẹp một chỗ, bị Thái tử miệng đầy lời nói dối giả nhân giả nghĩa gạt đi làm không thấy ánh mắt trời.

Nói đào ba ngày, đào được sâu hơn, điểm khởi đầu là kho lúa Trác Châu ngoài đại viện bên dưới giường ngủ của nha hoàn, điểm cuối là kho lúa lớn nhất trong kho hàng bên trong đại viện.

Ở một đêm gió lớn, không có trăng sao, cũng không có mưa vào buổi tối, Thái tử chỉ huy mọi người dọn sạch kho lúa lớn nhất.

Lương thực chuyển đi nơi nào? Ở đây dù sao cũng không phải ở bên dưới giường của bọn nha hoàn! Dù sao, Uông đại nhân cũng biết nạn dân tạm thời không thiếu lương thực! Hơn nữa, khoan hồng độ lượng, vì nước vì dân Uông đại nhân còn tiếp tay cho Thái tử, tiếp tục cổ động một nhóm người dân lao động moi hết mấy kho lúa còn lại, sau đó cho san lấp bí đạo, lối ra cũng cho lấp lại. Ừ, hai ngày liền này, nha hoàn kia cũng bị nha sai cho thu phòng, thật đáng mừng, tất cả thật đáng mừng!

Thái tử lòng dạ độc ác, biết rằng, lấy thánh chỉ của Hoàng đế, ép buộc bọn tham quan chiếm giữ lương thực đi giúp nạn dân. Nạn dân được người có tâm giúp đỡ một tay đây cửa lớn, tụ tập trước cửa quan phủ ngay trên đường lớn, nghe Uông đại nhân đọc từng chữ tuyên thánh chỉ, sau đó nạn dân vác cả kho lúa của quan phủ Trác Châu đi, ép quan viên mở khóa kho lúa...

Kho lúa lại trống không!

Quần chúng nổi cơn thịnh nộ, bắt đầu muốn làm phản, một vị quan đang bị treo trên tường hô to: “Mở kho lúa rồi, ngày mai, ngày mai nhất định sẽ có lương thực! Mọi người ngày mai trở lại, tha mạng aaaa”

Tham quan sợ chết, hần thế nào cũng không nghĩ đến chiếm giữ lương thực thế nhưng bây giờ không thấy tăm hơi. Chia khóa đều ở trên người của hần, hần là quan địa phương nhậm chức, lương thực không thấy, chính là trách nhiệm của hần. Dân chúng sẽ không tin tưởng hần nói “Lương thực đã sớm giúp cho nạn thiên tai”, bọn họ chỉ biết là Thánh thượng yêu cầu quan phủ mở kho lúa, không có lương thực bọn họ sẽ ăn thịt quan địa phương, băm xương bọn họ, phát sinh bạo động, đó là lỗi của quan phụ nẫu, Thánh thượng mà biết được sẽ chém đầu bọn họ, muốn diệt cả cửu tộc.

Ngay đêm đó, ánh đèn nha môn sáng trưng.

Ngày thứ hai báo cáo được thông báo, nạn dân được phép đi đến tiệm gạo nhận gạo. Bọn quan lại cầu kết, trong lòng các quan viên lo sợ, muốn nghĩ đối sách, thương nhân vụng trộm cùng ký kết với các quan viên như thế nào, Uông Vân Phong không biết được, Thái tử cũng không quan tâm.

Uông Vân Phong làm một tiệc trà nhỏ, mời tất cả hết mười quan viên lớn nhỏ của Trác Châu, tính cả việc lánh nạn. Sau đó, ném ra hơn mười cuốn sách, mỗi một góc sách đều ghi chép số lượng tham ô của từng vị. Các quan viên ồn ào, chen lấn rồi nói đây là vu tội.

Uông Vân Phong cười lạnh, Thiết Diện Ngự Sử lộ ra đôi mắt dữ tợn, vô tình: “Có phải vu tội hay không không quan trọng. Quan trọng là..., chi cần sách này được trình lên ngự án của Thánh thượng, ta liền có năng lực làm cho bệ hạ tin nó.”

Lời này nói ra cũng không phải lừa người.

Trước mặt Hoàng đế, Uông Ngự Sử là sủng thần*, là cây đao trong tay Hoàng đế. Hoàng đế chỉ nơi nào, chuôi tay Uông Vân Phong liền bỏ về phía đó. Giống như, nếu chuôi đao này đưa ngay tới dưới cổ vị quan viên kia, Hoàng đế cũng sẽ tin tưởng lời của Uông Ngự Sử, để cho vị quan viên trong sạch yêu dân như con này trong nháy mắt, thân bại danh liệt!

*Sủng thần: được sủng ái, cưng chiều.

Có người hoài nghi năng lực của Uông Ngự Sử sao? Người dám hoài nghi lời nói của hần, người có thể đi thử một chút, xem cuốn sách nửa thật nửa giả này đến tay Hoàng đế, người còn có thể tiêu diêu tự tại tại ngôi đây hay không! Nói không chừng, ở một khắc thăm vắn người kia, người đã bị vô số đồng liêu vứt bỏ, đổ tất cả tội trạng lên đầu của người, để cho người làm oan hồn không được rửa sạch của Trác Châu.

Uông Vân Phong tiêu sái vỗ cái mõng: “Những thứ này đều là phó bản*, mọi người có thể nhìn nhiều, có sai thì hoan nghênh đóng góp ý kiến.” Uông một ly trà, lại thêm một câu: “Cũng không biết các châu huyện khác có gặp nạn hay không, ta cũng không thể ở đây đợi lâu như vậy, haizz, thật là bận rộn!” Lấy cớ có chuyện, cáo từ trước, để lại một phòng quan viên tâm can rách nát, hai mặt nhìn nhau.

*phó bản: bản sao.

Ý của Uông đại nhân rất rõ ràng, ta bắt được nhược điểm của các người, các người có thể cùng thương lượng phải làm gì. Dĩ nhiên, các người có thể kín đáo tìm ta khơi thông đường đi. Ta vui sướng, các người cũng được vui vẻ. Ta giao nộp, các người chỉ có thể tiếp tục nghĩ cách sống.

Đĩ nhiên các người phải nhanh lên, sự kiên nhẫn của ta có hạn, thời gian cũng có hạn.

Một đêm này, Ưông đại nhân khó có lần ở trong phòng, ở trong phòng nhỏ chỉ Hạ Phân viết chữ. Đứa nhỏ này luyện võ thì chịu khó, còn viết chữ thì không an phận, cổ ngựa xoay qua xoay lại, nhích tới nhích lui, không chịu ngồi yên.

Trong tay Ưông Vân Phong cầm chổi lông gà, ngay phía trước bàn là văn phòng tứ bảo*, bên trái là một xấp tấu chuông vàng còn chưa có viết, bên phải là một đồng sách, buổi chiều thoát nhìn các quan viên kia lấy được bản chính. Qua một chút là bàn nhỏ dài, Hạ Phân đang ngồi trước bàn, chỉ cần hắn dừng bút lại quá lâu, phát trần trên tay của Ưông Vân Phong sẽ đánh vào cái mõng nhỏ của hắn, “Ba” một tiếng, nhưng vang dội.

*văn phòng tứ bảo: bút, nghiên, giấy và mực. Là bốn vật dụng gắn bó mật thiết với việc làm liên quan đến thư pháp, về tranh. . .

Bị đánh nhiều, cái mõng nhỏ cũng không dám ngồi trên ghế, Hạ Phân cảm thấy mình so với nhóm người đào địa đạo còn khổ hơn.

Hạ Phân bị ép luyện chữ, Ưông Vân Phong tự mình cầm bút đỏ đánh dấu những chỗ sai, sau đó mỗi chữ sai đều phải chép phạt mười lần. Hạ Phân nổi giận, quăng bút chạy ra ngoài, đúng lúc này đụng vào Quyển Thư đang vào cửa té xuống đất, đi theo đằng sau Quyển Thư là một quan viên trung niên béo lùn, tươi cười hòa ái.

Ưông Vân Phong nắm chặt cánh tay Hạ Phân, quá mức khẩn trương, đầu ngón tay cũng cắm vào trong thịt của hắn, đem hấn nặng nề áp vào chỗ ngồi, tiện tay rút ra một thanh đại đao sáng bóng, trong trẻo, đặt trên bàn: “Viết xong những chữ này, liền thưởng cây đao này cho con.”

Hạ Phân hỏi: “Cho con làm gì?”

“Cho con chơi.”

Hạ Phân nắm lưỡi đao, tiện tay bẻ một cái, thanh đao biến thành đồng bạc vụn, ném lên bàn: “Cha cầm đồng đồng nát này lừa con.”

Ưông Vân Phong nặng nề thở dài, từ trong ngăn kéo lấy ra một thanh đao có bảo thạch xung quanh: “Viết đúng chính tả những chữ này, cái này cho con.”

Hạ Phân rút đao khỏi vỏ, chỉ cầm ở cán đao chém một nhát, trên cái bàn gỗ hoa lê thiếu đi một miếng, xem ra vũ khí này là bảo bối chém sắt như chém bùn. Hạ Phân vui vẻ, thu lại đao, cầm bút ngay ngắn, ở đầu lưỡi liềm liềm, mực dính vào, bắt đầu viết chữ.

Ưông Vân Phong lúc này mới thấy mồ hôi túa ra từ trên người quan viên kia, vừa khách sáo vừa phân thân nhìn chăm chăm Hạ Phân.

Ánh mắt của vị quan viên kia khá tốt, nhận ra Hạ Phân là con trai của Ưông Vân Phong, cố ý tán dương mấy câu, hỏi sở thích của Hạ Phân, Ưông Vân Phong liền lộ ra dáng vẻ lúng túng: “Hắn thích nhất đao kiếm. Bởi vì lúc còn ở Hoàng thành làm sai chuyện, sợ hắn không coi ai ra gì, không có cách nào tốt hơn là để hắn theo bên người.”

Quan viên kia cười to: “Thông thạo võ thuật là tốt!”

Ưông Vân Phong càng lúng túng: “Tốt thì tốt, chính là tính tình không kiềm chế được. Lại thích trừng trị tiểu nhân hại dân hại nước, đã từng ở trước mặt Thái tử khoác lác khoe khoang, bảo là muốn giết các tham quan, vì dân trừ hại.”

Trên khuôn mặt của quan viên kia, nụ cười cứng ngắc, cả người mềm nhũn như không xương, run rẩy nói: “Công tử chí hướng thật là xa...”

Ưông Vân Phong sờ đầu Hạ Phân một cách cung chiều: “Không có cách nào, hắn là con trai của ta.”

Hạ Phân nhìn về phía quan viên kia: “Hắn là tham quan sao?”

Ưông Vân Phong mỉm cười không nói.

Hạ Phân đứng lên, đã chộp lấy cây đao trong tay. Lưỡi đao mỏng mà sắc, ở dưới ngọn đèn dầu lóe ánh sáng lạnh. Hạ Phân liếm lưỡi đao: “Con có thể chém đầu hắn không?”

Ưông Vân Phong nắm chặt Hạ Phân: “Cha nói rồi, không cho tùy tiện giết người.”

Hạ Phân cố chấp nói: “Hắn là tham quan, hắn hại người, con có thể giết hắn.”

“Không được!”

“Con muốn!”

Hai phụ tử tranh chấp không ngừng, một giằng co một hung ác, thời điểm thấy Ưông Vân Phong bắt không được cánh tay của Hạ Phân, quan viên kia liền té quỵ dưới đất: “Ưông đại nhân minh xét, hạ quan thật không phải là tham quan. Hạ quan tới đây là thay Ưông đại nhân phân ưu phiền, an trí dân!”

Ưông Vân Phong dừng một chút, rất khó xử nói: “An trí dân chúng cần phân bổ ruộng tốt. Nhưng bây giờ đề điều bị lũ làm hỏng lỗ lỏ, còn chưa được

sửa. ...”

“Sửa! Lập tức sửa liền!”

“Haizz, bốn quan cũng muốn lắm, nhưng mà bạc của Thánh thượng còn chưa đưa tới đến tay bốn quan.”

“Hạ quan có! A, hạ quan có thể giúp đại nhân chuẩn bị bạc. Trác Châu nhiều thế gia nhà giàu như vậy, thương nhân phần lớn có rất nhiều bạc, để bọn họ rút ra một chút lông trâu để bỏ khuyết đề điều bị hỏng!”

“Chuyện này... sợ không ổn.”

“Không có gì không ổn.” Quan viên kia thấy Uông Văn Phong không kiên trì, lập tức bắn ánh mắt tới đây, “Đại nhân chỉ cần nghỉ ngơi, mọi chuyện giao hết cho hạ quan. Chỉ cần ngài có thể để mọi chuyện thành công...” Vừa nói, ánh mắt kia liền lơ đãng nhìn trên mặt bàn của Uông Văn Phong. Phía trên đó có sổ con chứng cứ của tham quan cùng tấu sớ đang sắp trình lên.

Uông Văn Phong cười cười: “Chỉ cần tình hình nạn thiên tai được giải quyết, mọi chuyện đều được giải quyết.”

Quan viên tiêu sái thiên ân vạn tạ, trước khi ra cửa còn cố ý dặn dò: “Tiểu công tử tuổi còn nhỏ, đao kiếm mặc dù tốt, cũng chú ý ngàn vạn lần không thể làm người khác bị thương, nếu không hạ quan chặt vật lắm”

“Đương nhiên rồi.”

Bên kia quan viên vừa rời đi, Uông Văn Phong liền đoạt đao trong tay của Hạ Phân, vừa an ủi đứa bé: “Phân nhi diễn đúng là không tệ, lần sau tiếp tục.”

Hạ Phân rất tự đắc, nâng đầu lên, có loại vẻ mặt “Cha mới biết con lợi sao”, khoa trương ở trước mặt Uông Văn Phong.

Hai phụ tử một xướng một họa, cư nhiên cũng hù dọa không ít quan viên nhất gan, sợ phiền phức. Cuối cùng cũng xong, nạn thiên tai được giúp ngày càng tốt hơn.

Chẳng qua là, hai phụ tử không nghĩ tới, thời điểm ở đây đắc chí, cộp mẹ trong nhà từ trên trời giáng xuống, bọn họ chân chính cách tiêu dao tự tại còn xa lắm!

Tác giả có lời muốn nói: thì ra canh ba càng không phải là mây trôi, ta cũng cho là hôm nay không cần nổi ټ (ټ ▽ ټ) ټ

Mau cảm hoa tươi tới đập ta.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Mấy ngày mưa lớn rồi cục cũng ngừng, hơn phân nửa người bị thương cũng có thể đi lại khắp nơi, đi tìm người nhà bị mất tích. Trong nhà gỗ tập trung nhất thời truyền ra những tiếng cười, ngay cả chỗ hố chôn tập thể mười dặm bên ngoài cũng ngừng cháy hai ngày, không thấy bụi khói lượn lờ.

Xe ngựa Hoa gia ở bên ngoài cửa thành không có cách nào đi lại, ở ngoài cửa thành có ở khắp nơi, phía trên một biển cỏ, cùng nhiều nhà dùng cành khô để chấp vá, không có đường rộng cho xe ngựa đi qua. Nhà hoàn đi theo ghét bỏ che lỗ mũi, trên khăn tay mùi thơm cùng mùi hơi ẩm của nạn dân đan xen một chỗ, lại thơm lại thối, ngay cả chỗ sống sót cũng xen lẫn mùi xộc lên mũi, so với mùi thi thể thối còn khó chịu hơn.

Phu xe của Hoa gia đã sớm có chuẩn bị, bọn họ chuẩn bị cỗ kiệu, trong xe ngựa là thiên kiêu tiểu thư đang ngồi, không thể để bình dân bản thủ nhìn thấy sự xinh đẹp. Không ngồi xe ngựa, liền vào cỗ kiệu, chung quanh phụ nhân còn có mấy cô nương che mạng gió thổi không lọt.

Bởi vì tháng mười một, cái mũ đẹp giống như lông thỏ trắng, sa mỏng năm tầng vây quanh, sắc thái trắng nõn, cô nương gia mặc tầng vây mỏng màu hồng, bộ ngực cao vút một mảnh thịt trắng có hơn phân nửa được vải gạc che lại, áo choàng đỏ bao bọc đáng người, chỉ lộ ra một chút xiu làm cho người khác nghĩ thế nào là trắng, khiến người khác thêm thương. Nàng cùng phía chân trời u tối đang hiện ra chút cầu vồng, đẹp mắt thì đẹp mắt, chính là không đúng lúc.

Hạ Lệnh Mị mới vừa chạy tới nơi này, người của triều đình đã phái người đi tìm Uông Văn Phong. Nàng không biểu lộ thân phận, liền chờ đi cùng với dân chúng bình dân. Nhiều vật tư như vậy, nói ít tuyệt nhiên không ít, chỉ có thể phân phát cho người thiếu. Mọi người tới trên đường liền nghĩ xong, hỏi trước một chút Uông đại nhân an bài như thế nào, nếu như hân an bài không tốt, hoặc là phân phát không đều, như vậy dân chúng bình dân tự nguyện đưa vật phẩm đến thì nên để họ tự phân phát. Từ xưa đến nay, trong dân chúng luôn có những người không phải là ngu trung của triều đình và hoàng tộc như vậy.

Hạ Lệnh Mị nhìn đỉnh đầu cỗ kiệu xuyên qua chỗ lều cỏ của nạn dân, đưa đến chỗ nhà gỗ đang tập trung, nhìn dáng vẻ kia giống như là nhập từ thôn

trang, quan viên triều đình vừa rồi cũng vào bên kia. Hạ Lệnh Mị ra dấu tay, để cho mấy ám vệ thăm đi theo nàng, cùng nhau đi theo phía sau.

Nơi này so với cửa thành hỗn loạn mà nói có trật tự hơn. Rất nhiều phòng cũng rộng mở, bên trong nhà mơ hồ bay ra một mùi thuốc nồng đậm, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng ho khan của ai đó, cũng có người nâng đỡ ở bên trong. Hạ Lệnh Mị thấy được có bóng dáng của vị đại phu của Hạ gia, đánh giá nơi phụ cận của Uông Vân Phong. Cũng không biết hẳn bạn chuyện gì, có ăn uống tốt hay không, ở ngoài thành cùng nạn dân, nhất định là không hợp với quan lại địa phương, hẳn vĩnh viễn giống như không hòa thuận với người trong triều, giống như một cái gai, người đến gần liền đâm người đó, dần dà mọi người cũng tránh xa hẳn, cũng không nguyện ở cùng hẳn để chịu đựng thương tích đầy người.

Nàng nhìn thấy có một vị quan viên đang từ gian khác từ cách đó không xa đi ra, mà ngoài cửa, là cỗ kiệu hoa lệ đang dừng ở đó, thiên kiêu tiểu thư yếu mềm đang được người khác dìu vào trong.

Hạ Lệnh Mị hút một ngụm khí, âm thầm mắng chửi.

Uông Vân Phong mặt người dạ thú này, đi tới chỗ này cũng dẫn theo hoa đào, hẳn ngứa da sao!

Haizz, cũng không đúng. Tính tình của Uông Vân Phong, người khác thích hẳn cũng vô dụng, hẳn phải thích người người mới có thể tiến tới, đối với Hạ Lệnh Mị. Trước và sau khi thích nàng, thái độ của Uông Vân Phong khác hẳn. Có lẽ, vị thiên kiêu tiểu thư này là tới làm chính sự? Nhìn trang phục cùng phục sức kia, không phải điệu bộ quan gia tiểu thư đi nhỉnh hót, cũng giống như một con Khổng Tước nuôi ở khuê phòng không hiểu chuyện đời, có lẽ là thiên kiêu của hộ gia đình lớn.

Đang suy nghĩ, trước mắt một người quen thuộc đi qua, ai yêu, không phải là Quyền Thư đây sao?

Hạ Lệnh Mị một thân một mồi từ thành Bắc Định tới, không khỏi nở nụ cười, hồn nhiên không biết bên trong nhà là Uông Vân Phong, chân mày đều giãn ra.

Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, giải quyết đám quan viên kia xong, thế gia cũng lục đục muốn tìm một con đường thoát.

Mặc dù Uông gia là thế gia trăm năm, nhưng bởi vì vào triều làm quan căn bản là Ngự Sử, Ngự Sử là chức quan đắc tội với rất nhiều người, thổ lộ tình cảm với người khác rất ít, cùng thế gia có mâu thuẫn cũng không nhỏ. Vì vậy Uông gia thanh bạch so với nước sông còn sạch hơn, vì thế mà chiếm lấy được trọng dụng của Hoàng đế, dĩ nhiên, diệt trừ người khác cũng dễ dàng hơn.

Tất cả mọi người vốn cho là Uông Vân Phong cùng dạng với cha hắn, rất ngoan cố cùng bảo thủ, cho nên các quan viên đều cách xa hắn, thế gia cũng ít giao thiệp với hắn, nhìn hắn ở cửa thành Trác Châu sứt đầu mẻ trán. Không nghĩ tới, người này bề ngoài công chính, trong xương cũng có chút hơi tiền, cư nhiên dọn dẹp bọn tham quan, dùng tiền tài mua bình an. Các quan viên sẽ không tự mình chi tiền, tự nhiên muốn chen ép thế gia cùng thương nhân. Thương nhân địa vị không bằng người, vô kể khả thi, nhưng nội bộ thế gia bán bạc, hỏi thăm địa vị của Uông Vân Phong, suy nghĩ muốn kéo hắn cùng xuống bùn.

Phải biết cứu tế dễ dàng kiếm danh tiếng, giúp nạn thiên tai dễ dàng bị người ngắm, khu thiên tai phải xây dựng mới lại rất quan trọng, có thể đưa một con gà mẹ uy hiếp một sân nuôi gà.

Thế gia và thương nhân nhìn chằm chằm khối thịt béo, rồi rít lên kế hoạch.

Thế gia lớn nhất Trác Châu là Hoa gia, cũng không biết là nam chủ nhân không ở trong phủ còn có duyên cớ khác, người khác tới đều là lão gia, thiếu gia hoặc là sư gia, nhưng mà tới nhà hắn lại là vị Hoa cô nương.

“Uông đại nhân, người có thể gọi ta là Bảo Hà.”

Lúc này, Uông Vân Phong thật sự nhớ tới Thái tử. Có tiểu sắc long đồ ở đây, cô nương thông tuệ cũng sẽ bị hắn đùa giỡn không còn mặt mũi gặp người. Đáng tiếc là, Thái tử giúp Uông Vân Phong giải quyết tham quan xong liền rời đi, hẳn dù sao cũng chỉ có thể ở bên ngoài du ngoạn một tháng, nhất định trước năm mới phải trở về Hoàng thành.

Uông Vân Phong cự tuyệt cô nương này, năm đó hắn đối với sự truy đuổi của Hạ Lệnh Mị cũng làm như vậy, hôm nay đối với Hoa gia cô nương cũng làm như thế. Hắn chỉ có thể lạnh nhạt chào hỏi cùng đối phương, liền cho nàng phoi nắng ở bên ngoài, sau đó không ngẩng đầu lên cùng người khác thương thảo vài chuyện.

Lúc Hạ Lệnh Mị bung chén thuốc tiến vào, Hoa Bảo Hà đang ngồi nhàm chán ở đó, mà Uông Vân Phong đang cùng một đám người tranh luận chuyện gì đó. Không ai đối với vị thiên kiêu này tỏ ra hứng thú hay thái độ khiêu khích, hiển nhiên mọi người đã thành thói quen.

Hạ Lệnh Mị đứng ở cửa, giống như ngoại gia tức phụ cẩn thận, không dám đi quấy rầy đại nhân bàn chuyện quan trọng.

“Đây là thuốc của Uông đại nhân sao?” Hoa Bảo Hà tựa lưng vào ghế ngồi, hung phấn hỏi thăm tức phụ vừa tiến vào.

Hạ Lệnh Mị cẩn thận gạt đầu một cái, thoạt nhìn có chút ngốc trẻ.

“Bưng tới đây cho bản cô nương.”

Hạ Lệnh Mị bất động, lòng của nàng đều đặt ở cái giọng thấp khàn đang nói của Uông Vân Phong, người này hẳn là không có nghi ngại tốt, cổ họng cũng bị khàn rồi, thời điểm cùng người khác thảo luận, âm điệu không cao không thấp, không thấp kém hơn người khác, khí chất vẫn nhân trong người

toát ra, không hợp lẽ nhìn đến người bên cạnh không vui. Bất quá, không người nào dám vỗ bàn cùng hắn ẩm ỉ, thậm chí có người tức giận đỏ mặt tía tai sẽ vô thức nhìn về phía một góc.

Nơi đó có một cái bàn không lớn, trên bàn có không ít giấy tờ, phía trên không biết về cái gì, ngổn ngang khắp nơi, còn có cây bút lông rơi dưới bàn, không có ai nhặt lên. Từ cửa nhìn, sau cái bàn còn có cái giường rộng trên một tháp, có thể nhìn thấy một đầu tháp đen sì sì. Ở chỗ đó có một đồng lưới đao sắc, có sợi tóc đen bên trên, đồng đao kia sắc giống như vừa được thợ rèn trong nước luyện ra, mang theo hàn khí.

Sau bàn kia không biết là người nào, thời điểm ngủ cũng không cho người khác làm ồn, không dám làm hành động lung tung.

Đại khái ánh mắt Hạ Lệnh Mị không được tốt, nàng trực tiếp bỏ qua trên mặt tường treo đầy vũ khí, đao kiếm trường thương tỏa ra ám khí, treo suốt đầy trên vách tường. Mùa đông khó có được ánh mặt trời chiếu vào, ánh sáng chói lọi chiếu vào hiện ra bóng người.

Hạ Lệnh Mị còn chưa có đi, liền thấy một nha hoàn nổi giận đứng đứng đi đến, không chút do dự đoạt lấy chén thuốc trong tay nàng: “Người không có lỗi tại sao, chẳng lẽ không nghe thấy lời của cô nương nhà ta.”

Hạ Lệnh Mị quay đầu, liền thấy chén thuốc kia đã đến tay Hoa Bảo Hà, sau đó, vị thiên kiêu nhu nhược này lấy ngữ điệu nhu tình vạn chủng, thành công đánh lui mọi người đang bàn chuyện vây xung quanh Uông Vân Phong, nửa nhu tình nửa ngượng ngùng cầm chén thuốc đưa đến trước mặt Uông Vân Phong: “Đại nhân, người nên uống thuốc rồi.”

Hạ Lệnh Mị tin tưởng, mới vừa rồi mọi người trong nhà không nhìn được ràng mình một cái.

Uông Vân Phong cũng không ngẩng đầu lên, “Đề đi”, có lẽ hắn cũng không phân biệt được người này là nam hay nữ, thủ hạ lấy ra hóa đơn, đây là vật tư vừa mới được chuyển tới để thẩm tra đối chiếu, hẳn phải người tin tưởng được đi kiểm tra lại.

Ngẩng đầu lên nhìn, không nhìn thẳng Hoa Bảo Hà mà chuyển sang đám đông thủ hạ vừa được chiêu mộ. Trong đó phần lớn là thư sinh trong số những nạn dân, còn có một số thôn trưởng, so sánh với người ở Trác Châu, nạn dân càng hiểu được hắn muốn làm cái gì, như thế nào có thể làm tốt hơn.

Hoa Bảo Hà nghiêng thân thể, ba phần lo lắng ba phần oán: “Đại nhân, bọn bề đi nữa người cũng phải chăm lo cho thân thể.”

Bên cạnh có người cười nói: “Đúng vậy, đại nhân uống thuốc trước, có chuyện an bài chúng ta đi làm trước là được.”

Uông Vân Phong liếc nam tử chen miệng một cái, kia là xiêm áo vài thượng hạng, còn có treo yêu bài nói rõ đối phương là người trong thế gia. Uông Vân Phong không dễ dàng tin tưởng người khác, hơi nhíu mày, hô: “Quyển Thư.”

“Hồi bẩm đại nhân, Quyển Thư mới vừa đi mời đại phu.”

Uông Vân Phong nhìn chung quanh một lần nữa, quả nhiên không thấy bóng dáng của Quyển Thư, lại cúi đầu: “Người đi kêu hắn, nói bốn quan có chuyện phân phó hắn đi làm.”

“Vâng.”

Uông Vân Phong ngăn người, trực giác thanh âm này có chút quen thuộc. Hắn theo bản năng vuốt vuốt huyệt thái dương, là ảo giác sao, nhi tử ở bên người còn chưa đủ, còn vọng tưởng Hạ Lệnh Mị đến. Đừng nói triều đình không cho phép quan viên mang theo gia quyến, ngay cả Hạ gia cũng không để cho Hạ Lệnh Mị chạy đến khu tị nạn làm liên lụy tới thanh danh của hắn.

Thanh danh a!

Hắn lắc đầu một cái, mở mắt ra, nhìn phụ nhân đang chậm rãi rời khỏi phòng, tầm lưng kia xem thế nào lại càng quen thuộc?

Hắn hoắc mắt lên: “Người chờ một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Uông Vân Phong đẩy mọi người ra, đuổi theo ra phía ngoài, chỉ thấy người bị thương và nạn dân đi tới.

Quyển Thư đã chạy đến: “Lão gia, người tìm ai vậy?”

“A”, Quyển Thư nắm tóc, nhìn hai bên một chút, cười nói: “Lão gia không phải người tùy tiện gọi một vị phụ nhân đến gọi ta phải không? Thế nào?”

Uông Vân Phong nắm bả vai hắn: “Phụ nhân đâu?”

Quyển Thư tựa hồ không nghe được trong lời nói của hắn, nói: “Nàng nói xong liền đi rồi.” Quyển Thư tựa hồ bề bộn nhiều việc, còn nắm thảo được trong tay, vừa nói thăm lão gia người không có việc gì thì ta liền đi đây, sau này không có chuyện gì thì chờ có gọi ta, ta rất bận rộn rất nhiều việc cần phải lo, lão gia người có giai nhân bởi chuyện thì cũng đừng có ra ngoài mà khoe khoang cứ, lo lắng lật thuyền trong mương...

Quyển Thư vừa mở miệng chẳng khác nào một con vẹt, mở miệng bô bô nói không ngừng. Uông Văn Phong nghe quen rồi, không có ý gì, nhìn xung quanh lần nữa nhưng không thấy bóng hình quen thuộc, chỉ có thể trở về phòng nghỉ.

Lúc này, nam hài từ bàn nhỏ đi ra, móng tay nhỏ gãi khắp người, thấy Uông Văn Phong đi vào liền nhảy mấy cái: “Ngứa quá!”

Uông Văn Phong đưa tay vén vạt áo của Hạ Phân lên, chỉ thấy thịt trắng nõn nổi mụn đỏ khắp nơi, hắn lo lắng đưa tay sờ trán của Hạ Phân, không có nóng lắm. Cả người Hạ Phân ngứa ngáy một lúc, chịu không nổi, một tay gỡ tay Uông Văn Phong ra, ở trước mặt mọi người cởi xiêm y rồi bắt đầu gãi.

Hoa Bảo Hà dựa vào Uông Văn Phong quá gần, không biết thân phận thật của Hạ Phân. Ngày thường đều thấy mọi người quẩn quanh Hạ Phân, cho rằng đối phương là hài tử ở nhà nào đến đây để vui đùa, cũng không để ở trong lòng. Dù sao, thời điểm Uông Văn Phong làm việc, Hạ Phân rất biết điều, biết rằng mình không thể quấy rầy, nếu không cái mông nhất định sẽ chịu nạn lần nữa. Như thế, Hoa Bảo Hà thấy Hạ Phân đối với Uông Văn Phong không có chút quy củ nào, đang định giáo huấn Hạ Phân. Còn chưa kịp mở miệng, Hạ Phân đã cởi thêm hai kiện xiêm áo, nhất thời trong nhà có mùi hương quái dị, cơ hồ...

“Thối chết mất!” Hoa Bảo Hà dùng khăn hương che miệng mũi, sắc mặt trắng lui lại mấy bước. Tiểu nha hoàn sớm đã chết lặng với mùi của nạn dân, lúc này cảm thấy y phục của Hạ Phân mùi hương còn đậm hơn, nghe được tiểu thư nhà nàng kêu lên sợ hãi, lập tức chạy tới đỡ nàng. Hai nha đầu một tiểu thư một nha hoàn tránh đến cánh cửa trốn tránh, Hoa Bảo Hà chỉ vào Hạ Phân, run rẩy kêu: “Còn không mau đuổi hắn đi đi.”

Hạ Phân chẳng hiểu làm sao, liếc mắt về phía cô nương kia một cái. Hắn cũng không có chê nàng hôi nách, nàng cư nhiên đối với chủ nhà quá vô lễ, thật là...

Uông Văn Phong nhìn Hạ Phân cong miệng, cũng biết tiểu tử này đang ngiên răng. Thái tử điện hạ thật không đứng đắn, làm vậy bán con trai mình. Trước kia Hạ Phân khó chịu liền trực tiếp đánh người, đầu giống như bây giờ Hạ Phân không vui, hắn không chỉ... mà còn len lén ỏi hết lên quần của người ta, còn bịt miệng đối phương làm nàng ta cũng ỏi không được.

Quá thất đức!

Càng thêm thất đức chính là, Uông Văn Phong cảm thấy đây là lỗi của Thái tử, mà hắn làm cha căn bản ở sau lưng trợ giúp.

“Nam tử hán đại trượng phu, không thể so đo cùng tiểu nữ tử.” Uông Văn Phong nhỏ giọng dặn dò một câu. Thanh âm không lớn, nhưng trong nhà mọi người bị mùi hôi làm ngạt thở, rất choáng váng, đột nhiên nghe một câu như vậy, giống như mặt hồ tĩnh lặng bị một hòn đá ném vào, làm Hoa Bảo Hà quá mức khiếp sợ, cũng bị ngạt thở.

Uông Văn Phong lười phải quan tâm đến bọn họ, vội vàng cởi bỏ xiêm áo của Hạ Phân, chỉ chừa lại một cái quần cộc, thấy cổ của hắn, thất lưng cùng đầu gối đều chà ra được bùn đất, lúc này mới nhớ đến con trai của hắn đã lâu rồi chưa có tắm.

Vốn chính là, trước kia khi ở biển, nhảy vào biển là được. Trở lại trên bờ, không gặp được Hạ Lệnh Mị thì có người hầu đi theo chiếu cố. Đến thành Bắc Định, nam tử Hạ gia đều phải tập võ, mỗi sáng sớm đều tắm rửa. Hạ Phân là một đứa trẻ nghịch ngợm, trên người khó có lúc sạch sẽ. Nhưng đến Trác Châu, bởi vì Uông Văn Phong bận rộn, thời gian ăn cơm còn không nhớ, nói chỉ là tắm rửa, nếu trên người không thoải mái chỉ lau qua một chút. Thời điểm Thái tử ở đây, Hạ Phân sẽ chạy đến khách điểm, Thái tử đi rồi, Hạ Phân là đãi ngộ của cha hắn, hắn liền biết cái gì là đãi ngộ, không có ai chiếu cố hắn, ngay cả Quyển Thư cũng không rảnh mà nấu nước tắm. Như vậy, Hạ Phân đã hơn nửa tháng không tắm, chưa bước vào thùng nước lần nào. Y phục chưa đổi, tắm cũng không, ở khu tị nạn nhiều người như thế, sẽ có một ít côn trùng cắn ngứa, hơn nữa rất bẩn, trên người mùi càng ngày càng nặng, lúc cởi quần áo, mùi vị đó, haizz, thật khó mà hình dung được.

Hắn đi đến thiên phòng lấy quần áo sạch phủ lên người Hạ Phân, kêu Tiểu Bạch đi nấu nước cho Hạ Phân, thuận tiện đi gọi đại phu đến trị côn trùng cắn mạng được liệu đun trong bồn, tắm cho Hạ Phân.

Hạ Phân mặc trường sam* của Uông Văn Phong, ống tay áo dài, vạt áo cũng dài, hắn cảm thấy mới lạ. Uông Văn Phong ở bên cạnh đang cùng người khác thương lượng việc quan trọng, Hạ Phân mặc trường sam từ sau mộc tháp nhảy xuống. Chơi đến mệt mỏi, thập phần xấu xa đi điểm huyết đạo của Hoa Bảo Hà.

*trường sam: áo dài nam

Cha hắn cũng sẽ điểm huyết đạo, là một người ôn hòa sẽ không học võ công trí mạng; mà Hạ Phân hắn chỉ biết chém đầu, ương ngạnh và dã man cũng rất thẳng thắn nghĩ cách cứu mạng bản thân. Hôm nay hắn ở cùng cha, có lúc nhìn không được đi điểm huyết Uông Văn Phong. Làm cha đương nhiên hiểu được ý nghĩ của hắn, làm bộ dạng “Người muốn học sao? Học cái gì không học, đi học giết người? Cha cho người biết, con trai à, giết người là việc của mỗ phu, con biết văn nhân làm cho người ta sống không bằng chết thế nào không? Không biết, cha nói cho con biết, chỉ cần con học điểm huyết, con có thể làm cho đối phương cười điên cuồng suốt ba ngày ba đêm, cũng có thể làm cho đối phương khóc đến chết đi sống lại năm ngày năm đêm, còn có thể khiến cho đối phương không thể nào ăn cơm, để hắn chết đói, để hắn không còn chút hơi sức, cuối cùng chết khô người... Cái gì, con muốn học, không phải dạy là được sao!”

Trên thực tế, điểm huyết đạo nào có khả năng giết người. Uông Văn Phong chẳng qua là không muốn con trai mình nói đến chuyện máu tanh, dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Vì vậy Hạ Phân đánh chủ ý lên chủ tớ Hoa Bảo hà, coi như là luyện tập điểm huyết cho chính xác đi, làm cho các nàng khóc cười một lát, bần rùn vô lực thờ dài. Bọn nha hoàn bị đánh lén, nước mắt nước mũi giàn giụa, ngay cả Hoa Bảo Hà sắc mặt chứa đầy tình ý miễn cưỡng vì tôn nghiêm của chính mình, ngưng mắt ai oán nhìn Uông Văn Phong.

Đến buổi chiều, người đến nhà ít dần, ngoài phòng có thể ngửi được mùi hương của com, Quyển Thư bụng com đi vào, nhìn lướt qua rượu và thịt cá của Hoa gia đem đến, thật là uống phí mà, không đành lòng nói với Uông Văn Phong một câu: “Lão gia, ăn đường của người biến thành đen rồi, hai mắt vô thần, gần đây có thể xuất hiện tai ương. Đồ Hoa gia đưa đến, chớ có ăn, sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Vì vậy, không đợi Uông Văn Phong ngăn dẫu, cũng không chờ Hạ Phân kháng nghị, liền bụng mẩy vị chạy ra ngoài, cùng nhau chia phần mà ăn.

Tiểu Bạch đã sớm nấu một thùng nước được lớn, mang thùng nước đến trong nhà, đợi phụ tử ăn com xong thì đẩy Hạ Phân vào trong thùng nước nóng, cầm một cây bàn chải, chà trên người Hạ Phân từ trên xuống dưới, nhào nặn một lần, sau đó nhìn thấy nước tắm đen nhánh, quay đầu nói với Uông Văn Phong: “Lão gia, không phải ta nói, người là mệnh quan triều đình, không phải là tể công Phật sống. Vì sự khỏe mạnh của người, cùng lỗ mũi của chúng ta, phiền người cũng cọ bản thân cho sạch sẽ. Nếu không, người sẽ hối hận”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận mỹ nhân hoài niệm, lại ghét mùi hương quá hôi trên người của người.”

Uông Văn Phong cả giận nói: “Nói năng bậy bạ! Nơi này làm sao mà có mỹ nhân.”

Tiểu Bạch đáng về người sẽ hối hận cho coi! Không nghe Tiểu Bạch nói, sớm muộn thua thiệt là người thôi. Lão gia, người chờ đi!

Tiểu Bạch nhìn có chút hả hê, xoay người ra cửa bỏ chạy đi theo sau Quyển Thư, nói huyền thuyên, thỉnh thoảng nhìn đến chỗ kia mà chạy đến.

Hạ Lệnh Mị biết rằng trong tay của Uông Văn Phong không có nhiều người, lần này cố ý sắp đặt ám vệ trên mặt nổi, sau đó tình nguyện lấy danh nghĩa là dân thường để cho Tiểu Bạch ghi tên vào danh sách, phân công nhiệm vụ.

Tiểu Bạch và Quyển Thư giống như hai con chó lớn tranh công, thay phiên nhau oán trách với Hạ Lệnh Mị: “Phu nhân, người phải khuyên nhủ lão gia. Lão gia đến Trác Châu chỉ nghỉ ngơi có hai canh giờ, nạn dân ăn cái gì, hẳn liền ăn cái đó. Được liệu tốt hơn đi nữa cũng không thể kéo nổi thân thể suy kiệt của lão gia, thời điểm hẳn vừa đến Trác Châu, bị những thứ quan viên làm cho tức giận mà ngất xỉu. Nếu như chỉ một mình lão gia thì không sao, nhưng thân thể của tiểu thiếu gia, làm sao có thể ăn những lương thực kia được...”

“Phân nhi ở đây?”

“A, phu nhân người không biết sao? Thiếu gia đi theo” nhỏ giọng nói, “Cùng đi với Thái tử điện hạ, rồi đi sau khi giải quyết đại sự, Thái tử đi rồi, chỉ có thiếu gia ở lại. Đáng thương, ở thành Bắc Định thân thể được nuôi cho mập mạp, đến nơi này chưa được một tháng liền gầy trơ cả xương, thoạt nhìn cùng nạn dân không khác biệt lắm.”

“Thiếu gia mỗi ngày suy nghĩ đến thịt kho chảy cả nước miếng, còn phải luyện võ, còn phải tập viết, mỗi ngày còn bị lão gia khảo bài, thỉnh thoảng còn đâm bả vai, đâm lưng cho lão gia. Nhà chúng ta chỉ có một mình thiếu gia, từ nhỏ đã hưởng phúc, luân lạc đến nơi này làm người làm, ăn cũng không được ăn ngon, ngủ cũng không được ngủ đủ giấc, còn phải làm việc...”

Hạ Lệnh Mị tựa tiểu phi tiểu nhìn hai người: “Lời này nghe thế nào cũng giống lời oán trách của hai người. Mà không phải thay lão gia và Phân nhi bất bình?”

Quyển Thư khoát tay: “Phu nhân, oan uống quá, chúng ta thật sự lo lắng cho lão gia và thiếu gia. Chúng ta không phải là ghét làm việc quá nhiều, ăn com không có thịt cá, ngủ chỉ có hai canh giờ...”

Tiểu Bạch bổ sung: “Chúng ta tuyệt đối cũng không có oán trách nơi này không có giai nhân, cũng không có nhớ nhà. Đúng rồi phu nhân, Hắc Tử có tới không?”

Hạ Lệnh Mị thảm than, hai người khốn kiếp này còn không nói toạc ra, bọn họ có thật là trung thành với Uông gia không vậy?

Đêm đen.

Hôm nay Hạ Phân không thể ngủ cùng với cha hẳn, hẳn cảm thấy xấu hổ bị Tiểu Bạch đưa đi tắm rửa. Ngày tháng mười một, còn chưa lạnh đến mức tuyết rơi, nhiệt độ cũng chưa lạnh lắm. Toàn bộ quần áo của Hạ Phân đều bị cướp đi, hiện tại hẳn lấy cái quần cộc của cha hẳn làm tiết khổ, lấy áo lót của cha hẳn làm trung y. Sau đó lại phủ thêm chăn trải giường, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay điểm vào hư không, nghĩ đến buổi chiều dầy vò Hoa Bảo Hà thật là vui.

Con hồ ly hôi nách kia, mùi hương so với mình sao có thể tốt hơn được, ha ha ha!

“Phân nhi, ngủ đi.”

Uông Văn Phong đi vào, mệt mỏi cởi bỏ áo bên ngoài, áp nhi tử vào trên giường: “Sẽ lạnh đó. Ngày mai cha nói Quyển Thư đưa con đi vào thành đặt mấy bộ quần áo mùa đông, đồ cũ không cần nữa.”

Hạ Phân tránh thoát sự kiềm kẹp của cha hấn, ở trên giường lăn một vòng mới nói: “Con không lạnh.”

Uông Văn Phong đã mệt là người, ngã xuống trên giường, vuốt đầu của hấn: “Phân nhi, phải nghe lời.”

Hạ Phân nhìn sắc mặt của cha hấn, so với vài ngày trước tái nhợt hơn, không tự nhiên giẫy giụa, bò đến bên trong giường ngủ. Uông Văn Phong mơ màng đắp chăn cho hấn thật tốt, suy nghĩ một lát, lại ôm con vào trong lòng, cái gì cũng không nói liền ngủ mê man.

Lần đầu tiên Hạ Phân bị Uông Văn Phong ôm vào ngực ngủ. Cái trán ấm áp của Uông Văn Phong, hô hấp của hấn, một tay nhỏ còn bị Uông Văn Phong nắm lấy, một chân kia không biết để ở đâu, hấn liền tự động gác lên bụng của Uông Văn Phong. Chân rất ấm, cái bụng của cha hấn mềm nhũn.

Trong bóng tối, Hạ Phân cười một cái, đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên vĩnh tai.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở ra, một bóng dáng nhẹ nhàng đi tới.

Hạ Phân há to miệng: “Mẹ?!”

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đêm thất tịch vui về!

Không có nam nhân thì nhanh đi tìm một người để đụng chạm đi = =, tranh thủ để cho bọn họ sang năm quá lễ phụ thân [uy uy ~]

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ấm Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Ở trong bóng tối, hai chân Hạ Phân hợp lại, liền vọt tới trong ngực Hạ Lệnh Mị. Thân thể nhỏ ở trên người nàng lắc lư hai cái, cuối cùng ôm eo của nàng, ở trên cao thở hân hân, tiếp nữa ôm cổ mẫu thân, đầu dụi tới dụi lui, một thanh âm kêu lên “Mẹ”.

Hạ Lệnh Mị ôm chặt nhi tử, chậm rãi thở ra một hơi. Cái tiểu ngu ngốc này nhìn thấy mẹ giống như con mèo nhìn thấy cá, bất kể là ở nơi nào, đang làm gì, hấn cũng liều mạng, giống như trong mắt hấn trừ mẹ ra thì không còn gì nữa.

“Nhỏ giọng chút, cha con đang ngủ đó.”

Hạ Lệnh Mị tiến tới, nhìn đến Uông Văn Phong trên giường. Có lẽ là do quá mệt mỏi, Hạ Phân làm ra động tĩnh lớn như vậy, nhưng Uông Văn Phong vẫn im lặng ngủ. Đem chân bị đá văng ra, lộ ra nửa cánh tay đang ôm, vốn là có Hạ Phân nằm bên trong, hiện tại rỗng tuếch. Nhìn đáng đáp, Hạ Lệnh Mị không có ở đây, Uông Văn Phong rất bảo bọc nhi tử.

Hạ Lệnh Mị vỗ vỗ Hạ Phân, tiểu tử này đã quen với từng động tác nhỏ của mẫu thân, hấn cầu nhàu từ thân trước mẫu thân bò đến sau lưng, như cũ ôm lấy cổ của nàng không buông tay. Từ trên bả vai nhìn Hạ Lệnh Mị sửa sang lại tà áo cho Uông Văn Phong, để hấn dễ chịu hơn. Trong lúc Uông Văn Phong nhúc nhích, giống như thanh tỉnh một lúc, đại khái cho rằng Tiểu Bạch lại tới xem xét tư thế ngủ của Hạ Phân, hấn ở bên mép giường sờ soạng, đụng phải cổ tay của Hạ Lệnh Mị, lăm lăm một câu: “Ồ trong giường được rồi, người ra ngoài đi.” Đem tay kéo đến góc mềm, vô thức đè nén góc chân, mơ mơ màng màng lại ngủ tiếp.

Trong phòng tối đen, không một tia sáng, nhưng Hạ Lệnh Mị phân biệt được kia là sắc mặt trắng xám của hấn, một mảng trên mặt kia. Hạ Lệnh Mị đau lòng, đưa ngón tay chạm vào gò má của hấn, da thịt thô ráp, lúc nhún xuống không có cảm giác thịt nhiều.

Hạ Lệnh Mị xem xét Uông Văn Phong từ trên xuống dưới một lần, lúc này mới cố nhử đi ra khỏi cửa phòng, đi qua phòng vách kế bên. Ban ngày đều là hòm xiềng tạp vật của Uông Văn Phong chất đống, Tiểu Bạch thấy Hạ Lệnh Mị tới, liền dọn dẹp gian phòng và giường một chút. Coi như là phu nhân, cũng không có ở khu tị nạn “ngọt ngào” với lão gia, chọc người nghi kỵ rất bất lợi. Bởi vì vào đông, Hạ Lệnh Mị để ấm vệ mang một chút trang phục mùa đông đến, có của mình cũng có của Uông Văn Phong, ảnh vệ cũng nhớ đồng bọn ở đây, mang theo không ít hàng cấm ở bên trong, không có chỗ giấu đi, liền bỏ ở trong đồng này, chen lẫn trong phòng chỉ có một cái giường ngủ.

Hạ Lệnh Mị lấy ra một tấm áo choàng da dê, ở khu tị nạn không nên mang theo đồ đắt tiền, da dê rất thường thấy lại rất ấm, hơn nữa còn có thể vá thành lót may bên trong áo hay chăn, bên ngoài vẫn là vài vóc bình thường, từ giờ giữ lại cho ấm. Sau khi đi vào liền lấy áo choàng bao bọc lấy hấn, ở trong ngực của Hạ Lệnh Mị thì ngoan ngoãn hơn so với trong ngực của Uông Văn Phong. So với Uông Văn Phong, Hạ Phân rời Hạ Lệnh Mị đi càng lâu, càng không muốn xa rời mẫu thân nửa bước, núp trong ngực của nàng không nhúc nhích. Hạ Lệnh Mị sờ đầu nhi tử, lại bấm bấm mặt của hấn, bả vai, lồng ngực, dưới thắt lưng, tay chân, ngay cả cái mông thịt cũng không bỏ qua, toàn bộ đều ngất nhéo một lần, vì vậy mà càng thêm đau lòng.

Uông Văn Phong là đại nhân, vừa phải xử lý mọi việc, lao tâm lao lực gầy xuống là nhất định rồi. Nhưng nhi tử vốn là đang tiêu dao bên ngoài, cứ nhiên chạy đến đây chịu khổ, để người làm mẹ như nàng làm sao mà không lo lắng đau lòng cho được. Com tối lúc này nàng cố ý nhìn tới, ngay cả nha hoàn tam đẳng trong nhà còn ăn được khá hơn, thiếu chút nữa đồ hồng vành mất. Chung quanh đều là nạn dân, nàng khó mà nói, nhưng trong lòng thật đau quá.

“Mẫu thân!” Hạ Phân ở trong lòng nàng giật mình, ngáp: “Mẫu thân ngủ cùng con đi.”

“Không được, mẫu thân chẳng qua là lo lắng cho con, nên muốn nhìn con một chút. Tối nay con ngủ cùng cha đi, ngày mai mẫu thân đến nhìn con.”

Hạ Phân méo miệng: “Con không thích cha, con muốn mẫu thân.”

Hạ Lệnh Mị nhéo cái mũi của hắn: “Con không thích cha, sao để cha che chở cho con hả? Phân nhi đừng náo loạn, tối nay mẫu thân có việc, sáng mai tới tìm con, không cho càn quấy.”

Hạ Phân nào ngoan ngoãn nghe lời. Theo như thường lệ trước kia. Hạ Lệnh Mị vô luận thế nào cũng không nỡ mắng hắn, có chuyện hắn làm ra về đáng yêu là được. Vì vậy, Hạ Phân ở trong ngực Hạ Lệnh Mị giãy giụa hai cái, đột nhiên dùng sức áp mẫu thân đến trên giường, hắn dang hai chân, ôm hai cánh tay: “Con muốn ngủ cùng mẫu thân!”

Hạ Lệnh Mị trừng mắt, liền tìm đến bên dưới của Hạ Phân, nhanh chóng cởi quần của hắn, phát tay vào trên cái mông của hắn. Ba một tiếng, giống như sấm nổ trong đêm tối, lại to lại vang.

Hạ Phân chân động, thiếu chút nữa bật khóc. Bị Ưông Vân Phong cầm chổi lông gà đánh coi như xong, tại sao mẫu thân thương yêu nhất cũng đánh hắn? Mẫu thân bị cha dạy hư rồi! Các người đây là... Ừ, theo thuyết pháp của Thái tử là: Cầu kết làm việc xấu với nhau, vợ chồng thông đồng làm bậy! Chuyện môn khi dễ con trai của mình!

Hạ Phân hết sức thương tâm, ở trên nệm nước nỡ, mặc dù không có một giọt lệ, nhưng tâm hồn của hắn bị tổn thương rồi. Hắn không dám lên tiếng, bởi vì mẫu thân đang tức giận lắm rồi. Mẫu thân vì sao tức giận? Rõ ràng mình bị đánh, cũng giống như mẫu thân bị ủy khuất vậy. Theo thuyết pháp của Quyển Thư: Đây là đạo lý gì, khinh người quá đáng!

Hạ Phân đi theo Ưông gia, một đám ngụy quân tử nho nhã, sớm chiều ở cùng họ, khó tránh khỏi học hỏi không ít, nói chuyện ban ngày cũng sẽ toát ra một số từ ngữ, làm về mình tài trí hơn người.

Hạ Phân ủy khuất bị Hạ Lệnh Mị ôm trở về gian phòng của Ưông Vân Phong, sau đó nhét lại trong ngực của Ưông Vân Phong, so với lúc trước khi chạy đến tình ý liên tục, thì lúc này đơn giản lúc ra cửa tâm địa sắt đá, ngay cả một cái quay đầu với Hạ Phân cũng không có quay lại.

Hạ Phân chui vào trong ngực của Ưông Vân Phong, mẫu thân thật xấu, mẫu thân thật hung bạo, mẫu thân không thương Phân nhi... Lại rúc vào trong ngực ấm áp của cha hắn, nhét lòng bàn chân vào bên trong áo lót của cha hắn, đem tay cha hắn đặt ngang hông mình.

Ưông Vân Phong mờ mịt hỏi: “Mời vừa rồi đi đâu vậy?”

Hạ Phân buồn bực, hờn dỗi nói: “Đi tiểu.”

Ưông Vân Phong căn bản không có hoài nghi, ôm chắc nhi tử không một khe hở: “Ngủ đi.”

Thời điểm mí mắt sắp nhắm lại, Hạ Phân nghĩ: Mẫu thân ngày cả nhi tử cũng đánh, cha của hắn khẳng định cũng bị đánh không ít đi?

Ngay đêm đó Hạ Lệnh Mị là có chuyện thật. Nàng cho rằng chẳng qua thân thể của Ưông Vân Phong kém một chút, từ lúc từ biệt mới nhận ra, hắn lại gầy như thế. Ưông Vân Phong không thể so với Hạ Phân và Hạ Lệnh Mị, hắn là thư sinh văn nhược, điểm huyết chẳng qua là muốn quản chế, trong ngày thường hắn rất ít khi rèn luyện thân thể, hơn nữa những năm gần đây vết thương cũ chất ngày càng nhiều, đến Trắc Châu, bệnh ngày càng nặng, lại lao lực, không điều trị tốt bệnh sẽ trở nặng hơn. Hơn nữa ngoài ý muốn Hạ Phân, hai phụ tử bọn họ không hiểu chiều cố nhau cho tốt, nếu cùng ngã xuống, Hạ Lệnh Mị sẽ bị dọa sợ mất nửa cái mạng.

Bất quá thấy đáng về hai phụ tử bọn họ ở cùng nhau, dọc đường đi đau buồn vui đi rất nhiều. Ít nhất, có Hạ Phân ở đây, Ưông Vân Phong sẽ không làm những chuyện như lão quân gia nói. Sức mạnh tinh thần, đối với Ưông Vân Phong mà nói rất là lớn. Cũng không có loại bỏ, có Hạ Phân bên người, thân thể Ưông Vân Phong sụp đổ nhưng tinh thần cũng không suy sụp, hắn sẽ chống chọi vì nhi tử.

Cho nên, Hạ Lệnh Mị cũng không để cho Hạ Phân kiêu thành thói quen, một lòng muốn nhi tử lệ thuộc vào Ưông Vân Phong một chút.

Khuya khoắt nàng chạy đến phòng bếp. Hắc Tử không có ra mặt vẫn nghe theo lời dặn của nàng đi lên rừng bắt thỏ hoang, gà rừng, mùa đông, nhiều động vật đều đã đi ngủ, hắn tìm con mồi khắp nơi, ngoài ý muốn bắt được một con gấu lớn. Hắn không giết con gấu, chẳng qua làm con gấu hôn mê, sau đó ở lồng ngực lấy một ít mật của nó, sau đó đắp thảo dược để nó lại.

Hạ Lệnh Mị cắt gà rừng thành mảnh nhỏ, gà ti cùng nấu với cháo trắng và dược liệu. Cái mông gà đặc biệt giữ lại để ráng sau, cùng lúc đó, nướng một tí nấm, lại vùi một ít khoai lang vào đồng lửa, phía trên còn có ẩm sắc thuốc cho Ưông Vân Phong.

Phòng bếp để cho Hắc Tử nhìn lửa, còn bản thân thì trở lại kiểm tra vật phẩm riêng tư của Ưông Vân Phong, quần áo mùa đông của hắn không nhiều lắm, hôm nay thân thể lạnh, tốt nhất là mặc da, nhưng như vậy cũng bị người có tâm lên án. Hạ Lệnh Mị nghĩ tới nghĩ lui, cất trung y của hắn ra, may áo choàng da thô bên trong, vá ở trong trung y chỗ bụng, bả vai, eo, cho hắn thêm vài phần trong quần, làm người khác nhìn không ra. Giày của hắn dày thêm hai tầng, bên trong là lông thỏ mịn màng. Chỗ đầu gối, khuỷu tay, sau đó bao lấy cổ tay. Chẳng qua là bao cổ tay cũng dùng ba tầng, trung gian là da, ngoài mặt nhìn như vải vóc tầm thường. Làm cho trượng phu, lại muốn làm thêm cho nhi tử, bận rộn cho đến sáng, ánh mắt mới thấy đau vì ánh mắt trời.

So với hai phụ tử kia, ít nhất còn có thể duy trì thể diện quan gia, Hạ Lệnh Mị không chọc người ta để ý, một thân tâm toàn bộ tháo ra hết, chỉ mặc

trang phục của phụ nhân giang hồ, không hoa lệ lại đơn giản, thực dụng. Thời điểm ở thành Bắc Định, chỉ cần là người tinh ý có thể nhận ra là hóa trang, đến nơi này nhiều ngày, thu liễm lại một thân kiều nữ giàu có, chẳng qua so với nữ tử tầm thường thì lạnh lẽo và có khí chất hơn.

Dọn dẹp xong xuôi, nghe được âm thanh cách vách Ưông Vân Phong đã ra cửa, lúc này mới chạy đi tìm Hạ Phân, Hạ Phân có thói quen tự mình chiếu cố, mặc quần áo và ăn cơm cũng không cần người khác quan tâm nhiều, cực kỳ giống tiểu thú hoang dại, hung là hung tàn nhẫn, nhưng cũng không thuận theo ngoại nhân, càng không giống con em thế gia ngạo mạn tự mãn.

Hạ Lệnh Mị đề Hạ Phân đi rửa mặt, mình thì nhanh nhẹn dọn dẹp, quét dọn phòng ngủ, nhìn bên ngoài không mưa, định mang chăn mành ra bên ngoài, ở trên gậy trúc khô phơi nắng những thứ này.

Chuyện riêng của hai phụ tử được Hạ Lệnh Mị xử lý, Quyển Thư và Tiểu Bạch liền rời khỏi, đi làm chân chạy vặt cho Ưông Vân Phong.

Chờ Ưông Vân Phong sắp xếp mọi chuyện quan trọng, lúc này nàng mới đi lấy giỏ đựng thức ăn ở phòng bếp, đi trung thỉnh.

Sáng sớm ít người, hương thơm từ cơm bay ra từ trong phòng, có người lục tục chờ đồ. Lỗ hồng đề đập đã sớm được tu sửa, mấy ngày nay có mặt trời, mặt đất cũng có bùn đất khô lại. Những thôn có địa thế cao đã sớm bình an vô sự, các thôn dân hôm qua nhận lấy vật phẩm qua mùa đông liền muốn trở về. Nếu như tới kịp, bọn họ có thể ăn mừng năm mới trước khi phòng ốc được tu sửa, sau đó đầu mùa xuân có thể cày ruộng, vượt qua mùa thu hoạch quý giá.

Hạ Lệnh Mị đứng ở cửa viện một lát, ngoài ý muốn thấy cổ kiệu của Hoa gia. Chẳng lẽ Hoa gia cô nương lại đến nữa?

Hạ Lệnh Mị cắn răng nghiêng lợi, Ưông Vân Phong chàng dám nói không có trêu hoa ghẹo nguyệt?

Vốn là tâm tình tốt nhất thời tan thành mây khói. Hạ Lệnh Mị đi thông thả đá đá vụn vào viện, còn chưa kịp nói, liền thấy Hoa gia cô nương dựa vào ngực Ưông Vân Phong. Hạ Phân khí thế hung hăng lấy ra trường đao hướng Hoa Bảo Hà bổ tới.

“Người dám dụ dỗ quyền rũ cha ta!” Một tiếng kêu bạo này, chấn động còn chưa tan, thôn trưởng lão đảo muốn ngã.

Hạ Lệnh Mị tiến lên, bước vào ngưỡng cửa, sau lưng mọi người cười đến đứt ruột, như mẫu dọa xoa lộ ra nanh vuốt: “Ông đại nhân, người mạnh khỏe lắm nha!”

Ưông Vân Phong chợt ngừng đầu: “Lệnh... Lệnh Mị!”

Tác giả có lời muốn nói: Bị cảm, lặn lội, toàn thân nóng bỏng, đầu óc hôn mê ~

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Hạ Lệnh Mị cười lạnh: “Không biết Ông đại nhân đang gọi ai?”

Ưông Vân Phong ngậm chặt miệng, thấy tầm mắt của Hạ Lệnh Mị đảo trên người Hoa Bảo Hà, tay vội vàng run rẩy, thiên kim tiểu thư mảnh mai vô lực liền “A” một tiếng, trong nháy mắt sắp ngã xuống, sóng đao của Hạ Phân đúng lúc chém tới trên bả vai của nàng, Hoa Bảo Hà sợ hãi kêu thảm thiết, thiếu chút nữa phá nát màng nhĩ của mọi người.

Ưông Vân Phong đoạt lấy đại đao của Hạ Phân, mồ hôi lạnh toát ra. Hoàn hảo một đao kia không có chém xuống, hơn nữa gần đây Hạ Phân dọa người thành quen, thật không có đá thương người khác, nếu không, thật sự giết chết tiểu thư quan gia kia tại chỗ, mưu toan của Ưông Vân Phong liền đổ bể hết.

Hạ Lệnh Mị tròn mắt nhìn Hạ Phân một cái, Hạ Phân run nhẹ một cái: “Mẹ...”

“Thiếu gia.” Hạ Lệnh Mị cắt đứt lời của hắn, “Phụ nhân nói ta tới đây, để nhìn người, không nên để cho ngài dùng đao đá thương người khác.”

Hạ Phân há to miệng, Ưông Vân Phong liền ôm Hạ Phân rời khỏi, đối với Hạ Lệnh Mị cười khan, nhiều vui mừng cùng lo lắng tạm thời hiện lên trong ánh mắt: “Sao nàng lại đến đây?”

Hạ Lệnh Mị xoa Hoa Bảo Hà đang đau đến phát run một cái: “Ta không tới, không chừng khi Ông đại nhân về phủ lại có thêm một phụ nhân nữa.”

Ưông Vân Phong bước nhanh muốn kéo tay Hạ Lệnh Mị, nàng liền tránh né, đem giỏ thức ăn nhét vào trong tay của hắn: “Ăn cơm.”

Dáng vẻ đề nén lửa giận cùng ghen tuông, khiến hai phụ tử không dám nói một chữ.

Hoa Bảo Hà nửa té xuống đất, nước mắt vòng quanh: “Ông đại nhân...”

Ông Văn Phong làm như không có nghe thấy, hần cảm lấy gió thức ăn đi thiên thính, Hạ Phân kéo tay Hạ Lệnh Mị, gạt mình đi theo phía sau lưng hần.

Nhà hoàn của Hoa Bảo Hà giận đến điên lên, đang chuẩn bị tìm Ông Văn Phong nói cho ra lẽ, Tiểu Bạch không biết từ nơi nào chui ra, đứng lúc ngăn cản đường đi: “Ai yêu, đây là Hoa cô nương a! Ngươi vì sao thế, nhìn bộ dáng thật đáng thương, có phải té đau lắm không? Để ta đỡ ngươi, ngươi đừng động đây...” Vừa nói, vừa lộ ra dáng vẻ dấm đuối.

Quyển Thư bên cạnh như một làn khói đẩy Tiểu Bạch ra: “Ngươi muốn làm gì, mọi chuyện trong nhà đều để ta làm. Ngươi không thể giành công lao của ta. Hoa cô nương, để ta đỡ ngươi. Nhìn người nhu nhược này, vòng eo này, chân nhỏ này, thật là...”

Hai người một xướng một họa, thần sắc lúc đó một người so với bi ối, một người so với hạ lưu thì giống hơn. Chỉ là bọn hần chỉ công đến đại môn, bên trong nhà ngoại trừ chủ tớ Hoa gia không còn ai khác, bọn họ nói chuyện lại nhỏ, ngoài cửa mọi người chỉ thấy Hoa cô nương từng bước một quay lại, hoa dung thất sắc, hồi lâu mới nghe thấy âm thanh sợ hãi: “Không phải là ---- lễ----a!!”

Trong thiên thính, Hạ Lệnh Mị cảm khái: “Nơi này thật náo nhiệt a!”

Ông Văn Phong đang cắn tiểu lung túi*, bên trong có ma cô** nóng bỏng, vỏ ngoài lại mỏng trong suốt, cắn một cái mềm mại tron nhẵn, mỡ nóng chảy ra ngoài. Ông Văn Phong miễn cưỡng nuốt bánh bao xuống, khẽ cười gắp cho nàng một cái: “Ồ chỗ này người đến người đi, phần lớn ta cũng không nhận ra, chỉ cần bọn họ làm việc tốt ôn ào thế nào cũng được.” Vừa nói vừa nắm tay của nàng, “Nàng đến lúc nào, sao không đến gặp ta sớm?” Vuốt trên ngón tay của nàng, lại cảm thấy có nhiều lỗ nhỏ, quay qua hỏi nàng: “Như thế nào dấm ngón tay thành như vậy?”

Hạ Lệnh Mị rút tay ra, cho Hạ Phân thêm một chén cháo, lau khước miệng cho hần: “Không có gì, chính là may xiêm áo cho phụ tử các người. Ta sẽ không nhân nại chờ, nhiều ngày nữa đợi hưu thư của Ông đại nhân.”

Ông Văn Phong đột nhiên lạnh nhạt nói: “Nói bậy gì đó!”

Hần ngồi thẳng tắp, ngón tay gầy cảm đũa cứng ngắc, sắc mặt vui mừng từ đó chuyển sang lạnh nhạt, trên mặt thêm tầng sương lạnh. Nghiêng đầu nhìn sang, sâu trong con ngươi có gì đó lơ mơ, nửa lạnh nửa nóng.

Hạ Lệnh Mị vừa động, đột nhiên cười nói: “Chính là ngươi tự tay viết hưu thư, đó là giả.”

Hưu thư, là nỗi khổ riêng của hai người trong nhiều năm. Bọn họ khó tránh khỏi nhớ tới đoạn trí nhớ này.

Hạ Lệnh Mị trời sinh tính tình mạnh mẽ, từ hôm qua nhìn thấy Hoa Bảo Hà liền ghen một hồi, hôm nay thấy hai người ở chung một chỗ, lửa ghen liền bùng cháy lên, nói chuyện cũng bén nhọn hơn. Ông Văn Phong mơ hồ cảm thấy quái dị. Trong thời điểm ở thành Bắc Định, Hạ Lệnh Mị cũng sẽ không trực tiếp biểu lộ ý nghĩ như vậy. Nàng thế nào cũng là nữ tử thế gia, dễ dàng tha thứ là thái độ rộng lượng của người làm đường gia chủ mẫu, cho nên, sau khi đoàn tụ nàng rất vui vẻ, xinh đẹp, làm cho người ta không nghĩ ra ý nghĩ sâu bên trong nàng.

Ông Văn Phong rất thông minh, rất giỏi về chuyện suy đoán, trong chốc lát liền ngơ ngác sờ đầu Hạ Phân, gắp cho nhi từ một cái móng gà: “Ăn đi. Mẹ con khó có lần xuống bếp, cũng đừng để dư lại, nếu không sau này không biết lúc nào có thể ăn như vậy.” Sau đó tự gắp cho mình một tiểu lung túi, gỡ bỏ lớp vỏ bên ngoài, làm cho bớt dầu mỡ, lựa ma cô bên trong bỏ vào trong cái đĩa của Hạ Lệnh Mị, khước miệng mỉm cười: “Thời điểm ở thành Bắc Định, nàng đối với ta luôn là ôn hòa, ta cũng thật hoài nghi nàng có hay không quan tâm đến ta. Phân ly nhiều năm như vậy, ta đối với nàng thật quá quắt. Bây giờ nhìn lại, nếu nàng không thể thay đổi, không nhìn được nữ tử khác dựa quá gần vào ta, vô luận năm tháng thay đổi như thế nào ta cũng sẽ không thay đổi.” Hần cười buồn, mặt mày tán ra, gương mặt gầy linh quang chói mắt, chớp mũi cao vút: “Ừm, bình dấm lại bị đổ sao, làm mất ta cũng không mở ra được.”

Hạ Lệnh Mị ghen một cái, cả mặt đỏ lên, đem chiếc đĩa nghiêm: “Chàng dám làm, ta còn không dám nói sao!”

Ông Văn Phong gạt đầu: “Đúng vậy, cũng là lỗi của ta.” Dáng vẻ khiêm tốn thụ giáo này như thế nào cũng làm người khác chán ghét.

Hạ Lệnh Mị néo lỗ tai hần: “Chàng nếu dám trêu ghẹo nữ tử khác, ta liền chặt chân của chàng.”

Ông Văn Phong đến gần bên người nàng, nắm ngón tay của nàng, cười đến mắt cũng hí thành một đường chỉ: “Vâng, vâng, vâng, vì phu nhất định cần tuân phu nhân dạy bảo.”

Hạ Lệnh Mị còn tức giận, Ông Văn Phong dựa càng ngày càng gần, ở bên môi nàng hôn một cái, kê vào lỗ tai nói: “Còn không buông tay, vì phu sẽ ở trước mặt nhi tử làm chuyện kia với nàng.”

Hạ Lệnh Mị vừa giận vừa xấu hổ, Ông Văn Phong đã che ánh mắt của nhi tử, ôm lấy cổ Hạ Lệnh Mị, hôn xuống thật sâu.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, lưới biếng chiếu trên sống lưng của hai người, một mảnh ấm áp. Cháo nóng tỏa hương thơm nồng đậm theo gió phiêu tán đến phòng ngoài.

Quyển Thư cắn bánh bao thịt gà, hàm hồ hỏi Bạch Tử: “Ngươi nói phu nhân có thể đánh lão gia một trận hay không? Trước kia, phu nhân phát giận so với mẫu dạ xoa còn hung ác hơn.”

Bạch Tử uống cháo ừng ực lại lải nhải: “Đừng lo lắng. Ngươi không chứng kiến lần kia lão gia ở trước mặt phu nhân nhận thua, đến cuối cùng phu nhân

cũng bị lão gia dụ dỗ phải ngoan ngoãn. Hắc hắc, không phải ta nói, nhìn lão gia nhiều năm như vậy “ba mươi sáu kế đuổi theo kiêu thế”, chỉ khác là không có học gì, lời ngon tiếng ngọt, sợ không thể đem phu nhân ra khỏi hủ mật.” Ngẩng đầu nhìn về nơi nào đó trên xà nhà, “Hắc Tử, ta nói không sai chứ?”

Hắc Tử không trả lời, mắt của hắn sững sờ nhìn trong khe hở ở cửa sổ. Lần sau, tuyệt đối phải nhắc nhở Phân thiếu gia, không thể theo lão gia học cái xấu. Ông đại nhân làm việc ngày càng quá giới hạn, chẳng lẽ bởi vì đói bụng lâu ngày chăng?

Ai cũng có thể nhìn ra, hôm nay tâm trạng của Ông đại nhân rất tốt, tốt đến mức làm người ta cảm thấy như một con gió xuân, hết lần này đến lần khác giống như các loài hoa đang rong chơi.

Liên tục mấy ngày Hoa cô nương không tới trong phủ Ông đại nhân phơi nắng, tâm tình mọi người trở nên buồn chán. Nhưng mà đối với Ông Văn Phong mà nói, đây là chuyện tốt. Bên cạnh hắn có Hạ Lệnh Mị, ăn mặc, đi lại, cũng bị nàng nhìn chăm chăm, ngay cả thức ăn thường lệ Hoa cô nương đưa đến cũng bị đem cho người bệnh hết. Hạ Phân đổi quần áo mùa đông, mỗi ngày ở bên cạnh Ông Văn Phong học viết, học chữ, ở bên cạnh Hạ Lệnh Mị tập võ, thỉnh thoảng rảnh rỗi đi chơi cùng với mấy đứa nhỏ khác.

Hạ Lệnh Mị nói với người bên ngoài mình là bà vú của Hạ Phân, biết thiếu gia ở chỗ này, liền bị phu nhân đưa tới để chiếu cố hai vị chủ tử. Trong ngày thường nàng ít khi ra cửa, chính là bận rộn ở trong sân của Ông Văn Phong, không nói nhiều cũng không làm nhiều.

Yên lặng qua mấy ngày, Ông Văn Phong nhận được thiệp mời của chủ nhân Hoa gia, mời hắn qua phủ uống rượu.

Ông Văn Phong cùng thế gia đánh Thái Cực lâu như vậy, trong tay hắn càng có nhiều lợi thế, bắt được nhược điểm của quan viên, để cho thương nhân cùng quan châu huyện thông thương với nhau, lấy một chút tin tưởng thương nhân muốn nối lại quan hệ với nạn dân, sau đó cùng thương lượng công văn của triều đình ban ra, từng chuyện một an bài xong xuôi. Cái bánh lớn lợi ích chỉ có như vậy, ăn càng nhiều thì tiêu càng nhanh, đợi trong nhà có người thông thương, cũng có người làm quan. Ai nấy đều thấy được, triều đình đối với thiên tai Trắc Châu hàng năm cũng có bất mãn, sớm cũng muốn rút khỏi bộ phận quan viên. Thay vì chờ quan viên bên ngoài đến ăn cái bánh lớn này, còn không bằng để cử người ở bên trong, để cho Ông Văn Phong tiến cử hiền tài, như vậy mới có thể ngày càng phát triển.

Vốn là thế gia cũng đang chờ đợi, không nghĩ tới Ông Văn Phong một Ngự Sử nhỏ nhỏ như vậy lại dám nắm chắc nhược điểm của mười mấy vị quan viên mà vẫn bình yên vô sự, bọn họ cũng tin chắc được tin nhiệm của Ông Văn Phong trước mặt hoàng đế.

Lôi kéo hắn, so với đắc tội với hắn thì hay hơn.

Hoa gia thu bớt tâm tình khinh thường, không hề để cho Hoa Bảo Hà đi phá rối nữa, ngược lại Hoa gia lão gia tự mình hạ kim thiếp, không thể nói là cho Ông Văn Phong thế diện.

Ông Văn Phong cũng đến Hoa gia một lần rồi, so với đêm vắng ngắt hôm trước, hôm nay Ông Văn Phong còn ngồi trong xe ngựa mà từ trong màn có thể thấy trước cửa Hoa gia đầy xe ngựa cùng cỗ kiệu, nghĩ đến bên trong có không ít người thế gia.

Hôm nay Hạ Phân đi nơi nào đều do Ông Văn Phong dẫn đi, giống như tiểu đại nhân bước đi từng bước, lắc lắc cái mông nhỏ đi theo sau lưng phụ thân. Trải qua đích thân dạy dỗ, ở trước mặt người ngoài Hạ Phân cũng có chút quy củ của con em thế gia, ngồi thế nào đứng thế nào để cho người khác thình an, một bộ dáng như khuôn mẫu, đâu còn bóng dáng tiểu bá vương.

Ông Văn Phong ở tiền sảnh cùng người khác uống trà nói chuyện phiếm, Hạ Phân bị người dẫn đi nơi khác để dập đầu với lão phu nhân.

Lại nói, quan hệ thông gia của thế gia quá nhiều, nhi tử của Ông Văn Phong trong mối quan hệ rối rắm cũng miễn cưỡng có dính dáng đến một phần quan hệ với Hoa gia. Bên ngoài như vậy, Hạ Phân nhất định phải đi dập đầu với trưởng bối.

Nhân khẩu của Hoa gia không nhiều lắm, bởi vì con em lo chuyện thương nghiệp, quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài. Trong hậu viện nữ quyến oanh oanh yến yến, đếm không xuể, trang phục so với nữ quyến Hạ gia còn hoa mỹ hơn. Hạ Phân bị người này đẩy người khác xoa nắn, sớm đã bị mùi thơm làm cho choáng váng hoa mắt.

Đến khi có người kêu gọi: “Nhi tử của Ông đại nhân thật lạnh lợi, cho dù ai làm mẫu thân của hắn cũng không nhận được yêu thương một phần. Bảo Hà, người mau đến xem, đứa nhỏ này nhìn thật giống đứa trẻ chiêu tài.”

Có người ở bên cạnh vừa cười nói: “Bảo Hà tỷ khẳng định đã sớm ra mắt tiểu công tử, làm sao còn phải cần chúng ta sắp xếp.”

“Đúng vậy. Nghe nói Ông đại nhân thật sự yêu thương vị nhi tử này, nếu là tiểu công tử kêu một tiếng “Mẹ”, nói không chừng Ông đại nhân cũng...”

Hoa Bảo Hà ở một bên thẹn thùng nói: “Bất tự còn không có họ đâu, bọn tỷ muội chớ có nói nhảm.”

“Ai ha, đừng xấu hổ chứ, người nào không biết vài ngày trước Ông đại nhân đã...”

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay ~

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Một đám nữ nhân ríu rít nói, cũng không biết được mấy người thật tâm, mấy người giả ý.

Hạ Phân không hiểu được lời nói quanh co của các nàng, chỉ hiểu là Uông đại nhân là cha mình, còn có mẹ?

“Phân nhi có mẫu thân.” Hắn từ trên tay phụ thân giãy giụa ra ngoài, không nhận được vuốt vuốt hai cái trên mặt xiêm áo. Mẫu thân nói đây là quần áo mới không cho phép làm bẩn, nếu không sẽ không cho ăn cơm hôm nay.

Trong phòng yên lặng ngán ngùi, có người cười nói: “Tìm cho tiểu công tử thêm một vị mẫu thân thì như thế nào? Mẫu thân càng nhiều, sẽ thương tiếc cho người càng nhiều.”

Hoa Bảo Hà như có như không nhìn phụ nhân kia một cái, đó là đại bá mẫu của nàng.

Đại bá phụ kế thừa tước vị của Hoa gia, cha của nàng không đòi hỏi lão phu nhân yêu thích, buôn bán cũng có tiền của. Nhưng mà thương nhân không bằng quan gia, bọn họ cũng không được như đích tôn, trong ngày thường không ít bị người đích tôn ngầm công kích. Cha của Hoa Bảo Hà nàng chỉ có một mình nữ nhi, thế muốn gả nữ nhi cho nam tử có công danh, dốc lòng lập nghiệp. Hoa Bảo Hà lớn lên ở phủ đệ lớn, hiểu được rằng nữ nhân ngày thường nếu không được gả tốt, nàng không chỉ... mà còn muốn giúp cho phụ thân tranh khí, cũng muốn cho mình một chút thể diện. Bỗng vào kế của nàng lấy được sự coi trọng của đại bá, thỉnh thoảng cũng cho nàng gặp những công tử thế gia. Đối với Hoa Bảo Hà tranh cường hão thắng mà nói, vậy ở trong khuê phòng không phải là ý nguyện của nàng, đi ra ngoài trải nghiệm, cùng những công tử thế gia kia nói một chút phong hoa tuyết nguyệt còn đỡ hơn ở trong phòng thêu hoa.

Vốn là phụ thân nàng nhìn trúng con trai trưởng của Cổ gia, nhưng người nọ dựa vào phụ thân an bài sau lưng, làm quan nhiều năm như vậy nhưng chỉ được ngũ phẩm, của cải không nhiều, mặc dù người tiêu sái lỗi lạc, nhưng rốt cuộc không như ý nguyện của nàng. Có lẽ là lão thiên cũng nghe được ý nguyện của nàng, thời điểm nàng trì hoãn đi gặp Cổ gia, gặp được khâm sai đại thần Uông Văn Phong từ Hoàng Thành đến.

Cùng so với biểu ca Cổ gia, gia thế của Uông Văn Phong, nhân phẩm cùng chức quan kia biểu ca của nàng đuổi ngựa cũng không theo kịp. Và lại biết lâu như vậy, Uông đại nhân đối với nàng rất ôn hòa, mặc dù vẫn giữ lễ nam nữ không nên ở chung, nhưng nàng vẫn cảm thấy Uông đại nhân đối với nàng cùng người bên cạnh rất khác biệt. Hoa Bảo Hà đối với dung mạo và thủ đoạn của mình có lòng tin, trù tính trong lòng bàn tay, hai người có “cầm tay” chỉ lễ, sau đó nàng ở trước mặt người nhà nói ra, đại bá liền tìm một mình nàng nói chuyện.

Ý tứ trong đó, cũng là ý tưởng muốn gả nàng cho Uông đại nhân. Dù sao, Uông đại nhân ở trong Hoàng Thành lớn lên, Uông gia cũng là thế gia trăm năm được xem là danh gia vọng tộc. Hoa Bảo Hà chỉ là một thương nhân nho nhỏ gả cho Uông Văn Phong, đàn gái tuyệt đối chiếm được lợi ích. Nghe nói Uông phu nhân thân thể không tốt, nhiều năm như vậy không đi chỗ nào, nếu Hoa Bảo Hà ở Trác Châu cùng Uông đại nhân lập gia đình, sinh một nam một nữ, sớm muộn cũng có thể thay thế danh phận chính thê, làm nữ chủ Uông gia.

Hoa lão gia căn bản không xem Hoa Bảo Hà là nữ nhi của mình, ở trong mắt hắn đệ đệ của mình là thứ xuất, nữ nhi thứ xuất so với nữ nhi đích tôn thấp hơn một bậc. Minh giúp nàng hoàn thành tâm nguyện, cũng mang lại lợi ích cho Hoa gia, vẹn cả đôi đường. Coi như không được, Hoa Bảo Hà không phải là nữ nhi của mình, cha nàng cũng bó tay, mẹ nàng căn bản không có địa vị ở hậu viện, cho dù lời nói làm hư thanh danh, làm đại bá như hắn có thể phủi không còn một mống. Dù sao, Hoa Bảo Hà cùng nam nhân dây dưa không rõ, biết đối phương có thể thất còn đi quyền rũ trọng thần của triều đình, đó là Hoa Bảo Hà không biết xấu hổ.

Nếu nàng không gả được, không phải còn có tiểu tử Cổ gia xin cưới nàng sao! Gặp cái gì.

Tâm tư của đại bá phụ nàng cũng đoán được mấy phần, nhưng mà nàng tự nhận mình thông tuệ vô song*, quyết định muốn một bước bay lên làm phượng hoàng, nên cũng không để ý những ý nghĩ nhỏ mọn của đại bá phụ.

*thông tuệ vô song: thông tuệ (thông minh), vô song (độc nhất vô nhị).

Hoa Bảo Hà đối với Hoàng Thành, đích tôn thế gia cùng thái thái quan gia có loại chấp niệm, những thứ ước mơ giả dối kia chính là động lực của nàng, nàng sẽ không quay đầu lại, không sợ bỏ ra một cái giá cao hơn.

Hoa Bảo Hà biết Hạ Phân là con trai của Uông Văn Phong, có lòng muốn thân cận. Mặc dù không hiểu vì sao Hà đại bá nói chính thê của Uông đại nhân có bệnh lâu năm khó trị, bỏ mặc con trai trưởng hành, mà hôm nay Uông đại nhân mang theo Hạ Phân ra ngoài, cũng là rõ ràng thân phận con trai trưởng, rốt cuộc trong này còn có cái gì nàng ngầm nghĩ không ta, hoặc căn bản là không muốn đi tìm hiểu. Chỉ biết lấy lòng một đứa bé để Uông đại nhân nhận thức, là chuyện tính có tính toán.

Nàng thông minh, không đợi Hạ Phân ồn ào, trực tiếp ngắt lời: “Uông đại nhân cùng bá phụ tán gẫu không sai biệt lắm, ta hộ tống tiểu công tử đi gặp đại nhân nha.” Không nói một lời mang Hạ Phân đi ra cửa, cũng tựa như nhìn đại bá mẫu khích bác.

Hạ Phân không thích người ngoài, đối với Hoa Bảo Hà còn có loại cảm giác đối chọi gay gắt, giống như đối phương vô thức xâm phạm lãnh địa của hắn, ý đồ muốn chia sẻ con mồi với hắn.

Cha của hắn là cha của hắn, mẫu thân cũng là mẫu thân của hắn, ai cũng không cho cướp đi.

Hoa Bảo Hà muốn dắt tay Hạ Phân tỏ ý thân cận, Hạ Phân không chịu. Hoa Bảo Hà cũng không muốn ôm đứa bé này, nàng còn nhớ rõ dáng vẻ chém người của hắn. Nhưng nàng dù sao cũng đã mắc kẹt, cùng một đứa nhỏ sáu tuổi đi bộ, đi như thế nào cũng không thư thả, đi nhanh thì người khác nói nàng không quan tâm, đi chậm thì nói nàng nịnh hót, dù sao cũng không thể vừa lòng người khác.

Hai người đi vòng quanh vườn hoa phía trước viện, đổi lại đích nữ nhà đại bá vô luận cũng sẽ không đi tiền viện, Hoa Bảo Hà lại khác. Nàng cảm nhận mình không thua nam nhi, cũng có thể giúp đại bá làm một chút “đại sự”, nàng mới lấy được sự khẳng định của đại bá, cũng lấy được sự tán thưởng của con em thế gia, tại sao không thể đi. Hơn nữa luật pháp đối với chuyện nam nữ ở chung đại phòng cũng không khắc khe, chẳng qua là sau khi lập gia đình mới bị hạn chế, người trong nhà sẽ không qua nghiêm khắc. Dĩ nhiên, cũng cùng địa vị có quan hệ, ở Trác Châu loại quan hệ này là then chốt, nữ tử xuất đầu lộ diện so với châu huyện khác nhiều hơn. Nếu là ở thành Bắc Định, nữ tử thế gia sau khi xuất giá liền từ thư viện trở về trong phủ, bắt đầu truyền thống mẫu thân thế gia dạy con đường đức, cha mẹ cũng sẽ nghiêm khắc nhắc nhở nữ nhi kết bệ phái với thiên kiêu thế gia, hơn nữa sẽ quản các nàng chung đụng cùng các nam tử.

Chỉ có thể nói. Hoa Bảo Hà cùng Hạ Lệnh Mị đồng dạng là cô gái cường thế có tài có học, nhưng thái độ của các nàng đối với quy củ thế tục hoàn toàn khác nhau.

Uông Vân Phong cùng các đương gia thế gia khác vừa nói chuyện quan trọng xong, liền hội tụ một bên ngắm hoa thưởng trà.

Tháng mười một, thật là thời điểm long trời lở đất của hồng phong và cây bạch quả, khắp nơi không phải màu đỏ thì chính là màu vàng kim, từng tầng một chiều xuống trong viện, giống như bùn đất cũng bị bao quanh bởi đá Hồng Bảo cùng kim ngọc giống nhau, thật trắng lẹ. Khác với bên ngoài thành, một nơi là Thiên giới, một nơi là Quỷ giới.

Hoa Bảo Hà đang lúc đậu khấu niên hoa*, như yêu tinh chậm rãi đi vào mắt người ----- nàng vĩnh viễn biết cách như thế nào để hấp dẫn ánh mắt nam tử.

*đậu khấu niên hoa: tuổi dậy thì.

Hạ Phân chạy đến bên người Uông Vân Phong, tức giận nói: “Về nhà.”

Nhất thời Uông Vân Phong bị nhĩ tử lời đi, biết tính tình của hắn đã đến cực hạn, lập tức ôm nhĩ tử không cùng nói chuyện phiếm nữa, xin phép cáo từ rời đi.

Hoa Bảo Hà muốn nói lại thôi, không nhịn được nhẹ giọng hỏi: “Uông đại nhân khi nào trở lại?”

Uông Vân Phong cau mày lại, chỉnh vạt áo chon hì tử, treo bộ mặt cương thi nói: “Bôn quan sự vụ bận bẻ, có chuyện tất nhiên sẽ đến thương nghị cùng Hoa lão gia.”

Hoa Bảo Hà vuốt khăn, đối với nha hoàn cách đó không xa nháy mắt một cái, chỉ chốc lát đã có người cầm hộp gấm đi tới. Hoa Bảo Hà tự mình mở ra, lộ ra túi hương ở bên trong: “Bảo Hà rất quý thái độ làm người của Uông đại nhân, cố ý tự mình làm hà bao tặng Uông đại nhân, xin đại nhân nhận cho.”

Người chung quanh nhất thời lộ ra vẻ mặt “thì ra là vậy”, nhìn về phía Hoa lão gia mang theo vẻ nặng khinh bỉ hoặc nịnh nọt.

Hoa Bảo Hà ở trong mắt con em thế gia ở Trác Châu không coi ra gì. Là nữ tử bị đại bá phụ mang xuất đầu lộ diện, đức hạnh thật sự không thể nào làm cho con em thế gia coi trọng. Nhưng mà, Hoa Bảo Hà có dã tâm, bọn họ cũng đều chọc nàng mấy câu, đảm đương không nổi thật. Nhưng không nghĩ tới, Hoa gia cư nhiên bán nữ nhi cho Uông đại nhân, mỹ nhân kế này thật tốt!

Người nam nhân nào có thể cự tuyệt được mỹ nhân yêu mến đây? Con trai trưởng thế gia không phải là tam thế tứ thiếp sao? Hoa Bảo Hà nói thế nào cũng là nữ nhi thương nhân, gả cho Uông đại nhân làm thiếp cũng không có gì là lớn.

Ở nơi này tất cả bọn họ cho rằng Uông đại nhân sẽ không cự tuyệt.

Bọn họ cũng không biết, ở trong thành Bắc Định, ở trong mắt tất cả đại quan, đó thật sự là phiền phức!

Hắn đẩy hộp gấm: “Ý tốt của Hoa cô nương, Bôn quan không thể nào tiếp nhận được.” Hắn từ bên hông Hạ Phân lấy ra một túi hương, “Chúng ta sử dụng mọi thứ đều là vì ngự ban thưởng. Chỉ nói hà bao của tiêu nhi, vài vốc này là do Thái hậu ban cho, đồ án là do Hoàng hậu chỉ định, phía trên là dùng kim tuyến kim phấn nhuộm thành, cách điều chế là Thái y viện điều chế, sau đó đặt ở Phật đường của Thái hậu cung phụng cúng thất bốn mươi chín ngày, lúc này mới ban cho Phân nhi.”

Con của hắn dùng túi hương như thế, hắn là cha còn có thể quý đến đâu. Hoa Bảo Hà tú gì đó làm sao so được? Đừng nói là cho người thương thức tú, cho dù là người tự mình, cũng là không có tư cách để bày tỏ sự quý mến đối với Uông Vân Phong!

Một là con trai trưởng thế gia, một là trưởng nữ thương nhân, làm thiếp, Uông Vân Phong cũng cảm thấy không xứng.

Đây là ở trước mặt mọi người đánh Hoa Bảo Hà một cái bạt tai.

Trước khi đi Uông Vân Phong cố ý quét Hoa lão gia một cái. Đối phương tựa như núi Thái Sơn, có lòng độ lượng cùng khí độ ôn áp, tựa hồ đối với chuyện nhỏ vừa rồi không có gì không vui đối với Uông Vân Phong.

Chuyện phát sinh như vậy ở Hoa gia, theo đạo lý Hạ Lệnh Mị sẽ không biết.

Trách thì trách, Hạ Phân sau khi trở về liền ôm lấy bắp đùi của Hạ Lệnh Mị, oán trách nói: “Mẫu thân, có người muốn đưa hà bao cho phụ thân. Mẫu thân mau làm cho phụ thân một cái.”

Hạ Phân lời nói điên cuồng, Hạ Lệnh Mị quan sát bên hông Uông Vân Phong, trên người hắn hà bao không ít a! Trong đó có một cái nằng thiêu cho hắn lúc nhàm chán mà.

Uông Vân Phong ho khan một tiếng, đang suy nghĩ rốt cuộc muốn nói thẳng vấn đề từ đâu. Bên kia Hạ Phân lại nói tiếp: “Mẫu thân, có người nói phải tìm một người mẹ cho con.”

Hạ Lệnh Mị trừng mắt, soàn soạt quất đến trên da mặt Uông Vân Phong, một cái đã ngất sau lưng hắn.

“Người kia, thật sự là ngứa da sao! Lão nương chẳng qua là nửa ngày không có nhìn, hắn liền chuẩn bị cho ta thêm cái tý muỗi đây!”

Uông Vân Phong không nhịn được quay ngược lại hai bước, lắp bắp đứng lên: “Không có, không thể nào.”

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra thì, vậy cũng đã ba giờ đi, nhìn trời ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ẩn Thụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Đối với Hạ Lệnh Mị mà nói, chuyện nhỏ Uông Vân Phong càng phản bác thì phải càng mỗ xê ra; xem xét lại mọi việc, hắn sẽ buồn bực không lên tiếng gán vác một mình. Người phải biết chuyện trong lòng hắn, phải quanh co biết được từ trong miệng của người khác.

Uông Vân Phong hiện tại đã biết rõ, sợ hãi, trái lại không làm ra chuyện lớn gì.

Hạ Lệnh Mị buông lời tâm trí. Bất quá, đối với Hoa gia cô nương, nằng cũng sẽ không dễ dàng bị lừa dối như vậy, thế nào cũng phải nhường Uông Vân Phong một chút.

Hạ Phân khó có lần đường hoàng không lên tiếng, hắn sớm cùng Tiểu Bạch len lén bò lên xà nhà trong phòng. Thuận tay lấy một ít nước quả từ tay Hắc Tử, ba người buồn bực không lên tiếng, ăn đồ ăn xem kịch vui.

Hạ Lệnh Mị đã rút trường tiên ra.

Uông Vân Phong sắc mặt trắng bệch, vội vàng rót cho nằng một ly trà: “Nằng chó vội nóng giận. Thật ra thì chuyện này không trách ta được, Hoa cô nương kia...”

“Ai yêu, Hoa cô nương cái gì, nghe thật thân thiết nha.”

Uông Vân Phong ghen lại, đổi lời nói: “Hoa Bảo Hà...”

“Thì ra thì khuê danh của người ta cũng biết rõ như vậy, không biết Uông đại nhân có biết nữ danh của nằng chưa?” Hạ Lệnh Mị tiến lại gần, cao ngạo dựa lưng vào ghế ngồi, làm Uông Vân Phong quần bách.

Uông Vân Phong ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: “Phu nhân, chúng ta vào trong nói chuyện đi.” Uông Vân Phong cố gắng hồi tưởng lại những chiêu lừa bịp kiểu thê vào bên trong cửa, trong đó có một chiêu gọi là “Đầu giường gây gỗ cuối giường hòa”. Đối với Hạ Lệnh Mị dùng chiêu này, chắc có thể thành công không?

Ai biết được, đối phương căn bản không cho hắn cơ hội: “Ta hiện tại không nói với chàng nữa. Đối với ta mà nói, người kia không thành thật, biện pháp tốt nhất là đánh cho hắn một trận, như vậy lão nương mới có thể nguôi giận được, cứ như vậy đi.” Vừa nói, liền rút roi ra, Uông Vân Phong sớm có phòng bị, nhón mũi chân, nhảy mất liền chạy trốn.

Không còn cách nào cả, thê tử có võ công cao cường như vậy, hắn đánh không lại nằng, chạy trốn là cách tốt nhất. Luyện tập khinh công mấy ngày kia, thời khắc mấu chốt lại có chỗ dùng đến.

Khinh công của Uông Vân Phong cũng tạm, trước kia là gà mờ, hiện tại so với gà mờ thì lợi hại hơn chút.

Đôi phu thê, một ở đằng trước đang chạy, vừa chạy vừa thở hổn hển, khai báo chuyện gặp Hoa cô nương một lần; một ở sau lưng đang đuổi theo, roi kia cũng không dùng quá sức, khó khăn lắm mới chạm đến bên chân Uông Vân Phong làm giảm khí lực, nhìn dáng vẻ chủ nhân hung thần ác sát, chẳng qua là không làm người khác cảm nhận được sát khí.

Hạ Phân nhìn hồi lâu, cảm thấy vô công của mẫu thân thật lụi.

Hạ Lệnh Mị đã níu lấy lỗ tai Uông Vân Phong, lớn tiếng giáo huấn: “Sau này không cho phép đi gặp nàng ta nữa!”

“Dạ, dạ, dạ.”

“Sau này cũng không cho đi Hoa gia nữa.”

“Ta đã nói qua, sau này sẽ để cho Quyển Thư đi làm mọi chuyện.”

“Nàng ta sau này cũng không được bước vào cửa nhà chúng ta.”

Uông Vân Phong cười khế, vô lực tựa vào cây cột: “Ta đã nhờ Hoàng thượng ban thánh chỉ, không bao lâu nữa sẽ có người đảm nhiệm vị trí của ta. Ta chỉ muốn rời đi nơi này, Hoa gia cũng sẽ không đến tìm ta nữa. Hoa cô nương dù sao cũng là tiểu thư khuê phòng, như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không làm ra loại chuyện tiến cử nữa.”

Hạ Lệnh Mị thở ra một hơi, tự mình đánh giá một phen: “Chàng tới giúp nạn thiên tai là chuyện đại sự, nửa đường lại trở về thành Bắc Định, đây không phải là đem công lao chấp tay cho người khác sao?”

Uông Vân Phong lôi kéo tay của nàng, len lén nhìn nàng cất trường tiên. Hạ Lệnh Mị rõ ràng nhìn thấy nhưng vô như không biết, chỉ nghe được hắn nói: “Hoàng thượng phái ta ra ngoài, nhưng thật ra là để tránh cho ta ở Hoàng Thành vì ngại mà tranh chấp với các thế gia khác. Nàng cũng không muốn, vì sao Hoàng hậu lại đuổi Thái tử đến nơi này du ngoạn vào tháng mười? Du ngoạn là thật, hơn nữa cũng là muốn Thái tử ẩn mình, tự bảo vệ. Ai cũng biết, ta là người của Hoàng thượng, Thái tử chính là chủ tử thứ hai của ra. Mặc dù không có nói rõ, nhưng chỉ cần Thái tử ngồi vào vị trí đó, lòng của ta chính là Thái tử.”

“Chàng nói là, Hoàng thượng chuẩn bị động người của Đại Hoàng tử cùng Nhị Hoàng tử sao? Chàng đi nửa năm để điều tra trước có tay chân của hai vị Hoàng tử hay không ư?”

“Dù sao, Đại Hoàng tử lớn hơn Thái tử năm tuổi. Các Hoàng tử đến mười hai tuổi sẽ phải bắt đầu học soa sù, mặc dù Đại Hoàng tử không phải là con trai trưởng, nhưng Nhị Hoàng tử cùng Đại Hoàng tử quan hệ sâu đậm. Con cháu của Hoàng thượng không đông, tài năng theo tuổi, có thể nói Thái tử là người nắm giữ sự nghiệp thống nhất đất nước, muốn thuận lợi ngồi vào vị trí đó e là rất khó, coi như ngồi vào đi nữa, nhưng các Hoàng tử quyền lực trong tay quá nhiều, dễ dàng tạo thành triều cục bất ổn. Hoàng thượng cũng không muốn nhìn thấy các Hoàng tử huynh đệ tương tàn, như vậy sẽ để cho các Vương gia thừa cơ hội lợi dụng, biện pháp tốt nhất là triệt trừ gia tộc sau lưng hai vị Hoàng tử, để cho bọn họ trở thành trung thần.”

“Vào lúc này Thái tử rời đi, cũng liền tránh cho huynh đệ nghị kỵ, sau này các Hoàng tử cũng sẽ không oán trách hắn.”

Uông Vân Phong thở dài một tiếng: “Ta ra ngoài tháng mười, tháng mười hai trở về. Hai tháng, y theo thủ đoạn từ trước của Hoàng thượng, chuyện đã làm cũng không sai biệt lắm. Mặc dù số con là do ta trình lên, đối với người rời đi là trung tâm sóng gió, sau khi an bài chuyện tình của dân chúng, du thủy (mở) quá nặng, tất cả các phe phái cũng muốn tranh nhau húp một chén súp, nếu nửa đường ta buông tay, khó tránh khỏi người khác bắt được nhược điểm, có thể làm một thanh lưu Ngự Sử, ở trên sử sách lưu lại để cho quần thần cùng mọi người ca tụng.”

Hạ Lệnh Mị hừ lạnh một tiếng: “Nói nghe thật hay, thật ra thì chính chàng là người gánh hết mọi khổ sở cùng mệt mỏi, đắc tội với nhiều người như vậy, sau đó sẽ đem công lao chấp tay cho người khác.”

Uông Vân Phong ôm nàng một cái. Cũng may thời điểm hai người “Đã tình mà tiểu”*, Tiểu Bạch len lén đóng cửa phòng lại, cũng không sợ người khác nhìn thấy.

*Đã tình mà tiểu: liếc mắt đưa tình.

“Ngự Sử không dễ làm, ta chỉ muốn người một nhà ở chung một chỗ, bình an là được.”

Cánh mũi Hạ Lệnh Mị không khỏi đau xót. Hắn quả nhiên cần nhất là người nhà, hắn đã cô đơn quá lâu, cuộc sống đơn gian lại xa xỉ như vậy, hắn phải dốc toàn lực để đi tranh lấy.

Trong lòng nàng cũng hiểu Hoa cô nương kia là cái đầu quả đào, đối với người bên ngoài tâm của Uông Vân Phong làm như không thấy, nàng căn bản không cần lo lắng. Hơi phát tác một chút, nàng liền muốn rời khỏi, trong lòng cũng bình tĩnh trở lại. Đợi đến lúc thanh tĩnh, nàng liền nhìn lên xà nhà kêu ba người trên đó đi xuống.

“Ta đã sớm làm xong thức ăn trong phòng bếp, Tiểu Bạch đi lấy đi, Hạ Phân rửa tay. Hắc Tử đi vào thành mua một chút điểm tâm.”

Uông Vân Phong biết rằng ăn uống ở nơi này đều cần kiêng dè, chỉ sợ người ta bàn tán. Hắn một mình ngược lại không quan tâm, nhưng Hạ Lệnh Mị chưa bao giờ ủy khuất bản thân, luôn để Hắc Tử đi mua đồ ăn ngon, thỉnh thoảng cũng làm bánh ngọt. Hạ Phân từ sau khi mẫu thân tới, bắt đầu biến thành con heo mập để nuôi rồi.

Buổi tối có món canh cá, bên cạnh là củ cải trắng và đậu hũ. Cá dùng để bổ khí huyết, cũng không biết Tiểu Bạch bắt từ đâu, đậu hũ là do thôn phụ cận đưa đến, ngược lại củ cải trắng thì mua trong thành, cùng nhau nấu cho buổi tối, chờ hai phụ tử trở lại thì ăn. Hạ Phân từ lúc ăn khoai đỗ nướng liền không chịu ăn cơm, Hạ Lệnh Mị không có cách nào, bắt đầu rửa sạch khoai lang, cắt nhỏ đặt trong gạo rồi nấu chung, biến thành cơm khoai lang, mùi

hương thật thơm ngon, hai phụ tử ăn ít nhất hai bát com.

Vào đông, rau dưa giảm bớt, làm ra vài thứ, đều là bí đao, củ cải đỏ, cải trắng. Cũng may nhờ thương nhân cùng nạn dân trở về nhà an trí, nếu không ngay cả đậu mầm cũng không có mà ăn.

Hạ Lệnh Mị cắt thịt, rửa lại qua nước rồi dùng bột lăn, cũng cắt thành từng viên nhỏ xào cùng với củ cải trắng cho săn lại, sau đó cắt thịt bò thành từng cục nhỏ, có thôn dân đưa đến chao tự làm cùng tiêu trắng, dưa chuột, nạng hợp lại ăn chung với com, miễn cưỡng nấu thành ba món một canh cho cả nhà.

Có lẽ qua một bữa, Hạ Lệnh Mị uống hai chén canh, liền không uống nữa.

Uông Vân Phong sợ ngày thường nạng quá mệt mỏi, dù thế nào nạng cũng là tiểu thư thế gia, trước kia chỉ cần phân phó người làm đi làm việc, chuyện phòng bếp cũng có người chuẩn bị nguyên liệu, củi lửa, nào giống như bây giờ mọi chuyện phải tự mình làm, Uông Vân Phong lo là nạng mệt quá mức rồi, thỉnh thoảng cũng chú nạng số lượng com nạng ăn, nhìn nạng ăn ít thì khuyên nạng ăn nhiều một chút.

Hạ Lệnh Mị miễn cưỡng uống thêm hai bát canh nữa, rốt cục nhịn không được phun ra, dọa Hạ Phân nhảy dựng lên, kêu “Mẹ”, âm điệu cũng mang theo hoảng sợ.

Uông Vân Phong liền phân phó cho người gọi đại phu, Hắc Tử không biết từ trong góc nào đi đến, nắm cổ tay của nạng xem mạch. Hồi lâu, sắc mặt âm tình bất định. Trên tay Quyển Thư còn chén com, bên trong có thể thấy khối củ cải, vừa nhai vừa kêu: “Ai không thoải mái, để ta xem một chút.”

Hắc Tử tránh chỗ, Quyển Thư tới bắt mạch. Sờ soạn một lúc, sắc mặt cũng bắt đầu biến đổi.

Uông Vân Phong trầm mặc, cả giận nói: “Hai người các ngươi là lang băm không có gì để nói sao!” Đại phu đã được Bạch Tử mời vào đúng lúc này, là người của Hạ gia.

Đại phu vốn còn tưởng là Uông Vân Phong ngã bệnh, còn suy nghĩ có nên thay đổi chỗ ở hay không, kết quả vừa nhìn thấy là Hạ Lệnh Mị, dọa sợ đến mồ hôi lạnh túa ra. Uông đại nhân bệnh so với Uông phu nhân bệnh thì còn tốt hơn! Hiện tại tộc trưởng Hạ gia biết hành tung của Hạ Lệnh Mị, nhưng hai lão gia cùng phu nhân chỉ thứ hai thì không biết, nếu là Hạ Lệnh Mị có vấn đề ở tai khu, đây không phải là muốn mạng của đại phu sao? Đại phu lập tức ngưng thần bắt mạch, hần vừa bắt mạch, sắc mặt vừa vui vừa sốt ruột, nửa ngày cũng không lên tiếng.

Chân tay Uông Vân Phong lạnh như băng, trực giác bắt được cái tay khác của Hạ Lệnh Mị. Cha mẹ hần mất đã nhiều năm, nhi tử gần đây mới bắt đầu có tình cảm, nếu lúc này Hạ Lệnh Mị cũng... Hần không biết mình sẽ chịu đựng như thế nào đây.

Đại phu hỏi lượng com gần đây của Hạ Lệnh Mị, vừa liếc đến canh cá trên bàn, do dự rốt cục cũng mở miệng, cũng là hỏi thân thể Hạ Lệnh Mị có cảm thấy không khỏe hay không.

Hạ Lệnh Mị cảm giác được sự khẩn trương của Uông Vân Phong, còn có khí ép càng ngày càng tới ở bên cạnh, đáy lòng thấp thòm bất an, còn miễn cưỡng cười nói: “Cũng không có gì không ổn. Chính là không ăn được dầu mỡ, người dễ dàng mệt mỏi.”

Đại phu vuốt chòm râu, nhìn khí sắc của nạng, lúc này mới cười nói: “Chúc mừng Uông đại nhân, phu nhân đây là mang thai.”

Cũng không biết cái ghế kia, cách một cái roi xuống đất, Uông Vân Phong đứng dậy, run rẩy hỏi: “Thật sao?”

Quyển Thư cười nói: “Lão gia, đúng vậy. Ta mới vừa bắt mạch, bởi vì chưa từng thấy qua hi mạch, nhất thời không dám chắc. Bất quá, phu nhân thân thể khang kiện.” Hắc tử lần nữa trở lại chỗ tới, hiển nhiên đáp án cũng giống vậy.

Nhất thời Uông Vân Phong bị tin tức làm cho choáng váng. Hạ Phân là hài tử ngoài ý muốn, trước khi gặp con căn bản là không biết đến sự tồn tại của đối phương. Có lẽ, ở trong tiềm thức, đây là lần đầu tiên hần có cảm giác, mình được làm cha. Vui sướng tới quá nhanh, quá mãnh liệt, xưa nay Uông Vân Phong được xem là bình tĩnh cũng bị biến thành hồ đồ.

Tác giả có lời muốn nói: Đói bụng, muốn cật hăm tiêu aa (T_T)

Thời khắc máu chốt, ta còn bị bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Uông Vân Phong cao hứng, mặt đơ ra, những người khác cũng dần bị ảnh hưởng. Hạ Phân đang chuẩn bị nhảy đến bên người mẫu thân liền bị Tiểu Bạch níu lấy: “Ngân vạn lần không được! Thiếu gia, người muốn ôm, lão gia liền muốn khóc.”

Uông Văn Phong khỏe mắt có chút lệ, hần lại kéo Hạ Lệnh Mị ngồi một bên. Chà xát tay, nhìn trên bàn thức ăn, vừa nhìn về phía mọi người xung quanh, vùng tay nói: “Cùng đi ra ngoài đi, nên làm cái gì thì làm cái đó.” Còn nhân cơ hội sờ đầu Hạ Phân, “Phân nhi ngon, sau này không thể khiến mẹ con bức mình.”

Hạ Phân hỏi: “Tại sao? Con thích mẹ nhất, con sẽ không làm mẹ giận.”

“Bởi vì trong bụng mẹ con có đệ đệ hoặc muội muội. Con hoạt bát như vậy, đệ đệ muội muội có thể bị thương.”

Đây căn bản không giống một vị Ngự Sử nghiêm khắc, mấy thiếp thân thị vệ cũng không nhìn được chán ghét nhăn mặt, nhăn mũi. Đại phu cười ha ha mấy tiếng, đưa ra một vài việc cần chú ý, phần lớn là không được để mệt nhọc, ăn nhiều cơm, cách xa bệnh xá một chút. Hắc Tử nhân cơ hội này từ trên xà nhà đặt một túi giấy thức ăn vật lên bàn, liền đi ra ngoài.

Đợi đến khi tất cả mọi người rời đi, Hạ Phân còn tỉnh tỉnh mê mê muốn đến gần mẫu thân. Uông Văn Phong sợ Hạ Phân không biết chừng mực, một tay còn đỡ eo của Hạ Lệnh Mị, một tay còn đẩy Hạ Phân ra. Hai phụ tử đối kháng trong lúc đó có lòng quật khú, đến cuối cùng, Hạ Phân chọt cắn một hớp trên cánh tay của Uông Văn Phong, lúc này mới đạt được quyền ôm lấy mẫu thân, mặc dù có cái bụng ngăn cản hần.

Hạ Lệnh Mị bị hai phụ tử dốc lòng chăm lo, cũng mới thanh tỉnh lại. Thời điểm nàng có Hạ Phân cũng không có chút cảm giác nào, lúc đó ở ru rú trong Hạ gia, nếu không phải là Nhị phu nhân nhìn thấy sắc khí nàng không tốt để cho đại phu bắt mạch, e rằng không biết nàng có thai. Không có cách nào, chỉ tại thân thể nàng quá tốt. Khác với các nữ tử khác, trong thai kì luôn nôn mửa, thậm chí không còn sức lực luôn nằm dài trên tháp thượng không muốn nhúc nhích, còn có người nghiêm trọng hơn thì té xỉu, Hạ Lệnh Mị không có những triệu chứng này. Nếu không phải hôm nay ăn cá, mùi tanh quá nặng khiến nàng buồn nôn, đoán chừng còn không biết.

Đối với đôi phu thê mới mang thai, có loại người non nớt ngu ngốc và luống cuống, trong khoảng thời gian ngắn, Uông Văn Phong rất vui mừng cùng hốt hoảng, Hạ Lệnh Mị thì chán kinh đến không biết nói gì.

Hạ Phân lay xiêm áo của Hạ Lệnh Mị: “Đệ đệ, muội muội ở đâu? Để cho con xem một chút.”

Uông Văn Phong dở khóc dở cười: “Bọn họ phải chờ thật lâu mới ra được, đến lúc đó Hạ Phân phải chăm sóc chúng cho thật tốt.”

Hạ Phân ở trong doanh trại lớn lên, nơi đó có rất ít nữ tử, hần căn bản không biết đệ đệ và muội muội chui ra từ đâu, chỉ hỏi: “Hiện tại cho con nhìn một chút thì có sao đâu, cha muốn đoạt đệ đệ và muội muội phải không?”

Hạ Phân lập tức lòi tay của Hạ Lệnh Mị: “Vậy chúng ta về nhà nhanh lên.”

Hạ Lệnh Mị nghe Uông Văn Phong dụ dỗ Hạ Phân, cũng cười xòa, tùy bọn họ thật thật giả giả âm ỉ. Miễn cưỡng ăn cơm, Uông Văn Phong vội vàng lại đi viết khân cấp sổ con đưa đến Hoàng Thành, công lao của hần nhiều hơn cũng không màng, bảo hộ hài tử và thê tử mới là chính sự. Hần cũng không dám để cho Hạ Lệnh Mị làm việc, để Quyển Thư đi mời một vị phụ nhân trung niên nhanh nhẹn, thêm một tiểu nha đầu chừng mười tuổi để cho nàng giải sầu thuận tiện làm việc vặt, hơn nữa còn mười một đầu bếp mỗi ngày chế biến các loại món ăn đa dạng cho nàng. Một mình hần ở trong thiên phòng cả ngày, suy nghĩ Hạ Lệnh Mị ở lại đây không tốt, nạn dân thì quá nhiều, gặp phải những người bệnh thì không được, liền sắp xếp cho nàng dọn đến trong thành, hần mỗi ngày đều đi thăm nàng, ba người làm kia cũng cho đi theo. Hần tự mình đổi cho nàng một tiểu viện an tĩnh cho nàng ở, Hạ Phân không cho vào thành, ở trong nhà âm ỉ không chịu rời đi.

Vì thế sau nhiều ngày, trong phòng lớn Uông Văn Phong cùng các quân sự của Trác Châu thương nghị, Hạ Phân liền lấy đại đao náo loạn cả phòng, đáng vẻ hung hần kia làm người khác kinh hồn táng đản, bầm mọi sự vụ so với ngày thường nhanh hơn một chút, trước kia họ còn cân nhắc có nên hay không kiểm chút lợi ích, bây giờ thì phải nhanh chóng bầm báo cho gọn gàng. Trường đao kia rất bén, mấy lần đụng phải vật áo và tóc của người bên cạnh, tiểu hài tử tập võ không cân nhắc nặng nhẹ, nếu không cẩn thận đâm trúng người, các người ai dám đến tranh chấp cùng hần chứ?

Dù sao, Uông đại nhân cũng sẽ không vì người ngoài ra mặt dạy dỗ con trai hần. Làm lão tử, ở trước mặt nhi tử chính là tôn tử, nhi tử là tổ tông. Điểm này, trên đời này phần lớn phụ thân cũng tâm lượng nửa cầm. Người chỉ có thể tránh xa tiểu dã thú kia, để đại mặt người dã thú kia khi dễ đi, dù sao tiểu dã thú kia khi dễ người là rơi thịt, đại mặt người dạ thú chẳng qua là rơi chút tiền.

Ngược lại Hoa cô nương đến mấy lần, cũng bị Hạ Phân chặn lại. Hần vạn phần không muốn thấy kẻ dụ dỗ này, dựng trường thương cao gấp ba lần cơ thể, một tay chống nạnh đứng trước cửa đại môn, chân Hoa cô nương bước vào sẽ bị hần dùng trường thương chỉ đến, cái tay của nàng ta chỉ chỉ. Nếu bọn nha hoàn và thị vệ của Hoa gia trực tiếp xông vào, hần liền không khách khí làm thịt họ luôn. Có Bạch Tử âm thầm giúp hần một tay... bọn họ bị đánh mất mảy thành tro, không ít bị nạn dân phụ cận chế giễu, coi như kịch vui.

“Nói cho người biết, mẫu thân ta muốn sinh đệ đệ, muội muội, phụ thân ta không rảnh để ý đến người.”

Hoa cô nương âm thầm kinh hoảng: “Tiểu công tử nói vậy gì đây! Ta nghe thế nào không hiểu.”

Hạ Phân phùng hai má: “Ta cũng không hiểu. Dù sao phụ thân ta nói không cho người đi làm phiền cha ta, cha ta phải nuôi cả nhà ta, phải chiếu cố mẫu thân của ta, nói Phân nhi phải bảo vệ tốt đệ đệ muội muội cùng cái nhà này. Người là hồ ly tinh, ta không cho phép người vào cửa nhà ta.”

Hoa cô nương rất nhanh bắt được trọng điểm: “Uông phu nhân ở chỗ này?”

Hạ Phân còn chưa nói, vẫn là ám vệ bảo vệ hần Tiểu Bạch nhảy ra, giành trả lời trước Hạ Phân: “Phu nhân dĩ nhiên là ở nhà. Trước đó vài ngày trong phủ đưa tin tới, nói phu nhân có tin vui. Lão gia thật vui vẻ, đang vội vàng nghĩ cách làm sao có thể chiếu cố phu nhân thật tốt! Hoa cô nương nếu là có chuyện, tiểu nhân có thể thay người nhấn lại với chủ tử.” Còn muốn gấp mặt thì quên đi.

Hoa Bảo Hà nghi hoặc. Không phải nói Ông phu nhân thân thể yếu đuối sao, không phải nói là nàng vẫn chưa sinh hạ được con trai trưởng sao? Tiểu công tử này đoán chắc là hài tử do thiếp sinh, bởi vì sợ đặt trong phủ phu nhân chính thất khinh thị, cho nên Ông đại nhân mới mang theo bên người. Nhìn đứa nhỏ này cùng Ông đại nhân căn bản không giống như dáng vẻ đối với Ông phu nhân?

Có lẽ, bộ dáng Ông đại nhân chính là xem thê như mạng chăng? Mà vị tiểu công tử này nuôi dưới danh nghĩa của Ông phu nhân sao?

Hoa Bảo Hà cố ý lơ lửng, giống như không để ý thăm hỏi: “Ông đại nhân đến Trác Châu cũng mấy tháng, trên đường tri hoãn không ít ngày giờ, thế nào lại biết phu nhân mang thai, thật là kì quái.” Nàng nói những lời này không lớn không nhỏ, bên cạnh người Hoa gia đều nghe được, người đi ngang nghe lén cũng nghe được vài phần, suy đoán một phần, đến ngày mai, thanh danh của Ông đại nhân bị người khác nói không chừng...

Thật là giết người không cần đao!

Tiểu Bạch cắn răng, tùy tiện cười nói: “Mọi người đều biết phu nhân chúng ta thân thể yếu đuối”, yếu cái rắm, “Tình tình rất tốt”, đến phát cáu, “Quản việc nhà rất tốt”, cảm ơn không sai biệt lắm, “Đối với đại nhân chiều cố khéo léo, chu đáo”, cũng đi tới khu bị nạn này, “Đoán chừng là mang thai lúc đại nhân vừa rời khỏi Hoàng Thành, phu nhân sợ đại nhân lo lắng, lúc đó lừa gạt không nói.” Đều là giả cớ, phu nhân lúc nào thì nói dối, nàng căn bản mang thai mà cũng không biết, có người mẫu thân như vậy sao!

Hoa Bảo Hà che miệng cười khê: “Vậy bây giờ sao lại nói!”

Quyển Thư một thân dính đầy than đen đi đến, cả người đen sì sì, chỉ lộ ra hàm răng trắng, thấy Hoa cô nương liền không nhịn được kêu lên: “Ai nha, đây không phải là Hoa mỹ nhân sao? Người đến thăm ta sao? Ngại quá, để cho mỹ nhân đợi lâu, đến đây đến đây, hai ngày trước ở phía sau núi ta thấy hai đóa cúc dại, dáng vẻ rất đẹp, một cái là cúc vạn điệp, rất xứng với người. Ta dẫn người đi hái hoa được không? Hoa tươi tắn mỹ nhân, người chính là giống như ta cảm nhận...” Lay Lay một đồng lớn, có lúc lấy dáng điệu xuống giường của Bạch Nghiên Mộc. Hắn còn lấy bàn tay đen sờ nhẹ Hoa Bảo Hà, khiến bọn nha hoàn thét chói tai.

Thật vất vả khiến Hoa Bảo Hà tức giận bỏ đi, Hạ Phân cũng trong trạng thái dã thú muốn nổ tung, cảm trường thương đâm xuống mặt đất: “Ta muốn đánh người, ta muốn đánh nàng, ta muốn tuột quần nàng ta!”

Khó được có lúc Tiểu Bạch bộc phát tính trẻ con gắt gỏng: “Đánh nàng! Tội nay chúng ta phải đánh nàng răng roi đầy đất.”

Quyển Thư phải mông chạy đi tìm Ông Văn Phong tố cáo.

Hạ Phân cùng Tiểu Bạch xúm đầu lại, bô bô thảo luận tiếp chuyện chính người.

Thái tử dạy Hạ Phân, muốn trị một người, biện pháp rất nhiều, trực tiếp đánh đối phương là biện pháp ngu xuẩn nhất. Coi như muốn đánh người, vậy cũng không thể để cho đối phương biết là mình làm.

Tiểu Bạch gắt gỏng: “Ta núp trong bóng tối muốn mạng của nàng.”

Hạ Phân bẹp miệng, thời điểm ra chiến trận đánh người cũng có lúc ần núp, không muốn sống nữa! Nước miếng của bọn lính một chấm nhỏ cũng sẽ khiến người chết đuối.

Thái tử còn nói qua, muốn hại người phải hạ vào điểm yếu của hắn, chính là cha thường nói “Đánh rắn phải đánh gập đầu”. Mỗi lần cha tố cáo một quan viên nào cũng là cho người đó vô kế khả thi, cũng là bởi vì cha hắn bắt được rất nhiều nhược điểm của đối phương, khiến cho hắn không có đường lui, tán gia mất mạng.

Tiểu Bạch sâu sắc đồng ý: “Ta muốn đánh Quyển Thư, căn cứ vào điểm yếu của hắn, ta điểm huyết nhục của hắn, hắn sẽ lăn lộn trên mặt đất, sau đó cầu xin tha thứ.”

Hạ Phân quyết định tối nay sẽ thử điểm huyết nhục của cha hắn, sau đó uy hiếp hắn đồng ý cho mình ở với mẫu thân.

Chiêu cay độc nhất của Thái tử chính là, người chẳng những muốn đánh cho địch nhân tàn phế, còn khiến đối phương thân bại danh liệt, như vậy sau này hắn có trả thù cũng đường đường chính chính là do hắn làm.

Tiểu Bạch cầm cây gậy phải đất đi: “Nữ tử sao, quan tâm nhất là khuê dự, không có trong sạch nàng sẽ không thể lập gia đình được!”

Hạ Phân suy nghĩ hồi lâu, bây giờ không nghĩ ra khuê dự cùng thanh bạch có liên quan, bất quá hắn biết mỹ nam kế! Ha ha ha, Thái tử đối với nữ oa thư viện thi triển mỹ nam kế, làm cho các nàng thân hồn điên đảo, đối với hắn nói gì nghe đó.

Nhưng mà Hạ Phân cũng không muốn hồ ly tinh kia đối với mình nói gì nghe đó!

Bất kể nói thế nào, ngày hôm đó chỉ vừa mới tối đen, Tiểu Bạch chạy đến liền nói tin tức, hôm nay Hoa cô nương sẽ đi nghe cầm, sẽ đi cầm quán nghe khúc.

Vì vậy, e sợ người hại nặng nhất là Tiểu Bạch, cùng e sợ đánh người không biết mặt mũi là Hạ Phân, rồi rít đi thay trang phục dạ hành, len lén ra cửa.

Tác giả có lời muốn nói: Ăn cơm trưa đi (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Hoa Bảo Hà lần đầu tiên thường thức đàn thì chìm vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng cảm thấy kì quái.

Nàng có cảm giác có người ôm lấy mình, không nhìn được nhũ mày một cái. Nàng là thiên kim tiểu thư, công tử thế gia tầm thường chạm vào thì thôi, nếu bị người hầu chạm vào, trong sạch dễ dàng bị đánh mất. May thay, lúc người đó đỡ eo nàng, đã có người lên tiếng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, ta không muốn cưới nàng.” Vừa nghe là tiếng của người thanh niên, mặc dù còn nghe thấy là tiếng nói khàn khàn của người trưởng thành, nhưng âm điệu trầm thấp, khi tiếp xúc với vòng eo của nàng khí lực trầm ổn, nghĩ đến là một người có trách nhiệm. Giống như, cảm xúc ngày đó Uông Văn Phong đỡ nàng, trái tim của nàng đập bình bịch loạn nhịp.

Mơ hồ có người nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Người công nàng đi.” Tiếp theo, Hoa Bảo Hà cảm giác mình bay lên không trung, nàng chưa kịp thét chói tai thì liền rơi xuống một vật gì đó mát thẳng băng, giống như là một cái bàn nhỏ? Cái người nào, sao có thể vứt nàng xuống bàn chứ, nàng muốn giáo huấn hần ta. Nàng muốn mở mắt ra, nhưng đầu hôn mê, chỉ cảm thấy cái bàn nhỏ chuyển động, sau đó trán của nàng “đụng” một cái, không biết đụng phải thứ gì, làm nàng hôn mê bất tỉnh.

Hạ Phân khiêng Hoa Bảo Hà, lay động di chuyển, “Thình thịch” lần nữa, chân Hoa Bảo Hà đụng trúng băng ghế, hần không nhìn được oán trách: “Nàng quá dài, không vác được.”

Đúng là quá “dài”, Hạ Phân giống như là con kiến bị con mèo trắng đè ép, thoát nhìn đáng thương lại rất buồn cười. Hoàn hảo khí lực của Hạ Phân tốt, vác hai nữ tử nữa cũng không sao.

Tiểu Bạch kéo xuống vải che mặt, hờ ra lỗ mũi. Hôm nay có chút lạnh, che mặt lúc nói chuyện, nhiệt khí dính vào mũi làm ngứa, không thoải mái: “Người có thể gấp nàng lại được không?”

Hạ Phân bưng tỉnh, cũng được. Vì vậy Hoa Bảo Hà đang hôn mê bị ném lên sàn nhà, hai chân nàng bị uốn cong đến ngực, hai tay bị trói lại cùng với hai chân, cả người bị cuốn lại giống như một cái bánh bao mập mạp. Áo choàng lông thỏ thượng hạng bao từ đầu đến chân của nàng, giống như một con thỏ nhỏ chết. Hạ Phân lấy dây thừng đã thắt lại đeo trên cổ, tung người từ mặt đất. Hần bây giờ còn quá nhỏ, không có nhảy được một lần, vải bố liền chạm vào đất phát ra một tiếng vang trầm muộn.

“Đi thôi!”

Hai bóng đen một lớn một nhỏ cộng một cái bao to thoát khỏi cầm hành, cũng không đi Hoa gia, lại không đi ra ngoài thành, bọn họ lượn quanh khu vực phồn hoa, đi Tây thành. Bên kia có núi sâu, căn cứ vào lúc Tiểu Bạch hy sinh nhan sắc để đổi lấy tin tức, Hắc Tử lấy mặt gấu chính là ở đằng sau thành Tây phía sâu trong núi.

Ra khỏi thành, Hạ Phân liền ném cái bao cho Tiểu Bạch. Hần nhớ tới mình là thiếu gia Uông gia, nào có thể vác đồ, mà đạo lý gì để cho hai tên thị vệ đi tay không, đây cũng không phải là chiến trường đầy bất an.

Tháng mười hai sắp đến, trong núi có gió lạnh, phần lớn bị cây cối ngăn trở, nhưng vẫn có một chút gió lạnh từ trong khe hở thổi đến, quét vào mặt rất đau và rát.

Tiểu Bạch dứt khoát lấy vải bố che kín mặt, từ trong hang có hai cửa động, sát vào bên trong cửa núi. Từ chỗ này nhìn, chỉ thấy rừng rậm đen tối, cả người đen sì, từ hai cửa động đen sì có ánh mắt phát sáng, người khác nhìn còn nghĩ rằng gặp quỷ, đủ kinh khủng. Hạ Phân học theo, hần liền biến thành một cái quỷ nhỏ nghịch ngợm.

Hai người kia dựa vào Hạ Phân, con chó kia giống nhau người đến hang động của bọn gấu đen, không có cách nào, hôm nay phần lớn động vật đều ngủ đông. Chỉ cần men theo mùi hương trong rừng rậm, cũng rất dễ tìm được động vật đang hoạt động.

Bọn họ nhét Hoa Bảo Hà vào hang ổ của gấu đen.

Nếu Thái tử ở đây, hần nhất định cười nhạo một lớn một nhỏ ngu ngốc, nào có người hủy thanh danh của người khác như thế này chứ? Không phải là nên cời hết xiêm áo của tiểu thư người ta rồi đưa vào phòng đầy mùi rượu ư, sau đó sẽ gọi một phu xe, người gác cổng, biểu ca, biểu đệ, thậm chí là Huyện thái gia hoặc là tướng công của một quán ven đường cũng được, như vậy có thể tước đoạt trong sạch của người ta, sáng ngày mai có người gõ cửa, sau đó có thanh âm thét chói tai đưa nhiều người đến xem, ha ha ha, khi đó...

Chỉ có thể nói là Thái tử quá đen tối, mà Tiểu Bạch và Hạ Phân quá ngu dần, hai người bọn họ không muốn đi cời sạch xiêm áo của Hoa Bảo Hà. Tiểu Bạch chưa bao giờ làm chuyện này, theo Quyển Sách nói là “Tiểu Bạch là người, Hắc Tử cần phải bảo vệ yêu thương cho tốt =”, cho nên Tiểu Bạch

không làm. Hạ Phân cũng không làm, hần chỉ coi quần của nam nhân, không có coi xiêm áo của nữ tử, hơn nữa Hoa Bảo Hà bị hôi nách, hần không thích. Nếu như lọt y phục, mùi kia sẽ đã thương lỗ mũi của hần, hần sống chết không làm.

Cho nên hai “đồng nam nhỏ” ngây thơ cũng nhớ tới Hắc Tử. Hắc Tử người này một bụng xấu xa, bề ngoài nhìn vào là bộ dáng chính trực nhưng thực tế là bộ dáng nguy hiểm. Nghe thủ đoạn trả thù của hai người, cuối cùng nói một câu “Trong núi sâu có gấu đen, muốn biết chỗ không? Muốn biết, Tiểu Bạch ngươi dùng cái gì để trao đổi?”

Hai người nhét Hoa Bảo Hà vào bên trong hang động của gấu đen, vốn định yên lặng chờ gấu đen tỉnh lại, nhưng sắc trời khuya lắm rồi, không trở về, huyết đạo ngựa của cha được giải, khẳng định sẽ chạy đi bắt Hạ Phân, hần phải đuổi cha hần đến chỗ mẫu thân để cầu xin, ô ô, Hạ Phân lưu luyến lười kéo tay Tiểu Bạch đi về.

Bọn họ không biết, sau khi được liệu trên người Hoa Bảo Hà mất đi hiệu lực, tỉnh lại thì thấy ở một nơi đen tối rét mướt, thét chói tai còn không nói. Nàng giãy khỏi bao bố, giương mắt lên nhìn thì thấy có một cặp mắt đen của động vật đang nhìn nàng, nàng nhìn được, nàng nín thở, nàng nhìn quanh, nàng “A----!!” hét lên một tiếng, cho gấu đen một cái tát. Gấu đen rống to, gấu đen kêu gào lớn tiếng, gấu đen lại đầm ngực phát uy, Hoa Bảo Hà giống như tiểu hồ ly bị đại dã thú xâm phạm, thờ dòn dập, một lần nữa ngất đi.

Người đời ai cũng biết, gấu đen không ăn người chết.

Hạ Phân cùng Tiểu Bạch không có suy tính, một nữ tử yếu đuối sống chung hòa bình với một dã thú chân chính là như thế nào!

Có lẽ bọn họ chỉ muốn là hủy đi trong sạch của nàng ta, nhưng rốt cuộc phá hủy trong sạch là người hay là động vật, bọn họ ngu dốt cũng chưa có nghĩ đến. Hoặc nói là, Tiểu Bạch mù quáng nghe theo lời của Hắc Tử, một con gấu có thể “giải quyết” Hoa Bảo Hà, giải quyết thế nào Hắc Tử cũng chưa nói, Tiểu Bạch cũng không muốn biết. Ở thời điểm, Tiểu Bạch ở trước mặt những người khác cũng không phải là “Bạch” bình thường. Hạ Phân không biết phá hủy trong sạch là như thế nào a! Nhét Hoa Bảo Hà cho gấu đen, giống như ném hải tặc cho cá mập cũng cùng một dạng, dù sao chính là mất tính mạng, mất mạng chính là không còn trong sạch! Có gì khác sao? Hạ Phân nghĩ, cũng không có gì khác cả = =.

Hoa Bảo Hà rất lạnh, nàng ôm lấy thân núp trong một góc hang động, không dám lên tiếng.

Con gấu kia mỗi ngày ra cửa trước giữa trưa, nó sẽ đi tiểu làm ám kí, sau đó còn đi những con sông chưa đóng băng để bắt cá. Có nhiều lần nó cũng thấy Hoa Bảo Hà nhìn lên nó. Gấu đen cũng rất kì quái, nó cũng không có tấn công nàng, chẳng qua là mỗi lần đi ra cửa, đứng ở trước mặt nàng dùng bàn tay to như đá vỗ vào lồng ngực, tiếng thỉnh thịch va chạm dọa Hoa Bảo Hà không dám lên tiếng, nàng đã bị dọa hôn mê rất nhiều lần, có chút chết lặng.

Nếu gấu đen trở lại còn thấy nàng ở đó, nó sẽ đem một con cá cho nàng ăn. Cá sống, lạnh như băng, còn lưu lại trông mắt trắng nhìn nàng, giống như quý địa ngục đến lấy mạng. Đối với Hoa Bảo Hà mà nói, gấu đen chính là quý lấy mạng. Nàng không ăn cá sống, coi như nấu chín cá, khi ăn nàng cũng sẽ bắt bẻ. Nàng đói bụng mấy ngày, không có gì để ăn, cá lại bị gấu đen bắt lấy xé thịt, cắn ăn hết từng miếng. Mùi tanh của máu cá lan rộng trong động, dính đầy móng vuốt cùng lông ở miệng của nó, thoát nhìn nó ăn không phải cá, mà là ăn thịt người.

Hoa Bảo Hà ngày càng yếu hơn, nàng không biết người cộng minh đến đây là ai, cũng không biết nơi này có cách xa Hoa gia hay không. Nàng nghĩ muốn trốn ra ngoài, chạy không xa liền nghe tiếng cộp gầm thét. Hơn nữa, bất kể nàng chạy xa đến đâu, gấu đen luôn tìm được nàng.

Nàng là nữ tử thông minh, suy tính thân thể mình rất suy yếu, còn có rừng rậm nguy hiểm, nàng biết trong lúc này không thể đi xa. Cũng may, nàng biết rõ tính tình của gấu đen.

Nếu như gấu đen tức giận, nàng cảm thấy có thể già chết, tuyệt đối có thể chạy trốn một kiếp. Cho tới lúc ở trong núi năm tháng, nàng không khác có tiến bộ hơn, ngược lại luyện giả chết còn thuần thục hơn. Gấu đen vừa nhát móng vuốt lên “Ngao_____” một tiếng còn chưa kịp truyền đi hết động, nàng liền “Ai nha” thân thể mềm nhũn ra, hai mắt nhắm nghiền, ngưng thở.

Cứ như vậy, gấu đen cũng cảm thấy thú vị, thỉnh thoảng giờ nhanh vuốt, đưa lưng về phía cửa động, thân thể lớn che cả ánh sáng, từ trên cao nhìn xuống như rằng, Hoa Bảo Hà liền bất tỉnh nhân sự. Sau đó gấu đen liền ôm cô gái già chết ngồi vào cò khô ở trên giường, mình uốn ngực nằm xuống, đem nàng nằm úp sấp trên bụng, sau đó một tay ôm eo của nàng, một tay đè ép bả vai của nàng, khò khè bắt đầu ngủ.

Hạ Phân vẫn là tiểu hài tử, bệnh hay quên rất lớn. Một ngày, mới đột nhiên nhớ đến không có chặn cửa tiểu hồ ly tinh kia, đối phương đi đâu rồi?

Tiểu Bạch bề bộn nhiều việc, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Kể từ khi biết Tiểu Bạch dạy hư Hạ Phân, Ôn Vân Phong liền phá lệ “thương yêu” hần, để hần bận rộn đến nỗi chân không chạm đất. Vì thế, Hắc Tử nhân rồi không có chuyện làm cũng quên luôn hỏi thăm “trong sạch” của Hoa cô nương là cho gấu đen hay là cộp?

Hiểu lầm mỹ lệ của mọi người nghĩ rằng Ôn Vân Phong gia đều thiện lương! Cái rắm.

Đối với đồng đạo quan liêu, thế gia Trác Châu mà nói, Ôn Vân Phong là cầm thú đội mũ chính tề!

Thương nhân lòng đầy tự tin nói cùng hần xây dựng lợi ích, tất cả quan viên sau khi cầm lại cuốn sách mộng ghi chi tiết mình nhận hối lộ, tất cả thế gia cũng cùng hần kí kết một loạt điều khoản hỗ trợ, triều đình có lệnh, triệu hồi Ôn Vân Phong về thành Bắc Định.

Tất cả người có quyền, có tiền ở Trác Châu, ngày đó đều bị bóp nát trong tay.

Ôn Vân Phong người so với cầm thú còn dễ thiện hơn, người đùa bỡn chúng ta!

Cùng đánh thái cực ba tháng với bọn họ, cư nhiên đòi lấy một trận lâm triều, hết thấy mọi cố gắng đều theo nước chảy, theo thủy triều mà tiêu tan. Bọn họ hiểu được, cùng phân phối lợi ích với quan viên, phải đi theo tua. Nghe nói, nhận vị trí của Uông Văn phong, là một người so với hắn còn thanh liêm hơn, càng ngoan cố hơn nữa, là một nhân vật giáo hoạt thanh liêm.

Bọn tham quan nhất trí hô to: Bọn họ hận chết thanh liêm!

Vô luận thế nào, cuối cùng một nhà Uông đại nhân cùng ngồi trên xe ngựa, một đường quang minh trở về nhà.

Bọn họ cũng quên luôn Hoa cô nương, bọn họ nhìn thấy đỉnh núi xa xa, có một con gấu đen đang ôm lấy một cô gái trông về phía xa, nhìn một hàng xe ngựa ngay ngắn rồi đi khu vực Trắc Châu.

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra thì, ta muốn viết nhân thú lâu rồi [bị người đánh. ...]

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Thời điểm lúc đi thì vội vàng, đường trở về so với lúc đó ngược lại chậm rất nhiều.

Hạ Lệnh Mị đang mang thai, đi theo cùng có một vị đại phu, mỗi ngày hai lần bắt mạch cho Hạ Lệnh Mị. Nhìn mạch tượng mang thai chín tháng, hôm nay hơn ba tháng, mạch tượng rất ổn định. Coi như như vậy, chính xác trong lòng Uông Văn Phong đang run sợ, ngồi xe ngựa đều sợ đụng trúng một viên đá cũng có thể đủ đem con hắn ra ngoài, hận không được người xưa tang bốc. Tang bốc lại sợ kiệu phu thất thủ, sẽ hại Hạ Lệnh Mị. Cả ngày lẫn đêm trong lòng đều run sợ, trong lúc đó không còn bộ dáng bách chiến bách thắng, không sợ hãi.

Hạ Lệnh Mị nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy thì buồn cười, chỉ nói: “Thiếp năm đó mang thai Hạ Phân mà còn cười ngựa đi biển...”

Uông Văn Phong lập tức sắc mặt tái nhợt, cho người đi gọi Hạ Phân.

Hạ Phân vất vả ra cửa một chuyến, hôm nay người hơi lớn, phụ thân và mẫu thân tạm thời cũng sẽ không theo dõi hắn quá, hắn đang cười ngựa chạy như điên, bị Uông Văn Phong gọi vào trong xe ngựa, trên khuôn mặt nhỏ hiện vẻ suy sụp: “Làm sao?”

Uông Văn Phong khó có thể nói mình lo lắng chon hi từ. Lo lắng so với bảy năm không sai biệt lắm, thế nào cũng làm hắn xấu hổ mở miệng. Không biết làm gì khác hơn là kéo Hạ Phân ngồi xuống: “Chạy lâu như vậy cũng mệt mỏi, nên đọc sách.”

Hạ Phân vừa nghe đọc sách liền không muốn ngồi, chỉ muốn ra kia tiếp tục cười ngựa, hoặc là ở trên đường cho mấy con ngựa ăn a! Uông Văn Phong cũng mặc kệ những thứ này, lừa gạt nói: “Con không muốn học, đệ đệ muội muội trong bụng mẫu thân con muốn học đây. Con sau này làm tướng quân, bọn chúng liền trở thành văn hào, tài nữ, con phải bảo vệ cho bọn họ. Con làm ca ca, mọi việc làm phải làm gương, hiểu học là tốt cho con, hơn là sau này đệ đệ muội muội thân cận với con.”

Hạ Phân nhìn bụng của mẫu thân hắn, không biết học cách thân cận với đệ đệ muội muội có liên quan gì. Bất quá, hắn thích đệ đệ muội muội, cho nên miễn cưỡng bị phụ thân hắn lôi kéo học cũng không có gì to tát.

Hạ Lệnh Mị thấy tình cảnh mấy ngày nay Uông Văn Phong dạy Hạ Phân học, chẳng qua là không nghĩ đến vì dụ dỗ đứa con trai này, Uông Văn Phong nói láo cũng bày ra, ánh mắt không nháy một cái. Nếu Hạ Phân lớn hơn chút nữa, hiểu phụ thân đang lừa hắn, không biết lại ằm ỉ thành cái dạng gì.

Âm điệu của Uông Văn Phong rất ôn hòa, mang theo đặc điểm thanh cao của văn nhân, câu chữ rõ ràng, thời điểm không giờ giọng, hắn sẽ phá lệ ôn hòa cùng vô hại. Cái loại vô hại đó hòa tan với sắc mặt nghiêm túc của hắn, bị ánh mặt trời an ủi trôi qua rất bình yên.

Hạ Lệnh Mị mơ màng nghe hắn nói quân tử tu thân chi đạo: “Một thân khí Hạo Nhiên, hai tay áo phong trong sạch, ba phần cốt ngạo sương, bốn chuyên cần mùa học viết, năm ăn hương ngũ cốc, sáu đẹp yên thân thường, bảy tiết chế tình cảm, tám kết duyên phương quảng, chín có chí Lãng Vãn, mười tâm phần hiền hòa...”

Hạ Phân yếm khí nặng, cần phải tu thân dưỡng tính. Ở thành Bắc Định Uông Văn Phong nổi danh là thiếu niên ôn nhã, thời điểm dạy nhi tử khó tránh khỏi liền nhớ đến, vừa giải thích từng câu từng chữ, không nhịn được nhắc lại vài chuyện lý thú khi học cùng với Hạ Lệnh Mị.

Hạ Phân lần đầu tiên mới biết: “Thì ra cha mẫu thân cũng học ở thư viện Bạch Lộ a!” Ngờ ngẩn một lúc, cả Hạ Lệnh Mị không nhịn được mỉm cười.

Nàng từ từ nhớ lại, nói: “Lúc còn nhỏ, trong đông đảo nữ bối, võ nghệ của mẫu thân là tốt nhất, cũng không ai dám trêu chọc cả. Khi đó thư viện đồng học cũng cười xưng mẫu thân là “Nữ trung hào kiệt”. Còn trẻ vận may lớn, mẫu thân cảm thấy đánh với các nữ tử vô địch, liền chạy đi tỷ võ với nam tử. Cha người lúc đó chạy đến nhà ngoại tổ phụ, mẫu thân nhìn thấy cha con là nam nữ khác họ đầu tiên, cho nên bắt cha con tỷ võ.”

“Ừ, khi đó ta chỉ thấy một tràng lửa đỏ vọt tới, còn không thấy rõ người liền ngã trên mặt đất.” Ông Vân Phong nở nụ cười, “Bất quá, sau này ta với mẫu thân con không thể so võ, nên so văn chương. Lần nào nàng cũng thua, khi thua sẽ rút roi ra quất người.”

Hạ Lệnh Mị nhướn khoeo mắt: “Các người thư sinh văn nhược, đánh không lại bỏ chạy, vừa chạy vừa giấu cột thiếp là “Cọc mẫu thân”, làm thiếp rất tức giận.”

Hạ Phân giờ quả đấm “Mẫu thân, sau này con sẽ giúp người.”

Hạ Lệnh Mị nghe được cười to, ôm nhiti từ vào trong lòng ngực hôn lại hôn, yêu thích không thôi.

Ông Vân Phong biết tính tình Hạ Phân, gò bó hẳn quá cũng không tốt, trong buổi sáng mỗi ngày cho phép hẳn chạy đi một canh giờ, trước cơm tối buổi chiều có thể chạy đi một canh giờ, những thời gian khác phải ở trong xe ngựa học viết chữ. Một lần kia hẳn không nghe lời đi quá giờ, lần tiếp theo quản thúc chặt hơn, hai phụ tử giống như thương nhân tính toán chỉ li, lôi kéo một chút thời gian gặp nhau.

Một ngày kia đi đến danh sơn Phật giáo, nghe nói trên đó có một miếu thờ hương khói cường thịnh, hằng năm sẽ làm lễ cúng bái siêu độ vong hồn. Hạ Lệnh Mị ngồi xe ngựa hồi lâu, khó có được muốn một lần đi ra ngoài.

Ông Vân Phong không muốn, Hạ Lệnh Mị đột nhiên nói: “Cũng qua nửa năm, là thời điểm làm tràng cúng bái hành lễ cho hẳn, tiêu thất một chút nghiệp duyên.”

Hẳn là ai, trong thời gian ngắn Ông Vân Phong không có nghĩ đến.

Mãi cho đến lúc một nhà ba người vào miếu thờ, ở trong thiện phòng, tăng nhân phụ trách hành lễ siêu độ vong hồn hỏi tên họ người ta, Hạ Lệnh Mị nói ra một cái tên không hề xa lạ: “Trang Sinh.”

Một khác kia Ông Vân Phong trầm mặc.

Hành lễ cúng bái trải qua ba ngày, năm mới sắp đến, trên đường nước lẫn bùn nhẵn bóng, Ông Vân Phong không muốn trì hoãn. Bất quá, hẳn nhớ đến lăng tũ giang hồ kia đối với Hạ Lệnh Mị có thực tâm, nhiều hơn không muốn nói ra miệng. Hạ Phân là hài tử, quên mất đồng học thư viện cũng không sai biệt lắm, càng thêm đừng nói Trang Sinh. Bất quá, bên trong miếu nhiều hòa thượng, người cũng nhiều, cha mẹ thoát nhìn tâm tình không được tốt lắm, hẳn nhân cơ hội này trốn đi chơi.

Ông Vân Phong biết tính tình hai mẹ con chỉ có thể để Bạch Tử và Hắc Tử để mắt từng người, tránh khỏi sự cố. Tự mình đi đến căn nhà nhỏ ở thiện phòng sau núi, chánh nhi bát kinh lấy ra một quyển “Tâm Kinh”. Làm bộ dạng đại lượng, ngược lại khiến Quyển Thư khinh bỉ.

Ngày đầu tiên Quyển Thư lên lút chạy đến gian phòng, quay đầu đi giả bộ, lặng lẽ nói: “Lão gia, người biết không? Phu nhân cư nhiên nhớ ngày sinh tháng đẻ của một nam tử, phương trượng hỏi phu nhân “Xác định không nhớ lầm?” phu nhân không chút do dự gật đầu. Ai da, lão gia người nói, phu nhân có nhớ đến ngày sinh của người hay không? Phu nhân rời khỏi nhà bảy năm, cũng không có gửi quà sinh nhật cho người một lần, nhưng mà bất kể phu nhân không ở Hạ gia, mỗi năm người đều đưa lễ vật sang.”

Ông Vân Phong chấp bút, tay đột nhiên lệch đi, cây gậy thô họa lên giấy Tuyên Thành phân ra thành hai nửa, vừa trắng vừa đen, đều là phiên thảo.

Ngay đêm đó, Hạ Lệnh Mị vô cùng mệt mỏi trở về phòng, Ông Vân Phong phá lệ tự mình mang nước cho nàng rửa mặt, sau đó giúp nàng cời thường phục, đắp chăn cho nàng, nhìn nàng cho đến lúc ngủ, cũng không nói gì.

Hạ Lệnh Mị nửa đêm tỉnh dậy muốn uống nước, mở mắt ra liền nhìn thấy vẻ mặt cương thi ở đầu giường, dọa nàng sợ thiếu chút nữa là cho cái bạt tai.

“Chàng nửa đêm không nghỉ ngơi, phát ngu cái gì hả?”

Ông Vân Phong đốt cây nến, nhẹ giọng nói: “Ta muốn nhìn nàng.”

Hạ Lệnh Mị cười nói: “Thiếp cũng không chạy loạn, còn cần chàng nhìn chăm chăm giống như nhìn Phân nhi sao.”

Ông Vân Phong nắm tay nàng, từ từ ma sát: “Nàng không phải Phân nhi.”

Suy nghĩ thư sinh không biết như thế nào, không dám so với người luyện võ. Hạ Lệnh Mị nửa tỉnh nửa ngủ, trong lúc đó cũng không nghĩ hẳn bị sao, uống nước xong liền nói một câu: “Chàng ngủ đi.”

Ông Vân Phong gạt đầu một cái, tựa hồ đáp một tiếng, tựa hồ không nói gì.

Ở Miếu Tự, sương phòng nam nữ rất khác biệt. Coi như là người làm quan, nhiều lắm là xuất nhà một lần, phu thê cũng phải phân phòng ra ngủ.

Ông Vân Phong đợi đến lúc Hạ Lệnh Mị ngủ rồi, lúc này mới vô lực đi ra khỏi cửa phòng, còn chưa tới chỗ của hẳn, liền thấy một bóng lùn chạy qua. Hạ Phân giật tung kéo quần đang chạy đến, bộ dáng kia giống như kẻ trộm.

Ông Vân Phong xa xa kêu lên một tiếng: “Phân nhi, làm sao thế?”

Hạ Phân cũng không la lớn, hàm hồ nói: “Đi tiểu.” Lập tức cời quần ra, hướng về phía một góc cây trong đình viện, Ưông Vân Phong ót đồ mồ hôi, lập tức hô: “Đừng đi ở đây.”

Hạ Phân giỡn cái mông: “Con muốn.”

Ưông Vân Phong cũng gấp, mới vừa rồi tối tắm liền thấy cái mông trắng trắng của hắn lộ ra. Hắn bước nhanh đến, một tay ôm lấy nhĩ tử, hai ngón tay nắm lấy lỗ mũi của hắn, Hạ Phân a a kêu to, Ưông Vân Phong ôm hắn đi nhà xí, vừa trấn an: “Phân nhi đừng làm rộn, đợi một chút.”

Âm điệu Hạ Phân run rẩy: “Nhanh lên một chút...”

Thật vất vả đến nhà xí, Hạ Phân còn đứng đưa chân, Ưông Vân Phong sợ hắn làm do, định ôm hắn đi xả nước cứu thân. Nào biết Hạ Phân sáng khoái, cũng muốn cho cha hắn cũng sáng khoái, giằng giằng lật tới sống lưng của Ưông Vân Phong: “Phụ thân cũng tiểu đi.”

Ưông Vân Phong hận không thể thất luôn lỗ mũi của hắn, cắn răng nói: “Phụ thân dẫn con đi ngủ.”

Hạ Phân đem đầu đập trên bả vai của Ưông Vân Phong, hai cánh tay oáng cổ của hắn, cổ chấp nói: “Phụ thân nhanh lên một chút.”

Ưông Vân Phong không còn cách nào, miễn cưỡng bị nhĩ tử bức bách, vẩy vẩy một chút.

Hạ Phân hài lòng, khích lệ nói: “Sau này phụ thân đi tiểu liền kêu con đi cùng nha.”

Ưông Vân Phong rất muốn nói, ta chưa bao giờ nửa đêm đi nhà xí. Ý tứ của nhĩ tử thật tốt không thể cự tuyệt, hắn chỉ có thể hàm hồ đáp ứng, lần nữa ôm nhĩ tử, cũng không cho hắn phân phòng ngủ, trực tiếp đặt trên giường của mình, kéo chăn đắp cho thân thể lạnh như băng của nhĩ tử thật cẩn thận.

Vô số đêm ở Trác Châu hai phụ tử cùng nhau như vậy. Đầu lớn đặt trên đầu nhỏ, bàn tay bao quanh thân thể nho nhỏ, đã ngủ.

Đến ngày thứ hai, Quyền Thu lại lần nữa như chó săn chạy đến, ai nha than thở: “Phụ nhân lại vì một nam tử xa lạ mà đập đầu! Sư phó kia đọc một câu, nàng liền đập đầu một cái, phụ nhân còn đang có mang, ai yêu, nhìn cũng mệt mỏi thay phụ nhân...”

Ưông Vân Phong cảm thấy không có cách nào viết “Tâm Kinh”, hắn trực tiếp đi phòng bếp nấu một nồi nước lớn, để cho đại phu nấu thuốc, còn có thuốc an thai, để cho Tiểu Bạch xuống núi mưa một chút điểm tâm ngon. Còn cảm thấy không đủ, cho người làm đi nông trang, xem có phụ nhân nào vừa chế đồ ăn vặt hay không, cũng mua hết đến đây.

Lần này, Hạ Lệnh Mị vừa vào nhà, thì có ngay nước nóng để tắm, có chén thuốc còn nóng để uống, còn có chút điểm tâm lót bụng, mừng nhất là có ô mai hoang dại để ăn. Phải biết rằng từ lúc mang thai đến nay khẩu vị liên thay đổi, trước kia rất thích ngọt, nhưng giờ lại thích chua. Chẳng qua khi còn ở Trác Châu, thức ăn mưa để ăn trên đường cũng hết rồi. Nàng muốn ăn rất nhiều, cơ hồ không ngừng nhai, mua nhiều ăn nhiều, đến trong miếu có rất nhiều kiêng kỵ, trong lòng nàng có chuyện, ngược lại ăn ít hơn, ô mai tuy càng hiếm có.

Hạ Lệnh Mị cười híp mắt, khen Ưông Vân Phong một phen, nói hắn là phu quân tốt. Hạ Phân cũng ăn miệng đầy điểm tâm, tiến tới hôn nhẹ mẫu thân: “Còn Phân nhi thì sao?”

Hạ Lệnh Mị nhéo hai bên má nhĩ tử, mặt nghiêm túc nói: “Con chính là con heo nhỏ.” Hạ Phân giận dữ ăn đến bốn cái bánh bao. Ưông Vân Phong không thể làm gì hơn là để đại phu cho hắn uống thuốc tiêu thực, kết quả nửa đêm, Hạ Phân lôi kéo Ưông Vân Phong nói: “Phải béo phệ.”

Số Ưông Vân Phong khó có thể ngủ ngon giấc, không thể làm gì khác là trong những ngày càng trở lạnh, công nhĩ tử đi nhà xí, bây giờ nghĩ không ra, vì sao trong thiện phòng trong miếu không để một cái bô?

Lần này dưới sự yêu cầu của nhĩ tử, Ưông Vân Phong miễn cưỡng ngồi chồm hổm ở nhà xí. Con trai hắn làm cái gì cũng muốn cha, hắn không biết là nên cảm động hay là bất đắc dĩ.

Như vậy cuối cùng đến ngày thứ ba, qua một ngày này, cúng bái hành lễ xong. Bọn họ có thể về nhà.

Thời điểm Ưông Vân Phong phái người làm kiểm tra hành lý, hắn không đợi Hạ Lệnh Mị an bài chuyện vận vật này, Quyền Thu lại chạy vào.

Ưông Vân Phong tương đối vô lực, ngăn cản Quyền Thu nói: “Hôm nay chuyện gì cũng đừng nói, chúng ta ngày mai liền đi.” Một ngày liền, hắn cái gì cũng nhẫn được!

“Không phải”, Quyền Thu vội vàng nói. “Phụ nhân, gặp phải người quen, là một nam tử. Hai người đang thân mật trò chuyện!”

Xoát một cái, Ưông Vân Phong liền mở cửa, chạy đi ra ngoài.

“A, ta nghe có mùi bình dấm chua bị đổ đâu đây.” Quyền Thu hỏi hột nói thầm ở trong phòng, chung quanh người hầu đều không tự chủ nhăn lỗ mũi, sâu sắc đồng ý!

Tác giả có lời muốn nói: Thật ra hôm nay coi như là bốn giờ đi, OML~~~~

Ta vô lực, trốn thoát~~~~

Chương 71

Hạ Lệnh Mị không nghĩ tới cũng có thể gặp lại cố nhân ở nơi này.

Nhị đương gia mắt không chớp nhìn kỹ bài vị, thần sắc trang trọng, nhìn kỹ lại, có thể quan sát được khuôn mặt râu quai nón của hân đang run. Hai tay của Trang Hắc Tử tạo thành hình chữ thập, thận trọng đốt một nén nhang, dập đầu lạy ba cái, lúc này mới đứng dậy, đối mặt với Hạ Lệnh Mị.

“Thì ra Ông phu nhân là người quen cũ của tiểu đệ.”

Hạ Lệnh Mị chợt kinh ngạc, trên mặt tràn đầy nét trầm thống, nàng cúi đầu: “Trang Sinh là đệ đệ của Nhị đương gia sao?” Nàng cười khổ một tiếng, hơi lùi về phía sau hai bước, hai tay nắm Phật châu cứng ngắc, làm lễ đối với Trang Hắc Tử. Nhị đương gia miễn cưỡng, tựa hồ cảm thấy có gì đó không ổn, chẳng qua là hơi chấn động, một cái chớp mắt rồi biến mất. Râu ria của hân quá nhiều, che hết phần lớn gò má, cũng che lấp hết vẻ mặt nhỏ của hân, làm có người ta không thấy quá nhiều điều.

Hạ Lệnh Mị không ngẩng đầu lên, yếu ớt thờ dài nói: “Trang thiếu hiệp là ân nhân cứu mạng của ta.”

Ánh mắt của Nhị đương gia lúc này mới hiện lên sự khiếp sợ, hân quay ngược lại từng bước, vẫn không có tránh động tác của Hạ Lệnh Mị: “Hân cứu mạng của người sao? Còn hân thì sao đây?”

Hạ Lệnh Mị mím môi, trầm mặc nhìn về phía bài vị son nước kia, tất cả không cần nói cũng đã hiểu rõ.

Sắc mặt Nhị đương gia biến đổi mấy lần, lại một lần nữa quỳ xuống: “Trang sinh là đệ đệ cùng cha khác mẫu thân với ta. Chẳng qua là hân cũng không biết thân thế của mình, vẫn nghĩ ta là huynh đệ kết nghĩa của hân.”

Trang Sinh nói qua cha của hân hàng năm ở bên ngoài, đối với mẫu tử hân chẳng quan tâm. Có lẽ Trang Sinh sớm biết được chân tướng, mình không phải là con trai trưởng, nhưng hân không muốn đề cho mẫu thân hân biết, thân phận mẫu thân hân là thiếp thất, cho nên hân coi như mình “ngần chuyện đều biết”, cũng che giấu chân tướng, đề cho mẫu thân hân nghĩ rằng cha hân là bị những nữ nhân khác quyến rũ, mà không phải... .

“Năm đó xông xáo giang hồ, ban lãnh không có, chính là một người cơ trí, nhưng võ nghệ không cao. Thời điểm ta lên đi gặp hân, thấy hân dùng bạc của chính mình đi dò xét tin tức. Tiểu tử thôi kia, hân chính là uy hiếp người ta, đơn giản là uy hiếp đối phương dùng bạc để đổi lấy yên bình, những tin tức kia là những nhược điểm của bọn họ.”

Hạ Lệnh Mị suy nghĩ một chút, liền hiểu một chút tình cảnh của Trang Sinh, người kia nhìn thật chất là công tử văn nhã, nhưng làm mọi chuyện chính là đạo tặc, hoặc là hân ngồi trên xà nhà người khác, đúng là khác quân tử cả ngàn dặm. Nói hân lợi dụng nhược điểm của người khác để trao đổi lợi ích, cũng là chuyện có khả năng, dù sao “Ngần chuyện thông” chính là một loại hành nghề.

Có lẽ về mặt Hạ Lệnh Mị quá mức dịu dàng, không có bất kỳ ý khinh bỉ nào, lúc này giọng nói của Nhị đương gia mới êm ái một chút: “Ta năm đó lớn hơn hân tám, chín tuổi, dựa vào sức mình mà sinh tồn, sử dụng mọi biện pháp để gần hân, sau đó kết bái huynh đệ. Nói thật, hân có rất nhiều huynh đệ cùng cha khác mẹ, thật sự quen biết không có ai, kết bái cũng chỉ có mình hân, hân thật sự quá mức thông minh, lại hiểu sự đền đáp...” Nói tới chỗ này, hân nhìn về Hạ Lệnh Mị, “Ông phu nhân nói hân là ân nhân của người, tất nhiên bởi vì người với hân có duyên, có ân.”

Hạ Lệnh Mị nhớ lại đoạn ký ức vừa thống khổ vừa vui vẻ kia, lắc đầu một cái: “Ta với hân giao tình rất ít, nói cũng không nhiều, thời điểm ở cùng chỗ với hân chúng ta không phải uống rượu chính là chơi mạt chược, thỉnh thoảng hân thua tệ hại thì ta liền bỏ qua cho hân,... Cái này không tính là ân tình đi?”

Tóc Nhị đương gia rối bời, nghẹn ngào nói: “Cũng không tính là ân tình.”

Hạ Lệnh Mị không muốn nói Trang Sinh bỏ mạng vì tình, ở trong cảm nhận của nàng, nàng biết hân liều lĩnh vì nàng là được rồi. Hai người bọn họ mập mờ cũng không cần bên ngoài biết rõ, trong trí nhớ của nàng, mai táng cho hân.

Hai người vô thức nói tới không ít chuyện của Trang Sinh, Nhị đương gia kể về nhiều chuyện thiếu niên của hân, mà nàng cũng có một đoạn thời gian cùng thường ngoạn giang hồ bên ngoài.

“Đúng rồi, có một lần, nghe hân nói triều đình có vị nữ tướng quân nào đó, cho nên mới tranh chân đi xem, sau đó liền mất tích mấy tháng.”

“Nữ tướng quân?” Hạ Lệnh Mị nghi ngờ, “Mặc dù triều đình cho phép nữ tử đi học, cũng không có nữ tử vào triều làm quan, tướng quân trong tay nắm quyền lực cực lớn càng nói quan viên còn không thể để cho làm đi.”

Nhị đương gia cười kỳ quái nói: “Người đối với chuyện của triều đình rất rõ.”

Hạ Lệnh Mị gật đầu, vừa đứng lúc thấy Hạ Phân từ sau tượng Phật bỏ ra ngoài, liền ngoác tay, gọi hân đến đây: “Đây là nhi tử của ta. Phân nhi mau

chào Trang đại hiệp đi.”

Nhị đương gia ngồi xồm xuống, vai hấn rộng như đang cõng một ngọn núi, hấn sờ đỉnh đầu của Hạ Phân, nhìn Hạ Phân hành lễ, bây giờ không có lễ vật nào để cho, tiện tay lấy thỏi bạc trong tay, thoát một cái khắc thành hình dạng của Hoàng Tước, thô ráp mà chất phác, đeo trên Phật châu bằng gỗ của Hạ Phân, dặn dò hấn khi nào đến thành Bắc Định thì đến tiêu cục gặp hấn, lúc này mới cáo từ.

Hạ Lệnh Mị đứng bên trong Phật điện ánh vàng, nhìn nam tử trực sáng* cất bước đi xuống cầu thang, cách đó không xa, có nữ tử duyên dáng đang gào to ở bên cạnh chạy đến, làm mặt quỷ với hấn, không thuận theo nắm lấy cánh tay của hấn, cùng nhau đi xa.

*trực sáng: ngay thẳng.

Trên bầu trời mùa đông, một mảnh âm đạm ở khắp nơi. Có lẽ ở bên trong điện màu sắc âm áp, vẫn hất lên đến vạt áo của hai người, lóng lánh, thật lâu không có tan đi.

Một đôi tay che kín mắt của nàng: “Người đã đi rồi, còn nhìn cái gì nữa.”

Hạ Lệnh Mị cười, lấy bàn tay của nam nhân xuống: “Nếu thiếp không nhìn, chàng làm sao đi đến đây chứ?”

Uông Vân Phong làm bộ dáng không quan tâm: “Ta thấy các ngươi đang nói sôi nổi, cũng không muốn quây rầy đâu. Nếu chọc giận nàng, nàng nổi giận lấy roi quất ta ngay tại đó, thì làm sao bây giờ?”

Hạ Lệnh Mị giận trách nói: “Không cho nói bậy.”

Hạ Lệnh Mị cũng không mang bài vị của Trang Sinh đi, nàng để bài vị lại trong miếu, thêm tiền nhang đèn, lúc này mới an tâm theo Uông Vân Phong, tiếp tục lên đường.

Uông Vân Phong rất giỏi ngụy trang, bình thường bộ mặt cương thi kia khó có thể để người khác biết được tâm tư của hấn, thời điểm hấn muốn che giấu, người chỉ có thể từ chi tiết nhỏ để đi tìm dấu vết chuyện bên trong.

Quyển Thư thấy lão gia và phu nhân đã nói đùa thân mật trở lại, cũng biết Uông đại nhân nhất định nhẫn nại mà không có phát, chờ cơ hội ăn sạch sẽ phu nhân.

So sánh với giai đoạn trước, đối với tính tình của Hạ Lệnh Mị đi một chút sẽ dừng, sau khi đi qua miếu này cũng đổi thành nghe lời của Uông Vân Phong.

Hạ Lệnh Mị bắt đầu ngủ, ban ngày ở trên xe thì người buồn rùn, vô lực, Uông Vân Phong sẽ bóp vai đâm lưng cho nàng, thỉnh thoảng lấy một quyển sách đọc cho nàng nghe về điển cố của trung thần lương tướng. Hạ Phân thích nghe về võ tướng nhất, mỗi lần nghe đều rất chú tâm; đại phu thích nghe hậu cung của quân vương, mỗi lần nghe đều nuốt nước miếng; Hạ Lệnh Mị... đưa bé trong bụng của nàng thích nghe văn thần, nói đến văn thần Hạ Lệnh Mị cảm thấy tinh thần phấn chấn, còn với những thứ khác... Nàng đều đi ngủ.

Qua một ngày, đại phu trung niên bị Uông Vân Phong điều đi qua xe ngựa khác, nói mùi thuốc trên người hấn quá nồng sẽ ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của Hạ Lệnh Mị. Đại phu ở dưới mái hiên của người khác, không thể không cúi đầu.

Chưa tới một ngày, Hạ Phân bị Uông Vân Phong uy hiếp, nói hấn nghịch quá sẽ ảnh hưởng đến đệ đệ muối muối trong bụng của mẫu thân, sau này ngoại trừ học trên xe ngựa, những thời gian khác hấn liền ở cùng đại phu. Hạ Phân muốn phản đối, nhưng Uông Vân Phong lấy khí thế của phụ thân để cảm chân hấn, an tĩnh của đệ đệ muối muối rất quan trọng, nếu không bọn họ sẽ trưởng thành không tốt, chính là sai lầm của ca ca. Hạ Phân nghĩ thơ liên bị cha hấn lừa gạt.

Đến ngày thứ ba, Hạ Lệnh Mị tỉnh lại trong ngực của Uông Vân Phong, ăn cơm trưa có hấn ăn cùng, buổi tối nghỉ ngơi sẽ làm nhộng trong ngực hấn.

Uông Vân Phong mang bộ dạng chính nhân quân tử hơi hột, thỉnh thoảng nói: “Nuơng tử, vì phu có phải quá cô tịch hay không?” Vì vậy Hạ Lệnh Mị liền trấn an hấn: “Không có.” Sau đó sẽ chủ động dựa vào ngực của hấn, nghe giọng hấn đọc sách.

Uông Vân Phong còn tỉ mỉ quan sát hài tử lớn lên. Hấn rất nghiêm túc bày tỏ: “Hài tử cũng bốn tháng rồi, đại phu nói đã thành hình, mỗi ngày phải quan sát nhất cử nhất động của bọn chúng, bọn chúng nháo quá cũng không tốt, quá yên tĩnh cũng không được, tốt nhất là để phụ thân như ta hàng ngày cùng trò chuyện với bọn chúng.” Hạ Lệnh Mị không có cách nào, mỗi ngày đều bị hấn vén làn váy, dán cái đầu đen của hấn trên bụng của nàng. Lỗ tai của hấn có chút lạnh, lòng bàn tay hấn lại ấm áp, vuốt ve bụng của nàng nhẹ nhàng, thỉnh thoảng có cảm giác ướt nhẹ khi môi của hấn hôn lên da thịt, làm nàng nhiều lần nổi da gà.

Uông Vân Phong không hổ danh là cầm thú mũ áo chính tề, treo vẻ đạo mạo bên ngoài, từ phía dưới làm chuyện phong lưu.

Hạ Lệnh Mị bị biểu tượng của hấn mê hoặc, suốt ngày ở trong xe ngựa, mỗi ngày hấn đều sờ mó mọi chỗ, nơi đó hôn nhẹ, người muốn ngăn cản hấn, hấn liền làm thần thái ủy khuất “Ta chuyện xấu gì cũng không có làm”, ở bên trong Hạ Lệnh Mị từng bước thối lui, hấn từ từ chiếm tới, công thành đoạt đất, tháo xuống phòng bị của Hạ Lệnh Mị, cuối cùng mượn ngoại lực khiến Hạ Lệnh Mị toàn thân buồn rùn, không có lúc nào mà tim không đập mặt không đỏ, trong mắt nàng chỉ còn lại hình dáng ngụy quân tử hảo sắc.

Quyển Thư mỗi ngày cưỡi ngựa đi bên cạnh xe ngựa, vĩnh tai muốn nghe ngóng mọi chuyện nhưng khổ nỗi không nghe được; Tiểu Bạch cỡi ngựa đi kế bên, thật lâu suy nghĩ Uông phu nhân mang thai cùng cạp mẫu thân bị nhổ rang giống nhau, không có chút uy hiếp nào, lại còn bị một con sói lần áp, không có thiên lý mà, đúng là không có thiên lý!

Hắc Tử như thường lệ vòng quanh trong bóng tối, thỉnh thoảng đánh chủ ý lên Hạ Phân thiếu gia có sập bẫy hay không, có hái quả đại ăn rồi đau bụng hay không, có phải cưỡi ngựa mệt rồi nằm trên lưng ngựa hay không... Trời thấy, hắc tử cục là ám vệ nhưng kiêm thêm vú em ư?

Một đường đi như vậy, cuối cùng trước năm mới thì trở lại thành Bắc Định.

Thái tử điện hạ đã chờ đợi từ sớm, muốn đập hư cửa của Uông phủ, tiểu dã báo Hạ Phân kia, không biết võ nghệ có tiến bộ hay không đây! Thái tử điện hạ chết sống cũng muốn rửa nhục trước, đánh cho Hạ Phân răng rơi đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Thái tử ra ngoài du ngoạn một tháng cũng không có đi lâu, dù sao bị trì hoãn ở Trác Châu một ngày một giờ, khó khăn lắm mới đến thành Vạn Yên ở một ngày rồi trở về liền.

Thành Vạn Yên là sở hữu của Triệu Vương Cố Nguyên Triều, Triệu Vương phi là họ hàng của Hoàng hậu, tiểu Quận chúa Cố Thượng Cẩm là hòn ngọc quý trên tay của Triệu Vương. Lần này Thái tử cũng không có làm gì, chẳng qua là lúc rời đi mang theo tiểu Quận chúa đến Hoàng Thành, Triệu Vương đuổi theo sau lưng của hai đứa nhỏ hai ngày, cuối cùng tiểu quận chúa muốn cùng chơi đùa vui vẻ với Thái tử ca ca, ngoan quyết tâm từ bỏ Triệu vương, đi theo vị Thái tử xinh đẹp này.

Vì thế, Triệu Vương thề muốn dưỡng nhi tử của mình là Cố Thượng Dụ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, đem nữ nhi chạy ở bên ngoài bắt về.

Đầu mùa hè Triệu Vương phi thật vất vả mới trở về phủ đệ, tự nhiên sẽ không bỏ năm mới để cùng phu quân và nhi tử đuổi theo nữ nhi bỏ trốn, vì vậy tạm thời chịu đựng uể oải, toàn tâm toàn ý ở nhà giúp chồng dạy con, quyết định lơ là cảnh giác địch nhân, nghĩ trước động sau.

Cho nên, vừa về đến nhà Hạ Phân chỉ thấy tiểu quận chúa uyển nhược cùng Thái tử đang đứng ở trước cửa, mà Thái tử ở dưới chân đạp sung mặt người đánh xe, mà quận chúa một tay tái nhợt vô lực cầm cây, hai tiểu bá vương ngựa đầu về phía Hạ Phân: “Tiểu Báo, mau xuống xe, theo chúng ta khoa chân múa tay.”

Một là ác bá lớn nhất trong Hoàng Thành, Thái tử, một là nổi danh ác nữ thành Vạn Yên, nữ Quận chúa, cho dù người bên ngoài nghe thấy cũng đã sợ run tè trong quần, bọn hắc tử bây giờ liền hiệp thành một đội, quyết định phải tiêu diệt uy phong của Tiểu Báo, đem tiếng xấu của hai vị ác bá ngày càng loan xa. Sau lưng bọn họ tất cả thư đồng, thái giám, nha hoàn, bà tử đều mất nhìn mũi, mũi nhìn tâm, rất bình tĩnh.

Thời điểm xe ngựa của Hạ Lệnh Mị vào thành, nàng cùng Uông Vân Phong tách ra. Nàng là lên nhà rồi đi, tự nhiên không thể cùng Uông Vân Phong trở lại, chỉ có thể để lão quản gia cố ý chuẩn bị xe ngựa từ thiên môn mà vào, mà Uông Vân Phong và nhi tử đi theo cửa chính.

Hạ Phân nghe được lời tuyên chiến, ý chí chiến đấu hùng hực bốc lên, đang chuẩn bị nhảy xuống ngựa, đem hai người trước mắt đánh cho nước mắt giàn giụa, cũng đã sớm nghe tin tức, Uông Vân Phong đã đi ra ngoài, hướng về Thái tử, cười lạnh hỏi: “Thái tử tìm đến tiểu nhi là vì ty thí?”

Thái tử lôi kéo tiểu Quận chúa hào khí ngút trời, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Đúng vậy, Thái tử ta vì cuộc chiến hôm nay đã chờ rất lâu, ân oán giữa ta và Hạ Phân cũng nên chấm dứt.”

Uông Vân Phong gật đầu: “Chính xác là nên chấm dứt. Bất quá, nếu ty thí, trước tiên nên chọn nơi chốn, mời người có đức ra làm trọng tài quyết định, cũng mời phụ mẫu đi xem cuộc chiến, cùng nhiều người cùng xem, đôi bên ký khế ước sinh tử...”

Thái tử a một tiếng: “Phụ mẫu cùng xem sao?”

“Đúng vậy! Ty thí có thể so văn, cũng có thể so võ. Bất kể loại ty thí nào, kết quả của nó cũng làm cho Hoàng thượng, Hoàng hậu hiểu được học thức nông sâu của Thái tử.”

Thái tử mặt khở nói: “Phụ Hoàng phải xử lý triều chính, mẫu hậu sẽ không dễ dàng rời cung.”

“Nhưng”, Uông Vân Phong than thở, “Thật là đáng tiếc.” Về mặt của hắc tử căn bản không phải là tiếc hận, ngược lại lộ ra đắc. ... nhẹ nhõm?!

Uông Vân Phong lại chuyển sang tiểu quận chúa, “Triệu vương cùng Triệu Vương phi thì sao...”

Tiểu quận chúa há to miệng: “Ta đánh nhau, cho tới bây giờ mẫu phi đều không biết, phụ thân nếu biết ta thua, ta sẽ bị phạt thêu hoa, hu hu.” Thuê hoa cái gì, quá tàn nhẫn không có nhân đạo.

Uông Vân Phong sâu sắc đồng tình: “Thật đáng tiếc.” A, hắc tử lần này cảm thấy thật đáng tiếc. Đáng tiếc không phải là tình cảnh của Tiểu quận chúa, thật

ra là khoái chí.

Khoác trên người dáng vẻ cáo già, hết sức bình tĩnh bóp chết ý tưởng của bọn họ từ trong trứng nước, sau đó mang theo Hạ Phân, đối với hai con tiểu bá vương ủ rũ ở bên cạnh nói: “Hai vị nếu đã tới, không bằng vào phủ uống một ly trà đi.”

Mãi đến thời điểm bùng ly trà, Thái tử mới lẩm bẩm một câu: “Ông đại nhân, người đây là lấy lớn hiếp bé, lừa gạt chúng ta phải không?”

Uông Vân Phong thổi một ngụm trên mặt trà, cười đến ôn hòa: “Làm gì có chuyện đó. Nếu như Thái tử thật sự có thể mời Hoàng thượng và Hoàng hậu tới xem cuộc chiến, Uông mỗ cảm thấy sẽ để cho Phân nhi khoa chân múa tay cùng các vị.”

Thái tử cũng không dễ dàng buông tha người như vậy, hẳn thường mang theo tiểu quận chúa, thỉnh thoảng còn dắt theo đích nữ của Hoàng hậu là Nữ Linh công chúa đi tìm Hạ Phân “nói chuyện phiếm”.

Bởi vì gần đến lễ mừng năm mới, thư viện thả lỏng. Hạ Phân rời thư viện quá lâu, chưa kịp tham gia cuộc thi, Uông Vân Phong có ý dẫn hắn đến gặp viện trưởng. Ở trước mặt nhìn hai vị mặt lạnh, Hạ Phân thi thữ, tên ở vị trí thứ ba, tức là thứ ba từ dưới đếm lên, sau khi trở về, cái mông liền không rời khỏi ghế. Vì thế, Thái tử có chút hã hê, mỗi ngày sẽ ôm theo sách đến Uông phủ, ở trước mặt Hạ Phân đang viết chữ rung đùi đắc ý, sau đó tựa như chó săn để cho Uông Vân Phong tự mình khảo hạch phê duyệt, mấy lần Hạ Phân hận thiếu chút nữa đánh nhau với Thái tử.

Tiểu quận chúa khó có lần đi an ủi người khác, an ủi Hạ Phân: “Thật ra thì người so với ta lợi hại hơn, người thứ ba từ dưới đếm lên, ta đếm ngược thứ mười. Phương diện này, ta phải bảo người sư huynh.”

Nghe cuộc nói chuyện, Tiểu Bạch lệ rơi đầy mặt đi tìm Hắc Tử: “Ror61 cục thứ a lợi hại hay thứ mười lợi hại hơn?”

“Đương nhiên thứ ba.”

“Vậy nếu là đếm ngược thì sao?”

“Ừ, vẫn là thứ ba.” Tiểu Bạch chạy vội, Tiểu Bạch đi tìm Quyển Thư giải quyết vấn đề.

Quyển Thư vò đầu bứt tai, bưng bình rồi nói: “Có lẽ, là bởi vì tên của tiểu thiếu gia không tốt. Muốn tên của ngài cũng tràn đầy thư hương, mặc hương như ta, vừa dễ nghe cũng biết có hàm dưỡng có tài có học...”

Tiểu Bạch đọc tên của Quyển Thư mấy lần: “Không có gì khác nhau hết, còn không bằng Hắc tử oang oang đọc còn dễ thuộc hơn.”

Quyển Thư lấy ống đựng bút trong thư phòng đập vào người Tiểu Bạch: “Người thì biết cái gì! Một Tiểu Bạch, lại dám coi rẻ ta! Hắc Tử có cái gì tốt, hẳn cũng không bằng Bạch Nghiên Mục!”

Vì vậy, Bạch Nghiên Mục đi ngang qua, rất khinh bỉ trợn tròn hai mắt nhìn hai người: “Thiếu gia ít đọc sách, tự nhiên thì không tốt. Cùng tên của ngài không quan hệ.” Lại sờ cằm, “Có lẽ thiếu gia vì gần mực thì đen, với các người mù chữ ở chung một chỗ, tự nhiên cũng biến thành mù chữ.”

“Người mới mù chữ đó!” Quyển Thư và Tiểu Bạch thẹn quá hóa giận, rớt rít nhặt đồ đập trên người Bạch Nghiên Mục.

Ở Uông gia, tuyệt đối là không có mù chữ!

Thời điểm hai mươi bốn tháng chạp, cư nhiên nổi lên trận tuyết nhỏ. Đây là trận tuyết đầu mùa đầu tiên, cũng là lần đầu tiên Hạ Phân thấy tuyết. Hắn ra đời ở trên biển, lớn lên ở xung quanh toàn là nước, lần đầu tiên nhìn thấy nước trong suốt, ở trong tuyết lẫn lộn.

Sáng sớm Hạ Lệnh Mị ngồi trong đại sảnh, an bài mọi người quét dọn vệ sinh. Võ sinh cũng tới trước, luân phiên khởi động cánh tay tự mình phụ một tay dọn dẹp vệ sinh. Mỗi nhà mỗi hộ đều bận rộn, Thái tử và tiểu quận chúa không sống nổi ở trong cung, chạy đến tìm Hạ Phân. Thời điểm này, không có dư người ở xung quanh để phục vụ bọn họ, Hạ Lệnh Mị giam Hạ Phân lại trong viện, để cho ba đứa trẻ cùng chơi đùa, chỉ phái mấy nha hoàn và lão mẹ cùng phục vụ, không muốn bọn họ chạy ra ngoài chơi.

Hạ Phân đang lúc đơn độc trong phòng luyện võ, là do Uông Vân Phong cố ý xây cho hắn, gian phòng không lớn, có thể chứa hơn hai mươi đứa trẻ ở bên trong, trên vách tường cũng treo đầy binh khí mà Hạ Phân đem về từ Trác Châu.

Bọn chúng rất vui vẻ, tự mình lựa vũ khí yếu thích. Vũ khí cũng không có lấy ra, chưa từng thấy qua máu. Ba người bị lão mẹ bắt thay võ phục, mang theo gậy trúc mà khăn trùm đầu da bện lại, đầu gối cổ tay cùng có da lông bảo vệ, tường kép bên trong còn rất nhiều cây bông. Tiểu quận chúa ngay cả quần cũng không chịu mặc vào, mặc xiêm y của nam tử, chọn trường kiếm hướng Hạ Phân đâm tới.

Hạ Phân bị đánh, một bên coi chừng tiểu nha hoàn đang bưng mặt thét chói tai; Thái tử té xuống; lão mẹ liền rung rung nước mắt, kêu tiểu tổ tông, Quan Âm Bồ Tát; tiểu quận chúa bị đánh ngã trái ngã phải, một đám nhân sĩ bình tĩnh vây xem nói chuyện phiếm. A, tiểu quận chúa da dày thịt béo, thời điểm ở Hạ phủ sẽ bị đánh không ít, hiện tại bị đánh tới tấp như thế cũng khiến nàng cảm nhận được đau đớn, không sao không sao.

Hay nói, tiểu quận chúa là hầu tử, người ra mắt sợ bị hầu tử đánh sao? Nàng không đánh người, người khác sẽ A Di Đà Phật.

A a a, chân tiểu thiếu gia bị tiểu quận chúa đập! Tiểu quận chúa người thật xấu, sao có thể khi dễ thiếu gia của chúng ta.

Một cuộc ác chiến đánh cho mồ hôi nhễ nhại, lúc Hạ Lệnh Mị mở cửa mời bọn họ đi ăn cơm, liền thấy ba đã thú mệ mệ nằm úp sấp té xuống đất, ai ai

kêu đau.

Hạ Lệnh Mị giận điên, buổi chiều phạt bọn họ chép sách, không chép xong không cho đi ngủ, hơn nữa rất ác treo ngược tóc bọn họ trên xà nhà, đầu treo cổ tự tử chỉ thiếu đuôi đầy gai.

Thái tử lớn như vậy, chưa có từng viết qua pháp điển kinh Phật, nếu không có chép qua “gia quy”. Không thể không nói, không hổ là Ngự Sử Uông gia, nhà kia chung quy đều theo khuôn phép, mỗi một chuyện sai lầm đều bị trừng phạt nghiêm khắc, người từ nhỏ ăn rớt chiếc đũa, ý vào thể lực ức hiếp dân nữ, chỉ cần làm sai, cũng sẽ bị phạt cho lệ rơi đầy mặt, chỉ hận không dần thân làm người, hơn nữa không muốn đầu thai đến Uông gia = =.

Gần đây Hạ Phân đi theo cha của hắn, bị phạt đã thành thói quen, hai tay của hắn múa bút thành văn, cái đó nhanh chóng; tiểu quận chúa đi theo bên người Triệu Vương Phi, mỗi lần gây họa đều chép sách viết chữ, đó cũng là thuận tay, ngay cả miệng cũng chứa một bút lông; Thái tử điện hạ thì, đảng hoàng đoan chính bút thẳng tắp, chưa từng thấy một vụn chữ “gia quy”, nội tâm như một đàn đã thú chạy qua, bề ngoài như cũ là một cây viết trên một khoản giấy hoa...

Sao sao sao!

Ô ô, phụ hoàng, ta nên nghe lời của người, sớm hiểu rằng Uông đại nhân chính là sói đội lớp cừu! Toàn gia hắn đều là cảm thú, không lấy mạnh hiếp yếu còn thích tội liên đới gia tộc, quá ghét.

Năm mới, đang rơi vào trong Thái tử, trong bối thư của Hạ Phân, trong từng bước thêu hoa của quận chúa.

Trước đêm ba mươi, hoàng đế mở một bữa tiệc, mời quan viên trong triều cùng chung vui.

Lần đầu tiên Uông Văn Phong mang theo thê tử và nhi tử, bước vào cửa cung.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Cũng không phải lần đầu tiên Hạ Phân đến hoàng cung, so với các con em thế gia khác, hoàng cung thiếu chút nữa trở thành nhà thứ hai của hắn.

Hoàng đế dẫn quần thần và con em thế gia khai tiệc ở điện Kỳ Phúc, Hoàng hậu dẫn công chúa và mệnh phụ phu nhân ở phía sau điện xem ca múa. Yến hội chỉ vừa mới bắt đầu, Hoàng đế và Thái tử thấy triều thần đến, chỉ thấy Hạ Phân sau lưng Uông Văn Phong.

Hoàng đế ngoác Hạ Phân lại chỗ hắn, hiền hòa hỏi thăm bài vở của hắn. Hạ Phân đã sớm lãnh giáo quy củ nghiêm cần của Hoàng cung, hắn hiểu được kỳ thực vị Hoàng đế này không giống như vẻ bề ngoài vô hại như vậy. Ngược lại, thời điểm Hoàng đế cười càng dịu dàng, nói không chừng trong lòng hắn đang mài dao, chuẩn bị đâm người khác một nhát. Trước khi Hạ Phân vào cung, cha mẹ hắn đã dặn dò nhiều lần, nói chuyện phải nhìn sắc mặt, trong lòng hắn sớm đã khẩn trương. Hắn từ tốn trả lời các hạng thành tích của văn võ, Hoàng đế cười ha ha: “Uông ái khanh, người làm quan văn cư nhiên không dạy tốt con trai của mình, đây là lỗi lớn a.”

Uông Văn Phong quý xuống, chỉ nói: “Dạy con không nghiêm là lỗi của cha, Hoàng thượng nói phải.”

Hoàng đế sờ sờ cái mũi quan của Thái tử: “Nghe nói người còn chưa cho nhi tử đại danh.”

“Đúng vậy.”

Hoàng đế ừ, nghĩ ngợi một chút: “Trẫm thay người đặt cho hắn một cái tên đi. Họ Uông, tên Tử Phong. Thái tử, người nghĩ thế nào?”

Thái tử khom người cung kính nói: “Phụ hoàng ban tên cho, là phúc khí của Uông Tử Phong. Nhi tử thay Tử Phong tạ ân điển của phụ hoàng.” Dứt lời, liền dập đầu cảm ơn.

Uông Văn Phong lập tức cúi đầu kéo Hạ Phân, hôm nay cũng chính là Uông Tử Phong dập đầu tạ ơn.

Hoàng đế diễn một tuồng kịch này, mọi người cũng hiểu đây là vì bản thân Uông Tử Phong. Từ lúc Thái tử tạ ơn, Uông Tử Phong này liền là người thân cận bên cạnh Thái tử, người bình thường cũng không dám khinh thường thân phận của hắn.

Mỗi lần lễ mừng năm mới, Hoàng đế đại xá, đồng thời ban thưởng cho quan lại. Uông Văn Phong được Hoàng đế ban tên cho nhi tử, từ ngũ phẩm lên tới tứ phẩm làm Ngự Sử giám sát, mặc dù không bằng chức tam phẩm trước kia, làm cho không ít người an tâm.

Sau nửa canh giờ Hạ Lệnh Mị nghe được thánh chỉ từ chỗ của Hoàng hậu, nhất thời lòng cảm thấy chua xót. Nữ quyến Hạ gia tất cả bình tĩnh tự nhiên, hiển nhiên cũng nghĩ đến kết quả. Uông Văn Phong đắc tội với người thế gia, khó tránh có nhiều người hận hắn, nhưng mà mọi người đều là đại gia khuê tú, tâm tình chuyển một cái rồi biến mất, không bao lâu thì quay trở lại với không khí náo nhiệt ca múa của yến tiệc. Khóe mắt Hạ Lệnh Mị nhìn về phía

cao chủ vị của Hoàng hậu, nhưng đối phương không chú ý đến nàng. Mãi cho đến lúc rời cung trước, nàng mới nhìn thấy cung nữ thân tín của Hoàng hậu, đối phương nhỏ giọng nói một câu: “Thần phận Ngự Sử khác biệt, kính xin Ônong đại nhân giữ mình trong sạch.”

Tay Hạ Lệnh Mị căng thẳng, xoay người trở về, hướng về phía cung Phượng Huyền bái một lạy.

Ra khỏi cung, màn đêm buồn xuống.

Trong xe ngựa, Ônong Vân Phong không kiên nhẫn đang cải chính tên Ônong Tử Phong với nhi tử cố chấp: “Nhớ, sau này có người gọi con là Hạ Phán, con nhất định phải nhắc nhở đối phương, con bây giờ gọi là Ônong Tử Phong.”

Ônong Tử Phong phụng phịu: “Hạ Phán dễ nghe hơn.”

Chân mày của Ônong Vân Phong cau lại: “Con muốn bị phạt sao?”

“Không muốn.”

“Vậy thì nghe lời của cha nói.”

“Hừ!”

Hạ Lệnh Mị lên xe ngựa, buồn cười nói: “Một cái tên kêu cả bảy năm, không phải nói dối là có thể đổi liền được. Không bằng sau này ở trước mặt người ngoài thì gọi con là Ônong Tử Phong, còn cha mẹ thì gọi con là Phán nhi, có chịu không?”

Ônong Tử Phong nhào đến trong ngực của mẹ hắn, dùng đầu xoa bụng của nàng: “Sau này đệ đệ muội muội gọi con là Phán ca ca.”

Ônong Vân Phong có chút tức giận, lại có chút cung chiều, kéo nhi tử từ trên người của Hạ Lệnh Mị ra: “Vậy thì nhũ danh sẽ gọi Phán nhi đi.” Nói đến đây, cái ân điển này cũng là do ban đầu trước khi rời thành Bắc Định đi cứu nạn thiên tai đã cầu với Hoàng đế, chỉ là tránh cho Ônong gia thế hệ trước ở bên trong gây sóng gió. Nhi tử của hắn, đương nhiên phải họ Ônong. Hắn sẽ không nói, đây cũng là buồn phiền ở bên trong lòng của Hạ Lệnh Mị, ở Hoàng thành này tin đồn gì cũng có thể có, mặc dù tin đồn đã được đập tan nhưng hắn cũng không muốn nàng chịu một chút ủy khuất nào. Về phần mình, cũng thừa nhận trước kia cũng bị những thứ này chê cười, cũng đã qua, nàng cũng sẽ không biết.

Đến đêm ba mươi, toàn gia bái tế tổ tiên, ăn cơm tất niên, lại phát bao lì xì cho người làm, khó có được một phen náo nhiệt.

Tinh thần lão quân gia so với trước đây tốt hơn hẳn. Thời điểm mỗi ngày bận việc, cũng có thể vừa đi vừa lác cái mông. Vốn ở ngày ba mươi hắn muốn mới gánh hát đến diễn trong phủ. Phải biết rằng năm trước tất cả phụ đệ của thế gia trong thành Bắc Định chỉ có phụ đệ của Ônong Vân Phong là vắng tanh, không chỉ... mà còn giống với chủ nhân, ngay cả người làm cũng không dám ở trước mặt hắn đùa giỡn, khi đó lão quân gia sẽ cho mời gánh hát đến, từ giờ Ngọ hát cho đến tối, mãi cho đến khi tiếng chuông gõ vang, mới có thể tuyên bố yến tiệc náo nhiệt già đối này.

Nhưng mà năm nay lại có phu nhân và tiểu thiếu gia, có thêm hai vị chủ tử, trên mặt Ônong lão gia thả lỏng và thỏa mãn. Căn bản Hạ Lệnh Mị không biết có gánh hát đến cho nên sai người mua không ít pháo hoa.

Đợi cho bên trong Hoàng cung đốt pháo hoa vang đầy trời, Ônong Tử Phong cũng nắm cái pháo hoa, đốt mấy chục cái, phút chốc có khói lửa bay lên nhuộm thành một màu. Bên trong binh doanh không có những thứ này, Ônong Tử Phong một mình chiếm đoạt tất cả pháo hoa, nhanh nhẹn bày chúng ra chỗ đất trống, theo khói lửa bốc lên rồi cười to, bụi rơi xuống đầu cũng không để ý.

Trên mặt đất chứa một tầng bụi dày, Tụ Ngọc cuối cùng nhìn không được nữa, cùng Huỳnh Thạch mang hắn đi tắm rửa.

Bạch Nghiên Mộc và Quyền Thư cũng trở về nhà, Tiểu Bạch và Tiểu Hắc bố trí phòng vệ, rồi tụ tập trên nóc nhà, nhìn thoáng qua pháo hoa trong đình viện rồi uống một hớp rượu, sao mấy chiêu. Vũ Sinh tử trong phòng nhỏ đi ra, đến phòng bếp trộm mấy cân thịt bò và vài món điểm tâm phu nhân tự tay làm, sau đó người không biết quý không hay lên vào hầm rượu trộm vài vỏ rượu ngon, cùng nhau tụ tập đến một chỗ yên tĩnh trong viện, bắt đầu dạy hai tiểu tử choai choai làm nam tử hán đại trượng phu. Làm nam nhân mà nói, lễ mừng năm mới cũng không cần trốn trong bóng đêm lên hầm mộ người khác, bọn họ cùng huynh đệ tụ tập, uống rượu ăn thịt, sau đó... Nửa đêm thì đi sở quán Tàn lâu, tự do sung sướng qua hết đêm, mới không uống cuộc đời này.

Nửa đêm trôi qua, cuối cùng Hoàng thành phồn hoa cũng trở nên yên tĩnh.

Ônong Tử Phong một tay đưa cho Ônong Vân Phong binh thư, cố tình quần lấy ngang hông của Hạ Lệnh Mị đòi nàng tìm người làm nhuyển kiểm cho hắn, còn đá văng văng phòng tứ bảo ở trên giường, khóa trường mệnh nặng nề ở trên cổ, sắc mặt hồng hồng ngủ mê man...

Hạ Lệnh Mị cầm khăn lau mồ hôi cho hắn, thay hắn cởi áo bên ngoài, đắp chăn rồi mới oán trách Ônong Vân Phong ngồi bên ngoài: “Ồ trong binh doanh con cũng chưa từng uống nhiều rượu như vậy, chẳng biết con không thể uống được, còn kích động để cho nó uống một chén lớn như vậy, tôi nay biết được hắn không chịu được.”

Ônong Vân Phong ngồi cách binh phong, ở trong phòng ngoài ấm áp đang tự châm cho mình một chén, nghe vậy cười nói: “Sau này hắn phải làm Đại tướng quân, không uống được rượu sao được.”

Hạ Lệnh Mị đi tới: “Hắn còn chưa tới bảy tuổi.”

Uông Văn Phong đứng dậy, đỡ nàng ngồi xuống, Hạ Lệnh Mị đẩy bàn tay của hắn ra: “Thiếp không có yếu ớt như vậy.”

Uông Văn Phong ngửi mùi hương ở cổ nàng, thả ra mùi rượu ấm áp, một bộ dáng uể oải, hắn khẽ cười nói: “Ta nguyện ý làm như vậy, lại không có người nhìn thấy.”

Hạ Lệnh Mị cảm thấy làm cha như hắn cũng uống say rồi, dòi ly rượu trong tay hắn: “Đừng uống nữa. Muốn đón giao thừa trên cây hay không?”

Uông Văn Phong thân người dài, dựa vào nàng nói nhỏ: “Đón giao thừa muốn làm gì?”

Hạ Lệnh Mị suy nghĩ một chút: “Trước kia ở nhà mẹ đẻ, một đám tỷ muội ở chung một chỗ với nhau cười đùa, ừ, chẳng có muốn chơi mặt chược hay không, thiếp cho người gọi lão quân gia tới, hoặc là Bạch Tử với Hắc Tử cũng được. Lão quân gia quanh năm suốt tháng quá mệt mỏi, để cho hắn tới nay ở nhà hưởng phúc đi.”

Uông Văn Phong đưa tay ôm eo của nàng, không nhìn được dùng đầu ma sát ở bụng của nàng. Trong phòng đốt Địa Long, Hạ Lệnh Mị chỉ mặc váy mỏng, bên ngoài có nón áo bảo vệ, nàng cũng uống một chút rượu, hiện tại thân thể có chút nóng rang, nàng cảm thấy say rồi.

Trò chuyện một hồi, Uông Văn Phong lại không trả lời, Hạ Lệnh Mị suy nghĩ cũng biết hắn không muốn ở cùng một chỗ với người ngoài, cũng liền thôi.

Hai người lẳng lặng dựa vào một chỗ, cũng không nói điều gì, thỉnh thoảng Uông Văn Phong sẽ uống một hớp rượu, nhào người đến chỗ Hạ Lệnh Mị muốn đưa rượu vào miệng nàng. Nếu là lúc trước, Ngự Sử Uông Văn Phong nghiêm túc, lạnh lùng cũng sẽ không làm vậy, Hạ Lệnh Mị định nói khi say phải ngoan. Cùng người say nói chuyện quả thật không được, chỉ có thể uống rượu cùng hắn, hắn từng ngậm từng ngậm rót vào, Hạ Lệnh Mị uống từng ngụm. Đến cuối cùng, áo bên ngoài của Hạ Lệnh Mị cũng bị cởi ra, trăm cái tán loạn, mắt say lơ đãng sương mù, gương mặt trắng nõn không tỷ vết đỏ rực thoát nhìn mê người.

Ngoài phòng yên tĩnh, bên trong nhà mơ hồ có thể nghe được tiếng nước. Thỉnh thoảng Uông Văn Phong đổi góc hôn nàng, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, thỉnh thoảng lâm bầm một câu nghe không rõ lắm. Hạ Lệnh Mị say không được tỉnh táo, chỉ cảm thấy tay hắn ôm nàng rất chặt, hô hấp phá trên mặt, lại nóng. trong mơ màng, làn váy lụa bị vén lên, cả người nóng như thiêu đốt, làm nàng không phân biệt được đây là mộng hay là đang ở đâu.

Tựa hồ còn nghe được Uông Văn Phong đang hỏi nàng: “Sau này đi đến cùng với ta có được không?”

Nàng cười cười, không trả lời.

Người kia liền siết chặt eo của nàng, kể từ lúc mang thai, eo của nàng rất sợ nhột, Hạ Lệnh Mị tránh né, chỉ có thể nói: “Được.”

Uông Văn Phong còn nói: “Hứa sau này không rời khỏi ta nữa, được không?”

Hạ Lệnh Mị suy nghĩ một chút, người nọ động tác lại tăng thêm, nàng hô một cái, gật đầu nói: “Được.”

Uông Văn Phong cảm thấy còn chưa đủ, tiếp tục ở sát lỗ tai nàng nói: “Nói Hạ Lệnh Mị là nương tử của Uông Văn Phong.”

Nàng vẫn luôn là nương tử của hắn, còn phải nói sao.

Ngón tay của hắn lại sờ loạn trên lưng của nàng, nàng cảm thấy mình rất nóng, nửa mang theo nức nở nói: “Ta là nương tử của chàng.”

Người bên trên thỏa mãn, thả dài hôn mê hôn ướt hai bên thái dương, liếm đi nước mắt của nàng.

Hạ Lệnh Mị cảm thấy mệt mỏi, mơ hồ hỏi hắn: “Giờ nào rồi?”

“Còn sớm.” Hắn nói, “Cách cả đời của chúng ta còn sớm, rất sớm.”

Hạ Lệnh Mị gõ nhẹ sau lưng hắn: “Nặng quá, mau xuống.”

Uông Văn Phong lại đang cười, lật người nằm bên cạnh nàng, cầm chân đắp cho hai người.

Trên bàn bên, bầu rượu kia đã sớm ngã trái ngã phải, không còn một giọt nào, cũng không biết là ai đã uống sạch.

Tác giả có lời muốn nói: Ai yêu, một chương ôn tình

Mấy lần thiếu chút nữa viết thịt, lệ rơi đầy mặt ~~~`

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Đầu năm mới, trong thành mọi người bắt đầu đi thăm bằng hữu.

Uông Vân Phong sớm đã đưa thiệp, đầu năm đến Hạ gia bái phỏng nhạc phụ, nhạc mẫu. Lúc ba năm tân hôn kia, Uông gia đại tang, hấn về nhà, đã là ba năm, sau đó thì Hạ Lệnh Mị bỏ đi hết bảy năm về Hạ gia, coi như cẩn thận, đây cũng là lần đầu tiên tới bái kiến nhà nhạc phụ, liền phá lệ trang trọng.

Hạ gia có đã lâu, lúc trước là đại tộc thế gia, từ tiền triều đến năm đã hai trăm năm, mấy phen mưa gió nhưng vẫn đứng vững, làm cho người ta phải tôn trọng.

Vào mừng một năm mới, Uông Vân Phong đưa Uông Tử Phong đi bái kiến tộc trưởng Uông gia, trước sự chứng kiến của mấy lão tộc nhân, dâng hương cho tổ tiên, đưa tên Uông Tử Phong ghi vào gia phả. Cho nên đến Hạ gia, Uông Vân Phong phải giới thiệu thân phận của Uông Tử Phong cho mọi người.

Uông Vân Phong vì thân phận của nhi tử mà hao tổn rất nhiều tâm tư, lôi kéo cả Hoàng hậu đi bái kiến tổ mẫu. Nhiều năm nay, năm trước phần lớn con cháu Hạ gia cũng trở về, lão gia, phu nhân, các thiếu gia, tiểu thư tập trung thành một hàng, nhón nháo rộn ràng, mọi người nở nụ cười với nhau, ồn ào cả một trạch viện lớn.

Thái tử nhỏ nhưng có bối vị cao, ra lệnh một tiếng, nhất thời mọi người đều phải ngoan ngoãn nghe lời của hấn, giống như một đám gà nhỏ kéo thành một đám đang đấu đá lung tung trong vườn hoa của Hạ gia, lệnh vừa ban đến, xa xa nhìn thấy nhất thời hóa thành một con chim ưng lớn, vây xung quanh đám gà con, tuyên bố muốn bắt vài con về ăn.

Bầy gà này nhìn thoát nhỏ yếu, kì thực chính là những con gà con nham hiểm xấu xa. Có võ công xuất chúng, đánh người không nháy mắt, xinh đẹp tài hoa hủy người không thương tiếc, là cái hố bính thư trận pháp mọi người đề ý tới, miệng lưỡi sắc nhọn, mắng người không ngại bẩn, cũng có lúc vui vẻ giết người vô hình, còn có vừa khóc vừa cười để người cảm như ăn Hoàng liên... Mỗi người mỗi vẻ, nửa chén trà liền ăn lão ưng vào bụng ==, xương đều không còn.

Ghê tởm chính là có một con gà tầm thường, chân ngắn sớm đã chạy như điên đi tố cáo với lão tổ tông.

Đầu năm mới, ngày mà mọi người trong nhà đều vui vẻ, Liễu Lệnh Mặc bị phạt quỳ ở Phật đường.

Thời điểm Hoàng hậu mang theo ba đứa nhỏ đi thăm hấn, hấn đã đối bụng đến nỗi lưng muốn dán vào ngực, nằm trên bờ đoàn than thở.

Thái tử lúc này vỗ vỗ vào vai vị tiểu cữu này: “Thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, ngya kỳ thể phu, không phạt kỳ thân...” (ta không hiểu, mọi người ai biết chỉ ta với: (()

Quận chúa lòi kéo váy áo của Hoàng hậu, nghiêm mặt nói: “Thái tử đệ đệ thật đáng ghét, ta nghe không hiểu gì hết.”

Uông Tử Phong mang theo một cái giỏ, đưa cho Liễu Lệnh Mặc: “Cho ngươi.”

Liễu Lệnh Mặc thiếu chút nữa rơi lệ, ôm Uông Tử Phong nói: “Vẫn là Phân nhi tốt nhất.”

Thái tử, quận chúa cùng rống to: “Tiểu cữu cữu thật là đáng ghét!”

Cha mẹ Hạ Lệnh Mị thuộc chi thứ hai, mà nàng chính là đại nữ nhi, từ nhỏ lớn lên trong yêu thương của cha mẹ. Cái tình thương đó cũng giống như tình thương mà nàng và Uông Vân Phong dành cho Uông Tử Phong, chỉ cần là hài tử nhà mình, cha mẹ đều yêu vô điều kiện.

Lần này thấy cả nhà ba người bọn họ đều tới, nhị phu nhân Hạ gia nắm tay Hạ Lệnh Mị, nức nở nói: “Nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Giống như Hạ Lệnh Mị và Uông Vân Phong là tiểu hài tử, cãi nhau mang theo thị phi, qua thời gian này, bọn họ liền tự nhiên ở cùng một chỗ.

Năm mới sẽ kéo dài đến mười lăm, Hoàng đế và các cận thần sẽ vào triều trước vào ngày mừng tám, cùng Hoàng đế thương thảo triều chính. Lúc này Uông Vân Phong chỉ là tứ phẩm, mặc dù Hoàng đế thăng quan cho hấn, nhưng tạm thời chưa dùng đến hấn, để cho hấn vui vẻ tự tại, mỗi ngày dạy Uông Tử Phong học.

Mà một ngày này, có một vị hi khách đến phủ, chính là vị Cổ Lang nhiều tháng không thấy.

Cổ Lang mặc một thân kim thiên cẩm, vai vóc giống như cánh ve nhả nhụy, màu sắc diễm lệ, hiện nay rất thịnh hành được mọi người yêu thích.

Uông Vân Phong tính tình lãnh ngạo, thường mặc là màu tím hoặc là màu trắng. Mang theo ngọc quan, đai lưng là ngọc khấu của Uông gia, treo một túi hương rủ xuống, mùa hạ chơi cờ, mùa đông uống rượu, giờ tay nhất chân đều mang theo khí chất con em nhà thế gia.

Uông Vân Phong không mong trông thấy Cổ Lang, hấn ta đã từng bày tỏ sự ái mộ với Hạ Lệnh Mị, là một nam tử rất đáng ghét. Đáng tiếc lần này, Cổ Lang tới cửa bái phỏng, nói là muốn thăm cố nhân. Uông Vân Phong không muốn hấn gặp Hạ Lệnh Mị, không thể làm gì hơn là gắng gượng chiêu đãi hấn. Bây giờ khách ở Uông gia quá ít, lão quân gia nhất thời không đề phòng là có sói vào nhà, Uông Vân Phong cảm thấy mình nên nói chuyện với lão quân gia.

“Hạ quan vừa tới Hoàng thành chưa đến một tháng. Là người mới đến, cũng không có đồng僚, đúng lúc nghe Uông đại nhân đã trở về phủ, lúc này mới đi báo phỏng, tự ôn chuyện cũ.”

Vào năm trước, triều đình sẽ cho triệu quan viên tới báo cáo công việc, sau đó sẽ căn cứ vào công trạng để thuyền chuyển chức vị lần nữa. Báo cáo công tác thì cần phải có học vấn, có người có thể rất nhanh nhìn thấy thiên nhan, có người thì sẽ chờ, chờ ba năm khác đến, không có cách nào có thể trở lại địa phương, ở Hoàng thành cũng không có người thu xếp xoay vòng, dần dà trở thành những quan viên địa phương không có quyền lợi, coi như mới bổ nhiệm, cũng không được người khác tôn trọng, mấy năm hao tổn như thế này cũng không thể hồi phục.

Cho nên, Hoàng đế muốn đem một vị trọng thần trong triều ra làm con cờ để an bài người của mình vào, để con cờ được an bài vào Hoàng thành báo cáo công việc. Coi như có trọng thần sắp đặt ở phía sau, Hoàng đế cũng tán dương mấy câu, đem giữ người bên mình, không có người nào trong lòng không run sợ chức vụ; hoặc là chỉ thấy thuyền chuyển đổi phương đi đến vùng đất xa xôi nào đó, giết gà dọa khỉ.

Trước kia Cổ Lang ý vào Hoa gia. Ở thành Bắc Định Hoa gia không có căn cơ (nền móng), tới đây cũng không tìm được biện pháp, lần này mới nhớ tới Hạ Lệnh Mị, sau đó mới hỏi thăm được mới biết được thế lực của Uông Vân Phong ở Uông gia ở thành Bắc Định này.

Uông Vân Phong biết tính toán của hắn, nhưng Uông Vân Phong hắn là ai chứ, hắn giỏi nhất là nói chuyện giả thành thật, thật nói thành nửa giả nửa thật, nếu nói trên triều hắn đứng thứ hai không ai dám nhận thứ nhất, cũng chỉ có thể đành nhận thứ ba. Hai người nói chuyện phiếm thật lâu, Cổ lang vẫn không lấy được câu trả lời của Uông Vân Phong, ngược lại nói đến Hoa gia, sau đó nói một cách tự nhiên đến chuyện tào lao của Hoa gia.

“Hoa cô nương đột nhiên mất tích hơn nửa tháng, sau đó một ngày lại trở về Hoa gia. Sau không biết duyên cớ nào, cãi vã với Hoa lão gia mấy ngày, cư nhiên lại vô căn cứ.” Cổ Lang nhìn trộm sắc mặt của Uông Vân Phong, uống một ngụm trà rồi nói tiếp, “Có người nói là Hoa cô nương là bị son tặc bắt đi, có người nói năng trốn theo tình lang, cũng có người nói năng bị Hoa lão gia ép gả, uất ức mà không từ ý định tự sát...”

Uông Vân Phong cười lạnh, xen lời hắn: “Bổn quan đã có vợ có con, đối với họ ngoại tiểu thư khuê phòng không có hứng thú.”

Cổ Lang giầy xéo trang phục của hắn cả nửa ngày, kết quả tới lúc Uông Vân Phong chỉ uống nửa chén trà, cái gì cũng không lấy được lại bị đuổi đi. Vốn định nhịn hốt một chút, bên kia Uông Vân Phong đã phát tay áo đi hậu viện.

Hoa Bảo Hà, Uông Vân Phong đã sớm quên nữ tử này. Khi đó nàng không giải thích được lại vây lấy hắn, sau đó lại không giải thích được bí ẩn mất tích, hắn chưa từng dò la nguyên nhân trong đó. Hắn chỉ nhớ mấy ngày kia Hạ Lệnh Mị đặc biệt ăn một hũ đảm lớn, còn thân ảnh Phân nhi thỉnh thoảng cảm thương thương chạy ra, có lẽ Hoa Bảo Hà mất tích cùng Phân nhi có liên quan ư?

Uông Vân Phong chuẩn bị chờ Phân nhi trở lại hỏi một chút, tiểu tử thú kia, lại lén trốn ra ngoài chơi rồi.

Hiện tại, tiểu tử thú trong lòng Uông Vân Phong kia, đang cười ngửa mà chẳng lo lắng tí nào, cùng Thái tử và Quận chúa rời khỏi Hoàng cung. Hoàng đế xử lý triều chính không rảnh rồi bởi Thái tử đi săn thú, còn Quận chúa ngây ngô ở trong Hoàng cung cũng chả thú vị, nhất quyết muốn xuất cung đi chơi. Hai đứa bé hợp kê lại, quyết định chuẩn êm, nhân tiện mang theo Uông Tử Phong. Sau lưng của bọn họ là một đoàn thái giám, thị vệ, Ngự Lâm quân đằng sau cùng xe của Uông Tử Phong đi theo sau lưng, không gần không xa.

Uông Tử Phong lấy tay chỉ: “Ca người nói, chỉ cần ra ngoài chơi được, người sẽ thay ta chép sách. Nếu là cha ta đánh ta, người cũng phải thay ta chịu đựng.”

Thái tử gật đầu liên tục: “Không sai, trời sập xuống đã có ta ở đây.”

Bên cạnh có tiếng cười chen vào: “Các người trẻ con thì có khả năng gì, vậy chúng ta những đại nhân thì làm gì đây?”

Ba người tiếng nói vang vọng, chỉ thấy trên đỉnh đầu có bóng người che phủ, giống như trên sân khấu chỉ toàn màu đen, che lấp bọn họ.

Uông Tử Phong trợn mắt: “Người là Trang thúc thúc mà mẫu thân nói sao.”

Trang Hắc Tử thấy Uông Tử Phong cổ tay đeo Phật châu màu bạc Hoàng Tước, cười nói: “Trí nhớ của tiểu thiếu gia thật tốt.”

Uông Tử Phong cùng cha hắn giống nhau như đúc, không thích người khác hỏi thăm đến mẫu thân của hắn. Lập tức xoay quai hàm: “Mẫu thân và phụ thân ở chung một chỗ, sẽ cho ta đệ đệ và muội muội.”

Trang Hắc Tử cười ha ha: “Tiểu thiếu gia muốn đi nơi nào?”

Quận chúa đã lớn tiếng trả lời: “Đi săn thú.”

Trang Hắc Tử không đồng ý: “Mùa đông khắc nghiệt, nào có con mồi chạy đến chứ. Các người nếu cảm thấy buồn chán, có thể đi tiêu cục của ta chơi một chút. Năm trước các phủ thương bắt không ít con mồi, chờ năm sau vận chuyển đi nơi khác để bán, đang đặt chúng ở tiêu cục của ta nuôi đây.”

Quận chúa cảm thấy ly kỳ: “Con mồi có thể đặt ở tiêu cục sao?”

Trang Hắc Tử cười nói: “Thứ gì cũng có thể đặt ở tiêu cục, bất kể là động vật, còn là... người, chỉ cần ở tiêu cục, nó liền an toàn và bí mật nhất. Bất kể kẻ nào cũng đừng nghĩ cướp lấy thương phẩm từ tay tiêu sư (người vận chuyển hàng), cũng không có ai có thể ở trước mặt người trong tiêu cục cướp đồ không thuộc về bọn họ.”

Ba đứa bé nhạc nhiên kêu to, Quận chúa đầu tiên bị hấp dẫn, muốn nhanh chóng đến xem

Tiêu cục của Trang Hắc Tử ở địa giới thành Tây gần cửa thành, hai bên có chợ cùng những cửa hàng nhỏ, đường phố hai bên là những dân chúng bình thường, thỉnh thoảng có thể thấy người giang hồ vác đao kiếm đi ngang qua.

Ở đây không giống với trước cửa nhà thế gia, càng gần hơn với dân chúng, lại càng thêm nguy hiểm.

Thái giám và thị vệ cố ý bảo bộ chủ tử ở chính giữa, binh lính cơ trí nhìn quanh khắp nơi, cho đến khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc mới đánh dấu tay, không bao lâu, người nọ liền ẩn vào trong đám người. Ngự lâm quân còn cảm thấy không yên lòng, lôi kéo cỗ xe cùng tiến lên, đứng trước Thái tử. Ở trong ba đứa trẻ, tôn quý nhất chính là Thái tử, vô luận là người nào đều phải bảo vệ an toàn cho hắn trước tiên.

Tác giả có lời muốn nói: Tập văn ==

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Ấn tượng của Trang Hắc Tử về trẻ nhỏ vẫn luôn dừng lại ngay lúc đối với Trang Sinh. Trang Sinh trong trí nhớ của hắn, mặc dù là dùng một chút tài mọn để uy hiếp người khác, nhưng thiếu niên kia chưa bao giờ lợi dụng điểm yếu của đối phương để giết hại người ta. Hắn lấy tâm tình của ca ca đối xử với đệ đệ của mình, chẳng sợ người đời nói hắn là “Hái hoa tặc”.

Trang Sinh đã từng cười vì coi bản thân hắn như kẻ trộm, đó cũng là cái “Nhã kẻ trộm”. Hắn thích những cô gái xinh đẹp và thiện lương, thường thức tính cách đơn độc ngây thơ của các nàng, cũng không quan tâm các nàng làm bộ nhu thuận, thậm chí hắn vui vì nhìn thấy các nàng vì muốn lấy được sủng ái mà sử dụng tất cả tâm cơ thủ đoạn, từ đó hai tay dính máu tươi.

Hắn thường thức, là một bông hồng có gai, là cô gái cười có lúm đồng tiền nhưng tràn đầy huyết lệ.

Hạ Lệnh Mị cười rất trực sáng (lông dạ ngay thẳng), là nữ tử giang hồ lạnh lẽ, nhưng đằng sau nụ cười của nàng cũng mang sự mỏng manh của nữ tử thế gia.

Lần đầu tiên lúc Trang Hắc Tử nhìn thấy Hạ Lệnh Mị, liền không tự chủ được muốn đến gần. Bởi vì là huynh đệ, bọn họ luôn lệ thuộc vào mẫu thân, đối với khao khát về tình yêu cũng tương tự như vậy, bọn họ nhìn thấy đằng sau sự kiên cường của nữ tử là sự mỏng manh, nhưng họ lại yêu thích sự mỏng manh kiên định của nàng.

Mà Hạ Lệnh Mị lại phát huy sự kiên định kia đến cực hạn, giống như Phi Thúy bao quanh một viên bảo thạch, mặc dù mộc mạc nhưng sáng chói rực rỡ.

Lúc Trang Hắc Tử biết được ân oán giữa Hạ Lệnh Mị và Trang Sinh, hắn cũng tự động cắt đứt tất cả khả năng cùng Hạ Lệnh Mị.

Hài từ của nàng. ... Trang Hắc Tử hơi hơi híp mắt, hài từ chỉ cao bằng nửa người của hắn, tuyệt ở trên đầu dưới ánh nắng đang phát ra ánh sáng chói mắt.

“Thì ra là Hòa Hồ à, ta còn tưởng rằng dị thú gì ghê gớm lắm!” Tiểu quận chúa nhìn tiểu dã thú đang la diên cuồng xèo xèo trong chiếc chuồng, không thú vị nhún vai: “Ồ thành Vạn Yển, thương nhân người nào mà chả lấy được Hòa Hồ. Trước hai năm, cha ta sẽ dùng mười mấy con hồ ly làm áo cho ta, ta đều chán ghét.”

Trang Hắc Tử cảm thấy mặt trời hôm nay có chút nóng, làm tốc độ hòa tan tuyết có chút chậm, làm sao lại thấy nóng như vậy. Hắn che lòng tre lại: “Món hàng này muốn đưa ra đảo bên ngoài. Những đảo quốc kia băng trên sông không tan, chưa từng thấy qua cái gì quen mặt. Đối với chúng ta Hòa Hồ cũng không mới lạ, tự nhiên cũng không coi là đồ hiếm.”

Một bên Ưông Tử Phong oán trách Quận chúa: “Những người các người đều được nuông chiều quen rồi, một chút gió lạnh cũng sẽ mặc áo lông, nếu mà ra đến biển lớn thì hồngбет, lúc bơi dưới nước cũng không di chuyển được.” Hoàng đế đã từng phái giám sát đi đốc thúc chuyện hải chiến, còn không phải bộ dạng chó cạy gần nhà, gãi cạy gần chuồng đáng về chọc người làm cho người khác chán ghét cùng cực. Một năm kia, gió biển tàn phá bờ bãi, giám quân vội vã đánh thắng trận liền bẩm báo công trạng, mỗi ngày đều thúc giục Hạ tướng quân xuất binh. Ưông Văn Phong bướng bỉnh, một ngày gió lớn kia, đập đối phương xuống biển, cũng may Hạ tướng quân sớm có phòng bị, nắm được thất lạng của giám quân, hắn mới thoát khỏi nạn tâng thân cá phúc (làm mồi cho cá), bắt quá một thân áo khoác chống lạnh kia thật sự là làm khổ người khác, cơ hồ phải kéo hắn đến biển cho bằng được.

“Thời điểm ở trên thuyền. Hạ bá bá nói cho ta biết, da lông của động vật còn không bằng một cái vây cá.” Ưông Tử Phong đáng về dùng hai tay khoa tay múa chân, thấy thế Quận chúa nuốt xuống một ngụm nước miếng: “Ta biết, vây cá ăn ngon lắm. Bắt quá thành Vạn yển quá ít, cũng rất đắt. Lần sau người nói Hạ bá bá mang về nhà một chút đi, chúng ta lên lên để phòng bếp nấu.”

Thái tử cảm thấy mất mặt với dáng vẻ của hai tên quý tham lam: “Vây cá có gì đặc biệt chứ, nhà ta có rất nhiều, tối nay đi nhà ta ăn đi.”

Quận chúa mở to cặp mắt sáng lóa: “Tốt tốt!” Dù sao Thái tử cũng là Thái tử, ăn cũng không thể vượt qua hân.

Trang Hắc Tử ho khan một tiếng, tiếp tục dẫn bọn họ nhìn bọn trân thú. Lần này còn chưa có đến gần lồng tre, đã nghe mùi hôi thối bốc đến, trong đó là một cái lồng sắt lớn hơn, không có bài trí những vật phẩm khác, ngược lại đốt cháy sạch một chậu than đầy, người còn chưa đến gần đã cảm nhận được một tầng sát ý đè nén.

Quận chúa còn chưa có tiến lên, Thái tử liền cẩn thận kéo hai tỷ đệ lại.

Trang Hắc Tử đứng sau lưng bọn họ, cũng không biết chạm vào cơ quan nào, lồng tre bốn phía phân tán ra, bên trong lồng tre là một con dã thú màu vàng đang xù lông. Con người như chuông đồng, trên cổ dày đặc lông, lỗ tai giờ lên, tứ chi căng cứng thể hiện nó đang phát cáu, trong móng của nó mơ hồ nhìn thấy một tia huyết nhục, đang mở miệng cắn xé một con dê con. Nhìn thấy ba khuôn mặt xa lạ, lập tức bỏ chạy từ trong đồng thịt, găm thét, nhào vào lồng tre vững chắc.

Thái tử khẩn trương chế trụ hai người khác, sống lưng cứng còng tuy nhiên vẫn duy trì tư thái không sợ, chỉ có mình hân biết, nếu là dã thú kia có dấu hiệu ra ngoài, hân sẽ không do dự mang người bên cạnh chạy trốn.

Quận chúa tuổi lớn nhất, mặc dù là nữ tử nhưng lá gan cũng không nhỏ như tiểu thư khuê phòng. Nàng đảo đảo đôi con ngươi mở to, cười hỏi Trang Hắc Tử: “Nó thật là to! Nó là cái gì? Ta chưa thấy bao giờ.”

Trang Hắc Tử ở sau lưng ba người, cười nói: “Nó chính là sư tử, vua sa mạc. Nó có thể vồ một con tuần lộc trong nháy mắt, móng vuốt bén nhọn có thể làm tê liệt cổ họng của bất cứ con vật nào, hàm răng của nó dễ dàng cắn nát xương người, ăn hết nội tạng, cắn đứt ruột, gặm nát bắp đùi...”

Thái tử chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt kia đã cười híp lại như đường chỉ may: “Trang thúc thúc hiểu thật rõ ràng. Có phải trước kia các người đã cho nó ăn qua thịt người hay không?”

Trang Hắc Tử sùng sốt, chỉ để lộ ra bên ngoài sự vui vẻ, sâu xa khó lường: “Tiểu công tử người nói thử xem?”

Uông Tử Phong bỗng chốc cuộn người, hai tay chạm đất, đầu nhỏ nâng thật cao lên, thấp giọng nói cái gì. Thái tử nghe cẩn thận, chính là: “Xé nó.”

Mọi người nhất thời cả kinh, không biết Uông Tử Phong đột nhiên ra vẻ ta đây làm gì. Chỉ có Thái tử mơ hồ nghĩ đến điều gì, ngồi xồm xồm người xuống, nhìn như tùy ý nhưng thật ra đang đề nghị ngăn chặn bá vai của Uông Tử Phong: “Tử Phong có phải người thích nó không?”

“Xé nó.”

“Giết nó sau được không? Cho mẫu thân người làm áo da, còn cho cha người làm canh tắm bổ.”

Cặp mắt Uông Tử Phong sáng lên, một thân yểm khí đột nhiên biến mất không còn, mở miệng nói: “Nó có thể ăn?”

Thái tử gật đầu: “Dĩ nhiên.”

Cặp mắt Uông Tử Phong sáng lên, cùng Quận chúa liếc nhìn về phía Trang Hắc Tử, cùng kêu lên: “Ta muốn nó!”

Trang Hắc Tử lập tức ngạc nhiên lại tức cười: “Các người không sợ nó sao?”

Ba đứa trẻ đều kêu lên: “Sợ nha!”

Trang Hắc Tử đỏ mặt hơi lạnh: “Vậy các người cần nó làm gì?”

“Cũng là bởi vì sợ, cho nên chúng ta mới cho nó ăn nha!” Ba đứa trẻ hưng trí bừng bừng, một bộ dạng thêm nhỏ dãi, nhìn chăm chăm vào con sư tử đang gãi móng.

Thái tử đầu tiên nói lên yêu cầu: “Ta muốn lấy lông nó làm choàng cổ, lông xù khẳng định rất thoải mái.”

Quận chúa giờ tay kêu to: “Ta muốn lấy nó làm tiên (trường tiên: roi), còn lại để cho cha ta ăn!”

Uông Vân Phong lập tức nói: “Ta muốn thân nó, thịt nhất định rất mềm, cho mẫu thân ta bổ thất lung. Thịt chân sau có thể cho phụ thân bổ chân, chân trước ta ăn, còn có đầu...”

Thái tử cắt đứt hân: “Đầu phơi làm tiêu bản, ta muốn treo ở trong thư phòng của ta!”

Không đến một chun trà, ba đứa trẻ thương lượng phân chia con sư tử, đồng thời níu lấy vạt áo của Trang Hắc Tử: “Đưa nó cho chúng ta đi!”

Trang Hắc Tử không nhịn được quay ngược lại từng bước: “Này... Không phải của ta, là khách hàng muốn tiêu cục đưa nó đi.”

Ba đứa trẻ bất kể những điều này, bọn họ lôi kéo quần áo của Trang Hắc Tử, bất tri bất giác lôi kéo hân đi tới đình viện. Cách đó không xa, thiếu nữ vội vàng chạy tới, thấy Uông Tử Phong không tự chủ mở miệng, tiếp theo kêu: “Hắc Tử ca.”

“Thật sợ hãi, người nếu đã đến rồi, người đầu mang ghế mời khách ngồi...”

“Chúng ta muốn sự tử!”

“Khụ khụ!”

“Cho chúng ta sự tử!”

“Hắc Tử ca.”

Có lẽ ba đứa trẻ quá âm ỉ, làm người ngoài hoài nghi, có lẽ tiêu cực giữ bí mật đối với hàng hóa tự nhiên bị lộ ra, mặt khác tin tức lại nhanh chóng lan truyền nhanh chóng, nếu không tại sao ngày hôm sau, mọi người lại muốn đi tiêu cực dò nhìn một chút chuyện chứ. Còn có quan viên hỏi thăm được hôm đó là Thái tử xuất môn đơn giản, lại liên tưởng đến dị thú, rồi thận trọng như vô ý dò xét gia chủ của tiêu cực, muốn lấy cho được dị thú kia, đưa tới làm lễ vật cho Thái tử.

Những thứ này không nói Hoàng cung, không tới hai ngày Ung Văn Phong đều biết được, hắn bắt mắt với nhi tử về việc lên ra ngoài chơi đùa.

Ung đại nhân tức giận, Ung Tử Phong tất nhiên sẽ gặp xui xẻo đi.

Tiếp đó mấy ngày bị dày vò, Ung Tử Phong chạy tới tố cáo với Hạ Lệnh Mị: “Mẫu thân, phụ thân không cho con ăn thịt.”

Ung Văn Phong đi theo sau lưng nhi tử, nghe đến lời này cũng phàn nàn với Hạ Lệnh Mị: “Ta cũng không ăn thịt, hắn ăn thịt cái gì chứ.”

Hạ Lệnh Mị nghe vậy cũng không hiểu ra sao: “Trong phủ không có bạc sao? Ngay cả thịt cũng không có mà ăn.” Cũng không đúng, mỗi ngày nàng đều ăn chim bồ câu, tổ yến, cũng không nghe quản gia nhắc đến trong phủ nghèo túng như vậy. Mặc dù hiện tại nàng không thể quản gia, nhưng Ung gia cũng không lụn bại nhanh như vậy chứ?

Ung Tử Phong ôm lấy vòng eo của Hạ Lệnh Mị, lấy đầu cọ xát vào bụng của nàng: “Phụ thân không cho phép ta ăn thịt, con rất đói bụng. Phụ thân còn phạt con chép sách, không cho phép ra ngoài chơi, không cho phép luyện võ, không cho phép bắt cá, không cho phép con trèo tường, cũng không cho phép...” Một tràng nói không cho phép, lượn quanh bên tai nàng cũng khiến Hạ Lệnh Mị cảm thấy choáng váng.

Nàng tát một phát vào người Ung Văn Phong, giờ lên móng vuốt, trừng mắt: “Chàng khi dễ con ta!”

Ung Văn Phong cảm thấy oan uổng: “Hắn cũng là con ta.”

“Nhưng là chàng không cho phép con ăn thịt.”

Ung Văn Phong cất tiếng gọi nhi tử, ôm nường tử vào trong ngực xoa xoa, ôm chặt. Hắn nghe đại phu nói, sau khi bụng lớn lên, vòng eo của nữ tử mang thai rất mềm mại, mỗi ngày ôm chặt như vậy thật tốt. Nhưng trong mắt nàng không thấy bộ dáng hắn lúc này, hắn ở bên tai nàng khai thông, thấp giọng nói bên tai nàng: “Làm Phụ thân đói bụng, nào có đạo lý như vậy.” Tay hắn dừng ở bụng nàng đi xuống, ám hiệu ý vị mười phần, nói: “Đại phu nói bốn tháng đã...”

Hạ Lệnh Mị ghen hờn nhìn trần trời, chỉ cảm thấy bên tai làn nhiệt nóng, đỏ đỏ gương mặt của nàng, không nhịn được nữa quay đầu trừng hắn một cái: “Vậy chàng còn không cho hắn luyện võ?”

“Tháng hai, con sẽ đi thư viện, vốn là so với người khác chậm một năm, võ công hoàn hảo, đọc sách thì rồi tỉnh rồi mù, hiện tại canh giờ luyện võ của hắn từ hai canh chuyển còn một canh mà thôi.” Ung Văn Phong lạnh lùng liếc Ung Tử Phong một cái, “Nàng biết lần trước hắn đi ra ngoài chơi, trong bao lâu không? Chọc cái gì không chọc? Hơn nữa hắn ở trong phủ cũng không sống yên ổn, cứ nhiên nhảy xuống sông bắt cá chép, bây giờ là tháng một, bị bệnh thương hàn thì phải làm sao? Còn có trèo tường, nàng biết hắn ra ngoài để gặp ai không?”

Hạ Lệnh Mị sắc mặt càng thêm đỏ, lần này là nói dối: “Lúc trước hắn cũng thích trèo tường như vậy, chàng đã thấy bản lĩnh của hắn. Huống chi, con thiếp, coi như làm sai, chàng cũng không thể bạc đãi không cho hắn ăn a!”

Ung Văn Phong hận đến nghiến răng, hôm nay Hạ Lệnh Mị mang thai, tính khí kia mỗi ngày một dạng, nói đạo lý gì với nàng cũng không thông, vừa vặn đứa nhỏ này lại tìm mẫu thân để dựa dẫm, tiếp tục như vậy sợ rằng người làm phụ thân như hắn sẽ không còn địa vị.

Hắn đột nhiên nắm nhi tử lên ném ra khỏi viện, lạnh giọng kêu người: “Bạch Nghiên Mộc, theo dõi hắn cho ta, nếu là hôm nay không có viết xong “Nhấn kinh”, cũng không được phép ăn cơm.” Đóng cửa rèm một cái, ngăn nhi tử đang kháng nghị ở ngoài cửa, vội vàng chạy vào nhà trong, hướng về Hạ Lệnh Mị quật cường cười lạnh.

“Ta nghĩ, chúng ta cần thương lượng lại việc giáo dục nhi tử.”

Hạ Lệnh Mị lâu rồi chưa thấy bộ dáng lạnh lùng của hắn như hiện giờ, không khỏi có chút sợ hãi, nhưng cổ vẫn còn ngẩng lên: “Chàng nói, ta nghe.”

Ung Văn Phong đã ôm lấy nàng vào phòng ngủ: “Lý do của ta rất đơn giản, ta ăn no, nhi tử liền có thịt để ăn.”

Bên trong chỉ còn nghe được giọng Hạ Lệnh Mị then quá hóa giận, hét chói tai, một trận âm ỉ đi qua, mơ hồ truyền đến tiếng phu thê hai người đang nói, những thứ này, làm nhi tử Ung Tử Phong cũng không biết.

Giống như, Uông Tử Phong không hiểu mình ăn thịt cùng phụ thân ăn thịt thì giống nhau chỗ nào.

Tác giả có lời muốn nói: Ho khan~~~

A, mọi người Halloween vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phụ Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Thật ra thì, gần đây Uông Tử Phong cũng có một chút nghi ngờ trong lòng, suy tính xem có muốn tìm hiểu hay không.

Nếu là trước kia, hẳn tất nhiên nói cái gì thì sẽ làm cái đó. Nam tử hán đại trượng phu, đáy lòng thân nhiên rộng lớn, không có gì không thể nói, không có gì không thể hỏi.

Vừa vặn là, mỗi một người bên cạnh hắn đều rất thông minh, cho dù là thiếp thân, thị đồng hay tiểu Ngự Lâm quân cùng người đánh xe đều có bí mật riêng của mình. A, ngoài trừ người đánh xe, tiểu tử kia so với hắn còn có đầu óc hơn.

Thái tử và Quận chúa đã dạy hắn, một người bí mật càng nhiều thì đáng vẻ càng lạnh lẽo, càng lợi hại hơn. Cho nên, không thể hoặc xóa bỏ, Uông Tử Phong cũng có bí mật, hơn nữa suy tính không thể nói bí mật này cho ai biết.

Hắn đều vì bí mật này mà lo âu hơn mười ngày, mãi cho đến khi Thái tử và Quận chúa từ trên trời giáng xuống đến Uông phủ, lại lập mưu bắt cóc hắn ra khỏi phủ.

“Các người tại sao bây giờ mới đến?”

“Người cho rằng bản Quận chúa không muốn tới sao?” Quận chúa bắt đầu cầu nhàu, một bụng oán khí: “Bên trong hậu cung của nương nương quá ghê tởm, không phải là hiềm khí bắn ra thì là đâm chọc sâu lưng, chính là giễu cợt con uyên ương của ta giống con vịt, còn nói sau này ta không thể tìm được nhà chồng. Hừ, ai nói nữ tử nhất định phải lấy chồng chứ! Phụ vương ta nói, chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể không cần lấy chồng, nếu như nhìn trộm vị thiếu niên anh tuấn nào, ta cưới đối phương là được.”

Uông Tử Phong không hiểu chuyện nam nữ, hắn chỉ biết Quận chúa trong thư viện là nữ trung hào kiệt, nhận định nàng giống hắn chính là mạnh mẽ. Tư tưởng mạnh mẽ không cần ngoại nhân hiểu, bọn họ tính toán là đủ rồi.

Thái tử đã lão luyện viết chữ của Uông Tử Phong, không thể không nói, tiểu Báo này viết chữ có lực đạo, có loại chưa thành thực kiên cường nhưng đang dần hình thành, ví như hắn chịu rèn luyện ắt sẽ trở thành kỳ nhân, tương đối có khí thế.

Thái tử mấy ngày nay cũng bị nhốt ở trong cung, mỗi ngày bị Hoàng đế bắt phê duyệt tấu chương, nghe triều thần thương thảo quốc sự, thỉnh thoảng còn nhìn hắn hỏi. Bọn trẻ cùng lứa không thể hiểu được nỗi niềm của hắn, cũng không thể hiểu được trên đầu chữ nhân có một cây đao, hẳn làm Thái tử hường thụ khoái cảm kỳ binh dừng mảnh chỉ điểm giang sơn. Có lẽ Hoàng đế muốn rèn luyện tính tình của Thái tử, trước kia đối với lời tán thưởng dành cho hắn rất ít, để cho hắn cùng với các triều thần giằng co, dùng miệng lưỡi tranh chấp cho đến khi giành “thắng lợi”. Thái tử bị quần thần đã kích toại, lòng tin bành trướng cũng bị chà đạp dưới chân, bị người âm thầm giễu cợt, khổ không thể tả.

“Phụ hoàng đáng ghét.” Sau đó hai người cảm râm, phát biểu cảm khái như vậy.

Tiểu Quận chúa cầm quả đu đủ: “Đúng vậy, người lớn cũng thật ghê tởm.”

Uông Tử Phong suy nghĩ bí mật của mình một chút, cũng sâu sắc biểu đạt đồng ý: “Bọn họ đều là sói đội lột cừu, hơn nữa còn thích gạt người.”

Thái tử và Quận chúa hứng thú: “Uông đại nhân lừa người cái gì?”

Uông Tử Phong gio quả đu đủ nhỏ gõ lên bàn: “Hắn mỗi ngày đều cùng mẫu thân trốn trong phòng bận việc, nó là sinh đệ đệ muội muội cho ta. Nhưng nhiều ngày như vậy, ta cũng không thấy đệ đệ muội muội đi ra ngoài. Hẳn lừa ta.”

“Hắn còn không cho phép ta đi tìm mẫu thân, nói quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi. Còn bắt ta chép phạt, còn nói bài phạt càng nhiều, đệ đệ muội muội ra ngoài sẽ nhanh hơn. Còn để ta luyện chữ, nói phải viết nhiều chữ, sau này đệ đệ muội muội lại càng thông minh...”

Thái tử vuốt cằm, suy nghĩ nói: “Thời điểm Mẫu hậu sinh muội muội, Phụ hoàng chưa từng nói với ta như vậy.”

Quận chúa chống gương mặt, suy nghĩ hồi lâu: “Thời điểm trong bụng Mẫu phi có đệ đệ, Phụ vương cũng không có nói qua như vậy.”

Hai người cùng kêu lên: “Ông đại nhân là tên lều gạt.”

“Đúng vậy!” Ông Từ Phong phụ họa, thay đổi lại muốn nói: “Khi nào thì đệ đệ muối muối mới ra ngoài chứ? Bọn họ từ trong bụng mẫu thân đi ra thế nào?”

Tiểu Quận chúa cười gior tay: “Cái này Phụ vương có nói qua, Cha nói là từ bên cánh tay mẫu phi mà ra.”

“A, bản Thái tử là ở ngang hông của mẫu hậu mười tháng, trưởng thành liền rớt xuống đất.”

Ông Từ Phong càng thêm tức giận, không ngừng đánh vào bàn: “Cha ta nói ta là từ bàn chân mẫu thân mà chui ra ngoài.”

“Ông đại nhân thật xấu nha!” Song phượng cùng lúc phẫn uất chỉ trích, nghĩ như thế nào, từ cánh tay và ngang hông so với chân còn tốt hơn!

“Phụ thân hư hỏng như vậy, người không cần để ý hấn, chúng ta ra ngoài chơi.” Quận chúa bắt đầu dỗ tiểu hài tử.

Ông Từ Phong cơ hồ là quăng bút lông: “Đi, ta biết một cái lỗ chó, có thể đi ra ngoài.”

Thái tử gõ mạnh một cái vào đầu hấn: “Chúng ta trèo tường!”

Quận chúa gật đầu đắc ý: “Phụ vương ta nói qua, trèo tường là kỹ năng sống.”

Bất kể khó khăn cỡ nào đều phải biết kỹ năng sống, ba đứa trẻ trong ứng ngoại hợp với cấm vệ Hoàng cung, trốn ra ngoài.

Thật ra thì ở bên ngoài bọn họ cũng chơi nhiều rồi, nên nhìn đã sớm biết. Chẳng qua nhớ kỹ ngày đó với con sư tử, luôn nghĩ hết biện pháp để lấy nó. Thái tử còn cho người hỏi qua, đệ thủ của Trang Hắc Tử kia đã sớm hộ tống đi ra ngoài, đầu gì cũng là hàng hóa của người ta, nhanh chóng đưa ra ngoài để kiếm bạc mới phải, không có đạo lý gì để giữ lại.

Nhưng mà, trong tiêu cục luôn có nhiều chuyện mới, ngày nào ba đứa trẻ cũng đến đây để xem xét, lúc thì khinh bỉ lúc thì giễu cợt, sau đó nước miếng lại nhỏ tí tách hện lần sau trở lại. Lâu ngày, người trong tiêu cục cũng biết Nhị đương gia của bọn họ có ba vị bằng hữu nhỏ, nhìn thấy bọn họ (ba đứa trẻ) cũng không ngăn cản nữa. Chẳng qua lại rất kỳ quái, mỗi lần bọn họ tìm Trang Hắc Tử, Đại tiểu thư của tiêu cục là Lạc cô nương liền bám theo bên cạnh, nắng chửi cũng không chịu rời đi.

Thư thái gần một tháng, đến tháng hai thư viện Bạch Lộ lại mở cửa trở lại, từ bốn phương tám hướng học viên lục tục chạy tới học.

Ông Vân Phong lo lắng học vấn của Ông Từ Phong không tốt sẽ bị người khác giễu cợt, mỗi lần hấn đi học trở về đều hỏi bài vở trên lớp. Ngày đó nội dung lão sư nói, Ông Từ Phong có hiểu hay không. Ông Vân Phong nhiều lần giảng lại cho hấn. Nhưng mà, trong thư viện dạy học một cách máy móc như vậy nói chỉ là nói trong sách, không giống với việc thảo luận. Ông Vân Phong có hứng thú với đánh nhau, nói về văn nhân nho nhã đều không muốn nghe. Ông Vân Phong xảo diệu đổi những thứ điển tích kia một chút, đổi thành chuyện xưa của tướng quân trong quân doanh, hoặc là dùng chuyện giang hồ để dẫn dụ hấn, cũng nói về chuyện xưa mang đậm hình ảnh đao kiếm. Sau đó sẽ giảng giải đạo lý trong sách, để cho Ông Từ Phong suy tư từ một ra ba, cũng thấy thật sự hiệu quả.

Không thể không nói, Ông Từ Phong chấp niệm đối với đệ đệ muối muối rất sâu, cảm thấy Ông Vân Phong lừa hấn, nhưng mà nói về nghiên cứu học vấn, thì hấn so với các tiền sinh kia có thể tin được hơn, cũng càng khiến cho hấn (UTP) bội phục, hấn cảm thấy cha mình tay trái gà không chặt, có thể biết được nhiều chuyện xưa như vậy. Thật ra thì, hấn không biết phần lớn chuyện xưa đều được Ông Vân Phong sửa đổi qua.

A, thật là lời nói dối thiện lương!

Trời tháng tư, khí trời từ từ mát mẻ hấn lên.

Hạ Lệnh Mị coi bỏ trang phục mùa xuân, mỗi ngày bắt đầu đi hai vòng trong sân. Bụng của nàng cũng đã bảy tháng, mùa đông còn chưa thể thấy gì, nhưng đầu mùa hè đã thấy bụng tương đối lớn. Đại phu sợ nàng lúc sinh sẽ chịu khổ, dặn dò phải đi lại mấy vòng mỗi ngày, đối với thân thể cũng tốt hơn.

Mỗi lần lâm triều Ông Vân Phong đều rời nhà rất sớm, buổi sáng cùng các đồng僚 xem công văn, uống trà hàn huyên, rồi vội vàng trở về nhà dùng cơm trưa. Sau đó thừa dịp trước buổi trưa, đỡ Hạ Lệnh Mị đi vài vòng trong sân. Buổi chiều hấn lại đến nha môn, buổi tối đón nhi tử ở thư viện, sau đó phụ tử cùng nhau ở trong thư phòng học viết chữ, thi học vấn rồi sẽ chờ ăn tối, cuối cùng là một trái một phải vây quanh Hạ Lệnh Mị đỡ nàng đi tản bộ.

Ông Từ Phong cũng có ngày không nhìn được hỏi mẫu thân hấn, mình được sinh từ bàn chân của nàng phải không. Hạ Lệnh Mị nghe được chỉ nhẹ trán hấn cười thật lâu. Ông Từ Phong không chút do dự không thêm để ý đến ch hấn, lúc ấy nàng đang ngồi ở trên tháp, trong miệng cắn cây mớ từ, nhi tử vừa nói xong, Hạ Lệnh Mị không biết rút ra từ đâu trường tiên, đánh vào người Ông Vân Phong.

Hàng năm Ông Vân Phong ở bên cạnh ác nữ, đã sớm tới luyện thành bản lĩnh người nhẹ tựa chim yến, bình thường rất khó giáo huấn hấn. Hạ Lệnh Mị rút hai roi, lực đạo chưa đủ, lại không dám dả thương thai nhi, hai lần cũng không có bao nhiêu sức, tay run run chỉ vào Ông Vân Phong: “Chàng đứng đó, đừng nhúc nhích, để cho tát một cái rồi hãy nói.”

Đường đường Ông Ngự sử mặt lạnh sừng sốt một hồi lâu, thê nô thì vẫn là thê nô a, cuối cùng nhìn nhi tử có chút hả hê nói: “Phân nhi à, phụ thân sai rồi. Người không phải từ bàn chân mẫu thân người mà ra, mà là từ trường tiên của nàng mà ra a.”

“Ông --- ---Vân--- ----Phong!!!” Cọp mẹ hoàn toàn phát huy, đi cũng không nhúc nhích, chạy cũng không thể chạy, nắng cũng nắng không ra,

định vung cánh tay, kéo Ông Từ Phong về nhà: “Kể từ hôm nay, ngươi cùng trường tiên sinh nhĩ tử đi!!!”

Trở về nhà còn chưa đủ, vừa kêu Hắc Từ: “Trông nhà cho ta, không cho phép kẻ nào của Ông gia đi vào, tới một người ta đá một người, tới hai người ta đánh hai người.”

Ngay đêm đó, Quyền Thư và Tiểu Bạch dọn dẹp cho Ông Vân Phong đi vào, nhưng không có kết quả.

Đêm thứ hai, Tiểu Bạch dẫn Hắc Từ ra, Quyền Thư liền mở cửa viện để cho Ông Vân Phong vào, ai biết khóa bị đổi, như cũ không vào được.

Đêm thứ ba, lão quản gia đánh trận đầu, nói là làm con mắt cho phu nhân, Ông Vân Phong được Quyền Thư hóa trang cho, bị Ông Từ Phong tự mình bắt được, bị đá ra xa nhà, một lần nữa lại không có kết quả.

Đêm thứ tư, Ông Từ Phong một bên tập võ, Hạ Lệnh Mị đang ở chòi mát uống trà, cắn hạt dưa, nghe được nhĩ tử hỏi: “Mẫu thân, rốt cục con từ đâu mà ra?”

“Đương nhiên là từ trong mẫu thân mà ra chứ đâu!”

“Ông Từ Phong nghi ngờ, bỏ qua vũ khí ôm bụng mẫu thân nghe thật lâu, cuối cùng mới nói thầm: ‘Đệ đệ muội muội, các người thế nào con chưa ra, nếu không ra, đưa hấu đều chín cả rồi.’”

Hạ Lệnh Mị vuốt đỉnh đầu của nhĩ tử, ai, thời điểm hài tử ra đời, dưa hấu cũng vừa lúc ăn được rồi.

Thế gia đại tộc đều di chuyển hàng năm, cách xa nhà vài dặm, cho nên dần xếp xuống dưới đều có tổ tông Từ Đường. Tộc trưởng Ông gia đã sớm dẫn con cháu ở ngoài tổ phần của gia tộc khoáng ba tháng, đi theo cón có nữ quyền và bọn tiểu bối. Phần lớn bọn nam tử đều làm quan hoặc đi học, cũng sẽ tụ họp lại lúc tiết thanh minh để bái tế.

Thân thể Hạ Lệnh Mị ngày càng nặng, cùng Ông Vân Phong mang theo Ông Từ Phong đến đây bái tế từ sớm.

Triều đình đều có ngày hưu triều, các quan viên có năm ngày nghỉ, thư viện Bạch Lộ cũng dừng dạy học. Thái tử và Quận chúa đúng lúc đi ra từ thư viện, đúng lúc thấy Ông Từ Phong vừa đánh nhau xong, đang ưỡn ngực giống như tướng quân ưỡn ngực khai hoàn trở về.

Thái tử cười hỏi: “Ngươi lại gây chuyện thị phi à?”

Ông Từ Phong nói: “Nào có, là bọn họ khi dễ ta. Không phải là thời điểm tiên sinh rút ra bài học thuộc, ta ngâm nga tốc độ không bằng bọn họ, bị bọn họ nói thầm từ sáng đến giờ Ngọ, còn làm hành động đọc thơ chế giễu ta. Không đánh bọn họ một bữa, bọn họ còn tưởng ta là trứng tôm mềm.”

Thái tử hắc hắc cười gian, không có nói nữa. ba người cũng mang theo một chuỗi dài hộ vệ và thư đồng tiêu du đến Ông gia, không có cách nào, Thái tử và Quận chúa cũng không muốn dâng hoàng hồi cung để Hoàng hậu và Hoàng đế bắt nạt, cho nên là không có hẹn trước đến Ông gia chơi một lát, bây giờ âm ỉ khó khăn chịu được lại bị Ông Vân Phong đuổi đi.

Hôm nay trên đường cái nhiều người lui tới, phần lớn là người mặc trang phục trắng, đi theo phía sau là heo dê, tôi tớ, hiển nhiên là vừa đi bái tế tổ tông về, mà trong đám người này, con đứa trẻ không hẹn lại gặp Trang Hắc Từ.

Tác giả có lời muốn nói: Sắp kết cục, ừ hừ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Trang Hắc Từ ngồi trên con ngựa đen lớn, từ trên cao nhìn xuống ba đứa trẻ, công trời chiều, quanh thân hần là một màu xanh đen, có vẻ ừ dột mà âm u.

Trang Hắc Từ gọi Ông Từ Phong lại trước: “Tiểu thiếu gia đây là muốn đi đâu? Mẫu thân của ngươi ở nhà à?”

Ông Từ Phong bây giờ cũng không hiểu rõ, vì sao người này mỗi lần gặp hần đều hỏi mẫu thân của hần đâu. Chẳng qua là hần vừa rồi mới đánh một trận, thả lỏng gân cốt, tâm tình cũng rất tốt, khó có được dâng hoàng đáp lại: “Mẫu thân ở nhà.” Nghĩ lại, lại hung dữ nói: “Ngươi tìm mẫu thân làm gì?”

Trang Hắc Từ cười cười: “Chẳng qua là hỏi một chút. Vốn là muốn hỏi ngươi có muốn đi Nhân Văn sơn trang không, bây giờ chắc không cần hỏi nữa.”

Ông Từ Phong kỳ quái: “Nhân Văn sơn trang ở nơi nào?”

Trang Hắc Từ im lặng, chớp mắt một cái, nhìn chăm chăm Ông Từ Phong có chút bi thương vô hình, tầng tầng lớp lớp cửa hàng đều bị bỏ lại phía sau. Hồi lâu, hần tự giễu cười nói: “Thì ra là tiểu thiếu gia không nhớ rõ. Cũng là nói đến người chết cũng không bằng người sống được, là chính hần ngu ngốc,

là tự nguyện chết đi.”

Uông Tử Phong càng thêm kỳ quái. Hắn là trẻ con, mà trẻ con thì lại hay quên, nhiều tổn thương và đau khổ cũng sẽ lãng quên theo năm tháng. Cho nên, hắn đã sớm không nhớ được Nhân Văn sơn trang, cũng không nhớ ra được ở phía sau mai táng một vị nam tử.

Trang Hắc Tử ngồi thẳng người, cuối cùng như có như không liếc nhìn ba đứa bé một cái. Thái tử nhạy cảm phát hiện, cái nhìn này của hắn đã không giống với trước đây. Nếu nói là ánh mắt của Trang Hắc Tử nhìn bọn hắn có mang chút nhân khí, thì hồi nãy, hắn đã xem bọn họ là vật chết.

Phảng phất Trang Hắc Tử nói đơn giản mấy câu nói xuống trọng tâm.

“Tiểu thiếu gia có biết hay không gần đây có lời đồn đãi trong thành?”

Quận chúa cười hi hi nhìn thấu: “Ta biết nha, là về Hắc Hùng (gấu đen). Trang thúc thúc phải đi bắt con Hắc Hùng kia sao?”

Trang Hắc Tử cười nói: “Làm sao có thể. Con gấu đen kia đã có chủ nhân rồi, người bình thường khó có thể bắt được nó, trừ phi.” hắn dùng khoe mắt nhìn Uông Tử Phong, “Trừ phi, chính là nó đưa tới cửa.”

Lời nói rất kỳ quái, Quận chủ còn chuẩn bị hỏi tới, Trang Hắc Tử đã thúc ngựa chuẩn bị rời đi.

Thái tử đi trước một bước, đột ngột hỏi: “Trang thúc thúc muốn đi đâu? Xem bộ dáng là muốn ra khỏi thành.”

“Tiết trời thanh minh mưa rả rích, các thiếu gia nói một chút, ta có thể đi nơi nào!” Hắn cười ha ha một phen, chợt đánh mông ngựa, đi thật nhanh khỏi tầm mắt của ba người.

Thái tử vẫn cảm thấy Trang Hắc Tử này thật kỳ quái, đã từng để cho phụ hoàng điều tra lai lịch. Chỉ biết người này là người giang hồ, trời sanh tính tình hào phóng, rất được nhiều người kính trọng, là tiêu cục nói một không hai, giữa năm ngoải cùng Trang Sinh cứu Hạ Lệnh Mị cho nên có liên lạc. Tra thêm được chỉ có vài tin tức tầm thường, Hoàng đế cho thêm vài người bên cạnh Thái tử để phòng vệ, cũng không nhiều lời.

Thái tử là đứa trẻ thông minh, nếu trong lòng đã sinh nghi ngờ, cũng tùy thời cơ ứng biến dò hỏi trong tiêu cục những người khác, còn cố ý quan sát đãi ngộ của Trang Hắc Tử đối với Uông Tử Phong. Không nói nhiều lắm, hôm nay Trang Hắc Tử để cho hắn hoàn toàn cảnh giác.

Ba đứa trẻ cùng nhau đến Uông gia, Uông Văn Phong đã sớm trở về phủ. Thân thể Hạ Lệnh Mị quá nặng, Uông Văn Phong bắt đầu buông tay để cho Uông Tử Phong độc lập, hận mình không thể coi chừng Hạ Lệnh Mị trắng đêm.

Lúc vừa về đến nhà, vừa đúng lúc nghe được Hạ Lệnh Mị kêu đau một tiếng, Uông Tử Phong sắc mặt đại biến, nhảy mấy cái liền lọt vào hậu viện.

Hạ Lệnh Mị nửa nằm ở tháp thượng, hai tay chống thân thể, chân sau bị Uông Văn Phong nắm trong tay, một cái tay khác không ngừng vuốt ve bập chân của nàng.

“Mẹ!” Uông Tử Phong toát mồ hôi lạnh chạy vào, đứng ở trên tháp không biết làm thế nào.

Uông Văn Phong lại bóp chân cho nàng, lúc này sắc mặt của nàng mới hòa hoãn lại, tùy ý để cho nha hoàn nắm tay, Hạ Lệnh Mị cũng lau mặt, lúc này mới lời kéo nhí từ cười nói: “Không sao, chẳng qua là bắp chân bị rút gân mà thôi. Cha ngươi đã xoa bóp rồi.”

Uông Tử Phong đẩy Uông Văn Phong mấy cái, chiếm đoạt được vị trí tốt, một đôi tiểu móng vuốt đặt ở trên đùi Hạ Lệnh Mị, thỉnh thoảng hơi siết chặt, còn hỏi Hạ Lệnh Mị có đau hay không. Phụ thể bọn họ lúc này mới cảm giác được Phân nhi đã biết hiểu chuyện rồi.

Quận chúa và Thái tử đi vào, bái kiến di dượng, cũng rồi rít tò mò nhìn quanh.

Quận chúa tháo giày bò đến tháp thượng, quỳ sau lưng Hạ Lệnh Mị: “Dì, ta xoa bả vai cho người.” Tay nhỏ bé nhẹ nhàng xem Hạ Lệnh Mị giống như thủy tinh dễ vỡ, vừa nắn vừa hỏi: “Dì, Cẩm nhi có ngoan hay không?”

Hạ Lệnh Mị gật đầu: “Ng ngoan.”

“Thế Cẩm nhi có xinh đẹp hay không a?”

“Ừm, xinh đẹp.”

“Kia... Cẩm nhi không thêm lời của dì, dì có thể gả Phân nhi đệ đệ cho con hay không?”

Vốn Uông Văn Phong mặt đang ôn hòa uống trà, thiếu chút nữa phun toàn bộ trà ra ngoài: “Quận chúa, ai dạy cho người điều này? Phân nhi là đệ đệ của người, làm sao có thể cưới người, càng thêm...” Đứng nói gả cho người!

Thật là tức chết, nhĩ tử của Uông Văn Phong lúc nào thì cần ở rể, còn ở rể cùng với nữ nhĩ của Triệu vương gấu chó (ta để nguyên văn a: D), không có thiên lý mà.

Uông Văn Phong chợt vỗ bàn một cái: “Thái tử điện hạ, người có biết như thế nào là nhân luân (luân lý làm người)!?”

Thái tử nhảy xa ba thước, thật nhanh vọt ra ngoài: “Là ta dụ dỗ Cẩm nhi, ta cũng không dám nữa. A, dường à, người cũng không thể tố cáo cho phụ hoàng nha!”

Uông Văn Phong giận đến đầu tóc bốc lửa đuổi theo một đường, không lâu lắm liền mang Thái tử trở lại, mang hai đứa bé đến thư phòng, bắt đầu dạy bọn họ thế nào là luân thường.

Ba đứa trẻ vụng trộm đùa giỡn, nháy mắt khinh bỉ, trên mặt còn phải giả bộ cung kính nghe Uông Văn Phong cầu nhàu, thật là hận không thể xếp lỗ tai lại.

Sau nửa canh giờ trong cung cũng có người tới đón hai tiểu chủ nhân hồi cung, Uông Văn Phong lúc này mới dặn dò Thái tử: “Gần đây trong thành lớn không an toàn, sau này học xong không thể tùy ý ở bên ngoài chơi.”

Thái tử trên mặt vừa động: “Có phải là chuyện gấu đen không?”

“Ừ, trước đó vài ngày, có người bị dã thú cắn chết trong đêm, Thái tử điện hạ thân phận tôn quý, ngàn vạn lần không thể gặp nguy hiểm.”

Thành Bắc Định phồn hoa, người ngoại tộc cũng rất nhiều, người mang hàng hóa quý hiếm càng không thiếu. Lúc ban đầu trong nhà môn còn cho rằng có phải những thứ kia do người nhà giàu nuôi trốn thoát ra hay không, nhưng tra tới tra lui, cũng không có ai thừa nhận. Có nhiều người phỏng đoán là dã thú chạy thoát từ khu vực săn bắn của Hoàng gia, bởi vì đói bụng mà giết người. Nhưng khu vực săn bắn của Hoàng gia cách xa nơi đây mười mấy dặm, mặc dù khu vực săn bắn không lớn, nhưng canh phòng sâm nghiêm, thời điểm mùa xuân con mồi đầy đàn, khu vực săn bắt thật chặt, Hoàng gia cũng sẽ không đi lướt qua, cũng sẽ không có con mồi tự mình chạy đến. Cũng có người nói, ban đêm người bị tê liệt hẳn không phải do dã thú cắn làm bị thương, nói không chừng là người trong võ lâm có công phụ lợi hại: thời gian, giống như Ưng Trảo Công, khắp mọi nơi đồn thổi, làm lòng người bàng hoàng không dứt.

Uông Văn Phong còn lo lắng cho Uông Tử Phong, nhi tử quá cuồng dã, sớm muộn cũng gây chuyện, hẳn chỉ có thể mỗi ngày đưa đón. Không có cách nào, người trong phủ cũng không quản thúc được hắn.

Phần lớn thời gian hắn không có ở trong phủ, Hạ Lệnh Mị cũng không nghi ngờ hắn, chỉ vụng trộm phân phó Hắc Tử phái người đi đến miếu cho Trang Sinh thêm chút đèn dầu. Khi đó, Trang Hắc Tử đã đến Nhân Văn sơn trang, thấy mình chủ Hàn Nhất Phàm, nghe hết mọi chuyện huynh đệ bỏ mình, thật lâu cũng không nói gì.

Cũng tới Tiết Đoan Ngọ, nỗi lo lắng từ gấu đen cũng tan đi không ít. Phố lớn ngõ nhỏ bắt đầu bán đầy bánh trung, bánh tét. Uông Tử Phong chưa bao giờ thấy đua thuyền rồng, làm âm ỉ muốn đi xem náo nhiệt, Uông Văn Phong không còn cách nào, chỉ có thể dàn xếp Hạ Lệnh Mị cho hoàn hảo, mang theo nhi tử đi sông Vô nhìn thuyền rồng tranh tài.

Bụng của Hạ Lệnh Mị cũng lớn, chân cũng sưng lên, đi lại không dễ dàng. Uông Văn Phong luôn lo lắng quá mức đối với hài tử, có một chút động tĩnh hẳn liền kinh sợ sắc mặt tái nhợt, so với phụ nữ có thai như Hạ Lệnh Mị yếu đuối hơn mấy phần.

Khó có được một ngày Uông Văn Phong không dính bên mình, Hạ Lệnh Mị cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Tự Ngọc và Huỳnh Thạch đỡ nàng đi trong sân hai vòng, nàng ăn cơm trưa, lại uống canh bổ, chỉ cảm thấy một bụng nước lắc lư, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, lúc sau người làm tới thông báo: “Cổ Lang, Cổ đại nhân cầu kiến.”

Hạ Lệnh Mị hí hóp, nhớ lại xem Cổ Lang là ai. Nghe thông báo này, giống như đối phương đã đến trong nhà, liền hỏi một tiếng, người kia liền hỏi hành tung những ngày qua của Uông phu nhân hỏi qua một lần.

Thì ra ngày đó sau khi rời khỏi Uông gia, hắn chưa chết tâm muốn cầu xin, thỉnh thoảng lại ở trong phủ chặn Uông Văn Phong mấy lần. Lòng dạ của Uông Văn Phong chân chính lạnh lùng, không thích chuyện người khác mua bán chức tước, thấy được Cổ Lang mặt dày mặt dạn, cứ làm ngơ như không thấy.

Chủ nhân tính tình lạnh lùng, Quyền Thử và Tiểu Bạch chơi bời lâu lòng thích nhất là hành hạ người khác làm vui. Âm thầm dùng chút thủ đoạn, lừa gạt Cổ Lang đến nơi khác, đúng lúc cáo mượn oai hùm của Uông Văn Phong, khiến cho Cổ Lang trở thành bị quan khoe khoang có một không hai, sau đó hắn nói với Tiểu Bạch là nhi tử chi thứ hai của Uông gia, thế nào cũng là nhi tử lão gia thích nhất, chỉ cần dụ dỗ Uông Văn Phong cao hứng, cầu cho lão gia chi thứ hai đi được cửa sau (ý là hối lộ ấy), cửa quan vận này thế nào cũng sẽ vào tay của hắn, vừa nói nước miếng văng như mưa.

Cổ Lang có lòng cầu xin, Uông Văn Phong cũng có lòng phô trương, hai người đang lật thẻ đỏ ở thanh lâu, nhận thức làm huynh đệ. Mỗi ngày ở thanh lâu tiêu tiền như nước, biểu hiện tài lực và “tinh lực” của bản thân. Các cô nương thanh lâu ranh mãnh lại được vàng, càng ra sức phục vụ, không tới nửa tháng, thời điểm của cải của hắn đã chạm đáy. Uông Văn Phong cũng đầy nghĩa khí, đưa Cổ Lang đến viện của mình ở. Lúc này, Cổ Lang mới biết Uông Văn Phong ngay cả đại môn Uông gia cũng không vào được, nhưng trên người hắn lại hết bạc, mất hết mặt mũi. Ôm cây đợi thỏ trước cửa nhà mấy ngày, hôm nay thấy Uông Văn Phong đi ra cửa, lúc này mới tới gõ cửa.

Người làm xem xét trang phục của Cổ Lang một lượt, so sánh với trang phục ban đầu hắn đến khác nhau một trời một vực, thiếu chút nữa bọn họ cười nghiêng ngả.

Người làm tựa như nghĩ đến điều gì: “Đúng rồi, lần này vị Cổ đại nhân còn mang đến một vị nữ tử, nói là người quen cũ của phu nhân, cầu xin phu nhân gặp qua một lần.”

“Nàng kia có nói mình tên họ là gì không?”

“Nàng nói, họ Hoa.”

Hạ Lệnh Mị sùng sốt, ngẫm nghĩ đứng lên.

Tác giả có lời muốn nói: Aii, cách kết cục không còn mấy chương, không phải ngày mai thì là ngày mốt kết thúc rồi, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ẩn Thập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Hạ Lệnh Mị thấy rằng nàng và Cổ Lang chả có gì để nói cả, nàng cũng không muốn nhìn thấy Hoa Bảo Hà.

Không sai, nàng nhớ thời điểm ban đầu ở nhà Cổ gia, Cổ Lang nói tới vị biểu muội này, lúc ấy ở Trác Châu Hoa Bảo Hà trong miệng Cổ Lang nói là biểu muội quyền thế dịu dàng và hiền thực. Ở Trác Châu Hoa gia đương nhiên có quyền thế, nữ tử thế gia cùng lắm chỉ là đối tượng cho hôn nhân, không phải bản thân các nàng có quyền thế, mà là gia tộc sau lưng các nàng.

Cổ gia để ý Hoa gia, Hạ gia nhìn chường mắt Hoa gia. Ngự Sử Uông gia, cùng thế gia địa phương không có bất kỳ quan hệ nào.

Hạ Lệnh Mị cũng sẽ không ngốc gây phiền toái cho Uông Văn Phong, cũng sẽ không để bản thân mang thai phải đối mặt với nguy hiểm. Nàng có thân phận của mình, không cùng những nữ tử không đáng tính toán chỉ li làm gì.

Lão quản gia thay mặt Hạ Lệnh Mị ra mặt chào hỏi Cổ Lang và Hoa cô nương, nói rằng Uông đại nhân vừa ra phủ, hơn nữa phu nhân thân mình càng nặng nhọc không thể ra ngoài gặp khách. Sau đó lấy trà ngon hầu hạ chu đáo, hơn nữa sai người bưng lên trăm lạng bạc trắng, nói đó là lễ của phu nhân dành cho sự chiếu cố của Cổ gia năm đó.

Lão quản gia không hề đề cập đến việc năm đó Uông phu nhân ở nhờ nhà Cổ gia, cũng không nói phu nhân nghĩ thế nào về việc Hoa cô nương đến đây, hẳn chỉ nói lễ vật là dành cho lão phu nhân, cũng đoạn tuyệt quan hệ giữa Cổ Lang và Uông phu nhân. Sau đó, lão quản gia nói đến chuyện Cổ đại nhân lâu rồi cũng chưa về thăm nhà, nếu như vì ngại đường xa, thì Uông gia nguyện ý mượn cho bọn họ một chiếc xe ngựa. Vừa nói, còn cô ý đưa ánh mắt nhìn khắp người Cổ Lang và Hoa cô nương, cười đến mặt mũi...

Đến khi Tụ Ngọc ra ngoài, còn nói phu nhân đưa cho Hoa cô nương một bộ trang sức, coi như là chúc mừng.

Chúc mừng cái gì? Dĩ nhiên là chuyện tân hôn rồi.

Một người là thanh niên chưa lấy vợ, cùng vị tiểu thư thế gia rời nhà đi chung một chỗ, bọn họ còn có thể là quan hệ gì chứ? Có phải bỏ trốn hay không? Có phải đã sớm hay không... những thứ này tất cả mọi người đều không rõ, dù sao là lễ vật đưa đến, bọn họ nghĩ thế nào cũng không liên quan đến Uông gia.

Hoa cô nương mặt đỏ tới mang tai, còn cố gắng duy trì hình tượng thực nữ, một thân trang phục bụi bặm không thể nhìn ra trước kia nó đắt tiền thế nào. Nàng nhận trang sức rồi đi cũng không quay đầu lại, cũng làm cho Cổ Lang lúng túng. Nhưng mà Cổ Lang cũng không để bạc xuống, hẳn bỏ bạc vào trong túi, rồi đi.

Chẳng qua là vô tình Cổ Lang gặp được Hoa Bảo Hà, hẳn thấy bộ dáng của nàng ta cũng mơ hồ không biết là nàng ta bỏ nhà đi theo người khác hay không, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không muốn nhích đến gần nàng ta. Bất luận, nữ tử bỏ nhà cũng không xứng làm đương gia chủ mẫu của quan viên ngũ phẩm, hơn nữa nữ tử bỏ nhà trốn đi cũng không có được hậu thuẫn từ nhà mẹ đẻ, Cổ Lang không chiếm được chỗ tốt nào trên người Hoa Bảo Hà. Hẳn quên đi ngày xưa cha của nàng ta cũng bắt tay hợp tác với hắn, xuất hiện sau đại môn Uông gia, xem xét cẩn thận lúc nào thì lão quản gia ra ngoài, cảm giác mình ở lại Hoàng thành cũng không còn ý nghĩa, không bằng sớm về nhà tìm kế mưu sinh.

Cho nên, ở ngay đêm mẫu thân của Uông Văn, Ngô thị đá hắn đi, mang theo hơn trăm lạng bạc trắng kia tiêu soái rồi khỏi thành Bắc Định.

Hắc Tử phái người hồi báo tin tức, Hạ Lệnh Mị cũng an tâm một chút, một nửa tâm kia cũng không cách nào an ổn.

Uông Văn Phong còn chưa trở về!

Lần này, Uông Văn Phong mang theo Uông Tử Phong đi xem đua thuyền rồng, không có lý gì mà suốt đêm không về.

Bạch Tử bên kia cũng không có truyền tin tức, người của Hắc Tử nói đua thuyền rồng đã sớm kết thúc rồi. Hạ Lệnh Mị ăn cơm tối một mình, gần đến giờ đi ngủ, cũng không thấy tin tức của Uông Văn Phong.

Nàng có chút mệt mỏi, đã mang thai thân thể rất mệt mỏi, giống như là ôm cái lò lửa vào ngực, càng ngày càng làm nàng khó khăn khi ngồi.

Gió tháng năm cũng mang theo hơi nóng, thổi đến da thịt có chút dính.

Nàng không nhận được bên gọi Tự Ngọc và Huỳnh Thạch đỡ nàng đến tiền sảnh ngồi, chỉ cần hai phụ tử kia vừa về đến nhà, nàng có thể từ cửa đại sảnh, thấy được thân hình của bọn họ. Thân thể có thói quen ngủ sớm cũng bắt đầu buồn ngủ, nàng chống nửa đầu, uống ngụm trà. Thời điểm nước đến miệng, thì nhớ đại phu có dặn, nói trà không tốt cho thai nhi, trà có chút ngọt chút đắng, mùi vị hỗn tạp, nàng chỉ cau mày.

Không lâu sau, người đưa tin trở lại, nói là Uông Văn Phong gặp được bạn cũ, mang theo nhi tử ở trong phủ của đối phương một đêm.

Chỉ có một phong thư, đưa tin là người phu xe của nhi tử, cùng đi ra ngoài với phụ tử Uông Văn Phong, một mình chạy đến đây.

Hạ Lệnh Mị hỏi hán bạn cũ của Uông Văn Phong họ gì, ở nơi nào thì gặp được họ, đối phương lắc đầu nói mình không biết. Chỉ nói thời điểm nhìn thuyền rồng, bọn hạ nhân hầu ở phòng ngoài cửa lầu các, trong lầu xuất hiện rất nhiều người, cũng không biết là vị cổ nhân nào. Chẳng qua là đến buổi chiều, có người đưa tới một phong thư nói hán đưa cho phu nhân.

Hạ Lệnh Mị nghe những lời này, không cảm thấy an tâm, ngược lại càng cảm thấy bất an.

Đèn trong phủ sáng choang, đường vào tiền sảnh cũng bị đèn soi sáng cả một đoạn, nhưng một bóng người cũng không thấy.

Hạ Lệnh Mị ngồi ở bên trong đại sảnh, bên ngoài Tự Ngọc và Huỳnh Thạch chờ hầu hạ, Hắc Tử ẩn mình trên xà nhà, lão quân gia ngồi ở nhà dưới, những nha hoàn và tôi tớ cũng canh giữ bên ngoài cửa, nhiều người như vậy, lại an tĩnh đến kỳ dị. Nàng mơ hồ có thể nghe được tiếng côn trùng kêu to trong đêm.

Đột nhiên, nơi cửa chính người gác cổng lên tiếng trả lời, tựa hồ có người gõ cửa.

Hạ Lệnh Mị vội vàng đứng lên, hướng cửa nhìn quanh. Người gác cổng cơ hồ muốn nói, Hạ Lệnh Mị liếc mắt nhìn đồng hồ nước, hiện giờ đã giờ Hợi.

Bỗng nhiên, trong bầu trời đêm vang lên tiếng kêu sợ hãi, trong phủ mọi người đang yên lặng cơ hồ cũng bị dọa sợ nhảy dựng. Tự Ngọc và Huỳnh Thạch vội vàng đỡ Hạ Lệnh Mị, có người vội vàng chạy ra ngoài, sau đó, tiếng thứ hai, tiếng thứ ba...

Có tôi tớ thất kinh từ tường thành ở cổng quay ngược trở vào, mọi người thấy một cái bóng vừa cao vừa đen, nặng nề, nhấc tay nhấc chân bước vòng qua bức phù điêu đi vào.

Sau lưng bóng dáng kia là bóng dáng yếu đuối, có người lên tiếng: “Là Hoa cô nương!”

Trước người Hoa Bảo Hà, rõ ràng là một cánh tay đang phá hoại --- ---- Hắc Hùng!

Phủ đệ an tĩnh, ánh đèn chiếu sáng ngồi, đột nhiên phát ra vô số âm thanh kinh hoàng chói tai, có nha hoàn trực tiếp ngã đi, tôi tớ trẻ tuổi gan lớn đang bắt lấy cánh tay nó cũng bị con gấu đen ném đi. Đang lúc mọi người không chú ý, mười mấy bóng đen yên lặng tụ tập ở xung quanh đại sảnh.

Lão quân gia run rẩy muốn nhấc cái ghế lên, nhấc nửa ngày cũng không nhấc được, thân thể già nua đi vòng hai vòng trong đại sảnh, cuối cùng nắm được cái bình hoa chắn trước người Hạ Lệnh Mị: “Mau, mau đi phu nhân rồi đi!”

Trải qua kinh sợ lúc ban đầu, Hạ Lệnh Mị ổn định tâm tình. Nàng ở chiến trường chém qua vô số người, đối mặt với hải tặc mặt không đôi sắc, hướng chi là con gấu đen này, cùng nữ tử này bị thù hận thiêu đốt lý trí.

Tự Ngọc và Huỳnh Thạch sớm đã rút nhuyễn kiếm ra, đứng canh chừng bên người nàng. Các nàng biết tính tình của phu nhân, thời điểm càng nguy hiểm nàng chắc chắn sẽ không lùi bước.

Hạ Lệnh Mị đi ra từ sau lưng mọi người, nhìn Hoa Bảo Hà đang kiêu căng ở phía xa: “Hoa cô nương đêm khuya đến chỗ này, vì chuyện gì?”

Hoa Bảo Hà cười khanh khách, dung nhan kiều mị thường ngày tái nhợt không ít, đầu tóc tán loạn, xiêm áo đang mặc là trang phục mùa đông, bọc trên người trống rỗng, có vẻ đơn bạc và yếu ớt. Nàng tựa vào bên cạnh gấu đen, không thấy con gấu đen cắn cánh tay người, máu nhỏ tí tách trên mặt đất, rất nhanh liền tụ thành một bãi.

“Ta tới gặp ngươi.” Nàng nói, lại đến gần mấy bước, ngoe đầu cẩn thận quan sát Hạ Lệnh Mị bởi vì mang thai mà vóc người sưng vù: “Ta tới gặp Uông phu nhân khuyh thành trong miệng Uông đại nhân. Vốn ta cho là ngươi là con ma ốm, không nghĩ tới còn có thể vì Uông đại nhân sinh con đường cái, nhìn cũng không thấy mấy phần thù mị, thế nào lại khiến Uông đại nhân thần hồn điên đảo.”

Tự Ngọc không nhận được hét lớn một tiếng: “Cần rõ! Không cho ngươi vũ nhục phu nhân nhà ta.”

Hoa Bảo Hà cười phá lên, vỗ vỗ con gấu đen. Dã thú kia tựa như hiểu ý của nàng, không chút do dự bỏ lại cánh tay nát bươm đang cắn dở, liếm năm móng dính móng đang mở ra, một đôi mắt gấu đỏ ngầu đã bị máu người kích thích, thoạt nhìn mà quý dị.

“Tiểu nha đầu, phải cẩn thận lời nói của ngươi với ta, sủng vật của ta cũng không cho phép bất kỳ ai bắt kính với ta.” Nàng lại vỗ con gấu đen, dã thú không lộ ra liên cú đầu, để cho nàng vuốt ve đỉnh đầu của nó.

Có người không nhận được cả người nổi da gà, không khỏi nhớ đến tin đồn gần đây trong thành Bắc Định.

Ánh mắt Hoa Bảo Hà rơi vào trên bụng tròn vo của Hạ Lệnh Mị: “Ta luôn nghĩ, người sao có thể sinh con Uông đại nhân? Thai nhi trong bụng người thật sự là con của Uông đại nhân sao? Người không phải sớm là con ma ồm sao? Người tại sao còn bày ra dáng vẻ đương gia chủ mẫu đứng chỗ này chứ? Người phản bội hân, người... đáng chết!” Nàng chột quất vào lưng con gấu đen, gấu đen đang đứng yên lập tức đứng lên, hai tay quơ hai cái trong không trung, miệng đầy máu me nhe ra, lộ ra hai hàm răng sắt nhọn, rống to, liền đụng ngã vài thị vệ đứng gần đó, bay thẳng đến trước chỗ Hạ Lệnh Mị đang đứng.

Vô số người thế chói tai, lão quản gia đứng vững, cứ nhiên tại loại thời điểm này nhắc bình hoa đập vào người con gấu đen, trong miệng hùng hổ nói: “Bắt được nó, làm thịt nó cho phu nhân bồi bổ thân thể!”

Mọi người sùng sốt, tất cả chảy mồ hôi lạnh.

Lão quản gia, hiện tại không phải là thời điểm suy tính đến vấn đề thuốc bỏ đi? Ngài có thể đừng lựa thời điểm máu chột để nói đùa hay không hả?

Lão quản gia trấn định cùng sắc bén làm mọi người đang run sợ cũng lấy lại lòng tin, mắt thấy con gấu đen kia chuẩn bị phá bức tường xông vào đại sảnh, ảnh vệ tập trung ở xung quanh đột nhiên từ khắp nơi vọt tới. Mọi người chỉ kịp thấy tấm lưới lớn giăng ra xé tan màn đêm, trong nháy mắt con gấu đen ấy bị vây trong tấm lưới này.

vô số nhánh cây bao bọc nó, hơn mười người buộc chặt lấy đầu dây, con gấu đen ngược mặt lên trời rống to, chỉ cảm thấy cả mái ngói chấn động. Bọn họ vệ nhiều dũng khí, có người cầm lấy đao đâm vào thân thể của nó, không lâu sau, con dã thú bị vô số dao nhọn, mũi giáo, kiếm, côn trúc ghim khắp người đầy lỗ thủng.

Hạ Lệnh Mị đứng ở chỗ cũ, nhìn Hoa Bảo Hà sắc mặt như quỷ, khẽ cười nói: “Thì ra là con gấu đen gần đây đã thương người trong thành Bắc Định. Nó được Hoa cô nương nuôi dưỡng sao? Người không chỉ... mà còn dùng nó tàn sát người vô tội, còn tự tiện dắt nó xông vào nhà dân, không thể không nói, người thật là ngu a! Ta có nên cảm tạ Hoa cô nương đưa lễ ra mắt tới cửa hay không đây?” Nàng nháy mắt mấy cái, khẽ cười nói: “Hiện tại, người cũng thấy chúng ta, cũng nhận được lễ vật của người rồi. Bốn phu nhân cũng nên mừng trà tiễn khách, người đi mạnh khỏe, không tiễn.”

“Người!” Hoa Bảo Hà cắn hận, “Người đừng tưởng có được Uông đại nhân thật tâm, hân sớm muộn cũng vứt bỏ người, người đã là hoa tàn ít bướm, đặc chí không được bao lâu đâu... Ha ha, đúng rồi, con của người, hân sẽ tới địa ngục chờ người...”

Hạ Lệnh Mị nghiêng đầu nhìn lên trần nhà, Hắc Tử đã phi thân xuống, một kiếm đâm vào tay trái của Hoa Bảo Hà. Hắc Tử trầm giọng hỏi: “Nói, thiếu gia ở nơi nào?”

Hoa Bảo Hà nhìn đau hừ hừ, từ cổ họng phát ra một câu ra lệnh: “Hùng, giết nữ nhân kia, giết nàng! Ta không có được người, người nào cũng không thể có được... Hết thấy vinh hoa phú quý nơi này, đều thuộc về ta, là của ta.”

Đang lúc mọi người còn kinh ngạc, con gấu đen kia vốn đã bị vây bắt đột nhiên vọt lên, bay thẳng đến bắt được Hạ Lệnh Mị...

Tác giả có lời muốn nói: Vừa đến kết cục liền cái loại tạp nham (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Uông Tử Phong đi vòng vòng trong phòng, sờ soạn vách tường vài lần, trên tay cát đá vụn vật không ngờ dính đầy, có cảm giác như bị kim đâm hơi đau.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía nóc nhà, rất cao, muốn leo lên phải có lực đẩy từ dưới lên xà nhà, có chút khó khăn. Nóc nhà này giống như đỉnh trời, chỉ có một cái cửa nhỏ nhỏ, bên trong tối đen, không thấy được ánh sao, giống như tương lai phía trước hắn phải đối mặt, đen nhánh âm đạm không có hy vọng.

“Cũng không biết cha có thể sống sót hay không.” Uông Tử Phong theo bản năng lầu bầu một câu. Trong nhà không có ai khác, hắn căn bản không biết mình đang làm bầm.

Lúc buổi trưa hắn liền bị người ta trói tới nơi này, hắn bị mang đi trước mặt cha hắn. Đi trước, hắn nghe được cha hắn đột nhiên nói chuyện với người mù kia: “Bất luận kẻ nào các người cũng không được động đến cọng tóc gáy của hắn.”

Uông Tử Phong cũng có chút ấn tượng với người mù đó, ở Nhân Văn sơn trang, rất nhiều người tôn kính hắn ta. Khi đó Uông Tử Phong không sợ trời không sợ đất, còn tìm đối phương tỷ võ, hình như gọi là Cửu Phương Hi thì phải?

Uông Tử Phong không nhớ lắm, nhưng cha hắn có chút kiêng kị với đối phương. Từ Cửu Phương Hi đột nhiên bước ra lúc bọn hắn đang ở trà lâu, cha hắn liền không có cảm xúc, rất giống với trước đây, thời điểm lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ nhau.

Lạnh nhạt, xa cách, không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng dựa vào trực giác Uông Tử Phong biết rằng, khắp toàn thân cha hắn rất khẩn trương,

nam nhân gây yếu nhưng kiên cường đang cảm thấy quan sát Uông Tử Phong của Cửu Phương Hi.

Người mù đó không có mắt, nhưng xung quanh hắn lại tràn ngập hai mắt như hai mắt của hắn ta, có thể nhìn thấy mọi người từ xa rất rõ ràng. Uông Tử Phong đánh hơi được mùi máu tanh, loại máu tanh này từ việc lăn lộn lâu năm trong đồng thi thể mà ra, Cửu Phương Hi này chính là tấm máu người sống, đoán chừng nếu ai đối kháng với hắn ta chắc chắn chỉ còn lại thi thể.

Ngay lúc mà máu trong người Uông Tử Phong đang sôi sục, ẩn nấp bên trong cơ thể, mãnh thú trong tâm đang trực trào nhào ra, cắn xé phân cao thấp với Cửu Phương Hi.

Cha hắn ở giữa hai người, không tiếng động đối chọi với Cửu Phương Hi thật lâu, cuối cùng để cho Uông Tử Phong rời khỏi quán trà.

Uông Tử Phong biết, đây là lúc Uông Văn Phong tranh thủ cho hắn một con đường sống. Mặc dù hắn không cần, cái hắn cần là anh đừng đánh nhau với địch nhân, hắn rất bất mãn.

Trước khi hai tay nắm ở trên cửa rời đi, hắn nhìn chằm chằm vào cha.

Uông Văn Phong liếc hắn vô cùng lạnh lùng, nói: “Phân nhi, rời khỏi nơi này, giết hết bọn người quấy nhiễu người.”

Uông Tử Phong nhao nhao muốn thừ: “Cha sẽ không mắng con, sẽ không đánh con nữa chứ.”

Uông Văn Phong khoe miệng có chút cười khò: “Nhi tử, cha muốn đánh ngươi mắng ngươi, điều kiện là ngươi nhất định phải còn sống.”

Uông Tử Phong liếc nhìn về phía Cửu Phương Hi: “Vậy con có thể giết hắn không?”

Uông Văn Phong đứng bất động tại chỗ.

Mặt trời Tiết Đoan Ngọ đã gay gắt, xuyên thấu qua màn trúc, xuyên qua cơ thể người tạo thành những bóng đen. Tất cả ngăn chặn tầm mắt người mù như Cửu Phương Hi, trong lúc đó Uông Văn Phong hy vọng một cơ hội sống. Chẳng qua là một câu nói, hai người trong nhà hô hấp cũng ngừng, đối với mọi người đang thở dốc bên ngoài, tranh đấu hết sức căng thẳng.

Uông Tử Phong liếm khoe miệng, hai tay cụp xuống, nhìn vào tư thế có thể công kích bất cứ lúc nào. Ở dưới trường sam, đầu gối đang hạ thấp, một cái chân ở ngoài cửa, một cái chân bên trong cửa, ánh mắt sắc bén mang theo ánh mặt trời đầy kim quang, giống như một dã thú.

Uông Văn Phong đột ngột cười một tiếng, trên mặt đầy thâm trầm: “Nhi tử ngu ngốc, ở chỗ này ngươi không có đường sống. Đi thôi, đừng để cha nói lần hai, cũng đừng bùng nổ nữa.”

Uông Tử Phong miết cái miệng, thấy người mù đó không nhúc nhích, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài.

Cửa, trong nháy mắt liền đóng lại.

Ngoài phòng, Trang Hắc Tử đang đứng đó.

Uông Tử Phong tự hỏi: “Giết người quen cũ của mẫu thân, cũng không thành vấn đề chứ?”

Đáng tiếc, Uông Văn Phong không cho hắn đáp án.

Thân thể dã thú đã ngủ đông của Uông Tử Phong khi rời khỏi phòng liền thức tỉnh, hắn an tĩnh, một thân một mình đi theo Trang Hắc Tử rời khỏi quán trà, rời khỏi nơi đua thuyền huyền ảo. Hắn quá an tĩnh, cho nên sẽ không một ai hoài nghi.

Ở giữa đường, Trang Hắc Tử đánh hắn bất tỉnh, lúc tỉnh lại là đang ở trong ngôi nhà có nóc nhà rất cao, trong phòng bốn phía trống rỗng.

Hắn gõ vách tường một lần, chỉ có một mặt tường hồi âm, nói rõ bên trong có ám thất, hoặc là có một gian phòng khác, chẳng qua trong thời gian ngắn, hắn không thể tìm được cơ quan.

Cũng không biết đây là giờ nào, cánh cửa sắt nặng nề mở ra, có người ném vào hai vật tròn vo, cầu nhàu dưới chân của hắn.

Vật kia vừa bò dậy vừa nhìn, một là Thái tử Cố Khâm Thiên, còn kia là Quận chúa Thượng Cẩm.

Ba đứa bé, sáu con mắt, nhìn nhau.

Thái tử đưa tay lên chào hỏi: “Thì ra là người cũng ở đây.”

Quận chúa hào sảng đứng lên sửa lại quần áo, sửa sang lại búi tóc: “Chỉ có ba chúng ta, không còn ai nữa hả?”

Uông Tử Phong hỏi: “Làm sao các người tới đây?”

“Bị trói tới đây.” Quận chúa nói, đã dần làm quen bắt đầu quan sát xung quanh, ở nơi địa phương đen tối này, ánh sáng duy nhất là dây chuyền đang phát sáng trên cổ Quận chúa.

“Hoàng huynh mời chúng ta xem thuyền rồng, nửa đường thất lạc. Trên đường về thì bị vây bắt, cấm vệ đều chết hết, chúng ta bị mang tới nơi này.” Thái tử nói xong còn nhún vai một cái, “Không biết hai vị hoàng huynh kia còn sống không?”

Quận chúa tựa tiểu phi tiếu (cười như không cười) nhìn hắn.

Thái tử buông một tay: “Được rồi, có lẽ hết thấy là có âm mưu. Hai vị hoàng huynh phách lối kia nhất định còn sống, có lẽ đã sớm trở về cung, đi tìm Phụ hoàng và mẫu hậu tố cáo, nói ta ham chơi không tìm thấy mọi người.”

Quận chúa đưa tay ra chỉ vào trán Thái tử, chỉ chỉ khiến hắn lay động, cả người như sắp ngã. Ưông Tử Phong không nhìn được, chợt giúp đỡ Quận chúa, Thái tử té thịch xuống đất, ai oán kêu to: “Các người hợp sức khi dễ ta! Nhìn ta chỉ có một thân liền cho rằng ta dễ khi dễ phải không? Cho là ta chết thì các người sẽ có ngày sống thật tốt đúng không?”

Ưông Tử Phong căn bản không biết sao hắn lại tức giận, Quận chúa ngược lại biết, cười nói: “Hai vị Hoàng huynh kia của người rất đàn, có lẽ là bị người khác lợi dụng đi.”

Thái tử cười, lộ ra một chút âm u: “Có lẽ bọn họ mượn đao giết người, ước gì có người giết chết chúng ta, bọn họ chỉ cần ngư ông đắc lợi.” Hắn suy nghĩ một chút, xoay người nhảy lên, vỗ vỗ bụi bặm trên quần áo: “Quên đi, ta cũng đã quen rồi. Chúng ta suy tính xem làm sao thoát khỏi đây.”

Đang nói, vách tường kia có âm thanh vang lên, sau lưng là một lồng tre. Lồng tre đó có chút quen mắt, ba đứa trẻ càng quen thuộc với thứ trong lồng tre hơn.

“Là sư tử.” Cặp mắt Quận chúa sáng lên, thiếu chút nữa vọt tới, Thái Tử dùng tay giữ nàng ta lại: “Chậm đã, có cái gì không đúng?”

Sư tử hiển nhiên bị nhốt rất lâu, có chút lười biếng, không có sức lực nằm úp sấp bên trong lồng. Khi thấy ba đứa trẻ, đã thử kia cư nhiên bò dậy, chậm rãi bước thong thả đến chỗ lồng tre. Đầu va chạm, cửa lồng cư nhiên bị đụng vỡ.

Thái tử kéo hai đứa trẻ lui về phía sau vài bước, nhìn nước miếng của con sư tử nhỏ xuống như chậu máu: “Nó khẳng định là đang đói bụng.”

“Hơn nữa còn đói bụng từ lâu, rất giống thời điểm chó ngao nhà ta đói bụng.” Quận chúa bất giác nói, “Nó là muốn ăn chúng ta đấy!”

Thái tử im lặng liếc mắt xung quanh, Ưông Tử Phong theo bản năng tìm tòi, muốn tìm món binh khí cầm tay, đáng tiếc nơi này không có gì cả.

Sư tử khí phách mười phần đang nhìn chăm chú bọn họ, lòng bàn chân dán trên mặt đất không có tiếng động, đầu hơi hạ xuống, điều này khiến ba đứa trẻ không nhìn được phát run.

Quận chúa đánh hàm răng đầu tiên, nói: “Ta, ta là mỹ nữ, các người, các người phải bảo vệ ta.”

Thái tử khinh bỉ nàng: “Còn ta đây là Thái tử, các người cho nó ăn trước, nó không chừng sẽ không ăn ta.”

Ưông Tử Phong nghe đầu, quyết định tư lợi một chút, nói thầm: “Ta nhỏ nhất.”

Hai đứa trẻ mặt lớn nhỏ phía trước quay đầu lại, phi hắn một hóp: “Không biết xấu hổ.”

Ưông Tử Phong cảm thấy rất oan uổng, không biết xấu hổ không phải là bọn hắn sao, sao lại biến thành mình rồi: “Các người thật đáng ghét.”

“Người ghét nhất!” Hai đứa lớn nhỏ tôn quý cùng phun hắn.

Ba đứa bắt giặc lui vào góc tường, sư tử cách bọn chúng chừng ba thước thì ngừng lại, tựa hồ chăm chú xem đứa nào xui xẻo để ăn trước.

Cả người Quận chúa phát run: “Làm sao, sao bây giờ?”

Ở ngang hông Thái tử lấy ra một ngọc bội thượng hạng, một tiếng nhỏ vang lên, bên trong là một cái hộp nhỏ: “Ta chỉ có năm cây kim độc. Nó quá lớn, tộc tính không chừng không đủ.”

Quận chúa cắn răng một cái, lấy cây trâm trên tóc xuống, rút ra một cái: “Ta có thuốc độc, khiến máu bị đông, bất quá làm thế nào cho nó ăn đây?”

Thái tử nói: “Để cho nó cắn người một hóp, chúng ta liền ném vào.”

Quận chúa tổn hơi thừa lời nói: “Người thịt mềm nhất, ăn người tốt nhất.”

Ưông Tử Phong không tiếng động rút ra nhuyễn kiếm, đây là lễ vật cha hắn cho hắn, hắn vẫn cẩn thận mang theo bên mình. Dưới tình huống không có vũ khí, nhuyễn kiếm cũng có thể đấu một trận kịch liệt.

Thái tử đưa ám khí cho Quận chúa, cầm nhuyễn kiếm của Ưông Tử Phong: “Ta sử dụng kiếm lợi hại hơn người, để ta lên.” Vừa nói liền đẩy Ưông Tử Phong ra sau lưng.

Ưông Tử Phong ngăn người, nhìn bóng dáng không đủ cao lớn trước mắt. Quận chúa cũng đứng bên cạnh Thái tử cùng hắn tính toán thời cơ công kích.

Sư tử cào móng trên mặt đất, không nhện được nhô lên. Nó xác thực đã đói nhiều ngày, không có chút kiên nhẫn nào, sức lực cũng không nhiều, nó trực tiếp nhảy lên, đánh về phía Thái tử trước.

Quận chúa lần một vòng ngay tại chỗ, lượn quanh đi bên cạnh. Thái tử lấy kiếm chống cự với sư tử, Uông Tử Phong căn bản không chút do dự nhảy lên, bay trực tiếp sau lưng Thái tử lên trên lưng sư tử, nắm cái đuôi của nó. Sư tử giận dữ, xoay người tính hất hấn ra.

Nhuễn kiếm của Thái tử rất tốt, Quận chúa vẫn yên lặng chờ thời cơ, hai cây châm cắm giữa những ngón tay, thân hình Uông Tử Phong vô cùng linh hoạt, néo vào cái đuôi sư tử rồi nhảy xuống, giống như một con khỉ hoang dã.

Hai đứa bé tri thường ngày hay tỷ võ với người khác, bất kể Hạ gia hay người trong cung, đều có người bồi luyện, hơn nữa ở thư viện và võ sư ở bên ngoài, hai đứa bé đều có kinh nghiệm. Quận chúa cũng không phải là tính cách mảnh mai, thời điểm nàng ở nơi phụ vương cai quản ở trên đường cái đánh nhau với người ta, xung vương xung bá cũng không sợ, tới Hoàng Thành, cũng đi theo Thái tử đánh nhau. Nhiều lần gây sức ép, ba đứa trẻ từ từ ăn ý, thường ngày đối địch cũng làm cho lòng sợ hãi của bọn họ giảm đi chút, tựa hồ dựa vào lẫn nhau thì sẽ có đường sống.

Người ở bên ngoài lắng tai nghe động tĩnh bên trong, thỉnh thoảng truyền ra tiếng kêu sợ hãi, con sư tử rống to, mỗi người nghe chân đều mềm nhũn. Bọn họ thường ngày chiều cô ăn uống của sư tử, đối với hàm răng và móng vuốt sắc bén của nó, đã khắc sâu sợ hãi.

Ai cũng nhận định, ba đứa trẻ là không còn đường sống.

Bên trong nhà mùi máu bốc lên, ngoài phòng dán tai nghe vào tường, sờ trên người đã nổi hết da gà, liếc mắt lẫn nhau, đều thấy được sự hoảng sợ của đối phương. Bất quá, bọn họ cũng sẽ không nói gì, đã quen với phương thức thiêu hủy thi thể này, chết lặng, chẳng qua bên trong chỉ là ba đứa trẻ vô tội...

Thời điểm Lạc Lạc xách theo rổ com canh nhỏ giọng nói, có vẻ trầm muộn. Một tên trong chừng nghi ngờ cười nói: “Lạc cô nương thế nào lại tới đây?”

Lạc Lạc cúi đầu: “Tất cả mọi người đều bận rộn nhiều việc, chỉ có ta nhàn rỗi, cho nên muốn giúp một tay một chân.”

Nhận lấy rổ từ trên tay nàng, bên trong còn có đùi gà rất hiếm hoi: “Còn có rượu này!” Một gã trông chừng khác kêu lên, “Nhờ phúc của Lạc cô nương, tối nay lại có thêm một bữa ăn.”

Lạc cô nương cười một tiếng khô khan, ánh mắt nhìn chìa khóa đang treo bên hông của hán tử đó, bất giác gật đầu: “Các người cứ từ từ ăn, ta còn muốn đưa com cho những người khác.” Nàng đi về phía trước hai bước, tựa hồ nghe tiếng nữ oa khóc thảm thiết, cả bà vai cũng phát run: “Trong này có phải có người... hay không?”

Hán tử đang gặm đùi gà ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt lẫn nhau, một trong hai người cười ha ha: “Làm sao có thể. Bên trong là sư tử đó, chúng ta mới cho nó ăn thịt, nó đói quá ă ngấu nghiến. Cô không biết chứ, thời điểm đã thú kia cắn xương, âm thanh kêu cả kêu kệt kinh khủng giống như quỷ, đừng nói đến người, ngay cả cạp cũng không dám lại gần.”

Lạc Lạc bán tin bán nghi ngắm vách tường dày kia một lúc, khóe miệng miễn cưỡng nói: “Cũng đúng”, không bao giờ... nhiều lời nữa, chuyển qua góc phòng, ở chỗ đó có một người đứng hồi lâu chưa nhúc nhích.

Thiên Đô bào trùm cả màu đen, căn bản không thấy được chút ánh sáng, ngay cả gió cũng không có.

Lạc Lạc như người vô hồn ngây ngô một lát, thời điểm bóng dáng quen thuộc từ từ đi đến liền lấy lại tinh thần. Nàng có chút hốt hoảng, không tiếp tục ẩn nấp, lại không dám bỏ đi, chỉ có thể làm bộ như đi ngang qua, nắm khăn đi ra, nhỏ giọng gọi người: “Hắc Tử ca.” Dừng một chút, mấp máy môi mấy lần, cũng không nói được một chữ.

Không biết từ lúc nào, nàng đã không thể cùng Hắc Tử ca nói chuyện, lớn tiếng cười nói, trắng trợn làm nũng. Phần lớn thời gian là nàng yên lặng đi theo sau lưng hắn hoặc cách hắn năm bước, nhìn bóng dáng của hắn được ánh nắng chiếu rọi hoặc là ánh sao chiếu rọi, trong lòng chưa sót không chịu được.

Đáng tiếc, tối nay Hắc Tử ca rất thâm trầm, đó là một loại thành thực. Hắn chỉ dừng lại một chút trên mặt nàng: “Người ở đây làm gì?”

Lạc Lạc cảm thấy ủy khuất, khóe mắt vương chút nước: “Không có, không có gì.”

“Không nên đến đây, trở về phòng của người đi.”

Lạc Lạc còn chưa chuẩn bị nhúc nhích, Trang Hắc Tử nặng nề “Ừ” một tiếng, Lạc Lạc theo bản năng bà vai run lên, dưới cái nhìn chăm chú của hắn rồi đi, đi về gian phòng của mình.

Cửa mở ra, rồi đóng lại, đi xung quanh hết nửa canh giờ, những bóng đen đó lần nữa đi ra. Nàng không biết là, những bóng đen đó cũng có sinh mạng, nàng vừa động, những bóng đen đó yên lặng ở đây phiêu đảng, lúc xa gần tới, tựa như dính vào sau lưng nàng.

Thiên viện đã hoàn toàn yên tĩnh lại, hai gã trông cửa lần lượt té xuống đất, bầu rượu trong tay rơi trên mặt đất, dính ướt một mảng lớn.

Lạc Lạc chạy càn nhắt nhắt được chìa khóa bên hông, do dự mấy lần cũng không mở khóa. Nàng gấp gấp vun tay, nhìn hai bên một chút, thử lại một lần nữa, rốt cục mở ra.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Cửa mở ra...

Bên trong, mùi máu tanh nồng đậm khiến người ta buồn nôn, tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

“Uông, Uông tiểu công tử...” Lạc Lạc đưa lồng đèn vào bên trong cửa, người còn chống đỡ ở ngoài cửa, từng bước cũng không dám vào bên trong.

Bên trong nhà tiếng thở dốc tăng thêm, tiếng máu chảy nhẹ nhàng vang lên, không cần nhìn cũng khiến người ta phát run.

Lạc Lạc rung mình, cổ họng run rẩy khóc thút thít kêu: “Tiểu Uông Uông, người có ở đó hay không?”

Ánh sáng đèn lồng quá mờ, chỉ có thể chiếu sáng một khoảng trước cửa, trong nhà tối om, ép nàng không sao thở được.

Chớp mắt, một cái tay nhỏ tái nhợt trống rỗng chìa ra, nháy mắt bao phủ mặt nàng, nàng chưa kịp kêu lên, cái tay kia liền chặn miệng của nàng. Nàng cảm giác được trên bàn tay đó có gì đang chảy xuống, một mùi tanh nồng.

“Người tôi là muốn giết ta sao?” Không biết từ lúc nào, cả người Uông Tử Phong ở trên người của nàng, đánh thẳng trực tiếp, khiến nàng ngã trên mặt đất.

Dưới bầu trời đêm, còn là hải đồng đang bềnh bễ nhìn nàng, trai hai con mắt hổ trắng nhìn người âm trầm, mặt của hắn cũng không thấy rõ lắm. Cái tay khác của Uông Tử Phong bám vào cổ của nàng, chậm rãi dùng sức. Phía sau hắn hai đứa trẻ đi ra. Thái tử một tay kéo nhuyễn kiếm, cả người lười biếng không có sức lực, mà tiếng thở dốc thô trọng phát ra từ tiểu Quận chúa đang kéo xác của con sư tử, nàng từng bước lùi thì thể ra ngoài, máu kia liền kéo dài như dòng sông, theo ngưỡng cửa chảy xuống.

Ba đứa bé giống như từ quỹ bò ra từ trong ao máu, tiếng nhác, diêm dúa lẳng lơ, làm người ta hít thở không thông.

“Tiểu báo, nàng tôi là cứu chúng ta ra ngoài, buông nàng ra.” Thái tử rút chìa khóa từ cánh cửa, hai thù vệ hôn mê bị hấn đá mấy cái.

Uông Tử Phong lạnh lùng nói: “Cha nói, cản đường ta chỉ có chết.”

Thái tử một tay còn đang nắm kiếm, một tay để lại bả vai của Uông Tử Phong, đưa con dĩa thú sang tay cho hắn kéo, liếc mắt nhìn Lạc Lạc ho khan không ngừng. Chẳng qua chỉ có như vậy, Lạc Lạc cảm thấy mình như ở đoạn đầu đài, cả người toát mồ hôi lạnh.

“Nàng có thể dùng, giữ lại đi. Chúng ta cần nàng để bắt ép thế lực của Trang Hắc Tử.” Thái tử ngồi chồm hổm, ngoắc tay hướng về phía Lạc Lạc, cười đến vô tội: “Người nói, có phải không, Lạc cô nương.”

Lạc Lạc có loại ảo giác, tựa hồ ba đứa trẻ không cần nàng bảo vệ, cũng không cần nàng răn về thêm chân tới cứu người. Bản thân bọn họ là ác ma, bọn họ không cần người ta tới bố thí.

“Ta, ta.. các người muốn giết Hắc Tử ca sao.” Lạc Lạc đột nhiên bật khóc.

Thái tử cười khê: “Lạc cô nương nói cái gì đó, chúng ta đều là hải tử, làm sao có thể giết tiêu cụ Nhị đương gia được giang hồ xếp hàng thứ nhất chứ. Lạc cô nương, người quá dễ mất chúng ta rồi.”

Lạc Lạc khó khăn bò dậy, cứng ngắc nói: “Ta không phải là cầu xin người, mà là cầu xin Thái tử điện hạ.”

Thái tử nhú mày, căn bản không cho là đối phương không biết thân phận của mình. Bọn họ tới tiêu cục thường xuyên, mỗi lần xuất nhập đều thông dong, vừa nhìn chính là phi phú tức quý (không phú cũng quý).

“Hắc Tử ca hắn, hắn là bị người lợi dụng... Hắn bị Cửu Phương công tử lợi dụng, Cửu Phương công tử lừa hắn!”

Thái tử căn bản không nghe được lời nói lấp bắp của Lạc Lạc, tầm mắt hắn rơi về phía sau lưng nàng, nơi đó chôn dấu một đám bóng đen. Một người trong bóng đen đó quỳ ra ngoài: “Xin Thái tử điện hạ hồi cung.”

Thái tử vuốt vuốt ngón tay, tiếng răng rắc ở nơi đen tối này có vẻ đáng sợ: “Hoàng huynh của Bôn cung đã về chưa?”

“Hồi bẩm Thái tử, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử bị gian nhân vây giết, may mắn được cứu, đã đưa về trong cung chữa trị.”

Thái tử chế cười, ném nhuyễn kiếm ném cho Ưng Tử Phong: “Đã như vậy, chúng ta liền trở về thôi. Toàn bộ người nơi này dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ, một, cái, không, lưu!!”

“Vâng.”

Lạc Lạc kêu to, tiếng kêu kinh động người trong tiêu cục, không lâu sau có người vọt tới. Người cầm đầu rất quen thuộc, không phải Trang Hắc Tử thì là ai.

Thái tử đã không thêm đề ý, già dặn đi ra ngoài, chỉ cần một thanh đao sắc bén giết sạch bọn họ là được.

Ba đứa trẻ thần thờ nhìn cuộc thịnh yến máu tanh bắt đầu trong đêm tối, tiếng kêu la, âm thanh kêu đau thảm thiết, còn có âm thanh binh khí sắc lạnh cắt vào cơ thể con người.

Bọn họ bị một đám hắc y nhân vây ở chính giữa, thần sắc lạnh nhạt mà kêu căng, tựa như chiến thần tiếp giáp với chiến trường, vô tâm vô tình thương thức chém giết, không đau khổ vui buồn.

Đêm đen vô tận, cùng màu máu chói mắt, đan vào nhau thật đẹp mắt.

Ưng Vân Phong ngồi ở quá trà bị tàn phá, buổi chiều còn rất náo nhiệt, hôm nay máu nhiễm đầy đất.

Hắn bình tĩnh một mình ngồi giữa đông thi thể, uống trà, động tác rất tự nhiên, ánh mắt trì ngưng. Bạch Nghiên Mộc và Tiểu Bạch đồng thời bấm báo kết quả, hắn cũng không nhúc nhích.

Một thân lãnh ngạo, nhưng thực ra rất cô tịch.

Ưng Tử Phong từ bên ngoài xông tới, buồn bực đâm đầu vào ngực của hắn, Ưng Vân Phong không ổn định ôm lấy hắn, hồi lâu mới tỉnh thần sờ sờ đầu của hắn, cẩn thận xem xét nhĩ tử từ trên xuống dưới nhìn một lần: “Có bị thương không?”

Ưng Tử Phong bò lên đầu gối của hắn (UVP): “Không có.” Sau đó còn nói: “Người mù đâu rồi?”

Ánh mắt Ưng Vân Phong chuyển hướng, nơi nó bốn phía đều là máu, hắn nói: “Vạn tiền xuyên tâm.” Còn cầm tay Ưng Tử Phong lên sờ sờ, xác định hài tử không chịu một chút tổn thương nào lúc này mới yên tâm, mặc dù mùi máu tanh nồng đậm, nhưng hài tử vẫn còn sống.

Ưng Tử Phong thật cao hứng: “Lần sau bắt bại hoại nữa, con còn muốn đi chung.”

Ưng Vân Phong gõ đầu của hắn: “Đây không phải là trò chơi, mẹ của con sẽ lo lắng.”

Ưng Tử Phong giãy giụa hai cái trên người của hắn: “Con khát.”

Ưng Vân Phong không giải thích được thở dài, đứa con trai này a, thật là không tỉnh tâm. Nhưng hắn cũng vui vẻ chịu đựng, gọi người ta đổi trà lần nữa, bưng cái ly đút cho hắn uống, nhìn hài tử ở trong ngực nghịch ngợm đáng yêu lệ thuộc, nhìn không được mỉm cười, tâm tình bị đè nén mấy tháng mới từ từ thanh tỉnh lại.

Hắn sửa sang lại y phục cho nhu tử, dắt tay của hắn: “Chúng ta về nhà.”

“Cha, Trang Hắc Tử trốn rồi.”

“Cha biết.”

“Cha, con thấy trong xe ngựa, mẹ tới rồi phải không?”

“Phân nhi, đợi lát nữa mẹ con cầm roi quát con, con bỏ chạy, mẹ con sẽ đuổi không kịp.”

“Kìa cha còn cha thì sao?”

“Không có sao, cha đánh yểm trợ cho con.”

“Được! Cha, chúng ta đánh chết một con sư tử, con muốn đuôi của nó cho cha bồi bổ cơ thể. Mẹ nói, thân thể của người yếu đuối, sau khi bị đánh uống thuốc bổ là tốt nhất.”

“Phân nhi, người mà con bồi cha thì ai mà tách ra được.”

Tháng tám, cuối thu mát mẻ.

Cửa sổ thư phòng được mở ra, trên bàn là một chậu lan đang tỏa mùi thơm bị nước nhộm ẩm ướt trơn bóng, có vẻ kiên cố mà độc lập.

Ưng Vân Phong nhấn nút lông trong đồ rửa bút một cái, cửa bên ngoài mở ra, Hạ Lệnh Mị đi vào, sau lưng là hai tiểu nha đầu đang bụng theo bát

thuốc.

Hắn sững sốt, theo bản năng lùi lại từng bước, thật may là tinh táo nhanh chóng, đối với Hạ Lệnh Mị cười nói: “Sao không ngủ?”

“Ừ, nháo cả một buổi tối, mời vừa ăn xong thật vất vả mới ngủ được.”

Uông Vân Phong lập tức nói: “Ta đi xem hấn một chút.”

Hạ Lệnh Mị nắm cổ tay hắn lại, cười đến ôn hòa: “Chàng gấp cái gì, uống chén canh này rồi đi.”

Uông Vân Phong run lên: “Ta không khát”, hắn muốn thoát ra đối phương lại dùng sức bắt ép, hồi lâu cũng không thoát ra được, không nhịn được cười khan vài tiếng, bồi thêm một câu: “Ta cũng không đói. Nếu không, phu nhân uống giúp ta đi, chớ lãng phí.”

Hạ Lệnh Mị lực đại vô cùng, kéo hắn tới bên cạnh bàn, một tay khác ép bả vai hắn ngồi xuống: “Đúng là không thể lãng phí. Nơi này là chén con trai của chàng có ý “lấy đuôi của sư tử nấu canh, chén này là ta dặn dò quân gia cắt con gấu đen chế thành canh này, chàng chọn một chén rồi uống đi.”

Uông Vân Phong há miệng: “Kia một chén khác...”

Hạ Lệnh Mị cười híp mắt: “Tiếp tục chịu đựng, để làm bữa ăn khuya.”

Lúc này, Uông Vân Phong không ngừng phát run, ngay cả da đầu của hai nha đầu kia cũng run lên. Liên tục hơn một tháng, uống canh bỏ như vậy, lão gia có thể thất khiếu chảy máu tới chết hay không a?

Uông Vân Phong cũng không đứng lên, lôi kéo tay của nàng, nói: “Nàng còn chưa hết giận ta sao?”

Hạ Lệnh Mị nói: “Trên đời này thần cơ diệu toán Uông lão gia dẫn theo Uông thiếu gia trung can nghĩa đảm, còn có Thái tử nhiều mưu mô, à còn có Tiểu Quận chúa lanh lợi cùng tính phạm pháp một lượt, trừng trị ác nhân, con em thế gia cố ý hãm hại Hoàng tử, ta là một nữ tử nào dám suy nghĩ, làm sao có thể tức giận chứ!”

Uông Vân Phong cười mỉa: “Chúng ta đều không tốt sao, để cho nàng lo lắng là chúng ta không đúng, lần sau bảo đảm sẽ không tái phạm nữa.”

Hạ Lệnh Mị căn bản không tin được sự đảm bảo của hắn. Đối với nàng mà nói, phụ tử Uông Vân Phong kể cả Thái tử và Quận chúa, ba người e là sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn. Nàng lo lắng được xem là cái gì, nàng sợ hãi được tính là cái gì, lòng của nàng tim gan của nàng cũng bị bọn họ dọa cho đến sợ vỡ tan, vậy cũng không coi vào đâu.

“Chớ nói nhảm”, Hạ Lệnh Mị ngẩng đầu lên, đưa hai chén thuốc đến trước mặt hắn: “Vi đề cho chàng có thể tiếp tục dẫn mấy người... hài tử kia cùng nhau dây vô thần kinh mọi người ở thành Bắc Định, bắt bọn họ cũng uống.”

“A, không phải nói một chén sao?”

“Đổi thành hai chén, uống nhanh lên còn đi gặp khách đang đợi. Hôm nay là tiệc trăng tròn, chàng còn dám gây chuyện, ta liền cắt đứt chân của chàng.”

Lời nói này, cả Uông phủ không nhịn được run lên.

“Ta làm sao cảm thấy có chút lạnh?” Thái tử điện hạ ôm hai cánh tay, ngẩng đầu nhìn mặt trời ở trên, mới tháng Tám, không nên lạnh thế này.

Uông Tử Phong vừa đứng ôm lấy nôi của trẻ con, ghé đầu nhìn một lát, bẹp một phát cắn trên mặt tiểu oa nhi. Thái tử bị dọa sợ, lập tức đẩy đầu của hắn ra, hù dọa nói: “Người làm cái gì đó?”

Uông Tử Phong nháy mắt, hoàn toàn vô tội: “Hôn nha.”

Dưới ót Thái tử nổi lên sợi gân xanh: “Người cắn thì có.”

“Là hôn nhẹ, mẫu thân cứ hôn nhẹ phụ thân như vậy.”

Thái tử bóp quyền: “Đó là người cắn.” Mặc dù Phụ hoàng ta cũng hôn nhẹ mẫu hậu như vậy, nhưng Thái tử có thể giơ tay lên thề, Uông Tử Phong “hôn nhẹ” khác hoàn toàn với các trường bối khi “hôn nhẹ”, khác với khi hắn trộm hôn các cung nữ.

Được rồi, ngay cả chỗ hôn nhẹ cũng bất đồng.

Tiểu Quận chúa dùng đầu tách hai người ra: “Đàn, các người đều không phải là hôn nhẹ. Xem ta đây.” Nàng một tay đoạt lấy oa nhi trong tay Uông Tử Phong, trề môi phún hồng hồng vào cái miệng nhỏ nhắn, a ô một hớp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của đứa trẻ.

Trong nháy mắt, thoát một cái, nhanh đến một én nhạn, không xê xích một chun trà...

Thái tử kêu to: “Thật là vô lễ! Cổ Thượng Cảm, người ngay cả con nít cũng không tha. Người con Sắc Hầu tử này!”

Uông Tử Phong nghi ngờ: “Thì ra hôn nhẹ là hôn miệng. Tới, đệ đệ, đưa ta thử một chút. Biểu tỷ, đưa đệ đệ cho ta.”

Thái tử cắn răng: “Nàng ta không phải hôn nhẹ, là phi lễ. Nàng ta vô lễ với đệ đệ của ngươi, a, tiểu biểu đệ không có cách nào cười nương tử rồi!”

Tiểu Quận chúa đắc ý ngẩng đầu lên, hết sức hiền hậu vỗ vỗ hài tử sắp tỉnh: “Tốt lắm, coi như sau này không ai thêm lấy ta, cũng có người lấy ta.” Nàng cười hướng về phía Uông Tử Phong, miệng rộng nở nụ cười ta ác: “Tử Phong, kêu một tiếng em dâu nghe thử nào.”

“Không—————”

Cả Uông phủ đều ở đây hô hào.

Lão quân gia từ từ giáo huấn những điều cần lưu ý, đối với một đám nha hoàn vừa mới vào nói: “Nhớ, trong phủ này phu nhân là lớn nhất. Các ngươi phải hiểu vô lễ chó nhìn, vô lễ chó nghe, vô lễ chó nói đạo lý. Tỷ như, phu nhân rút roi đánh thiếu gia và lão gia, lúc đó các ngươi phải lập tức chạy xa, khi làm cái gì cũng không nên nhìn; còn nữa tỷ như thời điểm lão gia và thiếu gia chạy trốn chết, các ngươi muốn làm gì thì làm cái đó, nên làm cái gì thì đi làm cái đó, còn nữa tỷ như Uông gia Ngự Sử là quan gia nghiêm túc, tuyệt đối sẽ không xuất hiện thê trong nom nghiêm, mà có thiếp, lời đồn bên ngoài không hề giống như sự thật, lời các ngươi truyền ra là nha môn sẽ tới, nhẹ thì ba mươi đại bản, nặng thì dính líu đến cửu tộc. Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ rồi!”

“Tốt lắm.” Lão quân gia hai tan đàn chèo, lách lư đi vào phòng bếp. Trong miệng nói nhỏ “Hơn một tháng trước, con Hắc Hùng kia đã ăn xong rồi, có nên đi mua thêm hay không đây? Chính là không đủ mới mẻ, ai...”

Tác giả có lời muốn nói: Kết thúc rồi $\sim(\geq \nabla \leq) \sim \sim$

Cảm ơn kẹo đường địa lôi $\neg(3 \cup)$

Đầu tiên muốn cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ, bởi vì có sự ủng hộ của mọi người cho nên ta mới có thể viết xong thiên văn này, thời điểm viết mười vạn chữ ta cũng uể oải, có rất nhiều người nhắc lại đặt hồ, để cho ta không dám buông tay, cũng không thể buông tay cho dù đập bị va đập, đứt quãng, phải kiên trì viết cho xong, văn án, tính tình nữ chính và bối cảnh vân vân... Để cho ta tương đối tức giận

Cũng may, còn có nhiều bạn tốt khắp nơi khích lệ ta, thúc giục ta kết thúc, vừa khuyên can tỉnh lại, cho nên cuối cùng vẫn quyết định viết văn án duy trì kế hoạch, viết trùng sinh báo thù. Sau đó tất cả mọi người giấu đi địa chỉ chuyên mục, sẽ có truyện mới thôi! Ta giấu đi đây $(y^{\wedge} \nabla^{\wedge})y$

Lời của người edit: cảm ơn tất cả mọi người đã theo dõi truyện trong thời gian qua. Đây là lần đầu tiên mà mình edit, kính mong mọi người lượng thứ những sai sót trong lần edit này. Hy vọng mọi người sẽ luôn ủng hộ những truyện tiếp theo nữa:D:D. Cảm ơn mọi người một lần nữa! Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ! □

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Muốn Ăn Thịt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.